Thối Qua

thâm tàng bất lộ

Thâm Tàng Bất Lộ

Tác giả: Thối Qua

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Cổ đại, HE, Ngọt sủng, Sạch, Sảng văn/ Hài, Nhẹ nhàng, Hoán đổi linh hồn, Vả mặt.
Tình trạng sáng tác: Hoàn thành.
Số chương: 66c + 3 PN
(chương nào cũng siêu dài, trên wikidich chia số chương khác với bản raw của tác giả nên mới kéo thành 81c)

Văn Án:

[Linh hồn trao đổi]

Chưa từng nghĩ việc tráo đổi linh hồn lại thật sự xảy ra giữa hai người xa lạ

Tráo đổi thì tráo đổi, nhưng mà lại khác giới, bảo linh hồn của cả hai làm sao chịu được đả kích này đây?!!

Có mọt ngày, người ta phát hiện, thì ra Ngũ công tử hào hoa phong nhã, suốt ngày làm bạn thi họa, thế mà lại có khả năng thiện xạ và võ nghệ cao cường đến vậy,

Cũng có một ngày, Tam cô nương tử nhỏ tới lớn ở tại biên quan, thân thủ nhất lưu, vậy mà cũng có thế tĩnh tâm đọc sách, khẩu chiến cùng nho sĩ mà không rơi xuống thế hạ phong.

Lúc này mọi người mới giật mình phát hiện hai người này thâm tàng bất lộ….Đều là cao thủ!

Một câu tóm tắt: Cũng là người so với người thế mà nhìn bọn họ vừa chói mắt lại đáng ghét.

Mục lục:

Chương 1: Đầu thu
Chương 2: Hoán đổi
Chương 3: Gặp mặt
Chương 4: Quản giáo
Chương 5: Tiêu sái
Chương 6: Tỷ thí
Chương 7: Tuyệt luân
Chương 8: Xuân Đông
Chương 9: Cáo trạng
Chương 10: Thu hoạch lớn
Chương 11: Hạ phủ
Chương 12: Đánh nhau
Chương 13: Khuyên giải
Chương 14: Hóa ra
Chương 15: Canh hai
Chương 16: Tới Hạ phủ
Chương 17: Canh một
Chương 18: Canh hai
Chương 19: Lời đồn
Chương 20: Ăn cơm
Chương 21: Tâm sự
Chương 22: Leo tường

Chương 23: Bảo đảm
Chương 24: Ồn ào
Chương 25: Giải thích rõ
Chương 26: Bại lộ
Chương 27: An ủi
Chương 28: Mưa gió
Chương 29: Yến hội
Chương 30: Cam đoan
Chương 31: Kinh ngạc
Chương 32: Răn dạy
Chương 33: Hiểu lầm
Chương 34: Ngâm thơ
Chương 35: Tiêu đề
Chương 36: Tiên sinh
Chương 37: Tức giận
Chương 38: Khó thở
Chương 39: Người tốt
Chương 40: Gửi thư
Chương 41: Đi chơi
Chương 42: Trở về như cũ
Chương 43: Đạt được
Chương 44: Về nhà
Chương 45: Cưỡi ngựa
Chương 46: Vướng mắc
Chương 47: Huynh trưởng
Chương 48: Phó thúc
Chương 49: Hồi âm
Chương 50: Trở về kinh
Chương 51: Phụ tử
Chương 52: Mẫu tử
Chương 53: Chân tướng
Chương 54: Lễ vật

Chương 55: Khu vực săn bắn
Chương 56: Bất đồng
Chương 57: Luận võ
Chương 58: Lên đài
Chương 59: Ban thưởng
Chương 60: Nói lời cảm tạ
Chương 61: Tuyết phủ
Chương 62: Ngày
Chương 63: Thăm
Chương 64: Ăn tết
Chương 65: Triệu kiến
Chương 66: Thành thân (Hoàn chính văn)
Chương 67: Phiên ngoại 1
Chương 68: Phiên ngoại 2
Chương 69: Phiên ngoại 3

------oOo------

Chương 1: Đầu thu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Mưa thu rơi xuống cánh bèo trôi làm hồ nước trong viện một tầng lại một tầng gợn sóng, phản chiếu hình dáng cũ kỹ của thanh xà ngang phía trên. Lá cây tả tơi bị gió thổi vào vũng bùn, trong không khí lan tràn mùi vị mục nát nhàn nhạt.

Mặt trời sắp lặn, Tống Sơ Chiêu mơ thấy tổ mẫu lớn tuổi nhiều năm không gặp của mình đang bệnh tình nguy kịch, phía biên quan lúc này lại truyền đến một phong thư khẩn. Mặt phụ thân đầy ưu sầu gọi nàng vào trong trướng nói tổ mẫu bệnh nặng nên muốn gặp con cháu một lần, kêu nàng về nhà thăm người thân.

Tống Sơ Chiêu tuy không có tình cảm sâu đậm với tổ mẫu nhưng nghĩ đến máu mủ tình thâm vẫn có chút quyến luyến. Thế nên nàng xin phụ thân hai vị thủ hạ thân tín đi theo hộ tống, một đường giục ngựa chạy về kinh sư.

Nàng mơ hồ thấy có mối bất hòa giữa mẫu thân và Tống lão phu nhân nếu không cũng sẽ không mười mấy năm tránh ở biên quan; nhưng lần này lão phu nhân lấy bệnh để triệu gặp nếu mẫu thân lại ngăn trở thì thật sự sẽ bị lời ra tiếng vào. Nàng không muốn làm mẫu thân khó xử nên tự chủ trương mà chạy về, chưa kịp báo cho Tống mẫu một tiếng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc cùng mưa rơi không ngừng ngoài cửa sổ khuấy nỗi lòng nàng đến một mảnh hỗn độn. Tiếng hít thở nhè nhẹ cũng trở nên trầm trọng hơn.

Chờ trở về kinh thành, Tống Sơ Chiêu mới biết được tổ mẫu tinh thần phấn chấn, da dẻ hồng hào, thân thể khỏe mạnh. Thấy chính mình cũng không biểu hiện ra tình nghĩa bà cháu gì mà chỉ lạnh nhạt nói nàng tuổi tác đã không nhỏ, lần này kêu nàng trở về là để chuẩn bị thành thân.

Ngay sau đó thì phân nàng đến một gian viện cũ, thái độ ứng phó cho có lệ.

Thỉnh thoảng trưởng bối trong nhà cũng lạnh nhạt với nàng, bắt bẻ nàng từ cử chỉ đến cách nói năng, một lòng muốn chà đạp cuộc sống nàng thành bùn.

Nàng sợ nhất là những trưởng bối già mà lại không đáng kính này không biết tự kiềm chế bản thân mình, nhưng không nghĩ tới thật đúng là rơi vào tay bọn họ.

Tống Sơ Chiêu! Tên này ở biên thành kia không ai không biết chính là một thổ bá vương!

Dù cho phụ thân đối với nàng quản giáo cực kỳ nghiêm khắc nhưng tướng sĩ trong quân lại đặc biệt thiên vị nàng. Tính cả phái sứ quân, quan viên giám sát đến tuần phủ ai cũng rất nhân từ với nàng, đều xem như tiểu bối trong nhà.

Không nghĩ tới trở về kinh thành lại chịu đựng sự khắt khe của người Tống gia.

Nếu không thấy cạnh cửa lớn viết chữ “Tống”, nàng hoài nghi có phải mình vào sai nơi rồi không.

…..

Đang mơ hồ, Tống Sơ Chiêu đột ngộ mở mắt, nàng run run khi bị một trận

gió lạnh ngoài cửa sổ thổi đến.

Đáng chết!

Tỉnh dậy mới biết rõ đây căn bản không phải mơ!

Tống lão thái vậy mà phân cho nàng một gian sân hỏng!

Tống Sơ Chiêu một lần nữa nhắm mắt lại, dán mu bàn tay trên trán, dùng bàn tay lạnh lẽo rút đi khô nóng trên mặt.

Nàng từng theo phụ thân về kinh một lần gặp qua một nhà già trẻ Tống thị. Cụ thể đã xảy ra cái gì nàng đã không nhớ rõ chỉ biết rằng mọi chuyện bỗng nháo nhào cả lên, thật sự không thoải mái. Nàng một đường gào khóc trở về, nương vì thế tức giận trong một thời gian dài, không cho nàng trở lại nữa.

Sớm biết như thế…… Nàng cần gì tự mình đa tình, ba ba [1] tự mà trở về giải quyết chuyện này đi!

Tống Sơ Chiêu tức giận đến quả thật muốn tự cắn mình.

Lại là một cơn gió đầu thu thổi tới.

Tống Sơ Chiêu nhảy xuống giường, giẫm lên giày, hai ba bước đi qua dùng sức đóng cửa sổ. “Bang” một tiếng vang lớn, gian buồng cũ chấn động rung lên.

Tiếng vang qua đi, tiếng bước chân ngoài cửa trở nên rõ ràng hơn.

“Vì sao cô nương lại bực bội như vậy?”

Cánh cửa bị trực tiếp đẩy ra, một tì nữ bưng một tô trái cây đi vào.

Da dẻ nàng ta mịn màng, ngũ quan bình thường, rõ ràng diện mạo hiện lên vẻ thật thà nhưng trong ánh mắt lại cố che dấu phần giảo hoạt. Nàng ta rũ mắt xuống mang theo vài phần hèn mọn lặng lẽ đánh giá bộ dáng Tống Sơ Chiêu.

Đây là tì nữ Tống lão phu nhân phân công tới chiếu cố nàng tên là Diệu Nhi.

“Đây là đồ nhị cô nương kêu nô tì đưa tới.” Diệu Nhi để đồ vật lên trên bàn, cúi đầu nâng lên một quả cam quýt màu vàng kim cười nói “Lão phu nhân cấp cho nhị cô nương rất nhiều quả quýt nói là tam lão gia mang về, nhị cô nương đã kêu ta đưa đến nơi này một ít cho ngài. Nàng ấy nhớ đến cô nương ngài đó.”

Tống Sơ Chiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta, chỉ nói: “Lăn!”

Ngày đầu tiên đến đây Tống Sơ Chiêu còn chưa phát giác có gì không đúng thậm chí còn cảm thấy người Tống phủ tính cách săn sóc, thích cùng người khác thân cận. Tới ngày thứ hai nàng mới rốt cuộc nhìn ra chút hương vị khác.

Những người này khi nói chuyện luôn có một bộ dạng muốn nói lại thôi, đặc biệt nhắc tới Tống mẫu càng phảng phất như mẫu thân đã làm cái gì mất mặt. Dối trá như vậy lại còn giả bộ ngây ngô thật đúng là làm ra vẻ. Hơn nữa trong phủ vài vị trưởng bối dùng lời nói bịa đặt mà chèn ép, lời trong lời ngoài đều nhắc nhở nàng —Tống phủ nơi này người chịu sủng ái nhất, tôn quý nhất là tỷ tỷ của Tống Sơ Chiêu, vị nhị cô nương Tống Thi Văn kia.

Bọn họ còn không ngừng khen Tống Thi Văn mọi chuyện đều hiểu rõ, tú

ngoại tuệ trung*, kính cẩn ôn lương, đối xử thân cận với nàng nên hy vọng nàng có thể biết được ân tình.

*tú ngoại tuệ trung: bên ngoài thanh tú bên trong thông minh/ trí tuệ.

Ta khinh!

Yêu quái thật lớn mật cũng dám ở trước mặt Tống Sơ Chiêu nàng hoành hành làm bậy. Không hiểu được bọn họ khi hành quân đánh giặc đều sẽ trưng ra bộ mặt giả thần giả quỷ để làm xiếc sao?

Nàng cùng Tống Nhị tuy không phải cùng một mẫu thân sinh ra nhưng mẫu thân ruột của Tống Sơ Chiêu là nữ nhi duy nhất của tam phẩm đại thần, đừng nói mẫu thân Tống Nhị kia chết sớm, ngay cả Tống lão phu nhân cũng không có tư cách ở trước mặt nàng nói một câu thân phận tôn quý.

Huống chi Tống Nhị nương…Bà ấy là ai? Đã chết mười mấy năm sợ là chính bà ta cũng không biết nàng tôn quý như thế nào đâu.

Tưởng có thể xem nàng giống như những nữ tử dễ bắt nạt khác, cho rằng nàng tứ cố vô thân mà ngây ngốc ở trong kinh như vậy thì khi tạo áp lực vừa có thể chèn ép nàng vừa làm cho nàng nghe lời. Thậm chí còn sẽ coi Tống Thi Văn như tỷ muội ruột thịt mà kết giao, dù sao Tống Nhị nàng ta ở ngoài mặt đối xử với nàng tốt nhất.

Nằm mơ! Nàng là một người ngu xuẩn như vậy sao? Không lẽ gà ở kinh thành không đủ gáy, kêu không tỉnh nổi bọn họ sao?

“Cô nương vì việc hôn nhân nên phiền lòng sao?”

Diệu Nhi bỏ lại quả quýt, hai tay đặt ở trước người, cúi đầu bày ra một bộ tư thế khiêm tốn, khuyên nhủ: “Cô nương, Cố Tứ Lang kia tuy nói có chút

đa tình, làm người không kềm chế được nhưng hắn tốt xấu cũng là quốc công trưởng tử, tương lai không chừng sẽ thừa kế tước vị. Cô nương gả cho hắn cũng coi như là trèo cao. Không thể tin lời bên ngoài đồn đãi."

Tống Sơ Chiêu nhướng mày lại liếc mắt nhìn nàng ta, cười lạnh một tiếng.

Nàng lấy làm kỳ quái khi Tống lão phu nhân mười mấy năm chưa từng nhớ tới nàng, như thế nào đột nhiên an bài hôn sự cho nàng?

Vì thế Tống Sơ Chiêu sai người đi hỏi thăm.

Nàng ở kinh thành cũng không có ai thân ngoài hai vị thân tín cùng trở về với nàng kia có thể tín nhiệm. Hai người nghe nàng thỉnh cầu thì ở lâu thêm hai ngày lặng lẽ đi hỏi thăm một lần giúp nàng.

Lại nói tiếp, việc hôn nhân này tất cả đều do Tống lão phu nhân lắm miệng gây ra.

Ngày ấy trong yến hội ở cung, Hoàng Hậu chiêu đãi vài vị quan viên gia quyến ở hậu viện, Tống lão phu nhân thấy ngồi ở phía trên là Cố phu nhân nên bà ta nói một câu ám chỉ Cố gia hai vị công tử đã đến tuổi tìm hôn phối.

Trùng hợp là Tống gia cũng có một vị cô nương tuổi tác không nhỏ.

Người mà Tống lão phu nhân nhớ tới không phải Tống Sơ Chiêu mà là Tống Thi Văn, cô nương thuở nhỏ nuôi dưỡng bên người. Nàng ta so với Tống Sơ Chiêu còn muốn lớn hơn hai tuổi, nếu còn không lập gia đình sợ là sẽ quá tuổi mất.

Tống lão phu nhân sau khi duyệt qua những nam tử phù hợp ở kinh thành bèn tấm tắc cảm thấy quả nhiên chỉ có Cố gia nhi tử xứng đôi với cháu gái mình.

Tống lão phu nhân chưa kịp nói bóng nói gió thì Hoàng Hậu đột nhiên hỏi Cố phu nhân về việc hôn ước Cố Hạ hai nhà nhiều năm trước định ra bây giờ còn tính không.

Cố phu nhân nói nếu hai bên chưa từng đổi ý thì tất nhiên là vẫn giữ lời. Tuy không tính là hôn ước chính thức nhưng nếu hai nhà có thể kết giao cũng là một cọc hỉ sự.

Nghe nói Tống lão phu nhân khi đó bị chấn kinh thật sâu, sững sờ ở đương trường, hồi lâu không có hoàn hồn.

Đó là việc do Hạ lão tướng quân và Cố Quốc công định ra nhiều năm trước. Hạ tướng quân chỉ có một nữ nhi chính là mẫu thân Tống Sơ Chiêu. Tống mẫu cũng chỉ có một nữ nhi là Tống Sơ Chiêu.

Tuy rằng Tống Sơ Chiêu họ Tống nhưng cửa hôn ước này xem ra chính là mặt mũi Hạ gia, không quan hệ gì tới Tống Thi Văn.

Không khéo Tống Sơ Chiêu đoạt tôn tế tốt của Tống lão phu nhân chọn, tuy rằng nàng cũng không phải rất vui mừng cho chính mình.

Đây căn bản không thể trách nàng nha!

Đã biết việc này lại nghe hạ nhân Tống phủ xúi giục, cảm giác của nàng đã trở nên vi diệu.

Ngồi không cũng dính chưởng!

Nàng ban đầu còn cảm thấy hai vị tướng sĩ ở biên quan nghe chuyện ma quỷ nhiều nên miêu tả sự tình thêm mắm dặm muối [2].

Không nghĩ lại là sự thật.

……..

Tuy trong lòng Tống Sơ Chiêu quay cuồng nhiều ý tưởng nhưng trên mặt lại không hiện ra, nàng cau mày nhìn Diệu Nhi từ trên xuống dưới sau đó cong lưng mang giày, nàng lặp lại một câu: “Cho ngươi đi ra ngoài ngươi không nghe thấy sao?”

Diệu Nhi cong eo đến càng thấp, sợ hãi nói: “Nô tì đã làm cái gì mà chọc cho cô nương tức giận?”

Tống Sơ Chiêu chỉ tay: “Ta nơi này nghỉ ngơi ai cho ngươi mở cửa? Ngươi một chút cũng không ý tứ, tiến vào phòng ta như nơi không người, quy củ hạ nhân Tống là như vậy sao? Miệng lưỡi lại rất dẻo. Biết ở trong quân người như ngươi sẽ bị xử trí ra sao không?”

Diệu Nhi vội nói: “Do nô tì sợ cô nương buồn bực nên mới mở cửa sổ.”

Tống Sơ Chiêu bình tĩnh sau đó nhấc chân từng bước tới gần nàng ta.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, đến khi chỉ còn cách nhau hai bước chân thì Tống Sơ Chiêu mới dừng lại.

Bóng người phủ lên Diệu Nhi, Tống Sơ Chiêu vươn tay còn chưa đụng tới nàng ta, Diệu Nhi đã sợ hãi run lên mà hô một tiếng: “Vậy nô tì đi liền!” Theo sau là bước chân hốt hoảng mà thối lui ra bên ngoài.

Diệu Nhi vội vàng đi tựa hồ sợ Tống Sơ Chiêu động thủ đánh, lúc nàng ta muốn chạy lại đụng vào tay Tống Sơ Chiêu.

“Loảng xoảng” một tiếng vang vang lên, Tống Sơ Chiêu cúi đầu phát hiện

ngọc bội mà mình vẫn luôn mang theo đã rơi ra.

Nàng hơi giật mình sau đó ngồi xổm xuống nhặt đồ vật lên.

Chỉ đụng nhẹ thế mà ngọc bội lại nứt làm mấy khối. Nàng cầm trong tay mà xem xét, nguyên lai là do nút buộc bằng dây thừng bị đứt khiến cho ngọc bội rớt xuống.

Thứ này không nhớ rõ là ai đưa cho nàng, nàng vẫn luôn mang theo trên người còn muốn trả người nọ. Không nghĩ tới thế nhưng hỏng rồi.

Ý gì?

Tuy nói nàng xưa nay không tin quỷ thần nhưng có phải nên đi vái mấy chùa miếu? Tiện thể xua đi vận đen gần đây.

……

“Nương!”

Người tới hấp tấp xông vào, hai tay tùy ý vái chào xem như hành lễ. Không đợi đối phương lên tiếng trả lời, hắn trước một bước ngồi vào bên cạnh tháp, phân nửa trọng lượng đều dựa vào ở bên trên bàn nhỏ, sau đó hắn liên tục hô với phụ nhân bênh cạnh: “Không ổn, không ổn, thật sự không ổn!”

Cố phu nhân cầm châm, tầm mắt trước sau nhìn chằm chằm khăn trắng trong tay, không để ý tới hắn; bà không nhanh không chậm mà đem kim chỉ xen kẽ qua lại. Chờ Cố Tứ Lang không gào than nữa mới hỏi: “Nơi nào không ổn?”

Cố Tứ Lang kêu bà liên tục, tinh thần vì thế nên uể oải rất nhiều nhưng sau khi nghe bà mở miệng thì hắn lập tức thẳng lưng nói: “Nương! Người làm

sao có thể đáp ứng hôn sự với Tống Tam nương? Người không biết nàng ta lớn lên ở biên quan, từ nhỏ không biết lễ nghĩa, mọi người ở kinh thành đều nói nàng ta vô cùng đáng ghê tởm, phóng túng ương ngạnh, người ngày thường nói quản giáo con nhưng quản giáo cũng không thể hại khổ con mà!"

Cố phu nhân ngữ khí nhàn nhạt như cũ: "Mọi người đều nói như vậy sao?"

"Mọi người đều nói như vậy!" Cố Tứ Lang chỉ vào cửa lớn nói: "Con gọi người đi ra ngoài hỏi thăm thì nghe hạ nhân Tống phủ nói như vậy. Nghe nói Tống Tam Nương kia hỉ nộ vô thường, tính tình thô bạo, trong nhà hạ nhân thấy nàng ta đều né tránh không dám tiến lên. Người kêu nàng gả tới Cố gia thì thể nào toàn bộ Cố phủ cũng gà bay chó sủa."

Cố phu nhân rốt cuộc ngừng động tác.

Cố Tứ Lang cho rằng bà muốn nghe ý mình, hắn hít sâu một hơi đang muốn dõng dạc hùng hồn mà nói hai câu thì Cố phu nhân liếc mắt nhìn ý bảo hắn an tĩnh sau đó đem khăn nâng giữa không trung xem trái xem phải, cuối cùng bà vừa lòng gật đầu.

Cố Tứ Lang phun ra một hơi, hắn ngã vào tháp phía sau rồi bất đắc dĩ hô: "Nương, người lại nỡ đối xử với con như vậy!"

Cố phu nhân lại hỏi: "Nàng trở về khi nào?"

"Tầm mấy ngày trước đi!" Cố Tứ Lang lại lần nữa ngồi dậy, "Nương người không biết sao? Nghe nói nàng trở về sau đó lại…"

Cố phu nhân hiển nhiên là hiểu rõ, cắt đứt lời hắn: "Nàng mới trở về mấy ngày cũng không có mấy người gặp qua nàng, như thế nào trong kinh thành mỗi người đều biết nàng là dạng người gì?"

“Chuyện này thì lên hệ gì tới con?” Cố Tứ Lang nói: “Tóm lại con không cưới một cô nương so với con còn hung hãn hơn.”

Cố phu nhân vươn tay sang bên cạnh, Cố Tứ Lang hiểu ý lập tức ân cần mà đem rổ kéo qua. Kéo dài giọng mà hô: “Nương ~”

Cố phu nhân lúc này mới nói: “Lại không phải định thân cho con, con dong dài cái gì?”

“Dù cho không phải vì con định……” Cố Tứ Lang cao giọng nói đến một nửa chợt dừng lại đôi mắt đột nhiên trợn to, không thể tin tưởng nói: “Cái gì?! Không phải định cho con? Chẳng lẽ là Ngũ đệ? Nương người làm sao quyết định như vậy được! Ngũ đệ chính là một kẻ đọc sách yếu đuối!”

Cách đó không xa truyền đến hai tiếng cố gắng ho khan, hai người trong phòng đồng loạt im tiếng. Bạch y chậm rãi đi tới, ngừng ở cửa.

“Mẫu thân, người gọi con sao.”

Sắc mặt người này có chút tái nhợt, bởi vì nhiều ngày đang dưỡng bệnh nên khí huyết không đủ. Mắt sáng mày đẹp, xem qua một lần là khó quên. Cùng với Cố Tứ Lang mang chút lưu manh thì bất đồng, toàn thân hắn là loại khí chất ôn nhuận làm người khác khó sinh ác cảm.

Cố Tứ Lang tươi cười, nghênh đón quan tâm nói: “Ngũ đệ, thân thể ngươi đã tốt hơn chưa?”

Cố Phong Giản gật đầu: “Đã mau khỏi rồi.”

Tiếng nói chuyện của Cố phu nhân đối với Cố Phong Giản nhu hòa không ít thì bảo hắn đến trước mặt hỏi: “Chuyện ta nói với con, con nghĩ sao?”

Cố Phong Giản hạ mày: “Gặp mặt trước đã.”

Cố phu nhân khẽ cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Tống Tam Nương là do Tống phu nhân tự mình giáo dưỡng lớn lên, cũng không đến nỗi là hài tử hư. Con đừng nghe bên ngoài đặt điều.”

Cố Tứ Lang kéo kéo khóe miệng, nói thầm: “Cùng là Tống gia, con đây tình nguyện cưới nhị cô nương. Ai, lại nói tiếp, Tống Nhị thật ra rất xứng với Ngũ đệ. Nghe nói cũng là một người yêu thích kinh thư, tính tình khoan dung, có danh tiếng tốt.”

Cố phu nhân nhíu mày, lắc lắc đầu, nói: “Tống Nhị cô nương thì không được.”

Cố Tứ Lang: “Tại sao không thể?”

Cố phu nhân không muốn cùng nhi tử giải thích, chỉ đưa ra một cái con-quá-ngu-ngốc ánh mắt.

Cố Phong Giản ở một bên ngồi xuống. Hắn giơ tay chỉnh vạt áo khiến cho một khối đồ bên hông thuận thế rơi xuống, hắn còn chưa phát hiện ra thì Cố Tứ Lang đã thấy: “Ngũ đệ, đồ vật ngươi làm rớt kìa. Là ngọc sao?”

Cố Phong Giản xoay người lại nhặt, đầu ngón tay chưa kịp chạm đến thì trước mắt hắn bỗng chốc tối sầm, cả người đổ xuống, chỉ nghe thấy tiếng Cố Tứ Lang la hét ở bên tai.

_____

Chú thích

(*1)Nguyên văn: 巴巴: Ba ba (chứ không phải mình tự đổi đâu)*

(2)Nguyên văn: 感情色彩: cảm tình sắc thái

------oOo------

Chương 2: Hoán đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Cố Phong Giản đã nhìn vào gương ít nhất một nén nhang.

Dù cho mặt ngoài gương đồng thô ráp lại không rõ nhưng cũng có thể phân biệt ra đó là gương mặt của nữ nhân.

Sự thật này chứng minh hắn không có ảo tưởng, hắn thật sự biến thành nữ nhân, là một nữ nhân hắn có lẽ quen biết.

Kinh ngạc cùng bất đắc dĩ qua đi, Cố Phong Giản thu hồi biểu hiện sau đó đứng dậy.

Hắn thử nhấc chân đi một vòng ở trong phòng.

Tứ chi có lực, hô hấp trầm ổn. Ít nhất so với thân thể nhiễm phong hàn của hắn lúc trước muốn khá hơn nhiều. Lòng bàn tay và đốt ngón tay có vết chai, gan bàn tay có không ít vết thương do đao kiếm. Chứng tỏ người này hẳng năm tập võ.

Trong phòng bài trí rất đơn giản chỉ có một ít dụng cụ hằng ngày, vẻ ngoài đã rất cũ thậm chí bên cạnh còn có vài món dụng cụ đã hư hỏng. Phía trên khung giường và góc phòng sót lại không ít tro bụi do chưa được quét dọn sạch sẽ. Xem ra người này hắn là mới vào ở không lâu.

Gần hướng bàn gỗ đặt một khối ngọc bội vỡ vụn. Đó là ngọc bội đã từng là của hắn, hắn nhận ra được.

Cố Phong Giản đứng trước tủ quần áo tìm kiếm một chút. Trừ bỏ ít ỏi vài món quần áo hằng ngày hắn còn lục ra giấy thông hành của đối phương cùng với các loại giấy tờ chứng minh thân phận.

Hắn thấy gương mặt trong gương kia có chút quen thuộc lại xa lạ đã đại khái đoán được, giờ phút này càng thêm có chứng cứ chứng minh thân phận người này.

“Tống Tam nương.” Cố Phong Giản thấp giọng nói, “Tống Sơ Chiêu.”

Cố Phong Giản chỉ xem một lần rồi để đồ vật lại.

Thật không biết Tống gia lúc nào đã nghèo túng đến độ này khiến cho Tống Sơ Chiêu ở nơi như thế. Thật không sợ Hạ lão tướng quân phát hiện việc bọn họ đang làm sao?

Nghĩ đến Hạ tướng quân an nhàn không để ý tới chính sự lại không có con cái ở bên, sợ rằng người ta hắn đã quên đi uy nghiêm ngày xưa của ông.

Cố Phong Giản cười lạnh một tiếng, nâng làn váy lên rồi ngồi xuống ở mép giường. Đang âm thầm suy nghĩ, hắn nghe thấy được âm thanh ngũ tạng kêu gào.

Cố Phong Giản cúi đầu.

Không biết hiện tại là giờ nào nhưng khẳng định đã qua thời gian dùng cơm. Hiện tại còn không có người lại đây kêu chỉ sợ hắn chỉ có thể tự mình đi lấy.

———

Tống Sơ Chiêu tỉnh lại sau cơn nóng nực.

Trên người nàng có ít nhất hai tầng chăn dày, toàn thân vô lực khó có thể nhúc nhích.

Cửa sổ đều đóng kín mít khiến cho gian phòng oi bức.

Không biết nơi nào châm huân hương làm cho trong phòng không đến mức có mùi khó ngửi. Khói trắng tan ở không trung, thời điểm bay tới mép giường mang theo hương vị nhàn nhạt thấm vào ruột gan.

Tống Sơ Chiêu bỏ ra sức lực thật lớn mới hoạt động được một chút nhưng không biết vì sao lại khó chịu.

Nàng đã lâu rồi không sinh bệnh, bây giờ nếu có cũng không đến mức như thế. Giờ phút này tựa như bị sóng dữ đánh vào cả trăm lần, toàn thân gân cốt đều lộ ra vẻ mỏi mệt.

Tống Sơ Chiêu…… Há có thể dễ dàng nhận thua?!

Nàng ra sức giãy giụa, thật vất vả muốn vươn tay bị giam trong chăn ra, một đôi tay mạnh mẽ từ phía trên ấn xuống, lại quấn chăn cho nàng đến kín mít.

Tống Sơ Chiêu suýt nữa hít thở không thông nên gian nan mở to mắt.

Ngay lúc đó hai khuôn mặt hiện rõ trong tầm mắt nàng. Hai người đều vẻ mặt quan tâm, khẩn trương mà nhìn nàng. Thế nhưng Tống Sơ Chiêu không quen biết hai người này.

Tống Sơ Chiêu mơ mơ màng màng mà chớp mắt, nàng ngửi thấy được trong không khí có một cổ hương khí bèn chuyển tròng mắt tứ phía nhìn

một vòng.

Trong mắt đảo qua cảnh sắc xa lạ, trong đầu nàng nhảy ra mấy từ ——
Người quyền quý, ít nhất là ngũ phẩm trở lên, không quen biết.

“Ngũ đệ, đệ không sao chứ?”

Thấy nam tử tuấn tú đưa tay hướng tới cái trán của nàng, Tống Sơ Chiêu theo bản năng mà trốn đi, đề phòng nhìn hắn.

Nam nhân không hề miễn cưỡng tự nhiên thu hồi tay, lúc này càng lo lắng cho phản ứng của nàng.

Cố Tứ Lang: “Đại phu nói đệ ấy không có việc gì sau khi tỉnh dậy sẽ tốt, như thế nào con thấy hắn càng giống như người mất hồn?”

“Ngũ Lang, nói cho nương, con có chỗ nào không thoải mái?”

Cố Tứ Lang: “Ngươi còn nói ngươi đã sớm khỏe! Thời điểm té xỉu suýt nữa đã dọa chết chúng ta!”

Tống Sơ Chiêu há miệng thở dốc, khó có thể nói nên lời sau đó chết lặng mà chuyển hướng tầm mắt. Một mảnh hỗn độn nơi đại não đột nhiên hiện lên một đạo sấm sét khủng bố giữa trời quang xua tan mây mù đồng thời chém nàng đến mức chấn động.

Nàng giấu tay ở trong chăn tuy thong thả nhưng lại mang theo vẻ kiên định trượt xuống phía dưới. Cảm nhận được hiện tại cấu tạo thân thể có sự tồn tại của vật lạ, khí huyết toàn thân đều hiện trên mặt.

Cũng may sắc mặt nàng ban đầu trắng bệch, giờ phút ngoại trừ bởi vì mất khống chế mà hiện lên biểu hiện dữ tợn còn lại không lộ ra manh mối khác.

“Đệ có phải phát run hay không? Ngũ đệ, đệ còn cảm thấy lạnh sao?” Cố Tứ Lang cách chăn đè lại bả vai nàng cả kinh nói “Ngươi như thế nào lại càng ngày càng run? Ngươi làm sao vậy?”

Xin lỗi…… Nàng chỉ là nhất thời không khống chế được chính mình.

Cố Tứ Lang lại vội la lên: “Nương, con nói rồi, Ngũ đệ đều là bị người dọa bởi vì muốn hắn cưới Tống Tam gì gì đó! Đổi lại là con, con cũng bị dọa cho bệnh!”

Cố phu nhân cảnh cáo mà trừng mắt nhìn hắn một cái ý bảo hắn tránh ra.

Tống Sơ Chiêu nghe xong đã sáng tỏ.

Nàng hiện tại là Cố gia Ngũ Lang?

Người đính hôn với nàng chính là Cố Ngũ Lang không phải Cố Tứ Lang?

Ông trời ơi! Tống lão phu nhân làm cái gì? Đùa giỡn kêu nàng trở về thành thân nhưng ngay cả đối tượng cũng chưa biết rõ ràng sao? Bọn người kia nói bậy như vậy chẳng lẽ không phát hiện ra?

Bị Cố Tứ Lang gián đoạn, Tống Sơ Chiêu không còn run nữa, khí huyết đã tốt hơn một chút.

“Ngũ Lang.” Cố phu nhân khom người, ôn nhu mà gọi nàng một tiếng, thấy nàng nhìn lại đây bà ấy bèn nở nụ cười.

Bà từ trên tay người hầu bưng lấy một chén thuốc đắng, ngữ khí an ủi: “Uống thuốc đi.”

Nói xong Cố Tứ Lang đáp lời lại nâng Tống Sơ Chiêu từ trên giường dậy.

Tống Sơ Chiêu nói: “Con tự mình làm được rồi.”

Khi nói lại là âm thanh trầm thấp đúng là giọng của nam nhân.

Nàng từ trên tay đối phương tiếp nhận, nghĩ muốn nhân tiện uống xuống một ngụm buồn bực.

Kỳ thật thuốc không đắng lắm nhưng cũng có lẽ là bởi vì giờ phút này trong miệng nàng vô vị nên nếm không ra hương vị gì.

Cố phu nhân ngồi ở một bên nhìn nàng với ánh mắt từ ái. Ánh mắt kia quá mức ôn nhu làm cho trán Tống Sơ Chiêu không khỏi rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, tốc độ uống thuốc liền chậm lại.

Tống Sơ Chiêu chưa từng bị người khác nhìn đến mức như vậy.

Phụ thân nàng không cần phải nói, ngày thường lấy nàng làm gương cho tất cả binh lính. Mà nương nàng thì tốt hơn một chút một chút, chỉ lấy nàng làm gương cho nửa số binh lính đó.

Nàng từ nhỏ chí lớn cũng không cảm thấy có gì.

Nguyên lai đây là cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay sao?!

…… Ngẫm lại thì cũng không tệ lắm?

Cố Phong Giản từ trong phòng đi ra, đi không xa thì thấy tôi tớ Tống phủ.

Hắn đi thẳng, hướng tới đường chính mà đi.

Phòng ốc cấu tạo giống nhau đều đại khái có dấu vết theo năm tháng. Cố Phong Giản đi chầm chậm, căn cứ theo cách ăn mặc cùng với vật bọn họ cầm trong tay thì suy đoán lộ tuyến để đi, hắn thuận lợi đi tới phòng ăn.

Người Tống gia mới vừa cơm nước xong, đồ ăn đã được dọn xuống, trên bàn chỉ bày mấy bồn điểm tâm trái cây.

Tống lão thái đang tán gẫu với mấy người.

Phủ đệ này kỳ thật là của Tống tướng quân, tuy rằng Tống thị đã sớm phân nhà nhưng bởi vì Tống phụ hàng năm không ở nhà mà thái phu nhân lại sợ tịch mịch nên kêu tam tử ở lại đây. Cho nên Tống Tam gia và gia quyến cũng ở tại Tống phủ.

Cố Phong Giản nguyên bản tưởng có thể trực tiếp đi vào, ai ngờ đột nhiên nghe thấy được tên của mình, bước chân ở không trung dừng một chút sau đó thu trở về.

“Muốn con xuất giá ta tự nhiên là luyến tiếc. Nhưng ta cũng không thể mãi mãi giữ con bên mình. Thi Văn, tổ mẫu biết con hiếu tâm, tổ mẫu cũng thương yêu con nhất, nhất định sẽ tìm cho con một nơi tốt nhất.”

“Tổ mẫu ——”

“Ngoan nào. Trước chờ Tống Sơ Chiêu thành thân xong ta lại qua Cố phu nhân đề cập sự tình giữa con cùng Cố Ngũ Lang. Thân càng thêm thân cũng là điều tốt, ta nghĩ nàng sẽ không cự tuyệt.”

Lúc này một thanh âm trẻ tuổi chen vào nói: “Chỗ nào của Nhị cô nương chúng ta cũng tốt ai lại dám coi thường? Cửa hôn sự này đáng lẽ đã xong sớm nhưng rốt cuộc lại sắp xếp thành thế này. Nhị cô nương chúng ta ánh mắt cao làm sao giống với Tống Sơ Chiêu, nếu không đột nhiên xuất hiện

một cọc hôn ước năm xưa, bằng vào thanh danh của nó sao có thể có thể tìm được hôn sự tốt như vậy?”

Phụ nhân kia khoa trương mà cười ra tiếng tới.

“Cũng là do khéo quá hóa vụng, nơi này có Tống Sơ Chiêu so sánh càng làm cho Nhị nương xuất trần thoát tục.”

“Hơn nữa ta xem ra Cố Ngũ Lang càng tốt hơn Cố Tứ Lang, càng thành thục ổn trọng. Lúc trước ta gặp qua hắn một lần, cảm thấy hắn làm việc cẩn thận, nho nhã lễ độ. Nếu thật sự có thể kết làm thân gia đối thì tất nhiên là hết lòng yêu thương Nhị nương chúng ta.”

Tống lão phu nhân trầm ngâm một lát nói: “Cố Tứ Lang tuy hơi lớn tuổi một chút nhưng hắn làm việc lại nóng nảy, chưa chắc là phu quân tốt.”

Biểu hiện của Cố Phong Giản xuất hiện một vết nứt. Không biết có nên nhận lời xem trọng này hay không.

Người Tống gia ngay cả đối tượng kết thân cũng chưa hỏi rõ ràng đã tính toán tương lai hết sao?

Xem Cố Ngũ hắn là người nào? Nàng muốn gả thì không lẽ mình phải cưới nàng ta sao?

Mẫu thân hắn còn chưa nhìn tới Tống Nhị.

Cố Phong Giản đứng ở trên hành lang rốt cục bị người phát hiện.

Tống Tam phu nhân đứng lên, nâng cao thanh âm nói: “Người nào ở sau tường nghe lén? A, nguyên lai là Tống Tam nương nha!”

Cố Phong Giản thuận thế đi ra ngoài. Vẻ mặt hắn tự nhiên, không chút nào thấy biểu hiện xấu hổ khi bị phát giác.

Tam thẩm của Tống Sơ Chiêu cũng là phụ nhân thân thể đẫy đà nhưng khi nói chuyện lại dùng bộ dáng uyển chuyển thật sự là làm người nghe cảm giác không hợp.

“Lúc này mới tới? Mới vừa rồi kêu tì nữ tới phòng gọi con lại nghe nói là con còn nghỉ ngơi. Ban ngày ban mặt nằm ở trên giường nếu truyền ra bên ngoài lại mang tiếng lười nhác, thể diện cũng bị ném đi mất.”

Cố Phong Giản ánh mắt hơi trầm xuống, nghĩ đến tứ ca hắn nói Tống Sơ Chiêu kiêu căng ương ngạnh, động một chút đánh chửi người sẽ không nhường nhịn phụ nhân xảo quyệt này. Thế nên hắn kéo kéo khóe miệng tạo ra một nụ cười xảo trá “Tam thẩm không cần cố làm ra vẻ. Nếu như không cố được thì đừng cố gắng.”

Tam thẩm bị hắn làm nghẹn họng, mặt lập tức mặt đỏ lên tràn đầy tức giận, chỉ thẳng vào hắn quát: “Ngươi —— ngươi thế nhưng dám vô lễ với ta, thật là không đặt trưởng bối vào mắt, không có quy củ!”

Cố Phong Giản không đáp lời bà ta, tràng diện nhất thời khó xử. Tống Thi Văn đứng lên hỏi: “Muội muội, tới nơi này có chuyện gì?”

Cố Phong Giản nhàn nhạt nói: “Tới ăn cơm.”

“Ôi, muội muội còn chưa có ăn?” Tống Thi Văn kinh ngạc hô như là mới vừa kịp phản ứng, vội vàng xoay người từ trên bàn bưng ra điểm tâm đưa qua “Vậy ngươi ăn nhanh đi đừng để đói lả.”

Lão phu nhân chỉ ngồi ở phía trước lạnh lùng mà nhìn hắn.

Cố Phong Giản hạ mắt dừng ở mâm đồ ăn lạnh ngắt, ánh mắt mang theo khinh thường và châm chọc. Lại ngẩng đầu nhìn kỹ Tống Thi Văn.

Ánh mắt kia đâm vào Tống Thi Văn làm nàng ta không khoẻ, khi còn tự hỏi không đúng chỗ nào thì Cố Phong Giản lập tức xoay người rời đi.

Lão phu nhân "Hừ" một tiếng: "Không ăn thì thôi! Thi Văn, con không cần chú ý tới nó."

Cố Phong Giản một mình trở về phòng nghĩ đến việc giải quyết bữa trưa.

Trên người Tống Sơ Chiêu thật ra có tiền, còn cho người khác mượn không ít. Chỉ là một nữ tử chưa lập gia đình một mình ra cửa ăn cơm có chút không thỏa đáng. Huống chi hiện giờ nàng đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, kinh thành không ít địa phương đều truyền lời đồn về nàng.

Hắn biết mình hiện tại nên đi Cố phủ nhìn xem "Cố Ngũ Lang" hiện giờ mới đúng nhưng có vẻ không hợp lễ lắm, chưa chắc có thể gặp mặt. Hoặc là vẫn là chờ đối phương tới tìm chính mình? Nhìn dáng vẻ xem ra thân thủ nàng không tồi.

Cố Phong Giản đang tự hỏi bước tiếp theo nên làm như thế nào thì nghe thấy cửa sổ bị đồ vật gõ vài tiếng ở bên ngoài.

Thanh âm thật nhẹ. Hắn là cục đá.

Hắn không đi tới nơi có tiếng vang mà đi thẳng ra cửa rồi rẽ ở góc khuất, quả nhiên ở bức tường cao cách đó không xa thấy người mới vừa rồi vừa được nhắc tới.

Hai người một cao một thấp hai mắt nhìn nhau, đối với gương mặt quen thuộc lộ ra thần sắc phức tạp.

Đây là một màn không thể quên.

Tống Sơ Chiêu tiếng nói run rẩy, thử nói: “Cố…… Cố Ngũ Lang?”

Cố Phong Giản nhanh chóng gật đầu.

Tống Sơ Chiêu rõ ràng nhẹ nhàng thở ra. Điều chỉnh tư thế, ổn định tâm trạng chính mình.

Cố Phong Giản: “……” Cuộc đời này chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có thể xuất hiện ở đầu tường như vậy.

Tống Sơ Chiêu nhiệt tình vẫy tay với hắn: “Ngươi lặng lẽ tới, ta cùng với ngươi tán gẫu một chút. Nhất định phải lặng lẽ nha.”

Cố Phong Giản nhìn trái nhìn phải chưa tìm thấy cách đi ra cổng bèn thấp giọng nói: “Làm sao để có thể lặng lẽ?”

“Ngươi trèo lên tường rồi nhảy xuống, ta ở bên ngoài đỡ ngươi.”

Cố Phong Giản thần sắc trở nên không tốt từ từ nói: “Ngươi không đỡ được ta.”

“Ta có thể!” Tống Sơ Chiêu ước lượng một chút độ cao, nàng thề non hẹn biển vỗ mình nói “Ngươi yên tâm, lực ta tuy không thể khiêng núi nhưng khiêng nữ nhân vẫn rất nhẹ nhàng!”

Cố Phong Giản: “……” Hắn biết chính thân thể hắn không thể.

Hai bên trầm mặc hồi lâu Tống Sơ Chiêu rốt cuộc hiểu ra Cố Ngũ Lang là người mỏng manh.

Nàng nói với hắn nói: “Vậy ngươi đỡ ta đi, ta có thể!”

Cố Phong Giản vội vàng lui về phía sau một bước, giơ tay che ở phía trước tỏ vẻ hắn làm không được.

“Thật ra không cần như thế.” Cố Phong Giản nói, “Phụ cận nơi này không có người trông coi. Sao ngươi không đi qua cửa?”

Tống Sơ Chiêu chần chờ nói: “Cửa?”

Thật ra nếu không thể quang minh chính đại mà đi qua cửa chính thì nàng càng thích trèo tường mà vào.

Cố Phong Giản nhìn ra ánh mắt Tống Sơ Chiêu có gì không đúng.

Hắn cảm thấy sự tình thật sự nghiêm trọng.

------oOo------

Chương 3: Gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Cuối cùng Tống Sơ Chiêu vẫn phải tìm cửa hông viện, thành thành thật thật mà đi qua.

Bởi vì hàng năm Cố Phong Giản chỉ hời hợt rèn luyện thân thể nên dù cho Tống Sơ Chiêu có trang bị đầy đủ kỹ năng trèo tường thì động tác vẫn không đủ nhanh nhạy, làm cho lúc trèo vào không khỏi dính không ít vật dơ, lúc này trên quần áo có mấy khối đất xám xịt.

Cố Phong Giản ở trước mặt nàng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, tựa hồ muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại mạnh mẽ nén lại. Biểu hiện ẩn nhẫn chịu đựng như vậy làm cho Tống Sơ Chiêu đối với hắn sinh ra vài phần đồng tình.

Cố Phong Giản từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, vẫy tay kêu nàng tiến lên.

Tống Sơ Chiêu vốn định tiếp cận kết quả Cố Phong Giản thu hồi tay dùng ánh mắt ý bảo nàng đừng nhúc nhích. Tống Sơ Chiêu mấp máy môi chột dạ, đành phải ngoan ngoãn đứng trước mặt hắn.

Cố Phong Giản từng bước đến gần nàng, cúi đầu, kéo nàng tới bên cạnh sau đó dùng khăn lau vết bẩn nơi bàn tay nàng.

Động tác hắn vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận, chậm rãi lau từ ngón tay đến bàn tay nàng, thật kiên nhẫn mà lau. Thậm chí bởi vì lực đạo quá nhẹ Tống Sơ

Chiêu lại cảm thấy có chút ngứa.

Cảm giác này làm cho kẻ chưa bao giờ thân cận với người khác như Tống Sơ Chiêu cả người không khỏe, theo bản năng mà muốn tránh. Lại nghĩ đến Cố Phong Giản dùng chính khuôn mặt mình lại sờ tay mình như vậy sẽ càng thêm khó chịu vì thế đành nhịn xuống.

Cố Phong Giản tuy rằng nhìn suy nhược nhưng thân thể lại cao, so với Tống Sơ Chiêu thì cao hơn một cái đầu.

Lúc này tầm mắt Tống Sơ Chiêu hạ thấp thì thấy một cái đầu nhỏ ở phía trước mình đong đưa, cảm giác rất ngoan ngoãn.

Tuy rằng nàng hiếu động nhưng lại rất thích người ngoan ngoãn. Không nghĩ một ngày kia có thể ở nhìn thấy hình ảnh đó ở trên người mình.

Thời điểm Tống Sơ Chiêu miên man suy nghĩ thì tay đã được lau sạch, Cố Phong Giản liền lui ra.

Tầm mắt nàng lướt qua đỉnh đầu đối phương, dừng lại ở vạt áo mình.

Buổi sáng mới vừa có một trận mưa thu nên các nơi trong kinh thành đều ướt. Tống Sơ Chiêu khi xuất môn mặc bộ quần áo màu lam nhạt giờ đây lại dính rêu trên tường, loang lỗ nhìn thập phần khó coi.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy không ổn. Nhìn Cố Phong Giản như vậy nhất định rất thích sạch sẽ, sẽ không muốn nhìn bộ dáng này của nàng.

Nàng thấy không rõ biểu hiện của Cố Phong Giản, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm vào vạt áo nơi đã sạm lại vì vết bẩn nên nhỏ giọng nói: “Ngươi không phải muốn mắng ta đi?”

Cố Phong Giản ngẩng đầu lên khó hiểu nói: “Ta mắng ngươi làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu cả kinh: “Ngươi không mắng ta? Nếu nương ta biết ta trèo tường làm dơ quần áo sẽ đánh ta.”

Cố Phong Giản thả chậm ngữ khí, ý vị thâm trường nói: “Vậy ra… Ngươi cũng biết trèo tường là không đúng.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Biết, nhưng bản tính khó sửa.

Tính tình hắn thật tốt, thoạt nhìn không giống như đang tức giận.

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta lén ra. Nhà ngươi có thật nhiều người hầu, may mắn là ngày thường ngươi thích yên tĩnh nên ta để bọn họ toàn bộ lui ra nên bọn họ cũng chưa hoài nghi. Vừa ra khỏi cửa viện, ta đã hướng thẳng tới nơi này.” Tuy rằng nàng có kinh nghiệm phong phú nhưng vì để ra Cố phủ vẫn là mất một phen sức lực.

Tống Sơ Chiêu nghĩ rằng người như Cố Phong Giản ở trong nhà được chiếu cố vô cùng cẩn thận khẳng định không quen tới Tống phủ nơi sài lang hang hổ này. Không chừng sẽ bị Tống gia tam yêu Tống Thi Văn, lão phu nhân và Tống Tam phu nhân liên hợp sửa trị. Thậm chí nếu không chú ý chút còn bị Diệu Nhi ăn hiếp.

Ai, giang hồ hiểm ác, làm sao tiểu Cố Phong Giản có thể lắc lư tại địa phương này.

Cố Phong Giản không nói gì, gấp khăn tay lại rồi đưa cho nàng.

Tống Sơ Chiêu thuận tay tiếp nhận, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi ăn chưa?”

Cố Phong Giản bình tĩnh nhìn nàng một cái rồi sau đó lắc đầu.

“Ta biết ngay!” Tống Sơ Chiêu cười đắc ý, “Ta nghĩ nếu như ngươi không nhớ đến ăn cơm thì bọn họ cũng sẽ không gọi ngươi vì thế thời điểm ra cửa ta cố ý mang theo cho ngươi.”

Nàng từ trong lồng ngực lấy ra một gói giấy dầu, một tay đưa qua, trong ánh mắt mang theo mong đợi cùng nhiệt tình.

Gói giấy được giữ cẩn thận nên vẫn còn ấm, Cố Phong Giản mở ra thì phát hiện bên trong tầng tầng giấy gói lại là nửa con vịt quay.

Hương thơm nháy mắt bay ra dày đặc, trên tay hắn cũng không khỏi dính chút dầu chảy ra.

Hắn vừa định nói chính mình ăn không hết đồ vật dầu mỡ như vầy nhưng lại nhớ đây là thân thể Tống Sơ Chiêu hắn là có thể ăn.

Quả nhiên ngay lập tức nghe thấy Tống Sơ Chiêu nói: “Ta hiểu được ngươi bị bệnh nên không thể ăn, cho nên ta không ăn mà chỉ uống một chén cháo. Vịt quay này ở kinh thành rất nổi tiếng, nếu thân thể ngươi khoẻ mạnh sẽ rất thích nên ta mang đến cho ngươi nếm thử. Cơ hội như thế khó có được, ngươi mau thử xem!”

Nàng nói đến tinh thần phấn chấn, vẻ mặt hiện rõ sự đắc ý, nhìn thật sống động.

Cố Phong Giản xưa nay lãnh đạm, sắc mặt không hiện buồn vui nên chưa từng lộ ra loại biểu hiện như vầy. Bây giờ nghiêm túc nhìn chính mình thì cảm thấy phi thường xa lạ.

Cố Phong Giản xoay người đi vào, vạt áo cọ lên cỏ dại trên mặt đất mang theo một tầng hơi ẩm.

Hắn đặt đồ vật trên bàn sau đó quay đầu nhìn Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu nhìn như không câu nệ tiểu tiết kỳ thật là người rất biết quan tâm chăm sóc lại rộng lượng. Nếu không ở trước mặt chính mình sẽ không dễ nói chuyện như vậy. Hoàn toàn là đem mình thành người cần chăm sóc.

Khiến hắn nhớ tới tiểu tướng năm đó phong lưu hàm súc, mắt sáng mày thanh tú. Thân ảnh giục ngựa tiêu sái bất đồng với người khác.

Tống Sơ Chiêu đi theo phía sau hắn, phát giác tuy hắn nãy giờ không nói gì nhưng thật ra không ngừng đánh giá mình thì phát lạnh nói: “Ngươi nhìn chằm chằm vào ta làm cái gì? Ngươi muốn nói cái gì?”

“Nhìn ngươi giống cố nhân.” Cố Phong Giản trong mắt hiện lên một tia chần chờ lại nhanh chóng thu liễm “Ta cho rằng Tống gia chỉ có Tam công tử.”

“Phụ thân ta có tổng cộng ba hài tử nhưng chỉ có một nhi tử.” Tống Sơ Chiêu cười, chỉ vào chính mình nói “Không có Tam công tử chỉ có Tam cô nương. Nhất định là có ai lừa ngươi!”

“Xác thật là người khác nói cho ta.” Cố Phong Giản lộ ra biểu cảm tiếc nuối “ Năm đó thời điểm ta đi qua biên quan vì học xa nhà, mưa rào khiến trong núi lăn xuống không ít đất đá làm cho ngựa bị chấn kinh, ta vô ý té xuống sau đó lại trượt chân ở khe núi, người ấy cứu ta ra. Hắn nói chính mình là Tống gia Tam công tử, kêu ta đưa cho hắn tín vật, hắn sẽ trở về thay ta báo tin.”

Tống Sơ Chiêu nói một cách nghiêm túc: “Khẳng định hắn là kẻ lừa đảo!”

Ngữ khí quả thật là giống nhau như đúc với gia hỏa kia.

“Đúng vậy. Đúng là kẻ lừa đảo ——” Cố Phong Giản cũng cất cao âm điệu, nhìn nàng lẩn mang ý cười, “Kẻ lừa đảo kia kêu ta ở lại một chỗ, cho ta hai bộ quần áo khoác trên người lại cưỡi ngựa của ta nói là muốn thay ta đi kêu người.”

Hắn dừng một chút cố ý nói: “Kết quả là qua hồi lâu ta được người qua đường cứu đi mà hắn cũng không có xuất hiện.”

Tống Sơ Chiêu nguyên bản lòng đầy căm phẫn chuẩn bị cùng hắn nhục mạ kẻ lừa đảo đáng chết kia khi nghe đến đó đột nhiên dừng lại.

Nàng nhớ tới tựa hồ hồi trước có một việc như vậy.

Lúc ấy nàng đang tức giận từ doanh trại chạy ra tới nửa đường thì gặp một thiếu niên. Sau khi trở về bởi vì gặp mưa mà bị bệnh một hồi, có lẽ là bởi vì trước giờ cũng không bệnh nên bệnh tình kia lấy khí thế mãnh liệt mà hành hạ nàng hơn nửa tháng mới hết. Chờ đến lúc khỏi bệnh thì đối với sự tình đêm kia đã nhớ không rõ ràng. Cũng không biết chính mình lúc ấy đến cuối cùng có hay không truyền tin đến cho hắn.

Nàng rốt cuộc biết ngọc bội vỡ kia là từ đâu tới.

Nàng không chỉ có lừa người ta lại làm cho đồ vật kia vỡ vụn.

Tống Sơ Chiêu đang nói đột nhiên nghẹn trong cổ họng, mồ hôi lạnh tuôn ra.

Nàng đứng thẳng lưng, ánh mắt lén dò xét vẻ mặt của Cố Phong Giả sợ hắn nhìn ra manh mối.

Không thể thừa nhận, chuyện tới bây giờ khẳng định không thể thừa nhận.

Tống Sơ Chiêu thanh âm to lớn vang dội, kiên định phản bác: “Hắn…… Hắn chính là kẻ lừa đảo! Cho nên mới báo tên lung tung. Tống gia ta tuyệt đối không có người như vậy!”

Cố Phong Giản: “Ta sau này lại còn viết thư cho hắn.”

“Loại địa phương nơi biên quan thật sự loạn nếu không phải thư tín của triều đình thư tín thì chỉ có số ít mới…” Giọng Tống Sơ Chiêu vừa đổi, lại dùng hết sức mở miệng, “Không phải! Hắn không phải người Tống gia ta, vì vậy ngươi gửi tin không đến!”

Vẻ mặt Cố Phong Giản quỷ dị lại vặn vẹo như là cố nén phẫn nộ, nhàn nhạt nói: “Vậy sao……”

Tống Sơ Chiêu mới vừa dừng một hơi, Cố Phong Giản lại lần nữa nói: “Lại nói tiếp, người đó so với ngươi hình như có chút giống nhau.”

Tống Sơ Chiêu luống cuống chớp mắt, lại rất nhanh trấn định tự nhận cơ trí: “Ta cùng với mẫu thân ta lớn lên giống nhau. Nghĩ đến người nọ có lẽ là bởi vì cùng Tống gia ta người giống người nên mới dám lấy danh nghĩa Tống gia để lừa!”

Cố Phong Giản yên lặng gật đầu làm như tiếp nhận cách nói này.

Tống Sơ Chiêu tự mắng chính mình không chút lưu tình giống như muốn tự chứng minh mình trong sạch: “Người nọ thật là đồ vô sỉ! Chúng ta không cùng hắn đồng đạo!”

“……” Cố Phong Giản trầm mặc hồi lâu mới nói “Kỳ thật cũng không có nghiêm trọng như vậy. Có lẽ là có việc khó xử.” Nếu tiếp tục nói không biết

nàng muốn mắng ra thành dạng gì.

Tống Sơ Chiêu lại đột nhiên cảm động nói: “Ngươi đúng là người tốt.”

Cố Phong Giản: “……”

Cố Phong Giản khụ một tiếng, ngồi xuống kế cái bàn bên cạnh hỏi: “Bên cạnh ngươi có cái gì cần chú ý?”

Hắn sờ soạng ấm trà phát hiện là trà đã lạnh thì không có cho nàng đổ nước.

Tống Sơ Chiêu cũng hùng hổ mà ở bên cạnh ngồi xuống “Ta trở về đến đây là do hai vị tướng sĩ đưa ta trở về bên người lại không mang người hầu hạ. Ta sẽ đưa bọn họ đến sau. Hiện giờ ngươi tốt nhất không cần tin tưởng hạ nhân được cấp.”

Cố Phong Giản nói: “Ta biết.”

Tống Sơ Chiêu xem hắn thần sắc lạnh nhạt sợ hắn không để bụng lại nhắc nhở một lần: “Ngươi nên cách xa tì nữ bên cạnh ngươi một chút, có chuyện quan trọng thì không cần giao phó cho nàng ta. Không nên tin tưởng nàng ta.”

Cố Phong Giản liếc mắc nhìn lại, hỏi: “Nàng ta bắt nạt ngươi?”

“Nàng ta không bắt nạt được ta, chỉ là đôi khi làm người khác không thoải mái thôi……” Tống Sơ Chiêu nói: “Chỉ là một hạ nhân, ta không muốn cùng nàng so đo.”

Cố Phong Giản không nói chuyện lại lần nữa mở ra giấy dầu trên bàn.

Tống Sơ Chiêu nói xong lại nhắc nhở một câu, nói: “Vài vị trưởng bối Tống

gia cùng ta cũng không thân, nói chuyện đều là âm dương quái khí, ngươi không cần để ở trong lòng. Ngươi hiện tại đánh không lại bọn họ…. Nếu bọn họ bắt nạt ngươi, ngươi nói cho ta, ta lặng lẽ làm cho ngươi hết giận!”

Cố Phong Giản: “Ừ.”

Tống Sơ Chiêu nghĩ nghĩ lại nói: “Kỳ thật ta không có nơi nào cần chú ý. Ta mới trở lại kinh thành không lâu không có quen thuộc người khác, ngươi có thể tùy ý ứng đối. Còn Cố gia thì sao?”

Cố Phong Giản nói: “Không có gì. Ta ngày thường không thích nói chuyện nên phần lớn thời gian ở trong phòng đọc sách.”

Tống Sơ Chiêu vẻ mặt thống khổ.

Cố Phong Giản lại nói: “Ngươi nếu muốn đi ra ngoài cũng không phải là không thể. Đại phu từng nói ta nên đi ra ngoài nhiều một chút. Nghĩ sẽ không làm bọn họ nghi ngờ.”

Tống Sơ Chiêu lập tức thở nhẹ nhàng hẳn.

Cố Phong Giản mỉm cười.

------oOo------

Chương 4: Quản giáo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Trong phòng tràn đầy mùi vịt quay.

Cố Phong Giản thoáng nhìn yết hầu của Tống Sơ Chiêu đang chạy lên chạy xuống, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm vào bàn.

Hắn nói: “Ngươi nếu lo lắng cho ta bên này thì sau khi trở về giúp ta làm vài việc.”

Tống Sơ Chiêu lập tức nói: “Ngươi nói đi!”

Cố Phong Giản: “Tìm mẫu thân ta nói bà nhanh chóng xem bát tự để lựa ngày tốt thành hôn”

Tống Sơ Chiêu sửng sốt, nàng muốn nói gì đó nhưng vẫn chưa nói ra.

“Sau đó, đưa tì nữ tên Xuân Đông ở Cố phủ tới cho ta. Nàng ta rất thông minh sẽ làm được việc. Nàng có thể chăm sóc tốt cho ta ở Tống gia.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Làm sao biết Xuân Đông là ai?”

Cố Phong Giản: “Ngươi cứ nói đưa Xuân Đông qua cho ta thì Cố phu nhân sẽ minh bạch.”

“Thích hợp không?” Tống Sơ Chiêu chần chờ nói “Chuyện này xem ra không thích hợp lắm?”

Cố Phong Giản một thân chính khí: “Thích hợp. Không ai dám nói cái gì.”

Hắn nói quá mức chắc chắn làm cho Tống Sơ Chiêu tin tưởng.

Hai người lại nói vài câu nhắc nhở đối phương chỗ ngày thường nên chú ý. Lại hẹn thời gian cùng đi mấy ngôi chùa miếu nổi tiếng nhất kinh thành xem thử có thể cứu vãn sự tình được không.

Mắt thấy đã đi ra ngoài một thời gian không ngắn, nàng liền vội vã trở về.

Chờ nàng đi rồi Cố Phong Giản ngồi hồi lâu mới duỗi tay xé một miếng vịt quay trên bàn.

Đồ ăn tuy rằng đã lạnh lại có chút dầu mỡ nhưng mùi vị thật sự không tồi. Thậm chí còn làm cho hắn có chút kinh ngạc khi ăn.

Khẩu vị Cố Phong Giản thanh đạm, ăn món nào cũng đều cảm giác không mùi vị gì nên cũng không kén chọn. Lần này ăn một mạch đến lửng dạ chỉ có điều hắn sợ ăn hết món quá mức dầu mỡ này thì không tốt cho cơ thể nên mới không đành mà dừng tay.

Thời điểm ăn bữa tối, Cố Phong Giản chủ động đi ra nhà ăn, trước tiên ngồi xuống chờ. Dù sao không thể luôn chờ Tống Sơ Chiêu đưa đồ ăn cho hắn nên tự mình giải quyết sẽ tốt hơn.

Nếu hắn đã ở chỗ này thì hạ nhân Tống phủ tự nhiên không thể làm lơ, chủ động cho hắn thêm chén đũa lại làm nhiều thêm hai bàn đồ ăn bưng đến.

Không lâu sau Tống lão phu nhân cùng với gia quyến cũng lại đây. Mọi người thấy hắn đều cảm thấy kinh ngạc, vô thanh vô thức mà ngồi xuống dùng cơm.

Bữa cơm này cực kỳ yên tĩnh.

Không biết ngày thường Tống phủ có phải dùng cơm như vậy hay không nhưng đêm nay trên bàn cơm trước sau không ai nói chuyện, chỉ có tiếng chén đũa va chạm cùng âm thanh dùng bữa. Tì nữ phụng dưỡng ở một bên có vẻ lo sợ, lo chính mình làm ra cái gì không đúng.

Tam phu nhân tự nhiên cũng phát hiện, sau khi dùng khăn lụa lau miệng, tròng mắt thì chuyển động nhìn mọi người.

Tống Thi Văn thật ra lại như thường, yên tĩnh cúi đầu ăn, một bộ điềm tĩnh động lòng người.

Bên cạnh "Tống Sơ Chiêu" ăn đến thong thả mà đoan trang, miệng tinh tế nhai nuốt, cả người thế nhưng lại không có điểm thất thần.

Tống Tam thẩm cảm giác thú vị bèn dùng khuỷu tay chạm vào lang quân bên cạnh một phen, đối phương cho bà một cái ánh mắt xem thường, bà hừ một tiếng lại tiếp tục ăn cơm.

Bà ta cảm thấy hôm nay "Tống Sơ Chiêu" cực kỳ trầm ổn thậm chí làm người ta nhìn không ra sâu cạn. Nhất là lão phu nhân đại khái muốn tìm ra lỗi sai của nàng tuy nhiên liếc mắt vài cái lại chưa nói ra lời nào.

Tam thẩm đợi mưa gió sắp đến hồi lâu đáng tiếc lại không như bà mong muốn.

Ăn xong Cố Phong Giản đứng dậy chắp tay thi lễ với lão phu nhân sau đó thì lui về phòng. Cái gì cũng chưa phát sinh.

Tì nữ theo hắn mất tích ban ngày kia rốt cuộc xuất hiện, yên lặng không

một tiếng động theo sau cùng hắn trở về.

Hai người trước sau đi vào.

Lúc này sắc trời đã tối, Diệu Nhi bưng đèn tiến vào để ở cái bàn bên cạnh, sau đó trải giường chiếu cho hắn.

Trong phòng nhìn đơn giản như vậy mà Cố Phong Giản còn có thể thấy có một quyển thoại bản [1].

Quyển này hiển nhiên là được viết tay lại chắc là Tống Sơ Chiêu từ nơi khác mua tới đọc giết thời gian.

Hắn cũng không xem sách giải trí như vầy nhưng trước mắt thật sự không có chuyện khác để làm nên ngồi xuống, nửa người dựa vào bàn, lật quyển sách lên xem.

Ánh sáng dần dần lui đi ngoài cửa sổ, ánh đèn có vẻ càng thêm rõ ràng.

Diệu Nhi bưng cho hắn một bình trà nóng, đặt lên trên bàn, thấy sự tình đã làm xong thì muốn đi ra ngoài.

Lúc này Cố Phong Giản vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng nói: “Hôm nay ta hơi ho khan.”

Bước chân Diệu Nhi dừng lại, khom lưng dò hỏi: “Vậy nô tì đi hầm cho ngài chút canh lê để giảm nhiệt?”

Cố Phong Giản tiếp tục nói: “Nhắc mới nhớ trong phòng lâu rồi không được chùi sạch nên tích tro bụi.”

Diệu Nhi nghi hoặc mà ngẩng đầu quan sát hắn.

Giọng Cố Phong Giản đều đều: “Ngươi đi hứng mấy chậu nước sau đó lau sạch một chút.”

Diệu Nhi đồng ý: “Dạ.”

Lúc trước nơi này không có người ở nên chỉ tùy ý quét tước qua một lần. Tống Sơ Chiêu sau này vào ở cũng không có kêu Diệu Nhi dọn dẹp lại cho nàng, nói đúng ra đây là lần đầu tiên Diệu Nhi chính thức làm tạp vụ.

Diệu Nhi hứng chậu nước trở về đặt ở trên mặt đất, vắt khăn lau rồi đi lau cho có lệ một lần những nơi có thể thấy được như bàn và kệ. Sau đó quét nhà sạch sẽ.

Một nén nhang sau, Diệu Nhi buông ống tay áo xuống, nàng ta trở lại trước mặt Cố Phong Giản thấp giọng hồi bẩm: “Cô nương, nô tì quét tước xong rồi.”

Ánh nến làm khuôn mặt Cố Phong Giản lúc tối lúc sáng, càng làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Ngón tay hắn thon dài, ánh mắt di chuyển, tùy ý lật một trang rồi mới nói: “Không có dọn sạch sẽ.”

Diệu Nhi: “Xin hỏi cô nương nơi nào không được quét dọn sạch sẽ?”

Cố Phong Giản nói giọng nghe như tùy ý, nhưng lại không cho cự tuyệt: “Nơi nào không sạch sẽ cũng không biết, vậy thì làm lại một lần.”

Diệu Nhi sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, nàng ta giống như không thể tưởng được rằng hắn sẽ nói như vậy nên ngơ ngác mà đứng chỗ cũ.

Cố Phong Giản đợi một lát mới chậm rãi nói: “Còn không đi?”

Diệu Nhi cứng người, xác định hắn là muốn sửa trị mình, tay nắm lại trắng bệch nhưng vẫn trả lời một cách cung kính: “Dạ.”

Nàng đi ra ngoài hứng chậu nước một lần nữa, vắt khăn lau xong lại bắt đầu dọn dẹp lại.

Lần này nàng ta làm nghiêm túc hơn, những nơi trong góc phòng cũng lau qua một lần. Động tác dùng sức đè khăn lên bề mặt đồ vật trước mặt mình mà cọ xát.

Vải thô ma sát cùng đồ gỗ trong gian phòng phát ra tiếng chói tai. Tiếng bước chân nặng nề không ngừng vang lên. Bàn ghế kéo qua kéo lại kêu kẽo kẹt kẽo kẹt. Chậu gỗ đặt mạnh trên sàn làm bắn ra bọt nước đầy đất.

Trong phòng không có người nói chuyện, cửa sổ tuy khép kín ngăn cách gió thu ào ào nhưng trong không khí lộ ra cảm giác nửa đè nén nửa phát tiết khó diễn tả như là có người đang khắc chế bất mãn của chính mình.

Nửa gian phòng vậy mà dùng hơn nửa canh giờ mới thu thập xong.

Ánh mắt Cố Phong Giản trước sau không có đặt tại đối phương, phản phất như người nọ căn bản không tồn tại. Những hành động đó của nàng ta còn không thú vị bằng thoại bản thô tục trên tay.

Thời điểm đương sự Diệu Nhi lần nữa đứng ở trước mặt hắn, Cố Phong Giản nâng tay lên hoạt động thân thể một chút. Hắn ấn sau cổ mình, lần thứ hai trong đêm mở miệng.

“Ngươi cảm thấy quét tước sạch sẽ rồi sao?”

Diệu Nhi nhìn mũi chân chính mình nói: “Không biết cô nương cảm thấy sạch sẽ không?”

Cố Phong Giản không khách khí mà nói: “Ta cảm thấy không có.”

Diệu Nhi trên mặt xuất hiện một tia quật cường cùng không phục, thái độ cũng cứng lại: “Xin hỏi cô nương là nơi nào chưa được dọn sạch sẽ?”

Cố phong giản cúi đầu nở nụ cười.

Diệu Nhi nâng tầm mắt, không rõ có gì buồn cười thì nghe Cố Phong Giản đặt câu hỏi: “Ta là nô tì sao?”

Diệu Nhi phục lại cúi đầu: “Tất nhiên không phải.”

“Vậy ngươi tới hỏi ta nên quét tước như thế nào làm gì?”

Cố Phong Giản đặt quyển sách trong tay buông xuống, cúi người đi qua chỉnh bấc đèn. Ánh nến đột nhiên nhảy lên, trong giọng nói hắn mang theo châm chọc cùng lạnh lẽo: “Hay là còn muốn ta chỉ cho ngươi làm nô tì là như thế nào?”

Lời này làm sắc mặt Diệu Nhi nháy mắt trắng bệch.

Hắn lười biếng mà ngồi xuống, thay đổi tư thế: “Còn sớm, ta chờ ngươi quét dọn sạch sẽ.”

Diệu Nhi nhìn hắn, thần sắc không rõ cuối cùng cắn cắn môi, chịu nhục nói: “Dạ!”

Hai lần quét tước không có hoàn toàn để tâm giờ còn phải dùng tới không ít sức lực. Diệu Nhi trước giờ rất được sủng ái, không phải làm tạp vụ cấp

thấp như nha hoàn. Lần này làm việc nặng gần một canh giờ khiến cánh tay đã sớm bủn rủn.

Nàng ta lại lần nữa bưng chậu nước đi ra ngoài. Rời khỏi sân sau lại không đi múc nước ở lu nước mà lại đi vòng qua sân Tống Thi Văn.

Sắc đèn từ cửa sổ trong phòng Thống Thi Văn lộ ra, chắc là nàng chuẩn bị nghỉ ngơi, khi Diệu Nhi đi qua trùng hợp đụng phải tì nữ của đối phương.

Tì nữ kia cũng bưng cái bồn nhỏ giống nàng để chuẩn bị nước ấm lau mặt cho Tống Thi Văn.

Đầu gối Diệu Nhi ở trước mặt nàng ta đột nhiên mềm nhũn, chậu nước rơi xuống. Nước trong chậu đổ ra ngoài ngấm hết xuống mặt đất.

Tì nữ kia vội vàng duỗi tay đỡ nàng rồi kêu lên: “Trời ơi! Diệu Nhi muội muội, ngươi làm sao vậy?”

Hốc mắt Diệu Nhi ướt át, nhịn không được khóc lóc kể lể nói: “Ta sợ đã đắc tội Tam cô nương. Nàng kêu ta quét dọn phòng mấy lần liên tục, ta không biết nên như thế nào mới có thể làm nàng vừa lòng.”

Tì nữ nghe thế thì bất mãn, thấp giọng nói: “Tam cô nương kia dùng biện pháp như thế này giày xéo ngươi không phải là cố ý tra tấn ngươi sao?”

Diệu Nhi nửa ngồi dưới đất, xoa khóe mắt nói: “Thật hâm mộ ngươi có thể hầu hạ nhị cô nương. Ai lại không biết nhị cô nương lương thiện. Ta sợ sau này còn có nhiều sự tình hơn.”

“Ngươi lúc trước cũng ở bên cô nương, cô nương sẽ không cứ như vậy mặc kệ ngươi……” Tì nữ kia nghĩ nghĩ liền kéo nàng ta ra: “Ta thay ngươi đi hỏi cô nương xem nếu nàng đồng ý vì ngươi nói chuyện thì hắn sẽ không có

việc gì.”

Diệu Nhi vui vẻ nói: “Cảm ơn muội, cũng thay ta cảm ơn nhị cô nương!”

Không lâu sau Tống Thi Văn khoác áo ngoài tới tiểu viện.

Vạt áo nàng ở trong gió phập phồng, khi đi bước chân nhẹ nhàng giẫm lên mặt đất không phát ra một chút âm thanh. Trong bóng tối mông lung, thân ảnh nàng ta nhìn có vẻ thập phần uyển chuyển.

Cố Phong Giản nhìn thấy ba người cũng không có quá nhiều phản ứng. Hắn nâng tay xoa xoa ấn đường giảm bớt sự mỏi mệt của hai mắt. Đợi một lát mà người ở cửa vẫn không có động tác làm cho hắn không kiên nhẫn nói: “Đóng cửa lại.”

Tống Thi Văn đang đợi hắn chủ động đáp lời lại không nghĩ tới câu đầu tiên lại là cái này nên vừa xấu hổ vừa có chút oán giận, âm thầm mắng câu “người thô bỉ” sau đó chủ động đi vào.

“Tam muội, Diệu Nhi đã làm sai cái gì sao?”

Tống Thi Văn ngừng ở trong phòng, bảo trì khoảng cách cùng hắn, cũng không biểu hiện quá mức thân thiết như trong tưởng tượng. Nhưng khi nàng nói chuyện lại thấp giọng uyển chuyển giống như rất thân thiết với người đối diện.

“Ta chỉ kêu nàng quét dọn một lần trong phòng như thế nào ngươi cũng muốn quản?” Đối lập với nàng ta, Cố Phong Giản âm điệu càng lãnh đạm. Tuy rằng dễ nghe lại mang theo khí thế cùng uy nghiêm của người trên cao.

Hắn không có nói rõ ràng lại tiếp theo trực tiếp hỏi Diệu Nhi: “Ngươi đây là lấy nước trong viện nhị cô nương sao?”

Diệu Nhi rụt cổ, đứng đằng sau Tống Thi Văn.

Tống Thi Văn chậm rãi tiến lên một bước nói: “Tam muội, Diệu Nhi từng là tì nữ của ta, cùng ta cũng coi như cũng có một đoạn tình nghĩa chủ tớ. Nàng tay chân vụng về ngẫu nhiên sẽ phạm sai lầm kỳ thật không có gì ý xấu. Nếu là nàng nói có gì sai hy vọng ngươi cho tỷ tỷ ta mặt mũi tha thứ cho nàng một lần.”

“Ý của tỷ là sau này tì nữ Tống phủ đều không thể phái đi làm việc?” Cố Phong Giản hỏi “Nàng ta là tôi tớ trong phủ, nàng không làm vậy hay là tỷ đi làm?”

Tì nữ bên người Tống Thi Văn vội la lên: “Nhị cô nương chúng ta thân phận tôn quý sao có thể đánh đồng?”

Cố Phong Giản: “Nhị cô nương các ngươi thân phận tôn quý cho nên chịu được các ngươi tùy ý xen mồm? Chưa từng thấy qua những tì nữ trong phủ đệ giàu có lại có thể thoải mái như vậy.”

Tì nữ nghẹn lời nhưng thấy Tống Thi Văn sắc mặt tuy không tốt nhưng cũng không có ngăn cản nàng ta nên tiếp tục nói: “Cô nương chúng ta có lòng từ bi.”

Cố Phong Giản buồn cười: “Hạ nhân Tống phủ thật là kỳ quái. Không nghe lời, không làm việc, lắm mồm, lười biếng lại còn thích khoa tay múa chân. Tống phủ như thế nào dung túng hạ nhân cùng ta không quan hệ. Nhưng người này nếu là tì nữ bên người ta thì ta có quyền quản giáo.”

Tống Thi Văn môi trắng bệch nhưng lại cũ dịu dàng nói: “Nghe nói Tam muội đã kêu nàng quét dọn phòng hai lần.”

Cố Phong Giản gật đầu: “Quét tước hai lần cũng chưa làm sạch sẽ xem ra nô bộc Tống phủ ngày thường không làm việc. Bên người ta không giữ phế nhân, nếu tỷ luyến tiếc có thể mang nàng ta về.”

Tống Thi Văn miễn cưỡng cười nói: “Ta đã quét tước đến rất sạch sẽ.”

“Trong mắt ta không chấp nhận được dơ bẩn.” Mắt Cố Phong Giản dạo qua một vòng ở mấy góc trong phòng, “Có hay không dụng tâm quét tước còn có chỗ nào không sạch sẽ thì trong lòng nàng ta rõ ràng nhất.”

Trong phòng yên tĩnh lại.

Diệu Nhi thấy Tống Thi Văn thế nhưng lại không nói lại Tam cô nương, trong lòng cũng có chút nóng nảy. Lòng bàn tay trở nên ướt át, chậu nước đang bưng cũng trở nên nặng nề hơn.

Tống Thi Văn nói một cách khô khốc: “Muội muội từ nơi nào học được thủ đoạn này?”

“Không từ nơi nào cả.” Cố Phong Giản cười đến thập phần thẳng thắng, “Thời điểm gặp Cố gia Ngũ công thấy nô bộc bên người hắn thập phần nghe lời, ta tò mò vì sao Cố phủ có thể có gia quy nghiêm ngặt như vậy vì thế hàn huyên hai câu.”

Tống Thi Văn nghe thấy lời này quả nhiên kích động, trên mặt tràn đầy không tán đồng nói: “Ngươi sao có thể cùng Cố Ngũ Lang lén gặp mặt? Ngươi nên cùng hắn kính nhi viễn chi (2) mới phải!”

Cố Phong Giản: “Ta muốn gặp ai thì gặp người ấy. Muốn cùng ai nói cái gì cũng sẽ nói. Dù sao sau này ta cùng hắn sẽ là người một nhà. Lần sau gặp mặt ta còn muốn hỏi hắn đến tột cùng nên từ bi hay là nên ước thúc đối đãi hạ nhân.”

“Ngươi sao…” Tống Thi Văn thanh âm đột nhiên im bặt, một hơi rầu rĩ mà nghẹn ở lồng ngực.

Đừng nói, nàng cảm thấy người này thật đúng là dám làm như vậy.

Tống Sơ Chiêu chính là kẻ điên mà!

Diệu Nhi nhìn trái nhìn phải phát hiện chính mình vẫn là phải quét dọn tiếp, ngón tay siết chặt chậu nước rồi quỳ xuống nói: “Là nô tì không hiểu chuyện, lúc này thay nước, hôm nay nhất định sẽ quét don sạch sẽ!”

Tống Thi Văn hít một hơi sâu, nói là muốn nhìn Diệu Nhi dọn dẹp như thế nào nên ở một bên kéo ghế ngồi xuống.

Cố Phong Giản không để ý tới: “Cũng đừng quên lau chỗ Nhị cô nương ngồi.”

Vẻ mặt của Tống Thi Văn tối sầm, thiếu chút nữa tức giận đến mức phải đi. Cả người vừa đứng lên nhưng cuối cùng vẫn là không cam lòng lại ngồi xuống.

Lại là hơn một canh giờ sau, mọi góc trong phòng đều được Diệu Nhi lau chùi một lần. Lần này nàng ta không dám có lệ mà làm được cực kỳ cẩn thận. Rất nhiều thứ dơ bẩn trước giờ cũng bị nàng moi xuống.

Một đôi tay nàng ta bị nước ngâm đến trắng bệch, chân cẳng cùng eo bởi vì không ngừng đứng lên ngồi xuống đã bị làm cho đến bủn rủn khó chịu. Càng về sau bước chân càng nặng nề. Lê từng bước làm cho xong mọi việc.

Lúc này đêm đã khuya.

Tống Thi Văn đã sớm tại ghế gỗ ngồi đến nhức mỏi nhừ, thỉnh thoảng cẩn thận động đậy để làm giảm bớt mỏi mệt. Giương mắt thấy Cố Phong Giản lười nhác ngồi ở chỗ kia đọc sách càng làm nàng cảm thấy gian nan; nàng sớm đã hối hận nhưng vì giữ mặt mũi nên không chịu rời đi.

Diệu Nhi lại lần nữa đứng ở trước mắt Cố Phong Giản, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Cô nương, ngài xem lần này đã dọn sạch sẽ hơn chưa?”

Cố Phong Giản nhìn thẳng vào nàng, nhìn nàng đến cả người nổi da gà, ngữ khí miễn cưỡng nói: “Hôm nay tạm thời trước mắt cứ như vậy đi.”

Tống Thi Văn lập tức đứng lên, vẻ mặt sắp không giữ được, gật đầu với hắn sau đó nhanh rời đi.

Diệu Nhi cũng muốn đi theo ra ngoài kết quả bị Cố Phong Giản gọi lại.

“Đi nơi nào? Ngươi là tì nữa của ta, ta cho ngươi lui ra rồi sao?”

Ngay cửa phòng ngoài cách đó không xa bước chân Tống Thi Văn dừng lại tuy không có quay đầu nhưng lại chần chờ một lát vẫn quyết định đứng lại.

Cố Phong Giản nói: “Ở ngoài phòng chờ ta phân phó. Khi nào ta muốn ngủ thì chuẩn bị nước ấm tiến vào. Yên tĩnh một chút, không cần phát ra tiếng.”

Diệu Nhi nghe thấy thế suýt nữa thì hỏng mất.

Như vậy thì Tống Thi Văn sẽ không ở lại đợi, nàng ta biết chính mình ở nơi này không có chỗ tốt lại không thể nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nàng. Không mang theo nửa điểm do dự nàng ta liền rời đi.

Dù cho là đầu thu, sau cơn mưa thời tiết vẫn lạnh, đặc biệt là vào ban đêm.

Không khí mang theo gió ẩm lùa từ hành lang thổi vào, không ngừng chui vào da, sau đó lại thấm vào xương cốt, hàn khí vì vậy cũng giữ lại trong người.

Diệu Nhi hít hít cái mũi, ủy khuất mà ngồi xổm bên ngoài.

Nguyên bản nàng còn tâm tư tưởng rằng Tống Sơ Chiêu khẳng định là muốn nghỉ ngơi sẽ không có khả năng vì khó xử một nô tì mà chính mình cũng thức đêm theo. Không nghĩ tới nàng chờ rồi lại chờ, thân thể thấm lạnh đến chết lặng nhưng bên trong cũng không có nửa điểm âm thanh.

Nếu như không có thân ảnh cao ngạo trước sau chiếu vào cửa sổ, nàng hoài nghi Tống Tam có phải hay không đã đi ngủ trước nàng.

Cố Phong Giản hiển nhiên là kẻ thích thức đêm.

Hắn có thói quen khi chưa đọc xong một quyển sách thì tim gan sẽ cồn cào mà ngủ không được. Mặc kệ là sách gì đều là như thế.

Sợ là qua hơn hai canh giờ, mỗi khi Diệu Nhi muốn dựa vào trên cửa ngủ thì ngay sau đó liền bị đánh thức. Hoặc là cho nàng mang trà tiến vào hoặc là nói nàng đi lấy chút trái cây. Làm xong việc nhỏ lại đuổi nàng ra bên ngoài làm nàng muốn trúng gió.

Phỏng chừng không lâu nữa trời sẽ sáng.

Diệu Nhi hoàn toàn từ bỏ hy vọng. Lúc này Cố Phong Giản đột nhiên kêu nàng đi vào.

Diệu Nhi đã hoàn toàn đã không còn nhuệ khí lúc trước. Bước chân nàng phù phiếm tiến vào, đứng ở cạnh cửa, cả người đầy hàn khí mà vấn an Cố Phong Giản vấn an. Cả người đã bị sương cùng gió vật qua vật lại rốt cuộc

ngoan ngoãn.

Qua một đêm gió lạnh làm nàng ta thanh tỉnh không ít.

Dù cho Tống Sơ Chiêu ở Tống phủ không được sủng ái thì nàng cũng là chủ tử. Sau này nàng ấy còn gả vào Quốc công phủ. Chỉ cần nàng có tâm tư sẽ có rất nhiều biện pháp chỉnh chính mình.

Vô luận là Tống Nhị hay là lão phu nhân, mặc kệ sau lưng cỡ nào chán ghét Tống Sơ Chiêu thì trên mặt đều phải treo một tầng mặt nạ. Dù cho những người đó không có cách nào khó dễ Tống Sơ Chiêu cũng sẽ không bởi vì chính mình đã từng làm Tam cô nương khó xử mà trợ giúp nàng ta.

Nếu Tam cô nương dễ khi dễ vậy thì nàng không nhấc nổi sóng gió gì với lão phu nhân, nàng ấy chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo quy củ, chính mình vì vậy có thể từ đó lấy ra chỗ tốt.

Nhưng mà nàng không phải. Thậm chí Tống Tam nương so với bất luận kẻ nào trong Tống phủ đều trầm ổn hơn, thẳng đến hôm nay mới làm khó dễ nhưng nàng ta một khi nổi giận thì không ai bắt bẻ được nàng.

Trên thật tế, ngay cả nhị cô nương cũng sợ nàng.

Diệu Nhi ngẩng đầu, sinh ra chút sợ hãi với người trước mắt.

Cố Phong Giản: “Biết nơi nào làm ta không cao hứng chưa?”

Diệu Nhi dùng sức nuốc nước miếng trong miệng, hé miệng nói: “Nô tì sai rồi.”

“Ta ghét nhất loại người một là người làm việc không có phép tắc, hai là người tự cho là thông minh, ba là người khinh thiện sợ ác.” Cố Phong Giản

khóe môi gợi lên “Ta trước giờ không muốn cùng ngươi so đo là do ta cảm thấy không cần thiết. Nhưng nếu ta muốn cùng ngươi so đo, ngươi có khả năng chịu được sao?”

Cả người Diệu Nhi nổi lên tầng tầng mồ hôi lạnh, không biết là do mệt hay là do bị dọa mà hai đùi run rẩy, thân hình cực kỳ hiu quạnh, làm cho người ta thấy thương xót.

Nàng quỳ xuống nói: “Nô tì biết sai rồi.”

Cố Phong Giản: “Muốn người khác tôn trọng ngươi vậy thì nên làm việc khiến người khác tôn trọng. Khom lưng uốn gối, xúi dục gây xích mích thì cả đời ngươi cũng chỉ mang phận nô tài.”

Diệu Nhi nhắm mắt lại nói: “Cô nương nói phải.”

Sau một lúc lâu, Cố Phong Giản mang theo mấy phần ủ rũ nói: “Hứng cho ta chậu nước ấm, ta muốn nghỉ ngơi.”

Diệu Nhi suýt nữa rơi nước mắt, vội nói: “Dạ!”

——

(1) Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này (Theo Lạc Việt)

(2) Kính nhi viễn chi: tôn kính mà không thể gần gũi.

------oOo------

Chương 5: Tiêu sái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Dù cho rất cẩn thận nhưng thời điểm Tống Sơ Chiêu trở lại Cố phủ vẫn bị người khác bắt gặp.

Vô cùng không may, người đó lại là Cố phu nhân – người vẫn đang chờ nàng từ sáng tới giờ.

Cái này cùng kỹ thuật của nàng không có liên hệ, rõ ràng là do vận khí không tốt.

Trong lòng Tống Sơ Chiêu kêu khổ, hạ vạt áo xuống lại mang theo khi thế giác ngộ đầy hiên ngang, tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi tới phía trước cổng, nàng chuẩn bị nghênh đón một trận chỉnh đốn.

Cũng không biết gia pháp Cố gia là gậy hay roi, là ngắn hay dài, là ngay từ đầu phong ba bão táp hay bắt đầu kể từ chuyện xưa.

Nhưng là nàng…phải đi, không thể lựa chọn.

Cố phu nhân nhìn thấy nàng từ bên kia, trên mặt lộ vẻ nôn nóng rồi vội vàng bước nhanh đến. Đến khi thấy rõ bộ dáng của nàng thì càng thêm hoảng loạn, liên tục dò hỏi:” Đây là làm sao vậy? Như thế nào lại có bộ dạng này?”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy mình rất sạch sẽ, đây không phải đã trở lại nguyên vẹn sao? Cũng không có thiếu tay áo hay thiếu chiếc giày nào.

Đôi mắt của Cố phu nhân hàm chứa lo lắng: “Con ta, vì sao con không nói lời nào?”

Tống Sơ Chiêu nghĩ Cố Phong Giản là người ít nói ít cười thì nỗ lực xụ mặt chần chờ nói: “Vô ý té ngã một cái mà thôi.”

Bộ dạng nghiêm túc của nàng lại thiếu khí thế lạnh lẽo từ trong xương cốt của Cố Phong Giản, làm cho Cố phu nhân khi thấy biểu hiện ấy lại trải qua cảm xúc lo lắng của người làm mẹ thì hiểu thành nàng đang ấm ức.

Cố Phong Giản từ khi nào biết ấm ức?

Nhưng xem ra đó thật sự là ấm ức tủi thân!

Cố phu nhân đau lòng nói: “Con ngã có đau không? Có chỗ nào bị thương không? Lại ngã ở nơi nào? Bệnh con còn chưa hết vậy mà vội vội vàng vàng chạy đi là muốn làm cái gì? Nếu như con thật sự muốn ra ngoài thì cứ từ cổng chính mà đi ra, người nào dám ngăn cản con? Tuy nhiên tốt nhất là có thể đem người theo…”

Tống Sơ Chiêu thật sự không quen cách quan tâm này, vội tránh khỏi tay bà, theo thói quen lấy ra khăn trắng rồi lau qua quần áo một lần nói: “Không có gì. Con chỉ là bị cọ trúng một chút.”

Nàng đang tùy ý lau lại phát hiện không khí đột nhiên yên tĩnh thì ngẩng đầu, phát hiện Cố phu nhân đang mang theo vẻ tìm tòi lẫn nghiên cứu mà nhìn chằm chằm vào khăn lụa trên tay nàng.

Ánh mắt lộ vẻ gì thì nàng không rõ, chỉ chắc chắn không phải là ánh mắt lo lắng hay vội vàng vừa rồi.

Tống Sơ Chiêu: “……”

Da đầu Tống Sơ Chiêu căng ra: “Con mua.”

Cố phu nhân cố nhịn cười, không nói đến việc khăn kia nhìn đã cũ, hơn nữa xem ra là loại các cô nương hay dùng. Bà chỉ thay đổi ngữ điệu hỏi: “Con đi đâu? Nương tính đưa cho con vài thứ mới phát hiện không thấy người. Người gác cổng lại nói không thấy con đi ra ngoài, ta đã lục tung cả phủ lên mà vẫn không thấy con làm cho tứ ca con chạy ra ngoài đi tìm người rồi.”

Tống Sơ Chiêu: “Chỉ là nằm một chỗ lâu quá nên tùy ý đi ra ngoài một chút thôi.”

Cố phu nhân trịnh trọng gật đầu: “Nương hiểu!”

Tống Sơ Chiêu: “……” Người hiểu cái gì?

Cố phu nhân nhanh chóng khôi phục bình tĩnh: “Ta nghĩ con cũng mệt mỏi, đi về trước thay quần áo rồi nghỉ ngơi đi. Nương không quấy rầy con. Chút nữa ta sai người đem đồ ăn đến phòng cho con.”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc với sự khoan dung của Cố phu nhân, không chỉ không truy cứu thậm chí còn không hỏi thêm. Đây là khác hẳn nề nếp trong Tống gia!

Phụ thân còn từng đe dọa qua một lần nói nhà quan lại ở kinh thành nhiều quy củ, nàng nếu muốn ở tại kinh thành sẽ sớm bị thế gia phu nhân chê cười vì bản tính của mình, làm cho nàng phải thu liễm không ít sau khi hồi kinh.

Quy củ ở nơi nào?! Hay là vẫn còn sóng ngầm?

Tống Sơ Chiêu lâm vào mờ mịt, đờ đẫn mà bước chân về trong viện. Chưa

đi được vài bước lý trí đã trở lại, chợt nhớ tới một việc: “Con có một chuyện muốn nói!”

“Sao?” Cố phu nhân: “Chuyện gì?”

“Hợp….Hợp hôn….. Cái kia bát……”

Tống Sơ Chiêu mở miệng vô cùng gian nan nhưng khi muốn nói ra thì từ ngang trời nhảy ra một Cố Tứ lang làm khó dễ nàng.

“Ngũ đệ!”

Hắn hô như tiếng sét đánh, trực tiếp cắt đứt đối thoại của hai người. Từ nơi xa vận khinh công, hấp tấp mà vọt ra.

Ngực Tống Sơ Chiêu nghẹn một ngụm khí, chỉ còn lại vẻ mặt chết lặng. Cố Tứ lang người này hồn nhiên chưa phát giác lại bắt lấy cánh tay của nàng cả kinh nói: “Ngũ đệ, ngươi làm sao vậy? Thế nào mà chật vật như thế!”

Cố phu nhân: “Thời điểm ra cửa thì té ngã một cái.”

Cố Tứ lang nghe xong thì quan sát thấy trên quần áo nàng dính đầy rong rêu bèn hoài nghi nói: “Đệ ở nơi nào dính những thứ này? Ngã cũng không phải như thế này. Dựa vào kinh nghiệm của ta, đệ không phải là……”

Tống Sơ Chiêu nhanh chóng lui một bước, tránh Cố Tứ lang.

Không thể lại cùng người này nói hươu nói vượn. Dù sao tiến lên cũng một đao, quay đầu cũng một đao, sớm muộn gì nàng cũng phải nói. Không bằng chính mình thẳng thắn thành khẩn, còn có thể dứt khoát một lần.

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ xong thì nghiêm túc nói: “Thật ra hôm nay đệ ra

cửa gặp được một người.”

Cố Tứ lang cười: “Lại có chuyện vậy sao?”

Tống Sơ Chiêu không để ý tới hắn: “Ngẫu nhiên gặp phải Tống Sơ Chiêu, chính là Tống Tam nương kia.”

Cố phu nhân nhìn nơi xa, cẩn thận ngẫm nghĩ hai từ kia, giọng điệu đã trở nên tinh tế: “Ngẫu nhiên……”

Cố Tứ lang đầu tiên là không thể tin tưởng, sau lại là vô cùng đau đớn, cuối cùng là tận tình khuyên bảo: “Trước giờ ngươi không làm việc lỗ mãng huống chi lại là việc chướng tai gai mắt như thế này. Lúc này chỉ vì Tam cô nương Tống gia không quen biết, đệ vậy mà dám —— a!”

Chân Cố Tứ lang bị người dẫm, đau đến mức nhảy lên. Cố phu nhân sải bước tiến lên, chiếm lấy vị trí của hắn rồi nhìn Tống Sơ Chiêu hỏi: “Con gặp qua nàng ta sao? Nàng ấy lớn lên như thế nào?”

“Nàng……Nàng đã……” Tống Sơ Chiêu lại lần nữa ấp a ấp úng, không biết nên đáp lại như thế nào.

Nàng cảm thấy bản thân hiện tại là Cố Phong Giản, nếu nàng nói không đúng lại làm người ta chướng mắt.

Nhưng nàng vừa lấy thân phận Cố Phong Giản vừa khen chính mình xinh đẹp thì da mặt thật sự không biết vứt đi đâu.

Vì cái gì muốn một mình nàng đối mặt với chuyện như vậy?

Quá khó khăn cho nàng đi!

Cố phu nhân nhìn chằm chằm vào nàng, cặp mắt kia tựa hồ có thể biết được tâm sự của nàng.

Mặt Tống Sơ Chiêu nhanh chóng đỏ lên, hai bên tai cũng đều là một mảnh đỏ bừng. Suy nghĩ hồi lâu cuối cùng dứt khoát ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Cố phu nhân lại chuyển đề tài hỏi: “Nàng làm người như thế nào?”

Tống Sơ Chiêu buột miệng thốt ra: “Không những rất biết đánh nhau còn giảng nghĩa khí.”

Ở một bên Cố Tứ lang nói: “Mới thấy một lần đệ đã biết thân thủ nàng ta tốt? Hay là nàng ta còn biểu diễn cho đệ xem một bộ quyền pháp kiếm thuật gì đó? Nếu như vậy thì nàng ta cũng thật lợi lại. Nhưng nếu nói về nghĩa khí, ta với đệ là huynh đệ, tại sao chưa tưng nghe đệ khen ta?”

Tống Sơ Chiêu u oán nhìn lại.

Đầu óc Tên Cố Tứ lang này có vấn đề sao?!

Cố phu nhân động thủ so với nàng còn nhanh hơn một bước, trực tiếp nhéo lấy một bên thịt mềm của Cố Phong Úy. Cố Tứ lang lại lần nữa ăn đau, che lại bụng mình lại rồi kêu thảm thiết, trốn đến một bên.

Tống Sơ Chiêu nhắc nhở: “Bát tự……”

Cố phu nhân phản ứng cực nhanh, che miệng cười nói: “Được được, chờ nương rảnh sẽ phái người đi xem bát tự cho hai con!”

Giải quyết xong chuyện này, Tống Sơ Chiêu cảm thấy đã đến cực hạn mạng già của mình. Nàng lại lần nữa xoay người rời đi.

Cố phu nhân trừng mắt cảnh cáo Cố Tứ lang ý muốn hắn không cần phải nói thêm.

“A! Còn có một việc.”

Tống Sơ Chiêu mới vừa rồi còn quay lưng đi giờ lại phải quay lại do dự nói.

Cố phu nhân cổ vũ hỏi nàng: “Còn có chuyện gì?”

Tống Sơ Chiêu như là đã quyết định nhận mệnh, lúc này vậy mà nói cực kỳ lưu loát: “Bên người Tam cô nương Tống gia không có người chăm sóc. Con muốn đưa Xuân Đông qua cho nàng.”

Cố phu nhân sửng sốt hồi lâu, sau đó cười càng thêm ôn nhu, tươi cười như thế kia càng muốn làm cho Tống Sơ Chiêu hòa tan.

“Được! Xuân Đông đúng không? Xuân Đông thì Xuân Đông, ngày mai, nương ngày mai sẽ để cho nàng đi qua! Con không cần lo lắng.”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy có chỗ nào không đúng nhưng lại nói không nên lời, đành phải tự chính mình nghẹn chết. Gật đầu với bà, bước chân rời đi càng nhanh hơn, nhìn như là chạy trối chết.

Không biết có phải bởi vì hôm nay suy nghĩ quá nhiều hay không, Tống Sơ Chiêu trằn trọc nửa đêm, đến gần hừng đông mới ngủ. Lúc ngủ cũng không thấy an ổn. Không chỉ không có nghỉ ngơi cho tốt mà ngược lại cảm thấy càng thêm mệt mỏi.

Sáng sớm, nàng giống như cũ bị chăn nặng đè đến mức tỉnh dậy. Vừa mở to mắt đã nhìn thấy chăn đắp cao đến mức che cả mặt nàng.

Khó trách khi ngủ nàng lại cảm thấy khó chịu, phảng phất bị người thay phiên chế ngự yết hầu làm cho nàng sợ tới mức toàn thân đều là mồ hôi.

Tống Sơ Chiêu giãy giụa bò dậy, vừa kéo chăn qua một bên lại run cầm cập do bị gió thổi qua.

Nàng mang theo vẻ mờ mịt nhìn màn trướng rũ xuống giường.

Xem ra thân thể Cố Phong Giản vừa sợ nóng lại sợ lạnh, khó trách dễ dàng sinh bệnh.

Xuân che thu lạnh (1), tất cả đều do ngày thường hắn thiếu rèn luyện. Tình huống như vậy nếu như chỉ dựa vào sự chăm sóc của người ngoài thì khi nào mới tốt lên được? Để sức khỏe được nâng cao thì cần phải có sự khổ luyện của chính mình.

Tống Sơ Chiêu dùng sức lau mặt, xốc chăn lên để đứng dậy.

Tôi tớ Cố phủ hiển nhiên rất tận tâm. Nàng mới vừa đứng dậy thì có người phát hiện. Sau khi gã sai vặt nhanh chóng bưng nước ấm tới cho nàng rửa mặt, giúp nàng thu thập thỏa đáng, hắn lại đem bữa sáng còn nóng để trên bàn, mời nàng ngồi vào ăn.

Tống Sơ Chiêu chỉ ăn một chén cháo vì ăn không vô.

Cố Phong Giản do bị bệnh tình ảnh hưởng nên ăn uống cũng không tốt, miệng lưỡi nhạt nhẽo nên vốn là ăn cũng không nhiều, Tống Sơ Chiêu vì vậy cũng chỉ ăn no bảy thành theo thói quen lại buông chén đũa.

Đợi cho tiêu thức ăn, Tống Sơ Chiêu ở trong viện luyện quyền.

Quyền pháp mà nàng đánh là loại giãn gân cốt trong quân thường dùng. Quyền này không có gì khó khăn, vì là mùa đông nên nàng đánh ra hai bộ để làm ấm thân.

Hôm qua nàng đi bộ một chút từ Quốc công phủ đi đến Tướng quân phủ. Sau đó lại trèo tường cùng chạy bộ nên hôm nay chân cẳng đều có chút nhức mỏi. Nhẫn nại đánh mấy lần, nàng bắt đầu có chút thở hồng hộc.

Thật ra tình huống hiện giờ so với nàng nghĩ thì tốt hơn nhiều. Cơ thể này nếu so với võ giả tự nhiên không bằng nhưng nếu so với những thư sinh văn nhược, cơ thể mỏng manh thì vẫn cường tráng hơn. Tuy gầy nhưng thời khắc mấu chốt vẫn đánh đấm được.

Có thể thấy được tuy rằng Cố Phong Giản không yêu thích rèn luyện nhưng lại là người có cốt cách trời sinh đáng ngạc nhiên. Thật đáng hâm mộ.

Tống Sơ Chiêu lập chí muốn cho Cố Phong Giản một thân thể mình đồng da sắt nên toàn tâm toàn ý mà ở trong viện rèn luyện hết một buổi sáng. Cho đến khi cảm thấy chính mình đã tới cực hạn, nàng lại ở trong phủ nhàn nhã tản bộ, thả lỏng cơ bắp.

Cách đó không xa, Cố Tứ lang mặc trang phục quấn kín, từ hành lang gấp khúc bên kia đi tới mang theo gió lạnh bên người.

Khi hắn đi ngang qua Tống Sơ Chiêu thì liếc mắt nhìn nàng một cái, không nghĩ tới đã bị chính cái liếc mắt này thiếu chút nữa làm cho mình ngã quỵ.

Tống Sơ Chiêu cũng thấy hắn, sau đó lại tiếp tục đưa mắt nhìn thẳng rồi đi con đường của mình.

Kinh ngạc qua đi, Cố Tứ lang nhanh chóng chạy tới kêu: “Ngũ đệ, đệ ở trong phủ đi dạo làm gì?”

Hắn duỗi tay lau trán của nàng, nhìn thấy đầu ngón tay ướt át thì nói: “Trên người đệ còn có nhiều mồ hôi như vậy, đệ rốt cuộc đã làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu đi tới một cách chậm rãi, nhàn nhạt mà nói: “Hoạt động tay chân.”

Cố Tứ lang có cảm giác đây không phải là đệ đệ mình nên trầm mặc một lúc lâu. Thời điểm Tống Sơ Chiêu sắp đi xa, hắn bỗng nhiên hoàn hồn, trên mặt đột nhiên hiện ra một tầng ánh sáng, hắn bắt được nàng nói: “Hoạt động tay chân? Hoạt động tay chân rất tốt! Ta cũng đang muốn đi ra ngoài hoạt động tay chân! Không bằng cùng nhau đi? Tứ ca mang đệ tới một nơi rất hay.”

Tống Sơ Chiêu hoài nghi mà nhìn hắn.

Cố Tứ lang cười nói: “Bên người Tứ ca ta có rất nhiều bằng hữu mà đệ cũng nhận thức. Khó được có lúc đệ muốn đi ra khỏi nhà, vừa lúc cùng ta đi gặp mặt bọn họ đi.”

Tống Sơ Chiêu đang do dự không biết làm sao thì bị Cố Tứ lang dứt khoát lôi đi.

Nơi đó cũng không xa nên thời điểm Tống Sơ Chiêu chưa kịp phản ứng lại, nàng đã đứng ở thư viện phía sau Diễn võ trường.

Diễn võ trường này cũng thật rộng lớn, dù sao bình thường đệ tử đều ở trước viện học bài nên lúc này trong sân chỉ có hai nhóm người.

Hai bên giống như đã phân chia ranh giới, xa xa đối lập. Cảm giác giương cung bạt kiếm càng rõ ràng khi ánh mắt bọn họ ngẫu nhiên giao nhau nơi không trung.

Nhóm người bên trái thân hình cao lớn, chuyện trò vui vẻ, tay cầm đại cung đứng uy phong lẫm lẫm, khí thế phi phàm. Mặc dù đang vào thu khí hậu se lạnh nhưng bọn họ cũng chỉ mặc một cái áo mỏng bên ngoài. Âm thanh phóng khoáng làm người khác chấn động lồng ngực đã từ xa truyền tới tai Tống Sơ Chiêu.

Phía nhóm người bên phải vừa phong lưu phóng khoáng lại tao nhã. Mặc dù là có gió thổi nhưng trong tay vẫn phe phẩy quạt xếp. Bọn họ đứng đón gió, lời nói cùng việc làm hiện lên vẻ ôn hòa có lễ, chỉ khi nhìn về phía đối hiện mới có thể thấy trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Tuy rằng hai bên nhìn đều rất tiêu sái nhưng mức độ chênh lệch về vũ lực lại có điểm cách biệt.

Tống Sơ Chiêu nghiêng đầu nhìn Cố Tứ lang, cảm thấy với ngoại hình cùng tính cách của hắn hắn là cùng đứng với nhóm người bên trái. Hôm nay mang nàng tới là cho nàng cảm thụ một chút chuyện vui sướng khi làm xằng bậy.

Còn gọi nhau là tri kỷ…

Khi nàng còn đang suy nghĩ, người nọ nhìn có vẻ là kẻ mạnh nhất bên nhóm người bên trái lại giơ cung lên, quay về phía nàng kêu gào: “Cố Phong Úy, ngươi vậy mà còn chưa chạy! Ta còn nghĩ tiểu nhi ngươi nhát gan chưa lâm trận đã bỏ chạy!”

“Ha ha ha!” Cố Tứ lang tiến lên cười to, “Tôn nhi đừng vội, gia gia còn chưa giáo huấn ngươi, có thể nào không tới!”

Nhóm văn nhân bên kia văn tranh nhau: “Tứ công tử! Nhân lúc ngươi không ở đây, những người này bắt đầu kiêu ngạo!”

Tống Sơ Chiêu: “……”

Tống Sơ Chiêu chảy mồ hôi lạnh, yên lặng lui ra một bước, vờ như không thấy có việc gì mà tránh ra.

Cố Tứ lang không hiểu sự tính toán của nàng, ngay sau đó ở bên kia kiêu ngạo nói: “Ta còn mang Ngũ đệ ta đến! Ngươi cũng biết Ngũ đệ ta là ai!”

Tống Sơ Chiêu: “……”

Ta biết, ngày chết của ngươi đã buông xuống.Chú thích

(1) Xuân ô thu đống 春捂秋冻: là một cách chăm sóc sức khỏe phòng chống dịch bệnh, mọi người không nên vội vàng mặc quá mát mẻ vào mùa xuân, không thêm quá nhiều quần áo vào mùa thu. Phải làm sao cho nhiệt độ cơ thể của người dân luôn ở mức tương đối ổn định, thường khoảng 37 độ c. Nếu nhiệt độ cơ thể quá cao hoặc quá thấp, nó có thể làm hỏng chức năng sinh lý. (Theo Baidu)

------oOo------

Chương 6: Tỷ thí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Không những Tống Sơ Chiêu không hiểu ý Cố Tứ Lang mà hiển nhiên đối thủ của hắn cũng không hiểu.

Thanh niên kia trừng mắt nhìn Tống Sơ Chiêu một lát, lại quay đầu nhìn Cố Tứ Lang.

“Ngươi đem theo hắn làm gì? Thân thủ này của hắn có thể dùng để so tài được sao?”

Nhóm văn nhân bên cạnh bất mãn kêu la “Tài danh của Ngũ công tử bên ngoài ai cũng biết mà thứ ngươi bôi nhọ chính là thanh danh của chúng ta, hắn tự nhiên xem không vừa mắt thì có thể thay chúng ta nói chuyện!”

“Không sai, Ngũ công tử có tài như vậy rất thích hợp, tin rằng mọi người sẽ tin phục!”

Người đối diện thắc mắc: “Nhưng hôm nay chúng ta so chính là tài bắn tên!”

“Nếu muốn cùng với các ngươi so cái khác, các ngươi sẽ chịu sao?”

“Chúng ta không cần phế vật, miệng lưỡi hắn có lợi hại thì như thế nào!” Người nọ giơ nắm tay thị uy: “Nếu thật sự chúng ta muốn so sánh điểm số, các ngươi có dám không?”

“Phạm Sùng Thanh, chớ có làm càn!”

Phạm Sùng Thanh chỉ vào hắn nói: “Có bản lĩnh thì đứng ra nói chuyện! Đứng ồn ào tránh ở phía sau đám người làm gì!”

Mắt thấy hai bên chuẩn bị đánh nhau, Cố Tứ Lang ôm vai Tống Sơ Chiêu rồi kéo hắn vào trong, cười nói: “Ngũ đệ, đệ trước tiên ngồi ở bên cạnh chờ một lát sau đó lại ra tay. Xem ta giáo huấn gia hỏa không biết trời cao đất dày kia!”

Thấy hai người bọn họ tới gần, một đám văn nhân lập tức tỏ vẻ hoan nghênh đối với Cố Ngũ Lang. Trong nháy mắt, sắc mặt bọn hắn thay đổi, việc mắng chửi người vậy mà dừng lại, cười sáng lạn nói:

“Ngũ công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Từng nghe qua Cố gia Ngũ công tử kinh tài tuyệt diễm, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Sớm đã muốn cùng Ngũ công tử kết giao, không nghĩ tới hôm nay có cơ hội. Hạnh ngộ.”

Tống Sơ Chiêu chưa bao giờ trải việc bị một đám văn nhân trẻ tuổi vây quanh nịnh hót như vậy.

Chỉ vì nàng từ nhỏ đã học võ lại hàng năm ở trong quân doanh vì thế bị khinh thường là người dung tục. Những văn nhân kia không lải nhải đến mức lỗ tai nàng sinh kén đã là không tồi rồi chứ đừng nói muốn bọn họ nói vài lời hay, quả thật so với lên trời còn khó hơn.

Tống Sơ Chiêu đè xuống lâng lâng ở trong lòng, chắp tay đáp lễ với mọi người.

Không nghĩ rằng hành động này lại đưa tới lời khen ngợi của bọn họ.

“Ngũ công tử thật là khiêm tốn!”

“Bình dị gần gũi! Cùng lời đồn trước kia hoàn toàn bất đồng!”

“Đồn đãi vốn không thể tin!”

“Ngũ công tử đúng là người thanh danh trong sạch đương thời!”

Tống Sơ Chiêu thật sự ngượng ngùng. Nàng cảm thấy chính mình là người một chữ bẻ đôi cũng không biết vậy mà bọn họ cũng có thể khen nàng đến độ lỗ mũi nở hoa.

Nàng không nhịn được gật đầu.

Nguyên lai đọc kinh thư càng nhiều thì khả năng vuốt mông ngựa càng lợi hại. Không như các tiểu đệ của nàng, lăn qua lộn lại cũng chỉ là một câu “Lợi hại!”. Văn vẻ thì “Thật là lợi hại!”. Lại cải biến một chút thì nhiều lắm cũng là “Xem ra ngươi vô cùng vô cùng lợi hại!”

Nàng bên này khen nhau đến hoà thuận vui vẻ, đám người võ tướng bên kia thì xem đến mức ê răng đỏ mắt. Bọn họ nhịn không được líu lưỡi, đối với hành vi dối trá của đám người bên này tỏ vẻ khinh thường.

Bên người Phạm Sùng Thanh có người tiếng lại gần, ấn trường cung trong tay hắn xuống rồi nói: “Phạm đại ca, tên Cố tứ rất âm hiểm, xem ra hôm nay hắn rốt cuộc chơi xấu.”

Lông mày Phạm Sùng Thanh nhảy dựng: “Thì sao? Ta còn sợ hắn chơi trò âm hiểm sao? Hắn nếu dám lật lọng, ta sẽ móc hắn ra sau ngựa mà kéo đi

dạo phố!”

Tiểu đệ: “Ngươi có đoán ra được vì sao hắn phải kéo Ngũ công tử tới không?”

Phạm Sùng Thanh: “Ngũ công tử thì như thế nào?”

Vị tiểu đệ kia im lặng suy nghĩ, một lát sau nói: “Có Ngũ công tử cũng không có gì, nhưng đại ca à, nếu thật sự quậy to lên, ngươi có dám đánh hắn không?”

Phạm Sùng Thanh ưỡn ngực nói: “Ta tất nhiên dám!” Tuy giọng điệu hắn nói ra như vậy nhưng cũng không nắm chắc.

Cố Ngũ Lang bên ngoài là người thành thục ổn trọng khiến cho trưởng bối yêu thích.

Tuy trên người hắn có rất nhiều ưu điểm từ nghe lời, ngoan ngoãn, hiểu chuyện đến chăm học nhưng cơ thể lại yếu nhược. Bất luận cho dù kẻ nào cùng hắn nổi lên xung đột thì chắc chắn đối phương là kẻ sai.

Bọn họ sớm ăn qua loại đau đớn này, hiểu được một điều là một khi đối tượng của bọn họ là Cố Phong Giản thì nửa điểm phần thắng cũng không có. Không chừng chạm nhẹ hắn một quyền thì chính mình sẽ bị phụ thân đánh đến nằm một chỗ nửa tháng. Cố Tứ Lang kéo Ngũ đệ hắn tới…… Xác thật là cực kỳ vô sỉ!

Bên này Phạm Sùng Thanh hận đến ngứa răng, bên kia Cố Phong Úy đã cởi áo ngoài, cầm cung tiễn đi tới.

“Phạm Sùng Thanh, trước tiên ta tỷ thí với ngươi!” Cố Phong Úy kéo lên tay áo, “Đã quyết định so tài thì ngươi không được đổi ý! Ta muốn ngươi

đến lúc đó sẽ khóc lóc xin tha với ta!”

Phạm Sùng Thanh nâng tay lên, cười nhạo nói: “Ngươi thắng trước đã rồi nói sau! Trường bắn ở bên kia, dẫn ngựa tới!”

Hai người nói xong thì cùng một đám tiểu đệ hướng vào bên trong, cùng nhau tới trước bãi đất trống phụ cận của trường bắn.

Không lâu sau, từ nơi xa có người dắt hai con ngựa lại đây, giao dây cương trên tay cho bọn họ.

Tống Sơ Chiêu cũng muốn tiến lên nhìn xem, nhưng lại bất đắc dĩ bị một đám người lôi kéo ống tay áo giữ lại. Bọn họ kêu Tống Sơ Chiêu ngồi xem ở vòng ngoài khán đài.

Trong sân, hai người hăng hái mà giục ngựa chạy băng băng, bọn họ chạy vòng quanh để làm quen lộ tuyến cũng như tính khoảng cách. Thời điểm đứng đối diện nhau thì mở miệng kiêu khích. Lời nói không tính là khó nghe nhưng lại chứa mười phần công kích.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Vì sao lại so cưỡi ngựa bắn cung?”

Người phe phẩy cây quạt bên người nàng mở miệng châm chọc nói: “Bọn họ là những kẻ mãng phu, tuy chúng ta cũng không giống bọn họ nhưng cũng có thể cưỡi ngựa bắn cung, coi như khi so tài có thể cùng bọn họ miễn cưỡng thi nhiều lần.”

Tống Sơ Chiêu nghe được thì có tâm tình phức tạp.

Nàng tự nghĩ, ngươi đừng nhìn ta như vậy, kỳ thật ta cũng là mãng phu cùng loại với những kẻ đối diện.

Mọi người thấy biểu tình nàng rét run nên hiểu lầm nàng bèn an ủi cười nói: “Ngũ công tử không cần lo lắng, Cố huynh cưỡi ngựa bắn cung rất giỏi, không thua dễ dàng như vậy đâu.”

“Tứ công tử văn võ song toàn, nếu chấp nhận khiêu chiến tự nhiên hắn có điều chuẩn bị. Đám người Phạm Sùng Thanh tuy dũng mãnh lại không biết tiến lui, nên dù cho có thắng thì chúng ta cũng có lý do thoái thác để đổi ý.”

Tống Sơ Chiêu nghe được nhíu mày.

“Như vậy đâu phải việc làm của kẻ quân tử.” Tống Sơ Chiêu nói, “Các ngươi có phải xem thường người tập võ hay không?”

Mấy người nói: “Ngũ công tử ngươi có điều không biết, bọn họ cũng không coi trọng chúng ta.”

“Lần này là do bọn họ trước đó không buông tha chúng ta nên Tứ công tử mới có thể chấp nhận ứng chiến. Lúc trước ngươi đã nghe lời nói của Phạm Sùng Thanh rồi đó, chúng ta như thế nào có thể nhẫn nhịn?”

“Cũng không biết bọn họ sắp xếp như thế nào nên việc chúng ta làm chỉ để không rơi xuống thế hạ phong thôi.”

“Ta nói thẳng, bọn họ là đám mãng phu, ngày thường ỷ vào thân hình cao lớn nên cố tình khinh nhục ta! Ta thật xem thường bọn họ! Lần này còn tưởng có thể khi dễ Hoàng Khải Thành, làm sao có thể để bọn họ muốn làm gì thì làm!”

Tống Sơ Chiêu mấy phen muốn nói, nghĩ đến đối phương chưa chắc sẽ nghe, lại nhịn xuống.

Tới giờ, hai người bọn họ trở lại vị trí lúc đầu để chuẩn bị bắt đầu tỷ thí.

Mọi người sôi nổi đứng dậy hô lớn trợ uy.

Phía trước dựng tổng cộng có hai mươi cái bia ngắm, xếp thành một chữ. Lại có hơn hai mươi mũi tên cắm trên mặt đất với khoảng cách bất đồng để xem ai có thể phi ngựa nhanh hơn, có thể cướp được mũi tên trước.

Người bắn trúng nhiều bia nhất sẽ trở thành người thắng cuộc.

Một tiếng cồng vang lên, hai người lập tức kẹp chặt bụng ngựa, tiến thẳng về phía trước.

Mũi tên đầu tiên bị Phạm Sùng Thanh đi trước cướp được nhưng Cố Phong Úy vẫn chưa dừng lại mà lại phi ngựa lướt qua mặt hắn sau đó xoay người thành công đoạt được mũi tên thứ hai.

Thân thủ hai người đều thập phần lợi hại, mũi tên rời tay lại vội vàng bay tới phía hồng tâm. Sau đó lại không dừng lại lâu, hai người lại tiếp tục đi tranh đoạt mấy mũi tên còn lại.

Tình cảnh quyết liệt, cơ hồ không phân biệt được trên dưới.

Tống Sơ Chiêu cũng đứng lên, không nghĩ tới võ nghệ Cố Tứ Lang lại siêu quần như thế.

“Tứ công tử! Tứ công tử phía trên kìa!”

“Phạm đại ca! Bắt lấy hoàng mao tiểu nhi!”

Khí thế trên sân càng ngày càng mãnh liệt.

Mũi tên đồng loạt bay vọt tới, ở không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh.

Tổng cộng chỉ có hai mươi mũi tên, đảo mắt một cái tỷ thí nhanh chóng kết thúc.

Mọi người đối chiếu với trí nhớ rồi tiến lên xem xét tình huống, cuối cùng sau khi hoàn thành kiểm kê, Cố Phong Úy thế nhưng thua một vòng.

Nhưng mà một vòng thì một vòng, thua vẫn là thua.

Người bên kia của Phạm Sùng Thanh đứng dậy hô to, bên Tống Sơ Chiêu lại là một mảnh mờ mịt.

Mọi người lại một lần nữa đứng ở bãi đất trống, khuôn mặt bình thản cũng không duy trì được, bộ dáng muốn xé rách da mặt tới nơi.

Phạm Sùng Thanh xoay người xuống ngựa, vung tay quát: “Còn có ai nghĩ có thể thắng được ta?”

Cố Phong Úy lạnh lùng nhìn hắn.

Ánh mắt Phạm Sùng Thanh đảo qua đối diện, thấy không có người lên tiếng thì cười to: “Ha ha, các ngươi thua! Cố Phong Úy, đã đánh cuộc thì phải chịu thua! Ngươi trước tiên lăn một vòng trước mặt gia gia, sau đó lại giao Hoàng Khải Thành ra đây, ta sẽ buông tha cho ngươi!”

Cố Tứ Lang sờ sờ lỗ tai, giọng điệu có chút miễn cưỡng: “Nếu như ta không đồng ý?”

“Ngươi tưởng có thể chơi xấu?” Mặt Phạm Sùng Thanh đen đi, cười lạnh nói, “Một khi đã như vậy, đại gia sẽ dùng nắm tay so minh bạch! Ngươi cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

Cố Tứ Lang nhướng mày, quay đầu đưa mắt ra hiệu cho Tống Sơ Chiêu,

muốn Tống Sơ Chiêu làm cho Phạm Sùng Thanh hết giận.

Ý của hắn là kêu Ngũ đệ mình tới giúp hắn mắng chửi người, hoặc là ngụy biện hai câu.

Ngũ đệ hắn kiến thức đầy mình, thời điểm mắng chửi người vừa văn nhã lại nham hiểm, làm người ta tức đến chết đi sống lại. Hiển nhiên có thể đảo lộn trắng đen làm Phạm Sùng Thanh tức giận nhưng nói không nên lời.

Tống Sơ Chiêu vốn không muốn phá hư chuyện của hai bên văn võ trộn lẫn này, thế nhưng Cố Tứ Lang lại đến gần, bám vào bên tai nàng nói: “Hoàng Khải Thành lúc trước gây chuyện với bọn hắn sau đó ở trên giường nằm nửa tháng mới tốt lên, bọn họ vậy mà không những không buông tha mà còn muốn tiếp tục giáo huấn hắn. Lần này nếu lại giao người qua, sợ là xảy ra chuyện. Ngũ đệ, đệ thay ta giữ người lại cũng coi như là làm chuyện tốt.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Hoàng Khải Thành là ai? Vì sao bọn họ phải đánh hắn?”

“Nói ra thì rất dài.” Cố Tứ Lang nói, “Văn võ hai phái vốn là bất hòa nên hay có xung đội xảy ra cũng không phải là việc lạ. Hắn có lẽ có sai nhưng Phạm Sùng Thanh kia cũng sống chết không buông, thật sự quá phận.”

Tống Sơ Chiêu: “Tỷ thí nếu là thắng thì có chỗ gì tốt?”

Cố Tứ Lang cười nói: “Người thua sẽ làm theo một yêu cầu của người thắng.”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy cho đệ yêu cầu.”

Cố Tứ Lang liên thanh đáp: “Được được được! Nhưng trước mắt đệ phải thắng bọn họ đã.”

Phạm Sùng Thanh bất mãn nói: “Hai người các ngươi nói thầm cái gì? Cố Ngũ Lang, ngươi tốt xấu gì cũng có thanh danh bên ngoài, đừng cùng một giuộc với hắn làm những hành động bất chính.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu, giơ tay bắt lấy trường cung của Cố Tứ Lang.

Cố Tứ Lang khó hiểu, ngón tay hắn vô thức giữ chặt lại nhưng cũng không có ngoan cố nên kêu nàng lấy đi.

Mọi người đều chờ xem bước tiếp theo nàng sẽ làm gì.

Chẳng lẽ là vung cung trực tiếp đánh lên cẩu đầu (1) người đối diện?

Nếu có thể đánh trúng cũng có thể đánh! Rốt cuộc đối phương không dám cùng hắn động thủ.

Phạm Sùng Thanh cũng có chút khẩn trương nhìn nàng ra tay nên hắn kéo dài khoảng cách đề phòng nàng.

Lại thấy Tống Sơ Chiêu chưa động thủ mà lại thử kéo cung. Chỗ này dù đã căng chặt dây nhưng vẫn chưa làm cung cong đến mức phù hợp, Tống Sơ Chiêu biết cung này không thích hợp để sử dụng.

Nàng trả cung, lại yên lặng đi đến bên cạnh nơi cất giữ vũ khí, chọn chọn lựa lựa để tìm cho mình cây cung thích hợp.

Bên kia người Phạm Sùng Thanh hai mặt nhìn nhau, thậm chí quên mất cười nhạo.

Tống Sơ Chiêu sau khi lựa được một cây cung vừa ý lại đi lấy mấy mũi tên rồi xoay ra hướng trường bắn.

Ở trong ánh mắt không thể tin được của mọi người, nàng kéo trường cung, tư thế hoàn hảo mà bắn ra một mũi tên.

Mũi tên đầu tiên được mọi người chú ý kia vậy mà trực-tiếp-không-bắn-trúng-bia. So với mục tiêu bia ngắm ở phía trước vậy mà còn cách khoảng nửa thước.

Phạm Sùng Thanh sửng sốt ngay sau đó ôm bụng cười to.

Tiếng cười của đám người bên trong bùng nổ.

“Ta đã đoán rằng ngươi sẽ bắn tên, bài bắn cung thật tốt! Hoan hô Cố Ngũ”

“Không hổ là Cố Ngũ!”

Cố Tứ Lang nghe bọn họ nói vậy bèn khó chịu: “Các ngươi im miệng! Ngũ đệ, đệ đang làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu không dao động, từ trên mặt đất nhặt lên mũi tên thứ hai. Lại lần nữa căng dây cung, không chờ phân phó mà bắn ra bên ngoài.

Mũi tên thứ hai bay đến cao hơn cũng xa hơn một ít. Mọi người ánh mắt đuổi theo một đạo trường tuyến màu đen thì thấy nó bay thẳng vút qua phía trên bia ngắm.

Còn chưa ngừng ý cười, Phạm Sùng Thanh lại lần nữa phun ra, nhóm võ nhân ngã trái ngã phải cười đến mức mọi người nhóm văn nhân ước gì có thể chui xuống đất.

Cố Tứ Lang nói: “Người người đều có khả năng làm được cái này nhưng không làm được cái kia, Ngũ đệ ta có từng cười nhạo các ngươi không biết

viết văn làm thơ chưa?”

“Nhưng ta cũng không cầm thơ ta làm ra trước mặt các ngươi khoe khoang!” Phạm Sùng Thanh cười đến chảy nước miếng, chậm chạp chỉ vào Tống Sơ Chiêu nói, “Ngươi kêu Ngũ đệ ngươi tới là để chọc cười sao? Xác thật là rất thú vị! So ngươi thú vị hơn nhiều!”

Cố Tứ Lang tiến lên nhéo cổ áo hắn: “Ngươi nếu lại nói bậy về hắn, Phạm Sùng Thanh, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

Phạm Sùng Thanh hung ác mà đẩy hắn ra, cắn răng nói: “Ta hiện tại mới không để yên cho ngươi!”

Tống Sơ Chiêu xác nhận xong lực cánh tay của Cố Phong Giản thì thu cung đi, nói với Phạm Sùng Thanh: “Ta tự biết ta không có sức lực cho nên chỉ cùng ngươi so độ chính xác. Hắn là có thể tỷ thí y như vừa rồi.”

“Ngươi xác định ngươi muốn cùng ta so độ chính xác?!” Phạm Sùng Thanh nhìn mũi tên nơi xa bắn không trúng bia, làm như nghe thấy được cái gì buồn cười “Thật không phải là ta muốn cười nhạo ngươi, Cố Ngũ Lang, ngươi điên rồi?”

Tống Sơ Chiêu tự nhiên không có điên, nàng rất bình tĩnh mà đi đến trước ngựa, dưới chân vừa giẫm đã ngồi lên yên.

Cố Phong Úy muốn ngăn, một tay vẫy với nàng.

Tống Sơ Chiêu cũng không để ý tới ánh mắt mọi người, ở trên lưng ngựa kẹp chặt hai chân, sau đó quay về phía Phạm Sùng Thanh ý bảo “Tới.”

Phạm Sùng Thanh thấy thần sắc nàng nghiêm túc không giống vui đùa, hắn cũng dần dần thu hồi tươi cười, bất thiện cùng châm chọc mà trừng nàng.

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta nếu thua, sẽ theo ý ngươi. Ngươi nói không sai, làm người nên giữ lời hứa.”

Cố Tứ Lang vội la lên: “Ngũ đệ! Đệ quậy cái gì? Ngươi là dạng người giống bên kia sao? Mau leo xuống, cưỡi ngựa không thú vị.”

Mọi người nhóm văn nhân cũng mờ mịt.

Tống Sơ Chiêu bởi vì cưỡi ngựa mà thân hình giương cao, tầm mắt buông xuống, nâng cằm, dạo bước đến nơi vừa rồi mới tỷ thí chờ Phạm Sùng Thanh tiến lại.

Phạm Sùng Thanh thẳng thắn nhìn nàng: “Ngươi xác định?”

“Xác định.”

“Không hối hận chứ?”

Tống Sơ Chiêu chậm rãi lắc đầu: “Không hối hận.”

“Tốt!” Phạm Sùng Thanh nói, “Ngươi vậy mà so với bọn họ càng sảng khoái hơn! Ta sẽ cùng ngươi so tài một hồi.”

_____

Chú thích

(1) Cẩu đầu 狗头: đầu chó =)) nguyên văn tác giả ghi như vậy nhưng dịch ra luôn thì nó tục quá nên mình để là cẩu đầu cho nó văn minh.

------oOo------

Chương 7: Tuyệt luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Phạm Sùng Thanh một lần nữa lên ngựa, cùng đứng song song với Tống Sơ Chiêu.

Hắn cười dữ tợn nhìn về phía người bên cạnh, không chút nào che dấu mà quan sát thần sắc đối phương. Thay vì những biểu cảm trào phúng, phẫn nộ, đến căm thù quen thuộc mà hắn nghĩ sẽ xuất hiện thì đối phương lại bình tĩnh như hồ nước, ánh mắt không ngừng quan sát mũi tên cùng bia ngắm. Sau khi phát hiện hắn đang quan sát mình, người nọ còn xoay đầu cười với hắn một chút.

Ý cười thật đơn thuần, Phạm Sùng Thanh lập tức xoay đầu lại.

Phi! Còn muốn giả vờ thân quen, muốn làm cho hắn dao động sao!

Thật quá xảo trá!

Mọi người cũng không trở về khán đài mà đồng thời vọt tới trường bắn để xem.

Tiếng cồng lại một lần nữa vang lên, hai con ngựa đồng thời mang theo hư ảnh phi nước đại mà xuất phát.

Mọi người không dám chớp mắt, phát hiện tốc độ cưỡi ngựa của Tống Sơ Chiêu thế mà không chậm, nàng có thể cùng chạy song song với Phạm Sùng Thanh, ngay cả một chút sợ hãi cũng không có. Ngay lúc đó, hai con

ngựa đã tiến sát lại tưởng chừng có thể đụng nhau, nguy hiểm cực độ thế nhưng nàng cũng không có né tránh.

Cố Tứ lang xem đến hãi hùng khiếp vía: “Ngũ đệ, đệ cách xa hắn một chút!”

Người hai bên trái phải Cố Tứ lang bắt lấy tay hắn, sợ hắn kích động lại xông lên.

Cố Tứ lang còn rống: “Ngũ đệ! Đoạt mũi tên thứ hai, đừng cùng hắn đoạt mũi tên đầu tiên!”

Phạm Sùng Thanh vẫn chưa chú ý Tống Sơ Chiêu, hắn cũng cho rằng Tống Sơ Chiêu sẽ không dám cùng hắn tranh đoạt cùng một mũi tên nên hắn phóng ngựa tới ngay nơi gần hắn nhất.

Mũi tên kia cắm thẳng tắp trên mặt đất.

Phạm Sùng Thanh ghìm dây cương làm ngựa điều chỉnh phương hướng một chút, từ bên cạnh phi đi. Cùng lúc đó, hắn lại cảm giác được ngựa Tống Sơ Chiêu cùng lúc kéo ra khoảng cách.

Phạm Sùng Thanh cong lưng, chuẩn bị bắt lấy mũi tên, lúc hắn thấy ngón tay đã sắp đụng tới thân tên vậy mà một bàn tay so với hắn càng nhanh hơn xuất hiện, ngay tại lúc hắn chưa chuẩn bị thì một tay đã cướp đồ vật đi.

Phạm Sùng Thanh nheo mắt mới phát hiện không biết từ khi nào Tống Sơ Chiêu đã từ một phương hướng khác mà tới đối diện hắn.

Khoảng cách giữa nàng và mũi tên cũng không gần, nàng quyết định ngửa người cong lưng đến cực thấp, vương cánh tay thật dài giống như muốn xuống ngựa. Sau khi lấy được mũi tên, nàng thu eo thẳng lưng, ngón tay

thon siết chặt dây cương, tay còn lại bắt lấy yên ngựa rồi mượn lực ngồi thẳng lại.

Động tác trôi chảy lại tiêu sái, nửa điểm nhìn không ra là người ngoài nghề.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng vậy mà rất tuyệt hảo!

Phạm Sùng Thanh nổi lên cảnh giác.

Tống Sơ Chiêu cầm chặt mũi tên, thúc ngựa khiến cho nó tiến lên, lại phối hợp nhịp nhàng với tư thế phi ngựa, nàng nhanh chóng cài tên lên cung.

Nàng buông tay cực nhanh, "hưu" một tiếng, tựa như còn không có nhắm chuẩn đã cho mũi tên rời cung.

Phạm Sùng Thanh còn nhớ rõ biểu hiện vừa nãy lúc nàng thử tên thì cho rằng tài nghệ nàng không tốt, bây giờ bắn như vậy chắc là chỉ tùy tiện bắn mà thôi. Hắn phân tâm nhìn thoáng qua, lại thấy có điểm đen cắm chuẩn ngay vị trí hồng tâm.

Hắn gạt ta!

Phạm Sùng Thanh trong đầu hiện lên những lời này, đột nhiên nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng mà ngay lúc hắn phân tâm, Tống Sơ Chiêu đã nhân cơ hội bắt được mũi tên thứ hai. Phạm Sùng Thanh không tự giác đuổi theo thân ảnh của nàng.

Nàng lại lần nữa mà thuần thục kéo ra dây cung, ngón tay thon dài bị cấn đến trắng bệch, sau đó dứt khoát mà thả tay. Khóe môi mím nhẹ thành một đường, đôi mắt được ánh nắng chiếu rọi mà tỏa sáng. Bắn xong, nàng

không đi xem kết quả mà lại nhanh chóng phóng tới địa điểm tiếp theo.

Một tiếng vang nhỏ, mũi tên vừa rồi lại như cũ trúng hồng tâm, ghim thẳng trên bia!

Tư thế này, tốc độ này, chính xác như vậy lại liền mạch lưu loát, không có nửa điểm do dự.

Phạm Sùng Thanh tin tưởng, tài bắn cung của người này đã tới trình độ hoàn hảo!

…… Chuyện này không có khả năng!

Tuy nói tài bắn cung là nhờ vào nhãn lực, nhưng không nhất định phải nhìn rõ đến mức siêu việt, có vài vị tướng sĩ có tài bắn cung siêu cường nhưng thị lực có chút ấn đề đấy thôi. Bọn họ được gọi là thiện xạ bởi vì đã lấy được thủ cấp địch nhân trong muôn vàn nhân mã. Cái này cũng không thể nào nói rõ ràng được, chỉ có thể giải thích do nhiều năm huấn luyện mà có thể hình thành cái gọi là “Cảm giác”.

Cố Ngũ Lang lấy ở đâu ra cảm giác? Nếu nói có thì hẳn là ảo giác mới đúng!

Phạm Sùng Thanh lại không biết, quân doanh chính là nhà nàng. Người khác tập đi nàng đã học cưỡi ngựa. Người khác học cầm đũa thì nàng đã học cầm cung. Cùng nàng so chính xác lẫn cưỡi ngựa bắn cung thì không có khả năng thắng nàng.

Phạm Sùng Thanh trong lòng vừa hoảng sợ cùng nhấc lên sóng cuộn, hắn liếc mắt nhìn Tống Sơ Chiêu, biết không thể kêu nàng lui xuống thì mau chóng bỏ tạp niệm mà đuổi theo nàng.

Tống Sơ Chiêu đang ngắm chuẩn mũi tên thứ ba, còn chưa ra tay thì một phen bị trường cung đánh lên mũi tên.

Tay nàng tay run lên, mũi tên lệch khỏi quỹ đạo, không ngoài ý muốn không trúng bia.

Ngay sau đó ngựa Tống Sơ Chiêu bị người va chạm. Nàng nhanh chóng ổn định thân thể, khom lưng ôm lấy cổ ngựa. Nàng nghiêng đầu nhìn qua bắt gặp Phạm Sùng Thanh mang theo chiến ý đầy sát khí.

Tống Sơ Chiêu cười một cái, nàng biết hắn rốt cuộc nghiêm túc, lần này không cùng hắn tranh đoạt, nàng vòng qua hắn đi tới nơi khác.

Tận mắt Cố Tứ lang nhìn thấy bọn họ va chạm dường như chịu kích thích, hắn giãy giụa muốn đi qua, lại bị người bên cạnh ra sức ngăn lại.

“Ngũ đệ ta nếu ngã xuống thì làm sao bây giờ?” Cố Phong Úy vội la lên, “Con ngựa kia lại không có mắt!”

Huynh đệ ngốc bên cạnh nói: “Ngựa…. Ngựa có mắt mà?” Ngựa nếu không có mắt thì làm sao lợi hại như vậy?

Cố Tứ lang: “Phạm Sùng Thanh, quang minh chính đại một chút, đừng có chơi xấu Ngũ đệ ta!”

Phạm Sùng Thanh chịu không nổi, gầm lên một tiếng: “Ngươi câm miệng cho ta!”

Phạm Sùng Thanh quyết tâm muốn cùng Tống Sơ Chiêu phân cao thấp, kết quả sau khi Tống Sơ Chiêu bày ra khí thế sắc bén để mở màn thì lại bắt đầu tránh hắn.

Phạm Sùng Thanh biết chính mình còn đang trong tỷ thí, nếu hắn chỉ đuổi theo nàng thì thua không thể nghi ngờ. Rơi vào đường cùng, hắn cũng chỉ có thể đi đoạt lấy mũi tên khác.

Tống Sơ Chiêu quá mức láu cá, Phạm Sùng Thanh năm lần bảy lượt muốn phá tên thì nàng lại bỏ qua. Hai người một đi một về, chạy nhanh tới lần bắn cuối cùng.

Tỷ thí kết thúc.

Cuối cùng Tống Sơ Chiêu cướp được mười hai mũi tên, chín cái ở giữa hồng tâm, còn hai mũi còn lại cũng ghim ngay vòng hồng phụ cận cách đó không xa. Có một cái không bắn trúng bia bởi vì bị Phạm Sùng Thanh phá hư.

Xem kết quả, tài bắn cung của nàng so với Phạm Sùng Thanh cùng Cố Phong Úy lợi hại hơn rất nhiều.

Phạm Sùng Thanh ngây người.

Cố Phong Úy cũng ngây người.

Bởi vì quá mức kinh ngạc, mọi người phía võ phái chưa thể phục hồi tinh thần.

—— Cố Ngũ cùng Phạm Sùng Thanh chính diện quyết đấu, lại chiếm thượng phong, cuối cùng thắng hắn!

Cái ý niệm này vô luận như thế nào đều khó có thể dùng phương thức bình thường chuyển hóa thành hai người bọn họ.

Nhưng thật ra chư vị huynh đệ văn phái không nghĩ nhiều như vậy. Bọn họ

trước tiên chen tới phía Tống Sơ Chiêu, kích động đến mức nói năng lộn xộn, tới tới lui lui "Không hổ là người có danh", "Hùng dũng oai phong", "Khí khái uy vũ" mà khen.

Tống Sơ Chiêu xuống ngựa, cùng mọi người gật đầu đáp lễ, sau đó đi xuyên qua mọi người tới trước mặt Phạm Sùng Thanh, nói: "Ta đã thắng."

Nàng đường đường chính chính chiến thắng, không có một chút lý do để có thể cãi lại. Ngoại trừ Cố Phong Úy ở một bên rống với người ta cùng chết cùng sống, làm cho tốc độ của nàng chậm một chút, có thể nói là tương đối hoàn mỹ.

Sắc mặt Phạm Sùng Thanh cổ quái, dùng sức trừng Tống Sơ Chiêu, muốn từ trên mặt nàng xẻo mấy khối thịt.

Giọng nói có chút đông cứng: "Được! Là tài nghệ ta không bằng người. Không ngờ Ngũ công tử thâm tàng bất lộ, còn có tuyệt kỹ này. Hoàng Khải Thành kia sẽ giao cho các ngươi. Nhưng kêu hắn nhớ kỹ ta, nếu lại có lần sau, ta nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt. Ai tới cầu tình cũng không được!"

Hắn phất tay áo muốn đi, Tống Sơ Chiêu kêu hắn lại: "Dừng bước, yêu cầu của ta không phải cái này."

Phạm Sùng Thanh tức giận nói: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào!"

Cố Tứ lang bất mãn: "Phạm Sùng Thanh, có phong độ chút đi, hiện tại người thua là ngươi, điều kiện là chính ngươi đáp ứng, vậy mà thái độ lại thô bạo như bây giờ không khỏi quá khó coi."

"Ngươi còn dám nói đến phong độ?" Phạm Sùng Thanh cười lạnh, "Lúc trước người có ý muốn chơi xấu không phải là ngươi sao?"

Cố Tứ lang thập phần không biết xấu hổ: “Ta là ta, ta Ngũ đệ là Ngũ đệ. Ta cũng không kêu ngươi phong độ đối với ta.”

Tống Sơ Chiêu giơ tay ngăn cản, kêu hai người bọn họ bình tĩnh, đứng ở giữa bọn họ, tính tình nhẫn nại nói: “Ngươi còn chưa nghe yêu cầu của ta, không cần nổi giận đến mức như vậy.”

Phạm Sùng Thanh: “Ngươi với hắn cùng nhau tới, tự nhiên là cá mè một lứa, có cái gì hay?”

Tống Sơ Chiêu: “Ta chưa từng nói hôm nay ta tới vì ai.”

Cố Tứ lang há hốc mồm: “Không phải chứ Ngũ đệ, ta là tứ ca đệ! Chẳng lẽ đệ không phải tới giúp ta?”

“Đệ trước kia mặc kệ, lúc tới vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn, nhưng nếu muốn đệ quản thì đệ không thể mơ màng hồ đồ mà làm việc.” Tống Sơ Chiêu nói, “Mới vừa rồi ta nguyện ý đi lên là bởi vì ta không nghĩ hai người các ngươi càng quậy càng lớn lại tính động tay động chân, khi đó khẳng định cục diện càng khó có thể thu thập. Đều là người cùng trường, tương lai có thể sẽ là cộng sự, cần gì phải như thế? Trong lúc nhất thời kết thành cừu gia về sau sẽ khó mà tháo gỡ. Chẳng lẽ tác phong các ngươi là như vậy sao?”

Văn nhân ngốc bên cạnh: “Ngũ công tử, ngươi là người của bọn họ sao?”

“Ta không giúp hắn, cũng không giúp người thân, ta chỉ nói lý.” Tống Sơ Chiêu nói, “Hiện tại người thắng là ta, các ngươi nên nghe ta nói. Bình tĩnh một chút, nói rõ sự tình ràng, không nên động thủ, đây là yêu cầu của ta. Các ngươi nếu đều cảm thấy mình đúng, thì cứ nói ra hết cái lý của mình, cũng không cần lo lắng.”

Phía sau Phạm Sùng Thanh có người kêu lên: “Có cái gì để nói? Bọn họ rõ ràng là một đám ngoài miệng thì nói dễ nghe, nhưng rốt cuộc là tìm cớ, che lấp đi sự tình che. Vừa không muốn phụ trách, lại còn muốn thể diện, tính toán thật tốt!”

Ngữ khí phía văn nhân nâng lên: “Chính Ngũ công tử ngươi nghe thấy, ngươi là có lòng tốt nhưng người ta không muốn nhận!”

Gân xanh trên trán Tống Sơ Chiêu nhảy dựng lên.

“Nếu không phải các ngươi là kẻ hai mặt, chúng ta như thế nào lại hoài nghi?”

“Ta hai mặt lúc nào, kêu các ngươi nói ra các ngươi có gì để nói?”

Tống Sơ Chiêu tự nhắc nhở mình, nàng là Cố Ngũ lang, là người hào-hoa-phong-nhã-công-tử.

“Các ngươi đắc ý khi lừa gạt người khác sao? Ai lại không biết xú văn nhân các ngươi ở sau lưng lại xem thường chúng ta?”

“Đúng thế đúng thế!”

“Ta xem các ngươi……”

“Đủ rồi!” Tống Sơ Chiêu rít gào nói, “Ầm ĩ như vậy đủ rồi!”

Tiếng ồn ào đột nhiên im bặt, mọi người đều nhìn nàng một cách kinh sợ.

“Ngoài miệng lải nhải không ngừng, nhưng toàn là những câu ta không muốn nghe!”

Tống Sơ Chiêu đẩy trường cung trong tay đẩy vào ngực một người mới vừa rồi cãi to nhất, đẩy đến nỗi bước chân hắn lảo đảo về phía sau, thân hình lung la lung lay.

“Văn cũng được, võ cũng tốt, tương lai không phải đều là trụ cột của quốc gia sao? Các ngươi hôm nay lại bôi nhọ lẫn nhau như thế này, thật sự làm cho tâm người khác lạnh đi!”

Nàng mang theo phẫn nộ đảo qua trên mặt mọi người, dừng ở trên người kẻ ồn ào nhất từ nãy đến giờ.

“Trên đời nào có người nào mà toàn năng? Thật sự cái gì cũng biết, cái gì cũng giỏi? Tuy thường nói người biết võ nghệ được khen là người lòng son dạ sắt, có gan đền đáp quốc gia. Từ lúc nào lại mỗi câu nói đều kẹp dao giấu kiếm, chửi bới người khác vài câu mới có thể hả dạ sao? Nhìn lại xem các ngươi đang làm cái gì!”

Người nọ bị nàng dọa, ngập ngừng nói: “Ta chỉ muốn cùng hắn nói việc nào ra việc đó.”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy việc nào ra việc đó! Chuyện như thế nào? Lý ở đâu? Ta chỉ nhìn thấy các ngươi lộ bộ mặt xấu xí ở đó càn quấy!”

Mọi người bị nàng cao giọng răn dạy, trước giờ chưa từng thấy bộ dáng thịnh nộ của Cố Ngũ lang, nhất thời không dám phản bác.

Tống Sơ Chiêu chỉ hướng Phạm Sùng Thanh: “Học võ ——”

Phạm Sùng Thanh hít sâu một hơi, thẳng lưng, chuẩn bị nghe nàng mắng. Hung ác mà nhìn nàng.

Kết quả Tống Sơ Chiêu nói tiếp: “Các ngươi cũng đâu có dễ dàng. Người

học võ không thể để một ngày hoang phế, cả ngày bên ngoài thao luyện mặc cho trời đông giá rét hè nóng bức. Dù cho gặp núi cao sông sâu cũng phải dùng chân mà vượt qua. Đều phải làm những việc nguy hiểm vất vả trên đầu mũi đao. Những quyền cước kia chính là kết quả của việc bọn họ ngày qua ngày mài giũa bản thân, không có chuyện ai thấp hơn ai càng không có đạo lý phải chịu sự coi thường của ai cả!"

"Làm người nghĩa khí đã làm sao? Mãng phu thì như thế nào? Nếu không phải có bọn mãnh phu như họ đem tính mạng mình ra bảo vệ quốc gia thì làm sao có được một quốc gia yên bình như ngày hôm nay!"

Đột nhiên được khích lệ, Phạm Sùng Thanh giật mình tại chỗ. Một lát sau ngượng ngùng mà đỏ mặt.

Cố Ngũ lang…… Cùng tứ ca của hắn thật không giống nhau.

Tống Sơ Chiêu: "Ngay thẳng thẳng thắn cùng với không biết chừng mực cách nhau chỉ là một tầng thành kiến! Xem nhiều ắt dâm, nghe nhiều ắt hoặc*, nói nhiều ắt loạn, các ngươi đều là người đọc sách thế nhưng lại không biết đạo lý này hay sao?"

**hoặc: mê hoặc*

Mọi người gục đầu xuống

"Học văn thì lại làm sao?" Tống Sơ Chiêu lời nói vừa chuyển, lại nói, "Học chính là nhân nghĩa, học chính là học cách trị thế. Bọn họ một bụng tài hoa, đầy bụng tài tình lại nhã nhặn thì có gì sai? Mỗi ngày đọc sách thánh hiền, phải lo lắng chính sự quốc dân thiếu điều muốn treo cổ cho nên tay chân không bằng các ngươi thì có gì sai? Nói chuyện có chút uyển chuyển lại khéo đưa đẩy, chừa cho mình một đường lui, đối đãi người ngoài dựa vào sắc mặt thì sai sao? Như thế nào thành kẻ dối trá?"

Phạm Sùng Thanh dùng sức lắc đầu.

“Ngay cả như vậy ——” Tống Sơ Chiêu nói, “Các ngươi đến tột cùng ồn ào vì cái gì? Kẻ gây họa Hoàng Khải Thành là ai?”

Mọi người thành thật, không dám lớn tiếng trả lời nàng.

Tống Sơ Chiêu: “Cố Tứ lang, huynh nói nhiều, huynh nói trước!”

“Cố Tứ lang?” Cố Phong Úy chỉ vào chính mình như bị trọng thương nói, “Đệ kêu ta là gì?”

Tống Sơ Chiêu: “Ta hiện tại nghiêm túc hỏi huynh, nghiêm túc mà trả lời đi!”

Cố Phong Úy há miệng thở dốc, ấm ấm ức ức nói: “Hoàng Khải Thành…… Thật ra cùng chúng ta không thân thiết lắm nhưng tốt xấu gì cũng là người một trường trong nhiều năm nên có nói chuyện qua. Tháng trước, hắn nói là bởi vì say rượu nên đắc tội một vị huynh đệ của Phạm Sùng Thanh bị bọn họ đuổi theo đánh rất nhiều lần, hắn ta bị thương không xuống giường được. Cuối cùng chịu đựng không được nên ủy thác cho chúng ta đem bạc qua bồi tội, kết quả là Phạm Sùng Thanh không thu ngược lại giận dữ, rồi ghi hận với chúng ta.”

Phạm Sùng Thanh: “Ngươi đánh rắm!”

Cố Phong Úy: “Ai cho ngươi nói chuyện? Muốn phóng cũng là hắn làm, ta cũng lắm chỉ là thuật lại mà thôi!”

Phạm Sùng Thanh nhanh chóng sửa sai: “Hắn đánh rắm!”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy theo ngươi như thế nào mới đúng?”

Phạm Sùng Thanh dừng lại đề tài, vẻ mặt khó xử, không muốn mở miệng.

Tống Sơ Chiêu nhắc nhở hắn: “Mới vừa rồi ta là người thắng tỷ thí đúng không?”

Phạm Sùng Thanh nhắm mắt lại, quyết tâm nói: “Một vị huynh đệ của ta…… ngày xưa từng đắc tội qua hắn, gần đây vận khí không tốt nên gặp chút phiền toái. Hắn ỷ vào gia thế so người khác cao hơn lại dựa vào sự yêu thích của mình mà đùa giỡn bát nạt muội của huynh đệ ta lại càng lừa không ít tiền của muội ấy! Hắn có ý gì mà muốn đưa tiền cho ta? Sao ta có thể buông tha cho hắn? Nằm mơ đi!”

Phía mọi người văn phái không nghĩ còn có nội tình như vầy, thấy ánh mắt Tống Sơ Chiêu lại lần nữa quét tới, vội la lên: “Các ngươi chưa từng nói!”

Phạm Sùng Thanh: “Hắn hèn hạ đến mức này làm sao nói ra! Là do các ngươi làm xằng bậy theo hắn!”

Hắn nói xong lại cảnh cáo: “Hôm nay chỉ có những người ở đây biết được việc này, các ngươi ai nếu ai nói ra, một người ta cũng không buông tha!”

“Sự tình liên quan đến danh dự nữ tử, chúng ta làm sao lắm mồm được?”

Tống Sơ Chiêu giơ tay, mọi người lại lần nữa nhất trí im lặng. Tương đối nghe lời.

Tống Sơ Chiêu hỏi đám người Cố Tứ lang: “Rốt cuộc như thế nào? Các ngươi còn muốn che chở cho tên Hoàng Khải Thành kia sao?”

Cố Phong Úy cùng chúng huynh đệ trao đổi ánh mắt, mọi người trong tâm

sinh ý thối lui, ý tứ minh rõ ràng.

“Làm sao được? Chúng ta cùng hắn không phải là người đồng đạo.”

Tống Sơ Chiêu xoay người: “Vậy các ngươi muốn làm gì? Các ngươi thật muốn đánh chết Hoàng Khải Thành sau đó lại đi nha môn tự thú hả?”

Phạm Sùng Thanh chần chờ nói: “Cũng không đến mức đó đi?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Các ngươi nghĩ không ra biện pháp khác hay sao? Đánh hắn một chút thì tính cái gì?”

Người sau lưng Phạm Sùng Thanh nhỏ giọng nói: “Ngoại trừ đánh hắn một chút còn có thể làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu: “Có rất nhiều biện pháp ngầm nha.”

Phạm Sùng Thanh khiêm tốn cầu hỏi: “Có sao?”

Cố Ngũ lang sao có thể có biện pháp nham hiểm! Hắn là một quân tử!

Tống Sơ Chiêu ngậm miệng không đáp, ánh mắt lại đảo qua đám người Cố Tứ lang. Mọi người lập tức hiểu ý gật đầu.

Tống Sơ Chiêu thấy không có việc gì thì xua tay nói: “Ta đi rồi, các ngươi tự mình thu thập tàn cục. Không thể lại đánh nhau. Sau này nếu có nhân nói nhân, có quả nói quả, ta không muốn lại nghe các ngươi kéo bè kéo phái. Nếu không thì ta cũng có thể dùng nắm tay nói cho các ngươi biết cái gì đúng cái gì sai!”

Nhóm người này thật sự ấu trĩ, khó trách Cố Ngũ lang lại không theo bọn họ chơi đùa.

Tống Sơ Chiêu lắc lắc đầu, khoanh tay rời đi.

Mọi người nghiêm túc mà nhìn theo bóng dáng nàng.

Tấm lưng kia mảnh khảnh, cao lớn, dưới ánh mặt trời như mạ một tầng ánh sáng rực rỡ.

Phạm Sùng Thanh kéo lấy ống tay áo Cố Phong Úy, nhỏ giọng nói: “Ngũ đệ ngươi……”

Cố Phong Úy hồi lâu mới phun ra một hơi thật dài, cầm quần áo rút trở về, cảm khái nói: “Thật là khí phách ……”

------oOo------

Chương 8: Xuân Đông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Thời điểm Cố Tứ lang đuổi theo Tống Sơ Chiêu thì nàng còn chưa đi xa.

“Từ từ! Tứ ca dẫn đệ về!”

Hắn cười hì hì đi theo phía sau, thấy vạt áo Tống Sơ Chiêu có nếp nhăn nên chột dạ nói: “Quần áo đệ nhăn rồi.”

Cố Tứ lang đang muốn làm hòa với Tống Sơ Chiêu vậy mà làm cho Tống Sơ Chiêu chạy càng nhanh hơn, cuối cùng hắn đành chịu thua.

“Thôi được rồi.” Cố Tứ lang hậm hực nói, “Nhưng đệ ngàn vạn lần đừng nói cho mẫu thân biết ta mang đệ đi cưỡi ngựa.”

Tống Sơ Chiêu nói nhỏ: “Chỗ nào mà cưỡi ngựa? Rõ ràng là đi đánh nhau.”

Cố Tứ lang: “Thật ra không phải vậy. Phạm Sùng Thanh không dám đánh đệ mà ta cũng sẽ không kêu hắn đánh đệ đâu.”

“Vậy là cho ta nhìn các ngươi đánh nhau? Huynh muốn làm cái gì?” Tống Sơ Chiêu nói “Những người đó nếu đã xem huynh là kẻ cầm đầu mà chuyện lại ầm ĩ như vậy thì hơn phân nửa trách nhiệm thuộc về huynh. Huynh từ khi nào lại kích động như vậy?”

Cố Tứ lang tuy bị nàng quở trách thế nhưng lại bật cười. Hắn duỗi tay muốn khoát vai Tống Sơ Chiêu lại bị nàng ghét bỏ mà phủi đi.

“Ngũ đệ, ta chưa từng gặp qua bộ dáng ngươi lúc tức giận.” – Cố Tứ lang cũng không để ý hành động của nàng, “Như vậy cũng tốt, so với ngày thường đệ thích giữ yên lặng lại tốt hơn. Những lúc đó Tứ ca không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì.”

Tống Sơ Chiêu tự nhiên suy nghĩ tính cách như vậy mới chân chính là ngũ đệ của hắn.

Không biết Cố Ngũ lang bên kia thế nào.

Cố phu nhân nói sẽ đưa Xuân Đông qua, hắn là có thể khiến cho hắn tốt hơn đúng không?

Cố Phong Giản sẽ không còn đói bụng đúng không?

Hiện giờ Xuân Đông đi qua, nàng về sau sẽ không có cách lặng lẽ tìm người ta, thế nào cũng bị Xuân Đông thấy.

Lúc này Xuân Đông đang cùng quản sự Cố phủ đứng ở trong đại sảnh Tống gia.

Nàng cầm một cái hộp gỗ tiến lên giao cho thị nữ, lại cầm cái hộp màu đỏ từ trong tay đối phương chuyển giao đến tay quản sự.

Hôm nay chỉ tới đổi bát tự thiếp [1]. Vốn trước đó nên nhờ bà mối tới làm lễ “Vấn danh”, để cho nàng ta xem bát tự cùng tính danh* đưa đến nhà trai. Sau đó mới tới lễ “Nạp cát” để bói toán bát tự cát hung của hai người xem xem hai người có hợp nhau không rồi mới bắt đầu hạ sính lễ.

**Tính danh: tên họ*

Hôn sự hai nhà Cố Hạ đã định ra từ lâu, hiểu tận gốc rễ của nhau nên thật ra có hợp bát tự hay không không quan trọng, chỉ cần làm cho có quy trình mà thôi.

Cố phu nhân là người rộng rãi, nhân hôm qua thấy ngũ lang khó có lúc mà thích một người lại chủ động nhắc tới nên kêu Xuân Đông chuẩn bị hậu lễ mang qua. Không thể ném mặt mũi Ngũ lang đi, ít nhất để cho người ngoài biết Cố gia bọn họ vừa ý Tống Tam nương.

Xuân Đông cười nói: “Vốn phu nhân định tự mình tới bái phỏng một chuyến nhưng hôm nay trong cung có quý nhân cho gọi, thật sự không thể sắp xếp thời gian nên ủy thác cho ta tới trước để lấy đồ vật [2]. Nhân tiện cũng tặng lão phu nhân chút đồ bổ, chúc người an khang.”

Tống lão phu nhân cười một cách thoải mái: “Cố phu nhân khách khí. Mong cô nương thay mặt lão thân cảm tạ hảo ý của nàng.”

Một lát sau, Cố Phong Giản từ chỗ Diệu Nhi nhận được tin thì cầm trong tay quyển sách mà chậm rì rì đi về phía thính đường.

Người bên trong đang hàn huyên, một trận lại một trận cười vang lên nhưng thời điểm Cố Phong Giản xuất hiện lại khiến cho nhịp điệu nói chuyện khi nãy hơi dừng lại.

Lão phu nhân bày ra biểu tình lạnh nhạt, dù cho đã nhanh điều chỉnh lại nhưng vẫn tạo ra vẻ vô cùng đột ngột.

Xuân Đông xoay người lại, chỉ hơi liếc mắt một cái thì lập tức cúi đầu hành lễ với hắn: “Đây là Tam cô nương đúng không. Nô tì Xuân Đông ra mắt Tam cô nương.”

Cố Phong Giản “Ừ” một tiếng rồi ngồi xuống, một lần nữa yên lặng mở

sách ra đọc. Hắn không có xen vào cuộc nói chuyện của mọi người lại không nói lý do vì sao mình lại tới đây, hành động tỏ vẻ “Ta tùy tiện nghe một chút, các ngươi cứ tiếp tục.”

Trong lòng Xuân Đông kinh ngạc nên trộm nhìn hắn vài lần. Trong lòng thầm nghĩ tính tình Tống Tam cô nương thật lạnh nhạt cùng lời đồn đãi hoàn toàn bất đồng. Người khác nói nàng thô bạo hoàn toàn là lời nói vô căn cứ. Từ trên người nàng nào có nửa điểm liên quan đến bốc đồng?

Đã vậy còn nói diện mạo nàng xấu xí, dáng người cường tráng, rõ ràng là nói không thành có. Làn da Tống Tam trắng nõn non mịn, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, không phải là diện mạo khuynh thành nhưng lại là nét đẹp thanh nhã giống sương mai, cả người lộ ra khí chất an nhàn. Thân hình nàng so với những tiểu thư khuê các khác muốn cao hơn làm cho nàng ấy toát ra vẻ mạnh mẽ kiên cường. Một cặp chân dài ở nơi đó làm cho người ta không dời được mắt.

Xuân Đông nghĩ thầm, vậy lại càng tốt, Ngũ công tử bọn họ cũng rất cao. Hai người đứng chung một chỗ vậy mà rất xứng đôi.

Quả nhiên là ở Tống phủ có người cùng nàng bất hòa, cố tình truyền lời nói không đúng ra bên ngoài.

Xuân Đông tươi cười, ánh mắt nàng như cũ đặt ở phía Cố Phong Giản.

Khi nàng ấy buông tầm mắt đọc sách thì vừa có tư thái lười biếng lại nghiêm túc. Hình ảnh này vậy mà Xuân Đông cũng thường xuyên có thể thấy ở Cố phủ – so với thần thái cùng tư thế Ngũ công tử bọn họ đọc sách thì cơ hồ giống nhau như đúc.

Khi trời trở lạnh, Ngũ công tử thích yên tĩnh ngồi ở dưới ánh mặt trời lật sách.

Yêu thích đọc sách như vậy thì nhất quyết không phải là người xấu.

Không biết Tống Tam nương thích đọc sách thể loại nào. Có lẽ nàng ấy cùng Ngũ công tử có thể tán ngẫu được với nhau.

Xuân Đông cẩn thận nhìn bìa sách vài lần.

Tần…… Tần gì đó. Chẳng lẽ là tập thơ hoặc là chú giải?

Lúc này Cố Phong Giản chuyển động tay, ngón tay đằng sau sách buông ra, lộ ra đầy đủ tên sách.

《 Tần Tam Công[3] bình yêu truyện 》*

**Câu chuyện thu phục yêu quái của tam công họ Tần.*

Xuân Đông: "……"

…Như vậy sao?

Mất công Tống Tam cô nương đọc nghiêm túc như thế.

…Nàng thật đáng yêu!

Xuân Đông xem đến cao hứng, nàng thiếu chút nữa là cười thành tiếng. Tống lão phu nhân lại nhíu mày. Bà muốn chất vấn vì sao Cố Phong Giản lúc này lại ra đây, nhìn nàng không ra thể thống gì. Nhưng vì Xuân Đông ở đây lại không tiện mở miệng, bà chỉ có thể miễn cưỡng đổi đề tài.

"Ngũ công tử các ngươi gần đây như thế nào?"

Xuân Đông vội thu tầm mắt về, đáp: “Mấy ngày trước có chút vấn đề nhỏ nhưng hôm nay đã tốt rồi, còn cùng Tứ công tử đi ra khỏi nhà.”

Gân xanh trên trán Cố Phong Giản nhảy nhảy.

Tứ ca?

Bọn họ cùng đi ra ngoài khẳng định không phải chuyện tốt. Hy vọng Tống Sơ Chiêu đừng bị ăn hiếp ở bên ngoài.

Tống lão phu nhân gật đầu: “Như vậy lại càng tốt. Ngũ lang nên bảo trọng thân thể mới đúng.”

Xuân Đông bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ thì ra là thế!

Tống Tam nương cố ý ra đây chính là muốn biết thân thể Ngũ công tử như thế nào, chỉ là nàng ấy ngại trực tiếp mở miệng nên mới ngồi im ở đằng kia. Nàng nhịn cười nói: “Công tử đã cùng cô nương định hôn ước, tự nhiên sẽ càng thêm chú ý. Cô nương không cần lo lắng.”

Nói xong lại cho Cố Phong Giản một cái biểu tình trong-lòng ta-đã-hiểu-rõ.

Cố Phong Giản nhấc mí mắt, hắn hoang mang mà nhìn nàng ấy một cái.

Tống lão phu nhân thấy hành động nàng ta đột nhiên đè tay vịn, trong lòng khủng hoảng, bà nói: “Cái gì?”

Xuân Đông hỏi: “Lão phu nhân, người làm sao vậy?”

“Mới vừa rồi ta hỏi về Ngũ công tử.” Giọng nói Tống lão phu nhân lớn lên, “Vì sao ngươi đột nhiên nhắc tới Tam nương?”

Xuân Đông cũng sửng sốt nói: “Là Ngũ công tử! Người cùng Tam cô nương đính hôn chính là Ngũ công tử, tự nhiên cùng Tam nương có quan hệ.”

Lão phu nhân nóng nảy: “Như thế nào là Cố Ngũ lang, không phải Cố Tứ lang sao?”

Trong lúc Xuân Đông muốn nói thì vị bên cạnh vẫn luôn trầm mặc Tống Tam cô nương kia cười một tiếng rồi nói: “Đương nhiên bởi vì con thích Cố Ngũ lang hơn.”

Xuân Đông kinh ngạc. Nàng còn chưa hiểu điều gì đang xảy ra thì Tống lão phu nhân đã mở miệng quở mắng: “Ngươi là một nữ tử sao có thể nói như vậy? Thật không biết xấu hổ!”

Xuân Đông tuy rằng cũng cảm thấy Tống Tam nương nói chuyện có chút thẳng thắng nhưng sau khi Tống lão phu nhân mắng chửi nàng ấy thì nàng không vui, nàng ấy mở miệng nói: “Tam cô nương sau này là người Quốc công phủ, nói một tiếng thích Ngũ công tử cũng là lưỡng tình tương duyệt*, là một hôn sự tốt. Thính đường nơi này lại không có người ngoài. Nô tì cảm thấy Tam cô nương nói như vậy không có sai.”

*yêu thích, song phương đều có tình cảm với nhau

Cố Phong Giản mang theo ý vị thâm trường mà liếc nàng ta một cái.

Tống lão phu nhân không kịp quản hắn, bà lôi kéo Xuân Đông hỏi: “Ban đầu không phải định Tứ công tử sao? Như thế nào mà thay đổi người? Như vậy không thích hợp lắm?”

Lúc nào mà đổi người?

Xuân Đông đang muốn giải thích đây là hiểu lầm thì bên kia Cố Phong Giản lại không mặn không nhạt mà mở miệng nói: “Nghe trong phủ có người nói Cố Tứ lang rất là phong lưu, hành sự ngả ngớn nóng nảy lại không đủ cẩn thận khiến con tò mò cũng muốn đi xem.”

Xuân Đông nghe vậy, sắc mặt đen lại.

Những người ở Tống gia này còn nói bậy về Tứ công tử nhà bọn họ như vậy sao?

Mặt Tống lão phu nhân cũng đen đi.

Dù sao đây cũng là câu bà từng nói.

Cố Phong Giản nói tiếp: “Tuy con chưa từng gặp Cố Tứ lang nhưng đã cùng Cố Ngũ lang nói qua vài câu vậy mà rất hợp ý. Hôn ước này là vì tình hữu nghị của hai nhà chứ không phải vì yêu thích đối phương nên con nghĩ dù có đổi người thì cũng không có gì không thích hợp.”

Cố Phong Giản cố ý tìm từ khiến cho người nghe hiểu lầm, nghe như bởi vì yêu cầu của hắn nên mới đổi phu quân thành Cố Ngũ lang. Lại nói, hắn nói một cách thẳng thắng vô tư khiến cho Xuân Đông cảm thấy mơ hồ, thiếu chút nữa nàng đã tin.

Tống lão phu nhân phảng phất như bị khiêu khích, giận tím mặt. Bà vỗ mạnh bàn, thiếu chút nữa đã nhào qua người Tống Sơ Chiêu “Ngươi quả thật ——”

Cũng may Tống Tam thẩm tay mắt lanh lẹ, tiến lên ngăn bà lại.

Tống Tam thẩm đưa lưng về phía cửa, cắm hất nhẹ về phía Xuân Đông, nhắc nhở bà “Mẫu thân! Người đừng tức giận, trước tiên hỏi sự tình rõ ràng

đã.”

Tuy không còn kiên nhẫn nhưng một chút lý trí còn sót lại của Tống lão phu nhân làm bà ta cố gắng trừng mắt nhìn Cố Phong Giản một cái, sau nói với đám người Xuân Đông: “Hôm nay chiêu đãi không chu toàn, trong nhà còn có việc vậy nên ta sẽ không lưu khách!”

Xuân Đông cùng quản sự thức thời mà hành lễ cáo lui.

Quản sự nói: “Vậy tiểu nhân trước tiên đem đồ vật về Cố phủ, hôm nay không làm phiền.”

Hai người bọn họ xoay người ly khai thính đường.

Chờ thân ảnh bọn họ hoàn toàn biến mất, xác định bọn họ đã rời khỏi Tống phủ, Tống lão phu nhân lại lần nữa giận dữ giống như một con cọp bị chọc cho điên lên, bà chỉ vào Cố Phong Giản mà điên cuồng mắng to.

“Tống Sơ Chiêu! Ngươi có biết liêm sỉ hay không? Ngươi là một nữ tử chưa lấy chồng lại đi ra cửa thông đồng với nam nhân khác! Vậy mà ngươi không những không cảm thấy hổ thẹn mà còn trước mặt người ngoài nói ra. Ngươi nói xem ngươi như vậy Cố phủ làm sao chấp nhận ngươi, như thế nào Tống gia ta chấp nhận ngươi? Ngươi… Ta chưa từng gặp qua một nữ nhân ngu ngốc như lợn như vậy!”

“Ngươi dám đi kể chuyện ở trong phủ cho người ngoài! Ngươi còn dám nói người Tống gia suy nghĩ sao nên nói vậy sao? Ngươi cho rằng sau khi mình gả vào Cố phủ thì không còn liên hệ gì với Tống gia sao? Ngươi làm ra việc như vậy ngoại trừ làm mất mặt chính mình thì còn chỗ gì tốt? Ngươi điên rồi! Ngu đến mức điên luôn rồi!”

Cố Phong Giản như cũ ngồi ở đó mà xem bà bộ dáng bà ta tức giận, nghe

bà ta mắng nhưng hắn không chỉ có không có nổi giận ngược lại còn có bộ dáng tâm tình không tồi. Ngón tay hắn gõ gõ ở bên hông chén trà, hắn bình tĩnh nói: “Những điều này là do người tự suy ra, con chưa từng nói con đã làm như vậy.”

“Ngươi hiện tại mới chịu nói dối không phải có chút quá trễ đi!” Ngực Tống lão phu nhân kịch liệt phập phồng, sau đó lại nói bằng giọng cổ quái: “Tống Sơ Chiêu, ta biết ngươi đang lo cái gì. Ngày ấy ngươi nghe thấy chúng ta nói chuyện nên mới cố ý làm ra như vậy đúng không? Tống Sơ Chiêu ơi là Tống Sơ Chiêu, nhị tỷ yêu thương ngươi như vậy nhưng ngươi lại liên tiếp phá hỏng hôn sự của nàng ấy, sao ngươi có thể rắp tâm làm như vậy? Ngươi đúng là một người cay độc!”

Cố Phong Giản nghe đến đó cũng bật cười: “Người muốn gả Tống Nhị cho Cố phủ nhưng chính Cố gia không đáp ứng. Người ngẫm lại xem như vậy sao có thể nói con làm hỏng chuyện tốt của nàng ta?”

Tống lão phu nhân nói: “Cố gia làm sao có thể nhìn trúng ngươi mà lại chướng mắt Thi Văn nhà chúng ta?!”

Tống Tam thẩm vẫn đang dìu Tống lão phu nhân, bà ta dùng tay vỗ nhẹ phía sau lưng bà, ý bảo bà bình tĩnh chút.

Bà không sợ Tống lão phu nhân đánh người mà nàng sợ Tống Sơ Chiêu trong lúc bị mắng lại nóng nảy mà đánh trả. Người trong phủ này đều không một ai đánh lại nàng ta.

Tống Tam thẩm cũng nói vào, tận tình khuyên bảo: “Tam cô nương, tam thẩm ta lại nghĩ ngươi lại hồ đồ rồi! Ngươi như thế nào không nghĩ rõ ràng, tuy ngươi sau này thành thân nhưng vẫn phải dựa nhà mẹ đẻ để nâng đỡ. Chuyện giữa ngươi cùng nhị tỷ ngươi cuối cùng lại nháo tới tổ mẫu thành như vậy thì có chỗ gì tốt? Về sau nếu ngươi ở Cố gia bị oan ức, ai có thể

thay ngươi ra mặt. Ngươi mới thấy qua mặt hắn làm sao ngươi biết hắn có thích ngươi hay không?”

“Cố Ngũ lang sao……” Cố Phong Giản phun ra mấy chữ này thì cười lên tiếng, nói, “Hắn vẫn rất thích con.”

Tống lão phu nhân oán độc nói: “Ngươi căn bản là người si nói mơ! Cố Ngũ lang tuyệt đối sẽ không có khả năng thích ngươi!”

“Vậy sao?” Cố Phong Giản, “Người như thế nào lại biết?”

Tống lão phu nhân châm chọc nói: “Ngươi nhìn xem bộ dáng của ngươi đi! Lúc trước ta nói ngươi có cử chỉ thô bỉ nhưng không ngờ ngươi còn lại to gan phóng đãng. Cố Ngũ lang là người phong nhã, hắn làm sao thích người thô lỗ như ngươi!”

Cố Phong Giản: “Xem ra lão phu nhân có thành kiến đối với con.”

Tống lão phu nhân: “Đâu ra thành kiến? Bản tính ngươi chính là như thế!”

Cố Phong Giản nhướng mày, hắn buồn cười nói: “Người lại chưa thấy qua Cố Ngũ lang, có lẽ hắn chính là thích người như con.”

Khi Tống lão phu nhân còn muốn mắng tiếp thì Cố Phong Giản nghiêng đầu, hỏi một câu: “Đã trở lại?”

Tống lão phu nhân cùng Tống Tam phu nhân không hiểu ý hắn, đồng loạt theo hắn nhìn về phía cửa thì thấy Xuân Đông vác theo tay nải đang từ hành lang đi tới, không biết nàng ấy đã nghe được bao nhiêu.

Tống lão phu nhân giống như thấy quỷ: “Vì sao ngươi lại trở lại?”

Xuân Đông hành lễ, đáp: “Đồ vật đã kêu quản sự đưa về còn nô tì chỉ là đi lấy tay nải của mình.”

“Tay nải của ngươi?” Lão phu nhân cả kinh nên đã quên đi cơn tức, đi ra hai bước nói, “Ngươi đi lấy tay nải làm cái gì? Ngươi tới Tống phủ còn mang theo tay nải?”

Xuân Đông nói: “Phu nhân cùng Ngũ công tử lo lắng cho cô nương bên người không có ai chiếu cố nên kêu nô tì ở lại đây để có thể hỗ trợ.”

Sắc mặt Tống lão phu nhân âm trầm: “Tống phủ ta không phải không có nha hoàn! Ta không biết Tam nương cùng Ngũ công tử đã từng nói gì, ngươi đi chuyển lời cho Cố phu nhân kêu nàng không cần hiểu lầm. Mặc kệ tính tình Tống Tam nương như thế nào, thì nàng cũng mang họ Tống, tại Tống phủ ta sẽ không bạc đãi nàng!”

Xuân Đông nói: “Lão phu nhân có khả năng hiểu lầm rồi. Vừa nãy nô tì đã nói hôn sự này đã định cùng Ngũ công tử. Phu nhân vốn muốn sắp xếp cho công tử cùng cô nương gặp mặt để xem hai người bọn họ có hợp mắt nhau hay không thì mới quyết định. Ai ngờ lúc ấy công tử lại bị bệnh nên vẫn luôn dưỡng bệnh ở trong phủ. Hôm qua hắn càng ngây ngốc ở trong phủ, không có thời gian đi ra ngoài gặp người càng không thể gặp được Tam cô nương.”

Tống lão phu nhân ngơ ngẩn, chốc lát nhìn Xuân Đông rồi chốc lát lại nhìn Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản cúi đầu đọc sách, đầu vai hắn run lên nhè nhẹ, tựa hồ là cười một chút.

Tống lão phu nhân thẹn quá thành giận: “Tam nương, vì sao ngươi lại nói dối?”

Cố Phong Giản ngẩng đầu nói: “Con chỉ nói là con thấy Cố Tứ lang thoáng qua nhưng rốt cuộc không phải hắn. Nhưng con chưa hề nói mấy ngày trước có đi gặp Cố Ngũ lang, chậm chí con còn chưa nói con cùng hắn hàn huyên chuyện của Tống gia. Tất cả đều do người tự nghĩ ra, con cái gì cũng chưa nói. Tuy vậy nhưng người lại nói ra những câu thật khiến con thương tâm.”

Môi Tống lão phu nhân run rẩy, thân hình lay động, nếu không có Tống Tam thẩm ở sau lưng đỡ bà ta thì đã đứng không vững được.

Thần sắc Xuân Đông như thường, nàng cùng Cố Phong Giản thân thiết hỏi: “Không biết Tam cô nương gặp Ngũ công tử chúng ta lúc nào?”

Cố Phong Giản nói: “Thời điểm hắn đi học xa nhà có từng đi ngang qua biên quan. Ta chính là gặp hắn lúc ấy.”

Xuân Đông cười nói: “Thì ra là thế. Công tử chúng ta vẫn luôn nhớ mong người, đối với người rất là quan tâm cho nên mới kêu nô tì lại đây chăm sóc người.”

Cố Phong Giản: “Thay ta cảm tạ ý tốt của hắn.”

“Sau này đều là người một nhà. Tam cô nương không cần cùng công tử khách khí.” Xuân Đông cố tình nói kèm theo một câu, “Công tử chúng ta thật sự thích người. Nô tì chưa bao giờ thấy hắn đối nữ tử khác để bụng như vậy.”

Tống lão phu nhân biết mấy câu mới vừa rồi đã bị Xuân Đông nghe thấy. Sau khi bà ta dần dần bình tĩnh lại thì lại sinh hối hận. Trò hề hôm nay nhất định sẽ bị truyền tới Cố phủ. Tống Sơ Chiêu đây đâu phải hại bà mà làm mình mất mặt một cách sạch sẽ.

Bà càng nghĩ càng giận, dùng sức véo lên người Tống Tam thẩm.

Tống Tam thẩm: “??!!” Sao?!

Cố Phong Giản liếc mắt nhìn hai người ngốc, đổ thêm dầu vào lửa nói: “Cố phủ không có nghe người ta nói ta là người không thông thi văn sao? Ngũ công tử là người văn nhã, có lẽ hắn chướng mắt ta.”

Xuân Đông lập tức nói: “Công tử thích ai thì sẽ không đơn thuần xem tài văn chương. Nếu thật muốn so tài học vấn thì làm gì có cô nương nào ở trong kinh thành có thể so sánh được với công tử chúng ta chứ?

Cố Phong Giản: “Còn có lời đồn nói ta tính tình thô bạo, hành tung thô bỉ. Cố phũ sẽ bị ta làm cho mất mặt mũi.”

Xuân Đông: “Chưa từng nghe qua những lời này. Ta thấy cô nương bình thản ung dung, rất có khí thế của người có địa vị. Công tử chúng ta không phải người nông cạn, hắn sẽ không tin vào những lời đồn bên ngoài đó.”

Tống lão phu nhân khó thở, biết hắn cố ý nghẹn chính mình, ngón tay bà nắm chặt quần áo, nắm nó thành một nhúm. Vậy mà trên mặt bà còn phải cười trừ, buông xuống mặt mũi mà tạ lỗi cùng Cố Phong Giản.

“Cũng là do Tổ mẫu suy nghĩ cho hôn sự của con, nên con không cần để trong lòng những lời nói ta thốt ra trong lúc tức giận. Thi Văn là cháu gái ta, con cũng là cháu gái ta, ta như thế nào không thương con?” Tống lão phu nhân nói “Sau này con có tâm sự gì thì cứ nói cho tổ mẫu để cho ta không hiểu lầm con. Nếu có người bên ngoài dám nói bậy lung tung về con, tổ mẫu sẽ ra mặt làm chủ cho con.”

Cố Phong Giản lại lần nữa dùng ánh mắt lạnh căm căm nhìn qua, cuối cùng

hắn phun ra chữ: “Vậy sao.”

Tống lão phu nhân mới vừa đè xuống được lửa giận lại bị hắn một cái “Vậy sao” làm cho bộc phát trở lại.

Thấy Cố Phong Giản muốn lưu Xuân Đông lại, Tống lão phu nhân vỗ vỗ Tống Tam thẩm muốn bà ta đi lên ngăn cản.

Tống Tam thẩm không nguyện ý nhưng Tống lão phu nhân không biết lại càng nhéo bà ta một phen, Tống Tam thẩm bất đắc dĩ chỉ có thể mở miệng nói: “Ngũ công tử cùng Tam cô nương chúng ta còn chưa thành thân. Ngay cả khi chưa thành thân thì việc đưa sính lễ vẫn chưa xong; lúc này lại đưa nô tì lại đây có vẻ không hợp lễ nghi lắm. Hay là Xuân Đông, hôm nay ngươi cứ trở về trước đi.”

Xuân Đông nói: “Nô tì tới chỉ muốn hầu hạ cô nương, người ngoài làm sao biết được ta là người Cố phủ hay là người Tống phủ? Tống Tam phu nhân lo lắng nhiều rồi.”

“Vẫn không tốt. Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, khi ấy khó nói không bị truyền ra.” Tống Tam thẩm cười gượng nhìn về phía Cố Phong Giản, “Tam nương, con nghĩ đúng không?”

Cố Phong Giản nghe vậy nhưng không lên tiếng vang, hắn tiếp tục buông tầm mắt mà nhìn sách trong tay.

Tam thẩm kinh ngạc nghĩ nàng ta thế nhưng không có tức giận, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, rõ ràng Tống Sơ Chiêu không phải là người có thể nhẫn nhịn. Nhân lúc tính tình nàng ta dịu dàng như hôm nay không bằng thuận thế đưa ra chút yêu cầu.

Một lúc lâu sau khi Cố Phong Giản xem xong nội dung của một trang, ngón

tay hắn hơi khều nhẹ lật tới trang sau rồi mới mở miệng hô lên “Xuân Đông.”

Xuân Đông cụp mi rũ mắt, nàng vẫn luôn đứng chờ phân phó. Chợt vang lên một tiếng gọi khiến cho nàng nổi da gà, phảng phất như nghe được chính Ngũ công tử kêu mình. Ngữ khí kia thật là quá giống. Nàng vội đáp tiến lên nói: “Nô tì ở đây.”

“Ngươi đi theo bên người Cố phu nhân hắn là có thể biết được nhiều người?” Cố Phong Giản nói, “Ta nghe mẫu thân nói bà ấy từng có vị nghĩa huynh họ Phó, người này ngươi biết không? Hắn hiện giờ nhậm chức ở nơi nào?”

Xuân Đông trả lời: “Ta biết hắn. Phó tướng quân hiện giờ nhậm chức ở Kim Ngô Vệ, đã làm đến võ tướng hàng tứ phẩm; hắn vừa là môn sinh vừa có quan hệ thân thiết với Hạ lão gia. Có thể coi như là một nửa người thân của cô nường người.”

Cố Phong Giản nói: “Mẫu thân từng dạy ta phải chu đáo trong mọi việc. Bà không ở kinh nhiều năm, cảm thấy bất hiếu khi không thể phụng dưỡng phụ mẫu, cũng may có Phó tướng quân ngày thường hỗ trợ chăm sóc. Ta lần này trở về hiển nhiên nên tự mình nói lời cảm tạ. Ngươi đi chuẩn bị chút lễ vật, ngày khác ta sẽ đến phủ bái tạ.”

Tống Tam thẩm cả kinh thất sắc: “Ngươi đây là đang uy hiếp ta?!”

Cố Phong Giản ngẩng đầu, mặt hắn lộ vẻ khó hiểu nói: “Tam thẩm làm sao không hiểu ý con còn nói con uy hiếp người?”

Tống Tam thẩm ấp a ấp úng, cuối cùng chọn đại một cái lý do: “Ngươi là một nữ tử chốn khuê phòng làm sao có thể dễ dàng đi bái phỏng một nam nhân?”

“Tam thẩm nói như vậy thì con không đồng ý. Việc gì phải lấy lễ giáo ra đè ép con, con cũng không sợ. Phó thúc là trưởng bối của con, phụ mẫu ta lại không ở đây nên con thay trưởng bối bái phỏng thì có gì không ổn? Nghĩ đến mọi người trong kinh cũng sẽ không vì vậy mà sinh ra ý nghĩ xấu xa gì; dù cho có cũng không dám bàn chuyện với người khác, khác nào chứng minh mình là kẻ hạ lưu.

Cố Phong Giản lại lật một trang rồi nói: “Tuy nhiên nếu tam thẩm đã để ý như vậy thì con cũng nhân tiện làm thêm một chuyện. Xuân Đông ngươi sẵn tiện thỉnh Phó thúc kéo dài thời gian giữ chân ngoại công ta; thời điểm ta đến Hạ phủ sẽ cùng gia gia chạm mặt, coi như là trùng hợp nhưng lại hợp tình hợp lý.”

Tống Tam thẩm xin giúp đỡ mà nhìn về phía Tống lão phu nhân, dùng sức lắc lắc cổ tay bà.

Cố Phong Giản: “Ta ở biên quan lớn lên quả thật không hiểu quy củ lắm, từ lúc hồi kinh đến nay phạm vào không ít sai lầm nên chịu nhiều giáo huấn của tam thẩm cùng Tống lão phu nhân. Lần này trở về con cũng muốn gọi Phó thúc dạy, giúp con chỉ ra chỗ sai, miễn cho hai vị vì con mà quá mức lao tâm.”

“Không thể!” Tống Tam thẩm cơ hồ là thét lên chói tai “Người như Phó tướng làm sao biết được những chuyện như vầy? Ngươi làm sao có thể cùng hắn thảo luận chuyện nội viện được?”

Cố Phong Giản: “Hắn có biết hay không con sẽ tự đi hỏi. Hay là tam thẩm còn muốn vọt tới Hạ phủ sau đó lại chỉ vào mũi Phó tướng quân chỉ cho hắn quy củ là cái gì sao?”

Tống Tam thẩm thật sự phát hoảng.

Xuân Đông thấy thần sắc bà ta như vậy thì hiểu rõ mà nhận lời: “Để nô tì đi giúp người an bày?”

Quả nhiên Tống lão phu nhân lại nhịn không được.

“Tốt! Tam nương giờ hiểu chuyện như vậy, tổ mẫu cũng an tâm. Nếu Cố phủ đã đưa tới nô tì chiếu cố con mà con lại muốn nhận vậy thì giữ nàng ta ở lại đi.”

Cố Phong Giản nhận được câu trả lời vừa ý thì đóng sách lại rồi đứng dậy ly khai. Trước khi đi hắn còn không quên hành lễ với hai người; động tác kia nào phải của người đang khó chịu trong lòng.

Hắn nếu muốn cho Xuân Đông tiến vào kỳ thật cũng không cần Tống lão phu nhân đáp ứng. Chỉ là hắn cảm thấy thú vị khi thấy bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của các nàng ấy mà thôi.

Hôm nay thật là thú vị.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Phong Giản: Ta thề, ta thật sự thật thích Cố Ngũ lang.

【 Dõng dạc 】Truyện này thật sự ngọt, ta viết đến mấy chương sau cũng cảm thấy siêu ngọt! Trước kia không viết thể loại ngôn tình là do không nghĩ rằng người đầu óc đơ đơ như ta có thể nghĩ ra cốt truyện, truyện này vốn chính là dùng để tập viết truyện lãng mạn, ta còn chờ kết thúc để dán nhãn ngọt văn.

Hơn nữa các bạn thật sự đã thay đổi. Nếu là trước kia các bạn sẽ không ở thời điểm nữ chủ thể hiện sự soái của mình lại la khóc muốn xem nam chủ!
【 một đám tiểu yêu tinh 】

_____

[1] Bát tự: (Hán Việt) tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".

[2] Mình giải thích chỗ lấy đồ vật ở đây cho bạn nào không hiểu. Phong tục khi cưới hỏi ở TQ trước "Vấn danh" và "Nạp cát" đã nhắc ở trên thì hành động Xuân Đông lấy đồ vật từ tay thị nữ rồi giao cho quản sự được gọi là "Nạp tệ (hay nạp trưng)" (lễ nạp đồ sính lễ cho nhà gái, tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn).

Quy trình đúng cho một phong tục cưới hỏi là:

Trong thời cổ, lễ cưới phải trải qua 6 trình tự lễ nghi, gọi là 6 lễ sau đây:

Lễ nạp thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp "nhạn" để tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy.

Lễ vấn danh: là lễ do nhà trai sai người làm mối đến hỏi tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của người con gái.

Lễ nạp cát: lễ báo cho nhà gái biết rằng đã xem bói được quẻ tốt, nam nữ hợp tuổi nhau thì lấy được nhau, nếu tuổi xung khắc thì thôi.

Lễ nạp tệ (hay nạp trưng): là lễ nạp đồ sính lễ cho nhà gái, tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn.

Lễ thỉnh kỳ: là lễ xin định ngày giờ làm rước dâu tức lễ cưới. Và sau cùng là Lễ thân nghinh (tức lễ rước dâu hay lễ cưới): đúng ngày giờ đã định, họ nhà trai mang lễ đến để rước dâu về.

Nhưng nói chung thì lễ cưới của người Trung Hoa xưa gồm 3 lễ chính sau: lễ dạm ngõ, lễ ăn hỏi và lễ rước dâu.

Bạn nào muốn đọc rõ hơn thì vào nhà bạn Anh Đào Tẩm Đường xem thêm nha:

[3] Tam công (三公): ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo. Ở đây chỉ chung chung chức vụ của vị họ Tần này thôi không quan trọng lắm chính xác là chức gì trong ba chức đã kể trên.

------oOo------

Chương 9: Cáo trạng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Xuân Đông đi theo Cố Phong Giản ra đại sảnh, thấy đến chỗ hành lang gấp khúc không có người thì nàng ấy đuổi theo hỏi: “Cô nương, vì sao tam phu nhân lại sợ hãi Phó tướng quân như vậy? Vừa nghe người nhắc đến thì sắc mặt bà ta thay đổi ngay lập tức.”

“Nhi tử cùng trượng phu của bà ấy đều nhậm chức ở Kim Ngô Vệ nên sợ hãi là phải.” Cố Phong Giản theo thói quen mà sải chân rất rộng khi đi, hắn nhàn nhạt nói “Phó tướng quân niệm tình bọn họ là thân thích nên ngày thường chiếu cố bọn họ rất tốt. Được Hạ gia đối xử tốt như vậy nhưng bọn họ lại không biết điều, làm sao có thể để bọn họ tiện nghi như vậy được?”

“Thì ra là thế!”

Biết rõ nguyên nhân Xuân Đông càng thêm bất bình. Nàng nhớ tới thái độ vừa rồi của Tống Tam thẩm thì biết đối phương ngày thường khẳng định cũng kiêu ngạo như vậy, nàng cảm thấy cô nương nhà mình vậy mà chịu thiệt thòi rồi.

Xuân Đông vẫn chưa đoán được ý của chủ tử mới nên còn dò hỏi: “Cô nương, vậy chúng ta còn cần đi bái phỏng Phó tướng quân không?”

Khóe môi Cố Phong Giản cong nhẹ: “Tất nhiên là sẽ đi. Ta vốn không muốn cùng bà ta so đo nhưng bà ta cố tình làm cho ta nhớ tới. “Lúc này hắn đang cảm thấy buồn chán đây.

Tống Sơ Chiêu nhiều năm không trở về kinh thành lại không có người chỉ điểm nên sợ là nàng ấy không biết rằng mọi việc ở trong kinh thành này đều dựa vào lợi ích mà làm việc. Người Tống gia chính là ỷ vào việc này mới một mặt thì nhận chỗ tốt, một mặt thì ức hiếp nàng. Nghĩ nàng ấy là một tiểu thư chốn khuê phòng vừa đơn thuần lại không biết phản kháng nên có thể tùy ý để bọn họ nhào nắn.

Nhưng may thay, Cố Phong Giản rất rõ ràng những việc các hộ quan viên trong kinh thành đều có quan hệ thân sơ với nhau. Những việc này hắn có thể thay nàng làm!

Xuân Đông lập tức cao hứng nói: “Vậy để nô tì đi chuẩn bị lễ vật, cô nương khi nào muốn đi thì gọi nô tì cùng đi với người.”

Cố Phong Giản: “Không vội.”

Hai người rẽ trái rẽ phải, phong cảnh càng ngày càng hoang vắng; chờ cuối cùng trở lại đến tiểu viện hư trước hỏng sau của Tống Sơ Chiêu, mặt Xuân Đông đã không còn tươi cười.

Nàng đứng ở cửa nhìn cái sân chưa được quét dọn, đặc biệt là phía dưới mái hiên kia có một lu nước không biết đã để ở đây bao nhiêu năm mà lại vẩn đục, nàng há hốc mồm nói: “Cô nương, không lẽ từ sau khi người về kinh thành thì vẫn luôn ở nơi đây sao?”

Cố Phong Giản “Ừ” một tiếng, đẩy cửa đi vào trong phòng.

Xuân Đông ở ngoài viện xoay tới xoay lui hai vòng, sau đó đành nhẫn nhịn mà đi theo sau hắn.

Tầm mắt nàng dừng ở trong phòng quan sát một lần, phát hiện đồ vật trong phòng đều vô cùng cũ kỹ lại được bày trí tùy tiện. Nơi đây chỉ có một ít đồ

cần thiết hằng ngày nhưng khi sờ vào vậy mà không có tro bụi, hắn là đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nàng lại không biết đồ vật sạch sẽ là do mấy hôm trước Cố Phong Giản vừa mới bắt Diệu Nhi lau dọn. Nếu để cho nàng thấy được bộ dáng ban đầu của cái phòng này sợ là sẽ chọc nàng tức giận đến mức nổi bão.

Xuân Đông thắc mắc: “Vì sao cô nương lại chịu Tống gia ức hiếp như vậy?”

Nàng đã thấy trận khôi hài ngày hôm nay, rõ ràng là Tống lão phu nhân đã chất chứa oán hận với Tống Sơ Chiêu đã lâu. Xem ra những lời đồn thổi ngoài kia cũng có sự tham gia của bọn họ.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thì Xuân Đông thật không dám tin tưởng rằng cùng là người một nhà thế nhưng lại đối xử độc ác với nhau như vậy.

Cũng không biết Tống Tam nương ngày thường làm sao trải qua những chuyện trong phủ.

Cố Phong Giản để sách trong tay xuống, hắn ngồi xuống rồi nói:” Bọn họ rốt cuộc vẫn là trưởng bối trong nhà.”

Xuân Đông lẩm bẩm nói: “Cô nương đúng là người tốt.”

Sau chuyện hôm nay, nàng cảm thất Tống Tam nương không phải là người thích dùng thủ đoạn để sửa trị người khác. Tính tình nàng ấy rất tốt, nàng ấy nhẫn nhịn như vậy mà Tống gia càng cố tình được một tấc còn lấn một bước, bức nàng ấy tới tình cảnh bây giờ.

Cố Phong Giản gật đầu: “Ừ.” Hắn cũng cảm thấy bản thân mình thật tốt.

Diệu Nhi gõ cửa không dám tiến vào. Nàng ta cúi đầu, nhỏ giọng dò hỏi xem hắn có yêu cầu gì hay không.

Cố Phong Giản cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Không cần.”

Xuân Đông nghe ngữ khí của hắn thì biết rằng hắn không ưa thích Diệu Nhi bèn đi qua che ở cửa mà nói: “Tam cô nương không có việc gì, không cần người hầu hạ. Ngươi nếu có rảnh thì quét lá rụng trong viện mà qua một lần đi.”

Nàng vừa nói tới chữ quét, cả khuôn mặt Diệu Nhi trắng bệch. Nàng ta run lên một cái rồi xoay người chạy đi.

Xuân Đông khó hiểu, thuận miệng nói: “Nha hoàn Tống phủ có tật xấu gì kỳ lạ thế? Kêu nàng ta quét dọn qua một lần vậy mà không tình nguyện.”

Cố Phong Giản lại lần nữa gật đầu tán thành.

Xuân Đông thở dài: “Quá thiệt thòi cho cô nương rồi!”

Xuân Đông đi tới sát vách phòng thì để đồ của mình xuống, lại sắp xếp qua một lần vậy mà đã tới giờ ăn cơm tối.

Cố Phong Giản lúc này nghĩ không muốn cùng ăn cơm với người Tống gia nên để cho Xuân Đông lấy chút đồ ăn ở bếp mà mang lại. Nàng ấy cũng không muốn nhìn thấy sắc mặt của bọn họ nên vui sướng mà đồng ý.

Nàng đem theo một cái hộp đựng cơm bốn tầng; sau khi tính toán có thể đựng được nhiều món thì nàng uyển chuyển rời đi.

Hạ nhân Tống phủ rất đông nên nhà bếp vì thế cũng rất lớn. Thời điểm Xuân Đông đến, bên trong đang vồn ào vội vã chuẩn bị.

Vài vị tì nữ trên tay bưng những món vừa nấu xong ra ra vào vào.

Trong lòng Xuân Đông kỳ quái. Vì sao đã tới giờ ăn lại không có ai vào trong viện của nàng thông báo một tiếng? Lỡ như trễ một chút chẳng lẽ như vậy sẽ bỏ qua bữa ăn hay sao?

Chẳng lẽ Tống phủ ngày thường còn không cho Tam nương ăn cơm sao?

Tống Sơ Chiêu dù sao cũng là tiểu thư khuê các, là chủ tử của bọn họ thì sẽ không có khả năng lúc nào cũng oán giận nha hoàn đặc biệt nàng ấy vừa mới hồi kinh không lâu, làm sao biết rõ ai với ai.

Lần này Xuân Đông tới vì muốn xem cuộc sống của Tống Sơ Chiêu trải qua như thế nào nên sẽ chú ý mọi việc thậm chí là việc nhỏ của nàng ấy.

Nàng một mặt quan sát, một mặt suy nghĩ nhưng vừa đi vào cửa lớn thì bị ngăn cản.

Đối phương hẳn cũng là tì nữ Tống phủ nhưng quần áo trên người nàng ta so với những người khác lại đẹp hơn nhiều. Từ kiểu dáng quần áo đến chất lượng vải dệt cùng những món trang sức trên tóc nàng ta có thể thấy là một người tì nữ được sủng ái.

Nàng ta cười nói với Xuân Đông: “Ta chưa từng thấy qua muội, muội là nha hoàn mới tới sao?”

Xuân Đông nói: “Ta là người hầu hạ trong phòng Tam cô nương, lần này ta tới đây vì muốn lấy chút đồ ăn.”

Xuân Đông sau đó hướng sang phía khác để đi nhưng đối phương vậy mà cũng đi theo, có ý tiếp tục chắn đường đi của nàng.

Vị tì nữ kia nói: “Các chủ tử trong Tống phủ đều luôn cùng nhau ăn cơm. Tam cô nương nếu như ở trong phòng dùng cơm thì không hợp quy củ lắm. Ta nghĩ ngươi nên mời cô nương của ngươi đến phòng ăn mà dùng bữa.”

Sắc mặt Xuân Đông tuy đã trở nên không tốt nhưng giọng điệu vẫn là bình thản: “Cô nương mới tới kinh thành nên có nhiều thói quen không tốt. Hôm nay nàng lại cảm thấy không khỏe nên muốn ở trong phòng, tránh làm cho trưởng bối trong nhà lo lắng. Khoan nói tới việc việc này có quy củ hay không nhưng không lẽ bởi vì chuyện như vầy mà còn muốn làm khó dễ nàng, quy củ của Tống phủ không lẽ so với trong cung còn khắc nghiệt hơn?”

Tì nữ nói: “Cô nương có chỗ nào cảm thấy khó chịu? Có phải bởi vì phải cùng trưởng bối trong nhà dùng bữa nên không vui sao?”

Thấy nàng ta không khách khí, Xuân Đông cũng theo đó mà âm dương quái khí cùng nàng ta phản bác: “Vì sao cô nương khó chịu hay bởi vì thấy ai mà không vui thì cũng đâu phải là chuyện mà tì nữ chúng ta có thể bàn luận. Nếu nàng không muốn tới phòng ăn vậy thì nàng ấy không đi. Nếu như ngươi thật sự lo lắng cho cô nương ta thì ta nghĩ ngươi nên nói với chủ tử của mình gặp mặt nàng ấy để hỏi cho rõ ràng. Ta ăn nói vụng về sợ lại truyền sai lời.”

Nàng nói xong cũng không để ý tới đối phương, dùng bả vai mình huých người kia rồi vượt qua.

“Đồ ăn đêm nay của Tam cô nương phiền ngươi bỏ vào hộp đựng này, ta sẽ bưng đến cho nàng ấy.”

Xuân Đông để hộp cơm ở trên bàn kệ bếp sau đó nói với đầu bếp đang xào rau ở gần đó.

Nhưng kết quả là những người này chỉ lo chuẩn bị đồ ăn mà không phản ứng lại lời nói của nàng.

Tì nữ lúc trước thấy vậy thì cười một tiếng rồi cao ngạo mà rời khỏi.

Xuân Đông bị chọc giận bèn túm một gia hỏa hỏi: “Nàng ta là ai?”

Đối phương xửng xốt một hồi mới phản ứng: “Đó là tì nữ của nhị cô nương.”

Xuân Đông lúc ở Cố phủ không phải là người dễ bị ăn hiếp; thậm chí nàng còn thường răn dạy những nô tài không nghe lời chủ tử. Lúc Cố phu nhân kêu nàng qua đây có nói qua một lần, muốn nàng nếu cần thì cứ dạy bảo bọn họ không cần gò bó.

Nàng nói thật hung hăng: “Mau chuẩn bị đồ ăn cho ta!”

Tô tài kia trừng mắt, hắn không hiểu vì sao nữ nhân hiền dịu kia vừa mới khách khí, cười cười nói nói lại trong nháy mắt biến thành một người đanh đá như vậy. Nhìn không khác gì thổ phỉ.

Không lâu sau, có người bưng mấy mâm đồ ăn tới chuẩn bị bỏ vào hộp cơm của Xuân Đông.

Sau khi thấy mâm đồ ăn, Xuân Đông không nhịn được mà nở nụ cười lạnh.

Toàn bộ đồ ăn trên mâm này chỉ có màu xanh.

Thật ra rau củ thì cũng thôi đi nhưng lá cải kia đã muốn chuyển sang vàng thẫm – rõ ràng không phải là đồ tươi.

Nàng giơ tay giành lấy mâm thức ăn dù cho người kia sức giành lại.

“Cạch!” Sau khi giành thành công cái mâm, nàng đặt mạnh nó lên kệ bếp rồi lại lớn tiếng nói: “Ta cho rằng Tống phủ là một nơi giàu có nên sẽ không khắt khe với người trong nhà. Tống lão phu nhân ăn thật bình dị, ngày thường chỉ ăn canh cắn quả như vầy thật khiến nô tì kính nể; nhưng mà kể từ sau khi ta nghe lời công tử nhà chúng ta qua đây chăm sóc Tam cô nương lại thấy nàng ấy phải ăn như vầy, ta thật không đành lòng cho nàng ấy chút cơm thừa canh cặn qua ngày.”

Người trong phòng bếp sau khi nghe nàng nói thì có thần sắc mỗi người một vẻ. Có người sợ hãi, có người lạnh nhạt, có người châm chọc, thậm chí cũng có người lại lo lắng.

Xuân Đông cũng không thèm nhìn tới bọn họ, nàng thu hồi hộp cơm trống không giả vờ như muốn rời đi. Nàng vừa cố gắng đi thật chậm lại vừa nói khiến mọi người dao động.

“Cô nương hiện giờ coi như là người có thân phận tôn quý của Quốc công phủ! Tuy Tống phủ lại vì một chút ít chi phí như vầy thì tiếc nhưng Cố phủ chúng ta thì không. Một khi như vậy ta đành phải nói việc này cho Cố phu nhân biết, thỉnh Cố phủ mỗi ngày đưa qua đây đồ ăn tốt một chút. Không thể tưởng tượng được Tống tướng quân công lao lớn như vậy, ngày đêm ở biên quan chịu khổ như vậy mà nữ nhi của ông khi trở về kinh thành vẫn còn phải ăn kham khổ! Thật đúng là một người mẫu mực, nên thông báo cho toàn thiên hạ để người ta noi gương.”

Nàng còn chưa ra khỏi bếp thì đã bị một người kéo lại.

“Chậm đã! Vị tỷ tỷ này chậm đã!”

Quản sự trong bếp vội vàng lao tới, trưng ra gương mặt tươi cười: “Hạ nhân

không có ý đó đâu. Đồ ăn đó là ta kêu hắn cầm đi bỏ nhưng có lẽ hắn lại hiểu nhầm ý ta nên mới bưng tới cho Tam cô nương! Nếu không nhờ có tỷ tỷ nhắc nhở thì thật sự đã thành trò cười rồi! Lão phu nhân yêu thương tiểu bối nhất như thế nào lại để cho cô nương ăn như vậy!”

“Thì ra là thế à!” Xuân Đông khoa trương cười lên hai tiếng, “Vậy không biết đồ ăn của cô nương để ở đâu?”

Quản sự kia nhanh miệng đáp: “Chờ chúng ta một chút, chúng ta đang chuẩn bị! Ngài cứ ngồi ở đây chờ trong chốc lát, ta đi chuẩn bị cho ngài ngay lập tức!”

Nghe thế, Xuân Đông ngồi xuống một cái ghế gần cửa, rồi nhìn chằm chằm vào tên quản sự thấy hắn liên thanh chỉ chỉ trỏ trỏ cho người bưng đồ ăn ra trước khi sắp xếp cẩn thận vào hộp cơm.

“Khối thịt kia có vẻ hầm được rồi đó.”

“Cá thì phải ăn ở khúc giữa mới ngon. Phần đuôi không có thịt làm sao chủ tử ăn được?”

“Cô nương là người tôn quý sẽ thích uống nhiều canh. Tiểu đệ, ngươi làm một chung như thế làm sao mà đủ?”

“Cô nương chúng ta thích ăn ngon nên để đồ ăn nhiều một chút.”

“……”

Chờ Xuân Đông một lần nữa bước ra khỏi phòng bếp thì hộp cơm trên tay nàng đã nặng trĩu.

Nàng vừa bước đi vững vàng vừa cười nhạo bọn người kia: Còn không thể

đối phó đám người mắt cẩu xem thường người khác các ngươi sao?

Lúc tới hàng rào bên ngoài viện, nàng lại một lần nữa gặp lại vị tì nữ mới vừa rồi cùng nàng khó dễ.

Hai người thấy nhau thì ánh mắt tóe lửa.

Xuân Đông lôi kéo ống tay áo của đối phương mà tức giận nói: "Ngươi chắn ngay cửa làm gì? Thấy người cũng không cho vào, nếu không biết còn tưởng ngươi là con gâu gâu canh cửa."

Đối phương khó thở: "Ngươi ——"

Xuân Đông lạnh lùng xoay người, bước nhanh vào chỗ của Cố Phong Giản.

Nàng mới tới gần cửa thì nghe thấy tiếng hai người đối thoại bên trong.

Một cái thuộc về một nữ tử xa lạ, đối phương đã tức muốn hộc máu mà chỉ trích nói: "Ngươi đã sớm biết Cố Ngũ lang sẽ là người cử hành hôn sự với ngươi vậy mà cố ý không nói, có phải ngươi muốn thấy bộ dạng của ta khi bị chê cười không? May là việc này còn chưa truyền đi nếu không thì ta biết giải quyết làm sao?"

Tiếng của Cố Phong Giản vẫn không lộ ra vẻ hỉ nộ như cũ mà lại mang theo mười phần trào phúng: "Ngươi chỉ biết trách móc người khác có phải chê cười mình hay không tại sao không tự hỏi xem chính mình đã làm những việc buồn cười gì?"

Tống Thi Văn: "Tam muội! Nhị tỷ đối đãi ngươi không tệ, ngươi làm sao đối với ta như vậy! Chúng ta đều là người một nhà, ta chỉ muốn cùng ngươi sống chung hòa thuận. Nếu như phụ thân biết thì không phải sẽ làm cho ông thương tâm hay sao?"

Cố Phong Giản nói: “Tuy ta hồi kinh không lâu nhưng thật ra ta rất tò mò về những vật mà ngươi tặng cho ta. Nếu trong phòng này có đồ vật nào ngươi tặng ta thì cứ chỉ ra. Còn nếu ngươi thích đồ nào trong phòng ta thì cứ việc lấy, ta sẽ kêu Xuân Đông mua cái khác.”

Xuân Đông bật cười, nàng gõ lên cửa rồi cao giọng nói: “Cô nương, tới lúc ăn cơm rồi nha!”

Tiếng nói chuyện bên trong ngừng lại, Tống Thi Văn đen mặt đi ra.

“Nguyên lai là nhị cô nương!” Sau khi Xuân Đông bày ra vẻ mặt kinh hỉ, nàng mời nàng ta “Đầu bếp vì đau lòng cho cô nương chúng ta nên cho ta mấy thứ tốt. Hay là Nhị cô nương ở lại ăn chung với chúng ta đi?”

Tống Thi Văn lạnh như băng mà để lại một câu “Không cần”, mang theo trận hỏa khí không cam lòng rồi rời đi.

Xuân Đông cũng không để ý tới nàng ta, đem đồ vật đi vào rồi thuận tay đóng cửa, nói: “Cô nương, mau tới ăn cơm.”

Nàng một bên bày đồ ăn ra một bên thì quở trách: “Hạ nhân Tống phủ cũng thật buồn cười, bọn hắn dám đem đồ thừa ngày hôm qua cho nữ nhi ruột thịt của Tống tướng quân dùng như vậy!”

Xuân Đông đưa đũa tới trên tay hắn sau khi thấy hắn đã ngồi xuống ở cạnh bàn “Cô nương, người cứ ăn thật nhiệt tình vào.”

Tống Sơ Chiêu là người học võ nên ngày thường ăn rất nhiều. Vì vậy nên sau này khi Cố Phong Giản xuyên vào thân thể nàng thì hắn cũng ăn một số lượng lớn đồ ăn, một lần ăn hết hai ba chén cơm là chuyện bình thường. Nếu như không ăn no thì cơ thể sẽ khó chịu.

Xuân Đông lại không biết chuyện này. Nàng ấy mang đến phần ăn cho hơn hai người thầm nghĩ với vóc dáng này của Tống Sơ Chiêu thì sau khi ăn xong, đồ ăn cũng còn dư lại một nửa. Kết quả là mâm cơm càng ngày càng vơi, canh càng ngày càng ít mà Cố Phong Giản lại vẫn chưa có ý dừng lại.

Biểu cảm trên mặt Xuân Đông càng thêm cứng đờ.

Cái biểu hiện kia hiện quá mức rõ ràng khiến cho Cố Phong Giản không thể bỏ qua; hắn đành phải quay sang hỏi: “Làm sao vậy?”

Xuân Đông đắn đo một lúc mới cẩn thận hỏi: “Cô nương, ngày thường… ngươi cảm thấy đồ ăn Tống phủ ngày thường như thế nào?”

Cố Phong Giản tinh tế nhai, chờ nuốt xuống đồ ăn trong miệng mới nói: “Không chú ý lắm.”

Xuân Đông minh bạch, trong lòng nàng hiện chữ: Không thể ăn.

Thật sự đáng giận! Xem bọn họ đã làm cho Chiêu Chiêu đói đến dạng gì!

Một tiểu mỹ nhân mềm mại như vậy mà so với Ngũ công tử còn muốn ăn nhiều hơn gấp hai lần!

Xuân Đông khuyên nhủ: “Cô nương nếu như ăn không ngon cũng đừng vì vậy mà cố ăn lại làm cho thân thể khó chịu.”

Cố Phong Giản ăn cho đến khi cảm giác muốn no mới thuận thế buông chén đũa mà nói “Ừ.”

Xuân Đông càng thêm đau lòng khi nhìn thấy bộ dáng này của hắn.

Một cô nương ngoan ngoãn như thế mà lại chịu khổ như vậy.

Xuân Đông nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn lại kêu Diệu Nhi rửa nó đi.

Thời điểm nàng lần nữa trở về phòng đã nghe Cố Phong Giản hỏi: “Ngày mai ngươi phải quay trở về Cố phủ sao?

Xuân Đông trầm mặc một chút, nàng thầm nghĩ có phải nàng ấy biết mình muốn trở về cáo trạng rồi không? Không lẽ nàng ấy muốn ngăn cản mình?

Cố Phong Giản vừa lục lọi trong chồng sách vừa nói với nàng: “Thời điểm ngươi trở về thì đi tìm Ngũ công tử mà thay ta mượn hắn vài quyển sách.”

Xuân Đông âm thầm thở nhẹ ra: “Dạ. Cô nương muốn mượn sách gì?”

“Mấy quyển của Mẫn công [1].” Cố Phong Giản báo ra tên sách. Đáng tiếc là không thích hợp chứ hắn còn muốn chuyển nguyên gian thư phòng chuyển đây.

“Trước như vậy đi.” Cố Phong Giản tiếc nuối nói, “Thay ta mượn hắn trước năm tập.”

Xuân Đông chần chờ rồi cẩn thận khuyên nhủ hắn “Công tử rất quý mấy quyển sách của Mẫn công kia, ngày thường không thích cho người khác đụng đến.”

Cố Phong Giản đưa thoại bản trong tay qua mà cười nói: “Ngươi có thể dùng mấy quyển sách này mà đổi với hắn.”

Đây chẳng phải là cái gì Phục Yêu Truyện sao? Ngũ công tử sợ là đời này cũng chưa xem qua thể loại này đi.

Ngón tay Xuân Đông lại run lên một chút, uyển chuyển nói: “Công tử luôn luôn…… cũng không thích xem thể loại này. Nếu Cô nương muốn đưa lễ vật cho hắn thì không phải là sách cũng không sao.”

Cố Phong Giản nói thầm thật sự Tống Sơ Chiêu hiện tại chỉ muốn đọc loại thoại bản này thôi.

Chồng sách để ngay kia nhìn mới như vậy chỉ sợ là nàng ấy vừa mới mua còn chưa kịp đọc.

Cố Phong Giản kiên trì nói: “Ngươi cứ đưa cho hắn là được. Hắn sẽ đáp ứng.”

Xuân Đông không tin lắm, trong lòng phức tạp mà cầm sách trong tay. Sau khi suy nghĩ kỹ càng nàng cảm thấy có thể đây là một phép thử.

Dùng sách Ngũ công tử thích nhất để thử xem hắn có để tâm tới mình hay không.

Tam cô nương tâm tư thật đúng là…… quá khéo léo!

Xuân Đông nói: “Cô nương, ta muốn nói chuyện người hầu trong Tống phủ khi dễ ngươi cho Ngũ công tử biết!”

Cố Phong Giản nghi hoặc mà nhìn nàng một cái mới nói: “Hắn biết.”

Xuân Đông kích động: “Ngũ công tử biết sao? Hắn khi nào……A.”

Nàng hì hì nở nụ cười: “Nô tì đã hiểu.”

Cố Phong Giản: “……” Ngươi vậy mà thật thông minh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Xuân Đông mang theo mấy quyển sách của Cố Phong Giản mà vội vàng trở về Cố phủ.

_____

[1] Mẫn công (鲁闵公) – Lỗ Mẫn công, tên thật là Cơ Khải, là vị vua thứ 18 của nước Lỗ – chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Lỗ Mẫn công là con thứ của Lỗ Trang công – vua thứ 16 nước Lỗ. Mẹ ông là Thúc Khương – con gái thứ của Tề Tương công. Năm 662 TCN, Lỗ Trang công mất, anh ông là Lỗ Ban lên nối ngôi. (Theo Wikipedia)

------oOo------

Chương 10: Thu hoạch lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Thời điểm Xuân Đông tiến vào, Tống Sơ Chiêu đang giả vờ đọc sách.

Nhìn bộ dạng đọc nghiêm túc như vậy nhưng nửa ngày trôi qua, nàng chỉ đọc được mỗi cái tiêu đề. Trước đó nàng đã sắp xếp lại vị trí các quyển sách trong thư phòng của Cố Phong Giản để phòng ngừa lỡ có người hỏi lại luống cuống mà tìm. Còn về phần nội dung thì…quá mức tối nghĩa, không phải là cảnh giới mà nàng có thể đạt được.

Tống Sơ Chiêu muốn đi chơi nhưng Cố Tứ lang lại không tới tìm làm nàng không thể tìm cớ để ra khỏi nhà; lại càng không thể tìm lý do quá trắng trợn nên đành phải ở trong phòng làm ra vẻ như vậy.

Vậy mà Cố Tứ còn hứa hẹn với nàng muốn khôi phục lại bộ dáng của mình sau hôm tỉ thí lỗ mãng hôm trước; hắn đòi tự kiểm điểm bản thân và không tới quấy rầy nàng trong vài bữa làm cho nàng tức giận đến mức muốn đánh người.

Thế nên thời điểm Xuân Đông xuất hiện, Tống Sơ Chiêu quả thật hưng phấn đến độ quên trời quên đất. Nàng trực tiếp ném quyển sách trên tay đi, nhanh nhẹn phóng tới còn mời nàng ấy tiến vào.

Xuân Đông thoáng nhìn thấy ánh mắt vui sướng không che dấu được nơi đáy mắt thì trong lòng đều hiểu rõ.

Ngày thường Ngũ công tử ghét nhất khi có người khác quấy rầy hắn đọc

sách; kể cả những lúc không bận việc gì thì hắn cũng không có phản ứng trước sự xuất hiện của nàng. Lần này công tử lại có biểu hiện khác thường như vậy đơn giản chính là muốn hỏi thăm sự tình của Tam cô nương mà thôi.

Tống Sơ Chiêu ở phía bên kia lại suy tính về đề tài để bắt chuyện. Xem ra chính mình cùng Xuân Đông chỉ có thể tâm sự về Tống phủ mới không bị lộ nên câu đầu tiên nàng hỏi:" Ngươi tới Tống phủ sao rồi? Có thuận lợi không?"

Xuân Đông cười một cách khó hiểu:" Thuận lợi. Một khi nô tì đã làm thì công tử cứ yên tâm. Nô tì có nói với Tam cô nương không ít lời hay về người nên lần sau nếu hai người gặp nhau thì hắn sẽ không cảm thấy quá xa lạ."

Tống Sơ Chiêu: "??"

Thật sự là xấu hổ!

Người trước mắt ngươi là ta mà cũng không phải là ta.

Xuân Đông không thể lý giải tâm sự phức tạp của nàng mà đưa quyển sách trên tay lên mà nói: "Công tử, đây là mấy quyển sách mà cô nương nói ta đem cho người để đối lấy mấy quyển Mẫn công."

Tống Sơ Chiêu vội vàng nhận lấy mấy quyển sách, khi phát hiện đúng là mấy quyển thoại bản mà trước đây nàng đã tìm người sao chép lại, ngón tay nàng không tự chủ mà có chút run rẩy.

Đây tuy là sách giải trí nhưng ở kinh thành lại không dễ tìm; bây giờ dùng thân phận của Cố Phong Giản thì càng không thuận tiện. Tống Sơ Chiêu vốn dĩ đã từ bỏ ý nghĩ này nhưng không nghĩ rằng Cố Phong Giản thế mà

lại đưa sách tới cho nàng!

Ngũ công tử suy xét thật là thỏa đáng, quả thật là cứu mạng nhỏ nàng!

Ánh mắt Tống Sơ Chiêu chớp động, nhìn quyển sách thật lâu rồi lại cẩn thận vuốt phẳng những nơi có vết gấp, đặt chúng nó cẩn thận ở nơi bắt mắt nhất mới nghiêm túc nói: “Ta sẽ nghiêm túc xem!”

Xuân Đông: “……” Thật ra cũng không cần trịnh trọng như thế.

Tống Sơ Chiêu sau khi có thoại bản thì khi nói chuyện đã lộ ra mười phần khí lực “Ngươi vừa nói Tống tam nàng muốn đổi lấy sách gì?”

Xuân Đông thoáng trầm mặc rồi sau đó báo ra tên sách.

Tống Sơ Chiêu vừa lúc nhớ rõ nên nàng xoay người ở trong ngăn tủ tìm qua một vòng, nhanh chóng rút quyển sách từ sâu trong góc ra.

“Sách của Mẫn công chính là mấy quyển này đi?”

Xuân Đông nhìn lên: “Dạ đúng rồi.”

Tống Sơ Chiêu đưa ngay cho nàng ấy.

Xuân Đông đã ôm sách ở trong ngực nhưng còn không dám tin, luôn miệng kêu nàng xác nhận: “Công tử, người thật sự muốn ta đem đi sao?”

Tống Sơ Chiêu khó hiểu nói: “Không phải nàng muốn sao?”

Xuân Đông nói: “Đúng là cô nương muốn mượn.”

“Vậy thì ngươi đem qua cho nàng đi.”

Xuân Đông vốn dĩ còn đoán Ngũ công tử sẽ luyến tiếc nên mới ngầm xác nhận người đã nghĩ kỹ chưa; kết quả Ngũ công tử nửa câu từ chối cũng không có mà tặng ngay mấy quyển sách mà hắn quý nhất cho Tống Tam cô nương.

Đây là vô cùng…… vô cùng quan tâm đi!

Xuân Đông vui mừng nói: “Vậy nô tì đi trước.”

Tống Sơ Chiêu cẩn thận cân nhắc một chút, nàng cảm thấy trong lời nói của Xuân Đông có ẩn ý. Chờ nàng ấy tới cửa thì nàng đột nhiên hiểu ra.

Hiện giờ do bên người Cố Phong Giản có Xuân Đông nên nàng không thể trèo tường tìm người được nên đưa sách lại là lý do chính đáng nha. Nàng nhanh chóng trơ tay lên cản “Từ từ!”

Vừa nhấc chân lên lại bị cản, Xuân Đông ngay lập tức ôm chặt đồ vật trong ngực mà nói: “Công tử! Lời đã hứa không thể đổi.”

Tống Sơ Chiêu: “Ngươi chỉ nên mang về đưa nàng ấy một tập, phần còn lại để ta tự mình đưa cho nàng ấy.”

Tròng mắt Xuân Đông xoay chuyển, chứng thực nói: “Ngài tự mình đưa qua?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu, lấy về bốn quyển sách, chỉ đưa một quyển: “Đợi sau hai ngày…… Chờ nàng xem xong rồi ta sẽ đưa qua.”

Xuân Đông nhìn thấu thế sự, nàng vi diệu gật đầu nói: “Nô tì minh bạch!”

Tống Sơ Chiêu: “……” Ngươi lại minh bạch cái gì?

Xuân Đông nói: “Trước đó nô tì còn muốn tới chỗ phu nhân nói mấy câu.”

Tống Sơ Chiêu vẫy tay: “Vậy ngươi đi đi.”

Lần này Xuân Đông bước được hai bước lại bị gọi ngược lại một lần nữa.

“Từ từ!”

Xuân Đông: “Công tử còn có cái gì phân phó?”

Tống Sơ Chiêu đuổi theo hỏi: “Ngươi tìm mẫu thân là có chuyện gì?”

Xuân Đông: “Cùng nàng nói về việc ở Tống phủ?”

Tống Sơ Chiêu đột nhiên đứng bất động, tay đan vào nhau.

Xuân Đông nhịn cười nói: “Công tử cũng muốn nghe?”

“Không phải nhưng ta vừa lúc cũng muốn đi bái kiến mẫu thân một chút, vậy thì cùng nhau đi đi.”

“Tự nhiên là được!”

Cố Tứ Lang tuy nói hắn sẽ không đi làm phiền Ngũ đệ nhưng thật ra là tránh ở chỗ Cố phu nhân ăn vụng.

Xuân Đông cùng Tống Sơ Chiêu sau khi đi vào thì hành lễ với Cố phu nhân.

Cố phu nhân lôi kéo Tống Sơ Chiêu ngồi xuống bên cạnh mình, bà đoạt đi mâm trái cây đang được Cố Tứ lang ôm trong ngực, sau đó nhét vào tay

Tống Sơ Chiêu.

Cố Tứ Lang vô tội nhưng lại bị phân biệt đối xử nên hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Cố phu nhân hỏi Xuân Đông: “Xuân Đông, ngươi đã trở lại. Hôm qua sau khi quản sự trở về lại truyền lời không minh bạch, làm ta nghe xong cũng hồ đồ theo. Đến tột cùng là chuyện như thế nào?”

Nhắc tới việc này khiến cho Xuân Đông một bụng đầy lửa giận tích đã lâu nên nói một lần đầu đuôi sự việc để phát tiết “Phu nhân, Xuân Đông đang muốn cùng ngài nói việc này! Tống gia loạn thật sự, quy củ không thành quy củ, đạo lý cũng không nói đạo lý. Gia chủ không có ở đây nên mọi chuyện đều do Tống lão phu nhân quyết định; bà ta xử sự rất bất công, đặc biệt còn thiên vị nhị cô nương. Tống Tam phu nhân, một người chỉ sợ thiên hạ không loạn thì kiếm cớ ở lại trong phủ tướng quân. Hai người bọn họ hôm qua toàn nói những lời khó nghe rõ ràng nhắm vào Tam cô nương!”

Xuân Đông đem sự tình hôm qua nghe được ở Tống phủ một năm một mười thuật lại một lần. Bao gồm cả những lời mắng chửi mà nàng vô tình nghe được sau khi đi lấy tai nải, nhiều ít toàn bộ đều nói ra.

“Tuy Tam cô nương đang ngồi ở đó nhưng một cơ hội cãi lại cũng không có, ta nhìn thấy mà đau lòng.” Xuân Đông nói tiếp, “Tam cô nương tính tình ngay thẳng lại chịu quá nhiều uất ức nên mới cố ý nói như vậy để lão phu nhân thu liễm lại. Ai ngờ bà ta càng nói thì quá đáng, không khác gì đang nói chuyện cùng kẻ thù.

Cố phu nhân là người cảm tính nên mới nghe được một nửa thì lau nước mắt: “Hạ Uyển muội muội cũng không biết được nữ nhi của mình ở kinh thành lại chịu khổ như vậy.”

Cố Tứ Lang nghe nghẹn họng nhìn trân trối Xuân Đông, đồ vật cầm trong tay xuýt chút nữa rớt xuống đất: “Không phải chứ, bọn họ lại muốn gả Tống Nhị cho Ngũ đệ ta? Mà muốn thì muốn đi, còn ở đó nói xấu ta? Làm sao bọn kinh thường ta như thế? Nói ta không đứng đắn nhưng trong khi ta còn chưa nói chuyện với Tống Nhị lần nào! Bát nước bẩn này vì sao lại hất lên người ta?”

Cố phu nhân nhàn nhạt liếc hắn một cái, nói: “Ban đầu lão phu nhân là muốn gả Tống Nhị cho con nhưng sau đó lại hiểu lầm là con đã có hôn ước nên mới lại suy tính ở trên người Ngũ đệ.” Kết quả lại một lần nữa hiểu sai. Trải qua nhiều bất ngờ như vậy hỏi sao bà ta lại không điên lên.

Xuân Đông châm chọc nói: “Đồ vật mà chính mình không có được thì hiển nhiên không phải là đồ tốt.”

Cố Tứ Lang chỉ có thể cảm khái nói: “Thật sự đáng sợ.”

Tống Sơ Chiêu nghe được thì tâm hồn rời rạc, ánh mắt dại ra.

Nàng cẩn thận nhớ lại cũng không thấy có gì ghê gớm nha.

Một đám người Tống gia kia tuy rằng ngầm có ý chơi xấu đáng ghê tởm nhưng ngoài mặt vẫn luôn tươi cười; từ lúc nào chỉ sau một đêm Xuân Đông xuất hiện lại biến thành sài lang hổ báo? Khác nào một đám yêu ma quỷ quái hiện nguyên hình.

Là do Xuân Đông quá lợi hại hay do Ngũ lang quá hiền?

Cố phu nhân liếc nhìn Cố Tứ lang có ý hỏi “Ngươi đã gặp qua Tống Nhị cô nương chưa? Cảm thấy nàng ta làm người như thế nào?”

Xuân Đông nói: “Thấy một lần. Chạng vạng ngày hôm qua, nàng ta có vào

trong phòng Tam nương tìm nàng ấy để chất vấn sự tình của Ngũ công tử. Nàng ta đúng là giai nhân thanh tú nhưng nếu thật sự thương yêu Tam nương thì tại sao không cho nàng ấy ở thiên viện* chứ.

**Thiên viện: khu viện/ sân chính.*

Cố phu nhân kinh ngạc: “Không phải Tam cô nương ở thiên viện à?”

Xuân Đông cấp nói: “Đừng nói là thiên viện! Trong đó chỉ có một nha hoàn không chịu làm việc. Sân nhỏ một mảnh hỗn độn không được xử lý. Bàn ghế, giường gỗ hay những vật khác đều là kiểu cũ, không khác bao nhiêu so với hạ nhân trong phủ chúng ta. Tuy nói là nơi ở của con gái tướng quân nhưng lại khó coi đến độ không thể tin được.”

Xuân Đông hừ lạnh một tiếng: “Vậy mà nhị cô nương cũng dám nói đãi Tam cô nương chúng ta không tệ. Nàng ta làm sao lại không rõ? Sợ là ngày thường chỉ dùng ân huệ nhỏ để tống cổ cô nương, lại cảm thấy bản thân mình rất tốt.”

“Hóa ra Tống Nhị là hạng người như vậy sao?” Cố Tứ Lang không thể tin được, cảm thấy niềm tin bị đánh vỡ: “Lúc trước không ngờ ta lại không có mắt, cứ cảm thấy nàng ta là người tốt!”

Cố phu nhân nói: “Con có mắt sao?”

Cố Phong Úy: “??” Con là nhi tử ruột của người sao?!

Xuân Đông tuy rằng chỉ đi một ngày nhưng lại có thật nhiều lời muốn nói tuy nhiên nhìn giờ không còn sớm, nàng sợ không có đủ thời gian để tường thuật. Huống chi nàng ấy còn lo lắng cho Tống Tam nương một mình ở trong phủ lại bị người khác khi dễ nên vội vã muốn chạy về.

Cố phu nhân cùng Tống Sơ Chiêu cũng cảm thấy như vậy. Các nàng cảm thấy Tống Sơ Chiêu (Cố Phong Giản) là người hiền lành sẽ chịu thiệt thòi khi không có người chăm sóc nên thúc giục Xuân Đông trở về.

Tiễn người đi rồi, Cố phu nhân vẫn chưa yên tâm. Bà thở dài nói: "Xuân Đông chỉ đi một ngày đã gặp nhiều chuyện như vậy. Không biết Tống Tam ở trong phủ ngây ngốc thành tình trạng gì nữa."

Tống Sơ Chiêu tâm nói, ngày thường Tống phủ thật ra không phải không thể lăn lộn, chỉ mong nhi tử của ngươi mau vượt qua được. Nghĩ như vậy nên khi nàng nhìn về phía Cố phu nhân thì trong ánh mắt cũng nhiều thêm mấy phân đồng tình.

"Nên sớm định ngày hôn sự." Cố phu nhân cúi đầu vuốt hoa văn trên áo, "Hạ Uyển muội muội không ở đây thì ta làm sao bỏ mặc được? Nàng chỉ có một người nữ nhi nên không thể không nhìn nàng ấy xuất giá."

Cố Tứ Lang nói: "Đúng vậy! Làm sao chỉ có một mình Tam cô nương trở lại? Nghe nói Tống phu nhân mười mấy năm không về kinh thành nhưng bây giờ nữ nhi mình thành nhân không lý nào lại không trở lại. Trong kinh thành có người nói nàng ấy chán ghét thế sự, thế nhưng nếu như vậy thì càng mâu thuẫn."

Tống Sơ Chiêu trong lòng chua xót nói: "Nếu như nàng thật sự không biết thì sao?"

Tống Sơ Chiêu tự cho là thông minh nên lúc ấy không có nói cho nương nàng.

Cố phu nhân cúi đầu nói: "Ta cũng cảm thấy trong này có điểm quái lạ. Hạ Uyển muội chưa chắc sẽ là chính mình nếu như trở lại kinh thành"

Tống Sơ Chiêu không hiểu lời nói của nàng, chỉ cảm thấy có thâm ý. Qua cách dùng từ của Cố phu nhân có thể đoán khi còn trẻ nàng ấy và mẫu thân là bạn tốt, có lẽ biết rất nhiều sự tình. Tống Sơ Chiêu đang nghĩ ngợi làm sao thám thính được tin tức, Cố phu nhân đột nhiêu kêu nàng một tiếng:

“Ngũ Lang, con lần sau nếu nhìn thấy Tam nương nhớ rõ hỏi nàng một tiếng về việc mẫu thân nàng có biết được việc này hay không. Nếu nàng ấy chưa thể về đây kịp thì hôn sự này ta có thể thay nàng an bày. Nên tính toán sớm một chút.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Kỳ thật thời điểm hai vị thân tín hộ tống nàng rời kinh, nàng đã nhờ bọn hắn mang tin về. Nhưng mà đường xá nơi biên quan lại xa xôi, đi về như thế này chắc phải trì hoãn đến mấy tháng.

Cố phu nhân hòa hoãn tâm tình, đứng lên nói: “Hôm nay thời tiết thật tốt. Ta đi tìm vài vị phu nhân uống trà tâm sự. À Tứ lang này.”

Cố Phong Úy ngẩng đầu, đợi mệnh nói: “Dạ!”

Cố phu nhân hỏi: “Con cùng vị đại công tử Tống gia kia quen biết nhau sao?”

“Con không thân mà là Phạm Sùng Thanh.” Cố Phong Úy cười nói, “Gần đây con cùng hắn chơi khá thân. Nếu người muốn con sẽ kêu hắn dẫn người tới.”

Cố phu nhân nói: “Vậy con kêu thêm mấy vị bằng hữu nữa đi ra ngoài giải sầu.”

Cố Tứ Lang cao hứng, ôm quyền nói: “Tuân mệnh mẫu thân đại nhân! Nếu

phụ thân hỏi tới, người nhớ nói rằng con đi làm việc giúp người.”

Cố phu nhân vỗ hắn một cái, ghét bỏ nói: “Tránh ra!”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu ghen tị.

Nàng cũng muốn đi.

……

Tống Sơ Chiêu tuy nói là đợi hai ngày, nhưng vừa qua hết một ngày nàng suýt không kìm nén được, đợi tới ngày thứ ba thì mang theo sách đi tìm Cố Phong Giản.

Nàng từ cửa chính đi vào, Tống phủ hạ nhân thấy nàng thì chấn kinh sau đó tiến đến bái phỏng.

Xuân Đông nghe tiếng nên đi ra dẫn đường, cản lại đám tôi tớ, bước nhanh dẫn nàng vào sân rồi khóa lại cửa viện.

Cố Phong Giản đi ra, gật đầu với nàng.

Qua mấy ngày không thấy vậy mà khí chất người trước mắt hoàn toàn bất đồng, Tống Sơ Chiêu nhìn đối phương đã cảm thấy chính mình phi thường xa lạ.

Đây là gương mặt của chính mình nhưng càng nhìn càng thấy kỳ quái.

Tống Sơ Chiêu cố kỵ Xuân Đông ở đây nên hỏi thật kín đáo, chỉ nói: “Ngươi ở Tống phủ tốt không?”

“Ai ——” Xuân Đông thật mạnh thở dài, cướp đề tài đi: “Ở đến mức không

có gì tốt.”

Cố Phong Giản cùng Tống Sơ Chiêu đồng thời nhìn qua.

Xuân Đông tiếp tục tiếp nói: “Tống phủ không cho cơm ăn đâu!”

“Cái gì?” Tống Sơ Chiêu một lần nữa hướng Cố Phong Giản, “Đừng nói ta ngày thường ngươi lại bữa no bữa đói?”

Khóe môi Cố Phong Giản cứng ngắt: “Không có, không phải.”

Xuân Đông: “Ngày ấy nếu không có ta thì phía nhà bếp đã lấy cơm thừa canh cặn cho cô nương rồi. Biết rõ ta là người Cố phủ mà còn dám đối đãi như vậy; nếu đổi lại là Diệu Nhi, không chừng không còn chút gì để đem về!”

Đã từng trải qua những việc này nên Tống Sơ Chiêu càng tin tưởng Xuân Đông.

Nàng trong chốc lát vỗ vỗ chỗ này, trong chốc lát vỗ vỗ chỗ kia, từ trên xuống dưới mà đánh giá Cố Phong Giản. Cố Phong Giản đứng im cho nàng tùy ý đánh giá, thì nghe nàng thổn thức cảm khái một câu: “Ai, khó trách nói nơi nào không giống nhau, nguyên lai là ngươi gầy đi.”

Cố Phong Giản: “……” Có phải ngươi điên rồi không? Bộ dáng của chính mình cũng không nhớ rõ sao?

Cố Phong Giản nói: “Không thể nào, là do Xuân Đông khoa trương.”

Tống Sơ Chiêu lại không tin. Nàng nghĩ mình ở Cố phủ được chiếu cố chu đáo đến như thế thì sao Cố Phong Giản có thể quen với việc chịu khổ đâu?

Nàng lôi kéo Cố Phong Giản đến một bên bàn, nhỏ giọng nói nhỏ: “Ngươi nói thật, ngươi có thể ăn no không?”

Nàng nhớ tới lượng cơm chính mình có thể ăn, sờ sờ lỗ tai, mặt có chút đỏ nói: “Ta hình như……Ăn rất tốt? Ngươi rốt cuộc nuôi không nổi ta đâu?”

“Ta nếu như nuôi không nổi, ngươi phải làm sao bây giờ?”

Tống Sơ Chiêu lập tức sờ sờ trên người, cuối cùng nàng từ trong tay áo lấy ra vài thỏi bạc rồi đưa tới tay Xuân Đông.

“Nếu Tống phủ sau này còn khắt khe với các ngươi như vậy thì không cần cùng bọn hắn khắc khẩu, cứ việc đi ra ngoài mua đồ ăn ngon hơn. Đừng làm chính mình thiệt thòi. Nếu tiền không đủ thì ta lại cho ngươi. Ngươi cứ nghe theo lời Ngũ…Tam nương nói, nếu nghĩ trong phòng cần thêm cái gì thì cũng dùng bạc ta mà mua.”

Xuân Đông sửng sốt, tầm mắt nàng ấy chuyển tới chuyển lui giữa gương mặt của Tống Sơ Chiêu và một đống bạc ở trong lòng bàn tay mình, cuối cùng lại thốt ra một chữ đầy hoang mang: “Hả?”

Một tay Cố Phong Giản để trên bàn, bả vai hắn run rẩy đến mức kịch liệt.

Thấy Cố Phong Giản cười mình thì Tống Sơ Chiêu càng quẫn bách, nàng biết chính mình làm như vậy không thích hợp rồi.

Trước kia nàng đều tự mình đi ra ngoài mua ăn, hiện tại không thể làm như vậy được sao?

Nàng vội nhét tiền trở lại trong tay áo rồi chỉ rầu rĩ nói: “Không có gì.”

Xuân Đông cũng phục hồi tinh thần, cười nói: “Ngũ công tử thật là, ngày

thường trầm ổn bình tĩnh vậy mà thấy Tam cô nương thì mất hình tượng như vậy.”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu nói, hai người bọn họ vốn dĩ không phải cùng một người, giống như cũng dùng để đo dạc nhưng một phân với một tấc cũng đâu có như nhau.

Cố Phong Giản còn ở bên kia cười không ngừng: “Ta chỉ nói giỡn với ngươi mà.”

“Ta hỏi nghiêm túc mà ngươi lại chơi ta!” Tống Sơ Chiêu nhịn một lát cho đến khi không thể nhịn được nữa lại nói, “Ngươi còn cười?”

Cố Phong Giản nghe thế thì mặt lập tức nghiêm túc lại mà nói: “Ngươi có thể để lại bạc hồi nãy cho ta. Xuân Đông ngày thường trên tay thiếu chút bạc để làm việc.”

Tống Sơ Chiêu: “Tóm lại ngươi có cần hay không?”

“Nếu ngươi cho ta thì ta cần.”

“Vậy mà ngươi còn cười ta!” Tống Sơ Chiêu một mặt cúi đầu gom bạc, một mặt nói thầm nói, “Vốn dĩ chính là bạc của ngươi.”

Tống Sơ Chiêu ra cửa không mang theo nhiều bạc giờ lại nghe Cố Phong Giản nói như vậy thì ước gì có thể đưa hết đồ vật đáng giá trên người ra mà cho hắn. Nàng sờ tới sờ lui, thậm chí ngọc bội trên người cũng đưa qua luôn.

Xuân Đông ngây ngốc mà đứng ở bên cạnh, thấy hành vi Tống Sơ Chiêu như vậy nên muốn ngăn nàng lại thấy Cố Phong Giản nửa người dựa vào trên bàn, nhàn nhạt liếc nàng một cái. Ánh mắt kia lạnh căm căm làm cho

kêu Xuân Đông không khỏi nhớ đến ánh mắt của Ngũ công tử; nàng không khỏi run lập cập, đem lời nói nghẹn trở về.

Cuối cùng trên bàn bày ra một đống đồ vật.

Cố phu nhân biết nàng hôm nay tới Tống phủ nên cố ý cho nàng ít ngọc, ước gì có thể biến nàng thành một công tử phú quý bức người vậy mà giờ chúng đều nằm ở đây.

Cố Phong Giản cũng không nghĩ tới nàng có thể lấy ra được nhiều thứ như vậy. Kinh ngạc qua đi, ngón tay hắn chỉ chỉ ở trên vài món mà hỏi: “Ngươi có yêu thích cái nào không?”

Tống Sơ Chiêu nhìn qua một vòng, sau đó chỉ vào một cái khóa treo hồ lô nhỏ màu xanh biếc: “Cái này đi. Nhìn khá thú vị.”

“Vậy sao!”

Tống Sơ Chiêu còn cho rằng hắn sẽ chừa món đồ kia lại cho mình ai ngờ hắn chỉ lấy đi ngọc bội cùng ngân lượng, còn lại đều kêu nàng cầm lấy.

Sau đó lại ghe Cố Phong Giản nói: “Ta đây…… thay ngươi thu?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu. Nàng cong lưng, dùng âm thanh cực nhỏ mà nói một câu: “Sau khi dùng hết ta sẽ trả lại cho ngươi.”

“Thật ra không cần,” Cố Phong Giản cũng thì thầm nói một câu “Cố Ngũ Lang có tiền, có thể nuôi nổi chính mình.”

Xuân Đông thấy hai người bọn họ nói nhỏ, tự biết mình đứng làm bóng đèn nên yên lặng không một tiếng động mà rời khỏi viện. Thời điểm nàng vừa muốn rời đi thì Diệu Nhi vừa lúc ôm cây chổi tiến vào, hỏi: “Cô nương có

cần dọn dẹp trong viện không?”

Cố Phong Giản ngẩng đầu, nói với hai người bọn họ: “Không cần. Hai người các ngươi đều đi ra ngoài đi.”

Diệu Nhi hành lễ cùng Xuân Đông lui ra.

Tống Sơ Chiêu nhìn thân ảnh nàng ta dần dần xa, lúc này mới nhìn trong sân thì mới phát hiện nơi đây đã sạch sẽ hơn không ít.

Cố Phong Giản chủ động giải thích: “Là do Diệu Nhi quét tước.”

Tống Sơ Chiêu không dám tin tưởng: “Nàng ta như thế nào lại chịu nghe lời?”

Nàng nheo lại đôi mắt, phán đoán: “Có âm mưu! Nàng ta ở trước mặt ngươi ngoan ngoãn nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên tin!”

“Có rất nhiều biện pháp khiến cho người khác nghe lời, đặc biệt là người như vậy.” Cố Phong Giản không muốn lãng phí thời gian trên người Diệu Nhi nên chuyển chủ đề: “Nghe nói tứ ca mang ngươi đi ra ngoài, hắn không có mang ngươi đi đến nơi nào nguy hiểm chứ?”

“Thật không phải là việc gì lớn.”

Trong viện không có người ngoài nên Tống Sơ Chiêu thả lỏng không ít, tùy tiện ngồi đối diện hắn rồi kể sự tình mấy ngày qua cho hắn nghe.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Cố Phong Giản thốt ra một câu: “Ta không biết bắn tên.”

“Cái gì?” Tống Sơ Chiêu kinh hãi, đồng tử nàng run rẩy, “Kia…… Vậy Tứ

ca ngươi kêu ngươi đi làm cái gì?”

“Có lẽ là muốn ngươi giúp hắn mắng chửi người ta.”- Cố Phong Giản vẫn là rất hiểu ca ca hắn.

Tống Sơ Chiêu chưa bắt kịp ý hắn: “Sao?”

“Như vậy dù cho thua hắn cũng có thể tìm lại một chút mặt mũi.” Cố Phong Giản nói, “Hoặc là thua nhưng rồi lật ngược được tình thế.”

Tống Sơ Chiêu nghe xong thì muốn nói lại thôi, thật khó có thể trong vốn từ ngữ của nàng mà tìm ra từ phù hợp để miêu tả đúng vị Cố Phong Úy kỳ quái kia. Cuối cùng nàng chỉ có thể thốt ra một câu: “Tứ ca ngươi thật đúng là…… Không giống bình thường.”

Cố Phong Giản thấy nàng phải vận động não thì cười nói: “Không cần phải chú ý đến hắn, hắn làm việc trước giờ đều như thế.”

Cố Phong Giản bình tĩnh, Tống Sơ Chiêu lại không thể.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tống Sơ Chiêu nói, “Tứ ca ngươi chưa nói cái gì làm ta tưởng rằng hắn là người không câu nệ tiểu tiết. Nếu như theo lời ngươi nói, vậy thì rõ ràng hắn có kỹ thuật biểu diễn trác tuyệt. Hay là hắn đã phát hiện ra cái gì.”

Cố Phong Giản trấn an mà nói: “Có lẽ không có. Ta khi còn bé từng có một đoạn thời gian không cùng bọn họ ở chung một chỗ, nên nếu có gì cũng có thể thoái thác. Hơn nữa…Tứ ca sẽ không nói điều này với phụ thân đâu.”

“Vì cái gì?”

Cố Phong Giản bưng chén trà nhỏ trên bàn lên, ngón tay vẽ một vòng theo

miệng chén, nói: “Phụ thân trước kia không đồng ý cho ta học võ.”

“Vì sao?” Tống Sơ Chiêu khó hiểu, “Tứ ca ngươi cũng biết. Ta thấy thân thủ hắn cũng không tệ lắm. Thân thể ngươi không tốt càng phải học một chút để cường thân mới dúng.”

Cố Phong Giản lại trầm mặc, có chút xuất thần.

Thời điểm Tống Sơ Chiêu cho rằng hắn sẽ không nói, Cố Phong Giản mới nhàn phun ra một câu: “Tiên sinh nói ta dùng võ sẽ vi phạm lệnh cấm.”

Tống Sơ Chiêu: “Tiên sinh nào?”

Cố Phong Giản lại lần nữa dừng một chút: “Tiên sinh xem tướng số.”

Tống Sơ Chiêu chớp chớp mắt, sau đó lại chửi người kia: “Hắn chính là một kẻ lừa đảo!”

“Hắn lừa ngươi rồi! Là cái tên lừa đảo vô sỉ! Không cần thấy hắn ta cũng biết hắn đang lừa người!” – Ngữ khí nàng vạn phần chắc chắn lại vô cùng thức giận.

Cố Phong Giản nhìn nàng, cười thành tiếng mới nói: “Đúng vậy, hắn xác thật là kẻ lừa đảo. Hiện giờ tuy người trong thiên hạ đều biết hắn là kẻ lừa đảo nhưng lúc trước hắn ta đúng là một người có danh tiếng lẫy lừng.”

Tống Sơ Chiêu tức giận bất bình: “Vậy là hắn đã hại bao nhiêu người? Ngươi như thế nào xui xẻo như vậy, vậy mà gặp phải hắn.”

Cố Phong Giản gật đầu, rót một ly trà rồi thở dài: “Ta thật sự xui xẻo, thường xuyên gặp được mấy kẻ lừa đảo. Lần trước cùng ngươi nói chuyện vậy mà lòi ra một người, hôm nay lại phát hiện ra thêm một người nữa.

Toàn là kẻ lừa đảo.”

Tống Sơ Chiêu: “……”

Tống Sơ Chiêu sờ cái mũi của mình: “Cũng…… Không thường xuyên đi? Có người sẽ biết hối cải để làm người tốt.”

Cố Phong Giản nhìn hình ảnh nàng in trên nước trà, khóe mắt hơi cong: “Ừ, ta tin.”

———-

Tác giả có lời muốn nói: Là 6000 chữ nga!

Xuân Đông: Ta chèo thuyền cho couple này!

------oOo------

Chương 11: Hạ phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Tống Sơ Chiêu ở kinh thành cũng không có bằng hữu, những người nàng gặp được ở đây đều có chút kỳ quái, duy nhất có mỗi Cố Phong Giản xem như một đối tượng có thể nói chuyện bình thường.

Hiện giờ hai người bọn họ biến thành dáng vẻ này, ai cũng không thoát khỏi được ai, vì ích lợi dây dưa mà phải dựa vào nhau nhưng thật ra cũng có thêm mấy phần tín nhiệm.

Cố Phong Giản cùng nàng nói những chuyện về phong tục ở kinh thành, lại giới thiệu cho nàng vài bí ẩn lý thú của mấy vị quan viên vừa giúp Tống Sơ Chiêu tức nhận biết người khác lại khiến nàng cao hứng.

Xuân Đông có trở về một lần lại phát hiện hai người bọn họ trò chuyện với nhau thật vui lại không có xu hướng kết thúc nên sau khi bưng một ít thức ăn thì chạy nhanh đi.

Cố Phong Giản rót cho Tống Sơ Chiêu một ly trà, sau đó khuyên nàng nên đi thăm Hạ lão gia.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Tống Sơ Chiêu là một tiểu bối thì sau khi hồi kinh nàng nên sớm đi bái kiến ngoại tổ. Tuy nhiên Tống Sơ Chiêu do có chút nhút nhát nên chần chờ hai ngày. Kết quả lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn với Cố Phong Giản nên chuyện này vẫn còn kéo dài tới bây giờ.

Tống Sơ Chiêu nhớ lại nói: “Mẫu thân nói ngoại tổ là người rất nghiêm

khắc. Nhất gia chi chủ*, nói một không hai. Thời trẻ thì do công vụ bận rộn nên người không thường ở nhà, mỗi khi thấy nàng cũng ít khi nói cười. Tuy rằng chưa từng đánh chửi nàng nhưng vẫn làm cho nàng ấy sợ hãi. Hơn nữa do lúc ấy là thời kỳ căng thẳng nên ngoại tổ có nhiều sự tình thân bất do kỷ. Thế nên tuy rằng người có tấm lòng nhưng lại không thể xem như một người phụ thân tốt.”

** Nhất gia chi chủ: (thành ngữ) người đứng đầu gia đình*

Tống Sơ Chiêu chưa bao giờ gặp qua Hạ lão tướng quân.

Sau khi Hạ Uyển thành thân thì trực tiếp đi biên quan lại nhẫn tâm không trở về mười mấy năm, cũng không nói chuyện ở kinh thành cho Tống Sơ Chiêu nghe. Tống Sơ Chiêu chỉ biết ngoại tổ đã từng là tướng quân còn lại cũng không biết sự tình giữa hai người.

Hẳn là có, nếu không Hạ Uyển sao có thể dứt khoát như vậy đến tận bây giờ? Nhiều năm cách xa nhưng số lần hai bên thư từ qua lại rất ít; chỉ có tết hay những lúc có đại sự mới gửi về kinh một hai phong thư.

Tống Sơ Chiêu còn nhớ rõ bộ dáng xuất thần cùng đôi mắt ướt át của mẫu thân khi cầm thư tín đứng ở cửa sổ. Trong lòng nàng rõ ràng cất giấu một bụng tâm sự nhưng lại không có một người để thổ lộ.

Phụ thân không hiểu nhu tình…… À, nữ nhi tính tình cẩu thả như hán tử của ông cũng không hiểu.

Biên quan cái gì cũng không có nên Tống Sơ Chiêu từ nhỏ lớn lên đã quen nhưng mẫu thân nhất định rất nhớ cố hương.

Tống Sơ Chiêu thở dài.

Nếu Hạ lão tướng quân không thích nàng thì nàng cũng không muốn vội vàng đi. Bỏ thời gian đi đưa lễ vật cũng tốt.

Nàng bị người Tống gia đối xử như vầy nên cũng cực chán ghét cảm giác bị người khác ghét bỏ.

Tống Sơ Chiêu cúi đầu, vuốt ve bàn tay mình: “Ta trở về đã lâu nhưng cũng chưa thấy bọn họ tới tìm ta. Rốt cuộc thì chưa bao giờ gặp qua, cũng chưa từng ở chung, chỉ qua là cái danh nghĩa mà thôi, không có nhiều cảm tình cũng là điều dễ hiểu.”

Cố Phong Giản nhẹ nhàng xả ống tay áo giúp nàng. “Sẽ không.” – Cố Phong Giản nói, “Hạ lão gia tuổi lớn thân thể chưa chắc khỏe mạnh nên có thể sợ lây bệnh cho ngươi. Hơn nữa nếu thật sự hắn có truyền tin đến cho ngươi cũng chưa chắc đã truyền đến tay ngươi được. Ngươi không phải không biết Tống lão phu nhân ngang ngược vô lý.”

“Thật vậy chăng?”

Cố Phong Giản nghĩ nghĩ rồi sau đó khẳng định nói: “Ngoại tổ tất nhiên yêu thương mẫu thân ngươi, rốt cuộc thì ông chỉ có một nữ nhi. Tống gia có thể có vinh quang như hôm nay cũng nhờ nhiều năm dìu dắt của ông. Huống chi khi mẫu thân ngươi thành thân thì ngoại tổ đã chuẩn bị rất nhiều của hồi môn. Hơn phân nửa gia tài của Tống gia sợ đều thuộc về Hạ tướng quân. Ông nếu không yêu thương nữ nhi mình thì làm sao có bút tích lớn như vậy?”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Ngươi còn biết cái gì nữa?”

Có một số việc không thể nhiều lời, đúng thời điểm Cố Phong Giản mới có thể nói.

“Hạ lão gia từ quan nhiều năm nên tác phong hành sự như thế nào ta không rõ nên cứ tới trông thấy sẽ biết; vả lại theo lý mà nói thì ngươi cũng nên đi thăm người.” Cố Phong Giản nói, “Ngươi mới là ngoại tôn nữ của hắn nên ngươi cứ cùng ta cùng đi bái kiến. Nếu ông có thái độ thờ ơ xa cách khiến ngươi không vui vậy thì chúng ta sẽ rời đi.”

Tống Sơ Chiêu nghĩ có người đi với nàng tốt hơn là chính nàng đi một mình. Huống chi bây giờ nàng đang mang thân phận Cố Phong Giản, cảm giác hẳn là không giống nhau.

Kỳ thật việc đi Hạ phủ làm nàng thật sự khẩn trương; rốt cuộc bên kia là người nhà mẫu thân, là người có quan hệ vô cùng thân thuộc, là thứ ràng buộc nàng ấy ở kinh thành. Tuy nhiên nàng sợ người Hạ gia cũng giống như người Tống gia không thiện lương, vậy thì làm nàng ấy lại càng thương thâm, khó có thể an ủi.

Vì cái gì mà nhà người khác hoà thuận vui vẻ còn mẹ con nàng phải bơ vơ không nơi nương tựa? Nàng lại không làm sai cái gì.

Hơn nữa nếu ngoại tổ ngoại tổ mẫu không thích nàng thì cũng như không thích mẫu thân nàng. Nương như vậy thì càng đáng thương.

Thấy nàng thần sắc u ám, biến hóa không chừng, trong chốc lát khổ sở, trong chốc lát u buồn, Cố Phong Giản suy đoán nàng đã bị Tống lão phu nhân đả kích nên có điểm thấp thỏm bất an. Hắn cũng không biết an ủi là cái gì, chỉ hiểu được người này không cao hứng. Nàng rất ít khi không cao hứng, bộ dáng ấm ức trông không đẹp chút nào dù cho nàng hiện tại đang trong thân thể của mình.

Thế nên một bàn tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu nàng, thanh âm trầm thấp nói: “Ta bảo đảm với ngươi, ngoại tổ ngươi nhất định sẽ rất vui vẻ khi thấy ngươi. Ngươi cũng có thể đưa bái thiếp qua trước. Thời gian ngươi cứ tự quyết

định, ta tùy thời đều có thể.”

……..

Thư phòng Cố Phong Giản lưu trữ rất nhiều dạng bái thiếp, Tống Sơ Chiêu xem qua cách viết rồi tự nàng viết một bản đưa cho Hạ phủ.

Sau khi nghe ngóng được vị trí của Hạ phủ thì nàng mới phát hiện nơi này vậy mà cách Quốc công phủ không xa. Nàng do dự rất nhiều lần nhưng rốt cuộc cũng quyết định đi nhìn xem.

Lần đầu đến, ngoài cửa Hạ phủ có một loạt Kim Ngô Vệ đứng sâm nghiêm, Tống Sơ Chiêu nghĩ rằng Hạ lão gia hẳn đang tiếp khách nên chỉ đứng phía xa mà nhìn, không dám tiến vào.

Đây là lần thứ hai lại đây.

Hôm nay tuy trước cửa không có người nhưng đại môn đóng chặt nhìn có vẻ lạnh lẽo. Không biết gia chủ có bên trong phủ hay không?

Tống Sơ Chiêu lung lay đi qua đi lại, cẩn thận quan sát cảnh sắc xung quanh.

Hạ lão tướng quân đã sớm từ quan lui về ở ẩn, hiện giờ tuổi tác đã cao. Quê quán của ông kỳ thật cũng không ở kinh thành nhưng dù là trước đây hay sau này, ông vẫn ở tại cái phủ này.

Phủ đệ đã cũ xưa, bốn phía trước sau không có sửa chữa lại. Tống Sơ Chiêu có thể thấy cửa lớn đã trở thành có một khối loang lỗ, có vài chỗ nứt thành cái khe. Nóc nhà bằng ngói mới cũ đan xen, cạnh cửa có hai cây đại thụ đã phát triển xum xuê, trên thân cây để lại vài vết tích qua năm tháng.

Tất cả hết thảy đều lộ ra hơi thở của thời gian; giống như cho dù thời gian có trôi thì nơi đây vẫn như cũ đợi chờ người nào đó trở về.

Tống Sơ Chiêu cúi đầu nhìn trái nhìn phải hồi lâu, đang chuẩn bị gõ cửa thì đại môn lại mở ra từ bên trong. Với tư thế đang giơ tay, nàng cùng tráng hán đối diện trừng mắt, hai mặt nhìn nhau.

Vị gác cổng này dáng người cường tráng, nhìn đã biết là người biết võ, trên người còn có hơi thở của tướng sĩ chinh chiến nơi sa trường. Bộ đồ rộng thùng thình mà tôi tớ hay mặc ở trên người hắn lại trở nên chật chội, nơi bắp tay siết chặt lộ ra độ cong của cơ bắp.

Này đâu phải là người gác cổng bình thường, chỉ sợ chính là hộ viện đi?

Người gác cổng mới đầu trừng mắt nhìn nàng. Sau khi quan sát nàng trong chốc lát, ước chừng thấy nàng là một tên thư sinh văn nhược lại có diện mạo xuất sắc, biểu hiện lại không có ác ý nên thái độ hắn mới hòa hoãn: "Vị công tử này, sớm nghe thấy tiếng bước chân ngươi tới gần lại không tiến lên gõ cửa, không biết ngươi dừng chân ở trước cửa Hạ phủ ta là có chuyện gì?"

Tống Sơ Chiêu đối với võ tướng rất là quen thuộc, nên dù ngữ khí hắn có hơi hung hãn thì nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, nàng có lễ mà hỏi: "Xin hỏi Hạ lão gia gần đây có ở phủ không?"

Tráng hán nói: "Ngươi trước tiên nói lý do vì sao lại tới đây bái phỏng thì ta mới có thể cho ngươi biết lão gia có ở đây hay không."

Tống Sơ Chiêu từ trong tay áo rút ra bái thiếp, để ở lòng bàn tay, nói: "Tống Tam cô nương hồi kinh đã lâu vẫn luôn muốn đến thăm nhưng nàng lại không nhận được tin tức. Không biết Hạ phủ bên này có tiện hay không…"

Nàng còn chưa dứt lời thì bái thiếp đã bị đại hán lấy đi. Người này lúc trước thì lạnh nhạt còn bây giờ cười đến mức mặt đầy ý xuân: “Tống Tam nương sao? Đều là người một nhà, nàng nếu muốn tới thì tùy thời đều có thể tới, lão gia sẽ không chê phiền toái hà tất phải đưa bái thiếp. Lão gia cùng phu nhân chúng ta rất nhớ nàng đó! Khi nàng ấy vừa hồi kinh thì lão gia đã phái người đưa lễ vật qua. Tam cô nương không nhận được sao?”

Tống Sơ Chiêu vừa định đáp không có thì người nọ lại không kìm được mà hỏi: “Tam cô nương nói sẽ đến, là khi nào mới đến?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Để hôm sau đi. Xem Hạ tướng quân khi nào thì rảnh.”

“Chỉ cần là Tam cô nương thì lão gia vẫn luôn có thời gian rảnh! Không biết hôm sau là chính xác khi nào?” – Đại hán truy vấn, “Nàng muốn tới thì trong phủ có thể chuẩn bị trước. Chúng ta có thể bắt đầu từ ngày mai, hay là nàng muốn chúng ta chuẩn bị vào ngày sau nữa? Hoặc là chúng ta chuẩn bị luôn bây giờ cho tới khi nàng muốn tới phủ?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Cái từ ‘hôm sau’ nói như vậy không phải thường chỉ để nhằm chừng thôi sao?

Đại hán kia dùng ánh mắt tha thiết chớp chớp thiện lương nói cho nàng, không, Hạ phủ bọn họ không dùng số ảo.

Tống Sơ Chiêu bị sự nhiệt tình của hắn làm ngốc, nghĩ nghĩ nói: “Ta đây trở về cùng nàng thương lượng một chút. Nếu không có gì thay đổi thì ngày mốt sẽ tiến đến bái phỏng.”

Đại ca vội nói: “Tốt! Quyết định như vậy đi! Thỉnh công tử thay chúng ta chuyển lời, ngày đó nhất định phải tới! Lão gia nhà ta nhớ nàng vô cùng.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Được.”

Nàng nói xong cũng không có lập tức rời đi, đại ca cũng không thúc giục, nhúc nhích khóe miệng chờ nàng mở miệng.

Trên tay Tống Sơ Chiêu không có đồ vật nên có chút không được tự nhiên nên nàng quyết định nắm chặt bàn tay lại, dùng tay áo che khuất.

“Còn có mấy vấn đề.”

Đại ca kích động nói: “Mời công tử nói!”

Tống Sơ Chiêu: “Nghe nói đoạn thời gian trước Hạ lão gia nhiễm bệnh…”

“Đã không sao!” Đại ca này không chỉ có thân cường thể tráng mà còn cực am hiểu đối đáp: “Thời tiết thay đổi mà lão gia không có phòng bị nên ho khan một trận, hiện giờ đã rất tốt. Thỉnh nói với Tam cô nương không cần lo lắng, cũng không cần mang quá nhiều thuốc bổ, trong phủ không cần nhiều đến như vậy; nhưng mà tâm ý thì có thể.”

Tống Sơ Chiêu tiếp tục hỏi thăm: “Vậy thì quá tốt. Vậy… tâm tình Hạ lão gia gần đây như thế nào?”

Đại hán lại nói: “Tam cô nương nếu tới vậy thì khẳng định là tốt. Lão gia cùng phu nhân dưới gối không có con cái làm bạn nên thật sự tịch mịch. Nếu có người tới thăm thì trong lòng sẽ rất cao hứng.”

“Mọi chuyện xung quanh Hạ lão gia vẫn rất tốt đi?”

“Lão gia rất hài lòng về mọi chuyện!” Đại ca cười nói, “Công tử, ngài không cần ở chỗ này thử, ngài cứ nói với Tam cô nương rằng lão gia là người ân cần rất yêu thương tiểu bối. Cô nương không cần lo lắng về cái gì hết chỉ cần về nhà một chuyến mà thôi. Trong phủ chúng ta chỉ có một tiểu

bối là nàng, sau này tất cả những gì của Hạ phủ đều muốn để lại cho cô nương."

Tống Sơ Chiêu lúng ta lúng túng gật đầu, lui một bước, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên đỉnh đầu.

Đại hán cũng đi ra, nhìn tầm mắt nàng mà rồi cười nói: "Là có chút cũ xưa, cũng có chút ô uế. Ta sẽ kêu người lau dọn một lần nữa."

Nói xong, hắn vội vã mà chạy vào phủ la lớn: "Lưu thúc! Lưu thúc mau ra đây đi!"

Một vị trung niên hô to bất mãn nói: "Chuyện gì mà hoảng như thế? Hô to gọi nhỏ."

"Mau đưa bái thiếp cho lão gia, cô nương nói sẽ về thăm nhà! Ngoài cửa cũng nên quét tước một lần, hoa cỏ trong viện cũng cần chăm sóc lại."

Ngữ khí của nam nhân trung niên kia so với hắn còn khẩn trương hơn: "Ai nha! Mau cho ta xem……"

Hai người đi vào bên trong, âm thanh càng lúc càng xa, Tống Sơ Chiêu nghe ra bên trong hưng phấn cùng cấp bách.

Cố Phong Giản nói được hắn là thật sự được! Bọn họ đang đợi chính mình trở về.

Đôi mắt Tống Sơ Chiêu nóng lên, ngực cũng cảm thấy ấm áp. Thể xác và tinh thần đặc biệt nhẹ nhàng giống như được gỡ khỏi mấy trăm cân trọng lượng, nàng ước gì có thể vọt vào chạy vài vòng, kêu hai tiếng nói cho bọn họ không cần chuẩn bị, chính mình đã trở lại.

Nàng không thiếu tình thương, cũng không cảm thấy nhân sinh mình thiếu cái gì, nhưng khi biết chuyện này nàng vẫn cảm thấy vô cùng cao hứng.

Đại hán trở về thấy nàng còn đứng tại chỗ, chần chờ nói: “Vị công tử này, muốn vào uống ly trà sao?”

Tống Sơ Chiêu bỗng nhiên hoàn hồn, dùng tay áo nhanh chóng lau mắt. Lúc nãy nàng có chút xúc động nên xém nữa quên mất rằng thân phận chính mình hiện giờ không ổn thì nhanh xua tay nói: “Không cần, lần sau ta lại đến. Quấy rầy rồi.”

Nàng nói xong bước chân nhanh rời đi, lại chạy lại nhảy, chớp mắt đã vọt tới cách đó vài phố.

Sau khi dừng lại, Tống Sơ Chiêu sửa sang lại vạt áo, nàng xác nhận phương hướng một chút rồi đi đến phía Tống phủ.

Nên nói cho Cố Phong Giản biết ngày mốt là có thể ghé.

------oOo------

Chương 12: Đánh nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Từ sau sự kiện cưỡi ngựa bắn cung kia, Phạm Sùng Thanh vẫn luôn muốn đi tìm Cố Phong Giản trò chuyện. Không phải hắn là người nhỏ nhen lại ghi hận một lần thắng thua mà do tò mò về việc Cố Ngũ lang khác xa với lời đồn nên muốn cùng hắn ta lại luận bàn một chút.

Ngoài ra hắn cảm thấy nếu có thể kết giao bằng hữu với Cố Ngũ lang cũng không tồi.

Phần lớn bằng hữu hắn tính tình hào phóng, hành sự không biết kiềm chế nên dễ dàng xúc động mà phạm phải sai lầm khiến cho hắn cũng bị phụ thân trách mắng theo; nếu như có thể kết giao với Cố Ngũ lang lại mời hắn về nhà chơi vậy thì phụ thân hắn rất vui mừng.

Cố Phong Úy cũng không dám trêu chọc Ngũ đệ của mình vậy thì làm sao sẽ chấp nhận Phạm Sùng Thanh? Thế nên hắn nhiều lần tìm cớ lại đi tới rình ở bên ngoài phủ như vầy.

Tống Sơ Chiêu gần đây thật ra cũng có ra cửa nhưng do những lần Phạm Sùng Thanh tới đều xui xẻo trước không gặp, sau cũng không thấy.

Phạm Sùng Thanh không thấy được người lại nghĩ đương sự Cố Tứ Lang chỉ lấy lệ cho có với hắn nên trong lòng ngứa ngáy. Lúc trước hắn còn không chú ý lắm nhưng hiện tại càng tò mò bằng hữu ngày thường của Cố Phong Giản là ai.

Sau đó hắn lại nghe người ta bàn tán về hôn sự của hai nhà thì bắt đầu tò mò về vị thê tử chưa cưới của Cố Phong Giản, vì thế hắn đã tìm người đi hỏi thăm.

Tuy rằng Tống Sơ Chiêu trờ về không bao lâu nhưng tin đồn về nàng thật sự không ít.

Phạm Sùng Thanh tuy hiểu được dạo lý lời đồn thì không thể tin. Tin đồn kia có khả năng chín giả một thật; thậm chí cái một kia cũng là giả nốt. Thế nhưng sau khi nghe những phiên bản khác nhau thì hắn lại phát hiện nội dung đều cùng mang một ý. Trọng điểm đều nói nàng ấy không tốt chỉ có không tốt như thế nào thì lại không giống nhau.

Hắn thật sự khó đem tính cách của nàng ta qua lời đồn cùng liên hệ với Cố Phong Giản. Cố phu nhân không thể nào sau khi biết những việc này lại thờ ơ mà như cũ kêu Cố Phong Giản cưới Tống Tam nương, bà ấy nổi tiếng là người rất bênh vực người của mình sẽ không bị lừa gạt dễ dàng như vậy.

Cho nên tin đồn tất nhiên là giả.

Thật hay! – Phạm Sùng Thanh trong tâm nói.

Người nào ở sau lưng chỉnh Tống Tam nương? Là vì muốn làm Tống gia hay Cố gia mất mặt mũi? Mặc kệ là cái nào, đều có ý sâu xa.

Cho nên, một chân lý trải qua ngàn năm khảo nghiệm lại một lần nữa được chứng thực—— bát quái có thể làm cho người ta nghiện.

Phạm Sùng Thanh bắt đầu chú ý nhiều hơn, hắn kêu người hầu đi hỏi thăm những chuyện liên quan đến Tống Sơ Chiêu.

Đáng tiếc dạo gần đây lại không có mấy người bàn tán thêm cái gì, hắn chờ

mấy ngày nhưng lại không nghe ra thông tin nào mới mẻ. Thời điểm hắn muốn bỏ cuộc thì tôi tớ chạy tới nói rằng phát hiện ra một gia hỏa rất đặc biệt.

Phạm Sùng Thanh thật không tưởng tượng được sẽ có một người như vậy.

Người ngồi đối diện hắn trên dưới 30 tuổi, một thân quần áo bằng vải thô, trong ngực ôm một cái tay nải, lưng còng xuống, lắm la lắm lét giấu mặt đi.

Phạm Sùng Thanh để trước mặt hắn một ly rượu gạo cùng mấy đĩa đồ ăn sáng.

Ly rượu không nhiều lắm, để nơi đó chỉ bày tỏ hắn có lòng. Hắn nhấp một ngụm nhỏ rồi hoài nghi mà nhìn người trước mặt: “Ngươi nói ngươi…… Biết rất nhiều nội tình? Ta cũng không phải là người thường, nếu lừa ta ngươi có biết sẽ nhận được hậu quả gì không?”

“Tiểu nhân biết!” Người nọ nói một câu, cẩn thận nhìn xem xung quanh rồi dùng tay bụm mặt nói, “Phụ thân ta ở Tống phủ ngây người hơn hai mươi năm, là lão nhân từng nhận được sự tín nhiệm của gia chủ. Ta cũng là nghe hắn nói. Chuyện khác không nói nhưng chuyện này tuyệt đối không sai được.”

Phạm Sùng Thanh nói: “Tống Tam mới trở về bao lâu, phụ thân ngươi có già hơn nữa cũng vô dụng.”

Người nọ nhỏ giọng nói: “Đúng vậy. Tống Tam mới trở về bao lâu, nói về nàng ta cũng không có thú vị lắm mà ngài nghe cũng hồ đồ theo. Nhưng không phải ngài muốn nghe mấy chuyện khác của Tống gia sao?”

“Còn Tống nào nữa? Nhưng ta không có hứng thú với sự tình của Tống tướng quân cùng mấy đệ đệ trong phủ.”

Nam nhân kia cười một chút: “Chính là Tống tướng quân. Thật ra cũng không tính là bí mật gì, chuyện này nhiều năm trước ai cũng biết nhưng hiện tại không dám bàn tán. Mà so ra thì ta càng biết nhiều sự thật hơn một chút.”

Phạm Sùng Thanh cảm thấy hứng thú: “Ngươi nói nghe xem.”

Nam nhân kia kiêng kị bị người khác nghe nội dung nên cố tình hẹn Phạm Sùng Thanh ở một cái tửu lâu ồn ào sát đường. Hắn di chuyển đến gần Phạm Sùng Thanh rồi dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy mà nói: “Tiểu nhân có thể nói cho ngài nhưng công tử phải đảm bảo là không được nói ra ta nói đấy.”

Phạm Sùng Thanh: “Ngươi có rất nhiều yêu cầu ha?”

“Không còn cách nào, ngài nghe xong thì minh bạch vì sao ta lại cẩn thận như vậy.” Người nọ nở nụ cười mà lấy lòng, “Việc này ta vốn không muốn nói mà phụ thân ta cũng không muốn truyền cho người ngoài. Ta hiện tại cần tiền, công tử lại hào phóng nên bất đắc dĩ lắm ta mới nói cho ngài nghe, nếu như việc này truyền ra ngoài thì cùng ta không liên quan.”

Không biết câu nói này đã bị hắn nói cho bao nhiêu người khác rồi nhưng Phạm Sùng Thanh làm bộ không biết mà vui tươi hớn hở nói: “Ngươi nói đi. Xem ta có thể vừa lòng hay không.”

Thời điểm Tống Sơ Chiêu đi đến tới gần Tống phủ thì bầu trời âm u nãy giờ rốt cuộc vẫn đổ mưa.

Mưa thu không tính là mãnh liệt nhưng lại có gió lớn tát nước mưa thẳng vào mặt người đi đường.

Tâm tình Tống Sơ Chiêu không vì vậy mà xấu đi, nàng tạm thời trốn vào một bên hiên của tửu lâu nào đó vì sợ nếu tiếp tục đi sẽ làm dơ quần áo của mình.

Người đi đường ở phụ cận không ít, nhiều người chưa kịp phòng bị trận mưa này giống nàng nên bất đắc dĩ bị ngăn ở giữa đường. Bọn họ vậy mà không vội vã mà đứng ở ngay mấy cửa hàng rồi nói chuyện phiếm.

Tống Sơ Chiêu đi dọc theo con đường khô ráo phía trước ngắm nhìn, khi đi đến một căn tửu lâu có mở cửa sổ thì nàng cảm giác hình như có người gọi tên mình.

Bên trong ồn ào ầm ĩ. Có ca nữ ở nơi đó đang xướng khúc bán nghệ nên nhiều tràng vỗ tay vang lên. Tống Sơ Chiêu còn chưa kịp phản ứng vậy mà có một bàn tay từ cửa sổ vươn tới, túm chặt lấy tay áo nàng.

Tống Sơ Chiêu xoay đầu nhìn vậy mà gặp được người quen: “Phạm công tử?”

“Ngũ Lang?” Phạm Sùng Thanh kinh hỉ nói, “Ngươi cũng ở chỗ này?”

Tống Sơ Chiêu chỉ lên trời: “Đi ngang qua, không nghĩ trời sẽ mưa.”

Phạm Sùng Thanh nhiệt tình mời nàng tiến vào: “Vậy ngươi vào bên trong trú mưa đi, dù sao ở đây ta vừa tiện cũng có một chỗ.”

Hắn nói xong thì cong môi cười, thần bí nói: “Vừa lúc có một chuyện ta cũng muốn cho ngươi nghe chung!”

Tống Sơ Chiêu do dự.

Tuy rằng nàng không thân với Phạm Sùng Thanh nhưng vào trong ngồi so

với việc đứng ở ngoài trúng gió thì vẫn tốt hơn. Nghĩ vậy nên nàng vui vẻ đồng ý, vòng tới trước cửa cùng hắn tụ họp.

Phạm Sùng Thanh cười với nàng rồi lại dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, nói với người đối diện: “Điều ngươi chuẩn bị nói chính là…”

“Tuy là phức tạp nhưng cũng thật đơn giản. Vị công tử này, ngươi có biết vì sao Tống lão phu nhân không thích Tống Tam cô nương không?”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc, không nghĩ tới bọn họ đang nói về nhà nàng. Nàng bất động thanh sắc mà nghe tiếp.

Phạm Sùng Thanh mờ mịt nói: “Tống lão phu nhân không thích Tống Tam cô nương sao?”

“Ai, cực kỳ không thích! Nội tình chuyện này công tử cũng không biết sao?”

Phạm Sùng Thanh trầm ngâm một lát thì cảm thấy không có gì lạ cả: “Cũng là chuyện bình thường đi, rốt cuộc thì Tống Tam ở biên quan lớn lên sẽ cùng lão phu nhân không thân mà Tống Nhị lại đi theo lão phu nhân đã lâu nên thân hơn cũng không có gì so sánh.”

“Lời này sai rồi.” Nam nhân vẫy tay, “Nào là đơn giản như vậy? Tự nhiên bởi vì có nội tình khác.”

Phạm Sùng Thanh: “Nội tình của ai?”

“Ngài đã biết Tống phu nhân trước kia là con gái duy nhất của Hạ tướng quân. Tống tướng quân đã từng là cấp dưới của Hạ tướng quân. Hai người có cấp bậc khác nhau, cũng không có lưỡng tình tương duyệt*, hôn sự của bọn họ càng không phải do ý tứ của cả hai người như thiên hạ hay nói.”

*lưỡng tình tương duyệt: yêu thích lẫn nhau

Phạm Sùng Thanh nheo mắt.

“Ngươi chắc chắn bọn họ không lưỡng tình tương duyệt? Nói cứ giống như ngươi đã tận mắt nhìn thấy.”

Nam nhân tiến đến bên tai hắn, dùng âm thanh càng thấp mà nói: “Công tử có điều không biết. Tống phu nhân…… Lúc ấy vẫn là Hạ cô nương. Hạ cô nương từ nhỏ đã có một người bạn trúc mã cùng nhau lớn lên, hai người quan hệ mật thiết mà sính lễ đều đã được nhà trai đưa tới, chỉ đợi chọn ngày tốt mà tiến hành hôn lễ. Người này ngài hắn là biết, chính là vị quan giỏi võ nổi tiếng khắp kinh thành hiện nay, là vị tướng quân của Kim Ngô Vệ- Phó Trường Quân Phó tướng quân.”

Phạm Sùng Thanh: “…… A?”

Đương nhiên hắn biết Phó Trường Quân, không chỉ có nhận thức mà còn ngưỡng mộ.

Phó tướng quân đỉnh thiên lập địa, võ nghệ cao cường, trường thương quét ngang tứ phương, là cao thủ nổi danh ở kinh thành. Hắn cảm thấy những văn nhân đầy bụng thi thư so ra đều kém phong độ của Phó Trường Quân. Nếu không chịu sự ảnh hưởng của hắn, Phạm Sùng Thanh cũng sẽ không yêu thích học võ như thế.

Khi còn nhỏ Phạm Sùng Thanh thích nhất đi tìm hắn. Đáng tiếc rằng kể từ khi Phó Trường Quân điều nhiệm Kim Ngô Vệ, hai người rất ít gặp lại.

Phạm Sùng Thanh mặt trầm xuống nói: “Ngươi nói bậy gì đó! Hai người bọn họ không phải là nghĩa huynh nghĩa muội sao?”

“Đó là sau đó mới thu nghĩa tử, chứ trước đó thì không phải.” Nam nhân nói, “Phó gia cũng là danh môn vọng tộc năm đó lại xảy ra chuyện không may, suýt nữa bị tịch biên cả nhà cuối cùng được sửa lại án sai nên mới có phong cảnh hôm nay. Lúc ấy mệnh Phó tướng quân khó giữ lại liên lụy Hạ gia nên Hạ gia mới nhanh chóng chặt đứt quan hệ cùng hắn mới giữ được an ổn.”

Phạm Sùng Thanh nhíu mày: “Ngươi cuối cùng muốn nói cái gì?”

Nam nhân nói: “Tống phu nhân ngay lúc đó vội vã gả cho Tống tướng quân; sốt ruột như thế có chút giấu đầu lòi đuôi. Tống phu nhân mới gả đi thì hai người lập tức bị điều đi biên quan. Đi như vậy mà tận mười mấy năm rốt cuộc không trở về. Dù cho để tránh bị nghi ngờ nhưng bà ấy vẫn còn oán hận. Tống Tam cô nương rốt cộc là được sinh khi nào vẫn không có người làm chứng. Người ngoài làm sao mà không rõ rằng Tống lão phu nhân không có tin tưởng.”

Hắn lặng lẽ nói: “Tống Tam nương khi còn nhỏ thì trở về một lần nhưng Tống lão phu nhân nói không có một chút giống nhi tử của bà ta. Tống phu nhân vì vậy mang tiếng không sạch sẽ nên nhiều năm qua những quan viên gia quyến biết nội tình mà mượn chuyện này cười nhạo Tống gia, ngài nói xem Tống lão phu nhân có thể thích Tống Tam nương sao?”

Phạm Sùng Thanh nghe được thì chấn động, liếm liếm môi, hắn đang muốn nói lời này thật bậy bạ thì người trước mặt đã bị đá bay đi.

Phạm Sùng Thanh giật mình thấy Tống Sơ Chiêu từ bên trái hắn đã tiến lên trước từ lúc nào.

“Cố Ngũ lang?”

Mắt Tống Sơ Chiêu đỏ lên, trực tiếp dùng hai tay kéo cổ áo nam nhân kia, chất vấn nói: “Ngươi nói ai không sạch sẽ? Ta thấy miệng ngươi mới không sạch sẽ! Ai sai ngươi nói? Ngươi từ nơi nào nghe được? Ai kêu ngươi ở chỗ này nói điều bại hoại về danh dự Tống phu nhân danh! Nói!”

“Ta không có!” Hai đùi người nọ run rẩy, lắc đầu nói, “Ta cái gì cũng chưa nói!”

Tống Sơ Chiêu dùng một bàn tay bóp chặt cằm hắn, cơ hồ muốn bóp nát xương cốt hắn: “Nói hay thật! Ai kêu ngươi tới đây! Ngươi cho là ta không biết sao? Chuyện xưa nhiều năm vậy mà còn nhắc lại còn thề trước thốt sau. Làm sao ta tin được không có ai sai ngươi?”

Người nọ bị nàng dùng đầu gối đè nặng ở ngực, sắc mặt ửng đỏ, hắn thở không nổi nhưng vẫn kiên trì nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì!”

Tống Sơ Chiêu: “Ngươi hiện tại không nói về sau cũng không có cơ hội nói! Truyền bá lời đồn, nói xấu mệnh quan triều đình. Ngươi có biết trước đây có người làm như vậy thì bị bệ hạ tự mình phán tội chết không? Ngươi nói ta nên xử ngươi như thế nào đây?”

Người nọ lập tức sợ hãi mà gào: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Phạm Sùng Thanh chưa bao giờ gặp qua cảnh Cố Phong Giản thất thố như vậy. Trong lời đồn cũng như trong tưởng tượng của hắn thì Cố Phong Giản là người ôn nhuận như ngọc, là tên văn nhân không dễ dàng tức giận với người khác. Đừng nói là đánh người, chỉ sợ dùng lời nói thô tục mắng người cũng chưa bào giờ xảy ra.

Hắn nhìn Ngũ công tử nhấc người nọ lên lại dùng sức quăng hắn lên bàn. Đồ ăn trên bàn rơi bể khắp nơi, thật khách xung quang đã sớm hoảng sợ mà trốn tới chỗ xa.

Phạm Sùng Thanh nghe thấy trong tiếng mưa tí tách rơi lại truyền đến tiếng bước chân chỉnh tề và hữu lực nên chạy nhanh tới nhìn ra ngoài cửa cổ, hắn quả nhiên phát hiện Kim Ngô Vệ đang đi tới.

Nhóm người này mặc quân phục chỉnh tề mặc kệ mưa gió mà đi giữa đường. Xem khí thế thì hiển nhiên không phải quan binh trên đường phố bình thường mà là tướng sĩ vừa thao luyện đang trên đường trở về. Nếu bị bọn họ bắt gặp quả thật là không ổn.

Phạm Sùng Thanh vội xông lên ngăn Tống Sơ Chiêu lại, hắn lên tiếng cảnh cáo nói: “Kim Ngô Vệ tới, mau dừng đánh!”

Tống Sơ Chiêu bị hắn lôi kéo nên lực trên tay thoáng cái đã giảm, nam nhân kia nhân cơ hội thì thở dốc rồi hắn dùng sức đẩy nàng ra, từ bên cạnh mà vọt qua.

Hắn tuy chật vật thoát được nhưng tốc độ rất nhanh, nháy mắt đã vọt vào trong đám người đang vây xem sau đó thì không thấy bóng dáng.

Tống Sơ Chiêu vội la lên: “Đứng lại! Không nói rõ ràng thì ngươi đừng nghĩ trốn được!”

Phạm Sùng Thanh thấy nàng vẫn muốn đuổi theo nên chỉ có thể ôm nàng từ phía sau, hai tay khóa người nàng lại không cho nàng đi.

“Kim Ngô Vệ tới rồi! Nếu ẩu đả trên đường sẽ bị quất roi thị chúng! Chỉ vì một tiểu nhân lắm mồm mà ngươi điên rồi!”

Tống Sơ Chiêu bị hắn ôm, cả người bị vây trong hơi thở nam tính thì đại não nàng càng vang lên ầm ầm, càng không thể thanh tỉnh.

“Ngươi buông tay!”

Phạm Sùng Thanh không chịu: “Không! Ngươi bình tĩnh lại đã!”

Tống Sơ Chiêu không những không bình tĩnh mà còn nổi giận.

Nàng giơ chân phải lên rồi dùng sức giẫm; thời điểm Phạm Sùng Thanh vì ăn đau mà buông tay ra, nàng dùng khuỷu tay thuận thế mà đẩy một cái, sau đó xoay người đá hắn ta văng ra ngoài.

Phạm Sùng Thanh phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Ngươi đánh ta làm gì! Còn đánh mặt ta!” Hắn bụm mặt từ trên mặt đất bò dậy, “Ngươi đánh tên kia cũng không tàn nhẫn như vậy!”

Tống Sơ Chiêu tức muốn điên rồi: “Ai biểu ngươi động tay động chân! Ngươi xứng đáng!”

Phạm Sùng Thanh kêu lên: “Ngươi có ý gì!”

“Người nào dám tại đây quấy phá?”

Một âm thanh xa lạ vang lên khiến tửu lâu vậy mà yên tĩnh một cách bất thường.

Phạm Sùng Thanh vừa giương mắt nhìn thì thấy quả nhiên tửu lâu đã bị một đám người Kim Ngô Vệ đứng ở đó. Bên hông bọn họ đeo trường đao, xếp thành hai đội mà trừng mắt nhìn bọn họ.

Người tướng sĩ cầm đầu phát hiện ra thân phận bọn họ thì mang theo ý cười mà nói: “Tướng quân, nguyên lai là Phạm thượng thư gia nhị công tử cùng Cố Quốc công gia Ngũ công tử đánh nhau ở tửu quán.

Đám người tự động mở tạo ra một con đường ở giữa, một vị nam nhân bộ dạng anh tuấn từ đó đi ra. Ông mặc một thân trang phục màu đen, bả vai rộng lớn, nhìn không ra tuổi tác. Mặt mày nghiêm nghị nhưng không làm cho người khác cảm thấy hung dữ mà lại mang theo uy nghiêm.

“A vậy sao……” Đôi mắt ông đảo qua trên người hai người sau đó dừng ở trên mặt Phạm Sùng Thanh, ngữ khí chế nhạo nói, “Thật là cao hứng.”

Phạm Sùng Thanh không màng mình bị đá đến bầm tím mà vội nói: “Phó thúc hiểu lầm…… con chỉ là vô tình bị ngã thôi.”

“Té ngã.” Phó Trường Quân gật gật đầu, lại nhìn tới Tống Sơ Chiêu, “Ngũ công tử đẩy hắn sao? Sức lực thật lớn, đẩy đến độ trên đất hỗn độn.”

Tống Sơ Chiêu không ngờ lúc này vậy mà nhìn thấy Phó Trường Quân trong lời đồn, nàng không kịp đè xuống tâm tình của mình, trong đầu chỉ một trận hỗn loạn. Nghe ra giọng điệu của đối phương thì nàng lại phát huy đạo lý không nhận sai tốt đẹp của mình qua nhiều năm, ngang như cua mà hừ một tiếng.

Phạm Sùng Thanh: “……” Cố Ngũ lang! Ngươi đây là muốn hại chết ta!

“Cố Ngũ công tử.”

Phó Trường Quân cảm thấy ngạc nhiên về nàng, không nghĩ rằng Kim Ngô Vệ mới tiếp đón Cố Phong Giản chưa tới một ngày mà biểu hiện của đối phương so với kẻ bất trị nhiều năm như Phạm Sùng Thanh còn muốn kiêu ngạo hơn.

Tống Sơ Chiêu nhìn ông rồi đối chiếu mặt ông cùng với chính mình. Trong ngực nàng vậy mà hốt hoảng, như thế nào lại giống nhau như vậy.

Nàng mới không tin bèn lớn tiếng nói một câu: “Gạt người!”

Phó Trường Quân sửng sốt hỏi: “Ta? Ta lừa ngươi cái gì?”

Phạm Sùng Thanh sợ tới mức vỡ mật, hắn muốn che lại miệng Tống Sơ Chiêu nhưng không dám đụng vào nàng, chỉ có thể ở bên tai nàng nói nhỏ giọng xin tha “Tổ tông của ta ơi, những lời chửi tục ngươi nghe một chút thôi nhưng ngàn vạn lần đừng nói ra! Ta xin ngươi!”

Tống Sơ Chiêu nhìn hắn: “Ngươi cùng người nọ là một nhóm!”

Phạm Sùng Thanh bị oan đến hoảng, hắn dậm chân nói: “Ta không phải!”

“Vậy ngươi hỏi thăm việc nhà người khác làm cái gì! Tống gia có quan hệ gì cùng với ngươi!”

“Ta cũng hối hận mà! Ta chỉ tò mò một chút mà thôi!” Phạm Sùng Thanh che mặt mình lại, vô cùng đau đớn thiếu chút nữa đã khóc, “Đây không phải báo ứng tới ngay rồi sao!”

Thấy hai người bọn họ ghé vào nhau xì xầm tuy nhìn ra sắc mặt bọn họ không tốt lắm nhưng cũng không đến mức trở mặt với nhau, một tướng sĩ không biết làm sao đành thấp giọng xin chỉ thị nói: “Tướng quân, nên xử trí nhị vị công tử như thế nào?”

Phó Trường Quân bất đắc dĩ thở dài, ông lắc đầu nói: “Nhị vị công tử thân phận tôn quý, sai người đi thông tri cho Cố phủ cùng Phạm phủ cho gọi bọn hắn đến lãnh người. Giằng co ở chỗ này sẽ quấy rầy chủ quán buôn bán; còn nữa, đi xuống hậu viện dọn sạch mấy cái phòng lại tìm đại phu đến xem bọn hắn có thương tích gì không. Ngươi đi trấn an khách nhân trong cửa hàng một chút.”

“Tuân lệnh.”

Trong lúc Tống Sơ Chiêu còn cùng Phạm Sùng Thanh trừng mắt thì sau cổ chợt căng lên đã bị người bắt lấy. Đối phương đẩy một chút, sau đó túm bọn họ giống như bắt gà mà đi vào bên trong.

“Tới bên này đi nhị vị công tử.”

Phạm Sùng Thanh quay đầu lại, hai mắt rưng rưng: “Phó thúc…… Con biết người không tin nhưng lần này con oan ức mà. Việc này không quan hệ gì đến con!”

Tống Sơ Chiêu líu lưỡi: “Không có tiền đồ!”

“Ngươi ngon cứ cứng rắn vậy đi!”

Tống Sơ Chiêu lúc này thân bất do kỉ, càng phải ngang hơn: “So với ngươi thì tốt hơn!”

Phạm Sùng Thanh lên án: “Nương ngươi không đánh ngươi nhưng cha ta sẽ lột da ta!”

Phó Trường Quân trực tiếp ném bọn họ mỗi người vào một phòng để phòng ngừa bọn họ tiếp tục cãi nhau, sau đó lại lấy một cây roi ném vào phòng Phạm Sùng Thanh.

———

Tác giả có lời muốn nói:

Phạm Sùng Thanh: A! Chết ta rồi!!!

------oOo------

Chương 13: Khuyên giải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Thời điểm Xuân Đông gấp gáp chạy vào thiếu chút nữa đụng vào Diệu Nhi đang đứng trước cửa. Nàng bước nhanh rồi hô to: “Cô nương! Cô nương không tốt rồi!”

Cố Phong Giản không vui nói: “Trời sập rồi sao?”

“Trời…Trời sẽ nhanh sập!” Xuân Đông vọt tới trước mặt hắn, sắc mặt một mảnh tái nhợt, “Bên ngoài người ta nói công tử đánh nhau cùng với người ta ở trên phố.”

Cố Phong Giản nâng mí mắt: “Ngươi nói cái
gì!”

Xuân Đông gật đầu: “Đúng vậy! Ầm ĩ thật lớn còn bị Kim Ngô Vệ bắt được!”

Cố Phong Giản đột nhiên đứng lên, ghế bị hắn xô ngã. Hắn trầm giọng hỏi: “Cùng ai đánh?”

“Nghe nói là với Phạm Sùng Thanh! Nơi đó quá rối loạn nên Kim Ngô Vệ đã cho người giải tán, ta cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì; dù sao bọn hắn đã đánh nhau rồi, đánh ở trước tửu quán lớn nhất kinh thành đó.” Xuân Đông cảm giác đau đầu, “Trời ơi, Ngũ công tử như thế nào lại đánh nhau?”

Xuân Đông còn muốn hỏi nàng có muốn mình đi Cố phủ tìm người hỏi thăm một chút tình hình cụ thể không vậy mà người trước mắt đã không còn bóng dáng.

Cố Phong Giản thậm chí còn quên đặt đồ trong tay xuống, hắn trực tiếp lao ra cửa.

Xuân Đông ngây người sau đó lại hô: “Cô nương!”

Phòng cho khách đã được quét dọn thật sạch sẽ, từ trong phòng có thể thông qua cửa sổ mà thấy được hoa viên bên ngoài.

Tống Sơ Chiêu nhìn thoáng qua bên ngoài thì phát hiện có rất nhiều binh lính đang đứng canh. Đối phương khi thấy nàng thì cong khóe miệng mà cười với nàng. Tống Sơ Chiêu đành cười khổ, sau đó đóng cửa sổ lại.

Nàng ngồi xuống bên mép giường, dựa đầu vào cột giường, nhắm mắt lại suy nghĩ.

Kỳ thật cũng không phải suy nghĩ cái gì tốt mà là cảm thấy vừa rồi nàng tính sai, đáng lý nên đánh gãy chân của người kia.

Nàng chưa từng thấy qua Phó Trường Quân mà nương nàng cũng chưa từng nói cho nàng biết. Nàng không biết rằng người nọ là nghĩa huynh của bà ấy.

Mắt Tống Sơ Chiêu mê ly.

Thật ra cũng có manh mối. Nàng đã từng không rõ vì sao tính tình mẫu thân lại mâu thuẫn như vậy khi nói về kinh thành cũng như vì sao bà ấy gã cho phụ thân làm một vị kế thất.

Nàng tin tưởng mẫu thân sẽ không phải là người như vậy, càng không phải

phụ thân đã bị lừa dối. Sự việc xảy ra đã lâu, nội tình trong đó tuyệt không phải như những lời mà kẻ nô bộc kia đã nói. Người nọ dùng lời nói ám chỉ mẫu thân nàng cùng Phó tương quân rõ ràng có ác ý, không thể tin tưởng.

Nhưng nàng cảm thấy Tống lão phu nhân có lẽ thật sự nghĩ như vậy nếu không sẽ không đối xử nàng như kẻ thù. Lý do như vầy lại có vẻ hợp lý.

Tống Sơ Chiêu không cảm thấy bực bội mà ngược lại nàng còn bật cười.

Vị lão thái thái kia vừa vô tri lại buồn cười.

Ngồi một mình trong chốc lát vậy mà nàng lại nghe được âm thanh quen thuộc.

Người nọ nói: “Ta tới tìm Cố Ngũ lang.”

Tống Sơ Chiêu vội vàng đẩy cửa phòng, ló đầu ra bên ngoài xem xét.

Tướng sĩ canh giữ ngoài viện ngăn người nọ lại mà nói: “Cô nương, Cố Ngũ lang hiện giờ là nghi phạm đã bị tướng quân chúng ta bắt được nên không thể để cho người gặp.”

Vách cửa phòng sát bên cũng mở ra. Phó Trường Quân cũng ló đầu ra giống y hệt nàng.

Cố Phong Giản cùng Phó Trường Quân mặt đối mặt, cả hai đều trông có vẻ sửng sốt.

Tống Sơ Chiêu di chuyển tầm mắt giữ hai người mà tiến hành lý giải.

Trong mắt Cố Phong Giản viết “Thật khéo”, trong mắt Phó Trường Quân lại đơn thuần “Kinh ngạc”.

Bọn họ nhìn nhau có chút ngây ngốc.

Sau đó Phó Trường Quân phất tay kêu thủ hạ cho người tiến vào. Cố Phong Giản ôm quyền với Phó Trường Quân xem như chào hỏi qua.

Đây không phải là phương thức hành lễ mà cô nương hay dùng nhưng bởi vì Phó Trường Quân cho đây là thói quen nàng có khi lớn lên ở biên quan nên cũng không để ý lắm.

Cố Phong Giản đi thẳng đến phía Tống Sơ Chiêu, lách mình tiến vào phòng nàng rồi đóng cửa lại.

Tống Sơ Chiêu nhìn hắn lại nhớ đến sai phạm của mình nên đành thẳng thắng nói: “Là ta đánh hắn.”

Ngữ khí nàng tràn ngập áy náy, thế mà lại dùng việc tư mà gây họa cho hắn, giọng điệu nàng cũng thấp hơn mà nói tiếp: “Xin lỗi. Nhất thời ta không nhịn được.”

“Ngươi muốn đánh thì cứ đánh.”

Tống Sơ Chiêu nhìn chằm chằm vào mặt hắn, thấy hắn vừa chau mày vừa dồn dập thở nói ra những lời này khiến nàng không biết hắn nói mát hay là thật sự không để ý.

Cố Phong Giản vừa nãy đi vào trong phòng, tình thế bất đắc dĩ mới kêu Tống Sơ Chiêu đóng cửa lại khiến cho ánh sáng trong phòng không tốt lắm nên hắn đành phải hỏi: “Thế nào rồi?”

Tống Sơ Chiêu chỉ ngón tay về phía sau:” Người đang nằm ở bên phòng bên kia. Hắn hắn không có việc gì, lúc ta ra tay cũng không có tàn nhẫn.

Mới đây hắn còn tung tăng nhảy nhót đó.”

Cố Phong Giản bất đắc dĩ nói: “Ta hỏi ngươi.”

“Ta?” Tống Sơ Chiêu vẫy vẫy tay, “Ta khá tốt. Nhưng không biết ngươi cảm thấy như vầy……có tốt không?”

Đôi mắt Cố Phong Giản vẫn luôn dừng trên người Tống Sơ Chiêu làm cho nàng sợ hãi: “Hiện tại ngươi muốn ta xin lỗi hắn như thế nào? Ngươi nói đi, ta sẽ nghe ngươi.”

Cố Phong Giản thở dài, hắn chỉ vào mép giường ý bảo nàng ngồi xuống. Sau đó tự mình dọn một cái ghế dựa rồi ngồi đối diện nàng.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, thoạt nhìn có chút trịnh trọng; thấy thế, Tống Sơ Chiêu cũng ngồi nghiêm chỉnh cùng hắn đối thoại.

Cố Phong Giản hỏi: “Vì sao đánh nhau?”

“Nghe được lời ô uế nên không vui.”

“Là do Phạm Sùng Thanh nói?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không phải hắn.”

Cố Phong Giản: “Người nọ đâu?”

Tống Sơ Chiêu tiếc nuối mà dậm chân: “Chạy mất rồi. Do Phạm Sùng Thanh phi đến ngăn ta lại!”

Cố Phong Giản đi về phía cửa sổ, hắn chỉ ra bên ngoài: “Là người kia sao?”

Tống Sơ Chiêu đi qua thì thấy trong viện không biết khi nào đã nhiều hơn một người đang bị trói cứng nằm ở trên mặt đất, tuy hắn ta bị chặn họng nhưng lại như con sâu mà không ngừng lăn lộn.

Tống Sơ Chiêu gật đầu nói: “Chính là hắn!”

Cố Phong Giản lại khép cửa sổ.

Biết người đã bị bắt, tâm tình Tống Sơ Chiêu nháy mắt đã thoải mái hơn.

Tống Sơ Chiêu nói: “Không phải hắn chạy rồi sao?”

“Trong kinh thành, hiếm khi có người nào mà Kim Ngô Vệ không bắt được, huống chi Phó tướng quân lại chỉ huy thiết vệ tinh nhuệ nhất kinh thành.” Cố Phong Giản nói, “Ngươi cứ yên tâm nếu người này bị Phó tướng quân thẩm vấn.”

Tống Sơ Chiêu nhớ tới lời nói bây bạ mà người kia đã nói qua thì không muốn cho Phó Trường Quân biết.

Cố Phong Giản vừa lúc hỏi: “Người kia đã nói gì mà khiến cho ngươi bực như vậy?”

Tống Sơ Chiêu chần chờ một lát, nói: “Thật ra ta cũng không muốn nói cho ngươi biết lắm. Không phải chuyện quan trọng gì.”

Cố Phong Giản: “Được. Vậy ta không hỏi.”

Tống Sơ Chiêu nghe vậy lại kinh ngạc ngẩng đầu.

“Ngươi không muốn biết sao? Ngươi không hiếu kỳ sao? Sao ngươi không truy vấn một chút?”

Cố Phong Giản nói: “Ta tình nguyện không biết nên người khỏi tìm cách gạt ta.”

Tống Sơ Chiêu bảo đảm mà nói: “Ta không lừa ngươi!”

……..

Mặt trên cái giá gỗ trong góc phòng có một cái thau đồng.

Cố Phong Giản đi qua thì phát hiện bên trong là nước vừa mới được đổ vào, lúc nãy còn có chút ấm nhưng bây giờ đã lạnh đi rất nhiều.

Hắn rút khăn lông đang treo sau đó giặt khăn sơ qua một lần rồi đem tới trước mặt Tống Sơ Chiêu.

“Tay.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta vừa mới rửa tay.”

Cố Phong Giản chỉ vào: “Trên tay ngươi có vết thương.”

Tống Sơ Chiêu nhìn theo mới phát hiện ra. Có lẽ bị vụn gỗ làm cho bị thương lúc đánh nhau, cũng có thể là do người nọ cào bị thương nên mới có hai vết xước kéo dài. Lúc trước còn chưa rõ ràng lắm nhưng hiện tại không những sưng đỏ còn rướm máu, nhìn có vẻ nghiêm trọng.

Kỳ thật nàng cũng không thấy đau.

Cố Phong Giản kéo lấy tay nàng rồi dùng khăn chậm lên một chút.

Chiếc khăn mang theo sự lạnh lẽo cùng ướt át nhưng lại dập tắt cảm ngứa

ngáy nơi vết thương khiến nàng cảm thấy thoải mái không ít.

“Ngươi thật sự không giận ta?” Tống Sơ Chiêu quan sát thần sắc hắn: “Ta đánh người đó.”

Mọi người đều biết Cố Ngũ lang xưa nay nho nhã lễ độ lại khiêm tốn, rất ít khi tức giận với một ai huống chi là tức muốn hộc máu đến như vầy.

“Hắn đánh không lại ngươi thì đáng đời hắn.” Cố Phong Giản đương nhiên nói, “Như vậy thì sau này hắn cũng không còn mặt mũi mà tới tìm ngươi gây phiền toái. Trong kinh thành càng sẽ không có người nói bậy.”

“Vì cái gì?” Tống Sơ Chiêu ngập ngừng nói, “Nếu đổi lại là phụ thân ta thì sẽ phái người tới lột da ta.”

Khi nhắc đến phụ thân của mình, yết hầu nàng lại nghẹn một chút không nói thành lời.

Cố Phong Giản cười một chút, lông mi khẽ rung: “Bởi vì ngươi hiện giờ là Cố Ngũ lang.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Cố Ngũ lang không cần mặt mũi sao?”

Cố Phong Giản: “Không, bởi vì Cố Ngũ lang là nam nhân, chỉ là hai nam nhân luận bàn với nhau thôi cũng không phải là chuyện gì to tát.”

Cố Phong Giản ngẩng đầu, con ngươi trong suốt phản chiếu bóng hình nàng.

“Rất nhiều sự tình vốn không phải là do ngươi sai mà sai vì ngươi là nữ nhân mà hiện giờ ngươi cũng không phải.” Cố Phong Giản nói tiếp: “Ngươi xem tứ ca ta, lại xem Phạm Sùng Thanh, bọn họ mỗi người có một cách

sống rất tùy ý. Người đời có nói bọn họ sai không? Sai chỗ nào?”

Tống Sơ Chiêu há miệng thở dốc, nàng muốn nói rất nhiều sự tình nhưng cuối cùng chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Thật ra ta cũng là nghĩ như vậy nhưng nếu nói ra ta sẽ bị mắng.”

“Ta không mắng ngươi.” Cố Phong Giản bật cười, “Sự thật đúng là như thế, ta hiểu rõ. Sai không phải tại ngươi mà tại thế tục; nhưng ngươi chỉ nên nói với ta, không cần nói với những người khác.”

Lồng ngực Tống Sơ Chiêu có một dòng nước ấm trào ra, đem những tâm tình chua xót đã bị kèm nén mà đẩy ra ngoài, hốc mắt nàng vì vậy mà có chút ướt.

Trên đời tuyệt đối không có người thứ hai nói với nàng nếu ngươi là nam nhân thì ngươi không có sai, tất cả đều do miệng lưỡi người đời.

Cũng sẽ không có người thứ hai giải thích cho nàng hiểu, cổ vũ nàng lại nói ra ý tưởng lớn mật như vậy.

Hình tượng Cố Phong Giản ở trong mắt nàng đã trở nên vô cùng cao cả.

“Cố Ngũ lang!” Tống Sơ Chiêu tự đáy lòng nói: “Ngươi thật tốt!”

Làm sao lại có một người tốt như vậy chứ!

Cố Phong Giản hạ giọng: “Rất ít có người nói ta tốt.”

Tống Sơ Chiêu chớp chớp mắt, đè xuống nước mắt: “Bọn họ thật không có mắt!”

Cố Phong Giản: “……” Sao ngươi biết ta tốt với người khác?

Cố Phong Giản thấy nàng như vậy thì thu lại ý cười mà dặn dò: “Ta không có khuyến khích ngươi đi đánh nhau, đánh nhau tóm lại vẫn là không tốt. Không cẩn thận lại làm chính mình bị thương.”

“Ta cũng không tùy ý đánh người.” Tống Sơ Chiêu vội nói, “Nếu không nói đạo lý hay là thật sự quá phận ta mới động thủ!”

Cố Phong Giản buồn cười hỏi: “Vậy nếu ta làm sai thì ngươi cũng muốn đánh ta sao?”

“Không! Sẽ không!” Tống Sơ Chiêu xua tay, “Ta không đánh ngươi! Ta chỉ cùng ngươi giảng đạo lý. Ta như thế nào lại đánh ngươi?”

Hai người bọn họ mãi nói chuyện lại không chú ý tới bên ngoài vậy nên cũng không biết Cố phu nhân đã đi tới cửa phòng. Bà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cố phu nhân đau lòng mà hô: “Con ta ơi!”

Tống Sơ Chiêu kinh sợ, Cố phu nhân cũng kinh sợ duy chỉ có Cố Phong Giản vẫn bình tĩnh.

Tống Sơ Chiêu mới phát hiện ra hai người vẫn còn nắm tay nhau nên vội vàng rút tay trở về, bối rối giấu ở sau lưng.

Bàn tay của Cố Phong Giản vì vậy mà giơ ra lẻ loi giữa không trung.

Tống Sơ Chiêu lại giơ tay nhấn một cái làm cho hai tay hắn thả xuống hai bên hông.

Trước mặt Cố Phong Giản, Tống Sơ Chiêu có chút co quắp mà gọi: “Mẫu

thân.”

Động tác Cố phu nhân so với nàng thì càng nhanh hơn, bà ấy lui về phía sau một bước rồi “Cạch”- đóng lại cửa phòng.

Tống Sơ Chiêu: “??”

Ngay sau đó là một tiếng gõ cửa ôn hoà vang lên.

“Ngũ Lang, con có trong đây không?”

Tống Sơ Chiêu đang muốn đáp lời, lại nghe Cố phu nhân tự hỏi tự đáp: “Con không có ở trong đó sao? Trong phòng không có ai sao? Vậy nương đi trước sang Phạm nhị lang hỏi vài câu.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Người thật có ý tứ!

Tống Sơ Chiêu bị bà làm cho càng quẫn bách giống như bọn họ thật sự đang làm gì mờ ám.

Cố Phong Giản cũng bị chọc cười.

Tống Sơ Chiêu cấp bách mà nói: “Ta cũng sang bên cạnh nhìn xem.”

Ở bên cách vách, Phạm thượng thư cũng tới rồi.

Ông vén vạt áo đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy Phạm Sùng Thanh thì mắng: “Nghịch tử, ngươi điên rồi! Ngươi dám đánh Cố Ngũ lang! Ngươi vậy mà cũng hạ thủ được!”

Phạm Sùng Thanh xoay người, lộ ra một bên mặt sưng đỏ, oan ức kêu lên: “Cha, con không đánh hắn là hắn đánh con! Người xem đi!”

Phạm thượng thư để mắt sát vào, cẩn thận quan sát mặt hắn một lát, sau đó càng thêm phẫn nộ nói: “Ngươi là đồ vô dụng! Một Cố Ngũ lang mà ngươi cũng đánh không lại!”

Phạm Sùng Thanh: “??” Người gì sao vô cớ gây rối, con sợ là không phải nhi tử ruột của người.

———

Tác giả có lời muốn nói.

Thống nhất giải đáp một chút nghi vấn:

1/ Nữ chính vì sao trở về nhưng lại không nói với mẹ? – Chương 1 mở đầu có ghi.

2/ Vì sao lưu tại kinh thành không quay về? – Giao thông cổ đại không có nhiều phương tiện vả lại nếu muốn đi xa nhà cần phải có công văn phức tạp. Hơn nữa nếu lưu lại cục diện đầy rối rắm mà rời đi vậy không phải sẽ đắc tội Cố gia sao? Nàng mới trở về ở hai ba ngày mà thôi, trong bối cảnh cổ đại thì không thể cùng trưởng bối trong nhà mà ầm ĩ to lên.

3/ Vì sao không đi tới nhà ngoại tổ? – Nàng không biết sự tình phía ngoại nên bên đó cũng xem như là một nơi xa lạ, hoàn toàn là người không quen biết. Người bình thường đang bị một đống chuyện làm phiền lòng thì còn có thể nghĩ tới việc đi thăm người thân sao?

4/Cảm giác nữ chính ngu ngốc? – Mọi người không thể yêu cầu ai cũng sẽ biết trạch đấu nha. “Có mơ hồ giả, không thể trách lấy tiệp xảo; có tiểu trí giả, không thể nhậm lấy công lớn*.” → Trong văn này nữ chính là người thẳng thắn và dũng cảm; nếu không vừa mắt sẽ đánh người. Hơn nữa nhìn

vào tâm tư cùng sự thông minh của cô ấy, tôi cảm thấy nữ chính này không ngu xuẩn.

**Người có chiến lược không nên có kỹ năng nông cạn; Người có trí thông minh tầm thường không nên được giao phó những việc lớn.*

Mà thôi, tôi đã từng nói qua truyện sẽ được viết bởi giọng văn ngôn tình lãng mạn, tính cách của các nhân vật khẳng định sẽ có sự thay đổi.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ ~

------oOo------

Chương 14: Hóa ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Lúc Cố phu nhân cùng Tống Sơ Chiêu tiến vào, Phạm thượng thư lập tức không mắng nữa.

Hai vị trưởng bối tới nhận người cùng tạ lỗi với Phó Trường Quân: “Làm cho Phó tướng quân thêm phiền toái.”

Phó Trường Quân cười nhẹ, ông đáp lễ: “Sự tình ta đã hỏi rõ ràng, thật ra cũng không phải việc gì nghiêm trọng. Người bên ngoài cũng đã nói hắn sẽ không tính toán; không biết việc hiểu lầm giữa nhị vị công tử muốn giải quyết như thế nào?”

Phạm Sùng Thanh là kẻ bị đánh nên lần này phụ thuộc vào việc hắn có muốn truy cứu hay không.

Phạm Sùng Thanh thấy mọi người nhìn qua lại lôi ra lý do trăm ngàn lỗ hổng kia: “Con xác thật là ngộ thương. Con tự mình ngã một cái.”

Phạm thượng thư che mặt rồi nói một câu giống Tống Sơ Chiêu: “Không có tiền đồ!”

Sau đó hắn lại nói câu y như trong dự đoán của Phạm Sùng Thanh: “Đợi ta trở về sẽ thu thập con!”

Phạm Sùng Thanh: “……”

Hắn cũng coi như nhìn rõ hiện thực. Dù có tiền đồ hay không đều phải chịu đánh. Có tiền đồ thì hắn và Cố Ngũ lang bị Phó thúc đánh một lần mà cha hắn cũng đánh hắn một lần. Không có tiền đồ thì tốt xấu gì chỉ có một mình hắn bị đánh.

Vậy thì hắn cứ không có tiền đồ đi.

Phó Trường Quân đang muốn nói chuyện thì Cố Tứ lang từ đâu vọt vào kêu la gào mắng: “Phạm Sùng Thanh! Ngươi là kẻ tiểu nhân vô sỉ, ngươi dám động thủ với Ngũ đệ ta, ngươi ——”

Hắn vào phòng mới phát hiện bên trong dị thường yên tĩnh, mọi người đều có vẻ mặt không đúng, đều cùng nhau đặt tầm mắt trên người hắn.

Cố Tứ lang nhìn vẻ mặt ai oán của Phạm Sùng Thanh, miễn cưỡng chuyển chủ đề mà cười nói: “A, vì sao khuôn mặt nhỏ nhắn này lại sưng đỏ như vậy?”

Phạm Sùng Thanh giận dữ, dùng sức phủi tay hắn: “Cố Phong Úy, ngươi có bệnh không? Cả ngày ở bên ngoài bố trí ta! Ngươi nghĩ ta hiền quá sao?”

Phạm thượng thư bị hai người bọn họ phiền đến mức không nhịn được: “Hai người các ngươi đều câm miệng cho ta!”

Hai người lập tức chủ động đứng thẳng dựa vào tường, im thin thít.

Phạm Sùng Thanh đặc biệt hậm hực.

Vì sao người bị đánh là hắn mà người mất mặt cũng là hắn? Mọi người không thể đối đãi một cách công bằng sao?

Hắn cũng muốn trở thành người được Phạm nhị lang sủng ái! Dựa vào đâu

mà không cho hắn cơ hội?!

Nhi tử tóm lại vẫn là nhi tử, Phạm thượng thư rốt cuộc nhớ tới việc vì sao mình lại đến đây. Hắn quay sang Cố phu nhân mà hừ: “Cố phu nhân mới vừa nói rằng nếu ai đánh nhi tử ngươi thì ngươi sẽ không để yên cho hắn đúng không?”

Cố phu nhân giơ tay sửa sang lại tóc của mình, thần sắc không thay đổi mà nói: “Cũng không nhất định, tùy thuộc vào người bị đánh nữa. Nếu có người đánh Tứ lang nhà ta thì ta mặc kệ.”

Cố Tứ lang: “??”

Tống Sơ Chiêu ngượng ngùng mà nói: “Kỳ thật con cũng bị thương.”

Phạm thượng thư: “Ngươi bị thương chỗ nào?”

Tống Sơ Chiêu xắn tay áo lên để lộ ra bàn tay mình, nàng nhiệt tình đưa vết thương nho nhỏ kia ra cho mọi người xem.

Phạm thượng thư ghét mắt sát vào quan sát, sau khi thấy đó là một vết thương thật “lớn” thì hắn tức giận vểnh cả râu. Hắn đẩy tay Tống Sơ Chiêu ra mà quát: “Ngươi đừng có khinh người quá đáng!”

Phó Trường Quân đứng thẳng người, tay cầm roi gõ gõ: “Nếu đã ẩu đả ồn ào trên đường thì nên bị phạt. Mặc dù là nhị vị công tử thì vẫn bị quất roi mười lần, dạo phố thị chúng.”

Trước mắt Cố phu nhân tối sầm, kêu lên: “Không thể! Con ta bệnh nặng mới khỏi làm sao có thể chịu phạt được? Hắn không giống như Phạm Sùng Thanh hàng năm tập võ, đừng nói mười roi, một roi cũng không thể!”

Phạm thượng thư: “??”

Ta kính ngươi một thước, ngươi lại hố ta một trượng?

Phó Trường Quân bị bọn họ làm cho tức cười nhưng vẫn làm bộ đứng đắn nói: “Một khi đã như vậy thì tất cả chỉ là hiểu lầm đúng không?”

Phạm thượng thư còn có thể nói cái gì? Hắn phất ống tay áo, quay sang trừng nhi tử mình.

“Nhị vị làm hư hao không ít đồ vật trong tửu quán cũng nên bồi thường. Đồng thời phạt bạc vì đã gây chuyện trên đường.” Phó Trường Quân nói tiếp: “Đến tột cùng nên bồi thường bao nhiêu thì nhị vị nên thương lượng với chưởng quầy. Lần này phạt bạc gấp ba lần, giao cho Kim Ngô Vệ coi như là cảnh cáo, không thể tái phạm.”

Bọn tiểu bối đều ngoan ngoãn mà nhận sai, không dám làm càn.

Phó Trường Quân rời đi trước.

Ông đi về phía trong viện, đi giữa chừng thì dừng bước. Kẻ bị trói kia thấy ông thì nổ lực lết tới trước mặt rồi dập đầu.

Phó Trường Quân cúi đầu nhìn hắn ta, cười đến hòa ái: “Ngươi biết sai rồi sao?”

Người nọ điên cuồng gật đầu.

“Bởi vì ngươi đã nói lời không nên nói nên hiện tại ta không muốn nghe. Xem ra ngươi bị đánh cũng không nhẹ, trước tiên ta đem ngươi đi trị liệu một chút, ngươi thấy thế nào?”

Nam nhân vạn phần hoảng sợ đến bật khóc, hắn dùng sức lắc đầu lại dập đầu với Phó Trường Quân.

Phó Trường Quân tiếp tục cười: “Ngươi không cần lo lắng. Phủ Quốc công sẽ lo tiền thuốc cho ngươi. Hôm nay ta đã làm xong việc nên có rất nhiều thời gian. Ngươi cứ suy nghĩ kỹ rồi hắn nói. Mang đi.”

Vị tướng sĩ ở bên cạnh đem một tay nhấc hắn lên, không màng đến việc hắn ta đang giãy giụa, cùng những người khác đi ra ngoài.

Chờ cho đám người Phó Trường Quân rời đi, Tống Sơ Chiêu và Cố Tứ lang mới theo sau mà đi ra. Cố phu nhân kêu hai người bọn họ về trước nghỉ ngơi, sự tình còn lại cứ giao cho bà thương lượng.

Cố Tứ lang một mực quấn lấy Tống Sơ Chiêu, một đường lải nhải: “Vì sao ngươi lại ở cùng Phạm Sùng Thanh? Còn cùng hắn đánh nhau nữa. Ngươi nói cho tứ ca vì sao đánh hắn. Đương nhiên tứ ca không phải nói ngươi không đúng, một phát lưu lại trên mặt hắn thật chuẩn. Có phải hắn bắt nạt ngươi hay không? Tính tình ngươi như vậy mà lại động tay động chân, đến tột cùng là vì cái gì……” Tống Sơ Chiêu nói câu được câu không, nàng trả lời Cố Tứ lang cho có lệ vậy mà hứng thú của hắn cũng không giảm, hắn dựa vào sự tưởng tượng và suy đoán của mình nên đoán lung tung chân tướng.

Hai người đi khỏi hậu viện đã ra tới đường cái.

Cố Tứ lang lôi kéo tay áo Tống Sơ Chiêu, nói muốn mang nàng đi ăn ngon xã vận đen nhiễm từ Phạm Sùng Thanh; đang lôi kéo thì hắn phát hiện người bên cạnh đứng bất động.

Tuy mưa đã ngừng nhưng khắp nơi trong kinh thành quả thật đều ướt nhẹp.

Cố Phong Giản một thân bạch y đứng dưới tàn cây lê phía đối diện, hắn giẫm lên bùn mà lẳng lặng nhìn bọn họ bên này.

Gió thu mang theo hơi lạnh thổi đến, thổi bay đi tà áo cùng mái tóc dài của hắn, không chỉ làm cho hắn có thêm phần lạnh lùng mà còn làm người ta cảm thấy hắn tách biệt với thế giới này.

Cố Tứ lang theo tầm mắt Tống Sơ Chiêu nhìn qua; mới đầu hắn còn chưa nhận ra là ai thì chỉ nghĩ cô nương nhà ai tới đây giải sầu, quả thật là giai nhân thanh tú. Đến lúc người bên cạnh mình chạy về phía đối phương thì hắn mới ý thức được chính là Tống Tam nương.

Đây là lần đầu tiên Cố Tứ lang chính mắt nhìn thấy Tống Tam nương.

Mọi người đều nói cho hắn Tam cô nương này lộng quyền ngang ngược, tùy hứng làm bậy, thô bỉ bất kham, nhưng lại không ai nói cho hắn biết Tống Tam nương lại là một nữ tử xuất trần như vậy.

Hắn kinh ngạc một lát rồi cũng đuổi theo.

Lá cây còn đọng lại không ít giọt mưa, khi có gió thổi qua thì chúng rơi xuống rào rạt.

“Vì sao ngươi còn ở đây?” Tống Sơ Chiêu thấy đầu vai Cố Phong Giản đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, nàng phủi một chút, nói: “Nếu không cẩn thận sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Cố Phong Giản nói: “Lo lắng cho ngươi không thể nói lại bọn họ nên ta chờ ở nơi này xem sao.”

Phó Trường Quân nọ không phải là người dễ nói chuyện, không thích bán mặt mũi cho ai. Nếu hắn không cao hứng thì rơi vào tay hắn coi như phụ

mẫu cũng không nhận ra.

Cố Phong Giản suy nghĩ, nếu có gì ngoài ý muốn thì hắn có thể lấy thân phận Tống Sơ Chiêu mà cầu được sự tình nên mới chờ ở nơi này.

Cố Tứ lang cười lớn chen vào nói: “Tống cô nương không cần lo lắng. Ngũ đệ ta có tài ăn nói trác tuyệt, bụng đầy kinh luân, sẽ không dễ bị ăn hiếp như vậy đâu.”

Hắn vỗ bả vai Ngũ đệ mình: “Ngươi đừng thấy võ nghệ đệ ấy không tốt mà lo lắng, kinh thành từ trên xuống dưới, không ai có thể ăn hiếp được hắn cả.”

Tống Sơ Chiêu và Cố Phong Giản đều cảm thấy hắn quả thật chướng mắt nhưng Cố Tứ lang lại không tự giác được điều đó.

Tống Sơ Chiêu lôi kéo Cố Phong Giản đi sang hướng bên cạnh.

“Xuân Đông đâu?”

“Ta kêu nàng đi mua ít đồ rồi.” Cố Phong Giản nhíu cái mũi, “Nàng ấy rất ồn ào.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Chắc là nàng muốn gọi ngươi trở về? Ngươi về đi, ta ở nơi này đã không có việc gì.”

Nàng đột nhiên nhớ tới việc đi tới Hạ phủ, đang muốn nhắc nhở một câu thì Cố Tứ lang lại thò qua, chỉ vào tay Cố Phong Giản: “A, Tống cô nương, ngươi cầm sách gì vậy?”

Lúc nãy Cố Phong Giản nhất thời sốt ruột nên trực tiếp mang theo quyển sách này lại đây. Tuy rằng cất ở trong ngực nhưng sách vẫn ướt một ít, mặt

bên ngoài đã có vết hằn.

Hắn cúi đầu muốn vuốt phẳng chỗ gấp thì vừa lúc lộ ra tên sách.

Cố Tứ lang nói: “Ồ, cô nương đang xem quyển sách này sao? Ta nhớ rõ Ngũ đệ trước đó vài ngày cũng mượn quyển này chép lại, hai người các ngươi có sở thích thật giống nhau, thật hiếm thấy! Nghe nói Tống cô nương lớn lên ở biên quan vậy mà nguyên lai cũng là người văn nhã!”

Cố Phong Giản nhàn nhạt nói: “Ở biên quan nào có nhiều sách như vầy?”

Cố Tứ lang: “Hả?”

“Ở biên quan thì chỉ có binh thư là nhiều nhất, những cuốn khác đều bị gọi là tạp thư!” Tống Sơ Chiêu bất đắc dĩ nói, “Tứ ca, ngươi không nhận ra đây là sách của Ngũ đệ ngươi sao?”

“A? Nguyên lai đây là sách của Ngũ đệ!” Cố Tứ lang đầu tiên là cả kinh, sau đó lại thay bằng vẻ tôn kính, “Ông trời của ta ơi, sách này ta xem không hiểu! Tống cô nương thế nhưng lại vì Ngũ đệ của ta mà đọc thứ khó hiểu như vậy!”

Tống Sơ Chiêu toát mồ hôi lạnh.

Cố Phong Giản trấn tĩnh nói: “Đúng là có chỗ tối nghĩa.”

Cố Tứ lang săn sóc nói: “Ngươi cứ chậm rãi đọc không cần gấp gáp. Chỗ nào không hiểu thì ta sẽ kêu Ngũ đệ giảng cho cô nương.”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy chán ngắt mà nói: “Tứ ca, đi ăn cơm đi.”

Cố Tứ lang ước gì có thể dạy bảo đệ đệ nên ở bên tai nàng nói: “Lúc này

sao đệ còn nghĩ tới ăn? Nàng ấy vì lo lắng nên mới cố ý chờ đệ ở nơi này, đệ vậy mà không có nửa điểm cảm kích."

Tống Sơ Chiêu: "……" Tại sao ngươi không nghĩ rằng ta muốn một mình ngươi đi ăn thôi?

Cố Tứ lang đứng ở đó cười ngây ngô làm cho Tống Sơ Chiêu cùng Cố Phong Giản xấu hổ đối diện nhau. Không trong chốc lát, Cố phu nhân đi tới.

Bà nhìn thấy ba người cùng đứng dưới gốc cây như ba nén hương thì lấy làm kỳ quái, thế nên bà đi qua cười nói: "Tống Tam cô nương?"

Cố Tứ lang lập tức cao giọng: "Đúng là nàng ấy! Nàng ấy lo lắng Ngũ đệ nên chờ ở chỗ này."

Cố phu nhân cao hứng nói: "Hỏi sao ta nhìn thì thấy quen mắt, quả thật cùng Hạ Uyển muội muội khi còn trẻ giống nhau như đúc!"

Nàng cầm lấy cổ tay Cố Phong Giản, "Này" một tiếng rồi nói tiếp: "Vì sao lại lạnh như vậy!"

"Bởi vì nơi này có gió mát thôi ạ."

Cố phu nhân cười ha hả mà quay đầu hướng Tống Sơ Chiêu ý bảo nói: "Trước tiên mang tứ ca con rời đi."

Cố Tứ lang: "…… Có vẻ ta đang cản đường mọi người. Được rồi ta tự mình đi!"

Cố Tứ lang cùng Tống Sơ Chiêu đi đến nơi khác chờ, tạo cơ hội cho hai người nói chuyện.

Cố phu nhân giải thích: “Đa tạ Tống cô nương quan tâm, Ngũ Lang cũng không có chuyện gì. Ngày thường hắn trầm ổn, sẽ không cùng bạn tranh chấp, càng sẽ không cùng người khác đánh nhau. Việc hôm nay đúng là ngoài ý muốn.”

Cố Phong Giản: “Con biết.”

“Ngũ Lang quan tâm con. Tuy rằng hai người các con trước đây không chưa từng gặp qua nhưng ta chưa bao giờ thấy hắn quan tâm người khác như vậy. Ta nghĩ có lẽ là duyên phận.”

Cố Phong Giản nói: “Con đã từng gặp qua hắn.”

Cố phu nhân: “Gặp qua? Có phải như Xuân Đông nói, hai người các con gặp nhau ở biên quan?”

Cố Phong Giản gật đầu, hàm hồ nói: “Lúc ấy hắn té ngã ngựa nên không thể đi lại. Cuối cùng thân binh Tống gia đã chạy đến cứu người.”

Cố phu nhân nghe hắn nói thì trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc chưa hết thì kinh hỉ lại tới: “Nguyên lai là con! Nguyên lai lúc trước là con! Ta nói Tống gia làm gì có cái gì Tam công tử, công tử duy nhất thì vẫn luôn lớn lên ở kinh thành! Tam nương, đúng là con nha!”

Bà quá mức kích động nên lặp đi lặp lại nói rất nhiều lần rồi cầm chặt tay Cố Phong Giản.

“Nhờ vào con nếu không Ngũ Lang đã gặp nạn. Thân thể hắn không tốt, chịu không nổi giá rét, đa tạ con đã để quần áo để cho hắn lại mang nó đi tránh mưa. Nơi đó ngày thường ít người qua lại đừng nói chi mưa to thì càng không có người.” Bà không khỏi nghẹn ngào, “Nếu không may mắn

gặp được con mạo hiểm chạy suốt đêm gọi người tới chỉ sợ hắn không biết phải đợi bao lâu mới được cứu. con lúc ấy còn nhỏ như vậy lại gặp mưa to trên đường núi hắn không dễ dàng đúng không? Ngũ Lang ít nhiều đều nhờ vào con. Hài tử, con thật sự quá tốt."

Cố phu nhân nhẫn nhịn, áp xuống cảm xúc, lại nói: "Về sau ta muốn tìm con để nói lời cảm tạ đáng tiếc lại tìm không được người. Bọn họ chỉ nói con bị bệnh, không thể gặp khách. Ngươi lúc ấy bị bệnh có nghiêm trọng không?"

Có nặng hay không Cố Phong Giản cũng không biết, dù sao cứ gật đầu là được. Cố Phong Giản nói: "Con đã tốt lên nhiều rồi."

Cố phu nhân thổn thức: "Khó trách hắn tốt với con như vậy. Ngũ Lang thật là, thế nhưng không nói với ta! Cái gì hắn cũng giữ trong lòng; nếu không ta đã sớm đi cảm ơn con."

Cố Phong Giản rũ tầm mắt, cười khổ mà nói: "Có lẽ là không nghĩ đến con vậy mà có không ít tin tồn đi."

"Không cần nói như vậy! Không cần nghe những lời hồ đồ đó! Bọn họ lại biết cái gì?" Cố phu nhân vừa đau lòng vừa tức giận, nàng tiến lên ôm hắn, "Chiêu Chiêu, Hạ Uyển muội không ở kinh thành nên con cứ coi chúng ta như người một nhà. Có chuyện gì thì cứ việc tới tìm ta."

Cố phu nhân lại cùng hắn nói mấy câu, thấy hắn mặc đồ phong phanh nên không đành lòng giữ hắn lại, khuyên hắn nên về nhà.

Cố Phong Giản nhìn về phía cách đó không xa, thấy hình bóng Tống Sơ Chiêu vẫy tay tạm biệt hắn rồi xoay người rời đi làm hắn nhớ tới người che chắn trước mặt hắn vào cái ngày mưa to gió lớn núi lở đó.

_____

Tác giả có lời muốn nói: Cố Phong Giản / Tống Sơ Chiêu: Ta công lược được trưởng bối của mình.

------oOo------

Chương 15: Canh hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Tô mì nóng hầm hập được bưng lên, mùi thơm nương theo làn khói bay lên lượn lờ.

Phó Trường Quân gõ phần đuôi đũa xuống bàn, dùng vải bố lau sạch từ đầu đến đuôi một lần rồi mới cúi đầu nghiêm túc ăn mì.

Khói trắng theo động tác của ông mà càng trở nên dày đặc, khói che khuất đi khuôn mặt lạnh lùng của người đang ăn. Lẫn trong tiếng hút mì có tiếng chân hấp tấp chạy đến.

Ở phía sau Phó Trường Quân có mấy vị thân binh mang theo đao bên mình. Một vị thân binh đi đến vị trí cách hắn một mét thì cười nói: “Tống lang tướng, ngài chỉ cần đứng ở đây là được.”

Biết có người tới, Phó Trường Quân rốt cuộc dừng đũa mà hất cằm: “Nói đi.”

Tống tam lão gia và con của ông liếc nhau, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu cùng thấp thỏm, không biết nên nói cái gì. Tên nam nhân nằm ở giữa sân đã bắt đầu khóc thút thít mà cáo trạng.

“Bẩm tướng quân, bẩm quan gia, điều nên nói tiểu nhân đã nói hết rồi, ta chỉ nhận tiền làm việc thôi, không có thù oán với ai hết. Tiểu nhân dám thề, lời ta nói hoàn toàn là sự thật, có người kêu ta nói như vậy! Nhưng rốt cuộc người đó là ai thì ta không biết. Ta chỉ là một người bình thường thôi.”

“Mấy tin tức này đều là nửa thật nửa giả…Nhưng nghe từ miệng người hầu Tống gia là sự thật. Ta cho rằng là chuyện thật nên mới dám nhiều chuyện với người bên ngoài, không phải cố tình vu oan cho ai.”

Hai người Tống gia sắc mặt tái nhợt, vội vàng phủ nhận: “Không có khả năng đó! Phó tướng quân, người này chắc chắn không phải là người của Tống phủ chúng ta.”

“Dù gì Tống Tam là chất nữ, Tống phu nhân lại là trưởng tẩu của ta. Tuy ngày thường ta bận rộn công vụ nên quan tâm Tam nương không được đầy đủ nhưng cũng không đến mức đi hại nàng. Huống chi việc này đâu chỉ hủy đi danh tự của Tam nương và trưởng tẩu mà còn có cả danh dự của Tống gia đó!”

Tống tam lão gia nuốt nước miếng, hai tay run rẩy múa may ở không trung như muốn phủi sạch quan hệ.

“Nhất định là có người thù oán với Tống gia ta, muốn Tống gia và tướng quân kết thù nên mới truyền ra bên ngoài những lời đó. Mong tướng quân minh giám! Tuyệt không nên hiểu lầm ta khiến cho tiểu nhân đắc ý!”

Phó Trường Quân tiếp tục cúi đầu ăn mì, một người thân binh gần đó bước ra khỏi hàng, rút ra một sấp giấy từ trong ngực. Trên từng tờ giấy là một bản vẽ những người khác nhau đang nói chuyện ở những nơi khác nhau. Những tờ giấy này đều có cùng một nội dung.

Cảnh vẽ tuy có chút qua loa nhưng chi tiết quan trọng đều được diễn đạt đầy đủ. Nếu như muốn dựa vào đây để đi thẩm tra thì hoàn toàn có thể kéo ra được kẻ đứng ở sau lưng.

Tướng sĩ đưa qua cho Tống tam lão gia nhìn rồi nhanh chóng thu lại.

Phó Trường Quân cười nói: “Ngươi tuy nhận chức ở Kim Ngô Vệ nhưng không biết là do ngươi không đủ sự hiểu biết đối với Kim Ngô Vệ của ta hay là chưa hiểu rõ người hầu trong Tống gia của ngươi.”

Bởi vì khẩn trương nên cơ mặt của Tống tam lão gia run rẩy, ông không dám duỗi tay lau đi hồ hôi trên trán mà chỉ có thể phân trần:” Việc làm hôm nay khẳng định không phải do người Tống gia làm! Người này không có quan hệ gì tới Tống gia ta!”

“Vậy sao?” Phó Trường Quân nói, “Vậy trước kia thì có đúng không?”

Tống tam lão gia vừa suy nghĩ tìm từ để nói vừa âm thầm quở trách phu nhân và mẫu thân cả trăm ngàn lần, ông cẩn thận nói: “Chờ cho thuộc hạ trở về sẽ càng nghiêm khắc quản giáo hạ nhân trong phủ! Những tên nô tài gian xảo đều sẽ bị trục xuất khỏi cửa. Xin tướng quân hãy yên tâm!”

Phó Trường Quân cười nói: “Làm người hầu bây giờ thật không dễ dàng gì, lỡ có chuyện gì xảy ra đều do bọn họ sai. Thật ra cũng không cần như thế, ta cũng không muốn làm khó xử mấy người thân bất do kỷ như vậy.”

Phó Trường Quân dùng đũa chỉ vào tên nam nhân đang quỳ trên mặt đất mà hỏi: “À đúng rồi, ngươi có biết hắn bị ai đánh không?”

Tống tam lão gia nhanh chóng liếc mắt một cái lại quay đầu lại.

Mặt mũi người nọ bị đánh bầm dập, lưng cuộn tròn lại, chỉ vừa thấy cũng có thể hiểu được đã bị thương nghiêm trọng.

“Nhìn ngươi kìa, đây ánh mắt gì? Không phải ta đánh, thật không phải do ta đánh.” Phó Trường Quân thần bí nói với ông, “Là do Cố Ngũ công tử đánh.”

Tống tam lão gia nheo mắt: “Cố Ngũ công tử?”

Phó Trường Quân nói: “Đúng vậy. Hôm nay thật trùng hợp, lúc hắn nói bậy thì gặp phải Cố Ngũ công tử. Cũng may Ngũ công tử là người thông minh, hắn không nghe lời xúi giục mà lại tức giận đến độ đánh cho người kia một trận. Nếu không thì…ngươi nói thử xem, nếu có hiểu lầm chẳng phải là sẽ mang đến một sự phiền phức lớn sao?”

Người trên mặt đất khóc nức nở nói: “Ta thật sự không biết hắn là Cố Ngũ công tử!”

“Vậy nếu như ngươi biết Phạm nhị công tử thì sao?” Thân Phó Trường Quân hơi nghiên về trước, ông cười hỏi, “Nếu như ngươi biết Phạm nhị công tử và Cố gia Tứ lang có hiềm khích với nhau thì sao?”

Nam nhân không còn gì để nói, khóc càng to: “Ta…Ta chỉ nhận tiền làm việc…Ta không nghĩ đến nhiều thứ như vậy.”

Tống tam lão gia cũng muốn khóc: “Tướng quân, chúng ta dù sao cũng là thông gia của quốc công, mẫu thân ta cũng không được minh mẫn lắm, bà cũng không thể…”

Phó Trường Quân giơ tay cắn ngang lời của ông ta: “Việc này là do Cố Ngũ lang làm sai, hắn cũng đã nhận lỗi. Nếu đổi lại là ta thì khi có ai ức hiếp người Phó gia hoặc người Hạ gia thì ta sẽ không động thủ trực tiếp mà chỉ nhớ kỹ hắn. Ta mang thù thì sẽ yên lặng mà ghi tạc trong lòng rồi lại lựa lúc nào thích hợp mới tính sổ.”

Mũi Tống tam lão khụt khịt mấy tiếng, ông ta khom lưng nhận sai. Nhi tử của ông vẫn còn mang vẻ mặt mờ mịt, nhìn phụ thân rồi mới kêu một tiếng: “Cha?”

“Tống lang tướng, ngươi làm gì vậy? Tuy ngươi và ta đều thuộc Kim Ngô Vệ nhưng trách nhiệm trong ti cũng không giống nhau. Ngươi đâu cần phải sợ ta? Quyền hành bây giờ đều do đại ca ngươi nắm giữ, người Tống gia các ngươi đâu cần để ta ở trong mắt.”

Tống tam lão gia: “Không dám! Đều do Phó tướng quân quan tâm nên ti chức mới có ngày hôm nay!”

“Phải không?” Phó Trường Quân bưng tô mì, thổi đi lớp mỡ ở bên trên mới chậm rãi húp một ngụm, “Hôm nay ta tìm ngươi tới không phải vì dọa ngươi, cũng không phải vì muốn truy cứu trách nhiệm; chỉ là ta có nói mấy câu muốn nói với ngươi.”

Tống tam lão gia vội nói: “Dạ.”

Phó Trường Quân nói: “So với số lượng nữ quyến khá nhiều ở Tống gia thì hiện giờ nam nhân có bối phận cao nhất chính là ngươi. Tống tam lão gia, ngươi là nửa chủ nhân của Tống gia đó. Tống phủ nếu có xảy ra chuyện gì thì người khác sẽ tính mọi chuyện lên đầu ngươi.”

Ông xoay người, cười nói: “Kim Ngô Vệ là chức vị quan trọng, tuần tra kinh thành, thống lĩnh trọng binh. Nếu ngay cả mấy tôi tớ ở trong nhà còn không quản được thì làm sao người khác phục được đây? Ta nghĩ trong lòng Tống lang tướng có chí lớn, không phải chỉ thích tới đây gây sự.”

Tiếng Tống tam lão gia run rẩy: “Tạ ơn tướng quân nâng đỡ.”

Phó Trường Quân: “Ta rất coi trọng ngươi. Mấy ngày gần đây ta không có khảo sát ngươi, không biết ngươi có lười biếng hay không. Đã là một vị tướng thì ít nhất phải dũng cảm. Trong Kim Ngô Vệ của ta đều là người tài giỏi, nếu muốn bọn họ nghe lời thì ít ra bản thân cũng phải có bản lĩnh.

Ngươi nói xem có đúng hay không Lưu lang?”

“Hạ quan hiểu.”

Phó Trường Quân đứng dậy: “Giúp Tống lang tướng luyện thân thủ, cũng nói cho hắn biết ngày thường mọi người làm việc như thế nào đi.”

Tướng sĩ hỏi: “Luyện đến khi nào ạ?”

“Đã là học thì không có giới hạn.” Phó Trường Quân phủ thêm áo ngoài, lại mang bội đao lên, giọng điệu có chút tùy ý nói, “Ngươi muốn luyện đến khi nào?”

Tướng sĩ ôm quyền: “Hạ quan minh bạch.”

Tống tam lão gia suýt nữa ngã xuống mặt đất may mà nhi tử của ông nhanh tay đỡ lấy, hắn thấp thỏm không yên mà kêu lên: “Cha?”

Phó Trường Quân đi tới cửa, lại ngừng lại, quay đầu nói: “Tiểu Tống công tử, ta suýt nữa đã quên. Ngươi thay ta hỏi Tống lão phu nhân một câu “Đã lâu rồi không thấy Tống Tam cô nương qua Hạ phủ, không biết nàng có thích những lễ vật mà nghĩa phụ đưa qua hay không?”

Người bị gọi hồi lâu vẫn chưa kịp phản ứng lại khiến cho Tống tam lão gia phải đẩy một cái mới vội vàng trả lời: “Dạ.”

Phó Trường Quân gật đầu: “Vất vả cho ngươi. Sắc trời không còn sớm, ngươi cũng về sớm một chút.”

Tiễn Phó Trường Quân rời đi, Tống tam lão gia lập tức bắt lấy con của ông, muốn rời đi từ hướng bên cạnh.

Tướng sĩ ngăn lại: “Tống lang tướng muốn đi chỗ nào?”

Tống tam lão gia mang theo vẻ mặt “Mạng ta xong rồi” nói: “Ta chỉ muốn dặn dò nhi tử vài câu thôi.”

Kia tướng sĩ nén cười nói: “Vậy cũng được.”

Tống tam lão gia lôi kéo nhi tử đang còn dạo chơi trên mây đến một góc.

Ông vén tay áo lên, muốn nhẫn nhịn nhưng không nhịn được nên mắng: “Về nói mẫu thân ngu xuẩn của ngươi có phải nàng muốn điên rồi không? Hay là đã điên luôn rồi?! Không lẽ trong đầu nàng toàn là sỏi đá hay sao? Nếu như nàng còn muốn ta toàn thân trở về thì liệu đường mà tính! Lúc trước trêu chọc Tống Sơ Chiêu như thế nào thì bây giờ dù cho ta phải quỳ xuống mới có giải quyết thì ta vẫn quỳ.”

Nhi tử ông gật đầu.

“Còn có!” Tống tam lão gia giơ nắm tay lên, ông rất muốn đánh người. Nhưng mà đối mặt với nhi tử mình lại không nỡ xuống tay nên cuối cùng thì đấm mạnh sang một bên.

“Nói cho mẫu thân ngươi chờ ta trở về sẽ tính sổ với nàng! Những đồ vật mà nàng và mẫu thân lấy đi của Hạ phủ dù ít hay nhiều đều trả về gấp đôi cho ta. Nếu như Tống Sơ Chiêu không nhận thì cho nàng biết nàng coi như xong đời!”

“Lại hỏi tổ mẫu ngươi, rốt cuộc là người muốn đụng chạm đến ai trong ba nhà Hạ gia, Cố gia và Phó gia? Xem như ta cầu xin bà thả cho ta một con ngựa! Làm gì có chỗ nào trong kinh thành mà kín gió? Những việc làm không sạch sẽ đó làm sao có thể giấu được ai? Người ta tạm thời không muốn nhắc đến thì bà lại một tấc lại muốn tiến một thước! Hiện giờ đã có

người dựa vào chỗ này mà hại ta rồi! Nếu như bà không thể làm cho mình sạch sẽ một chút thì khi thật sự xảy ra chuyện, có muốn tẩy trắng cũng không tẩy được. Ngươi hỏi bà xem có phải bà muốn ta chết hay không!”

Tiểu Tống công tử liên tục gật đầu.

Tống tam lão gia: “Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ.”

Tống tam lão gia: “Đi đi!”

……..

Sau khi Xuân Đông mang nước ấm cho Cố Phong Giản tắm rửa thì nàng chờ ở ngoài cửa.

Nàng đợi thật lâu nhưng vẫn chưa thấy Cố Phong Giản gọi. Nếu như không phải sau khi gõ cửa lại nghe thấy tiếng trả lời, nàng còn tưởng đối phương đã ngủ quên ở trong phòng rồi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Cố Phong Giản mới lên tiếng kêu nàng tiến vào.

Cố Phong Giản đứng đằng sau tấm bình phong, cả người hắn bốc lên một tầng hơi nước, bộ đồ trắng được cài lại lỏng lẻo. Trên mặt có loại đỏ ửng mất tự nhiên, ánh mắt hiện lên vẻ mê ly, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Xuân Đông đi qua, đẩy hắn lên giường rồi nhét lại góc chăn cho hắn. Cố Phong Giản không động đậy, mặc cho nàng ấy sắp xếp, trông thật ngoan ngoãn vô tội. Xuân Đông cười nói: “Cô nương thật là, người tắm lâu như

vậy lại làm cho chính mình lơ mơ rồi.”

Cố Phong Giản nhắm mắt lại, muốn nhanh chóng vứt đi ý nghĩ mờ ám để đi vào giấc ngủ.

Xuân Đông đứng ở mép giường nhìn nàng ấy trong chốc lát, lại cười rộ lên.

Nàng cảm thấy chỉ có lúc này thì Tống Tam nương mới có vài phần hồn nhiên phù hợp với tuổi của mình. Ngày thường nàng ấy quá mức cẩn thận và chính chắn.

Xuân Đông thổi tắt đèn chuẩn bị nghỉ ngơi thì bên ngoài sân bên đột nhiên náo nhiệt hẳn.

Thấy Cố Phong Giản nằm không nhúc nhích thì Xuân Đông chạy đi xem xét. Không bao lâu, bên ngoài viện vang lên tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Xuân Đông trở về, hòa với bóng đêm trong phòng mà báo lại với Cố Phong Giản: “Cô nương, bên ngoài sân có người đem tới rất nhiều đồ vật, nghe đâu là bên tam thẩm đưa sang.”

Cố Phong Giản mở mắt ra hỏi: “Là thứ gì?”

“Không biết.” Xuân Đông nói, “Không phải Tống Tam phu nhân không thích người sao? Vì sao đột nhiên lại tặng đồ sang đây?”

Cố Phong Giản cũng khó hiểu, nhưng mà hắn không thèm để ý nên nói thẳng: “Không cần nhận.”

Xuân Đông kinh ngạc nói: “Hả? Không nhận?”

Cố Phong Giản gật đầu, lại nghĩ tới trong phòng hiện giờ không có đèn:

“Vội vàng mang đồ vật đến như vậy thì không nên nhận.”

“Vì sao?” Xuân Đông xem ngoài cửa, nàng ấy hạ giọng, “Nô tì nghĩ chúng ta nên nhận! Nếu không chẳng phải lại làm bà ta được lợi sao?”

“Hơn nửa đêm lại nhét đồ vật cho ngươi…” Cố Phong Giản nhìn nóc giường, hơi nóng trên mặt dần dần giảm đi, suy nghĩ của hắn ngày càng rõ ràng hơn “Không cần nhận. Ta nghĩ bà ta sẽ lại đưa tới nhiều đồ hơn rồi cầu ngươi nhận đó.”

Xuân Đông cao hứng nói: “Thật vậy sao? Vậy thì nô tì sẽ đi từ chối!”

Lại sau một lúc lâu, bên ngoài rốt cuộc yên tĩnh.

Cố Phong Giản thở ra một hơi, hô hấp của hắn đều đều, dần chìm vào giấc ngủ.

------oOo------

Chương 16: Tới Hạ phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Sau khi Cố Phong Giản tỉnh dậy thì Tống Tam thẩm lại tới lần nữa.

Lúc này Cố Phong Giản có hứng thú nên tự mình canh giữ ở trong viện.

Hắn kéo một cái ghế trúc ra đây, không biết hắn tìm ra cái ghế dựa kia ở đâu nhưng lại có vẻ mộc mạc phù hợp với cái sân hoang tàn này. Hắn ngồi lên ghế rồi dùng ánh mắt lạnh căm bảo người hầu di chuyển những thứ này đi, không cần để lại đây gây cản đường đi.

Tống Tam thẩm đi tới thấy tư thế này của hắn thì không khỏi nhớ tới giá trị vũ lực cao cường của đối phương nên lòng càng thêm e ngại. Bà nắm chặt khăn trắng trong tay, nghiêm mặt mà tiến lên chào hỏi Cố Phong Giản.

Một đêm qua Tống Tam thẩm trằn trọc, không thể yên giấc.

Lúc trước khi Tống Tam nương nói với bà rằng nàng muốn đi tìm Phó Trường Quân tố cáo thì bà đã sợ hãi không nhẹ nên vẫn luôn yên phận, không dám gây chuyện với ai thậm chí ý tứ làm khó dễ người khác cũng không dám nói.

Bà vẫn luôn cẩn thận, muốn giả vờ ngây ngốc để cho việc này trôi qua. Nào ngờ Cố Phong Giản còn chưa kịp nói gì thì bị chính Phó Trường Quân bắt gặp, rồi điều tra ra những sự tình đã được cất giấu kỹ.

Cài này so với việc tự Tống Tam nương đi cáo trạng còn hỏng bét hơn!

Không biết lang quân sẽ bị hành hạ thành cái dạng gì trước khi trở về phủ.

Trong lòng Tống Tam thẩm phát khổ, bà thầm sinh ra oán hận.

Trời đất làm chứng! Những người hầu đi ra ngoài nói bậy về Tống Sơ Chiêu không phải do bà xúi giục! Bà biết việc này nhưng chỉ có không ngăn bọn họ lại thôi bởi vì nghĩ rằng đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì.

Bà với Tống Tam nương không thù lại càng không liên quan gì đến lợi ích thì cần gì phải làm cho nó khó xử? Ngày thường đối xử với nó có chút khiếm nhã đều bởi vì dựa vào sắc mặt của Tống lão phu nhân.

Bản thân bà không mang họ Tống, lại sống dưới tầm mắt của lão thái thái thì làm sao có thể không cẩn thận? Bà cũng không còn cách nào khác mà!

Về phần Tống lão phu nhân, Tống Tam thẩm cảm thấy tuy rằng bà phiền chán Tống Sơ Chiêu nhưng không muốn vì vậy mà phải làm những điều thừa thãi, phải sống chết bám vào hôn sự của Cố phủ.

Cho nên trong lòng Tống Tam thẩm có thể đoán ra ai là người không vừa mắt Tống Sơ Chiêu lại ám chỉ người hầu trong phủ làm một ít thủ đoạn

Nhưng mà tuy rằng bà tinh tường, người khác lại không hiểu rõ!

Hiện tại sự việc đã ầm ĩ thật lớn, kẻ khởi xướng thì không chịu trách nhiệm mà người bị phạt lại là lang quân cùng với nhi tử; còn bà lại một mình mang danh ác nhân thì làm sao trong lòng bà có thể bình tĩnh được!

Giống như lúc này, lão phu nhân thì không chịu nhận lỗi, nói rằng bà ta chẳng làm cái gì cả vì vậy bà nên tự mình tìm đến Tống Sơ Chiêu mà nhận lỗi.

Tam phòng bọn họ không phải là những kẻ hèn hạ đang lo sợ, dựa vào đâu mà phải chịu đựng oan ức này.

Trong lòng Tống Tam thẩm đã sớm chửi rủa bọn người kia vô số lần vậy mà bây giờ trên mặt còn phải tỏ vẻ cười vui mà nói: “Tam nương này, con nhận mấy thứ này đi, đây vốn là đồ tặng cho con mà.”

Cố Phong Giản cũng cười, không có đứng lên mà ngẩng đầu, ngước nhìn bà ta: “Tại sao lại nói là vốn là đồ tặng cho con? Hay là thôi đi, con không quen nhận nhiều lễ vật quý trọng như vậy của tam thẩm đâu.”

Tống Tam thẩm tiếp tục cười: “Không phải là đồ của tam thẩm mà đó là lễ vật mà Hạ phủ tặng cho con. Trước giờ đồ vẫn để ở chỗ lão phu nhân, chưa kịp kêu con qua lấy. Đêm hôm qua nhờ có nhi tử nhắc nhở mà ta mới nhớ tới việc này nên có chút vội vã sai người đem đồ vật qua. Con nhìn xem có thích cái nào không.”

“Ra là vậy ——” Cố Phong Giản bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Thì ra là đồ vật của Hạ phủ.”

Hắn đứng lên.

Tống Tam thẩm vui vẻ, đang muốn gọi người khiên hết đồ vật vào thì cánh tay của Cố Phong Giản lại duỗi ra, một lần nữa ngăn lại mà nói: “Thật làm phiền đến tam thẩm. Đáng tiếc là viện của con cũng hơi nhỏ, không thể chứa được nhiều đồ như vậy. Xuân Đông.”

Xuân Đông đã núp ở gần đó ngay từ đầu, nghe Cố Phong Giản gọi thì vui sướng chạy ra từ phía sau cửa, nàng ấy lớn tiếng nói: “Dạ, Xuân Đông đây!”

Cố Phong Giản nói: “Ngươi đi lấy một quyển sổ rồi giúp ta ghi chép lại tất cả lễ vật ở đây. Nếu như ta thích thì ngươi đem vào còn không thích thì nói với ngoại tổ phụ thu hồi lại đi.”

Tống Tam thẩm sửng sốt, khóe miệng có chút đông cứng: “Cần gì phải thu lại lễ vật, rồi còn phải ghi chép lại nữa?”

Cố Phong Giản lấy làm kỳ quái nói: “Làm sao có thể nhận đồ của người khác lại không nhớ kỹ được? Nếu không thì con đáp lễ như thế nào?”

Tống Tam thẩm nói: “Đây là lễ vật mà trưởng bối tặng cho con, có nghĩa là Hạ lão gia quan tâm con, con đâu cần đáp lễ.”

Cố Phong Giản gật đầu: “Đúng vậy. Con chưa bao giờ gặp qua ngoại tổ, nhưng ông lại quan tâm con như thế, thật là làm cho con hạnh phúc. Nhưng mà rốt cuộc cũng là người trong nhà, cũng nên nói rõ với ông sở thích của con để tránh lần sau người lại tặng đồ không cần thiết đến đây.”

Tống Tam thẩm còn muốn nói: “Nhưng lễ vật quan trọng ở chỗ tâm ý, con làm như vậy…”

Cố Phong Giản không cho bà cơ hội lải nhải, hắn tự nói: “Lễ vật nhiều như vậy hiển nhiên không thể kiểm kê trong một lần được nên không cần đặt trước cửa viện của con tránh gây phiền phức khi đi lại. Tam thẩm, trước đây để những món này ở đâu thì trước mắt cứ dọn về lại chỗ đó. Chờ cho Xuân Đông sắp xếp lại mọi việc thì con lại tới lấy. Người xem thế nào?”

Tống Tam thẩm dao động nên chưa quyết định được.

Bà cảm thấy Tống Tam nương không ngu ngốc, chắc hẳn đã đoán được việc lễ vật thiếu một số món nên cố ý dùng cách như vậy khiến cho bà trở về.

Trước giờ chưa nghe qua chuyện ép người khác nhận đồ, nếu như bà cứ khăng khăng làm theo ý mình thì lại có chút xấu hổ.

Bà cảm thấy thủ đoạn này của Tống Tam nương so với bà còn muốn cao siêu hơn, thật là khó đối phó.

Nhưng mà tại sao việc phiền toái này vẫn còn nằm ở trên người bà?

Tại sao vẫn là bà? Dựa vào cái gì mà bắt bà bồi thường!!

Nội tâm Tống Tam thẩm giống như có tiếng nổ. Nhưng mà sau khi trận oanh tạc qua đi thì khôi phục lại sự bình tĩnh, còn có một ít vui sướng.

Mặt bà tái đi, trong phút chốc có một loại can đảm mà bất chấp tất cả.

“Vậy dọn đi. Nhị tỷ của con cùng với tổ mẫu hình như còn giữ lại một ít đồ vật, một lát nữa ta sẽ đi hỏi các nàng; hay là con muốn tự mình đi hỏi cũng được.”

Lúc ấy bà tuy có lấy một vài món nhưng cũng không có bị hư hao gì. Còn việc của những người khác thì bà không cần quan tâm.

Cố Phong Giản nhìn thấy toàn bộ quá trình bà thay đổi sắc mặt cũng như nhìn ra sự phức tạp trong nội tâm bà, chỉ có thể nói thật là ngoạn mục: “Cũng được, vậy làm phiền tới tam thẩm rồi.”

……..

Tống Tam thẩm chỉ tùy tiện mặc một bộ đồ, giữa lông mày đều hiện ra vẻ tiều tụy. Lúc đi đến chỗ gấp khúc nơi hành lang thì thấy Tống Thi Văn đang kêu tỳ nữ mang đàn từ trong phòng ra.

Ngày xưa nhìn thấy Tống nhị nương lịch sự tao nhã, không lo không nghĩ thì Tống Tam thẩm còn cảm thấy nó tao nhã thú vị nhưng sự việc hôm qua lại ầm ĩ đến mức như vậy mà nó còn biểu hiện như không có việc gì; không những thế mà còn đi ra ngoài đánh đàn khiến cho Tống Tam thẩm cảm thấy không thoải mái.

Ngươi có biết nên làm chút gì hay không!

Tống Tam thẩm cố ý dẫm mạnh chân, đi về phía Tống Thi Văn.

Tống Thi Văn nhẹ nhàng cười nói: “Tam thẩm dậy sớm như vậy.”

Tống Tam thẩm nói: “Sao lại không sớm được. Cả đêm ta đâu ngủ được.”

“Vậy tam thẩm nên đi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ta có việc nên không thể nghỉ ngơi tốt được.” Tống Tam thẩm nói, “Thi Văn này, lúc trước con có nhớ rằng mình có lấy mấy đôi hoa tai từ chỗ lão phu nhân cùng với vài món trang sức cho tóc không? Đó thật ra là đồ của Tam cô nương. Lão phu nhân có chút nhầm lẫn nên mới tặng cho con.”

“Hả?” Tống Thi Văn kinh ngạc nói, “Con không biết. Con chỉ cảm thấy rất đẹp nên mới nhận lấy. Nhưng mà trong phòng con có quá nhiều đồ lúc ấy lại tiện tay quăng ở chỗ nào đó nên giờ con cũng không biết nó ở đâu. Chờ tối con trở về sẽ tìm cho tam thẩm.”

Tống Tam thẩm nói: “Tốt nhất là nên tìm ngay bây giờ. Muội muội con vẫn còn đang chờ đó.”

“Muội muội đang cần gấp sao?” Tống Thi Văn nói, “Nếu như nàng chỉ muốn hoa tai thì con còn có mấy cái khác. Con đi lựa mấy cái coi như là bồi thường cho nàng đi.”

Khóe miệng Tống Tam thẩm co rút nhưng rất nhanh được điều chỉnh lại. Trong lòng bà thầm nói làm sao có thể như nhau?! Đồ mà Hạ lão gia đưa sang đều là đồ đã được lựa kỹ lại tốt nhất còn đồ ngươi đưa về là đồ ngươi chán ghét."

Tống Tam thẩm nói: "Đó đều là lễ vật người khác cho nó, không thể so sánh được. Tốt nhất vẫn là trả lại đồ vật đó đi."

"Đúng là không tốt." Tống Thi Văn ngẩng đầu, vô tội nói, "Để con đi tìm tổ mẫu hỏi thử bây giờ nên làm cái gì."

Tống Tam thẩm cắn răng, suýt nữa mắng thành tiếng.

Bà tuy biết tâm tư Tống nhị nương thâm hiểm nhưng vẫn không có chán ghét. Nếu muốn sống tốt ở trên đời này thì làm gì có ai lại không tính kế một chút việc? Ít nhất những người này sẽ ở bên ngoài mà niềm mở thậm chí còn làm cho ngươi thoải mái.

Nhưng mà nếu như gặp một kẻ cố tình không hiểu lời nói của ngươi vậy thì thật đúng là muốn đánh người!

Tống Tam thẩm tất nhiên không dám đánh Tống Thi Văn, bị từ chối một phen bà chỉ có thể hậm hực đi vòng qua chỗ Tống lão phu nhân.

Tống lão phu nhân nghe bà nói xong thì tức giận nói: "Tống Sơ Chiêu từ lúc nào lại có tâm kế như vậy? Nó muốn cái gì đây? Đêm qua không chịu nhận, hôm nay vẫn không chịu nhận, không lẽ muốn ta xin nó sao?"

Tống Tam thẩm nói: "Những cái đó vốn là đồ tặng cho Tam cô nương nên trả lại cũng là việc nên làm."

Tống lão phu nhân đứng lên, vẻ mặt có chút u ám: “Hiện tại không phải là ta không muốn trả mà nó không muốn nhận! Lấy cớ như vậy không phải khiến cho ta lúng túng sao? Bày ra dáng vẻ như vậy còn không phải muốn cho hạ nhân trong phủ chê cười ta với Thi Văn sao?”

Tống Tam thẩm có chút hoảng vì bà ta không chịu nghe theo, bà đành khuyên nhủ: “Mẫu thân, hiện giờ chúng ta là người đuối lý đó. Con đã đem trả hết đồ rồi, người cùng đi với con đi.”

Tống lão phu nhân phất tay áo, không kiên nhẫn nói: “Ta lại chưa có nói sẽ không trả, làm sao ta có thể giả vờ hồ đồ mà giữ luôn đồ của nó? Ngày mai rồi nói tiếp.”

Tống Tam thẩm nói: “Nhưng lang quân con còn ở trong tay Phó tướng quân, hôm qua chàng đã dặn dò con như vậy, nếu con còn không làm theo lời nói của chàng thì đến khi chàng về lại trách phạt con thì sao?”

“Làm sao Phó Trường Quân có thể ăn thịt con ta thật? Hắn là nhi tử của ta, ta tất nhiên cũng quan tâm đến hắn, không cần con nói!” Tống lão phu nhân nói, “Cùng lắm thì ngày mai! Trước mắt cứ đưa đồ qua đi, làm sao nó có thể làm gì ta được.”

Ở trong nội viện Tống phủ là một trận gà bay chó sủa còn nơi này của Cố Phong Giản lại rất thanh tịnh.

Tống Tam thẩm cuối cùng cũng thông minh, hiểu được rằng nên làm phiền người khác chứ không tới đây làm Tống Sơ Chiêu bực mình. Đáng tiếc lực chiến đấu của bà ta lại không tốt, tuy khóc một trận với lão phu nhân, giảng đạo lý bán sự đáng thương nhưng cuối cùng cũng không thuyết phục được người ta.

Bà đã quen với việc nhìn vẻ mặt của người khác cùng với bắt nạt kẻ yếu; bà

lo lắng sẽ chọc giận lão phu nhân rồi mang về phiền toái cho mình nên cuối cùng cũng không ầm ĩ đến mức quá đáng. Bà dự định ngày mai sẽ đi mua vài thứ tốt rồi lại tìm đến Tống Sơ Chiêu để nói lời hay, coi như là xin lỗi nó, đem sự việc đè xuống.

Tống Tam thẩm nghĩ cùng lắm thì chỉ có một buổi tối mà thôi, không lẽ mọi việc càng hỏng bét hay sao? Để cho hai vị cô nương cùng với lão phu nhân bình tĩnh lại cũng là điều tốt.

Bà lại không biết rằng Cố Phong Giản chuẩn bị tới Hạ phủ vào ngày mai.

Sáng sớm ngày hôm sau, Xuân Đông theo lời dặn mà kêu hắn dậy. Vì không muốn gặp phải người hầu nên hai người đi ra ngoài từ cửa hông.

Tống Sơ Chiêu cũng đã dậy từ sớm, nàng đi bộ đến gần Hạ phủ rồi đứng chờ ở đầu phố.

Khi bọn họ gặp mặt thì vừa lúc mặt trời đã trồi lên từ phía chân trời, buông xuống một dải sáng ấm áp phủ lên người bọn họ.

Vừa gặp nhau đã cười.

Tống Sơ Chiêu cười khúc khích bởi vì nghĩ đến sự tình phía sau, Cố Phong Giản chỉ đơn giản là cười với nàng con Xuân Đông thì lại cười trộm hai người.

Thật ra Cố Phong Giản ít khi có trạng thái buông lỏng như vậy nhưng vừa nhìn thấy Tống Sơ Chiêu thì hắn cảm thấy trên đời này không có gì là buồn bực cả. Hắn cười đến độ tâm tình cũng vì thế mà tốt hơn.

Tiếng rao hàng ở gần đó càng lúc càng lớn dần. Tống Sơ Chiêu lấy lại bình tĩnh, dẫn Cố Phong Giản đi về hướng Hạ phủ.

Xuân Đông muốn kể cho Tống Sơ Chiêu chuyện phát sinh ở Tống phủ mấy ngày vừa qua nhưng lại sợ quấy nhiễu sự yên bình của hai người nên kiềm lại.

Chờ tới trước cửa Hạ phủ, Tống Sơ Chiêu cau mày thấp giọng nói: “Hạ phủ này không giống với lúc trước ta tới.”

Cố Phong Giản hỏi: “Không giống chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không giống!” Tống Sơ Chiêu chỉ vào nói, “Tượng đá ngay cổng này cùng với lụa hồng được treo này làm sao lại ở đây? Làm gì có chuyện vui mà để như thế này?”

Cố Phong Giản ngầm hiểu, cười nói: “Chắc là muốn cho không khí trong phủ thêm sinh động thôi.”

“Tất nhiên là vì hoan nghênh cô nương chúng ta.” Xuân Đông nói, “Xem ra Hạ tướng quân thật sự thích cô nương đó!”

Tống Sơ Chiêu dùng đế giày di di trên mặt đất: “Aizz, thật là ngượng mà.”

Xuân Đông nói: “Công tử, đây là Hạ lão gia chuẩn bị cho cô nương, ngài ngượng ngùng cái gì?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Ngươi không hiểu đâu.

Thật tốt quá Xuân Đông à, cuối cùng cũng có một ngày ngươi không rõ một số việc.

Xuân Đông chủ động nói: “Đã có công tử đi cùng vậy thì Xuân Đông có thể yên tâm mà trở về rồi.”

Cố Phong Giản đưa tiền lẻ trên người cho Xuân Đông: “Ngươi cứ đi dạo ở bên ngoài đi, hôm nay có lẽ Tống phủ sẽ loạn một ít. Nếu như ngươi mất hứng thì không cần trở về.”

“Cảm ơn cô nương!” Xuân Đông hành lễ với hắn,” Ta về Cố phủ trước đây. Qua một lúc nữa ta lại tới đây đón người.” Nàng ấy muốn tìm người nói chuyện phiếm, những việc bữa giờ quả thật là làm nàng nín nhịn muốn chết!”

Cố Phong Giản thấy tâm trí nàng ấy đã muốn bay đi đâu rồi nên có chút buồn cười nói: “Đi thôi.”

Xuân Đông bay đi thật nhanh còn lại mỗi Tống Sơ Chiêu hỏi: “Vậy chúng ta có đi vào không?”

Cố Phong Giản gật đầu, nhưng mới đi được hai bước mới nhớ tới đại sự, hắn giữ chặt nàng hỏi: “Ngươi có mang lễ vật không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Tất nhiên có mang theo rồi!”

Nang lấy ra một cái hộp dài trông có vẻ xinh xắn từ trong tay áo, mở ra cho hắn xem, thì ra bên trong có một cây bút.

Tuy rằng lúc ấy tôi tớ trong Hạ phủ nói không cần mang lễ vật, nhưng làm sao Tống Sơ Chiêu có thể thật sự không mang theo cái gì?

“Đáng lẽ ta muốn lấy nhân sâm hoặc cái gì đó tương tự dù sao như vậy thì cũng không đến nỗi làm sai điều gì nhưng mà Cố phu nhân lại biết được. Bà biết ta muốn tới Hạ phủ thì nhét cho ta cái này.” Tống Sơ Chiêu giải thích, “Cố phu nhân nói Hạ phủ cũng không thiếu cái gì, Hạ tướng quân cũng thấy qua nhiều loại kỳ trân dị bảo trên đời, cho nên đưa cái gì cũng không sao

miễn sao có thể phù hợp với thân phận của mình là được.”

Cố Phong Giản gật đầu. Vậy thì yên tâm rồi.

Hắn đang muốn đi vào bên trong thì Tống Sơ Chiêu đã kéo hắn lại rồi ngửi ở xung quanh cổ hắn.

“Trên người của ngươi có mùi hương.” Tống Sơ Chiêu cười nói, “Xuân Đông đã cho ngươi dùng thứ tốt gì vậy?”

Cố Phong Giản: “……”

Hắn không muốn nói chuyện, đã vậy còn chủ động đi ra xa.

Tống Sơ Chiêu lẩm bẩm nói: “Không để ý tới mình.”

Cố Phong Giản u oán quay đầu lại, cuối cùng thốt ra một câu giống như bị nghẹn: “Ngươi rất thích sao?”

“Đúng là rất thích.” Tống Sơ Chiêu hào phóng nói, “Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không đoạt Xuân Đông với ngươi đâu.”

Cố Phong Giản nói: “…… Đoạt Xuân Đông làm cái gì.”

Hai người đi lên bậc thang, đang muốn giơ tay gõ cửa thì Cố Phong Giản lại vội vàng lôi kéo Tống Sơ Chiêu lui ra.

Cố Phong Giản: “Thiếu chút nữa đã quên hỏi ngươi. Nếu như ngoại tổ ngoại tổ mẫu hỏi ngươi nghĩ gì về tương lai, tương lai ngươi muốn làm cái gì thì ngươi sẽ trả lời như thế nào?”

Hạ lão không chừng sẽ thỏa mãn những lời nói của Tống Sơ Chiêu. Bất

luận là sự việc hoang đường như thế nào thì hắn là ông cũng sẽ không tính toán.

Tống Sơ Chiêu: “Ta……”

Nàng do dự một lát, không biết nên trả lời như thế nào.

“Ta lớn lên ở biên quan, hàng năm học võ nên đối với những thứ mà các cô nương thích hoặc không thích, những việc mà cô nương không thể làm thì ta đều muốn làm.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ngươi nói ta nên trả lời như thế nào?”

Cố Phong Giản cười: “Ngươi nghĩ như thế nào thì cứ trả lời như thế đó.”

Tống Sơ Chiêu nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Ta cũng muốn phục vụ quốc gia! Không nhất định phải hào hùng ra trận giết địch. Nhưng mà ta muốn làm những việc mình có thể làm, thật ra ta biết làm nhiều cái lắm. Ngươi nghĩ như thế nào?”

Nàng nghiên đầu, lẳng lặng nhìn Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản cũng làm ra một bộ dáng tự hỏi nghiêm túc sau đó lại cười nói: “Ta cảm ý tưởng này của ngươi rất tốt, nếu nói ra có thể dọa không ít người đó.”

Tống Sơ Chiêu bật cười.

Nàng cảm thấy cái ý tưởng này của Cố Phong Giản còn có thể dọa nhiều người hơn của nàng nữa.

Cố Ngũ lang đúng là người rất tốt.

Ánh mắt Cố Phong Giản nhu hòa, nói: “Vào thôi.”

“Còn ngươi thì sao?” Tống Sơ Chiêu, “Tương lai ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta?” Cố Phong Giản dừng một chút, sau đó nói, “Ta chưa nghĩ ra, đại khái cũng giống như ngươi.”

Tống Sơ Chiêu: “Đại khái là sao? Khác nhau ở chỗ nào? Ta và ngươi bàn bạc trước thử xem, biết đâu lại trăm sông đổ về một biển”

Hai người bọn họ ở ngoài cửa không tự giác mà trò chuyện lại không biết cách đó một cánh cửa đã có hơn mười con người đứng ngồi không yên như gặp phải chuyện nước sôi lửa bỏng.

“Tới tới tới!”

“Lại dừng lại.”

“Nghe âm thanh này thì chắc là chuẩn bị gõ cửa rồi!”

“…… Giống như lại lui về.”

“Hiện tại không có động tĩnh.”

Hạ lão gia đứng lên, lại ngồi xuống. Lại đứng lên, sau đó ngồi không nổi nữa.

Ông nổi giận.

“Vì sao còn không tiến vào? Không phải ngươi nói bọn họ đã ở ngoài cửa sao? Các ngươi chẳng lẽ lại gạt ta!”

Quản sự truyền lời uất ức nói: “Đúng là đứng ở cửa mà. Nhưng mà không biết tại sao lại lưỡng lự không ngừng.”

Hạ lão gia chỉ vào hắn nói: “Vì sao còn có thể đứng ở cửa! Từ dưới thềm đến trước cửa chỉ có ba bậc thang mà thôi! Ta nhảy một bước đã có thể đi tới!”

Hạ phu nhân khẩn trương: “Có phải nàng cảm thấy sợ hãi nên muốn chạy đi hay không?”

Quản sự lập tức nói: “Không có không có, cô nương đang nói chuyện với Cố Ngũ lang.”

Hạ lão gia: “Ở bên ngoài có cái gì để nói? Bộ gió ở bên ngoài chưa đủ lớn sao? Tiến vào rồi hãy nói cũng được, chưa kể tiến vào còn có nhiều đồ ăn nữa!”

Hạ phu nhân cảm thấy phiền: “Ngươi nếu có bản lĩnh thì đi ra bên ngoài làm trò trước mặt nó! Kêu nó tiến vào luôn! Ngươi ở đây cứ lắm mồm lắm miệng làm cho ta không nghe được người khác nói cái gì!”

Hạ lão gia: “Ta —— lúc này bà còn nói ta!”

Phó Trường Quân gãi trán, bất đắc dĩ nói: “Không bằng để con đi ra ngoài nhìn xem.”

Hạ lão gia lại ngăn lại: “Đừng đừng, để bọn hắn nói cho xong đã. Đừng có kêu nếu không nó lại nghĩ chúng ta nghe lén cuộc nói chuyện của mình.”

Phó Trường Quân: “……” Nhưng người đúng là nghe lén mà.

Lúc này, tiếng đập cửa giống như tiếng trời gầm vang lên.

Hạ lão gia hít sâu một hơi.

“Mở cửa!”

------oOo------

Chương 17: Canh một

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

“Chiêu Chiêu đây sao! Cuối cùng con cũng tới rồi!”

Cửa lớn được đẩy ra, Hạ lão gia và Hạ phu nhân chạy như bay tới.

Tuy rằng tóc của hai vị lão nhân đã điểm bạc nhưng tài nghệ vẫn còn mạnh mẽ như trước.

Tống Sơ Chiêu đang chuẩn bị nghênh đón bọn họ thì Hạ lão gia đã nhắm thẳng vào vị trí của Cố Phong Giản, một tay ôm lấy hắn.

Tống Sơ Chiêu sửng sốt một chút, Cố Phong Giản cũng vì được yêu quý mà có chút lo sợ*.

**Nguyên gốc: Thụ sủng nhược kinh*

Dù cho ở trong nhà thì hắn cũng không có thói quen cùng người khác gần gũi. Ngay cả Cố phu nhân và Cố Tứ lang cũng không có tiếp xúc thân mật như vậy, nên lúc này hắn thật sự vừa bất ngờ cùng với mất tự nhiên.

Nội tâm Hạ lão gia kích động nhưng lại muốn biểu hiện trấn tĩnh nên cười một cách hiền từ rồi giới thiệu: “Chiêu Chiêu à, ta là ngoại tổ của con.”

Cố Phong Giản cười khẽ, hành lễ với ông: “Ngoại tổ.”

Hạ phu nhân chờ mong mà chỉ vào chính mình.

Cố Phong Giản chuyển sang bà: “Ngoại tổ mẫu.”

Hạ phu nhân gật đầu.

Hạ lão gia: “Người..người chính là ngoại tổ mẫu của con.”

Người ở cả bai bên đều nghiêm túc đánh giá đối phương.

Hạ lão gia hỏi: “Mẫu thân của con ở bên ngoài có tốt không?”

Cố Phong Giản: “Dạ mọi thứ đều tốt.”

“Con ở kinh thành đã quen chưa?”

Cố Phong Giản: “Dạ đã quen rồi.”

“Nếu có chỗ nào không tiện hoặc con muốn cái gì đều có thể tìm tới ngoại tổ. Mấy ngày nay con đã làm cái gì rồi?”

Cố Phong Giản kiên nhẫn trả lời từng việc một.

Tống Sơ Chiêu bị bỏ quên ở một góc nên nàng chuyển tầm mắt, có chút ngơ ngác mà quan sát Hạ phủ.

Mới đầu còn không chú ý nhưng nhìn kỹ thì xém nữa nàng bị dọa cho nhảy dựng.

Nàng cho rằng mấy dải lụa hồng ngoài cửa đã đủ kỳ quái, nay nhìn vào sự trang trí trong phủ mới thật sự đáng kinh ngạc.

Lần trước nàng ghé còn nhớ rõ rằng con đường từ cửa chính đi đến phòng

khách rất thoáng đãng, hòa hợp cùng với kiến trúc trong phủ tạo nên một màu sắc đơn giản nhưng không kém phần nhã nhặn.

Nhưng mà ven đường lúc này lại bày trí đủ loại chậu hoa. Ngoài hoa cúc, hoa hồng thì còn có mấy loại nàng không biết tên. Cứ cách mỗi bốn năm thước lại đặt một chậu, rõ ràng là mới được mua. Tất cả làm cho con đường biến thành một nơi có màu sắc không đồng đều.

Ngoại trừ cái đó, hai bên hông còn đặt thêm mấy hòn non bộ, trên hành lang lại treo thêm mấy cái lồng đèn giấy màu sắc sặc sỡ.

Tất cả đều được trang trí lại, khác hẳn với phong cách ban đầu.

Một đám tôi tớ có thân hình cao lớn đang xếp hàng ngay ngắn, đứng khom lưng, cười hề hề lộ ra hàm răng mà nhìn bọn họ.

Người Tống Sơ Chiêu muốn run thì bị ai đó túm lấy sau cổ. Cảm giác này giống như gặp rắc rối nhưng chưa kịp phòng bị đã bị bắt được. Nàng xoay đầu một cách căng thẳng thì thấy Phó Trường Quân.

Phó Trường Quân nói: “Hai ngày trước mới gặp ngươi đánh nhau vậy mà hôm nay lại trùng hợp gặp lại ngươi.”

Hạ phu nhân rốt cuộc thoát khỏi cuộc thăm hỏi không có hồi kết kia, bà lo lắng hỏi: “Cố Ngũ lang đánh nhau? Vì sao đánh nhau?”

Cố Phong Giản vội nói: “Bởi vì lúc ấy có người nói bậy nên hắn có chút tức giận.”

Hạ lão gia nói: “Vậy thì không phải là rất tốt hay sao?”

Phó Trường Quân: “……”

Hạ lão gia bắt đầu nghiêm túc đánh giá Tống Sơ Chiêu. Tống Sơ Chiêu đứng thẳng lưng, quay về phía ông mà triển lãm diện mạo của mình.

Hạ lão gia hoài nghi mà nói: “Ngươi đánh nhau với ai? Có bị thương hay không? Bị nặng hay nhẹ?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Người hoài nghi thực lực của con sao.

Phó Trường Quân nói: “Phạm nhị công tử đứng cho hắn đánh mà không có đánh trả.”

Hạ lão gia cảm thấy khó hiểu: “Vì sao?”

Tống Sơ Chiêu: “…… Bởi vì con lấy lý phục người.”

Hạ phu nhân tin tưởng, vỗ Hạ lão gia nói: “Đừng quên Cố Ngũ lang là người đọc sách, làm sao so sánh với những người võ tướng như các ngươi?”

Hạ lão gia gật đầu nói: “Đúng là không liên quan.”

Quản sự đi qua, đóng cửa lớn lại một cách cẩn thận thì Hạ lão gia rốt cuộc mới phục hồi tinh thần lại.

“Vì sao lại đứng hết ngoài cửa thế này? Đúng là cứ mãi lo nói chuyện, xem trí nhớ ta này…vào bên trong đi! Tới đây, bên này bên này.”

Ông đi tuốt ở đằng trước, mượn động tác dùng tay kéo tay Hạ phu nhân để che dấu nội tâm không bình tĩnh của mình.

“Phía trước có một cái hồ, bên trong lại thả một ít cá con. Nếu các con muốn câu cá thì có thể qua đó thử.”

Hạ phu nhân đẩy ông một cái.

Vậy mà Hạ lão gia vẫn chưa phát hiện mà tiếp tục nói: “Ở hậu viện có ngựa mà xung quanh tường cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Nếu như con thấy chán thì có thể đi cưỡi, Hạ phủ đủ lớn cho con chơi. Ta nghe mẫu thân con nói con cưỡi ngựa rất lợi hại đúng không. Trong phủ còn có một con ngựa rất tốt do Phó thúc con mang về đó.”

Hạ phu nhân mất hứng bèn nhéo Hạ lão gia một cái, rốt cuộc ông cũng im lặng.

Bà thật không còn lời nào để nói với người đần độn này.

Rõ ràng lúc trước đã bàn xong xuôi là sau khi bọn họ đến thì dẫn người đi vào thính đường để tán gẫu một chút cho đến khi nào Chiêu Chiêu muốn chạy thì mới kêu nàng đi câu cá, cưỡi ngựa để thưởng thức mấy cái mới mẻ vậy là có thể để cho nàng ở lại lâu thêm một chút.

Đây rõ ràng là không bỏ lời bà nói vào lỗ tai, chỉ ừ cho có lệ mà!

Hạ lão gia liếm môi, vô tội liếc Phó Trường Quân một cái.

Hạ phu nhân hỏi: “Hai người các con có đói bụng không? Đã ăn cơm sáng chưa?”

Thật ra Cố Phong Giản đã ăn một chút rồi mới đi tới đây nhưng sợ nhị lão cảm thấy hụt hẫng nên mới nói: “Con cũng hơi đói bụng.”

Hạ lão gia vui vẻ nói: “Vậy là vẫn chưa được ăn à!”

Nói xong mới cảm thấy có chỗ nào không đúng lại sửa lại lời nói: “Con nên

ăn đúng giờ nhưng mà thôi, hôm nay ta và ngoại tổ mẫu có chút bánh ngọt ở nhà. Con nhanh vào ăn một chút đi.”

Vào ăn này không bao gồm Tống Sơ Chiêu đứng làm nền ở kế bên.

Tuy Hạ lão gia có chút mất tự nhiên với ngoại tôn của mình nhưng lại có kinh nghiệm dày dặn với mấy người tiểu bối khác.

Ông đi vòng qua bắt lấy tay Tống Sơ Chiêu, bắt đầu hỏi về trưởng bối trong nhà. Ông cẩn thận thậm chí có chút nghiêm túc hỏi chuyện của Cố phủ, dù sao thì đó là thông gia tương lai, ông phải kiểm tra cho thật tốt mới được.

Tống Sơ Chiêu chọn một cơ hội thì lấy lễ vật ra.

Hạ lão gia nhìn rất nghiêm túc sau đó lại một lần nữa nghiêm túc khích lệ cũng như tỏ vẻ cảm tạ.

Tống Sơ Chiêu cười hì hì.

Nghe mẫu thân nói khi trẻ ngoại tổ rất uy nghiêm, lại ở trên chiến trường một thời gian khiến cho trên người ông mang theo huyết khí* nên bình thường mặt mày nghiêm túc, không giận mà uy. Tên của ông được coi là bài thuốc gia truyền để trị mấy đứa trẻ khóc đêm nên cũng làm cho bà sợ hãi.

**Huyết khí (血气): Chỉ tính tình nóng nảy hung bạo.*

Vậy mà vị võ thần này lại có thể khách khí với một tên tiểu bối như vậy thì rõ ràng là cho ngoại tôn của ông thể diện.

…Tuy rằng hình thức có chút không đúng lắm nhưng cốt lõi vẫn là cho nàng thể diện. Trong lòng nàng thật vui vẻ.

Đoàn người vừa ngồi xuống ở trong phòng khách thì tôi tớ bắt đầu đặt bánh ngọt lên bàn.

Tống Sơ Chiêu vừa thấy thì chỉ có thể than: gọi "một chút" thật đúng là khiêm tốn.

Trên bàn tràn đầy đồ ăn, có đến hai mươi loại khác nhau, chua cay mặn ngọt gì cũng có cả. Bởi vì không biết hai người bọn họ thích cái gì nên quyết định mua hết về phủ.

Mọi người ngồi vây quanh một cái bàn, Hạ lão gia hưng phấn đến độ mặt đã hồng lên một mảng.

Phó Trường Quân thì lặng im không nói, chỉ lo tiếp khách.

Tống Sơ Chiêu ngồi cùng bàn với ông, nàng có cảm giác như ông đang âm thầm tạo áp lực cho mình nhưng lại không có chứng cứ. Vì muốn tìm đề tài để thả lỏng một chút nên mới hỏi: "Dạo gần đây thân thể Hạ công chắc đã tốt hơn nhiều rồi đúng không? Nghe nói vài ngày trước người có ho khan không biết bây giờ thì như thế nào rồi?"

Hạ lão gia đang tươi cười đột nhiên trở nên đờ đẫn, mắt thường có thể nhìn thấy được vẻ mặt ông tối sầm lại. Tống Sơ Chiêu sợ mình đã nói điều gì không đúng nên lo lắng. Sau đó nàng suy nghĩ lại một chút, đâu có đâu ta.

"Khụ. Có tuổi nên sinh bệnh cũng là chuyện bình thường." Hạ lão gia lén nhìn Cố Phong Giản đang ngồi bên kia rồi ám chỉ, "Thân thể không còn khỏe mạnh như trước kia nên lần này bị bệnh lại khá nghiêm trọng. Có lúc mơ hồ, trước mắt đều là ảo ảnh của Uyển Uyển và Chiêu Chiêu. Hai ngày trước vì nghe nói Chiêu Chiêu muốn ghé qua đây, trong lòng ta rất vui mừng nên mới hết bệnh nhanh như vậy.

Tống Sơ Chiêu: "……" Lúc này người mới chịu lên sân khấu diễn, có phải hơi bị chậm rồi không?!

Thật là hù dọa chết nàng!

Cố Phong Giản còn phối hợp nói: "Ngoại tổ phải chú ý nghỉ ngơi, phải cẩn thận nếu không lại trúng gió đó. Sau này nếu có thời gian thì con sẽ thường xuyên tới thăm người."

Hạ lão gia đang muốn cười, khóe miệng cong lên nhưng hình như bị ai nhắc nhở nên cố gắng điều chỉnh lại, thành ra trên mặt ông lộ vẻ cười khổ. Ông thở dài một hơi, gật đầu nói: "Được, cảm ơn Chiêu Chiêu đã quan tâm, ngoại tổ nhất định sẽ chú ý nghỉ ngơi."

Cố Phong Giản và Tống Sơ Chiêu liếc nhìn nhau bằng một ánh mắt chứa đầy sự phức tạp.

Tống Sơ Chiêu cam chịu, đành phải dùng ngón tay chỉ vào bánh ngọt ra hiệu cho hắn dùng cái này.

Lão nhân gia hò hét thật vui vẻ nhưng có vẻ vui đến độ sắp phá hỏng hình tượng cô đơn nãy giờ ông đang bày ra.

Cố Phong Giản lấy một khối bánh gần đó mà đưa qua: "Ngoại tổ, ăn vài thứ đi."

"Ăn không vô nữa." Thân thể Hạ lão gia vừa mới trông khỏe mạnh vậy mà trong giây lát lại trở nên tiều tụy, eo đau, chân nhức còn bụng thì không thoải mái.

"Ây dà, muốn ăn nhưng lại không có cảm giác ngon miệng, gần đây không

có sức. Con ăn được là tốt rồi, cứ ăn đi, tí nữa ngoại tổ uống hai chén thuốc bổ thì sẽ no thôi.”

Tống Sơ Chiêu bất đắc dĩ mà xoay người vậy mà trong lúc vô tình lại phát hiện quản sự đứng ở phía sau nàng đang dùng sức gật đầu với Hạ lão gia.

Tống Sơ Chiêu: “……” Các người có phải diễn hơi lố hay không

Đây căn bản chính là một bữa “Hồng Môn Yến” *[1] mà!

**Hồng Môn Yến: nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm vô cùng. Nghĩa đen xem ở phần chú thích.*

Cố Phong Giản cố nén để không bật cười, thuận tiện ăn luôn khối bánh kia.

Hạ lão gia cũng phát hiện kỹ thuật diễn xuất của mình có lẽ đã ảnh hưởng đến việc ăn uống của bọn họ nên ho khan một tiếng, hỏi: “Chiêu Chiêu, con ở Tống phủ đã quen chưa? Người Tống gia đối xử với con như thế nào?”

Cố Phong Giản cẩn thận lau tay, một lần nữa nâng mặt, vẻ mặt cũng thay đổi.

Đầu tiên hắn nhìn sâu vào mắt Tống Sơ Chiêu làm cho Tống Sơ Chiêu có cảm giác thân mang sứ mệnh quan trọng.

Sau đó mới nhìn thật sâu vào mắt của Hạ lão gia, chờ đến khi đã kích thích sự nôn nóng của ông thì mới tạm dừng rồi mới nhẫn nhịn gật đầu.” Con ở đó cũng tốt lắm.”

Hạ lão gia thấy biểu hiện của hắn nên không tin, ông khẩn trương: “Thật không? Con không nên gạt ngoại tổ!”

Phó Trường Quân cảm thấy hứng thú mà nhìn về phía Tống Sơ Chiêu, chờ nàng nói tiếp.

Tống Sơ Chiêu vỗ ngực, vừa buồn bã vừa nghiêm túc mà nói: “Chiêu Chiêu, hay là ngươi nói thật với Hạ công đi.”

Cố Phong Giản nhíu mày: “Không có gì để nói mà, ta cảm thấy rất tốt, đừng làm cho ngoại tổ lo lắng.”

Hạ lão gia: “Cố gia Ngũ lang, ngươi nói đi!”

Tống Sơ Chiêu chần chờ một lát, mở miệng nói: “Vốn Cố Ngũ là vãn bối thì không nên xen vào việc của Tống lão phu nhân. Có điều Chiêu Chiêu…… Tống cô nương ở Tống phủ cũng không tốt lành gì.”

Tống Sơ Chiêu thử thăm dò nói: “Ban đầu mẫu thân lo lắng Tam cô nương không có ai chăm sóc mà bên người lại không có nha hoàn nên phái tì nữ bên người qua đó hỗ trợ. Tì nữ kia mới chỉ đi qua đó có một ngày đã khóc sướt mướt trở về bẩm báo, nói Tam cô nương bị người Tống phủ xa lánh, chỉ được ở ở một góc thiên viện. Trong phòng không có cái gì cả ngoại trừ vật dụng đã cũ.”

“Cái gì!”

Hạ lão gia tức giận mà giơ tay vỗ cái bàn, làm nó vang lên một tiếng to.

Quản sự đứng bên ngoài lập tức đứng thẳng người, cả người căng thẳng. Hắn nháy mắt ra hiệu cho Hạ lão gia.

Hạ lão gia cúi đầu mới phát hiện trên mặt bàn đã xuất hiện một vết lõm hình bàn tay.

Ông im lặng một lát, rồi lại làm như không xảy ra chuyện gì mà kéo cái mâm bên cạnh qua che đi dấu vết trên bàn.

Hạ lão gia đau thương nói: “Ngoại tổ thật sự đau lòng, sao bọn họ dám đối xử với con như vậy?”

Quản sự kêu lên: “Lão gia trăm vạn lần đừng tức giận, thân thể ngài không tốt!”

……..

Lúc này sau hai ngày bị Kim Ngô Vệ rèn luyện thì Tống tam lão gia – với sự giúp đỡ của người hầu – đã trở về Tống phủ một cách suy yếu.

Tuổi tác ông đã lớn, làm sao chịu được sự giày vò như vậy? Lúc trở về thì tay chân đã mềm oặt, nằm liệt ở trên ghế không thể nhúc nhích.

Khi nhìn thấy người thì câu đầu tiên mà Tống tam lão gia hỏi lại là: “Tam cô nương ở chỗ nào? Nàng đã tạ tội với nó chưa? Đã giải thích hết rõ mọi chuyện chưa?”

Tống Tam thẩm gục đầu, thiếu chút nữa đã khóc thành tiếng: “Không thấy nó ở đâu hết!”

Tống tam lão gia: “Làm sao lại không thấy tăm hơi?”

“Thì tìm không ra mà!”

Mạch máu não trong đầu Tống tam lão gia muốn đứt.Tác giả có lời muốn nói: Diễn viên gạo cội ngồi đầy bàn.

Phó Trường Quân: Ta chỉ ngồi xem.[1] Hồng Môn yến là một điểm nhấn quan trọng của chiến tranh Hán – Sở diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn bên ngoài Hàm Dương, Trung Quốc. Khi đó, Lưu Bang tiến vào Quan Trung trước tiên và giành mất vinh quang của Hạng Vũ khiến Hạng Vũ sinh lòng nghi ngờ, âm thầm lên kế hoạch tấn công Lưu Bang. Ông ta chuẩn bị một bữa tiệc tại Hồng Môn, ngoài mặt nhằm mục đích giải trí vui vẻ, nhưng bên trong âm thầm chuẩn bị âm mưu ám sát Lưu Bang ngay tại chỗ nhưng chưa thành. Sau đó, Lưu Bang phải giả vờ xin đi vệ sinh rồi vội vàng bỏ trốn khỏi bữa tiệc hung hiểm mà không một lời cáo biệt với Hạng Vũ. Sau này, mỗi lần nhắc lại sự kiện lịch sử ấy, người ta đều sử dụng thuật ngữ "Hồng Môn yến" theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm vô cùng. (Theo cafebiz.vn)

P/s: Hai chương này mắc cười quá nên mình ko nhịn đc mà phải edit luôn một lần =))) vừa gõ chữ vừa cười đau bụng.

------oOo------

Chương 18: Canh hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Hiện tại nếu như không phải do đi đứng không tiện thì Tống tam lão gia nhất định đã nhào qua nắm lấy Tống Tam thẩm mà chất vấn thật tàn nhẫn.

“Người đang yên đang lành trong Tống phủ vậy mà mới đây đã không thấy là sao? Rồi nàng chỉ để lại cho ta có một câu vậy thôi đó hả?” Tống tam lão gia chống bàn đứng dậy, chỗ đau ở chân vậy mà không đau bằng đầu của ông.

“Nàng nói rõ ràng cho ta, là nó đi ra ngoài chơi hay là bị các người chọc giận mà đi mất rồi?”

Tống Tam thẩm lui về phía sau một bước, chột dạ nói: “Ta không biết nó đi chỗ nào nhưng mà gần đây ta không có chọc gì nó mà.”

“Nàng không làm nó tức sao? Nàng đúng là muốn làm ta tức chết!” Tống tam lão gia hít thở không nổi, ông có cảm giác máu trong người không lưu thông được nên cố gắng hít thở, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh. Ông hỏi tiếp: “Nàng rốt cuộc thì biết cái gì? Hôm qua ta kêu nàng đi xin lỗi thì nàng đã đi chưa?”

Tống Tam thẩm nói: “Hôm qua có đem lễ vật qua trả nhưng nó không có nhận.”

“Tại sao nó không nhận?” Tống tam lão gia nóng nảy không thôi, thấy đối phương lúc này lại có dáng vẻ khúm núm thì càng làm cho ông điên hơn,

ông ta rít gào: “Nàng có thể nói một lần chuyện gì đã xảy ra hay không? Làm sao mà ta hỏi một câu thì mới con m* nó phun ra một chữ? Nàng muốn ta chết sớm hay sao!”

Trong mắt Tống Tam thẩm toàn là nước mắt: “Có lẽ nó nghi chúng ta còn giữ lại đồ nên lấy cớ đùn đẩy, lúc đó nó kêu để khi nào tì nữ kiểm kê lại hết thì mới tới nhận.”

Tống tam lão gia: “Vậy nàng có giữ không!”

Tống Tam thẩm oan ức hô: “Ta đâu có đâu mà chính là mẹ và chất nhi của chàng giữ đó! Ta đi thúc giục thì một người nói là đã ném ở đâu rồi, người còn lại thì kêu qua một hai bữa nữa rồi hãy bàn tới, chàng nói xem ta phải làm sao? Sao ta có thể lấy được từ chỗ các nàng chứ? Nào ngờ sáng nay thì không thấy người đâu rồi!”

“Nàng…nàng đúng là…”

Tống tam lão gia vô cùng hối hận.

Một hai ngày nay đã thấy bất an giờ lại nghe thấy những lời này của Tống Tam Thẩm làm cho ông cảm giác mọi chuyện đã thành sự thật.

Ông thật hối hận vì sao mình lại cưới một người thành sự không đủ, bại sự có thừa*như vậy?

**Thành sự không đủ, bại sự có thừa”: không làm được chuyện, trái lại còn khiến cho mọi chuyện hỏng bét.*

Ông phất tay áo, hô với tên quản sự: “Đem gia pháp tới đây!”

Tống Tam thẩm lập tức thét to: “Ngươi muốn làm cái gì!”

Tống tam lão gia: “Ngươi rõ ràng muốn hại chết ta! Ta đã nói rõ ràng với ngươi vậy mà vì sao ngươi còn muốn kéo dài ngày ra? Không lẽ ngươi không biết ta bị Phó Trường Quân gây khó dễ hay sao? Tại sao ngươi không thể suy nghĩ giúp ta?”

Sự uất ức của Tống Tam thẩm đã vượt qua giới hạn mà bà có thể chịu đựng.

Phu thê bọn họ thành thân lâu như vậy nhưng Tống tam lão gia chưa từng nói đánh bà chứ đừng nói tới dùng gia pháp xử lý bà.

Bà trăm ngàn lần cảm thấy khó chịu, cái loại vừa khó chịu vừa đau đớn xé lòng này.

Thấy Tống tam lão gia thật sự cầm cây roi mây, bà không quan tâm tới hình tượng nữa mà hét lớn: “Ta sai chỗ nào? Bộ ta muốn kéo dài hay sao? Là do mẫu thân ngươi muốn kéo dài!”

Tống tam lão gia: “Ngươi có biết tại sao ta kêu ngươi làm việc này không? Vì ta nghĩ ngươi là người biết trước sau nặng nhẹ! Ta đã sớm biết rằng tuổi tác của mẫu thân đã cao, đầu óc không còn được sáng suốt lại cưng chiều Tống Nhị. Vậy mà rốt cuộc thì ngươi lại như vầy. Ta đã tính sai về ngươi rồi!”

Ông tức giận giơ đồ trong tay lên đánh vào người Tống Tam thẩm.

“A ——”

Tống Tam thẩm một mặt che mông lại mà kêu thảm thiết, một mặt chạy trốn sang một bên.

Thật ra lần này đánh cũng không đau bởi vì Tống tam lão gia có chút không

nỡ nên ông không dùng sức một tí nào. Tuy nhiên Tống tam thẩm lại thấy mặt mũi mình xem như đã mất hết nên vô cùng oán hận Tống Nhị và Tống lão nhu phân.

Bà dựa vào cửa rồi bắt đầu khóc nức nở. Tiếng khóc ai oán vang lên như đang khóc tang cho ai.

Người hầu trong phủ nếu có thể trốn thì đã trốn rất xa nên chỉ còn lại mấy người không chạy được; bọn họ ước gì mình có thể độn thổ mà chảy khỏi nơi này, tránh khỏi việc bị giận chó đánh mèo.

Tống tam lão gia ngẩng rồi vỗ lên trán mình, cuối cùng lại dùng sức ném roi mây xuống mặt đất: “Ngươi đừng khóc nữa!”

Tống Tam thẩm nói: “Ngươi chỉ biết trút giận lên người ta, cái gì cũng do ta làm sai. Từ lúc ta gả vào Tống gia cho tới bây giờ đều phải lấy lòng lão thái thái của ngươi.”

Tống tam lão gia nhíu mày: “Ngươi nói bậy gì đó!”

“Ta nói bậy cái gì? Ngươi không hề quan tâm ta, ngươi làm sao biết ta chịu uất ức như thế nào? Mỗi người các ngươi đều cho rằng mình là kẻ trong sạch, chỉ có mỗi ta là người xấu. Có phải dù cho có xảy ra chuyện gì thì cũng đều do ta sai hay không? Vì sao lại bắt ta xử lý chuyện của Tống Tam như thể ta là kẻ gây ra! Bộ đó là ý của ta sao?”

Trong lúc ông muốn tìm lời nói dễ nghe vì không muốn nghe nữa nhưng lại sợ Tống Tam thẩm khóc lên khóc xuống thì Tống lão phu nhân rốt cuộc cũng xuất hiện.

Được tì nữ đỡ tay, bà từ từ bước tới rồi chen ngang lời nói của Tống Tam thẩm.

“Chưa gì đã ầm ĩ! Lão tam, ngươi mới từ ti trở về mà đã đóng cửa dạy dỗ người ta, không sợ bị người khác chê cười hay sao?”

Trong người Tống tam lão gia tràn ngập lửa giận nhưng lại không thể trút ra nên kêu to với bà: “Mẫu thân ơi là mẫu thân, ngày thường người thiên vị nhị cô nương thì cũng thôi nhưng mà lúc này lại có việc lớn như vậy mà người cũng không thể công bằng một chút hay sao?”

Tống lão phu nhân không vui: “Con nói ta bất công sao? Ta bất công chỗ nào? Con vừa về mà đã đòi nói lý, trách móc ta sao?”

Bà ngồi xuống trong sảnh rồi lại sửa sang lại vạt áo một cách thong dong.

Tống tam lão gia thấy thế chỉ biết đi tới đi lui ở trong phòng; ông vuốt mặt mình một lần rồi ngồi xổm ở trước mặt Tống lão phu nhân mà hỏi: “Mẫu thân, người có biết việc này quan trọng như thế nào không?”

Mặt Tống lão phu nhân lộ vẻ không kiên nhẫn: “Làm gì có chỗ nào nghiêm trọng?”

Tống tam lão gia cười lạnh: “Mấy năm nay Tống gia ở trong triều đình hô mưa gọi gió đến mức hồ đồ, đại ca thì một đường thăng chức nên đã làm cho người khác khó chịu. Căn cơ của Tống gia ta không bằng nhà khác nên có rất nhiều người không thích nhưng bởi vì còn e ngại mặt mũi Hạ gia nên mới không dám đụng vào. Lúc này Tống Tam nương đã trở lại vậy mà lại chuẩn bị kết thân với phủ Quốc công, người có biết có bao nhiêu người đang ghen tị lại tức giận hay không?”

Tống lão phu nhân bưng cái ly, không dao động.

Tống tam lão gia: “Những lời truyền ra từ trong phủ chỉ là việc nhỏ, sức

chịu đựng của Tống Tam nương lớn nên sẽ không đi so đo nên lúc này đã có người chuyển hướng tới đại tẩu. Ai biết đó là người hay quỷ? Nếu như Tống Sơ Chiêu tính đống sổ sách này lên người chúng ta thì người nói xem nên làm cái gì bây giờ?"

Tống lão phu nhân liếc hắn: "Cái gì mà làm cái gì?"

Tống tam lão gia gấp đến độ vỗ hai tay: "Mẫu thân ơi! Bộ người nghĩ Tống Tam Nương họ Tống lại ở trong Tống phủ thì mọi việc đều phải nghe lời người hay sao?"

Tống lão phu nhân đương nhiên nói: "Vốn là nên như vậy! Một cô nương chưa lấy chồng không phải nên nghe lời trưởng bối hay sao?"

Tống tam lão gia: "Nó không giống với những người khác đâu! Nhà mẹ đẻ của trưởng tẩu là Hạ phủ đó! Do dù Hạ tướng quân không có nhi tử nhưng ông ấy còn có môn sinh. Nên ngay cả khi ông không còn làm quan nữa thì vẫn còn người nối dõi. Huống chi còn có Phó Trường Quân là nghĩa tử nữa. Phó Trường Quân xem như là cữu cữu của nó rồi!"

Tống lão phu nhân không vui: "Rốt cuộc con muốn nói cái gì!"

Tống tam lão gia gấp gáp đến mức đỏ cả mặt nên cũng không quan tâm đến bà mà nói: "Con đã nói năm đó trưởng tẩu gả thấp đến nhà chúng ta! Nếu như không có tẩu ấy thì cũng không có Tống gia ngày hôm nay! Cho dù nàng là vợ kế, cho dù Tống Sơ Chiêu không phải là trưởng nữ nhưng lại tôn quý hơn so với tưởng tượng của người! Nếu như người còn muốn xúc phạm một người quyền thế như vậy thì chính là đùa với lửa đó! Khác nào tự sát đâu!"

Tống lão phu nhân tức giận đến mức cả người run rẩy.

Đây là điều bà không muốn nghe nhất vậy mà hiện giờ lại do chính miệng nhi tử mình nói ra.

Giống như lúc đó, Hạ Uyển vừa mới gả vào đây thì bà thường xuyên nghe được những lời này từ mấy vị khác.

Trước giờ bà rất sĩ diện nên làm sao có thể chịu đựng được người con dâu như vậy, không chỉ trèo lên đầu bà và nhi tử mà còn có cả toàn bộ Tống gia nữa? Huống chi theo bà nghĩ thì Tống Sơ Chiêu chưa chắc là người của Tống gia!

Hạ Uyển chịu gả đến phủ này đã khiến bà có cảm giác không ổn lắm nhưng mới đầu cũng không để ý cho đến khi nhà nhà đều suy đoán thì bà mới hiểu được. Bà phải nhịn xuống sự nhục nhã mới có thể giấu việc này đi.

Bà rất oán hận với những kẻ chỉ biết trào phúng đó đồng thời cảm thấy bởi vì Tống gia dính dáng tới Hạ Uyển nên không thể mạnh miệng phản bác người ta.

Sau đó qua một khoảng thời gian, sự chột dạ này chậm rãi tiêu tan khi đại nhi tử không ngừng lập chiến công hiển hách, một đường thăng chức.

Mấy gần năm gần đây đã không có ai dám nói vậy trước mặt bà vậy mà đứa nhi tử thứ ba lại dám nói ra, thật đúng là ngu ngốc.

Tống tam lão gia còn đang nói: “Những lời chửi bới Tống Tam Nương đều từ trong phủ truyền ra nên con mặc kệ là do ai làm ra thì sau này không nên xuất hiện nữa! Mẫu thân, người đi nói rõ ràng với Tam nương rằng những lời đồn về trưởng tẩu đó không liên quan gì đến chúng ta. Là do có người muốn phá hủy mối quan hệ giữa mấy nhà chúng ta…”

Thì Tống lão phu nhân đứng lên, nắm lấy nhi tử mình rồi bắt đầu vừa đánh

vừa mắng: “Đại ca ngươi đã dùng mạng mình để đổi lấy Tống gia ngày hôm nay! Vậy mà ngươi chỉ biết đi lấy lòng tên họ Phó kia. Ngươi nhớ kỹ cho ta, Tống gia có thể có ngày hôm nay đều bởi vì đại ca ngươi, ngươi đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa!”

Tống tam lão gia một mặt tránh né, một mặt hô: “Mẫu thân, người có thể tĩnh táo một chút được không?”

Tống Tam thẩm cũng vội vàng cản bà lại.

Không biết Tống lão phu nhân mượn sức lực từ nơi nào mà nắm chặt không chịu buông quần áo của Tống tam lão gia ra.

Càng chửi bà càng cảm thấy mình không có sai.

Lúc Hạ Uyển gả vào lại mang nhi tử của bà đi, làm cho Tống Thi Văn từ nhỏ không có phụ thân nên chỉ có thể lớn lên ở bên cạnh bà, không biết nó có bao nhiêu uất ức.

Lúc này Tống Tam Nương trở về lại đoạt nhân duyên của nó khiến cho người hầu bên cạnh nhìn không vừa mắt nên mới đi ra ngoài nói một hai câu, làm sao lại biến thành tội lớn trời đất không tha?

Vì sao bà phải nhẫn nhịn trước sự tức giận của Tống Sơ Chiêu mà để cháu gái mình chịu thiệt chứ?

Vả lại những điều mà người hầu kia nói lại là sự thật mà. Không lẽ Tống Sơ Chiêu không thô bỉ, không ngang ngược sao?

Nhìn thôi đã thấy nó là người ngang tàng bạo lực!

“Ta mặc kệ!” Tống lão phu nhân nói, “Dù sao Tống gia không có truyền

những lời đồn quá đáng về Hạ Uyển!”

Tống tam lão gia: “Tại sao người lại có thể nói lung tung như vậy! Lúc này có người hãm hại mà người còn không lo đi dọn dẹp cho sạch lại còn muốn tranh giành vũng nước đục này với bọn họ nữa!”

Tống Tam thẩm cũng nói: “Lão phu nhân, lang quân nói không có sai đâu! Người đừng chỉ nhận một cháu gái là Tống Thi Văn còn sống chết của nhi tử thì mặc kệ! Hay là lang quân con không phải là người của Tống gia? Nếu như nó thật sự có bản lĩnh thì tự mình đi tranh đoạt với Tống Sơ Chiêu, dựa vào cái gì mà muốn tam phòng chúng con làm bia đỡ đạn!”

“Huống chi các người giữ đồ vật của Tống Tam Nương, dù cho muốn nói lý lẽ đi chăng nữa nhưng rõ ràng là trộm mà!”

Tống tam lão gia dùng sức vừa tránh vừa rút tay về. Tống lão phu nhân không chịu thua mà giựt lại khiến cho bà ta ngã ngửa ra sau, đầu đập lên ghế.

Một tiếng kêu thảm vang lên rồi bà không hề nhúc nhích nữa.

Tống tam lão gia và Tống Tam thẩm kinh hoảng, liếc nhìn nhau rồi chạy tới chỗ Tống lão phu nhân.

“Mẫu thân!”

Hai người liên lục la hét rồi sờ gáy bà nhưng không có phát hiện có dấu hiệu xuất huyết, lại kiểm tra hơi thở thì mới xác nhận là bà còn sống. Lúc này Tống lão phu nhân nghiên đầu qua một bên, miệng há ra, chắc là đã hôn mê rồi.

Tống tam lão gia nói: “Nhanh đưa mẫu thân trong phòng đi, sau đó đi tìm

đại phu kiểm tra cho bà!”

Người hầu gật đầu như gà mổ thóc, tay chân đỡ lão phu nhân có chút luống cuống đi vào trong viện.

Hỗn loạn qua đi, thính đường còn lại một trận hỗn độn giống như tâm trí Tống lão gia vậy.

Tống Tam thẩm bắt lấy cánh tay trượng phu, khụt khịt cái mũi hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Tống tam lão gia: “Nàng câm miệng để ta suy nghĩ!”

Tống Tam thẩm im lặng trong chốc lát rồi lại rưng rưng nước mắt nói: “Ta nói cho chàng biết hôm nay ta với mẫu thân đã hoàn toàn xé rách da mặt nhau rồi. Sau này chàng lại muốn ta phụng dưỡng mẫu thân như trước sợ là không được. Bà là người hay mang thù nên sẽ không dễ dàng tha cho ta đâu. Chàng nói xem ta phải làm gì bây giờ?”

Tống tam lão gia nhìn bà một cái, ông cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ nên cuối cùng chỉ có thể vỗ ngực nói: “Là ta sai, cái này sợ là báo ứng của ta rồi.”

Cái gì ông cũng biết rõ kể cả những việc làm lén lút của Tống Thi Văn, nhưng đồng thời ông cũng cảm thấy Tống Sơ Chiêu không hiểu chuyện nơi kinh thành lại càng không hiểu quan hệ giữa người với người, quả thật đúng là dễ bắt nạt nên ông cũng không ngăn cản làm gì.

Ông bị vậy cũng đáng.

Ông ở trong phủ của đại ca lại cứ đinh ninh đây là do mình cũng là người Tống gia mà lại không biết trước biết sau, thiếu chút nữa đã ngã ngựa.

Tống tam lão gia đột nhiên hạ quyết tâm: “Mẫu thân thật là không còn sáng suốt nữa rồi, muốn nói rõ cũng không thể nói được. Sau này chỉ sợ rằng những việc như thế này càng ngày càng nhiều nên chúng ta dọn ra ngoài đi!”

Tống Tam thẩm cả kinh hỏi: “Dọn đi đâu bây giơ?”

Tống tam lão gia: “Dọn đi chỗ nào cũng tốt hơn chỗ này! Nếu như ta còn ở lại Tống phủ lại gặp mẫu thân như vậy thì làm sao ta còn mạng được? Ta đi rồi cũng làm cho bà hiểu ra rằng ta rất nghiêm túc về những điều mình nói.”

Tống Tam thẩm suy nghĩ một lát thì cẩn thận hỏi: “Vậy mặc kệ mọi thứ sao?”

“Ta dám mặc kệ sao? Nàng có biết lúc trước Phó Trường Quân nói với ta thế nào không? Hắn nói sẽ mang thù! Khi nào thù này hết thì hắn mới có thể buông tha ta! Làm sao ta biết khi nào hắn mới hết thù?” Tống tam lão gia vuốt ve ngón tay, ông lại lẩm bẩm, “Ta không thể giấu việc này được dù cho bà ấy muốn bao che cho Tống Nhị…Nếu bà không thể nhẫn tâm vậy thì ta phải càng độc ác! Đây đúng là ép ta trở nên tàn ác mà!”

Nhà này nhất định muốn tan.

Tống tam lão gia tưởng tượng đến hình ảnh mẫu thân kêu trời khóc đất thì không khỏi hối hận, ông dậm chân than: “Ây da, tại sao ta lại vào Kim Ngô Vệ cơ chứ!!!”

…….

Bên phía Hạ phủ, Hạ lão gia đang tìm hiểu chuyện ở Tống phủ.

Hạ phu nhân vỗ nhẹ vào lưng an ủi ông, Hạ lão gia một tay chống bàn một

tay vỗ ngực nhưng lại kiên cường nói: “Còn có cái gì? Ngươi tiếp tục nói đi, ta chịu đựng được!”

Tống Sơ Chiêu cũng không nhớ rõ hết mọi việc. Nàng cảm thấy mình nên mang Xuân Đông theo mới đúng. Nàng ấy có thiên phú kể chuyện không ai có thể bì được.

Vì thế nàng chỉ có thể nói một chút chuyện.

“Tới lúc dùng bữa thì hạ nhân Tống phủ cũng không tới kêu ăn cơm. Nếu như Tống cô nương không chuẩn bị trước thì e rằng đã bị đói bụng mấy bữa rồi.”

“Trong viện không có người dọn dẹp mà nha hoàn duy nhất ở đó cũng không nghe lời sai bảo.”

“Lúc nào cũng bị quở trách là người không có khuôn phép, lúc nào nói chuyện cũng âm dương quái khí*”.

**Âm dương quái khí: kỳ quái, quái gở.*

Mới nói tới đó thôi đã làm cho hai vị lão nhân sửng sốt. Bọn họ ước gì có thể dùng đại đao trấn phủ ở đằng sau viện để tự mình đi dạy dỗ bọn người Tống gia, dạy cho bọn họ thế nào mới là khuôn phép.

Nếu không phải do đã có tuổi, thân thể không như hồi trước thì thậm chí có thể tái chiến mấy lần.

Hạ lão gia hỏi: “Chiêu Chiêu này, con có nhận được lễ vật mà ta đưa sang không?”

Cố Phong Giản nói: “Đêm qua tam thẩm có đưa qua nhưng con không có

nhận do sân quá nhỏ nên không có chỗ để. Vốn tính sửa soạn lại một lần nữa rồi gửi về cho người mấy món con không cần nhưng thời gian gấp rút quá, con vẫn chưa làm kịp.”

Hạ lão gia hỏi: “Đêm qua mới đưa qua hả?”

Cố Phong Giản gật đầu: “Dạ.”

Hạ lão gia nhìn về phía Phó Trường Quân, người phía sau gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Như vậy sao…”

Phó Trường Quân lúc trước đã phạt Tống tam lão gia vì việc che giấu lễ vật của Hạ phủ. Nhưng mà làm gì có nguyên tắc phạt một lần rồi sẽ không phạt nữa? Ai biểu bọn xui xẻo chứ.

Ông tuy biết rằng việc này là do mấy người phụ nhân ở sau lưng quấy rối nhưng đối phó với bọn họ thì có chút bất tiện. Nếu như ông chèn ép Tống tam lão gia một chút thì có thể làm hắn bất mãn với Tống lão phu nhân. Cuối cùng khiến cho nhà cửa bọn họ không yên ổn cũng coi như là một sự thu hoạch.

Nếu Tống lão phu nhân không đau lòng Tống Sơ Chiêu, chẳng lẽ còn không biết đau lòng cho nhi tử mình hay sao?

Náo nhiệt hồi lâu thì đột nhiên yên tĩnh lại.

Mọi người đều mãi lo suy tính nên tạm thời không tìm được đề tài thích hợp.

Tống Sơ Chiêu hoàn hồn, sau khi được Cố Phong Giản ngầm cổ vũ thì mới

mở miệng: “Tam nương, nếu như ngươi ở Tống phủ không vui thì tới Hạ phủ ở vài ngày đi. Vừa lúc thân thể Hạ công cũng không tốt cũng coi như là vì Tống phu nhân mà chăm sóc cho người.”

Nàng vừa dứt lời thì mắt Hạ lão gia đột nhiên phát sáng, ông và Hạ phu nhân cùng nhau nhìn về phía nàng.

Loại chuyện tốt này…Bọn họ lúc trước cũng không dám nghĩ tới nha!

Tên tiểu tử Cố gia này quả thật không tồi!

Hạ lão gia và Hạ phu nhân đồng loạt đẩy món bánh ngọt về phía Tống Sơ Chiêu ý bảo nàng ăn cho nhiều một chút rồi hãy tiếp tục nói tiếp. Ánh mắt không thèm che dấu sự tán thưởng và yêu thích; đúng là được hưởng ánh sáng của người một nhà.

Tống Sơ Chiêu bỗng nhiên nhận được sự coi trọng nên cả người có chút không tự nhiên.

Phó Trường Quân cũng chậm rãi mở miệng: “Con có thể tới ở trong Hạ phủ trước khi mẫu thân con trở về. Chuyện này không có sao đâu.”

Cố Phong Giản lúc nói mang theo chút thâm thúy: “Chỉ sợ sẽ quấy rầy ngoại công. Thân thể người không tốt lại khiến cho người phiền muộn thì làm sao bây giờ?”

Hạ lão gia ước gì có thể ở chỗ này mà biểu diễn tài nghệ võ lực của mình nhưng may là ông vẫn còn nhớ lúc này thân thể mình đang có bộ dạng yếu ớt nên có chút rụt rè mà nói: “Thân thể ngoại công đã đỡ hơn rồi. Hiện giờ chỉ có tâm bệnh, chờ đến khi tâm bệnh qua đi thì lại khỏe mạnh giống trước kia thôi. Thậm chí có thể cùng cưỡi ngựa bắn cung với con. Con có thích hay không?”

Cố Phong Giản nói: “Vậy thì con yên tâm rồi.”

Tống Sơ Chiêu ngồi ở chỗ kia yên lặng suy tính thì đột nhiên nghĩ đến một sự kiện làm cho cả người rung lên một chút.

Cao thủ trong Hạ phủ rất nhiều, ngay cả tôi tớ trông cửa thôi đã là lão binh nơi chiến trường vậy thì hậu viện cũng không phải là nơi dễ leo vào đúng không?

Hạ phu nhân nhắc nhở nói: “Nếu như muốn dọn tới ở trong Hạ phủ thì cũng nên nói trước với Tống lão phu nhân một tiếng. Rốt cuộc thì con cũng là người Tống gia.”

Phó Trường Quân cười nói: “Tống lão phu nhân sẽ đồng ý thôi.”

Thấy hắn nhướng mày thì Hạ lão gia biết hắn đã có ý đồ xấu nên ông…cười cổ vũ.

Không cần lưu tình.

Việc này thật đáng vui mừng.

Động tác mọi người đều cùng lúc uống một ngụm nước làm cho mình bình tĩnh lại.

Hạ lão gia lại hỏi: “Khi nào con chuyển đến?”

Hạ phu nhân có chút gấp gáp: “Nếu không thì ngày mai đi? Ta gọi người giúp con thu dọn.”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu nói nhanh như vậy sao?

Kết quả là Cố Phong Giản còn ác hơn, hắn nhàn nhạt nói: “Con cũng không có đồ vật gì để sắp xếp. Hôm nay còn sớm, hay là hôm nay luôn đi.”

Hạ lão gia thiếu chút nữa nói không ra lời: “Hôm…hôm nay sao?”

Vui sướng tới nhanh như vậy sao?

Ông hỏi: “Thật vậy sao?”

Cố Phong Giản gật đầu.

“Con muốn mượn vài tôi tớ trong Hạ phủ đi cùng để giúp con dọn vài thứ. Sẵn tiện cũng đem lễ vật của Hạ phủ về luôn.” Cố Phong Giản nói, “Đồ vật đều đặt trong kho của Tống gia nên con không phân biệt được.”

Ngón tay của Phó Trường Quân vẽ một vòng trên cái ly, ông trong nháy mắt đã hiểu được tính toán của Cố Phong Giản.

Ông cười nói: “Vậy thì mang theo quản sự tới Tống phủ kiểm kê đồ một lần tránh cho việc thiếu xót vài món. Ta đi cùng với con, sẵn tiện báo cho Tống lão phu nhân một tiếng.”

Hạ lão gia nghe vậy thì lập tức đứng dậy thúc giục: “Vậy thì lúc này đi thôi. Đi mau đi mau, chậm một chút nữa trời sẽ tối đó. Các ngươi thích mang người nào thì cứ mang đi. Buổi tối ngoại công sẽ cho người mua chút đồ về làm món ngon cho con ăn. A phải rồi còn phải mượn luôn đầu bếp mới được! Chiêu Chiêu này, con thích ăn món gì? Khẩu vị như thế nào? Ăn cay được không? Có ăn kiêng hay không? Con cứ nói đi, đầu bếp nào ngoại công cũng có thể tìm được!”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu la lớn: Con muốn ăn hết!

Cố Phong Giản cười nói: “Con có thể ăn được hết.”

Ngay sau đó Hạ lão gia nhìn về phía Tống Sơ Chiêu: “Vậy ta không giữ Cố Ngũ công tử lại được rồi, cảm ơn hôm nay ngươi đã đi cùng Chiêu Chiêu đến đây.”

Tống Sơ Chiêu: “…” Thật nhẫn tâm.

Cố Phong Giản vẫn luôn quan sát nàng, khi thấy mặt nàng hiện rõ chữ “Đau buồn” thì không nhịn được mà cười thành tiếng.

Thật ra đầu bếp Cố phủ cũng không có tồi.

Phó Trường Quân: “Ta đi chuẩn bị xe.”

Phó Trường Quân chuẩn bị một chiếc xe ngựa, hai ba cái xe đẩy lớn cùng với mười người tôi tớ cường tráng.

Lúc đoàn người lấy thanh thế to lớn đi tới Tống phủ thì trận đại chiến ở đó vừa mới kết thúc. Tống tam lão gia còn chưa kịp thở một hơi thì đã nghe thấy Phó Trường Quân ở bên ngoài kêu cửa.

Tống tam lão gia gần sụp đổ mà đi ra nghênh đón vừa lúc thấy Cố Phong Giản đang xuống xe ngựa.

Tiếng ông có chút run rẩy: “Tam nương……” Ngươi thật sự đã đi tố cáo!

Phó Trường Quân xoay người xuống ngựa, ông tươi cười, nhìn không ra cảm xúc tức giận gì thậm chí còn có chút thân thiết. Ông bắt chuyện: “Hôm nay Tống lang tướng không có nhiệm vụ sao?”

Tống tam lão gia cúi đầu trả lời: “Dạ.”

Phó Trường Quân nói: “Gần đây ta có chút ngứa tay hay là ngày mai ngươi cùng đi tới một chỗ so tài cùng với ta, ngươi thấy thế nào?”

Quả nhiên là như thế!

Tống tam lão gia nuốt một ngụm nước bọt, không cảm thấy ngoài ý muốn mà là cảm giác thật đau đớn. Giống như thân thể này không còn là của ông nữa.

Phó Trường Quân nói: “À đúng rồi, nghĩa phụ kêu ta tới nói với Tống lão phu nhân một tiếng. Mấy ngày nay ông đổ bệnh nên cần người chăm sóc, mà ông cũng rất nhớ Tống Tam nương nên muốn gọi Tống Tam Nương qua đó ở vài ngày, chắc không có vấn đề gì chứ?”

Tinh thần Tống tam lão gia chấn động, trong lòng nói không thể!

Nếu như lúc này Tống Tam Nương đi rồi thì thù này chỉ sợ là vẫn luôn còn đó! Ông còn muốn cải thiện quan hệ với Tống Tam Nương, giải quyết hết những ân oán trước giờ. Xin lỗi như thế nào, giải thích ra làm sao đều đã được ông suy nghĩ kỹ rồi thì làm sao có thể cho nó đi được?”

Tống tam lão gia vội nói: “Hôm nay mẫu thân của ta cũng bệnh!”

Vậy mà Phó Trường Quân lại gật đầu nói: “Vậy chắc ta không gặp bà được, ngươi thay ta nói một tiếng với bà là được.”

Tống tam lão gia: “Hạ quan muốn……”

Phó Trường Quân kêu lên một tiếng: “Sao?”

Tống tam lão gia có chút ngập ngừng: “Không…… Không có gì.”

Phó Trường Quân phất tay ra hiệu cho mười tên tôi tớ đang đứng chỉnh tề ở phía sau tiến lên.

“Ta giúp nó dọn đồ vật qua đó. Làm phiền Tống tam lão gia cho phép tôi tớ của ta đi vào. Nếu như ngươi không ngại thì chúng ta cũng muốn đem lễ vật của Hạ phủ về được không?”

Đầu Tống tam lão gia đầy mồ hôi: “Mấy thứ kia chính là đồ vật của Tam nương mà.”

Phó Trường Quân nói: “Vậy ta sẽ chờ ở cửa, nếu ngươi có việc gấp thì cứ đi đi, không cần chiêu đãi ta.”

Tống tam lão gia gật đầu, ông nhìn ông ấy mấy lần rồi mới chịu xoay người mà chạy vào bên trong.

Lễ vật của Hạ phủ vẫn còn thiếu, ông phải tìm đồ bổ sung mới được.

———

Tác giả có lời muốn nói:

Nội tâm của Hạ lão gia: “A —— a —— a ——” Âm cao tuyệt mỹ của vị vương giả thời cổ đại.

------oOo------

Chương 19: Lời đồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Trước tiên Tống tam lão gia chạy đi tìm quản sự ở trong phủ để kéo dài thời gian với tôi tớ Hạ phủ với lý do lễ vật quá nhiều, tốn chút thời gian để sửa soạn. Trong khi đám người kia tạm thời chờ ở trong viện thì ông lại chạy đi tìm Tống Tam thẩm.

Tống Tam phu nhân điều chỉnh lại tâm tình cho tốt, bà lau sạch mặt rồi đi thăm Tống lão phu nhân đã ngất xỉu.

Đại phu đã báo không có gì đáng lo ngại, chỉ cần chờ người tỉnh dậy rồi chăm sóc cho tốt là được. Thế nên bà bưng chén thuốc vừa mới sắc xong đi đến phòng của đối phương vậy mà kết quả là vừa mới vào thì bị Tống Thi Văn nói bóng nói gió làm cho bà buồn bực.

Tống Tam thẩm đang hờn dỗi đi về thì bị Tống tam lão gia ngăn lại.

Ông vội nói: “Nàng có nhớ rõ món lễ vật nào đã bị Tống Nhị với mẫu thân cầm đi hay không?”

Tống Tam thẩm: “Làm sao ta có thể nhớ chứ? Chỉ nhớ mang máng là một ít đồ trang sức và một số món nhìn có vẻ lạ mắt.”

Tống tam lão gia nghe bà miêu tả thì cảm thấy sự việc có lẽ không nghiêm trọng lắm, ông có chút cẩn thận mà hỏi tiếp: “Có nhiều hay không?”

“Ta đâu có biết! Bọn họ lấy món gì cũng đâu có nói cho ta.” Tống Tam

thẩm suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Nhưng mà những món đó nhìn thấy rất quý giá, ngay cả ta còn muốn lấy nữa là.”

Tống tam lão gia bị câu này của bà làm cho trời đất quay cuồng, cả thế giới trước mắt dường như chỉ còn màu đen. Mấy người nữ nhân này ngay cả mạng của mình cũng không muốn nữa rồi!

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tống tam lão gia đi tới đi lui: “Mẫu thân hiện giờ hôn mê thì ta biết đi tìm đồ vật ở chỗ nào? Không lẽ phải chờ tới lúc bà tỉnh lại sao?”

Tống Tam thẩm nói thầm: “Lúc nãy chàng xung đội với bà như vậy thì ngay cả khi bà tỉnh rồi cũng chưa chắc chịu đưa cho chàng đâu.”

Tống tam lão gia há mồm muốn nói nhưng cuối cùng phát hiện những gì bà nói đều là sự thật.

Tống lão phu nhân rất thích chiếm lấy cái gì có lợi cho bà, những thứ của Hạ phủ thì bà càng thích lấy sau đó cất kỹ món đồ rồi không lấy ra nữa; huống chi là những món trang sức này, xem ra bà rất thích chúng.

Tống Tam thẩm nói: “Không lẽ người Hạ phủ có thể nhớ rõ những món đó như vậy?”

Tống tam lão gia giơ tay chỉ phía cửa, ông lớn tiếng nói: “Phó Trường Quân đã chờ ở bên ngoài nói muốn đem đồ đi, nàng nghĩ ta dám thiếu hắn một hai món hay sao?” Nếu như thiếu đồ thì chỉ sợ phải dùng tới tay già chân yếu của ông để bồi thường đó!

Tống Tam thẩm bĩu môi, sự bất mãng trong lòng dành cho lão phu nhân càng thêm nặng, ngoài miệng thì bà oán giận nói: “Vì sao những chuyện phiền toái như vậy đều do ta với chàng đi làm?”

Tống tam lão gia mắng: “Nàng nói đủ chưa? Lúc này còn có thể nói những lời đó hay sao?”

Tống Tam thẩm thấy ông thật sự rối ren thì nghĩ ra một biện pháp: “Vậy thì vàng thau lẫn lộn đi. Phó Trường Quân là một đại nam nhân thì sẽ không có nghiên cứu đối với trang sức của nữ nhân. Chàng dâng đồ lên trước mặt chưa chắc hắn sẽ phân biệt được. Hơn nữa kể cả khi hắn biết đồ vật có gì đó không đúng nhưng tính ra chúng ta vẫn không thiếu nợ bọn họ, không lẽ đến lúc đó hắn còn chê trách một hai món trang sức có giá thành không chênh lệch bao nhiêu sao? Sẽ không đến mức như vậy chứ?”

Tống tam lão gia vừa nghe thì cảm thấy thật sự không tồi nên mới hỏi: “Vậy lấy món gì bây giờ?”

“Chàng đừng nhìn ta! Ta đã trả đồ lại rồi thì dựa vào cái gì còn muốn ta lấy đồ ra cho không!” Tống Tam thẩm bắt đầu kích động, lấy tư thế cho dù chết cũng không thỏa hiệp: “Đi tìm nương của chàng đi! Nếu như nương chưa tỉnh thì lại đi tìm chất nữ buộc nó giao ra không lẽ nó còn có thể từ chối? Ta cũng không tin nó có bản lĩnh như vậy.”

Bước chân Tống tam lão có chút ngập ngừng nhưng cuối cùng không có cách nào khác nên đành phải đi tìm mẫu thân.

Tống lão phu nhân thật ra đã tỉnh, lúc này bà đang khóc lóc kể lể với Tống Thi Văn. Bà trăm ngàn lần không ngờ tới chỉ vì một đứa như Tống Sơ Chiêu mà nhi tử lại dám đánh mình.

Trong mấy người nhi tử thì bà thương nhất là lão tam – người đã sống chung cùng với bà lâu nhất. Hôm nay ầm ĩ như vậy là điều bà không ngờ tới.

Bà cảm thấy có lẽ mình đã làm sai cũng như quá mức buông thả với Tống Thi Văn nhưng mà sau khi bị thương thì phẫn nộ đã lấn át tất cả, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Bà thấp giọng khóc lóc, Tống Thi Văn ở một bên ôm lấy bà mà an ủi. Được dỗ dành như thế càng làm cho Tống lão phu nhân cảm thấy mình rất uất ức.

Trong nhà này bà là người trưởng bối có bối phận lớn nhất vậy mà tam lão gia lại dám quở trách trước mặt bà, rõ ràng là đại bất hiếu mà. Sau khi biết rõ bà đã hôn mê thì cũng chỉ tới nhìn một cái. Tốt xấu gì cũng là miếng thịt ở trong bụng bà rớt ra vậy mà lại bạc tình như thế sao?

Quả nhiên cuối cùng cũng chỉ có Tống Thi Văn ở bên bà, bà không đau cho Nhị Nương thì nên đau cho ai nữa đây?

Trùng hợp lúc này lại nghe được tì nữ nói Tống tam lão gia tới gặp, Tống lão phu nhân lạnh mặt, bà lau khô nước mắt rồi nói không muốn gặp.

Tống Thi Văn đỡ bà nằm xuống, nàng ta tự mình đi ra ngoài nói chuyện với Tống tam lão gia.

“Tổ mẫu vẫn còn chưa tỉnh.” Tống Thi Văn cúi đầu rồi thở dài: “Tam thúc, lần này người có chút không cẩn thận rồi.”

Tống tam lão gia nhiếc mắt nhìn về phía bên trong: “Vậy thì ta tìm con cũng được.”

Tống Thi Văn kinh ngạc: “Tam thúc tìm con làm gì?”

Tống tam lão gia: “Có phải con và mẫu thân giữ đồ của Hạ phủ đúng không? Đồ đó là vật mà Hạ tướng quân đặc biệt đưa cho Tam nương nên khiến cho hai người hiểu lầm rồi. Lúc này cần phải trả đồ lại đấy.”

Đang nghe lén, Tống lão phu nhân tức giận trở mình, muốn phớt lờ bên này.

Lông mày Tống Thi Văn nhíu lại, nói: “Lúc này tổ mẫu còn chưa tỉnh vậy mà muội muội lại muốn gợi lại chuyện này…”

Tống tam lão gia cắt lời nàng ta: “Là do muội muội con muốn dọn ra ngoài ở nên Hạ phủ đã phái người tới lấy lại lễ vật. Ta mặc kệ con có nhớ chỗ để đồ hay là nhớ đã lấy món gì hay không thì số lượng món đồ không thể thiếu. Trước mắt con cứ đưa bổ sung vài món cho tam thúc để ta còn đưa cho người ta.

Tống Thi Văn không tình nguyện, loại không tình nguyện này chủ yếu đến từ sự bất mãn đối với Tống Sơ Chiêu; có bất mãn, có ghen ghét và có cả oán giận. Mà lúc này, nàng ta càng cảm thấy không cam lòng.

Nàng ta từ nhỏ lớn lên trong sự thiên vị của lão phu nhân nên tuy rằng biết được mình có một người muội muội nhưng vẫn xem nàng ấy như người ngoài. Đây là do lão phu nhân ngày ngày mưa dầm thấm đất dạy cho nàng ta nên không sửa được.

Lão phu nhân nói rằng nàng cao quý hơn Tống Sơ Chiêu, là người nên nhận được sự sủng ái và yêu thích của người khác.

Đối phương ở biên quan trúng gió gặp mưa còn nàng ta ở kinh thành đọc sách biết chữ. Đối phương là một thôn phụ không biết lễ nghĩa còn nàng ta là đích nữ của tướng quân, là con cháu của danh môn. Hai người hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Tất cả đều nên như thế đi!

Nhưng mà từ khi Tống Sơ Chiêu trở về thì nàng ta đã phát giác có chuyện

không đúng.

Gia thế! Rõ ràng cùng một phụ thân nhưng nàng ta như thế nào cũng kém hơn gia thế của Tống Sơ Chiêu.

Nàng ta lớn lên ở kinh thành lại kết bạn với ít nhiều con cái quan lại, quen mắt với sự nịnh nọt của thế tục nên hiểu được trọng lượng của hai chữ "gia thế" kia.

Sức nặng của nó ép cho nàng ta không thể đứng thẳng được.

Người mà mình vẫn luôn xem thường vậy mà đột nhiên cao quý hơn mình thì làm sao Tống Thi Văn tiếp thu được chứ?

Tống Thi Văn nghĩ đến đây thì hô hấp đã trở nên nặng nề.

Tống tam lão gia thấy nàng ta im lặng thì nghĩ rằng đối phương đang tìm cớ, giọng điệu của ông trở nên nghiêm khắc khi thúc giục: "Mau lên!"

Tống Thi Văn run lên, rồi sau đó gật đầu nói: "Vậy tam thúc đi theo con đi."

Nàng ta trở lại trong phòng mình, tùy ý gom mấy thứ trang sức đang để ở trên bàn rồi bỏ vào một cái tráp*.

**Tráp: Hộp*

Nàng thật sự không muốn trả.

Nàng không tin người Hạ phủ là dạng có thù tất báo, có thể tính toán mấy món trang sức ở ngay trước cửa với nàng. Hạ phủ không thể làm chuyện mất mặt vậy được.

Hôm nay Tống Sơ Chiêu có thể làm quyết liệt như vậy lại lợi dụng tam thúc để ép bức và hủy hết mặt mũi nàng vậy thì nàng càng phải tranh chuyện này cho bằng được.

Tống Thi Văn điều chỉnh cảm xúc cho tốt lên, ôm tráp đi ra, mỏi mệt nói: "Con không nhớ rõ lắm, đại khái chính là mấy món này. Nếu như có dư ra món nào xem như là con tặng thêm để xin lỗi muội muội."

Tống tam lão gia duỗi tay nhận lấy lại thấy vẻ mặt uể oải của nàng ta thì nhịn không được mà an ủi một chút: "Tốt, con thật là nghe lời. Tống phủ chúng ta có tiền nên nếu con muốn cái gì thì cứ kêu tổ mẫu mua lấy, không cần vì mấy món đồ này mà đau lòng."

"Dạ." Tống Thi Văn hạ đuôi mắt, tràn đầy uất ức: "Con không phải vì mấy món trang sức này mà không vui đâu. Những vật ngoài thân này làm sao so được với người ta chứ."

Tống tam lão gia nghe có chút không đúng lắm nhưng lúc này ông đang vội nên không có hơi sức nghe nàng ta nói tới nói lui. Sau khi cầm được đồ ở trong tay, ông vội đi tìm quản sự để đưa đồ sang.

Lăn lộn như vậy ước chừng hơn nửa canh giờ, Tống tam lão gia mới chuẩn bị xong mọi thứ.

Ông sai người đem hết đồ của Hạ phủ tới cửa rồi và chất đầy đồ lên những chiếc xe đẩy đã đậu ở đó từ lâu.

Trong lúc này, Phó Trường Quân vẫn luôn đứng ở cửa, ông không thúc giục, không chửi rủa mà chỉ chờ cho đồ vật được dọn ra hết.

Ở kinh thành này Phó Trường Quân là người nổi danh, diện mạo thì xuất

sắc lại đứng im ở trước cửa Tống phủ lâu như vậy đã hấp dẫn sự chú ý của một nhóm người. Quan binh đi tuần tra ở phụ cận cũng thỉnh thoảng muốn đến bên này xem một chút làm cho ở bên ngoài Tống phủ có chút náo nhiệt.

Tống tam lão gia đi tới, trán lấm tấm mồ hôi cũng đã quên lau đi. Ông cười nói: “Đồ vật đều đã được chỉnh đốn xong xuôi rồi.”

Phó Trường Quân nói: “Đều ở chỗ này sao?”

Tống tam lão gia: “Đúng vậy, đều ở chỗ này.”

“Thật là nhiều.” Phó Trường Quân vỗ lên một cái tráp gần đấy mà cười nói, “Nghĩa phụ ta đúng là yêu thương Tam cô nương, rốt cuộc vì nhiều năm không có gặp qua ngoại tôn nên thứ gì tốt cũng muốn gửi đến xem như là bồi thường cho nó.”

Tống tam lão gia gật đầu phụ họa.

Phó Trường Quân nhảy lên trên đầu xe rồi ngồi xuống. Tống tam lão gia đang muốn thở ra một hơi thì lại nghe người mà ông ta nghĩ đã chuẩn bị đi lên tiếng: “Hà quản sự đâu rồi! Lại đây kiểm kê đồ vật một chút. Tống lang tướng lục lọi ở bên trong phủ nửa ngày hẳn là không biết rõ mấy món lễ vật của Hạ phủ chúng ta rồi. Ngươi phải cẩn thận đó, đừng lấy nhầm đồ của Tống phủ.”

Người quản sự bị ông gọi vào nhanh chóng tiến lên, vỗ ngực đảm bảo: “Xin Tướng quân yên tâm, những lễ vật tặng cho cô nương đều được lão gia tỉ mỉ chọn lựa, tất cả đều được tiểu nhân nhớ rõ nên sẽ không tính sai được chỗ nào đâu. Tiểu nhân còn cố ý mang theo danh sách cũng như giá cả để kiểm kê một chút đây.”

Tống tam lão gia ngay lập tức há hốc miệng, đầu óc ông có chút ngốc đi:

“Hả?”

Phó Trường Quân cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Lòng bàn tay Tống tam lão gia đổ mồ hôi, ông muốn ngăn cản: “Này…”

“Cái này cũng nhanh thôi không làm chậm trễ thời gian đâu.” Phó Trường Quân vỗ vỗ bờ vai của ông ta, “Làm phiền Tống lang tướng rồi, nhìn ngươi vội đến mức mồ hôi đầy đầu kìa. Nếu như mệt mỏi thì ngươi có thể đi trước nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Môi Tống tam lão gia khô khốc, ông cảm thấy giọng nói mình cũng có chút xa xăm: “Sau khi ở bên trong chọn lựa kỹ càng, ta đã xác nhận qua một lần những món này đều của Hạ phủ đưa tới, chắc không cần kiểm lại đâu. Nhìn xem lúc này đã là…”

Phó Trường Quân nói: “Lúc này đã qua lúc ăn cơm sáng mà cơm trưa vẫn còn chưa ăn đúng là lúc làm việc nên nhanh chóng một chút. Hà quản sự này, Tống tam lão gia là thúc giục ngươi làm nhanh lên kìa!”

Quản sự đáp: “Dạ! Các ngươi mau kiểm kê đi!”

Mười người kia làm việc rất nhanh chóng nên đã sớm khui hết mấy cái tráp ra làm cho Tống tam lão gia không có cơ hội ngăn cản. Từng món đồ một được lấy ra đều được truyền đến tay của quản sự để tiến hành phân biệt.

Đôi mắt quản sự quả nhiên hiểm độc, ông ta chỉ cần liếc mắc một cái đã nhìn ra được từng chi tiết. Ông ta cao giọng nói mặc kệ ánh mắt vô vọng của Tống tam lão gia, nửa điểm mặt mũi cũng không cho mà tính toán rõ ràng.

“Cái trâm cài này kiểu dáng cũ xưa còn có dấu vết đã sử dụng qua. Không

phải là đồ của Hạ gia, xin trả lại cho tam lão gia.”

“Đồ trang trí bằng vàng này đã có chút biến thành đen, tất nhiên không phải đồ của Hạ phủ chúng ta.”

“Tiểu nhân từng ở cửa hàng phố đông thấy qua cái trâm cài bằng trân châu này, lúc ấy được rao bán với giá ba lượng ba, kiểu dáng cũng có chút độc đáo. Nhưng đồ vật mà lão gia đưa cho Tam nương thì hoặc là mời thợ làm trực tiếp hoặc là do bệ hạ ban thưởng. Đồ vật nếu mua ở bên ngoài thì chưa có cái nào thấp hơn năm lượng cho nên đây cũng không phải là đồ của Hạ phủ.”

“Danh mục quà tặng chỉ có hai đôi hoa tai. Một đôi được làm bởi bảo thạch hồng, một đôi được làm bởi phỉ thúy chứ không có loại này. Tiểu nhân xin trả lại.”

Tiếng quản sự báo lại cao vút, vừa có nhịp điệu vừa vang dội khiến cho dù trên đường lớn rất ồn ào nhưng âm thanh có thể truyền xa hơn mười mét.

Người xem náo nhiệt vây quanh ngày càng nhiều. Lúc đầu bọn họ còn không rõ nhưng về sau đã bắt đầu bật cười thành tiếng.

Rõ ràng đang là mùa thu se lạnh vậy mà Tống tam lão gia lại phảng phất cảm thấy chóng mặt, nóng bừng cả người.

Những câu mắng chửi người đó cho dù không nghe được rõ ràng lắm nhưng có thể hiểu được hoàn chỉnh từ mấy chữ bị tách ra.

“Tốt xấu gì cũng là nhà giàu có vậy mà làm ra chuyện như vậy.”

“Người ta đã tìm tới cửa vậy mà cũng không biết xấu hổ.”

“Đây rõ ràng là Hạ phủ không cho mặt mũi nha.”

“Tống gia ở bên ngoài cũng dám đối phó với Phó tướng quân như thế thì không chừng ở bên trong cũng bắt nạt Tống Tam Nương. Có lẽ lần này hắn tới đây để trút giận đó.”

“Phó tướng quân vậy mà có thể bình tĩnh như vậy, nếu là ta thì ta đã làm ầm ĩ lên với Tống gia rồi.”

“Ta đoán chắc Tống gia cho rằng Hạ phủ sẽ không keo kiệt, ai ngờ đâu người Hạ phủ lại sớm đã dự đoán được bọn họ sẽ vô liêm sỉ như vậy.”

Tống tam lão gia thẹn đến mức muốn chui xuống đất, ông ta hết quẫn bách lại nghiến răng nghiến lợi. Nếu như không còn chút lý trí sót lại thì ông đã sớm vọt vào bên trong tìm người để lý luận.

Tống Thi Văn lại dám làm như vậy! Đã không chịu trả đồ cho người ta vậy mà còn dám lấy mấy món đồ không có chút giá trị cho có lệ như thế. Cái này đâu phải làm mất mặt một mình nó, sợ là cả Tống phủ đều trở thành trò cười ở cái kinh thành này rồi!”

“Tổng cộng chính là mấy nón này.”

Phán quyết giống như đòi mạng rốt cuộc cũng đình chỉ.

Quản sự gấp tờ giấy lại làm đôi, nhét vào trong tay áo rồi khom lưng về phía Tống tam lão gia mà cười nói: “Tổng cộng thiếu mười bảy món, đa phần đều là trang sức. Những món trang sức này đều do chủ tử của chúng ta tự mình lựa cho cô nương nên giá trị không quan trọng lắm, cốt yếu quan trọng ở chỗ tâm ý của hai vị lão nhân. Nhưng mà nếu như Tống lão phu nhân và Tống Nhị cô nương đều thích, lão gia nhà ta lại là người hào phóng nên có thể bỏ đi thứ mình yêu thích. Chỉ là lần sau nói thẳng với nhau vẫn

là tốt hơn. Những đồ vật dư ra này nếu thu về cũng có chút ngại ngùng, thỉnh ngài mang về đi.”

Tống tam lão gia há miệng thở dốc, ông ta muốn giải thích nhưng Phó Trường Quân lại không cùng ông ta nhiều lời. Đôi mắt ông dạo qua một vòng rồi hỏi: “Ấy, Tam cô nương đâu rồi?”

Người quản sự bên người ông trả lời nhanh chóng: “Tam cô nương đang ở trong viện của mình rồi ạ.”

Phó Trường Quân nói: “Chạy nhanh vào kêu nó xuất hiện đi. Nếu nó muốn mang theo cái gì thì cứ đem ra đây, chúng ta đông người như vậy có thể dọn phụ.”

Quản sự cười nói: “Dạ, tiểu nhân đã cho người đi gọi rồi.”

Tống tam lão gia đột nhiên hoàn hồn, lúc này ông mới phát hiện xung quanh thiếu vài người. Có mấy kẻ tôi tớ đã một lần nữa đi vào Tống phủ lúc đang kiểm kê hồi nãy.

Trong lòng ông cảm thấy không ổn nên xoay người rồi chạy nhanh đi tìm nhưng không nghĩ tới vẫn chậm một bước.

Một vị đại hán khiêng trên vai hai cái ghế dựa cũ kỹ, bước đi như bay về phía ông ta.

“Phía trước nhường một chút! Tam cô nương nói rằng nàng muốn dọn hết mấy món vật dụng trong phòng tới Hạ phủ. Vị nào rảnh tay có thể tới giúp một chút đi.”

Hắn ta lướt qua Tống tam lão gia đang chặn đường sau đó xuất hiện ở phía đam người đang chen chúc trên đường cái, đặt cái ghế trên vai xuống xe

đẩy phía trước.

Động tác của hắn không nhẹ nhàng mà ghế kia cũng không chắc chắn nên sau khi bị quăng ngã thì phát ra âm thanh vỡ vụn.

“A……” Người hầu kia tiếc nuối kêu lên, “Chẳng lẽ quăng ngã xong lại hỏng mất rồi?”

Việc này làm cho dù là người đi đường đứng cách đó khá xa cũng biết đây là đồ đã cũ.

Phó Trường Quân răn dạy: “Tay chân cẩn thận một chút! Tam cô nương ở Tống phủ một thời gian nên cũng có cảm tình với bàn ghế. Nếu như các ngươi đập hư thì ta lấy gì bồi thường bây giờ?”

Nhóm người tôi tớ liên tục vâng dạ.

Bên cạnh có người xem cười nhạo nói: “Toàn là đồ vật rách nát, nếu dùng hỏng thì vứt đi còn muốn bồi thường cái gì nữa?”

Theo sau lại là một người nhấc một cái lu nước khổng lồ đã có đóng rong rêu ở bên ngoài lên rồi đặt nó lên xe đẩy.

Người qua đường lại lần nữa cười vang: “Không lẽ đây đều đồ vật lâu đời sao?”

Kế tiếp lại có người dọn ra một cái tủ quần áo cũ kỹ. Nếu như không phải cái giường quá lớn lại không tiện tháo dỡ thì có lẽ bọn họ cũng dọn sạch toàn bộ cái viện rồi.

Điều này cũng đủ làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Tống tam lão gia giơ tay che mặt lại, hoàn toàn từ bỏ giãy giụa.

Âm thanh bàn bán từ tứ phía ngày càng lớn, mọi người cũng không có kiêng dè cái gì.

“Này, Tống lão phu nhân cùng với Tống Nhị cô nương cầm nhiều lễ vật quý trọng của Hạ phủ như vậy, thế mà lại cho Tam cô nương ở nơi như thế này sao?”

“Quỳnh cư người tặng đưa sang,

Đồ vật rách nát ta mang đáp người,

Nào phải báo đáp ai ơi,

Thế mà lòng cứ rối bời làm sao.”

(Editor tạm dịch). [1]

“Nếu không có tận mắt nhìn thấy thì ta cũng không thể tin được đâu!”

“Trước đó vài ngày nghe người ta tung tin đồn bậy về Tống Tam, nói nàng ấy khắt khe với hạ nhân, động một chút là đánh là chửi. Nếu đổi lại là ta bị bọn họ đối xử như vậy thì ta còn muốn làm nhiều chuyện quá mức hơn Tam cô nương luôn ấy chứ!”

“Ta ngược lại tò mò đến tột cùng thì Tống Nhị cô nương là người như thế nào. Làm sao lại không giống với lời đồn như vậy?”

“Sợ là cá mè một lứa.”

Lúc mọi người trang nghị luận sôi nổi thì Cố Phong Giản mới lắc lư đi ra từ

trong phủ, trên tay còn cầm theo mấy quyển sách.”

Phó Trường Quân hỏi: “Còn có đồ vật nào quý trọng mà con muốn mang theo không?”

“Không có, chỉ có bốn quyển sách này.” Cố Phong Giản có chút lãnh đạm: “Đây là đồ Cố Ngũ tặng con để giải sầu.”

Phó Trường Quân gật đầu.

Mọi người nghe xong lại một hồi đau lòng.

Phó Trường Quân nói: “Nếu như con muốn vào ở trong nhà của nghĩa phụ thì báo trước cho phụ mẫu một tiếng sẽ hay hơn. Như vậy đi, ta thay con soạn một phong thư nói rõ ràng sự tình rồi lại tìm người gửi đi…À đúng rồi, nếu như Tống tướng quân biết con sắp thành thân có lẽ sẽ gấp gáp trở về nên có thể sẽ bỏ lỡ mất phong thư này. Thôi không sao, để ta viết hai phong thư y như nhau. Một phong thư sẽ gửi đi còn phong thư còn lại ta sẽ giữ lại chờ hắn hồi kinh rồi mới đưa sang. Như vậy coi như là đã gửi thư thành công rồi.”

Trong tâm Tống tam lão gia lại nói: Vậy mà có người có thể đem câu nói “Ta nhất định phải cáo trạng” này nói đến mức nhẹ nhàng khoan thai đến vậy.

“Nếu đồ vật đã được dọn xong thì nên thôi.”

Phó Trường Quân phủi lên quần áo không có miếng tro bụi nào sau đó đi đến bên cạnh Tống tam lão gia mà bóp lấy vai của ông ta.

Tuy trên mặt ông đang cười nhưng trong mắt lại không có tình cảm gì. Ông ghé vào tai đối phương mà trần thuật lại một lần:

“Tam cô nương tuy rằng là người Tống gia nhưng cũng là người của Hạ gia. Hạ gia có một cái tật xấu tổ truyền đó là bênh vực người của mình. Hôm nay bọn họ không tiện tới cho nên ta đi thay thế, ngươi nên cảm thấy may mắn bởi vì năm đó nghĩa phụ nổi tiếng là người có tính tình hung bạo.

Ông để lại ánh mắt “tự giải quyết cho tốt” rồi sải bước đi tới một con ngựa.

Mồi hôi lạnh trên lưng Tống tam lão gia tuông ra, ngoại trừ cảm thấy thẹn thì sự sợ hãi cũng được dâng cao. Ông hiểu rõ cái việc đấu đá tranh giành quyền lực khủng bố này. Tuyệt đối càng nghiêm trọng hơn so với những gì Phó Trường Quân nói.

Tống tam lão gia nhìn về phía Cố Phong Giản, ông vội vã bắt tay hắn mà khẩn cầu: “Tam nương, rốt cuộc chúng ta đều là người một nhà. Hôm nay con làm như vậy không khỏi có chút quá tuyệt tình sao? Nếu như con không cho tam thúc mặt mũi thì ít ra cũng nên cho phụ thân con chứ.”

Cố Phong Giản nhìn ông, hỏi ngược lại: “Loại đồ vật gọi là thể diện này nếu như con bằng lòng đưa thì người sẽ có; nếu như con không đưa thì người sẽ làm gì?”

Tống tam lão gia: “Ý ta không phải như vậy mà. Dù sao cũng là máu mủ tình thâm…”

“Những thứ hôm nay.” Cố Phong Giản chỉ vào mấy cái tráp rồi lại chỉ sang mấy đồ dùng đã cũ kỹ, hỏi: “Là con ép các người sao? Là do con tuyệt tình hay Tống phủ các người tuyệt tình? Con chưa bao giờ chủ động hãm hại mọi người cái gì nhưng con cũng không vì vậy mà sợ hãi đâu. Mọi người đối xử với con như thế nào thì con sẽ đáp lễ lại như thế đó.”

Lỗ mũi Tống tam lão gia phập phồng; sau khi im lặng thật lâu thì ông cũng

buông tay ra.

Cố Phong Giản nhìn qua nơi mình bị bắt lấy rồi lạnh nhạt nói: “Thật ra cũng không có gì đâu, cùng lắm thì sau này nghe đồn thổi về mình mà thôi. Lúc trước Tam nương cũng bị như vậy. Lần này hy vọng các người cũng nên tập cho quen dần đi.”

Trong đầu Tam lão gia hiện lên hai chữ “báo ứng”.

Đám người rời đi, trên đường quay lại sự yên bình vốn có chỉ còn lại mỗi Tống tam lão gia còn bị vây hãm trong sự hoảng hốt. Ông ngồi ở ngưỡng cửa Tống phủ hồi lâu, có chút hỗn loạn mà suy nghĩ về mọi thứ có thể xảy ra.

Ông nghĩ tới con đường công danh của mình, nghĩ đến lời đồn đãi đáng sợ rồi lại nhớ tới hình ảnh cảnh cáo trước lúc đi của Phó Trường Quân.

Điều duy nhất khiến ông không rõ đó là vì sao chỉ trong thời gian ngắn mà sự tình đã phát triển tới mức này rồi.

Tống tam lão gia chống eo đứng lên, cảm giác cả người mệt mỏi. Ông mới vừa đi đến phòng thì đã thấy Tống Tam thẩm đang kinh hoảng mà hỏi: “Cái này…làm sao bây giờ? Ta ở bên trong đã nghe thấy hết rồi! Nhị Nương thì khóc lóc ở trong phòng lão phu nhân, đồ vật bị đập bể khắp nơi. Có phải xảy ra chuyện rồi hay không?”

Tống tam lão gia che miệng bà lại, thấp giọng nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Nếu muốn giữ lại danh tiếng thì nên dọn đi sớm một chút! Tống nhị nương…Chúng ta không quản được!”

…….

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Vừa mới hạ triều thì Cố Quốc công mới từ trong miệng đồng liêu biết được việc nhi tử mình đánh nhau với người khác cách mấy ngày.

Vị quan viên kia đi bên cạnh ông đang quan tâm dò hỏi: “Nghe nói thời gian trước Ngũ Lang đánh nhau với Phạm nhị công tử không biết có bị gì không?”

Cố Quốc công liếc mắt nhìn ông ta một cái: “Ông nói Tứ lang nhà ta sao?”

“Không phải, là Ngũ Lang nhà ông.” Quan viên nói tiếp: “Nếu như là Tứ lang thì ta đã không có nói rồi, việc nó đánh nhau có gì lạ đâu.”

“Ngũ Lang nhà ta nếu đánh nhau cũng không phải việc lạ.” Cố Quốc công không để bụng, ngữ khí kiên định: “Bởi vì đó là việc hoàn toàn không có khả năng.”

“Ông không biết sao?” Quan viên kinh ngạc nói: “Vậy ông có biết hôm nay nó đi đến Hạ phủ hay không?”

Cố Quốc công xoay đầu: “Nó đi Hạ phủ làm cái gì? Nó lại chưa thành thân với Tống Tam, lấy danh nghĩa gì mà đi?”

Vị quan viên kinh hãi, ông ta lui một bước rồi một lần nữa đánh giá ông: “Cố Quốc công, vì sao cái gì ông cũng không biết hết vậy?”

“Vậy làm sao ông cái gì cũng biết?” Cố Quốc công dừng bước: “Ông nghe được lời đồn từ nơi nào?”

“Lời đồn nào cơ chứ? Việc này mọi người đều biết mà?” Quan viên buông tay, “Ngũ công tử nhà ông đánh nhau với Phạm nhị công tử thì bị Phó tướng

quân bắt gặp. Việc hôm nay nó tới Hạ phủ bái phỏng là do khi Hạ tướng quân đi khoe với người khác đã nói ra. Chứng cứ vô cùng xác thực, rất nhiều người đều biết đó!”

Lông mày Cố Quốc chụm lại thành một đường: “Cái gì?!”

Quan viên gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy!”Tác giả có lời muốn nói: Cố Quốc công: Dân cư mất tích, ta rốt cuộc cũng đã đi ra!Chú thích:

[1]

Ở đây tác giả chơi chữ từ bài thơ Mộc qua 1 (Cây đậu mộc 1) của Khổng tử:

Bản gốc:

Đầu ngã dĩ mộc cô (qua).

Báo chi dĩ quỳnh cư.

Phỉ báo dã,

Vĩnh dĩ vi hảo dã.

(Bản dịch của Tạ Quang Phát)

Mộc qua người tặng ném sang,

Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người.

Phải đâu báo đáp ai ơi,

Để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Mộc qua: dây mậu mộc, trái như trái dưa nhỏ, chua, ăn được.

Quỳnh: sắc đẹp của ngọc.

Cư: tên một thứ ngọc để đeo.

=> Nói rằng người tặng mình một vật nhỏ mọn, mình phải báo đáp lại bằng một vật báu quý trọng, vậy mà chưa cho là đủ để báo đáp nữa, thì chỉ muốn giao hảo tốt đẹp và không quên nhau lâu dài mãi mãi.

Bản trong truyện:

“Đầu ngã dĩ quỳnh cư,

Báo chi dĩ phá lạn.

Phỉ báo dã,

Vô khả nại hà dã.”

(Bản dịch của editor)

Quỳnh cư người tặng đưa sang,

Đồ vật rách nát ta mang đáp người,

Nào phải báo đáp ai ơi,

Thế mà lòng cứ rối bời làm sao.

P/s: mới đầu tìm nát hết không biết tác giả lấy thơ ở đâu ra, té ra là chế lại thơ =)))

------oOo------

Chương 20: Ăn cơm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Cố Quốc công ngồi trên bậc đá dài ở trước điện, ông chán nản nhìn về phương xa rồi từ từ thở dài.

Vị quan viên trả lời ông cũng bi thương theo, ông ước gì có thể trở lại lúc hồi nãy, tát cho mình một cái để nuốt lại lời nói vào trong.

Ông ta làm cho trái tim Cố Quốc công tan nát nên hiện tại ở cũng không được mà đi cũng không xong, trong lòng ông ta vì vậy mà đau buồn.

Quan viên dựa vào một ít tình nghĩa cộng sự mà cẩn thận tới gần hỏi: “Không lẽ Ngũ lang nhà ông còn nhớ rõ việc năm đó nên vẫn còn có khúc mắc với ông sao?”

“Làm sao có thể không nhớ? Ngay cả ta cũng không quên được đây.” Đáy mắt Cố Quốc công hiện lên vẻ đau khổ: “Phu nhân ta còn vì chuyện này mà ban đêm không dám đi vào giấc ngủ. Ngũ lang thì không cần phải nói. Nó là ông cụ non nên trong lòng có chuyện gì cũng không nói cho chúng ta biết.”

Đồng liêu đồng tình, ông ta vén vạt áo sang một bên rồi cũng ngồi xuống ở bên cạnh mà an ủi: “Việc lúc trước hoàn toàn không thể trách ông, bản thân ông còn chẳng thể làm chủ được*. Ngũ lang là người hiểu chuyện có lẽ sẽ thông cảm cho ông thôi.”

**Nguyên gốc: Thân bất do kỷ*

Cố Quốc công lắc đầu: “Nói cho cùng thì ta cũng không phải là người phụ thân tốt. Những thứ tranh đấu quyền lực xấu xa đó lại làm liên lụy đến hài tử như vậy. Ta rốt cuộc không biết cuối cùng là nó hiểu chuyện hay là đã chết tâm với ta rồi.”

“Ông không nên tự trách mình như thế, nếu muốn trách thì nên nói tên Phúc Đông Lai kia quá mức trơ trẽn!” Quan viên chửi bới: “Dù cho hắn có chết trăm ngàn lần cũng không chuộc được tội!”

Phúc Đông Lai là một vị thuật sĩ*.

Thuật sĩ: người biết làm phép thuật.

Tiên đế lúc còn trẻ thì sáng suốt nhưng khi có tuổi lại bắt đầu không phân biệt được đúng sai. Bởi vì sợ cái chết nên ông ta cố chấp mê muội vào đạo trường sinh, chiêu mộ thuật sĩ ở khắp nơi, muốn bọn họ đi tìm Bồng Lai tiên cảnh cho mình. Mà người được yêu thích nhất trong số đó là Phúc Đông Lai.

Ông ta làm cho Phúc Đông Lai đạt đỉnh cao danh vọng, ban cho hàng vạn hàng nghìn vàng bạc; thậm chí suýt chút nữa phong hắn thành Phò mã.

Cho nên người thông minh cũng có lúc không thanh tỉnh; mà khi bọn họ đã không tỉnh táo rồi thì đáng sợ hơn so với người bình thường. Thế nên tuy Tần Hoàng Hán Võ là một nhân vật anh hùng hào kiệt thì cũng không có ngoại lệ.

Tiên đế bước lên con đường cầu tiên thì giống như bị điên, bị Phúc Đông Lai đùa cho phát ngốc. Lúc thì muốn đi tuần tra ở phía nam; lúc thì muốn đi báo cáo với trời đất*; lúc nhàn rỗi không có việc gì thì lại làm lễ tế thiên [1] còn thân thể không tốt thì lại vội vã nốc thuốc. Chỉ có điều đáng

mừng duy nhất đó là ông ta không giống như hai vị đại nhân vật kia, làm một trận tàn sát "lưu danh sử sách" *[2].

**Nguyên gốc: phong thiện – vua chúa lên đỉnh núi Thái Sơn cúng tế/ báo cáo với trời đất.*

**Hai vị vua: Tần Thủy Hoàng và Minh Thế Tông [2]*

Lúc ấy Quốc công cùng với những thần tử liên quan cảm thấy không ổn nên dâng tấu buộc tội Phúc Đông Lai lãng phí lại kết bè kéo cánh làm việc xấu. Không nghĩ đến Phúc Đông Lai vì việc này mà ghi hận.

Người nọ làm việc cực kỳ nham hiểm, biết mình không đụng căn cơ thâm hậu của Cố gia được nên đã tâu với bệ hạ rằng tiểu công tử Cố phủ rất có duyên với tiên, thích hợp làm tiên đồng cho hắn. Nếu như mang theo công tử thì có thể sớm tìm ra Bồng Lai tiên đảo. Sau đó lại nói đã tính một quẻ cho Cố Ngũ công tử thấy rằng mệnh cách* của Cố Phong Giản trùng với vận mệnh quốc gia, trời sinh sẽ thành tiên nên không nên làm quan; nếu không thì làm quan võ sẽ lộng quyền còn làm quan văn sẽ gây ra dịch tả, triều cường. Khi ấy Quốc công tức giận đến mức thiếu nữa giơ kiếm mà giết chết hắn tại chỗ.

**Mệnh cách: cung mệnh/ mệnh của một người theo bói toán.*

Cố Quốc công khi đó còn chưa phải là Quốc công, trên tay ông không có nhiều quyền lực như vậy nên cũng không lay chuyển được trưởng bối trong tộc. Sau khi cứng rắn chống đỡ được mấy ngày thì chỉ có thể nhìn Cố Phong Giản khóc lóc thê thảm bị người lôi đi trở thành tiểu đạo đồng* của Phúc Đông Lai.

**Tiểu đạo đồng: tiên đồng nhỏ tuổi đi theo học đạo.*

Mỗi lần ông đi thăm Ngũ lang thì hắn đều la khóc muốn cùng ông về nhà làm cho trong lòng ông rất khó chịu. Cố phu nhân vì chuyện này nên cũng ngã bệnh nên cần chiếu cố, ông không thể thoát thân ra được. Hơn nữa Phúc Đông Lai sẽ cố tình phái Ngũ lang đi làm việc trước mặt ông; ông tới một lần thì Ngũ lang sẽ chịu thảm một lần. Nếu như ông không đi thì Ngũ lang còn có thể ăn no mặc ấm, sống cuộc sống thoải mái. Vì thế nên về sau ông cũng không dám xuất hiện nữa.

Cũng may tiên đế không sống quá mấy năm thì chết…Không phải, chính là tên Phúc Đông Lai đáng giận kia đã khiến cho tiên đế chết sớm như vậy! Lúc này Cố Phong Giản mới được dẫn về nhà.

Chẳng qua chỉ ở chỗ kia có mấy năm vậy mà trí nhớ của Cố Phong Giản rất rõ ràng. Hắn là kẻ thông minh trời sinh nhưng thân thể lại không tốt, đối với người thân trong nhà cũng không thân thiết mà lạnh nhạt.

Đồng liêu vỗ lưng của Cố Quốc công.

Ông ta biết đây là việc khó khăn nhất cho Cố Quốc công.

Lúc ấy bệ hạ gần như điên cuồng, ai nói cũng không nghe. Nếu như ông không đồng ý để Cố Phong Giản bị đưa đi làm tiên đồng thì sẽ liên lụy đến những người khác trong Cố phủ. Nhưng mà khi ông đồng ý rồi thì Cố phu nhân lại chịu không nổi.

Ông ấy bị kẹp ở giữa, ngay cả cơ hội kêu khổ cũng không có. Toàn bộ sức nặng giữa quốc và gia, trung và tình đều đè nặng lên một mình ông.

May mắn là tính tình của Cố Phong Giản khá tốt. Hắn thông minh, đầu óc lại thanh tỉnh nên Phúc Đông Lai cũng không dám làm cái gì quá mức với hắn. Lúc ấy còn có một vị tiểu công tử làm đạo đồng chung nữa, nhưng hiện tại đã xuất gia bởi vì bị lừa quá nặng.

“Ngũ lang của chúng ta làm sao có thể thắng được Phạm nhị chứ? Thậm chí nó còn không biết võ công. Nhi tử của Phạm Thượng thư cũng thật là hổ báo, giống y như Tứ lang nhà ta vậy.” Cố Quốc công ưu sầu nói tiếp: “Phạm nhị chắn chắn sẽ không cho mặt mũi, hắn là Ngũ lang cũng bị thương rồi đúng không?”

Đồng liêu nói: “Thân thể Ngũ lang nhà ông đúng là không được tốt nhưng mà ta nghe người khác nói người bị thương không phải là nó mà là Phạm nhị công tử.”

Cố Quốc công lắc đầu không tin: “Chưa chắc. Ngay cả khi nó bị thương cũng sẽ lặng lẽ giấu đi.”

Đồng liêu thầm nghĩ, chuyện này còn có thể lặng lẽ giấu đi sao?

Cố Quốc công nói: “Ngũ lang chúng ta rất chịu khó, hiểu chuyện lại dễ nói chuyện nên ta mới luôn lo lắng cho nó.”

Quan viên nói: “Nếu như ông lo lắng cho nó như vậy thì cho nó đi theo Cố Tứ lang học chút quyền cước cũng được.”

Lại một tiếng thở dài của Cố Quốc công vang lên: “Hây dà, khi nó trở về cũng nó đề cập đến việc muốn học võ nên Tứ lang đã xung phong nhận việc dạy cho nó. Kết quả là không biết nặng nhẹ mà bắt nó tập đứng tấn ở đầu gió. Ngũ lang mới học có một ngày thì sốt hết ba ngày, thiếu chút nữa là đi luôn. Vì tức giận nên ta đánh nó một trận, không cho nó lại quấy rối nữa.”

Quan viên cả kinh nói: “Ông đã đánh Ngũ lang sao?”

Cố Quốc công trừng mắt: “Làm sao có chuyện đó! Tất nhiên là đánh Tứ lang rồi!”

Đồng liêu: “……” Như thế nào nghe xong lại cảm thấy Cố Tứ lang lại đáng thương hơn?

Đồng liêu cân nhắc một lát, rốt cuộc ông ta vẫn nói: “Ông không nên phạt Tứ lang đâu.”

“Hiện giờ ngẫm lại thì thấy ta thật sự không nên phạt Tứ lang nặng như vậy.” Cố Quốc công nắm chặt tay của mình lại rồi có chút hối hận mà nói: “Sau chuyện đó thì Ngũ lang cũng không còn thân thiết với Tứ lang nữa.”

Bọn họ quá mức cẩn thận khi đối xử với Ngũ lang không giống như những phụ mẫu bình thường khác.

Lần đó Ngũ lang nói muốn học võ vậy mà cuối cùng Tứ lang lại là người bị đánh một trận. Hơn nữa lúc trước Cố Quốc công đã đưa hắn đi làm đạo đồng cùng với mấy lời nói lung tung của Phúc Đông Lai về mệnh cách có lẽ khó tránh khỏi làm cho Cố Phong Giản suy nghĩ nhiều.

Hắn rất nhạy cảm nên vì vậy cũng xa cách với mọi người.

Quan viên hỏi: “Về sau như thế nào? Như thế nào lại không học? Ông có thể mời một tiên sinh tốt cho nó mà.”

Cố Quốc công cũng rất buồn rầu: “Ta đi hỏi nó một lần nữa, khi đó nó không muốn nói chuyện với ta, chỉ nói không cần.”

Quan viên cảm giác có loại dự cảm không tốt: “Ông hỏi như thế nào?”

“Còn hỏi như thế nào nữa?” Cố Quốc công nói: “Ta đi hỏi trực tiếp mà nó cũng thẳng thắn nói không cần.”

Quan viên cẩn thận tưởng tượng hình ảnh đó.

Cố Tứ lang bị đánh đau đến mức nằm ở trên giường một cách ngoan ngoãn. Cố Phong Giản thì mới khỏi sau một cơn bệnh nặng nên có thể còn bị nhốt trong phòng. Lúc này, Cố Quốc công trưng một khuôn mặt lạnh lùng ra trước mặt Cố Phong Giản, ông ấy hỏi một cách máy móc: “Còn muốn học võ không?”

Cố Ngũ lang thuận theo mà nói: “Con không học nữa.”

Cố Quốc công vì thế “Hừ” một tiếng, phất tay áo rời đi.

Đây là đúng là hiện trường đe dọa cực kỳ tàn ác mà!?

Cả người vị quan viên run lập cập. Ông cảm thấy hơn phân nửa sự việc chính là như thế.

Cố Quốc công còn vô cùng ăn năn: “Đúng là do ta quá mức sao nhãng nó.”

Sau khi tiên đế băng hà thì triều chính hỗn loạn, có rất nhiều việc cần phải làm. Đương kim hoàng thượng lúc ấy còn nhỏ nên cần phải dựa vào sự nâng đỡ của một loạt lão thần. Cố Quốc công được giao trọng trách nặng nề, ông phụng mệnh đi tuần tra giám sát các nơi, chủ trì đại cục; ngay cả thời gian chăm sóc cho gia đình cũng không có. Chờ đến khi ông ý thức được sự nghiêm trọng của chuyện này, muốn kéo gần quan hệ với Cố Phong Giản thì hắn đã trưởng thành.

Việc nước thì ông không thể không quản nhưng mà quản việc nhà thì hỏng bét.

Cố Quốc công lại lần thở dài. Ông cảm thấy thật là phiền muộn.

Vị đồng liêu nghe ông than thở đến mức cả người cảm thấy không khỏe.

“Ta cảm thấy ông nên nói chuyện với Ngũ lang. Dù cho nó không muốn nhiều lời với ông thì ông cứ nói hết chuyện của mình trước.” Quan viên nói tiếp, “Ông không cần giữ vẻ mặt căng thẳng như vậy.”

Cố Quốc công nói: “Ta làm gì có nghiêm nghị?”

Quan viên: “Ông đang làm mặt nghiêm kia kìa.”

Cố Quốc công chỉ trích: “Ông nói bậy!”

“Trở về soi gương đi, là sự thật.” Quan viên đứng lên, vừa chạy vừa nhắc nhở ông, “Nhớ trở về soi hình ảnh của mình đi!”

Cố Quốc công không khỏi sờ lông mày của mình. Mày kiếm anh dũng, trời sinh đã lộ ra vẻ nghiêm nghị. Có không ít người đã từng nói ông rất đáng sợ khi tức giận nhưng Cố Quốc công lại không để trong lòng.

Lúc tức giận lại không thể làm cho cấp dưới sợ hãi vậy thì tức để làm gì?

Huống chi có rất nhiều người nói ông có tướng mạo nghiêm chỉnh, dáng vẻ nghiêm túc thì làm sao có thể hung ác được?

Cố Quốc công vất vả kết thúc một ngày chính vụ* thì có chút đăm chiêu trở lại phủ. Lúc này, Tống Sơ Chiêu đang nói chuyện với Cố phu nhân ở trong viện.

**Chính vụ: công tác quản lý/ sử lý việc trong triều.*

Cố phu nhân hỏi thăm nàng chuyện ở Hạ phủ đồng thời dò hỏi xem chuyến đi này có thuận lợi hay không.

Tống Sơ Chiêu gật đầu nói thuận lợi, Hạ tướng quân rất tốt với nàng. Ông không chỉ có mời nàng ăn điểm tâm mà còn khen món lễ vật mà nàng tặng. Tiếc rằng không có giữ nàng ở lại ăn cơm trưa mà thôi.

Cố phu nhân chia sẻ với nàng những việc bà nghe được ở trước cửa Tống phủ.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy tiếc nuối bởi vì không thể mặt dày chạy qua cho nên đã lỡ mất một vở tuồng.

Hai người cùng với Cố Tứ lang trò truyện thật vui vẻ, ai cũng nghĩ rằng chuyện này của Tống phủ đúng là buồn cười.

Khi Cố Tứ lang ngẩng đầu cười lớn thì phát hiện Cố Quốc công đang đứng nghe lén ở đằng sau cột nhà, không biết ông đã đứng với cái tư thế kia bao lâu rồi. Hắn sững sờ một lát rồi mới hô: “Phụ thân.”

Thế nên tiếng của Cố phu nhân và Tống Sơ Chiêu cũng dừng lại. Bọn họ nhìn về phía người kia.

Trải qua nhiều ngày như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Tống Sơ Chiêu nhìn thấy Cố Quốc công. Nàng không dám buông lỏng khi đối mặt với vị nam nhân lạ mặt anh tuấn và oai phong này. Nàng đứng thẳng người chờ chỉ thị của đối phương.

Cố Quốc công phát hiện không khí lại lạnh như băng khi mình vừa xuất hiện thì vẻ mặt của ông tối sầm.

Cố Tứ lang phát hiện ra cảm xúc của ông thay đổi thì trong lòng hắn đông cứng lại. Bản thân hắn là kẻ hay phạm tội nên bắt đầu thuần thục suy nghĩ kỹ lại những việc mình đã làm. Suy nghĩ xong, lại cảm thấy gần đây mình

khá là kiềm chế hắn là không làm gì sai nên hắn bày ra một độ cong đúng tiêu chuẩn trên miệng rồi mỉm cười với Cố Quốc công.

Tống Sơ Chiêu vừa thấy sự khác thường của Cố Tứ lang thì bắt đầu khẩn trương. Nàng ép thẳng sống lưng rồi hỏi thăm ông theo đúng lễ nghĩa.

Cố Quốc công nhìn thấy cảnh này giống như bọn họ đang thảm thương tham kiến quan lớn thì trong lòng ông chán nản; vậy nên ông hỏi một câu hàn huyên thân thiết, ý muốn cứu vãn tình hình.

“Mọi người đã ăn chưa?”

Vẫn là Cố phu nhân hiểu rõ ông nên bà cười nói một câu: “Còn chưa có đâu. Hôm nay chàng trở về thật sớm.”

Cố Quốc công gật đầu: “Ừ.” Ông nhanh chóng xử lý công vụ rồi gấp gáp trở về để có thể tâm sự việc nhân sinh với Ngũ lang.

Cố phu nhân nói: “Để ta đi gọi người chuẩn bị đồ ăn rồi ăn cơm luôn.”

Cố Quốc công nói: “Được.”

Cố Tứ lang xoay người, hắn đi trước một bước về phía đại sảnh.

Cố Quốc công kéo tay áo của Cố phu nhân ý bảo bà đi theo ông.

Hai người đứng ở chỗ không có người.

Cố Quốc công hỏi: “Mặt ta trông như thế nào?”

Cố phu nhân nhìn ông nói: “Chàng nói thử xem?”

Cố Quốc công dừng lại một chút rồi hỏi: “Hiện tại mặt ta có nghiêm nghị hay không?”

Giọng Cố phu nhân hơi nặng nề nhưng vẫn nói: “Chàng nói thử xem?”

Cố Quốc công kinh ngạc, ông không thể tin được.

Cố phu nhân còn kinh ngạc hơn so với ông. Ông có bí mật gì liên quan đến mặt mũi như vậy?

Khi còn trẻ ông cũng không có đáng sợ như vậy, chỉ là một người lạnh lùng tuấn tú mà thôi. Sau này bởi vì vào triều làm quan thì mới khoác lên mình khí thế đáng sợ để tạo uy tính nên rốt cuộc cũng thành thói quen rồi thành ra như vậy. Lúc này thậm chí cơ mặt của ông cũng lộ ra vẻ hà khắc.

Cố Quốc công hỏi: “Vậy vì sao lúc trước nàng không sợ ta?”

“Ta sợ chàng làm cái gì? Chàng cũng chưa từng hung dữ với ta. Ta thích chàng bên ngoài uy phong lãnh đạm nhưng về nhà lại nói nhỏ nhẹ với ta…” Cố phu nhân ngượng ngùng nói, sau đó vỗ lên người ông thật mạnh: “Nói cái này làm gì? Không cảm thấy ngại sao?”

Cố Quốc công: “….” Thì ra là như thế hả?

Cố phu nhân nói: “Mau đi ăn cơm, không cần làm trò kỳ kỳ quái quái.”

Hai người Cố thị đi tới thính đường ăn cơm thì không khỏi ngây dại ra khi thấy Tống Sơ Chiêu cũng ở đó.

Cố Tứ lang đồng dạng kinh ngạc nói: “Ngũ đệ, hôm nay đệ muốn ăn cơm với chúng ta hả?”

Trên đầu Tống Sơ Chiêu xuất hiện một nhân vật đang bối rối.

Người đều đến đông đủ, chẳng lẽ không cùng nhau ăn cơm sao? Không phải người một nhà sao?

Nàng cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy Cố Phong Giản có khả năng sẽ ở trong phòng mình ăn cơm bởi vì trước giờ tôi tớ đều sẽ đưa đồ vào đúng lúc, hoàn toàn không cần nàng phải phí sức.

Thật ra nàng không biết thời gian ăn cơm của mấy người Cố phủ không có giống nhau.

Dạ dày Cố Phong Giản không tốt nên tuy hắn ăn ít nhưng lại ăn nhiều bữa vì thế phía sau bếp lúc nào cũng chuẩn bị điểm tâm cho hắn. Còn Cố Quốc công thì bận rộn công vụ nên có nhiều khi trở về lúc tối muộn, Cố phu nhân sẽ không kêu Cố Phong Giản chịu đói chung.

Hơn nữa phụ tử hai người có mối bất hòa nên Cố Phong Giản sẽ cố ý tránh đi. Cuối cùng quanh năm suốt tháng trở thành bọn họ hiếm khi ngồi cùng bàn ăn cơm.

Việc đã đến nước này, Tống Sơ Chiêu không thể rời đi. Nàng thản nhiên gật đầu: “Hôm nay vừa khéo vậy thì cùng nhau ăn cơm đi.”

Cố phu nhân nghe vậy rất vui mừng: “Xem ra tâm tình Ngũ lang hôm nay rất rốt nha! Mau đi thúc giục sau bếp, kêu bọn hắn làm nhiều thêm hai món. Nhanh nhanh lên một tí. Ngũ lang à, hiện tại con có đói bụng không? Có muốn ăn tạm món gì cho đỡ đói không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Con thấy cũng bình thường.”

Cố phu nhân vẫn đẩy điểm tâm tới trước mặt nàng, kêu nàng cứ tùy ý.

Cố phu nhân liếc Cố Quốc công một cái rồi kéo ông ngồi xuống ở bên tay trái mình, vừa lúc ngồi đối diện với Tống Sơ Chiêu.

Hôm nay Cố phủ làm đồ ăn thật mau. Đầu tiên là một mâm rau xanh xào, tiếp theo lại là một mâm thịt gà hầm.

Tuy rằng đồ ăn còn chưa bưng lên hết nhưng Cố phu nhân đã cầm lấy đôi đũa ý bảo mọi người nếu muốn ăn thì cứ ăn trước đi.

Cố phu nhân hiểu được tính tình của Cố Quốc công nên chủ động khuấy động bầu không khí: “Lang quân, không phải chành có chuyện muốn hỏi Ngũ lang sao?”

Cố Quốc công ngẩng đầu, đầu óc nóng lên, ông há miệng nói ra sự tình đang suy nghĩ: “Nghe nói mấy ngày trước con đánh nhau với Phạm nhị công tử hả?”

Vẻ mặt của Cố phu nhân cứng đờ, bà không thể duy trì được ý cười khéo léo trên mặt mình nữa.

Bỗng nhiên đôi đũa mà Tống Sơ Chiêu đang cầm dừng ở không trung, toàn thân nàng đều lộ ra vẻ đề phòng. Trong tâm thầm nhủ rốt cuộc lại là một bữa Hồng Môn Yến. Nàng dùng sức từ trong cổ họng phun ra một chữ: “Dạ!”

Cố Quốc công thấy nàng khẩn trương thì cảm thấy ảo não. Vì tỏ vẻ mình không có ý chất vấn cũng như truy cứu nên ông cũng đáp lại một chữ rồi nhanh chóng chấm dứt đề tài này.

“Ừ.”

Tống Sơ Chiêu: "…"

Không giấu diếm được, lúc này nàng thật sự luống cuống.

Cố phu nhân nắm đôi đũa đến mức đầu ngón tay bà cũng dần dần trắng bệnh.

Cũng may lúc này tì nữ lại bưng một tô đồ ăn lên lấp vào chỗ trống xấu hổ này.

Cố phu nhân nhìn chằm chằm vào món gà hầm sau đó hất cằm về phía Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu cho rằng bà đang nhắc nhở mình nhanh đi xin lỗi Cố Quốc công. Xét cho cùng thì môn quy trong Cố phủ cũng thật nghiêm khắc, nàng đã đánh người ta xong mà vẫn chưa có hối lỗi.

Hơn nữa nghe lời nói của Cố Phong Giả thì Cố Quốc công chắc không thích nhi tử mình dùng vũ lực.

Tống Sơ Chiêu tự giác gắp lên một cái đùi gà rồi chậm rãi bỏ vào chén của Cố Quốc công.

Trong một khắc, toàn bộ hoạt động trên bàn cơm đều dừng lại.

Đôi đũa trong tay Cố Tứ lang rơi xuống nhưng hắn vẫn giơ tay như cũ, không dám đi nhặt.

Mắt Cố phu nhân cũng quên chớp, bà há miệng sững sờ ở đó.

Toàn bộ cơ mặt của Cố Quốc công giật giật, sau đó ông dùng sức mà nhìn về phía nàng.

Vô cùng kỳ lạ.

Việc này không đúng.

Tống Sơ Chiêu thét chói tai ở trong lòng.

Vì sao tâm tư của người Cố gia khó đoán như vậy? Vì sao lại như vậy!!

Nàng quyết định gắp đùi gà trở về.

“Con ——” Cố Quốc công đột nhiên đứng lên, ông nắm lấy cổ tay của nàng rồi cất giọng muốn sống chết bảo vệ cái đùi gà: “Đã gắp đồ ăn vào chén của ta vì sao lại muốn lấy lại nữa!”

Tống Sơ Chiêu không rõ Cố Quốc công vì sao lại kích động bởi vì một cái đùi gà nhỏ như vậy. Nàng tự nhủ không được hoảng sợ! Nàng bày ra tư thế tỉnh táo nhất mà nói: “Con nghĩ là phụ thân không cần.”

Cố Quốc công: “Ta ——”

Cố phu nhân nâng một chân lên rồi lại thả xuống, bà hung dữ đạp lên giày của Cố Quốc công.

Sắc mặt của Cố Quốc công bắt đầu đỏ lên rồi lan dần đến lỗ tai nhưng ông rốt cuộc cũng bình tĩnh lại. Lúc mở miệng một lần nữa, ông đã khôi phục được sự ôn hòa lúc trước.

“Ta muốn. Con có thể thả ra được rồi”

Ông nói xong lại bổ sung một câu: “Cảm ơn con.”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy sao…”

Cố Tứ lang run rẩy mà nâng chén của mình lên, cõi lòng tràn đầy hy vọng mà đưa tới giữa bàn: “Ta cũng muốn một cái được không?”

Cố phu nhân gắp đồ ăn cho hắn: “Để nương gắp cho con, ngoan ngoãn ăn cơm đi, không cần nói chuyện.”

Cố Tứ lang ngoan ngoãn nói: “Dạ.”

Cố Quốc công được một cái đùi gà thì tâm tình đã nhảy nhót. Ông cảm thấy mình nên nói cái gì đó để làm Cố Ngũ lang vui vẻ. Vì thế nên ông hỏi: “Ngũ lang à, dạo gần đây con có muốn quyển sách nào không?”

Tống Sơ Chiêu: “……??” Vì sao lại đối xử với nàng như vậy?

Cố Quốc công lại nêu ra một việc: “Con đã chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân sang năm như thế nào rồi?”

Tống Sơ Chiêu gian nan nói: “Con có nhìn qua một chút.”

Cố Quốc công: “Lại đi nhìn? Con không nghĩ muốn đi tham gia sao?”

Tống Sơ Chiêu tiếp tục đùn đẩy: “Hay là bàn sau đi.”

Cố Quốc công trầm ngâm.

Với sự nhạy bén của mình, ông cảm thấy nhi tử của mình…hắn là có tâm bệnh.

……

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Quốc công: Ta sinh ra đã có bộ mặt hung dữ như vậy rồi, con tin ta đi! Con tin ta điiii! *Lắc lắc vai*Chú thích

[1]: Phong thiện và Tế thiên ở đây khác nhau.

A. Lễ tế thiên (Lễ tế giao)

Lễ tế giao bắt nguồn từ nhà Chu, hình thành bởi sự kết hợp giữa tín ngưỡng dân gian Trung Hoa và lễ nghi do Chu Công đặt định. Người Trung Hoa cổ đại cho rằng Hạo Thiên Thượng đế là vị thần tối cao cai quản cõi trời (Thiên đình) vì thế Hoàng đế là người đứng đầu thế giới loài người phải thay mặt toàn thể dân chúng mà làm lễ tế trời. (Theo Wikipedia)

=> Theo mình hiểu là lễ này không cần đi đâu quá xa, mà toàn dân cũng có thể cùng nhau tổ chức lễ này.

B. Lễ phong thiện (Phong thiền)

Là điển lễ đế vương nhận mệnh từ trời. Nghi thức này khởi nguồn từ thời Xuân Thu Chiến Quốc. Đương thời, các nho sĩ nước Tề nước Lỗ cho rằng Thái sơn là núi cao nhất trong thiên hạ, đế vương tối cao chốn nhân gian phải đến ngọn núi cao nhất này để tế thần linh chí cao vô thượng, mà Thái sơn lại là phân giới giữa Tề và Lỗ. Về sau, nghi thức tế tự Thái sơn được mở rộng thành tế vọng thống nhất đế quốc, đồng thời định danh là “Phong Thiện”. Trong hai chữ “Phong Thiện”, “Phong” ý nghĩa là tế Thiên, “Thiện” ý nghĩa là tế Địa.

[…]

Người đầu tiên chân chính cử hành Phong Thiện là Tần Thuỷ Hoàng. Năm

Thuỷ Hoàng thứ 3, tuần thú quận huyện đã cùng với các nho sĩ thảo luận điển lễ Phong Thiện. Các Bác sĩ nghị luận sôi nổi, nhưng không đưa ra trình từ lễ nghi cụ thể. Tần Thuỷ Hoàng bèn mượn dùng nghi điển tế Thượng Đế vốn có của nước Tần, trước tiên đến Thái sơn cử hành Phong lễ, sau đó đến Lương Phụ cử hành Thiện lễ.

(Theo chuonghung:)

=> Lễ này cũng tế trời nhưng vua phải đi lên đỉnh Thái Sơn, số lượng người tham dự không đông bằng lễ tế thiên.

……..

[2] Hai vị vua liên quan đến thuật trường sinh và thảm sát người: Do tác giả không đề cập đến nên mình đoán là Tần Thủy Hoàng và Minh Thế Tông.

A. Tần Thủy Hoàng

Trong những năm cuối đời, Tần Thủy Hoàng bị ám ảnh với việc có được sự bất tử, ông viếng thăm đảo Chi Phù tới ba lần để hi vọng tìm được thuốc trường sinh.

Tần Thủy Hoàng từng phái một con tàu chở hàng trăm đồng nam và đồng nữ tìm kiếm núi Bồng Lai thần bí. Nhiều thủ hạ của ông cũng được gửi đi để tìm An Cơ Sinh, một người bất tử 1.000 tuổi mà Tần Thủy Hoàng đã gặp trong một chuyến vi hành. Những người này không bao giờ trở lại, có lẽ bởi vì biết rằng nếu quay về mà không có thuốc trường sinh, họ chắc chắn sẽ bị xử tử hình

B. Minh Thế Tông

Minh Thế Tông – Gia Tĩnh Đế (1507-1567) là vị Vua đời Minh bị ảm ảnh

lớn bởi việc trường sinh.

Ông ta say mê thuật trường sinh đến nỗi bỏ luôn cả việc chính sự. Lý do Thế Tông bỏ việc triều đình là vì ông ta còn bận ở hậu cung để thực hiện phép trường sinh do một đạo sĩ tên là Đào Trọng Văn bày cho.

Thuật "trường sinh" mà Đào Trọng Văn dạy Thế Tông được gọi là phương thuốc bí truyền ngự nữ. Các sách vở không nói cụ thể nhưng đại khái nội dung thuật này là hưởng thụ kinh nguyệt của trinh nữ.

Để làm theo cách do Đào Trọng Văn chỉ bảo, Minh Thế Tông đã bắt rất nhiều trinh nữ vào hậu cung để hưởng thụ. Người ta thống kê: chỉ trong năm Gia Tĩnh thứ 31, riêng ở kinh sư đã có 300 trinh nữ từ 8 đến 14 tuổi bị đưa vào cung cho vua hưởng thụ.

Trong triều đại của mình, Gia Tĩnh Đế đã nạp hàng ngàn trinh nữ vào Tử Cấm Thành với mục đích để "thu hoạch" kinh nguyệt. Để đảm bảo rằng cơ thể của họ tinh khiết, chế độ ăn đối với các trinh nữ là chỉ là nho đen và sương. Nhiều cung nữ đã chết vì suy nhược do chế độ ăn uống độc ác này.

(Theo doanhnghiepvn.vn và kienthuc.net.vn)Lời của editor: Đăng chương mới giờ này coi như là quà cho các bạn cú đêm như mình nha. Ai xem được chương này lúc khuya thì điểm danh nào! Bên mình là 2 giờ sáng rồi đó.

------oOo------

Chương 21: Tâm sự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Bữa cơm làm cho da đầu Tống Sơ Chiêu tê dại cuối cùng cũng kết thúc.

Bởi vì sợ Cố Quốc công lại hỏi thêm về kỳ thi mùa xuân nên nàng nhanh chóng ăn cho xong rồi đứng dậy cáo từ.Nếu bạn

Vốn dĩ Cố Quốc công có muốn nói chuyện nhân sinh với nhi tử cho nên khi phát hiện cảm giác mâu thuẫn lúc sau của nàng thì khao khát mãnh liệt của ông đã bị cắt đứt. May mắn thay, nội tâm ông đã được đùi gà an ủi cho nên đã trở nên kiêng cường, không vì vậy mà cảm thấy khổ sở.thì bạn đang xem truyện

Sau bữa cơm tối đột nhiên lại dư ra thời gian rảnh, Cố Quốc công lại tự mình suy nghĩ nan đề mà mười mấy năm nay mỗi một lần nghĩ tới thì không thể nào tiến triển thêm được – tiểu nhi tử của ông rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?ăn cắp ko phải

Mãi cho đến đêm, khi Cố Quốc công và phu nhân đắp chăn nằm ở trên giường thì vấn đề ngày vẫn chưa được ông suy nghĩ xong.chính chủ đăng

Hoàn cảnh yên tĩnh cùng với đầu óc trống rỗng càng tạo cơ hội cho ông nghĩ nhiều hơn.

Lúc này vì vừa có nhiều chứng cứ và tâm trạng ông cũng yên tĩnh hơn với dĩ vãng nên ông có thể tìm hiểu tương đối thấu đáo.truyện đăng ở

Trong đó có hai vấn đề chính là vì sao Ngũ Lang lại đột nhiên muốn cùng nhau ăn cơm? và vì sao nó lại chủ động gắp đồ ăn cho mình? basicallysadsoul.wordpress.com

Đã từ lâu bọn họ không có ngồi xống ăn cơm một cách tâm bình khí hòa* dù cho có yến tiệc hay không thì Cố Phong Giản vẫn duy trì sự xa cách cùng với thái độ lễ phép trước sau như một. Khi nói chuyện, ngoài việc nếu có thể tóm gọn thì hắn sẽ không nói quá mười chữ thì hắn còn chủ động ngồi vào vị trí cách xa ông nhất.vui lòng đọc ở nơi chính chủhủ

**Tâm bình khí hòa:* tâm thái ổn định, bình tĩnh hòa nhã, ôn hòa nhã nhặn.

Tuy rằng Cố Phong Giản rất ít khi thể hiện sự không vui ra bên ngoài nhưng Cố Quốc công vẫn có thể từ ánh mắt của đối phương mà đọc được việc sau mỗi lần chào hỏi với ông thì nó sẽ không vui vẻ gì.

Cố Quốc công cũng không muốn vì một ít tâm tư phức tạp của mình mà đi làm phiền nó; hơn nữa ông thường xuyên bị bệ hạ phái đi nhiều nơi nên cũng không có suy nghĩ cẩn thận. Dần dần quan hệ giữa phụ tử đã biến thành như vậy.

Hàng động hôm nay của Ngũ lang…có phải nó muốn hòa hảo với ông hay không?

Cố Quốc công trở mình.

Ông cảm thấy rất áy náy với Cố Phong Giản.

Ông nhớ lại lúc Cố Phong Giản còn nhỏ đã rúc vào trong ngực ông, nó ngoan ngoãn ôm lấy ông, nước mắt động trên mi, dùng giọng khàn khàn nói muốn về nhà.

Lúc ấy ông chỉ có thể hạ giọng an ủi rằng sẽ dẫn nó rời đi nhanh thôi; lại hứa hẹn sẽ thường xuyên thăm nó vậy mà cuối cùng cũng không làm được. Ông thậm chí không dám đến lần nữa.

Cố Quốc công không khỏi chua xót. Ngũ lang lúc ấy rất thất vọng lắm đúng không?

Một người ngồi xổm ở đỉnh núi lạnh lẽo, hắn chống cằm nhìn đến chỗ thềm đá được mây mù bao phủ, yên lặng từ sáng đến tối chờ bóng dáng của ông xuất hiện ở nơi trời đất giao nhau.xin nhắc lại

Trước kia ông luôn không muốn suy nghĩ đến việc này bởi vì mỗi lần nhớ tới thì mỗi lần ông phải trải qua sự vày vò thống khổ; ấy vậy mà Ngũ lang lại có thể chịu đựng ngày qua ngày. Sự căm giận giành cho ông cũng vì thế được tích lũy mỗi ngày.

Cố Quốc công nghĩ đến mức ứa nước mắt, suy nghĩ của ông càng ngày càng trở nên tỉnh táo.

Ngũ lang nhất định rất khổ sở khi ở lại một mình nơi núi cao lạnh lẽo kia.vui lòng vào web

Có lẽ nó còn cho rằng ông không xem nó là một thành viên trong nhà.mình xem

Cố Quốc công ngồi dậy, chăn bị xê dịch làm cho một ngọn gió lạnh tiến vào bên trong. Bị cái lạnh ảnh hưởng, Cố phu nhân mơ mơ màng màng tỉnh lại.nếu như bạn thấy ok

Bà nghiêng đầu nói bằng giọng buồn bực: “Chàng làm cái gì vậy? Vì sao còn chưa ngủ nữa?”

Cố Quốc công chui khỏi chăn rồi tấn lại góc chăn cho bà. Lúc này ông ngồi ở bên mép giường, hai tay ông chống đầu gối, đầu thì gục xuống; xem ra tối nay ông lại mất ngủ.

Cố phu nhân sau khi nằm thêm một lát thì thấy ông như vậy, bà cũng ngồi dậy rồi dùng tay ôm từ sau lưng ông: “Phu quân, chàng đang suy nghĩ gì vậy?”thích đọc ở đây

Cố Quốc công như chết lặng: “Ta đang suy nghĩ về Ngũ lang.”vậy thì nhà mình

Cố phu nhân hỏi: “Ngũ lang làm sao?”cũng ko muốn

“Ta cảm thấy mình đối xử không công bằng với nó.” Âm thanh của Cố Quốc công lúc cao lúc thấp, “Hôm nay cẩn thận suy nghĩ lại thì mới phát hiện mình thật sự quá đáng.”

“Vì sao lại nói như vậy?”bạn ghé thăm

“Ta cho rằng tính tình của nó lãnh đạm nên cũng không chú ý lắm nhưng có lẽ không nên làm như vậy. Lỡ như là do nó tức giận thì sao?” Cố Quốc công quay đầu lại rồi nói tiếp, “Có khi nào nó muốn gây sự chú ý với ta hay không?”

Cố phu nhân dao động: “Sao?”đây là testing

Cố Phong Giản luôn là người lẻ loi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nhà bọn họ chơi đùa. Cái này đâu có khác gì khi nó chưa trở về đâu? Từ hồi trở về ở cùng với nhau thì quan hệ lại càng xa cách. Đối với nó mà nói, có khi nào bởi vì càng thất vọng hay không?

Tuyệt đối đúng rồi, vậy nên nó mới có thể đi cùng với Tống tam nương đến

Hạ phủ vì sau này Tống Tam nương sẽ thành người nhà của nó, trong lòng nó vẫn còn coi trọng người nhà.

Mục đính cho việc đánh nhau với Phạm Sùng Thanh hẳn là muốn mình chú ý. Nhưng mà làm sao nó biết được mình lại không biết cho tới mấy ngày sau, thật là phí phạm một phen vất vả của nó.xem nhân phẩm

Cố Quốc công đau lòng nói: “Không phải nó không quan tâm ta mà là ta không để cho nó quan tâm. Ta không những không bù đắp mà còn làm cho nó thêm khổ sở, khó trách nó không để ý tới ta như vậy.”

Cố phu nhân: “Nó có chú ý đến chàng mà. Không phải tối hôm nay vừa mới quan tâm đến chàng hay sao? Còn gắp đồ ăn cho chàng nữa.”

Cố Quốc công lắc đầu: “Vậy nên ta mới càng khổ sở.”bên kia ntn

Cố phu nhân cho rằng bà ngủ nhiều quá nên có chút hỗn loạn: “Vậy cuối cùng chàng đang muốn nói cái gì?”

Cố Quốc công trầm ngâm một lát mới nói: “Nàng nên sớm nói cho ta việc Ngũ lang đánh nhau với Phạm Sùng Thanh mới phải.”

“Lại không phải là chuyện lớn gì.” Cố phu nhân bất mãn nói, “Vì sao chàng lại nhắc đến? Vậy mà lúc ăn cơm hôm nay chàng còn nói ra được.”

“Làm sao không phải việc lớn cơ chứ!” Cố Quốc công cũng nói một cách nghiêm túc, “Việc này vô cùng quan trọng!”

Cố phu nhân ngạc nhiên trước lời nói của ông, bà buông tay rồi cũng dựa vào người ông bên mép giường mới hỏi tiếp: “Làm sao mà nghiêm trọng cơ chứ? Đã giải quyết hết rồi, chỉ là hiểu lầm thôi mà.”

“Nàng suy nghĩ lại đi, Ngũ lang có phải là người bởi vì đối phương có nói mấy câu thôi mà đánh nhau sao? Xưa nay nó ẩn giấu rất sâu, làm sao có ai chọc giận được nó. Nếu như có người dám mắng thẳng vào mặt nó…”

“Nó sẽ mắng lại càng cay độc hơn.”- Cố phu nhân tiếp lời một cách thành thạo.

“Đúng vậy! Đánh người không phải là hành động nó sẽ làm.” Cố Quốc công thở dài ra một hơi, “Trong đó hẳn là có ẩn tình khác.”

Cố phu nhân bị ông thuyết phục.

Cố Quốc công nói tiếp: “Hơn nữa, nghiêm trọng nhất chính là nó không còn đọc sách.”

Cố phu nhân nhớ lại một phen, bà hậu tri hậu giác* mà kinh ngạc: “Hai ngày nay quả thật nó cũng không có đọc sách mà lại bỏ thời gian ở bên Tứ lang nhiều hơn. Không những thế mà còn thường xuyên ra cửa…Điều này đúng là có gì đó không đúng…”

**Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.*

Cố Quốc công thầm than quả nhiên như thế, ông dùng sức vỗ tay.

“Hai lần từ chối muốn làm quan của nó hẳn là liên quan đến ta. Lúc này ngay cả sách cũng không đọc, ta lo rằng trong đầu nó nghĩ lớn vớn những điều không hay.”

Cố phu nhân sợ hãi mà nói: “Chàng đừng có nói bậy!”

Cố Quốc công đứng lên, ông chán nản nói: “Nó có nhiều điểm không đúng như vậy thế mà bây giờ chúng ta mới phát hiện!”

Cố phu nhân ấn vào thái dương, bà bắt đầu nhớ lại những cử chỉ ngày thường của nhi tử.

Trên người chỉ mặc mỗi cái áo đơn, Cố Quốc công đi tới đi lui trước giường một cách lo âu, chốc lát thì ông chống nạnh, chốc lát lại ngửa đầu thở dài.

Cố phu nhân bị ông làm cho khẩn trương làm trong đầu bà bắt đầu xuất hiện mấy cái suy nghĩ kỳ quái nên vội vàng kêu ông dừng lại: “Chàng đừng có đi qua đi lại như thế, chàng hoảng làm ta muốn hôn mê theo đây!”

Cố Quốc công thuận thế ngừng một chút nhưng rồi lại bước tới cái giá, sau đó lại rút ra áo khoác ngoài để choàng lên người.

Cố phu nhân nói với cái bóng đen đang đong đưa kia: “Đã nửa đêm rồi chàng còn muốn đi đâu, không lẽ là tìm Ngũ lang sao?”

Cố Quốc công: “Nếu như lúc này không đi thì ta không có yên tâm được. Huống chi nếu như không đi vào lúc nửa đêm thì làm sao có thể tìm được nó chứ?”

Cố Quốc công nếu muốn vào triều lúc giờ mão thì ông phải đợi bên ngoài cổng cung điện trước bình minh. Sau khi tan triều thì lại bắt đầu tiểu hội* với bệ hạ để nhận nhiệm vụ được phân công, thời gian cho một ngày vội vã từ đầu đến chân như vậy xem như được dùng hết. Nếu như may mắn có thể được về sớm thì khi hắn là Cố Phong Giản đang nghỉ trưa. Chờ đến khi Cố Phong Giản thức dậy thì ông đã dùng cơm tối từ bao giờ. Lúc này chắc là đang xử lý cho xong công vụ*, chuẩn bị đi ngủ sớm để ngày mai lại vào triều sớm.

**Giờ mão: tầm 5-7 giờ.*

**Tiểu hội: cuộc họp, bàn bạc nhỏ.*

**Công vụ: việc nước.*

Hai người hoàn toàn không chạm mặt nhau.

Cố phu nhân suy nghĩ quả thật đúng là như vậy. Quốc công ở nhà mà như là không khí, nắm lại cũng không tóm được.

Bà vội vã đứng lên đi theo ông: “Ta cũng đi với chàng! Lỡ như chuyện chàng cần nói vẫn chưa có xong lại kích thích nó…Trước tiên thắp đèn lên đã, ta không tìm ra được quần áo của mình.”

…….

Tống Sơ Chiêu đang ngủ say thì đột nhiên bị người nào đó đẩy bả vai lay tỉnh. Nàng khó khăn mở mắt ra thì thấy trước mặt mình chợt xuất hiện hai khuôn mặt to lớn với mái tóc dài bù xù.

Giữa hai người có một ngọn nến đang lung lay, ánh nến chiếu sáng bừng nửa gương mặt của bọn họ. Ánh nến vàng cam càng làm rõ sắc mặt xanh trắng của hai người đặc biệt là Cố Quốc công. Bởi vì ngày thường ông đã có nét mặt hung ác nên lúc này càng trở nên kinh khủng.

Tống Sơ Chiêu sợ đến mức rụt cả người vào phía nệm bên trong, thiếu chút nữa đã thét lên một tiếng chói tai. Nhưng mà sau khi hít thở sâu vài lần, nàng mới phát hiện hóa ra là hai vị Cố gia.

Nàng cảm thấy nửa cái mạng nhỏ của mình đã muốn xong ở chỗ này. Ra sức lắc đầu, nàng nỏi: “Hiện tại đã là giờ nào rồi?”

Cố phu nhân nói: “Không quan trọng.”

Tống Sơ Chiêu há miệng: “Hả?”

Vẻ mặt Cố Quốc công lạnh lùng, ông hơi khom người hỏi: “Con ta, con có gì muốn nói với vi phụ hay không?”

Lời này truyền tới tai Tống Sơ Chiêu thì lại thành: Con có làm gì sai muốn nói với ta hay không?

Tống Sơ Chiêu thấp thỏm nói: “…Con không có.”

“Con nghĩ lại đi.”

Cố Quốc công tới gần một bước rồi ghé mặt sát vào một chút.

Từ nếp nhăn trên khóe mắt của ông có thể thấy được những cái rãnh thật sâu, đôi mắt trừng lớn và đồng tử đen lay láy chiếu ra một tia sáng quỷ dị phản chiếu từ ánh nến.

Không biết là giống như mấy vị thần giữ cửa trừ tà hay là giống vị Diêm Vương phán xét thiện ác nhưng mà dù là ai thì Tống Sơ Chiêu cảm thấy mình giống như tiểu quỷ bị truy sát.

Tống Sơ Chiêu nhắc lại lời nói: “Con thật sự không có!”

“Nói cho ta biết trong lòng con đang suy nghĩ cái gì đi.” Cố Quốc công không buông tha, “Đúng là vi phụ sai rồi nên tối nay nhất định sẽ nói chuyện đàng hoàng với con. Con tức giận cũng được, muốn đánh hay mắng cũng được, tất cả vì vi phụ sai. Ta sẽ nghe con nói.”

Tống Sơ Chiêu vừa cảm thấy mình đã bình tĩnh lại lại cảm thấy mình đã muốn điên rồi. Nàng dùng sức lau mặt; sau khi một lần nữa mở mắt thì vẫn

là hình ảnh cũ.

Không phải là mơ.

…Cố Phong Giản còn chưa nói cho nàng biết nước đi này của phụ thân hắn đâu!

Không lẽ người Cố gia thích tìm người tâm sự lúc nữa đêm sao?

Tống Sơ Chiêu không có cách nào đành phải nói: “Con đâu có gì muốn nói cũng như không có bực bội gì hết. Hai người nên trở về đi.”

Cố Quốc công mang theo vẻ tủi thân: “Gần đây không những con không còn thích đọc sách mà ngay cả sách cũng không kêu ta mua cho.”

Tống Sơ Chiêu không bình tĩnh nỗi, nội tâm nàng thét chói tai một cách điên cuồng.

Không lẽ bởi vì chuyện này? Vì không thích đọc sách nên nửa đêm bị các người chắn trước giường rồi đe dọa?!

Cố Quốc công: “Còn cùng chơi với Tứ lang, ban ngày cũng không ở lại trong nhà.”

Tống Sơ Chiêu lại không một tiếng động mà tiếp tục thét chói tai.

Vậy thì các người nên đi nói với Cố Phong Úy mới đúng! Vì sao hắn có thể ra ngoài chơi đùa!

Cố Quốc công thấy nàng vẫn không chịu thừa nhận nên ông lại nói: “Vậy sao ngày đó con lại đánh nhau với Phạm nhị công tử?”

Tống Sơ Chiêu rốt cuộc nghe được một cái vấn đề mà nàng có thể trả lời chính xác nên nàng lập tức nói: “Đó là ngộ thương, đâu phải do con cố ý!”

Cố Quốc công phân tích một cách kín đáo rồi từng bước dẫn dắt: “Lúc đó nó đang làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu: “Có lẽ là uống rượu tâm sự với người khác đó.”

Cố Quốc công sợ hãi: “Cho nên vì say rượu nên con mới làm chuyện như vậy mà!”

Nội tâm Tống Sơ Chiêu hỏng mất.

“Con không có say!” Nàng lớn tiếng biện hộ, “Lúc ấy con không có uống rượu!”

Cố Quốc công nói: “Có phải bởi vì con không quen nhìn Phạm nhị ban ngày thì say rượu, ăn không ngồi rồi lại phí phạm thời gian cho nên mới tức giận đúng không?”

“Hắn cũng đâu có say, cùng lắm thì chỉ uống có mấy chén rượu gạo mà thôi!” Tống Sơ Chiêu nói, “Không phải, con không có tức giận gì với hắn hết. Người con muốn đánh không phải hắn. Mẫu thân, người đã nói với phụ thân chưa?”

Cố phu nhân đứng nghiêm túc cầm cây nến ở bên cạnh nên khi nghe có người nhắc đến mình thì bà gật đầu.

Tống Sơ Chiêu chưa bao giờ hối hận về những lần đánh nhau nào của mình nhưng mà đây là lần đầu tiên.

Cố Quốc công mang theo sự hiểu rõ tất cả mọi chuyện: “Hây hà…Cho nên

thật ra con chỉ muốn ta chú ý đến con thôi đúng không?”

Tống Sơ Chiêu: “……”

Không —tất cả đều không phải —!

Cố Quốc công, người bị làm sao vậy!!

Thậm chí có một khắc Tống Sơ Chiêu còn muốn hô to lên vào lỗ tai của ông rằng “Bởi vì con không phải là nhi tử của người!”

Vì kích động nên Tống Sơ Chiêu bò ta tới mép giường nhưng bởi vì Cố Quốc công vẫn còn đang che trước mặt nên nàng chỉ có thể quỳ ở đó. Đang muốn nói chuyện thì bỗng nhiên một cái ôm ấm áp đã phủ lên người nàng.

Tống Sơ Chiêu ngơ ngẩn.

Cánh tay vững chãi kia ôm lấy nàng một cách chặt chẽ như là sợ nàng sẽ tránh đi, vừa mang theo cẩn thận lại có phần thấp thỏm. Cơ thể hơi run rẩy đã phơi bày sự bất an trong lòng của người trước mặt đồng thời cũng loại bỏ lời sắp nhảy ra khỏi miệng của Tống Sơ Chiêu không còn một mảnh.

Bỗng nhiên nàng đã quên điều mình muốn nói nhưng điều này không còn quan trọng nữa.

Có lẽ Cố Quốc công không phải tới đây hỏi nàng muốn nói gì mà là ông muốn nói gì đó với nàng.

“Là cha không đúng.”

Tiếng của Cố Quốc công khàn khàn dường như bị kiềm chế trong cổ họng.

“Ngũ lang à, việc lần trước sau khi con thi đậu trong cuộc khảo thí khoa cử đó lại bị bệ hạ phái đi sửa sang lại công văn không phải do phụ thân cố ý chỉnh đốn con. Lúc đó bệ hạ hỏi ta nên thu xếp cho con như thế nào thì ta chỉ nói một câu thân thể Ngũ lang nhà chúng ta không được tốt. Có lẽ vì người không muốn làm ta lo lắng nên mới phân cho con chức vụ như vậy. Ta biết điều này làm con không vui nên chưa đầy hai tháng thì con đã chủ động từ chức. Trong lòng con có oán giận nên cũng không muốn để ý đến ta khiến cho ta không biết giải thích với con làm sao…”

“Ngũ lang…Phụ thân không phải không muốn con làm quan, ta tin tưởng con có thể làm một vị quan tốt.”

“Còn có trước đó nữa…”

Tống Sơ Chiêu cảm nhận được sự ấm áp thừ cái ôm của đối phương, giống như được ngâm mình ở một hồ nước ấm. Nàng thở chậm lại, yên tĩnh lắng nghe.

“Khi đó phụ thân nhìn Phúc Đông Lai mang con đi là không muốn……”

Nàng cảm thấy vai trái mình như có chất lỏng ấm áp rơi trúng.

Cằm của nam nhân cao lớn này đặt ở trên vai nàng, ông sụt sịt mũi.

Càng về sau thì âm thanh gần như là đang thì thầm, đã có chút nghe không rõ.

“Ta không đi thăm con…Cũng không phải cố ý…Lừa con,…không phải cố ý…Có lúc ta lén đi thăm con nhưng không dám gọi con vì sợ Phúc Đông Lai vì thế mà làm khó con. Có lúc ta muốn giết chết hắn nhưng mà ta lại không đủ bản lĩnh…”

Cố phu nhân nghe thấy thì không nhịn được mà nước mắt rơi như mưa: “Lang quân à, Ngũ lang ta…”

Tống Sơ Chiêu không biết Phúc Đông Lai là ai nhưng nàng đã nhớ kỹ. Nàng nỗ lực muốn nhớ kỹ mỗi một câu của Cố Quốc công để sau đó sẽ đi nói lại với Cố Phong Giản.

Nếu Cố Phong Giản có thể tự mình nghe thấy hắn là sẽ rất vui mừng. Lúc ấy khi hắn nhắc đến phụ thân thì trong ánh mắt còn có sự cô đơn…Nếu như hắn có thể tự mình nghe được thì tốt rồi.

Cố Quốc công: “Vi phụ vẫn luôn xem con là người thân của mình, vẫn luôn nghĩ đến con…Nương con cũng vậy, ca ca tỷ tỷ con cũng vậy…Ngũ lang à, tất cả nên trách ta. Có gì không đúng thì con cứ nói đi để phụ thân sửa.”

Tống Sơ Chiêu cũng dựa đầu vào vai ông trong khi Cố phu nhân đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở cao thấp đan xen của ba người.

Cố Quốc công lại ôm nàng trong chốc lát; chờ khi tâm tình ông hồi phục lại thì mới buông nàng ra, ông mong đợi mà hỏi: “Vậy con còn muốn đi tham gia kỳ thi mùa xuân không?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Có thể không cần như vậy hay không?

Mặt nàng đờ đẫn, nàng thấy chết không sờn nói: “Ngày mai con muốn chuẩn bị một phần danh sách sách cần mua.”

“Được!” Cố Quốc công gật mạnh đầu, “Lúc này phụ thân sẽ không can thiệp vào chuyện của con, con nên chuẩn bị tốt cho kỳ thi mùa xuân đấy!”

Đáy lòng Tống Sơ Chiêu chua xót khó có thể diễn tả bằng lời, nàng chỉ có thể biến nó thành chén rượu nồng đắng khó uống mà nuốt xuống.

Tống Sơ Chiêu không nhớ nhị lão Cố gia rời đi khi nào.

Nàng lại thẳng tay thẳng chân ngã xuống giường một lần nữa nhưng mà trằn trọc lăn lộn vô số lần vẫn không có buồn ngủ.

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nở nụ cười biến thái trước bóng cây đung đưa trong đêm. Sau đó nàng đứng dậy mặc quần áo vào.

Cố Ngũ lang — ta sẽ thay cha ngươi tới thăm ngươi đây!

…….

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Quốc công: Chân tướng chỉ có một…Sự suy luận của ta không có sơ hở nào!

Tống Sơ Chiêu: Người tới đây! Cùng tạo thương tổn cho nhau nào!

------oOo------

Chương 22: Leo tường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Sơ Chiêu lặng lẽ chuồn khỏi phủ Quốc công.

Mấy ngày nay nàng đã thăm dò các cửa nhỏ trong phủ cũng như tình hình h ộ vệ tuần tra cho nên việc này không có gì khó khăn với nàng cả.

Thuận lợi ra khỏi phủ, nàng đi một đường tới nơi muốn đến một cách ung d ung.

Chờ cho đến khi Tống Sơ Chiêu đi được nửa đường thì nàng mới nhớ đến v iệc Cố Phong Giản đã dời đi nơi khác.

Đứng trong cơn gió lạnh thấu xương vào đêm thu vắng lặng khiến
cho nàng hắt xì hai cái.

Thân thể này của Cố Phong Giản đúng là quá suy nhược.

Suy nhược đến độ e ngại trước cơn gió lạnh nho nhỏ này!

Vậy nên Chiêu Chiêu nguyện ý chạy thêm một đoạn đường vì hắn, giúp hắn rèn luyện thân thể cho thật tốt mới được!

Tống Sơ Chiêu thay đổi phương hướng rồi không một chút chần chờ mà đi về phía phủ Quốc công. Có điều bước chân của nàng có chút nặng nề và ma ng theo một chút phiền não về nơi mình không biết kia.

Nàng mới vào Hạ phủ có một lần mà chỉ đi một đoạn đường ngắn từ cửa ch ính đến phòng khách; sau đó nàng đã bị đuổi đi, ngay cả cơm trưa còn chưa

được ăn.

Nàng làm sao biết được nơi ở của Cố Phong Giản kia chứ?

Tống Sơ Chiêu chần chờ nhìn xung quanh ngoài bờ tường. Nàng đo đạc kh oảng cách hai bên rồi suy đoán vị trí Cố Phong Giản ở.

Tường ngoài của Hạ phủ không có trang bị biện pháp chống trộm, phía bên trên được lát phẳng làm cho việc leo lên rất thuận tiện.

Hẳn là vì biết sẽ không có người vụng về nào dám đến trộm đồ vật của Hạ p hủ; chưa kể đến việc tất cả người bên trong phủ đều viết võ công.

Nhưng mà như thế lại thuận tiện cho Tống Sơ Chiêu.

Nàng bò lên tường cao thật thuần thục. Nàng không dám để lộ đầu quá rõ rà ng mà chỉ lén lút nhìn vào sâu trong phủ xem tình hình.

Những gia đình bình thường sẽ không trồng những loại cây quá mức cao lớ n xum xuê bởi vì chúng dễ trở thành nơi cho kẻ trộm cắp trốn vào. Vậy nên chỉ cần lựa được vị trí tốt thì ngay cả khi đứng ở đầu tường vẫn có thể thấy không ít chuyện với tầm nhìn rộng.

Lý trí của Tống Sơ Chiêu mơ hồ có sự nghi hoặc: Nàng trở về nhà của ngoạ i tổ mình nên cần gì làm ra việc hèn hạ như vậy chứ?

Nàng đi vòng bên ngoài Hạ phủ, sau khi thay đổi hai bức tường, tiếp cận ba địa điểm thì cuối cùng mới phát hiện một cái sân trông có vẻ đặc biệt.

Đồ vật trang hoàng bên trong viện quá mức dày đặc, tất cả đều là vật mới ti nh mà cửa sổ gian nhà chính vẫn còn lộ ra ánh đèn.

Hạ lão gia và lão phu nhân đều là người có tuổi nên sẽ đi ngủ từ sớm. Lúc n ày còn có người còn thức thì phần lớn là Cố Phong Giản.

Này Cố Ngũ lang à, ngươi nửa đêm còn không có ngủ…
thì sẽ khiến cho đầu ta trọc sớm thôi!

Nàng nhất định phải nghiêm túc nói chuyện này với Cố Ngũ lang mới được.

Tống Sơ Chiêu lấy đà nhảy lên tường rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Nàng đi dọc theo đường nhỏ, rón ra rón rén đi về phía sân của Cố Phong Giản.

……..

Tuy rằng lúc này đã khuya nhưng Cố Phong Giản vẫn còn thức đọc sách.

Chỉ có bóng của hắn hắt ra từ phía cửa sổ.

Hôm nay Xuân Đông rất phấn khởi. Lúc nàng trở về thì đã muốn bỏ lỡ mất vở tuồng nên đành phải nghe tin tức từ miệng người khác. Nhưng mà dư âm vẫn còn đó nên nàng ấy lấy cớ phải thu xếp đồ đạc vẫn còn để ở Tống phủ của mình để quay lại.

Nàng thấy người qua đường đang chỉ chỉ trỏ trỏ rồi lại ném rác rưởi vào cửa Tống phủ. Lúc đó Tống Nhị cô nương thì khóc lóc sướt mướt hối lão phu n hân đè ép sự việc xuống; Tống lão phu nhân thì muốn ngất xỉu lần thứ hai, bà ta cay cú chửi bới Phó Trường Quân; còn Tống tam lão gia lại đóng chặt cửa phòng, ông ta thu dọn đồ đạc một cách lặng lẽ để chuẩn bị chạy trốn kh ỏi hình ảnh hỗn loạn chỗ này.

Tình cảnh bi thảm dường như muốn sụp đổ của Tống gia đã khiến cho nàng rất vui vẻ. Sau đó nàng nhảy nhót chạy tới Hạ phủ.

Lúc ấy người Hạ phủ đang bày ra mấy món đồ trên xe đẩy.

Khi thấy chồng đồ dùng trong nhà cũ nát ấy thì Hạ lão gia đã tức giận đến đ ộ thổi râu trừng mắt, ông gọi người ném toàn bộ ra ngoài. Bữa trưa cũng vì vậy mà ăn không ngon, ông ăn ít hơn một chén cơm so với thường ngày.

Sau đó dường như để bổ sung cho chén cơm còn thiếu kia nên ông đã sai qu ản sự mang theo bạc ra ngoài mua những đồ vật mới.

Ông mặc kệ đồ vật đó đã có ở phủ hay chưa, chỉ cần mới nhất, quý nhất và l ớn nhất là được! Sau đó lại kéo chúng đi vài vòng trên phố để cho mọi ngườ i biết Tam cô nương nhà bọn họ được người yêu thương, đừng hòng bắt nạt nó.

Ngoại trừ chuẩn bị đồ dùng hằng ngày cho ngoại tôn của mình thì Xuân Đô ng cũng được mua cho một bộ.

Thế nên Xuân Đông bắt đầu được mặc quần áo mới, ở nơi mới và ngủ ở giư ờng mới.

Cả người nàng tràn đầy sự vui sướng, khi đi đường thì nhẹ nhàng như bay, vẻ mặt cũng mang theo ý cười; nàng ước gì có thể khoe một lần với nhóm mấy tỉ muội ở phủ mình.

Hơn nữa nô bộc ở trong Hạ phủ nếu là nam thì đều là những người dùng nấ m đấm; nếu là nha hoàn thì đều là những lão nhân từng đi theo Hạ phu nhân nhiều năm, còn không thì là những lão bà được tuyển vào để làm những cô ng việc nặng; cho nên người vừa trẻ lại vừa đẹp như nàng ấy gần như là khô ng có.

Nàng mới đến nơi này nửa ngày thì đã hiểu được chữ thương hoa tiếc ngọc nghĩa là gì. Nhóm tráng hán kia cứ gọi nàng nào là “muội muội xinh đẹp” r

ồi lại “tiểu Xuân Đông” khiến cho đầu óc nàng choáng váng, gương mặt ửn g đỏ. Nàng cảm thấy Hạ phủ thật sự rất tốt!

Hạ phủ vô cùng tốt— đối với việc cảm thấy sách được bảo quản rất tốt khi được để ở trên kệ sát tường kia thì Cố Phong Giản đã nghĩ như vậy.

Sau khi phòng đã được sửa sang lại cho tốt thì Hạ lão gia và phu nhân ông đều đến đây xem xét. Đại khái bởi vì
bị Tống phủ kích thích quá lớn nên Hạ lão gia cứ lắc đầu mãi, ông vẫn cảm thấy không hài lòng.

Không đủ! Không đủ phú quý! Không đủ xa hoa!

Chiêu Chiêu nhà bọn họ cần phải có mặt mũi.

Vậy nên Hạ lão gia đã chuyển tất cả những báu vật để đầy trong thư phòng mình như bút mực, đồ chặn giấy, đồ cổ, tranh vẽ cũng như mấy bài thư phá p vào bên trong viện này.

Cũng may phòng này đủ lớn lại thông với phòng kế bên nếu không cũng kh ông nhét được số lượng nhiều đến mức như vậy.

Mới đầu Cố Phong Giản còn muốn từ chối bởi vì hắn cảm thấy Hạ lão gia l ớn hơn mình nhiều lắm nên không cần phải vì mình mà huy động nhiều nhâ n lực như vậy. Chờ cho đến khi hắn mở một bức thi họa ra xem thì đã nuốt hết toàn bộ lời nói chuẩn bị thốt ra. Hắn lại tiếp tục mở thêm vài bức nửa thì …

Tốt.

Thật sự rất tốt.

Tống Sơ Chiêu đáng giá nhận thứ mặt mũi này.

Bối phận chênh lệch nhau nên không chịu thân
vậy thì khi nào mới thân? Nàng ấy đã chịu quá nhiều uất ức ở Tống phủ rồi.

Cố Phong Giản quyết định thay thế Tống Sơ Chiêu xắp xếp lại chút sách vở này nọ nên vẫn luôn ngồi đọc sách từ chạng vạng đến giờ.

Hôm nay Xuân Đông phấn khởi chạy tới chạy lui cả ngày giữa ba phủ đã là m cho nàng ấy thấm mệt. Nàng ấy cố chống cằm ngồi cùng với Cố Phong G iản đến nửa đêm thì đi về phía cách vách để nghỉ ngơi trong chốc lát bởi vì t rước đó nàng ấy đã khuyên hắn rất nhiều lần nhưng hắn vẫn không muốn ng ủ.

Cố Phong Giản cũng không cần người hầu hạ, hắn đọc sách đến mức không biết mệt là gì. Nhưng mà trong lúc đang đọc sách say mê thì hắn lại nghe th ấy âm thanh gõ lên cửa sổ vô cùng quen thuộc.

Âm thanh kia vang lên sáu bảy lần nhưng không chịu ngừng mới có thể làm cho Cố Phong Giản chú ý tới. Hắn ngẩn đầu một cách ngạc nhiên rồi men t heo tiếng động mà đi tới.

Ở ngoài sân đang có một bóng đen đang đứng. Bóng đen vừa thấy hắn đi ra thì vui vẻ huơ huơ tay.

Lúc này đã là lúc nào rồi?

Cố Phong Giản xoa mắt đang muốn hoa lên, hắn cảm thấy có khả năng đã q ua giờ Tý* .

*Giờ Tý: 23 giờ đến 1 giờ sáng.

Tống Sơ Chiêu vẫy tay với hắn rồi nhỏ giọng nói chuyện như mang theo m ột sự dụ hoặc: “Ta có lời muốn nới với ngươi, qua đây đi. Mau qua đây đi!”

Cố Phong Giản buông sách xuống rồi đi về phía nàng.

Kết quả là Tống Sơ Chiêu xoay người chạy mất.

Cố Phong Giản: “……??”

Tuy rằng không rõ vì sao nhưng hắn vẫn đuổi theo.

Ngay lúc đó hắn đã thấy Tống Sơ Chiêu nhảy nhót theo một hướng rồi nấp ở một chỗ ở nhỏ; sau khi nương theo chướng ngại vật ở ven tường để phóng lên đầu tường thì nàng mới ngồi xếp bằng ở nơi đó.

Nàng thở ra một cách nhẹ nhàng rồi vừa lòng: “Khá tốt, vậy nói ở chỗ này đ i.”

Cố Phong Giản: “……”

Thật ra hắn có rất nhiều từ muốn nói để miêu tả nàng nhưng vì ngại việc thâ n phận không tiện nên đành chỉ có thể nói chuyện một cách thâm ý: “Vậy m à ngươi cũng dám trèo tường của Hạ phủ sao?”

Nội tâm Tống Sơ Chiêu có chút trống rỗng nhưng không có biểu hiện ra. N àng nhìn trước nhìn sau một lần, sau khi xác nhận xung quanh hai mươi thư ớc* đều không có người thì mới nhỏ giọng nói một cách yên tâm: “Không g iấu gì ngươi, ta đã trèo tường vô số lần rồi nên mới có thể tính toán đại khái chỗ Hạ phủ như vầy.”

*Một thước gần bằng 40cm, 20 thước tầm 800cm.

Việc này cũng đáng để tự hào sao? Cố Phong Giản không nhịn được mà bật cười.

Lúc nàng nói lời này thì rất nghiêm túc, mặt mày sáng láng, trên mặt như có ánh sáng tỏa ra chỉ khiến cho người ta thấy đáng yêu chứ nào phải liều lĩnh gì.

Cố Phong Giản thấy khá nguy hiểm cho nàng khi ngồi ở chỗ đầu tường hẹp như vậy chưa kể đến ngôn ngữ cơ thể nàng phong phú, luôn thích múa may lung tung nên khuyên nhủ: “Hay là ngươi vào trong này nói chuyện đi?”

“Không không không.” Tống Sơ Chiêu liên tục nói lời từ chối, “Nếu như ta vào sân vậy thì không chạy kịp đâu, sẽ trở thành cá nằm trên thớt mất. Vị trí này khá tốt, nếu có người tới thì ta sẽ nhảy xuống từ đây làm cho bọn họ không bắt được.”

Cố Phong Giản: “……”

Tống Sơ Chiêu cười khiêm tốn.

Ta còn chưa nói đến việc trăm hay không bằng tay quen của mình đâu.

Cố Phong Giản dở khóc dở cười, hắn chỉ có thể tiếp tục ngửa đầu nói chuyện cùng với nàng.

“Vì sao ngươi phải chờ đến tối khuya mới có thể nói? Trên đường tối đen như vậy mà ngươi cũng không thấy sợ hãi sao?”

Sự buồn bực của Tống Sơ Chiêu tạm thời bị quên lãng khi gặp được Cố Phong Giản nhưng lúc này được hắn nhắc lại thì chúng ồ ạt kéo tới. Nàng tức giận đến mức vỗ vào chân mình: “Chính vì nửa đêm nửa hôm thế này mà phụ thân ngươi lại đi lay ta tỉnh nên ta mới không ngủ được!”

Cố Phong Giản: “Phụ thân ta?”

“Ngươi đợi một chút để ta nhớ lại xem ông ấy đã nói cái gì.” Tống Sơ Chiêu bắt đầu lục lọi lại trong trí nhớ của mình, “Ông ấy nói nhiều lắm nhưng rõ ràng đã làm cho ta sợ.”

Cố Phong Giản ngạc nhiên nói: “Ông ấy nói rất nhiều với ngươi sao?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Rất nhiều!”

Cố Phong Giản nhớ lại, rõ ràng Cố Quốc công là người lạnh nhạt ít nói, nga y cả khi mắng chửi người khác thì cũng nói từng từ từng từ, lúc nào đã trở nên nói nhiều?”

Người nọ ở trên tường lại bắt đầu nói chuyện.

“A đúng rồi, ông ấy muốn ta phải đọc sách.” Tống Sơ Chiêu vô cùng đau đớn, nàng ước gì mình có thể khóc thành
tiếng. Nàng vỗ lên tường rồi tiếp tục nói: “Ngoài việc ông ấy cứ một hai bắt ta phải đồng ý việc tham gia kỳ thi mùa xuân thì còn canh cánh trong lòng việc gần đây ta không có đọc sách nên nằng nặc đòi đưa sách mới cho ta! Ngay cả việc ta đi ra ngoài với Tứ lang mà ông ấy cũng biết được. Nhưng mà ta đâu còn cách nào khác, ta không thích đọc sách dù cho chỉ một chút! Cố Ngũ lang này, vì sao ngươi lại có sở thích như vậy cơ chứ? Chẳng lẽ sau này ta chỉ có thể ngồi xổm ở trong thư phòng hay sao?”

Mẫu thân còn chưa ép nàng đến mức như vậy, thủ đoạn của Cố Quốc công tuy mềm dẻo nhưng thật sự quá độc ác!

Bởi vì kích động cho nên Tống Sơ Chiêu nói chuyện có chút lộn xộn nhưng ý chính vẫn rất rõ ràng.

Cố Phong Giản trầm mặc. Hắn không biết nên bắt đầu đánh giá từ nơi nào; một lúc lâu sau hắn mới có thể hoang mang hỏi: “Người ngươi nói có đúng thật là phụ thân ta không vậy?”

Tống Sơ Chiêu chắc chắn: “Chính là phụ thân ngươi!”

Cố Phong Giản vẫn hoài nghi như cũ: “…… Ngươi có nhìn rõ không?”

Tống Sơ Chiêu nóng nảy trả lời: “Ta nhìn được rất rõ ràng!”

Cố Phong Giản chần chờ tự hỏi ông ấy tốt như vậy sao? Còn muốn chủ độn g đưa sách cho mình nữa.

Tống Sơ Chiêu nói tiếp: “Ông ấy vậy mà thật nhẫn tâm! Có thể chém vào lò ng ta như vậy. A còn nữa, ngươi muốn mua sách gì thì viết đưa cho ta, ngày mai ta còn phải đưa cho ông ấy đi mua.”

……

Trong đêm khuya này còn có Hạ lão gia trằn trọc không ngủ được.

Ông ngủ có chút nông, nửa tỉnh nửa mê. Thói quen nhiều năm của ông làm cho ông đột nhiên tỉnh dậy khi nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân lưỡ ng lự của ai đó. Ông có chút cảnh giác ngồi dậy.

Hạ phu nhân bị ông đánh thức thì bực bội hỏi: “Ông đang làm cái gì vậy!”

Hạ lão gia nói: “Ngoài cửa có người!”

Người bên ngoài nghe thấy ông đã tỉnh lại thì lên tiếng: “Lão gia, là ta.”

Hạ lão gia mắng: “Ta là con ma nào?”

Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh một lúc rồi sau đó lại có giọng nói vô tội của q uản sự: “Lão gia, là ta, Hà quản sự.”

Hạ lão gia trách mắng: “Ngươi ở bên ngoài giả thần giả quỷ làm cái gì? Có việc thì nói thẳng còn không thì lui ra!”

Hà quản sự cũng không rảnh để nói vòng vo:
“Lão gia, Cố gia Ngũ lang lại tới nữa.”

“Tới thì mời vào…” Hạ lão gia nhíu mày, ông nói được một nửa thì rốt cuộ c phát hiện có chỗ không đúng
khiến ông tỉnh táo hẳn: “Lúc này đã nửa đêm, nó vào bằng cách nào?”

Quản sự mở miệng một cách khó khăn: “Là trèo tường mà vào.”

Hạ phu nhân ở bên cạnh có chút mờ mịt nói: “Ơ?”

Hạ lão gia lao xuống giường, ông giơ tay phải lên rồi trừng mắt quát to: “Lấ y đao của ta tới đây!”

……..

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Sơ Chiêu: Người cho rằng con sẽ sợ đao sao? Con chính là người có h ai thanh đao trong tên mình đó [1]!

……

Chú thích:

[1]

Chữ đao (trong thanh đao) ghi là 刀.

Tên Tống Sơ Chiêu là 宋初昭: Trong đó Sơ (初) có một chữ đao, Chiêu (昭) cũng có một chữ đao.

------oOo------

Chương 23: Bảo đảm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vậy mà Hạ lão gia không thể nổi bão thành công bởi vì ông đã bị Hạ phu nhân ngăn cản.

Bà liếc xéo ông: “Ông điên rồi hả?”

Hạ lão gia tức giận đến mức không thể bình tĩnh được: “Cái tên thối tha không biết xấu hổ, vậy mà dám leo vào tường Hạ phủ của ta! Lúc này đã là nửa đêm vậy mà nó còn muốn gặp gỡ Chiêu Chiêu rốt cuộc là nó muốn làm cái gì? Nó có từng suy nghĩ cho Tam nương chúng ta hay không?”

Hạ phu nhân: “Ông cảm thấy Cố Ngũ lang là người không biết phân biệt tốt xấu hay sao?”

Hạ lão gia: “Nó dám làm chuyện như vậy…còn biết phân biệt tốt xấu hay sao?”

Quản sự vội vàng giải thích: “Không có không có! Cố Ngũ lang đứng ở ngoài phòng kêu Tam cô nương rồi sau đó dẫn nàng ấy đến bờ tường. Lúc này bọn đang nhìn nhau chỗ tường ngăn mà thôi. Hai người chỉ nói chuyện chứ chưa hề có một sự tiếp xúc thân mật nào.”

Nhị lão Hạ gia đều kinh sợ.

…Thật là, cái tên Ngũ lang ở Cố phủ đúng là một nhân tài mà.

Hạ lão gia chép miệng. Ông không biết nên nói đối phương có lá gan rất lớn

hay là bí quá hóa liều nữa.

Quản sự cũng rất khó xử.

Từ lúc Cố Ngũ lang xuất hiện ở gần Hạ phủ thì hộ viện trong phủ đã phát hiện ra. Suy tính đến việc đối phương là hôn phu thương lai của Tống Tam nương nên bọn họ không dám đi lùng bắt vì sợ làm cho việc này ầm ĩ lên, hủy hoại danh dự của hai người.

Cũng may là hai người bọn họ chỉ trò chuyện vui vẻ với nhau mà thôi.

Nhưng mà vì sao một hai phải lựa buổi tối như vầy để nói chuyện cơ chứ? Nếu nói việc này ra thì liệu sẽ có ai tin đây?

Hạ lão gia hỏi: “Bọn nó nói cái gì?”

Quản sự nói: “Tiểu nhân không biết. Tam cô nương là người có học võ, thính lực cũng vì vậy mà tốt hơn người thường nên chúng ta không dám tới gần.”

Hạ phu nhân bỗng nhiên đá chân của Hạ lão gia một cách tràn đầy bạo lực.

Hạ lão gia xoay người, ông oan ức mà nói: “Bà làm cái gì vậy?”

“Đều tại ông, ta thấy ông dạy hư nó rồi!” Hạ phu nhân nói tiếp, “Ngày thường thấy Cố Ngũ lang là người thành thật lại trung hậu vậy mà mới gặp mặt ông một lần thì nó đã học xong mấy thói hư tật xấu này rồi .”

Hạ lão gia: “??”

Đúng là muốn ghép tội thì ghép mà không cần lý do! Tên họ Cố kia có liên quan gì đến ông chứ!

Hạ phu nhân khoác xong áo ngoài rồi đi ra mở cửa. Hà quản sự đang đứng khom lưng thấy như vậy thì lùi về sau hai bước.

Hạ phu nhân hỏi: “Chiêu Chiêu vẫn còn đứng nói chuyện với nó sao? Quan hệ giữa hai người như thế nào?”

Quẩn sự nhớ lại: “Dạ. Thoạt nhìn thì cũng không tệ lắm.”

Hạ phu nhân trầm ngâm một lát rồi mới nói tiếp: “Bái thiếp của Chiêu Chiêu cũng là nhờ Cố Ngũ đưa; lúc trở về đây thì nó cũng kêu Ngũ lang đi theo, điều này chứng minh nó rất tín nhiệm Cố Ngũ. Thời điểm nàng bị ức hiếp ở Tống phủ thì cũng được Cố Ngũ hỗ trợ ít nhiều còn phái Xuân Đông qua đó chăm sóc cho nó…”

Hạ lão gia ngẩng đầu nói: “Đó là hai việc khác nhau!”

Hạ phu nhân tiếp tục phân tích thật hợp lý: “Nghĩ đến việc Chiêu Chiêu tin tưởng Cố Ngũ lang như vậy hẳn là Cố Ngũ lo lắng cho nó ở đây không quen nên mới tới xem một lần. Kết quả là nửa đêm Cố Ngũ ghé qua đây mà cũng không làm ra hành động khác người gì.”

“Nó là ngoại tôn của ta, không lẽ ta sẽ ức hiếp nó?” Hạ lão gia không tin, “Tên kia làm chuyện như vậy mà không gọi là khác người hay sao?”

Hạ phu nhân: “Hai người chỉ là trò chuyện mà thôi. Nếu như đêm nay ông không tỉnh thì chưa chắc ông đã biết đâu!”

Hạ lão gia bực bội: “Không lẽ ta phải giả vờ như không biết hả?”

Hạ phu nhân càng làm cho ông thấy bực bội hơn: “Vậy ông đi đi!
Gọi người làm trò trước mặt Chiêu Chiêu bằng cách đuổi Cố Ngũ đi. Nếu

không thì tàn nhẫn hơn một chút nữa, bắt Cố Ngũ lang lại rồi phạt nó một trận, xem thử Chiêu Chiêu có ghét bỏ ông hay không!”

Hạ lão gia không còn lời gì để nói.

Hạ phu nhân chậm chậm khóe mắt: “Nếu như Chiêu Chiêu thân thiết với ông thì nó đâu cần chờ đến nửa đêm để nói chuyện phiếm với Cố Ngũ lang. Nó thật là đáng thương mà! Ngay cả một người bằng hữu để nói chuyện ở kinh thành này cũng không có. Khó khăn lắm mới có một người như Cố Ngũ lang xuất hiện nhưng rốt cuộc vẫn vì ngại sự khác biệt giữa nam nữ mà đành phải chờ đến nữa đêm mới có thể lặng lẽ nói chuyện. Mà lặng lẽ nói chuyện cũng thôi đi, vậy mà có người nào đó ngay cả chuyện này cũng không cho phép…”

Hạ lão gia đành phải thỏa hiệp, ông bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nó muốn nói thì cho nói!”

Ông đi tới gần tường rồi lấy một cây roi lại, nắm chặt nó trong tay, ông vụt roi ở giữa không trung hai ba lần.

Nhưng mà như vậy vẫn không thể làm ông xả hết cơn nóng nảy.

Ông nói: “Kêu người ở gần đó nhìn kỹ. Nếu như Cố gia Ngũ lang chỉ trèo tường mà thôi…thì coi như ta cho Cố Quốc công mặt mũi. Song, nếu như nó dám trèo vào cửa sổ phòng Chiêu Chiêu thì lập tức quăng nó ra ngoài!”

Quản sự vội vàng đáp: “Dạ!”

“Từ từ!”

Hạ lão gia nhìn sắc trời, bên ngoài tối đen như mực, ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Ông nói: “Chỉ cho bọn họ một nhén nhang* để nói chuyện. Làm sao có chuyện gì mà một nén nhang còn chưa nói xong? Tới lúc đó đuổi nó đi nhanh cho ta!”

**Một nén nhang: Tầm 15 phút.*

Hạ phu nhân cười nhạo: “Nhìn ông kia kìa, còn không biết xấu hổ mà nói như vậy.”

Hạ lão gia tức anh ách.

Làm sao có người trèo vào tường nhà ông nhưng mà phu nhân lại đi trách ông vì người ngoài cơ chứ? Lại còn nói ông làm sai nữa sao?

Hạ lão gia đi thắp đèn. Ông rút một cây nhang từ tráp ra rồi đặt nó vào trong lửa một cách thô bạo.

Ánh lửa đỏ ở đỉnh nhang sáng lên, toát ra từng làn khói thơm mỏng manh.

Ông dùng sức thổi mấy lần vào đốm lửa nhỏ dường như muốn cho nó nhanh chóng cháy lớn lên. Hạ phu nhân thấy vậy thì lại cười nhạo ông thêm một lần.

Sau đó Hạ lão gia lại mang ra một cái ghế dựa rồi quyết liệt ngồi trông coi ở trước bàn.

Nếu đêm nay Chiêu Chiêu không ngủ thì ông cũng không ngủ!

……

Ngồi lâu ở đầu tường làm cho hai chân Tống Sơ Chiêu tê rần nên nàng đành

phải đổi tư thế, hoạt động tay chân một chút. Một loạt động tác này làm cho Cố Phong Giản liên tục hoảng sợ.

Thấy Cố Phong Giản đưa bản danh sách thứ cần mua sang, Tống Sơ Chiêu bèn cẩn thận nhét vào trong áo của mình.

Thật ra Cố Phong Giản còn đem theo một cái áo choàng. Tiếc là vì Tống Sơ Chiêu ngồi ở trên tường cao mà hắn lại không đủ trình độ để đưa nên đành ném nó lên cho nàng ấy.

“Ban đêm sẽ lạnh, ngươi nhanh trở về đi.”

Tống Sơ Chiêu cười: “Ta còn chưa nói xong đâu. Cả đêm nay Cố Quốc công chờ cũng không chờ được mà muốn nói chuyện với ngươi, bộ ngươi không có hứng thú về việc ông ấy đã nói gì à?”

Cố Phong Giản ngửa cổ đến mức nhức mỏi, hắn giơ tay ấn phía sau cổ, nói: “Ta không bao giờ biết ông ấy đang suy nghĩ cái gì.”

Tống Sơ Chiêu thở dài: “Phụ thân ngươi đúng thật rất khó hiểu. Ông ấy không có hiểu cảm gì nên ta không thể nhìn ra ông có vui vẻ hay không. Nhưng mà câu nào ông ấy nói cũng không tránh khỏi việc tham gia kỳ thi mùa xuân thật là làm cho ta khó hiểu đó.”

Cố Phong Giản cúi đầu, hắn tản bộ không có mục tiêu trên bãi cỏ.

“Ông ấy không cho ta thi thì mới đúng.”

Tống Sơ Chiêu vỗ vào chân mình: “Ông ấy cho mà! Ông ấy nói…Ta…Ta chỉ nhớ rõ ông ấy nói “xin lỗi con”. Nhưng mà nguyên văn là câu gì thì ta không nhớ rõ được.”

Cố Phong Giản quay đầu lại: “Ông ấy nói xin lỗi cái gì?”

“Xin lỗi rất nhiều việc.” Tống Sơ Chiêu nói tiếp, “Xin lỗi vì đã sửa lại công văn về chức quan cho ngươi, ông ấy biết ngươi vì không vui nên mới từ chức. Thật ra ông ấy không cố ý chỉ là không nghĩ đến bệ hạ sẽ an bài như vậy. Ông ấy vốn muốn xin lỗi ngươi nhưng mà ngươi lại lơ ông. Ông hy vọng ngươi có thể tham gia lại một lần nữa, sau này ông sẽ tuyệt đối không can thiệp vào nữa.”

Bản thân Cố Phong Giản có chút cứng nhắc, sau đó hắn lắc đầu như là tự giễu: “Ông ấy sao có thể nói với ta những lời như vậy được chứ?”

Tống Sơ Chiêu nghiêng người về phía trước rồi nghiêm túc nói: “Phụ thân ngươi không chỉ nói mà còn khóc vì hối hận nữa kìa. Ta có thể đảm bảo, tình cảm của ông ấy dành cho ngươi là thật lòng!”

“Phụ thân ta khóc? Cố Quốc công?” Lúc này Cố Phong Giản hoàn toàn không tin, hắn chỉ cho rằng Tống Sơ Chiêu đang nói giỡn mà thôi. Hắn phất tay nói tiếp: “Người khóc chắc chắn không phải là phụ thân ta.”

“Ông ấy ôm ta khóc, khóc đến độ nghẹn nào luôn mà.” Tống Sơ Chiêu lại nhớ tới một chuyện đau lòng khác, “Khóc xong rồi lại bắt ta đọc sách làm cho tinh thần đầy nhiệt huyết của ta bị xóa sạch, những từ ta cố gắng nhớ cũng vì thế mà quên béng mất.”

Hai người có cảm giác cứ như ông nói gà bà nói vịt, giống như người mà bạn họ nói đến là hai người khác nhau.

Giống như nghe phải thiên thư*, Cố Phong Giản lại ngẩng đầu lên nhìn nàng.

*Thiên thư: sách trời, ý chỉ nghe sách của tiên mà mình không hiểu.

“Ông ấy còn xin lỗi về việc Phúc Đông Lai năm ấy. Không phải ông ấy muốn gạt ngươi, cái gì lặng lẽ đi thăm ngươi nhưng lại không dám cái gì đó. Vừa khóc vừa lầm bầm nữa, giống như khóc không thành tiếng vậy.” Tống Sơ Chiêu ngừng lại rồi hỏi: “Phúc Đông Lai là ai? Vì sao đi thăm ngươi mà phải âm thầm đi? Không lẽ giống như ta bây giờ cũng được gọi là lặng sẽ sao?”

Tuy Tống Sơ Chiêu nhớ câu này quên câu kia nhưng những từ quan trọng và những điều miêu tả đều vô cùng chính xác.

Trong đầu Cố Phong Giản bắt đầu có bốn chữ “khóc không thành tiếng” bay qua bay lại.

…Ngay cả khi trời sập thì Cố Quốc công cũng chưa chắc rơi một giọt nước mắt mới đúng chứ.

Cố Phong Giản buồn cười nói: “Không phả ngươi gặp ác mộng đó chứ?”

“Vì sao ngươi lại không tin ta chứ? Là sự thật mà! Một chút khoa trương ta còn chưa có sử dụng đâu.” Tống Sơ Chiêu có sức nhưng không có chỗ dùng, “Ta cảm thấy phụ thân ngươi rất tốt. nếu như hôm nay ngươi có thể tự mình nghe được những lời bộc bạch của ông ấy thì có lẽ sẽ hiểu được ông hơn.”

Cố Phong Giản thản nhiên nói: “Phải không?”

Hắn quay lưng lại làm cho Tống Sơ Chiêu không thể nhìn thấy được vẻ mặt. Giọng nói hắn thật sự bình thản đến mức không có một chút dao động nào:

“Ông ấy không thích ta học võ. Lúc trước Tứ ca vì dạy võ cho ta mà cuối

cùng bị đánh một trận. Ngày thường ông ấy cũng lạnh nhạt với ta. Những lời ông ấy nói trong một năm chưa chắc nhiều như lời ngươi đã nói."

"Sao lại có thể như vậy?" Tống Sơ Chiêu nảy ra một ý tưởng xấu, "Vậy thì ngươi đi nhờ Phó Trường Quân để chỉ cho mình, ta không tin Cố Quốc công lại dám chạy tới đánh vào mông Phó tướng quân."

Cố Phong Giản cười nói: "Ý kiến không tồi. Đáng tiếc là hiện tại ta đã không muốn học nữa rồi."

Tống Sơ Chiêu không biết nên cười hay là khóc thật to.

Nếu như hôm nay Cố Quốc công không tới tìm nàng thì có lẽ nàng cũng sẽ hiểu lầm ông ấy như Cố Phong Giản vậy. Nhưng nghĩ đến giọng nói nghẹn ngào lúc đó của Cố Quốc công, nàng cảm thấy giữa phụ tử bọn họ không phải không có tình cảm gì mà chỉ do hiểu lầm thôi.

Tình yêu thương của Cố Quốc công đối với Cố Phong Giản mãnh liệt như thế nhưng lại vì quá mức vụng về và cẩn thận lại bị che dấu dưới nét mặt không có cảm xúc gì của ông.

Đêm qua ông đã vứt bỏ hết tất cả danh dự của mình để có thể nói rõ ràng với nhi tử mình; thậm chí ông còn ước gì có thể lôi tim gan của mình ra để cho hắn xem.

Ông ấy đúng là ngốc, chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Nhưng mà Cố Phong Giản lại không nghe được.

Chẳng lẽ bởi vì mình mà bọn họ vẫn tiếp tục mối quan hệ như người xa lạ dù cho ai cũng là người thân nhất trên đời của nhau hay sao?

Tống Sơ Chiêu nghĩ đến đây thì cảm thấy thật khổ sở.

“Cố Ngũ lang này, ngươi cảm thấy ta đang lừa ngươi sao?”

“Ta cảm thấy ngươi đang an ủi ta.” Cố Phong Giản xoay người lại, khóe miệng mang theo cười nói, “Thật ra thì không cần thiết. Trong lòng ta rất rõ ràng nên cũng sớm chuẩn bị mọi thứ rồi. Ngày thường ông ấy bận công vụ nên thời gian hai chúng ta ở bên nhau cũng rất ngắn, cũng không phải là tình cảm sâu đậm gì…”

Lúc mở miệng nói chuyện thì khóe miệng trước sau vẫn luôn cong lên nhưng vì trong đêm đen nên nụ cười cũng không hiện ra rõ ràng lắm.

Tối nay mây quá dày nên ánh trăng cũng bị che đi. Ngay cả khi hắn không bày ra vẻ mặt này thì người ta cũng không thể nào biết được rằng liệu hắn có nói một đằng làm một nẻo hay không.

Tống Sơ Chiêu nhảy từ trên tường xuống rồi chạy về phía hắn.

“Phụ thân nắm giữ chức vị quan trọng nên ta có thể hiểu được có những chuyện ông không thể quyết định. Ta cũng không có một hai bắt ông tán thưởng hay đồng ý cho mình làm cái gì cả, ngươi…” Cố Phong Giản thấy nàng tiếng lại càng ngày càng gần thì không thể nói hết câu, “…Ngươi muốn làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu tiến lên ôm chặt lấy hắn.

Cố Phong Giản vô thức muốn làm cho nàng lui lại nhưng Tống Sơ Chiêu đã nói: “Ngươi đừng cử động!”

Cố Phong Giản chỉ có thể thả lỏng thân thể, hắn nói chậm lại: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Hôm nay phụ thân đã ôm ngươi như vầy.”

Cố Phong Giản hoảng hốt ngẩn ra.

Khi Tống Sơ Chiêu tì cằm mình lên vai Cố Phong Giản, nàng ngửi thấy mùi hương trên người hắn: “Ông ấy nói ‘Vi phụ vẫn luôn xem con là người thân của mình, vẫn luôn nghĩ đến con…Nương con cũng vậy, ca ca tỷ tỷ con cũng vậy…Ngũ lang à, tất cả nên trách ta. Có gì không đúng thì con cứ nói đi để phụ thân sửa’ – đấy, ông ấy nói y hệt như vậy đó.”

Cố Phong Giản trầm mặc, nếu như hắn có yết hầu thì nó hắn đã không ngừng chạy lên chạy xuống.

Cái ôm này ngăn lại gió lạnh, mang đến cho hắn một cảm giác ấm áp. Bờ vai rộng lớn vây chặt lấy hắn, trong giọng nói trầm thấp nam tính tràn đầy vẻ trấn an, mỗi một chữ nàng thốt ra bên tai như nổ tung ở trong đầu hắn.

Rất lâu, rất lâu rồi đã không có người ôm hắn vào trong lòng như vậy, nói chuyện với hắn như vậy.

Có một lần, phụ thân đã ôm hắn, ông tì trán mình vào trán hắn rồi nhìn sâu vào mắt hắn, ông nghiêm túc nói rằng muốn dẫn hắn về nhà.

Ánh mắt người sâu thẳm như đại dương, mang theo sự quan tâm và yêu thương vô bờ. Lúc ấy hắn đã tin tưởng không một chút nghi ngờ.

Sau này nam tử ấy đã biến mất.

Nếu như bọn họ gặp nhau thì ánh mắt của Cố Quốc công sẽ lảng tránh, làm bộ như không thấy hắn. Dù cho hắn có khóc lóc cầu xin thì Cố Quốc công sẽ quay lưng bỏ chạy thật chật vật.

Điều đầu tiên hắn hiểu được khi trở thành một người trưởng thành đó là việc phụ thân đã lừa gạt mình.

Rõ ràng đã lừa mình vậy mà chưa từng xin lỗi.

…Rõ ràng muốn gạt mình vậy mà còn nói lời hứa hẹn.

“Ngươi tin tưởng ta đi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ta sẽ không lừa ngươi.”

Lông mi Cố Phong Giản rung rung, hắn nghe thấy giọng mình đã mất bình tĩnh.

“Thật không?”

Tống Sơ Chiêu: “Thật sự. Ta lấy tên của ta và ngươi ra đảm bảo!”

Cố Phong Giản cảm thấy buồn cười từ lời thề trịnh trọng này. Hắn tự nói thầm trong lòng “xem ra Chiêu Chiêu thật sự yêu thích tên của chính mình.”

Thấy người trước mặt đã thả lỏng, Tống Sơ Chiêu đang định nói chuyện tiếp thì ở gần đó bỗng nhiên có tiếng cọ xát sột soạt như là có thứ gì đang chậm rãi tới gần.

Tống Sơ Chiêu bỗng chốc hoàn hồn, trong đầu nàng hiện lên ánh sáng giữa trời đêm, nàng đã nhớ ra lúc này mình đang ở trên địa bàn của Hạ lão tướng quân.

Nàng nhanh chóng buông tay ra rồi phóng về phía tường cao. Nàng chạy trối chết về phía bên tường; sau khi phóng người thoát khỏi tường còn không quên nhắc nhở Cố Phong Giản: “Ta đi trước đây, ngươi xem như ta

chưa từng ghé qua đây nha!”

Nàng vừa rời đi thì những tạp âm nho nhỏ đó lập tức biến mất, ngay cả một người trong bóng tối cũng không có xuất hiện, giống như tất cả những điều vừa rồi chỉ là ảo giác do gió đêm tạo ra mà thôi.

Cố Phong Giản đờ đẫn đứng tại chỗ, thân hình hắn vẫn không nhúc nhích. Không biết qua bao lâu thì bỗng nhiên hắn cười đến mức run rẩy cả vai.

Hắn chạy chậm đến ven tường, nghiên cứu một chút mấy chỗ mà vừa rồi Tống Sơ Chiêu đã bước qua.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì hắn cũng không dám tin rằng thân thể của mình có thể linh hoạt như vậy.

Dựa vào trình tự ở trong trí nhớ, hắn dùng một chân giẫm lên rồi chậm rãi trèo lên được phía trên tường.

Hai bên dãy phố trên con đường dài có mấy cái đèn lồng được thắp sáng, lúc này chúng vẫn chưa có tắt hoàn toàn.

Đầu đường tối tăm và yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có một bóng đen đang đi trên con đường lớn.

Bóng dáng kia lay động thật nhanh nhẹn trên đường, lâu lâu lại khoát khoát tay, chốc chốc lại lắc lắc đầu. Lúc sắp không còn nhìn thấy được rõ ràng nữa thì cái bóng kia bỗng nhiên ngừng lại.

Đây là lần đầu tiên Cố Phong Giản quan sát khung cảnh đường lớn bằng cách như vậy; một nửa thế giới bị tường cao trong viện ngăn cách, một nửa thế giới còn lại thì hoàn toàn đối lập, nó càng thêm rộng lớn và tràn đầy sức sống.

Hắn có lẽ đã hiểu vì sao Tống Sơ Chiêu thích trèo tường như vậy.

Bóng dáng kia giơ tay lên rồi ra sức vẫy vẫy về phía hắn.

Cố Phong Giản cũng nâng tay lên đáp lại, sau đó vẫn luôn nhìn theo đối phương cho đến khi nàng biến mất ở trong bóng tối.

…….

Nhang đã tàn.

Hạ lão gia hỏi: “Nó đã đi chưa?”

Hà quản sự không dám nói trước đó Cố Ngũ còn ôm Tam nương nhà bọn họ, ông ta gật đầu nói: “Dạ vừa rồi đã rời đi.”

Hạ lão gia đã không còn giương nanh múa vuốt như trước, ông chỉ đơn giản trả lời một câu: “Vậy sao.”

Hạ phu nhân ở một bên ôm lấy tay ông, bà dựa sát vào người ông và nói: “Nếu như bọn họ có thể đối xử tốt với nhau vậy thì ông không cần lo lắng. Ta chỉ hy vọng Chiêu Chiêu đừng gặp cái gì ngoài ý muốn cũng như đừng có những trắc trở gì. Còn những chuyện khác thì dù cho nó muốn làm cái gì cũng không quan trọng.”

Hạ lão gia nói: “Sẽ không lại có điều gì trắc trở. Thời thế bây giờ đã không giống như xưa.”

“Ông xem, từ lúc nó trở về thì ông đã không còn như xưa rồi.” Hạ phu nhân khàn khàn nói, “Không biết khi nào Uyển Uyển mới trở về.”

“Sẽ nhanh trở lại thôi.” Hạ lão gia ôm lấy bà, “Lúc đó kêu hai đứa nó đều ở với bà.”

Hạ lão phu nhân vui vẻ nên cười nói: “Nếu như vậy thì thật là tốt. Nếu như Chiêu Chiêu có thể ở lại thì đúng mà vui mừng mà. Ta còn cảm thấy đây không phải là sự thật nữa.”

Hai người lại ngồi một lát sau đó Hạ lão gia đi qua thổi tắt ngọn nến, ông có chút nhàm chán nói: “Đi ngủ đi ngủ. Tên tiểu tử Cố gia đúng là phá hỏng sự thanh tịnh. Ngày mai ta muốn đi hỏi Quốc công một chút, xem canh giờ nào bọn họ mới chịu nghỉ ngơi.”

…….

Phạm Sùng Thanh, Phạm nhị công tử – thanh niên tài tuấn nổi danh ở kinh thành – tuy rằng xưa nay rất thích gặp rắc rối nhưng hành động hào hiệp truyền xa, võ công hơn người, người gặp người khen.

Khoảng thời gian trước, bởi vì trên mặt hắn bị thương nên không dám gặp người. Cũng may là sau khi được đại phu xem qua thì ông ta nói không có gì đáng lo, chỉ cần bôi thuốc mấy ngày là khỏi.

Hắn sống ở trong phủ, từ bỏ tính tình nóng nảy, hắn muốn lặng lẽ giấu việc này đi.

Mới hôm qua thôi, cuối cùng thương tích cũng đã tốt lên nên hắn chuẩn bị chính thức xuống núi.

…….

Tác giả có lời muốn nói.

Hạ lão gia: Việc trèo tường của tên họ Cố kia làm gì có liên quan với ta!

Tống Sơ Chiêu:…Đây là di truyền rồi đó ngoại công à!

…….

Editor:

Thật sự đọc xong mấy chương này thấy cảm động ghê gớm.

------oOo------

Chương 24: Ồn ào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nơi Phạm Sùng Thanh xuất hiện sau khi tái xuất giang hồ là một tửu quán mà huynh đệ bọn hắn hay ghé.

Tửu quán được mở ở gần Quốc Tử Giám, bọn họ cũng quen biết chủ quán nên khi không có việc gì làm thì cả bọn lại kéo vào đây.

Thế nên hôm nay hắn tới đã thấy những huynh đệ của mình đều ở trong đây.

Phạm Sùng Thanh hướng về phía chủ quán để gọi một bầu rượu rồi cầm nó đi lên lầu hai. Từ xa ở vị trí gần ngưỡng cửa sổ, hắn đã thấy bốn năm bóng dáng cao lớn quen thuộc đang quay lưng về phía mình, đang nhìn phong cảnh đường phố phía xa.

Phạm Sùng Thanh cố tình bước thật nhẹ vì muốn tạo sự bất ngờ cho bọn họ. Vừa mới lại gần thì hắn đã nghe thấy một vị huynh đệ bùi ngùi nói: “Hầy, không có Phạm huynh ở đây, mấy ngày này thật không có gì thú vị cả.”

Trong lòng Phạm Sùng Thanh không khỏi đắc ý, phủi phủi mấy sợi tóc đang rơi xuống.

Mới bế quan có mấy ngày vậy mà cả đám người này đã nhớ mình rồi, đúng thật là tình huynh đệ sâu đậm mà.

Bình thường làm sao có thể nghe bọn họ nói lời quan tâm như vậy.

Một người khác lại nói: “Cuối cùng thì khi nào Phạm huynh mới có thể

khỏe lại đây? Vị Cố Ngũ lang kia xuống tay cũng quá độc ác, đã trôi qua bao nhiêu ngày rồi kia chứ?”

Nụ cười tươi trên mặt Phạm Sùng Thanh bỗng cứng lại, hắn nhíu chặt lông mày.

“Không phải sao? Đã qua bao lâu rồi mà vẫn chưa thấy được hắn.”

“Có thật là do Cố Ngũ lang đánh không? Ta vẫn không tin đâu.”

“Ban đầu ta cũng không tin nhưng Phạm công tử đã nhiều ngày rồi không có xuất hiện, thậm chí một cái tin tức cũng không có. Ngươi nghĩ xem ngoại trừ việc bị ngoại thương thì còn có khả năng nào khác hay sao?”

Phạm Sùng Thanh tức giận muốn mở miệng ra nói thì lại có một người khác vội vàng nói trước:

“Không sai, trước giờ Phạm huynh là người không chịu ngồi yên một chỗ nên nếu muốn giam hắn ở trong nhà thì chỉ có hai khả năng: không chết thì tàn phế!”

“Thật không dám giấu giếm, ta có đi tới tửu quán mà hai người bọn họ đánh nhau hỏi qua một lần. Sự việc lúc đó còn kinh động đến Kim Ngô Vệ cùng với thu hút không ít thực khách vây xem. Dựa theo lời bọn họ miêu tả thì Cố Ngũ lang đã xuống tay không nhẹ. Bàn ghế trong tiệm bị đập phá hơn phân nửa, rơi vỡ thành một đống. Đầu tiên, Ngũ lang ấn người xuống mặt đất rồi dùng sức đấm vào mặt đối phương. Đoạn, hắn nắm lấy cổ áo của đối phương, ném người ta từ đầu này sang đầu kia của quán rất tàn nhẫn, không hề lưu tình một chút nào. Người nọ bị đánh đến mức bộ dạng thay đổi, máu chảy tràn lan. Tuy đã đánh như vậy nhưng đợi đến khi Kim Ngô Vệ xuất hiện thì Cố Ngũ lang mới chịu bằng lòng dừng tay.”

Mọi người: “Trời…Thật…”

Mặt Phạm Sùng Thanh run rẩy, hắn nâng bình rượu đang cầm trong tay lên rót vào miệng.

Tuy vậy, hắn còn muốn nghe xem bọn họ còn có thể chế chuyện thành cái dạng gì.

“Nếu nói như vậy thì Phạm huynh thật đáng thương, hắn bị Cố Ngũ lang đánh thành ra nông nỗi như thế.”

“Từ từ, nghe lời ngươi nói thì một chiêu này của Cố Ngũ lang có thể xem như băng sơn quyền trong truyền thuyết hay không?”

“Phạm công tử là người giỏi giang vậy mà còn bị ấn ở trên mặt đất không có lực chống đỡ, có thể thấy thực lực Cố Ngũ lang rất cao, có thể xem như là băng sơn quyền.”

“Đâu chỉ như vậy! Trên người Phạm công tử toàn là cơ bắp, đã luyện được sự cứng rắn mình đồng da sắt, người bình thường làm sao có thể đánh hắn bị thương được chứ? Rốt cuộc bị đánh đến mức như vậy…”

“Thật sự đáng sợ! Ta không ngờ rằng võ nghệ của Cố Ngũ lang lại cao cường đến như vậy.”

“Hắn đâu có lăn lộn với chúng ta, làm sao ta biết được chứ?”

“Từ lăn lộn này…Dùng diễn tả quá mức chân thật đi. Cũng đâu đến nỗi như vậy.”

“Hầy, việc này có khả năng đó. Các ngươi nhớ lại cái ngày hắn cưỡi ngựa bắn cung vừa dữ dội lại xuất chúng xem. Nếu như không rèn luyện hằng

ngày thì đâu thể nào thông thạo như vậy được. Ta thấy nếu như lực cánh tay của hắn đủ mạnh thì gọi một tiếng thiện xạ cũng không quá."

"Chỉ là Cố Ngũ lang xuống tay quá mức độc ác, đánh Phạm công tử bị thương đến mức nằm một chỗ trên giường, khó có thể đứng dậy được. Trước giờ hai người bọn họ không thù không oán, không biết Phạm huynh đã làm cái gì nữa."

Phạm Sùng Thanh không thể nhịn được nữa, hắn quát một tiếng: "Người hắn đánh không phải là ta!"

Thân hình mọi người chấn động, xoay đầu thấy người đang tới thì trăm miệng một lời hô lên: "Phạm công tử!"

Phạm Sùng Thanh tối sầm mặt, hắn sải bước tiến tới rồi chỉ vào mặt mấy người này mà mắng to: "Chỉ có mấy ngày không có mặt mà các ngươi đã bàn tán sau lưng ta ở khắp nơi, thế mà ta vẫn xem các ngươi là huynh đệ của mình! Nếu như để cho người không hiểu rõ nghe thấy được thì ta còn gì mặt mũi nữa. Các ngươi rõ ràng đang hại ta!"

"Truyền tin tức đi?" Một vị tiểu đệ rụt cổ nói nhỏ, "Chúng ta nghe được chuyện này từ chỗ khác, hiện giờ ở kinh thành không ai lại không biết chuyện này. Ai biểu ngươi không chịu xuất hiện chứ?"

Phạm Sùng Thanh như bị sét đánh, không thể tiếp thu.

Hắn đóng cửa ở trong nhà rất nhiều ngày còn bị phụ thân đe dọa nên phải đọc xong hai quyển sách. Vất vả lắm mới có thể chịu đựng được khoảng thời gian đó vậy mà đám người này lại nói cho hắn biết, bởi vì hắn đóng cửa không xuất hiện nên tin tức hắn bị Cố Ngũ lang đả thương đã muốn truyền khắp kinh thành rồi sao?

…Không, thậm chí còn không phải là đánh bị thương mà là đánh đến mức tàn phế.

Hắn đã làm sai cái gì mà còn phải chịu khổ như vậy hả!

Một người thấy biểu hiện của hắn không đúng nên vội giảng hòa nói: “Mọi người chỉ đang nói về việc Cố Ngũ lang lặng lẽ học võ, cũng không nói thêm gì đến ngươi.”

Phạm Sùng Thanh phát cáu: “Nghe lời ngươi nói kìa, Cố Ngũ lang muốn học võ thì cần gì phải lặng lẽ!”

“Phạm huynh, việc này sợ là huynh không biết rồi!”

Vị tiểu đệ lúc trước vén vạt áo lên rồi ngồi xuống ở cái bàn gần đó, bày một tư thế muốn cùng nói chuyện mời Phạm Sùng Thanh đang đứng ở phía đối diện vào ngồi.

Phạm Sùng Thanh vẫn còn oán hận sự việc vừa rồi nên ném mạnh bầu rượu lên bàn rồi nói bằng giọng lạnh như băng: “Giải thích đi!”

Tiểu đệ nói: “Ta cũng chỉ nghe phụ thân ngẫu nhiên nhắc tới. Ông ấy nói Cố Quốc công vừa không muốn Cố Ngũ lang làm quan, cũng không cho Cố Ngũ lang học võ. Cho nên chỉ nói với bên ngoài là Cố Ngũ lang thích ở trong nhà.”

Phạm Sùng Thanh ghé sát vào người vị tiểu đệ nọ, nở một nụ cười cho có và nói bằng một giọng quái gở: “Ngươi cảm thấy một người như Cố Quốc công là người đầu óc có vấn đề hay sao! Vì sao trước khi nói chuyện ngươi lại không chịu suy nghĩ kỹ đi!”

Ai ngờ mấy người kia đều thấp giọng phụ họa.

“Việc này không phải giả!”

“Phụ thân ta cũng từng nói như vậy, còn cảm thấy đáng tiếc cho Cố Ngũ lang.”

“Phạm huynh, việc này người ngoài có lẽ không biết nhưng trong triều đã sớm có tiếng gió rồi. Lúc trước ta cũng không tin nhưng lại thấy thân thủ Cố Ngũ lang vào hôm nọ thì mới không thể không tin.”

“Nếu không có Quốc công cản trở thì Cố Ngũ lang cần gì giấu tài, giấu giếm đến mức vất vả như vậy chứ?”

Phạm Sùng Thanh vừa kinh lạc lại bất ngờ, tầm mắt hỗn loạn đảo qua trên mặt mọi người như nghe không hiểu những gì bọn họ đang nói, hắn chỉ có thể không ngừng phát ra một chữ duy nhất từ trong miệng để biểu hiện tâm trạng của mình.

“Này! Đừng ầm ĩ nữa!” Nam tử áo lam quát mọi người dừng lại, đặt tay lên bả vai Phạm Sùng Thanh và nói, “Phạm huynh, dựa vào sự hiểu biết của huynh thì ngươi cho rằng Cố Ngũ lang có từng học võ hay không?”

Phạm Sùng Thanh cẩn thận nhớ lại lúc trước khi Cố Phong Giản động thủ, đúng thật là vừa lưu loát lại mạnh mẽ. Dù từ góc độ ra quyền hay tư thế thì đều đúng chỗ, biết được nơi quan trọng để khống chế đối phương làm người ta không tránh thoát được. Nếu như không do mình tiến lên cản trở thì người nọ không thể chạy thoát.

Những cái đó đều là động tác theo thói quen, tuy không thể nói rõ nó phức tạp như thế nào nhưng người ngoài nghề không thể nào dễ dàng làm được.

Cho dù phải đi lùi lại một vạn bước thì cũng là người tài giỏi, kinh nghiệm

chiến đấu phong phú.

Trong lòng Phạm Sùng Thanh đã có hảo cảm với Cố Ngũ lang nhưng ngoài miệng vẫn thanh minh như cũ: “Thì sao? Cùng lắm là đánh nhau vì chuyện cá nhân mà thôi vậy mà các ngươi lại suy nghĩ đến nhiều chuyện như vậy. Vì sao ngày thường các ngươi cũng đánh người nhưng lại không đi bàn tán đi.”

Mọi người mồm năm miệng mười nói: “Nhưng đó là Cố Ngũ lang mà! Trước giờ làm gì có ai dám tin tưởng Cố Ngũ lang sẽ có võ nghệ như vậy chứ?”

“Cố phủ luôn luôn nói với bên ngoài rằng thân thể Cố Ngũ công tử suy nhược, nhưng họ chưa bao giờ đề cập đến việc hắn có học võ.”

Tiểu đệ thề thốt: “Còn nữa, Phạm huynh không nhớ rằng Cố Ngũ lang vừa từ quan ở nhà nghỉ ngơi vào mùa hạ năm nay sao? Nếu như có Quốc công che chở thì làm sao hắn sẽ ra nông nỗi này? Theo ta ấy, chính vì Quốc công bên ngoài thì cho phép nhưng thật chất ngầm áp bức nên hắn mới không chịu được mà giận dữ từ chức!”

Mọi người đều biết Cố Ngũ lang là con người kỳ diệu. Kỳ diệu ở đây không phải nói về tính cách của hắn mà là những việc mà hắn đã trải qua.

Cố Phong Giản được tiến cử làm quan từ rất sớm, còn sớm hơn bọn hắn nữa.

Lúc đó hắn được sự an bài từ Cố Quốc công đi tới Hộ bộ làm việc vặt vãnh.

**Hộ bộ: Quản lý về thuế má đình điền; tương đương Bộ Tài chính, Bộ Kế hoạch Đầu tư…ngày nay.*

Lục bộ tuy rằng nhân tài đông đúc lại có tương lai, nhưng trong đó lại có ích lợi rắc rối khó gỡ, quan hệ phức tạp, không thiếu hạng người có ý kiến bất hòa với Quốc công.

Cố Phong Giản tuổi còn nhỏ, tự nhiên sẽ bị người ta xem nhẹ nên giao cho những chuyện không quan trọng gì. Không làm được bao lâu thì hắn bị người khác xa lánh, thậm chí còn bị châm chọc nói là mượn tiếng tăm của tổ tiên để che bóng cho con cháu bất tài.

Thế nên dưới sự tức giận, hắn tố giác mấy người. Không biết hắn tra được từ đâu mà phanh phui hết mấy cửa hàng được ẩn giấu rất kỹ ở ngoài kinh thành.

Quan viên lộng quyền, mượn thương nghiệp để kiếm lời, vốn luôn là một trong những căn bệnh kinh niên của cung đình. Trùng hợp là năm đó xảy ra một ít chuyện, thổi cho lửa cháy càng mạnh khiến cho triều đình và người dân khiếp sợ.

Cố Phong Giản thành công nhưng lại rút lui, phủi mông rời đi.

Sau khi từ đi chức quan ở Hộ bộ thì hắn chính thức tham gia khoa cử.

Khụ…… Khoa cử tự nhiên là có chỗ khó khăn của nó nhưng mà tài năng của Cố Phong Giản thật sự kinh người, hai bài thơ văn truyền ra ngoài khiến cho danh tiếng hắn vang ra khắp cả kinh thành.

Lần này hắn dựa vào thực lực của mình để đạt được chức quan nên không có ai dám nói cái gì.

Mấy người dự thi lần đó phần lớn đều có chỗ tốt để tới. Đáng lý thì thứ tự của Cố Phong Giản chỉ ở dưới mấy người nên cũng được phái đi đến các bộ để rèn luyện. Nhưng mà chỉ có một hình Cố Phong Giản – dưới sự nhúng

tay của Quốc công – bị phái đến nơi sửa sang lại công văn.

Ước chừng cảm thấy không thú vị lại không nhìn thấy triển vọng ở đâu nên Cố Phong Giản cũng không làm được bao lâu thì lại bỏ gánh giữa chừng, không làm nữa.

Cẩn thận ngẫm lại sự tình mấy năm nay xảy ra, cứ hễ liên quan đến Cố Ngũ thì lại ầm ĩ đến mức oanh oanh liệt liệt. Lúc này tuy hắn chỉ ở nhà, không thích xã giảo với người khác nhưng lại là nhân vật nhà nhà đều biết đến.

Phạm Sùng Thanh nghe xong như lọt vào trong sương mù, hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

“Ta biết! Nghe nói là Cố Quốc công tôn sùng Phật đạo mà Cố Ngũ lang khi còn bé……”

“Nói hươu nói vượn!”

Giữa không trung lại là truyền đến một tiếng quát chói tai, cắt đứt lời nói của mọi người. Nhóm thanh niên xoay đầu nhìn lại thì cùng cả kinh kêu lên: “Cố Phong Úy!”

Mấy người vừa thấy Cố Tứ lang thì vội vàng nhìn sang Phạm Sùng Thanh. Bọn họ lo lắng hắn gặp mặt huynh trưởng của kẻ thù thì lại đỏ mắt, làm chuyện nóng nảy gây khó dễ.

Kết quả là Phạm Sùng Thanh vẫn không bực bội, hắn chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Cố Tứ lang một cái với sự chán ghét như hồi trước. Lúc này Cố Tứ lang lại làm một tư thế không sợ bị đánh mà ghé người gần sát lại về phía Phạm Sùng Thanh mà cười nhạo: “Phạm Sùng Thanh, mặt ngươi cũng không biết ngượng là gì nha.”

Phạm Sùng Thanh thẹn quá hóa giận, một chưởng chụp lấy tay Cố Tứ lang rồi cả giận nói: “Cố Phong Úy, ngoại trừ Ngũ đệ ngươi ra thì ngươi đừng tưởng ta không dám đánh ngươi.”

“Các ngươi ở chỗ này bịa đặt lời đồn về Cố gia ta, ta còn chưa có tức lên thì ngươi bực bội cái gì?” Cố Tứ lang ngồi xuống cùng bàn với bọn họ, “Ai nói Ngũ đệ ta không làm quan? Sang năm hắn còn muốn tham dự khoa khảo kia kìa.”

Phạm Sùng Thanh kinh ngạc nói: “Ngũ lang còn muốn tham gia khảo thí? Không phải chỉ cần trực tiếp kêu Quốc công an bài cho hắn thì sẽ đạt được sao? Ngay cả khi hắn ta có được thứ hạng trong kỳ thi của triều đình thì cũng phải bắt đầu lại từ đầu, còn không bằng nhờ Quốc công an bài cho chỗ tốt.”

Cố Tứ lang xua tay nói: “Phụ thân ta nói sau này sẽ không quản con đường làm quan của Ngũ đệ nữa.”

Mọi người nghe vậy thì im lặng rồi đều nhăn mặt nhìn nhau.

Quốc công phủ tranh đấu quả nhiên rất kịch liệt. Cố Quốc công tìm mọi cách chiếu cố Cố Tứ lang nhưng lại chẳng quan tâm đến Cố Ngũ lang.

Lời đồn đãi quả nhiên là sự thật!

Cố Tứ lang thấy thần sắc bọn họ không đúng thì líu lưỡi nói: “Đều suy nghĩ đâu đâu! Trước đó vài ngày phụ thân ta còn mua một chồng sách mới cho đệ đệ ta làm cho hắn mừng rỡ như điên, hai ngày nay đều tự nhốt ở trong phòng đọc sách, có thể nói là mất ăn mất ngủ. Quan hệ trên dưới ở trong Cố gia ta rất tốt, không cần chư vị nhọc lòng lo lắng.”

Mọi người không tin.

Mặc dù Cố Tứ lang thật lòng cho rằng như vậy nhưng cũng không có nghĩa sự thật là như thế. Hắn là một vị nhi tử được thiên vị nên không nhận thấy được sự bất công của phụ thân mình, nên mới có thể cho rằng việc đó là bình thường.

Phạm Sùng Thanh hỏi: “Ngũ lang hôm nay cũng ở trong nhà sao?”

“Hôm nay không có.” Cố Tứ lang nói, “Ngũ đệ đọc sách quá mức chú tâm nên cả hai ngày nay đã tiều tụy không ít, khi nói chuyện cũng không có sức lực. Phụ thân kêu ta dẫn hắn ra ngoài đi tới đi lui nên ta mới dẫn hắn tới nơi này gặp người. Sợ trong tiệm có mấy tên gia hỏa không có anh mắt nên ta đi vào trước nhìn thử xem. Lúc này hắn vẫn còn ở dưới lầu đó.”

Mọi người chạy tới ló đầu ra ngoài cửa sổ.

Quả nhiên, không biết từ khi nào mà ngoài cửa lại có thêm một người thanh niên gầy yếu mặc một bộ đồ trắng. Hai tay người nọ rũ bên người, không có việc gì làm nên xoay đầu quan sát hai bên.

Phạm Sùng Thanh vui mừng nói: “Kêu hắn đi lên đây đi!”

Các vị tiểu đệ thấy mặt hắn lộ vẻ vui sướng thì rốt cuộc mới tin việc hắn chưa có đánh nhau với Cố Phong Giản.

Làm gì có người bị đánh nào có thể vui mừng khi nhìn thấy kẻ thù mình như vậy chứ?

Cố Phong Úy thấy vậy thì hướng về phía dưới hô một câu: “Ngũ đệ! Đi lên lầu hai đi!””

Người phía dưới đường ngẩng đầu, sau đó chậm rãi đi lên.

Mấy người đang cười nói chờ hắn thì cách đó không xa có mấy vị khách đứng dậy muốn xuống lầu. Lúc đi ngang người bọn họ thì cố ý nói lớn tiếng: “Cố Phong Giản? Cùng lắm thì chỉ là một kẻ ra vẻ thanh cao, mua chuộc danh tiếng, vậy mà cũng được các ngươi lấy lòng. Cố Phong Úy thì cũng thôi đi, vậy mà có cả Phạm Sùng Thanh nữa, ngươi không sợ hủy hoại sự anh minh của phụ thân mình sao?”

Lúc trước đám người này ngồi ở trong góc nên khi Cố Phong Úy đi lên cũng không có chú ý đến bọn họ. Chờ cho đến khi thấy rõ là ai thì sắc mặt hắn trong nháy mắt đã tối sầm đi.

Đám người Phạm Sùng Thanh cũng lộ vẻ mặt không vui, trong mắt tràn ngập hai chữ “Đen đủi”.

Con cháu tuổi trẻ của quan lại trong kinh thành này tất nhiên không chỉ có những người thuộc hai phe của Cố Phong Úy và Phạm Sùng Thanh. Còn có một đám người tương đối nổi danh, lấy Quý Vũ Đường là người cầm đầu.

Quý Vũ Đường vẫn luôn xem hai nhóm người bọn họ chính là vòng tròn của những kẻ quần là áo lượt*, còn nhóm của mình với các huynh đệ khác là những người tài tuấn. Khác với hai người bọn họ, Quý Vũ Đường đã sớm chuẩn bị để tiến vào con đường làm quan, hắn làm việc khôn khéo, cả người trơn như đổ mỡ.

**Quần là áo lượt: kẻ sống giàu sang, chỉ biết ăn chơi. (Từ điển việt ghi là lượt chứ không phải lụa như mọi người hay nghĩ.)*

Nhìn từ góc độ chán ghét Quý Vũ Đường mà nói thì Cố Phong Úy và Phạm Sùng Thanh vẫn ở cùng trận doanh với nhau. Bọn họ nhất trí trong hành động và thái độ kiên quyết với hắn.

Chủ yếu bởi vì đám người trong nhóm này hay nghếch mũi xem thường người khác, mở miệng ra nào là “Khố lụa chẳng chết đói – Mũ nho thường tội thân”[1] , “Bất học vô thuật, ám vu Đại Lý”*[2], “Quần là áo lượt, chơi bời lêu lổng”…Nhưng có lẽ hắn đã quên chính bản thân mình cũng là kẻ ăn chơi trác táng rồi sao?

**Bất học vô thuật, ám vu Đại Lý: không có học vấn và không có bản lĩnh làm việc, sẽ làm hại đến Đại Lý.[2]*

Tuổi còn trẻ mà sao có thế chua ngoa như vậy được cơ chứ?

Thời điểm Tống Sơ Chiêu đi lên thì nghe được những lời này.

Nếu như nghe được câu này mấy ngày trước thì có lẽ nàng bực bội một cách có lịch sự một chút. Nhưng mà bởi vì bức bách ở nhà đọc sách mấy hôm nên một tí sức lực cũng không có.

Hôm nay khó được Cố Tứ lang đưa nàng ra bên ngoài đi lại nên nàng không muốn phạm phải một sự sai lầm nào. Dù sao nguyên nhân được Cố Quốc công tâm sự đêm khuya lần trước đều do lần nàng ngộ thương Phạm Sùng Thanh.

Nàng không thể lại gánh lấy kết quả thảm thiết như vậy lần thứ hai.

Phạm Sùng Thanh ở bên cạnh bị chọc giận nên cười lạnh và nói: “Hôm nay tửu quán thật sự náo nhiệt.”

Quý Vũ Đường vừa đi xuống dưới vừa nói: “Ngày xưa cũng náo nhiệt như vậy nhưng mà chúng ta khinh thường nói chuyện với các ngươi thôi.”

“Không biết hiện tại ai lại vội vàng đi lên nữa.”

“Nhưng mà chúng ta không thể chịu nổi kiến thức thiển cận của những người này, nghe thật buồn cười.”

Cố Tứ lang cao giọng nói: “Sợ là người nào đó đố kỵ tài danh bên ngoài của Ngũ đệ ta nên đành phải bất lực mà tức giận rời đi.”

Tống Sơ Chiêu chính diện đối mặt với Quý Vũ Đường. Hai bên kẻ đứng trên người đứng dưới cầu thang, chặn đường đi của mọi người.

Quý Vũ Đường không chịu nhượng bộ, làm bộ muốn đánh về phía nàng. Mí mắt của Tống Sơ Chiêu cũng không nâng mà chỉ duỗi tay nhanh chóng ấn vào bả vai hắn một cái, thuận thế đẩy về phía bên cạnh.

Quý Vũ Đường ngây người, thân thể không nghe theo khống chế mà nghiêng qua một bên. Chờ một lần nữa đứng thẳng người thì Tống Sơ Chiêu đã đi xuyên qua hắn.

Hắn quay đầu nhìn nhưng lại không muốn trở lại tìm Tống Sơ Chiêu gây phiền toái, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Cố Tứ lang tiến lên nói: “Không cần để ý tới bọn họ.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta cũng không nhớ rõ bọn họ là ai.”

Phạm Sùng Thanh cười to: “Không nhớ rõ thì cứ không nhớ rõ đi! Hắn cũng không phải là người quan trọng gì! Đừng để bọn họ quấy nhiễu tâm tình của chúng ta.”

…….

Hôm nay tan triều, Cố Quốc công và Ngự sử công cùng nhau đi ra từ trong cung.

Tay áo dài của Ngự sử công phất lên trong không khí, ông ấy duy trì một đường im lặng nhưng rốt cuộc vẫn nói: “Cố Quốc công này, Bệ hạ hai ngày trước hỏi ta nếu như Ngũ lang nhà ông thật sự vào trong triều làm quan thì nên an bài tới chỗ nào. Ông có ý tưởng gì hay không?”

Cố Quốc công nói: “Ta cũng không biết, Ngũ lang còn chưa nói cho ta.”

“Ừ.” Ngự sử công trầm ngâm một lát, nói, “Ngũ lang nhà ông xác thật có tài nhưng mà đạo làm quan không đơn giản như vậy. Nếu như nó muốn trà trộn vào chốn quan trường thì không thể nào thiếu được sự giao tiếp với đồng nghiệp.”

Cố Quốc công nói: “Hôm nay ta có kêu Tứ lang dẫn nó đi ra ngoài một chút, sẵn tiện kết bạn với những bằng hữu cùng thế hệ rồi.”

Ngự sử công cười nói: “Nhậm chức ở Ngự sử đài cần phải có sự suy tính rất nhiều. Trí tuệ nên rộng lớn, mưu trí phải linh hoạt, xử sự nên giản lược, tốt nhất nên không có tâm tư ham muốn…”

Nếp nhăn trên mặt Cố Quốc công biến động, vẻ mặt ông trở nên nghiêm túc, ánh mắt vốn dĩ đã rất lạnh lùng nghiêm nghị giờ trở nên càng thêm sắc bén.

Đây có phải là ghét bỏ Ngũ lang nhà ông không?

Đừng nói Ngự sử đài ngươi không muốn, Ngũ lang nhà ta còn không thèm vào đâu.

Chỉ nói về những điểm trên thì Ngũ lang nhà bọn họ có chỗ nào không làm được? Nếu theo ý của ngươi thì không ai có thể làm tốt hơn mới đúng.

Ngươi giữ chức Ngự sử công nhiều năm như vậy mà còn bị ảnh hưởng bởi lời nói của người khác, ngay cả đánh giá về một người trẻ tuổi cũng không chuẩn xác như vậy, đúng là già rồi nên hồ đồ.

Sẽ có một ngày ngươi hối hận!

Sự bất mãn của Cố Quốc công đối với Ngự sử công tầng tầng lớp lớp dâng lên ở trong lòng, rồi được biểu hiện cụ thể bằng ánh mắt trừng trừng vào ông ta.

Ngự sử công: "…" Vì sao lại không thể nói chuyện bình thường được, hiện tại muốn ông làm sao bây giờ?

Ông cũng rất sợ hãi mà.

Cố Phong Giản tuổi còn trẻ nhưng đã hai lần từ quan. Mà cả hai lần này đều làm trong lòng ông run sợ.

Ông ấy không ngờ rằng Cố Phong Giản có khả năng vượt mức quy định, dùng quyền của Ngự sử đài mà tố giác một đám quan viên; cũng không ngờ rằng Cố Phong Giản lại làm việc mơ hồ, chưa làm được hai tháng đã lắc mình, bỏ của chạy lấy người.

Đặc biệt là sau lưng Cố Phong Giản còn có Quốc công và Cố phu nhân. Hai người bọn họ mà chất vấn thì thần tiên cũng phải run rẩy. Lần này biết Bệ hạ cố ý nhét người vào Ngự sử đài, ông phát sầu muốn chết.

Ngự sử công bị Quốc công khiển trách không một tiếng động thì cả người ông không khỏe, ông ta đang nghĩ làm sao có thể thoát thân thì chợt nghe phía trước có tiếng ồn ào, ông ta lập tức nói: "Vì sao trên đường lại ầm ĩ như vậy? Hay là chúng ta đi qua nhìn xem?"

Cố Quốc công tiếp tục trừng ông ta.

Ngự sử công làm bộ không biết, ông cứng rắn đi về phía bên kia.

Bên đường có một đám người ồn ào nhốn nháo, không biết đang tranh cãi cái gì.

Có nữ tử đang khóc, có nam tử tê liệt ngã xuống mặt đất, còn có một đám con cháu phú quý còn trẻ đang đứng ở giữ một đám người, bị người dân quở trách.

Người bị vây quanh trùng hợp lại là một người mà Ngự sử công nhận biết.

“Quý gia công tử? Ta nhớ hình như kêu là Quý Vũ Đường?” Ngự sử công giới thiệu với người đang đứng kế bên người mình, “Người này không tồi, tuy rằng lúc làm việc vẫn còn non nớt nhưng coi như chu đáo. Dựa vào tuổi tác và những chuyện nó đã trải qua thì có thể nói là người có tương lai.”

Khuôn mặt gỗ của Cố Quốc công vẫn nghiêm nghị, không trả lời.

Ngự sử công tự làm mình mất mặt, ông ta lại nhìn một vòng trong đám người rồi nói: “Đó không phải là Tứ lang và Ngũ lang nhà ông sao?”

Cố Quốc công rốt cuộc buông tha ông ta, nhìn về phía đối diện.

Hai nhi tử của ông đang đứng cùng với đám người ở phía trước, cúi đầu nói gì đó với những người xung quanh, hẳn là không có liên quan gì đến việc này.

Phạm Sùng Thanh vây xem, nhịn không được vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Quý Vũ Đường, ngươi cũng có hôm nay sao?”

Quý Vũ Đường gấp đến độ sắc mặt nóng lên, hắn lớn tiếng cãi cọ nói: “Ta nói đây là mưu hại, hai người này rõ ràng có chuẩn bị mà đến!”

Không biết người nào kêu la: “Chứng cứ vô cùng xác thực ngươi còn ngụy biện cái gì? Chuyện này sáng tỏ như ban ngày, chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, đều có thể làm chứng!”

Vòng tròn vây quanh bọn họ bắt đầu được thu nhỏ lại, có người đang âm thầm gây xích mích, dẫn đến việc người qua đường càng thêm táo bạo, xô xô đẩy đẩy như muốn ra tay.

Mắt thấy tình hình muốn trở nên nghiêm trọng, Ngự sử công đưa một ánh mắt về hướng Cố Quốc công, hai người chuẩn bị tiến lên chủ trì đại cục.

Ngự sử công còn chưa lên tiếng thì một giọng nam vang lên từ trong đám đông: “Được rồi! Đừng ầm ĩ nữa! Yên lặng đi.”

Giọng nói vang lên có lực, tràn đầy sự uy nghiêm.

Cước bộ của Ngự sử công dừng lại một chút thì phát hiện Cố gia Ngũ lang đã đứng dậy.

Tống Sơ Chiêu đi đến chính giữa, chắn phía trước người Quý Vũ Đường.

Hai ngày nay nàng đã gầy hơn một ít, đặc biệt sau hai ngày đọc sách thì tinh thần và thể xác đều vô cùng mệt mỏi, trên mặt lộ ra vẻ tái nhợt. Thế nhưng đôi mắt lại trong suốt và sáng ngời, mang theo thần thái kiên định, dáng người cao ngất, quả thật làm cho người khác không dám xem thường.

Nàng đứng đối diện với đám đông đang xao động, không rụt rè chút nào mà nhìn mọi người: “Bên nào cũng cho mình đúng. Có người nói nhìn thấy nhưng lại có người không thấy, vậy nên vô tội hay có tội thì chờ một lát sẽ

rõ ràng. Trước khi kết luận được đưa ra, lời khai của mọi người vẫn để ngỏ! Nếu như chư vị thật sự là những người muốn chính nghĩa thì nên duy trì sự bình tĩnh của mình đợi thêm một chút nữa."

Quý Vũ Đường đầu tiên bị người vu oan, sau đó lại chịu mọi người chỉ trỏ, trong lòng hắn vừa tức vừa vội.

Thế nhưng việc này lại liên quan tới hắn nên mọi người không chịu nghe hắn giải thích. Hắn biết rõ mình đã bị người ta ám hại nhưng lại không có đường chối cãi nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý mình sẽ ăn thiệt thòi. Lúc này lại thấy Tống Sơ Chiêu chủ động đứng ra thì trong giọng nói hiện ra vẻ kinh ngạc: "Ngươi…"

Tống Sơ Chiêu không quan tâm đến hắn, nàng chỉ vào một nam tử trong đám người rồi nói: "Mới vừa rồi là do ngươi kêu đúng không? Ta có thể hiểu rằng ngươi ghét ác như thù, tính tình bộc trực. Song, quan phủ còn chưa có tới mà những người này lại không có ý chạy trốn, thì ngươi chờ một lát thì có ngại gì đâu? Không bằng để ngươi làm chứng, đi đến chính giữa đây. Còn những người còn lại thì đều lui lại ba bước, không nên rời khỏi vị trí để tránh va chạm. Lúc ấy lại có người bị thương thì không thể giải thích được."

Vốn Cố Tứ lang không muốn quan tâm đến chuyện này nhưng thấy đệ đệ mình đã nhúng tay vào, lại lo lắng hắn sẽ có chuyện nên chỉ có thể bước ra khỏi hàng, giúp hắn duy trì trật tự.

Đám người Phạm Sùng Thanh cũng tiến lên hỗ trợ, nỗ lực ngăn cách quần chúng.

Cảnh tượng rốt cuộc cũng có thể ổn định xuống.

Người bên cạnh Quý Vũ Đường lôi kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói:

“Quý công tử, lúc trước chúng ta còn…còn khắc khẩu với Cố Ngũ lang, làm sao hắn sẽ nhiệt tình giúp chúng ta chứ? Không lẽ lại có âm mưu gì sao?”

Quý Vũ Đường mím môi, liếc mắt khiển trách người kia.

Bởi vì đi đến gần nên Tống Sơ Chiêu nghe thấy được, nàng bị người nọ chọc tức nên cười nói: “Ta không muốn so đo với các ngươi vậy mà các ngươi lại lấy lòng tiểu nhân mà đi đo lòng dạ ta?”

Vốn dĩ Cố Tứ lang không vui nên khi nghe vậy thì trầm giọng nói: “Thì ra là như thế, Ngũ lang, đệ quan tâm đến bọn họ làm cái gì? Kêu mọi người đánh cho bọn họ một trận, dù sao người sốt ruột không phải là đệ.”

Hắn nói nghiêm khắc như vậy thì người nọ sợ hãi, hắn đành hậm hực ngậm miệng.

Quý Vũ Đường muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng nói nhỏ: “Xin lỗi.”

Phạm Sùng Thanh cũng không muốn tha cho món nợ này. Hắn chen tới chỗ bên cạnh Tống Sơ Chiêu rồi căm giận bất bình nói: “Cố Ngũ lang, chúng ta che chở bọn họ làm cái gì? Ngươi cũng đừng quên chuyện lúc trước hắn chế nhạo ngươi! Chờ sau khi cửa ải trước mắt này qua đi thì bọn họ cũng như cũ không nhớ được ngươi đã tốt như thế nào đâu.”

Quý Vũ Đường cấp bách nói: “Ta làm sao…”

Phạm Sùng Thanh: “Ngươi câm miệng!”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu nói: “Thôi, hắn cũng không làm cái gì đến ta. Việc nào ra việc đó, ta không thể nào vì hắn không thích mình nên trơ mắt nhìn

hắn bị người ta vu oan ẩu đả. Mùi vị bị người khác hãm hại không dễ chịu gì; cảm giác bị lời đồn quấy nhiễu cũng không thể nào chịu nổi. Chúng ta làm người không nên như thế.”

Phạm Sùng Thanh sâu sắc rung động, hắn khâm phục tự đáy lòng nói: “Cố Ngũ lang này, ngươi thật sự là người rộng lượng nhất mà ta từng biết!”

……

Tác giả có lời muốn nói

Tiểu đệ Phạm Sùng Thanh: Quốc công quả nhiên bất công cho Cố Tứ lang *chỉ chỉ trỏ trỏ*

Cố Tứ lang:?? Có phải ta còn chưa đủ hèn mọn không?Chú thích

[1] Bản gốc trích từ hai câu thơ trong bài Tặng Vi tả thừa trượng củ Đỗ Phủ:

“Hoàn khoá bất ngã tử,

Nho quan đa ngộ thân.”

Bản dịch của Nhượng Tống:

“Khố lụa chẳng chết đói

Mũ nho thường tội thân”

Link xem cả bài thơ:

[2] “Bất học vô thuật, ám vu Đại Lý” được trích trong Hán thư – Hoắc Quang Kim Nhật Đê truyện (汉书 – 霍光金日磾传) của Ban Cố viết. Đây

là quyển số 68 trong cả tác phẩm Hán thư. Câu nói này được xuất hiện khi nhà sử học gia Ban Cố đánh giá công tội của Hoắc Quang, chỉ ra Hoắc Quang thiếu sự quản giáo trong nhà, quá mức khoan dung, phóng túng, cho nên mới gây ra kết cục bi thảm. Ban Cố còn nói đó là do bởi Hoắc Quang bất học vô thuật, không biết duyên cớ đạo lí lớn.

Link về giải thích hoàn cảnh câu nói xuất hiện:

Link về tác phẩm đồ sộ Hán thư:

------oOo------

Chương 25: Giải thích rõ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Sơ Chiêu bị một phen thổi phồng của Phạm Sùng Thanh làm cho ngượng ngùng.

Đánh nhau thì đánh nhau, tự nhiên đi khen người khác làm cái gì? Còn khen đến mức tự hào và tình cảm như thế…làm cho người ta không khỏi muốn làm bạn với hắn.

Nàng chưa kịp hưởng thụ thì có một người xấu tính trong đám đông lại nói: "Mấy người bọn họ có quen biết nhau, rõ ràng là cùng một giuộc! Sợ rằng đây là một lời lừa đảo dơ bẩn, không thể tin tưởng bọn họ được đâu!"

Người nọ lặng lẽ ở sau lưng người khác mà kêu gọi, hắn trốn tránh không chịu xuất hiện. Không biết là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay có ý đồ gì khác.

Cũng may bá tánh ở hiện trường cũng không đến nỗi đánh mức lý trí. Bọn họ chỉ nhìn xem mà không ra tay.

Cố Tứ lang vẫn còn cảm thấy nơi này quá nguy hiểm, sợ có người dùng ám chiêu, khó có thể đề phòng. Thế nên hắn kéo Tống Sơ Chiêu về sau lưng mình rồi nhỏ giọng nói: "Ngũ đệ, hay là đệ ra ngoài trước đi?"

Tống Sơ Chiêu lắc đầu nói: "Lúc này nếu như ta chạy đi thì bọn họ sẽ truy cứu. Một khi đã truy cứu thì thật sự sẽ đánh nhau."

Quý Vũ Đường xuất hiện sau lưng nàng như bóng ma, giọng nói được đè ép xuống thấp nên nói cũng không được rõ ràng: "Nếu như thật sự xảy ra

chuyện thì làm sao để cho ngươi bị đánh chứ? Cố Ngũ lang này, ta cảm ơn ngươi vì chuyện hôm nay nhưng ngươi không cần mạo hiểm vì ta.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu nhưng người lại không nhúc nhích, tầm mắt nàng nhanh chóng tìm kiếm bóng người, muốn tìm ra bóng dáng của kẻ chủ mưu đã thêm dầu vào lửa ở sau lưng.

Nhiều năm học võ làm cho nhãn lực của nàng rất tốt. Lúc này tìm kiếm tuy không thấy nhân vật khả nghi nào nhưng lại thấy Cố Quốc công đang bàng quan ở phía bên kia đường.

Bên cạnh Cố Quốc công còn có một vị lớn tuổi khác, dù cho hai người không mặc quan phục nhưng có thể nhìn ra bọn họ là người có địa vị cao.

Bọn họ bị những người kích động ở đây che mất lại đứng ở phía sau một cây cột cao, nếu không nhìn cẩn thận thì sẽ không phát hiện ra được.

Đầu tiên, Tống Sơ Chiêu mừng rỡ vì nếu như có Cố Quốc công ở đây, dựa vào uy danh của ông thì có thể nhanh chóng ổn định được dân chúng. Chờ thêm một lát thì người nha môn hoặc Kim Ngô Vệ sẽ nghe thấy chuyện này sẽ đi về phía đây.

Nàng há miệng định gọi cho ai đó nhưng lại nghĩ đến việc hai người kia chọn đứng im lặng ở chỗ tối, có lẽ còn có tính toán khác. Nàng không chắc về suy nghĩ của Cố Quốc công nên mạnh mẽ kìm lại lời muốn nói.

Cố Quốc công thấy rõ ràng nhi tử đã phát hiện ra mình, kết quả là vẻ mặt trong nháy mắt thay đổi, giống như muốn nói cái gì rồi thôi, cuối cùng vô tình quay đi giống như chưa có gì xảy ra. Thấy như vậy, lòng ông lại đau.

…Tại sao lại như thế?

Cố Quốc công nhớ tới một cảnh nhiều năm về trước. Cảnh tượng đó là vết thương trong đáy lòng không bao giờ có thể đóng vảy, ngày thường dùng vải che lại, giả vờ lành lặn nhưng một khi nhớ lại thì chỗ đó là một mảng máu chảy đầm đìa.

Năm đó trời rất lạnh, hơn một chục quận huyện, kể cả kinh thành đều phải hứng chịu thảm họa giá rét. Vào ngày đông chí [1], Phúc Đông Lai đã yêu cầu Ngũ lang đứng ở trên tế đàn để cầu nguyện cho dân chúng, cầu mong năm sau tuyết sẽ rơi đúng lúc, một năm được mùa.

Cố Phong Giản lúc ấy còn nhỏ, chỉ mặc một bộ quần áo đạo sĩ mỏng manh không che được giá lạnh, hắn giơ cao kiếm đứng trên tế đàn cùng với một người đạo đồng.

Bọn họ đứng đó đến nửa đêm thì có tuyết rơi, những mảnh tuyết vụn rơi xuống từng lớp từng lớp ở trên vai, thấm vào quần áo. Chờ cho đến khi được ôm xuống thì hai người đã không còn ý thức.

Từ đây, mầm bệnh đã xuất hiện ở trên người hắn – hắn trở nên sợ lạnh.

Lúc ấy Cố Phong Giản ở trên đài cao nhìn ông bằng loại ánh mắt này. Không khóc, không ầm ĩ, không oán giận, cũng không thất vọng.

Có lẽ cảm thấy ông không đáng tin cậy cho nên dứt khoát không hề mở miệng.

Trong lòng ông đã sớm hiểu được. Ngũ lang tuy không có trách móc nhưng cũng khó có thể lại tin tưởng ông thêm một lần nữa. Ông nên làm gì với cái được gọi là tin tưởng này đây?

Như có gió nâng dưới bàn chân, Cố Quốc công bước nhanh tới, ông lớn tiếng nói: “Vì sao phía trước lại có dân chúng tụ tập náo loạn? Mau tránh ra,

có Ngự sử công ở đây, ông ấy có thể làm rõ đúng sai!”

Ngự sử công: “??” Ta chưa đồng ý mà.

Bá tánh đang vây xem tự giác chừa ra một con đường để bọn họ đi qua, đồng thời lại có tiếng bàn tán xôn xao vui mừng vì có thể gặp được Ngự sử công ở đây.

Hai người vừa mới đi qua đường thì người trong nha môn cũng vội vàng đuổi tới. Hai bên gặp mặt nhưng cũng không kịp nhiều lời, nhanh chóng dọn sạch hiện trường.

Đám đông bị tách ra, thiếu nữ vẫn ngồi ở đó khóc lóc kể lể lại xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. Bên người nàng ta có một vị tử nhân đã được thầy thuốc xem qua, bởi vì chân bị thương nên không thể nhúc nhích mà nằm trên mặt đất.

Trên mặt hai người đều có sự căm phẫn, họ nhìn đám người Quý Vũ Đường rồi chốc chốc khóc lóc than thở, chốc chốc lại nghiến răng nghiến lợi, tỏ vẻ bất lực làm cho người khác cảm thấy đáng thương.

Nếu như người nha môn đã đến thì Ngự sử công không cần tiếp nhận. Ông ấy lùi về một bên quan sát biểu hiện của mọi người.

Đúng là trong số những người con cháu quan lại này thì Cố gia Ngũ lang là người tỉnh táo nhất.

Bởi vì sự tình liên lụy đến mình nên Quý Vũ Đường có vẻ luống cuống, những huynh đệ bên người hắn cũng giống như vậy, bọn họ không biết kiềm chế cảm xúc của mình.

Tính cách của Cố Tứ lang thì thiên về phóng khoáng, tuy hắn làm việc rất

nhanh nhẹn nhưng lại quá mức trực tiếp. Hắn chỉ lo về Ngũ đệ của mình, còn những người khác thì lại không quan tâm.

Chỉ có Cố Ngũ lang không kiêu ngạo không nóng nảy đã có thể ổn định tình hình, lại hiểu cách trấn an lòng người. Từ đầu đến cuối hắn vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh của mình.

Chỉ tiếc rằng có những thứ này thôi thì chưa đủ để nhận chức ở Ngự sử đài. Cố Ngũ lang không giỏi giao tiếp với người khác sẽ khó cho việc tìm ra những bằng chứng được giấu trong vụ án. Cái này phải dựa vào kinh nghiệm được tích lũy; song, hắn lại làm việc khi không xác định đúng tính chất của vấn đề [2], không biết việc này kéo dài bao lâu đây.

Nhưng thật ra đám người Phạm Sùng Thanh kia… Trước đây rất kiêu ngạo nhưng lúc này lại không biết run rẩy vì cái gì, làm cho ông xem không hiểu gì cả.

Ngự sử công nhìn theo tầm mắt của bọn họ thì phát hiện bọn họ đang nhìn chằm chằm vào Cố Quốc công.

Cố Quốc công đã làm gì bọn họ rồi?

Đám người Phạm Sùng Thanh không phải sợ hãi Cố Quốc công mà thay vào đó, bọn họ lo sợ thay cho Tống Sơ Chiêu.

Vị này trước giờ là một người ít nói, lúc này lại bày ra vẻ mặt lạnh lùng mà bọn họ chưa gặp bao giờ. Khuôn mặt âm u và con mắt đỏ hoe chính là dấu hiệu của sự tức giận. Lúc này ông lại nhìn chằm chằm vào Tống Sơ Chiêu, khó để mọi người không thể không suy nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ ông tức giận khi hắn xen vào việc của người khác, làm liên lụy đến Cố Tứ lang sao?

Phạm Sùng Thanh nhỏ giọng nói: “Ngũ lang, ngươi có muốn xin lỗi Quốc công trước hay không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta không sai, vì sao xin lỗi?”

“Tất nhiên là ngươi không sai…” Phạm Sùng Thanh liếc mắt nhìn Cố Tứ lang, nói, “Nhưng phụ thân ngươi lại cứ nhìn mãi vào ngươi mà không phải là tứ ca ngươi, ngươi không cảm thấy ông ấy có thâm ý khác hay sao? Hay là ngươi cứ đi trước giải thích rõ ràng đi?”

“A?” Tống Sơ Chiêu lắc đầu, “Tí nữa rồi nói sau.” Lúc này làm gì có thời gian chứ? Quốc công sẽ hiểu thôi.

Trong lòng đám người Phạm Sùng Thanh hò hét: Quả nhiên phụ tử đối xử với nhau như nước với lửa!

Nha dịch dẫn đầu khách khí vái chào mọi người rồi nói: “Mời vài vị công tử và cô nương này cùng nhau đi theo chúng ta đến nha môn một chuyến.”

Suy nghĩ của Tống Sơ Chiêu bị cắt đứt, vội vàng nói: “Chậm đã, không thể!”

Bọn người Quý Vũ Đường chuẩn bị đi, nghe nàng mở miệng thì ngừng lại.

Những người trẻ tuổi ở đây đều xem nàng như người cầm đầu.

Nha dịch ngay lập tức xoay người về phía nàng, ôm quyền nói: “Cố công tử còn có chuyện gì sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Chúng ta đều không đi. Nếu như lúc này chúng ta đi theo ngươi, sợ là sự việc sẽ càng không thể nói rõ.”

Nha dịch: “Không biết vì sao công tử nghi ngờ như vậy? Lão gia sẽ xử lý công bằng, đem lại trong sạch cho các vị. Hơn nữa Cố công tử à, không phải ngươi không liên quan gì đến việc này hay sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Đúng là việc này không liên quan đến ta, song những bá tánh ở đây đều biết ta họ Cố, hắn họ Phạm, tất cả mọi người liên quan đến vụ án đều là con cháu của quan lại. Mà lại có người dân thề đã chứng kiến sự việc xảy ra ở hiện trường, thế nên việc này không đơn giản.”

Nha dịch chạm vào thanh kiếm bên hông, rũ mi suy nghĩ.

Ngự sử công nghe vậy thì tinh thần tỉnh táo hẳn, ông tò mò nhìn nàng.

Tống Sơ Chiêu nói: “Nếu như những gì vị cô nương kia tố cáo là sự thật thì dựa vào những hành động vừa rồi của ta sẽ khó tránh khỏi việc bị người chỉ trích vì đã bao che cho Quý Vũ Đường. Còn nếu như là bịa đặt thì càng oan hơn nữa. Sợ sẽ có người nói chúng ta cùng một giuộc, vu cáo ngược lại người ta, thậm chí còn có thể liên lụy đến Huyện lão gia. Huống chi Quý Vũ Đường hoài nghi có người ác ý muốn hãm hại hắn, nên đề phòng việc này. Mong quan gia thông cảm.”

Thật ra trong lòng nha dịch cũng có sự băn khoăn như vậy. Thế nên nha môn sợ nhất là xử lý những án liên quan đến quan viên trong triều, không có bên nào được lợi. Lúc này thấy Tống Sơ Chiêu chủ động nói ra, đoán chừng nàng có biện pháp nên nha dịch thuận theo mà hỏi: “Ngũ công tử cảm thấy nên làm như thế nào?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Cùng lắm thì chỉ nói mấy câu, không bằng ở chỗ này hỏi rõ ràng luôn. Nếu như cũng có Cố Quốc công và Ngự sử công có ở đây thì có thể thay cho Huyện lão gia ở đây ngồi xem. Chờ sự việc đã được giải quyết rõ ràng thì lại đi đến nha môn ghi chép một chút.

Nha dịch hoài nghi nói: “Ngươi xác định chỉ nói mấy câu thôi sao?” Nếu như đơn giản như vậy, những người này cần gì phải ở mãi ở chỗ này?

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Vốn là không phải là chuyện phức tạp gì. Dựa vào kinh nghiện của Quốc công và Ngự sử công, có lẽ sẽ được giải quyết nhanh chóng.”

Ngự sử công vuốt chòm râu thầm nghĩ, suy xét toàn diện, thoạt nhìn là người giải quyết công việc chu đáo.

……Không đúng, giải quyết chu đáo, không giống với những gì ông tưởng tượng trước đây.

Nha dịch xin chỉ thị nói: “Xin hỏi nhị vị lão gia lúc này có thời gian hay không?”

Cố Quốc công dẫn đầu gật đầu: “Có thể.”

Ngự sử công cũng đáp ứng.

Tình hình như vậy đã không tốt để tiếp tục buôn bán, chưởng quầy tửu quán thấy có náo nhiệt nên dứt khoát dọn sạch cửa tiệm, dọn một vị trí rồi mời mọi người vào ngồi.

Ngự sử công và Cố Quốc công ngồi ở giữa đại sảnh, đám người Quý Vũ Đường đứng ở cần cửa, bá tánh vây xem thì bị nha dịch ngăn lại ở bên ngoài, giống như cảnh tượng nha môn công khai thẩm án.

Ngự sử công nhìn về phía đồng liêu của mình, Cố Quốc công vung tay lên, tỏ vẻ hôm nay ông chỉ ngồi xem để tránh thiên vị.

Ngự sử công thu tay áo để trên đầu gối, mở miệng nói: “Người đâu, trước tiên hãy kể lại một lần tình tiết vụ án.”

Quý Vũ Đường nhanh chóng tiến lên, đưa tay vái chào, tiên phong nói: “Mong Ngự sử công minh giám! Cô nương này nói vãn bối trêu ghẹo nàng, rõ ràng là cố ý bôi nhọ. Nàng ta nói nam tử kia là trượng phu của mình, xin vãn bối cứu giúp…”

Hắn còn chưa nói xong thì thiếu nữ tử kia đã khóc to lên: “Đồ ăn cướp này, ngươi lại làm ô uế sự trong sạch của ta!”

Quý Vũ Đường tức giận: “Lúc này ta đang kể lại!”

Nam tử trên mặt đất chống đỡ phần thân trên của mình, làm bộ muốn cùng hắn liều mạng: “Vậy ngươi cũng không nên chế ra lời nói dối buồn cười như vậy!”

Tống Sơ Chiêu bất đắc dĩ tiến lên ngăn cản, nói: “Vẫn để ta tự kể lại đi, tránh cho các ngươi lại cãi nhau không có hồi kết như vậy.”

Quý Vũ Đường không phản đối. Hắn hít sâu một hơi, khó chịu lui xuống.

Tống Sơ Chiêu ôm quyền làm lễ về phía mấy người.

“Mới vừa rồi vãn bối đã hỏi thăm việc này rõ ràng. Có hai lời làm chứng.” Tống Sơ Chiêu chỉ vào thiếu nữ phía bên phải, “Vị cô nương này nói nàng và phụ thân mình đang đi trên đường thì gặp phải đám người Quý Vũ Đường đang có men say trong người. Có một vị huynh đệ mặc đồ màu xanh ngọc…Đó, chính là hắn, người trông có vẻ kém đứng đắn. Hắn ta bắt đầu cợt nhả cô nương này. Nàng ta giãy giụa mạnh mẽ, chọc giận đến đám người Quý Vũ Đường. Phụ thân nàng ta vì sốt ruột muốn bảo vệ nữ nhi mà xông lên cùng tranh chấp với mấy người này. Đám người Quý Vũ Đường ỷ

vào việc bên mình người đông thế mạnh nên đã đá bị thương một chân phụ thân nàng ta. Sau đó thì người đi đường nghe thấy tiếng nên chạy tới, nàng ta may mắn được cứu."

Tống Sơ Chiêu nói xong, quay đầu về phía thiếu nữ để xác nhận: "Có đúng như vậy không?"

Nữ tử gật đầu, lại cúi đầu khóc nức nở.

Quý Vũ Đường muốn nói lại thôi.

Hắn đâu phải là người cợt nhả người ta, Tống Sơ Chiêu có thể đừng chỉ nói tới tên của một mình hắn có được không? Làm cho hắn cảm thấy mình là kẻ chủ mưu.

Tống Sơ Chiêu tiếp tục nói: "Mà dựa vào lời nói của đám người Quý Vũ Đường, bọn họ rời khỏi tửu quán không xa thì gặp phải hai người này. Lấy ấy hai người lôi lôi kéo kéo dường như có gì bất hòa. Cô nương này khóc lóc tiến đến xin giúp đỡ, nói trượng phu quen thói cờ bạc, lúc này đã thua nên đánh nàng ta cho hả giận. Đám người Quý Vũ Đường không thể đứng nhìn được nên giúp nàng ta đuổi nam tử này đi. Vị công tử mặc đồ xanh ngọc này mới dùng tay đẩy một cái, cũng không có dùng sức vậy mà nam tử kia lại té xuống làm cho chân bị thương. Sau khi mọi người nghe tiếng đuổi tới thì bọn họ không còn cách nào rời đi được."

Thanh niên trông có vẻ kém đứng đắn nhịn không được mà hỏi: "Cố công tử, ngươi thật sự không nhớ ta là ai sao?"

Tống Sơ Chiêu làm lơ hắn, chỉ hỏi: "Có phải như vậy hay không?"

Quý Vũ Đường trả lời: "Phải."

Nha dịch khoanh hai tay lại, đặt câu hỏi: “Chỉ tùy ý đẩy lại có thể làm chân trái người ta bị thương?”

Quý Vũ Đường nói: “Vãn bối biết dùng lý do này để thoái thác thì hoang đường nhưng sự thật đúng là như thế! Vãn bối cũng không cần nghĩ ra lời nói dối như vậy để lừa gạt chư vị.”

Thiếu nữ ngẩng đầu nói: “Ông ấy đúng thật là phụ thân của thảo dân, xin mời quan phủ tìm người kiểm chứng! Việc này không thể giả được!”

Ngự sử công: “Được, việc này tạm thời cho qua, chút nữa ta sẽ sai người đi kiểm chứng. Cố Ngũ lang, còn có gì nữa không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Khi Quý Vũ Đường dẫn người rời từ tửu quán thì vừa lúc vãn bối cũng ở đó. Bọn họ đi không được bao lâu thì vãn bối nghe được tiếng thét chói tai của nữ tử thấp thoáng đâu đây. Trong lòng vãn bối tò mò nên bước nhanh xuống từ lầu hai rồi chạy đến phía sau đường. Chúng vãn bối xem như là những người tới sớm nên lúc ấy thấy ở đó còn có bảy tám người. Trong đó có ba người nói chính mắt thấy sự việc đã xảy ra, là nhân chứng vừa la hét trong đám đông.”

Ngự sử công đang muốn truyền lời cho gọi nhân chứng đi vào thì Tống Sơ Chiêu giơ tay lên nói: “Lúc này thật ra không cần gọi bon họ đi lên.”

Ngự sử công rất hứng thú nói: “Vậy ngươi còn muốn nói cái gì nữa?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Căn cứ vào lời khai của hai người, một người nói bị đẩy, một người nói bị đá. Nếu có thể đá người ta ngã xuống đất, còn làm cho chân bị thương thì hắn đã ra tay không nhẹ, sẽ để lại vết thương trên người vị này. Làm phiền chư vị cởi quần áo hắn ta, nhìn xen ở ngực có dấu vết hay không.”

Nam tử kia một mặt di chuyển, một mặt lải nhải bổ sung: “Đúng thật là hắn có đá thảo dân. Nhưng mà trời lạnh nên thảo dân mặc đồ dày, không biết có để lại vết thương hay không. Ngay cả khi không có thì cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Nha dịch tiến lên, ngăn lại tầm mắt của quần chúng rồi kéo cổ áo của đối phương, kiểm tra vết thương của hắn ta.

Bên trái xương sườn quả nhiên có một dấu vết bất thường màu xanh đen. Nha dịch ấn tay vào một chút thì người đàn ông lập tức thở dốc vì đau.

Ngự sử công và Cố Quốc công cùng nhấc bước tới đây xem xét, sau khi xem xong lại liếc mắt nhìn nhau rồi mới quay trở về chỗ ngồi.

Trong lúc nhất thời, nữ tử vừa vui mừng vừa khóc, quỳ xuống bên cạnh, dập đầu nói: “Phụ thân…Đây chính là chứng cứ, mong Ngự sử công minh giám!”

Ngự sử công không có lập tức mở miệng, chỉ nghiêm túc nhìn Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu ngồi xổm trên mặt đất, xác nhận lại vài lần với nam tử kia: “Ngươi xác định rằng hắn đã đá vào chỗ này đúng không?”

Nam tử gật đầu: “Đúng vậy!”

Tống Sơ Chiêu: “Không phải vết thương cũ do ngươi vấp phải đúng không?”

Nam tử tức giận: “Tất nhiên không phải! Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ không muốn nhận chuyện này?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu, vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Được. Từ trước đến giờ ta đều làm việc ngay thẳng, ghét nhất là nói dối người khác nên ngươi đừng lo lắng!”

Quý Vũ Đường nghe được thì mồ hôi lạnh đầy đầu, hắn vội la lên: “Không có khả năng, chúng ta thật sự không có đá, những điều này cho thấy bọn họ đã lên kế hoạch rất tốt!”

Khóe môi Ngự sử công mang theo nụ cười, ông hiền lành nói: “Cố Ngũ lang, ngươi cảm thấy sự việc như thế nào?”

“Bẩm Ngự sử công.” Tống Sơ Chiêu nói, “Dựa vào việc này thì chính xác không phải do bọn người Quý Vũ Đường làm.”

Quý Vũ Đường sửng sốt, thiếu nữ thì thét to: “Trước ngực phụ thân ta vẫn còn vết thương vậy mà ngươi cũng dám đổi trắng thay đen sao? Dựa vào dấu vết ngay ngực của ông thì phụ thân ta bị thương! Mọi người có thể tiến vào đây xem!”

Bá tánh ngoài cửa lại bắt đầu xôn xao nhưng bị nha dịch giơ đao ngăn lại.

“Chính vì có thương tích nên mới không đúng.” Tống Sơ Chiêu nói, “Khi một người vừa mới bị đánh thì không thể nào nhanh chóng xuất hiện một vết thương như vậy. Từ lúc phụ thân cô nương bị đánh cho tới lúc xem xét vết thương thì dựa theo sự tính toán của ta, dù cho thêm một lúc nữa thì cũng chưa tới nửa canh giờ*. Nếu như dấu vết có sưng đỏ kèm với màu xanh nhạt thì ta tin, nhưng nếu lại xuất hiện vết bầm xanh đen nghiêm trọng như vậy thì không thể nào. Còn có, tuy vết thương nhìn như vừa mới bị nhưng nhìn qua cũng không cũng thích hợp.”

* *Nửa canh giờ: ~1 tiếng*

Phạm Sùng Thanh rất có kinh nghiện đối với việc này nên khi nghe nàng nhắc tới, hắn vội phụ họa: “Đúng rồi, mỗi khi ta đánh nhau với người khác thì phải chờ đến này hôm sau cả người mới bị che kín bởi vết thương xanh tím. Dù cho bị thương nặng thì cũng phải sau nửa ngày mới có thể xuất hiện màu sắc như hắn.”

Cố Tứ lang cười ra tiếng: “Nếu nói như vậy thì thật may mắn khi thời gian mới trôi qua không lâu. Nếu như đi đến nha môn với bọn họ, lại nói với nhau vài câu kéo dài thời gian, thì có lẽ thật sự không có cách nào làm rõ rồi.”

Hai người bị vạch trần, biểu cảm của bọn họ có chút hoảng loạn nhưng đã nhanh chóng điều chỉnh lại.

Thiếu nữ đó nắm lấy tay của phụ thân mình, chôn mặt vào trong ngực của đối phương rồi nói lời oán trách: “Phụ thân, vì sao người lại muốn nói dối? Thật sự là oan uổng mà! Phụ thân thảo dân chỉ tạm thời hồ đồ nhưng những chuyện khác thật sự là do bọn họ làm!”

Nam tử quỳ xuống, dập đầu về phía mọi người, vẻ mặt khổ sở nói: “Bẩm các vị quan gia, thảo dân thật sự nói dối chuyện vừa rồi. Vết thương ở ngực có được do tối hôm qua thảo dân tự mình gây ra. Chỉ vì lo lắng việc này không có chứng cứ làm cho bọn họ tìm cớ lấp liếm, nên thảo dân mới dựa vào lúc nhìn thấy vết thương này mà thuận nước đẩy thuyền. Xin Ngự sử công cho thảo dân thêm một cơ hội! Thảo dân không phải cố ý muốn lừa gạt!”

Nam tử mặc đồ xanh ngọc tức giận: “Ngươi…Người này rõ ràng đang ngụy biện mà!”

Ngự sử công chắp tay lại giấu ở dưới tà áo dài. Ông suy xét một lát rồi gật đầu nói: “Các ngươi nói cũng có lý. Cố Ngũ lang, ngươi cảm thấy như thế

nào?”

Đám người Quý Vũ Đường khó có thể chấp nhận: “Sao lại có thể như vậy!”

Tống Sơ Chiêu bình tĩnh như thường, thậm chí còn cười một chút. Nàng nói: “Vãn bối cũng cảm thấy như thế, cái này cũng không thể tính là chứng cứ. Cũng mong cô nương không nên hiểu lầm, ta cũng không phải vì muốn giải vây cho đám người Quý Vũ Đường mà chỉ tò mò về chân tướng thôi. Ta và hắn thật sự cũng không phải là bằng hữu của nhau.”

Trong lòng Quý Vũ Đường chua xót.

Tống Sơ Chiêu đi đến bên người thiếu nữ rồi nói chậm lại: “Ta thấy cô nương vẫn luôn nắm lấy cổ tay trái của mình, không biết có phải bị thương hay không?”

Vốn thiếu nữ này không muốn trả lời nàng nhưng tướng mạo của Cố Phong Giản rất xuất sắc, mà lúc này Tống Sơ Chiêu lại biểu hiện quá mức dịu dàng thế nên nàng ta cuối cùng vẫn nói một câu: “Người nọ nắm làm đau ta.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Lúc ấy hắn nắm cô nương như thế nào? Có thể cho ta biết được không?”

Ngự sử công gật đầu ra hiệu, thiếu nữ nhanh chóng đứng lên, đi về phía mấy người. Nàng ta chỉ vào nam tử mặc đồ xanh ngọc nói: “Con đường phía sau hẹp mà bọn họ lại đi song song với nhau, chiếm cả một con phố. Phụ thân và ta muốn bọn họ nhường đường nhưng kết quả là lúc họ đi ngang qua thì người này túm lấy tay ta, cũng ra tay…ra tay đùa giỡn.”

“Ta không có!”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Nói cách khác, lúc ấy cô nương đứng ở phía bên phải bọn họ, đứng dựa vào tường chờ họ đi qua. Mà người này khi đi ngang qua đã dùng tay phải nắm lấy tay trái của cô nương đúng không?

Thiếu nữ gật đầu: “Đúng vậy.”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy tay phải của cô nương để ở đâu?”

Thiếu nữ nói: “Ta giơ tay đánh hắn, lại bị hắn bắt được.”

Tống Sơ Chiêu: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó……” Thiếu nữ rươm rướm nước mắt, nói không được, “Có phải công tử muốn nhục nhã ta đúng không?”

Tống Sơ Chiêu vô tội: “Ta đang chiến đấu vì cô nương đó. Nếu như hắn bắt nạt cô nương thì người mất mặt sẽ là hắn. Mọi người chỉ biết rằng người đáng thương là cô nương, làm sao có thể cười nhạo cô nương được chứ? Sau đó thì sao?”

Thiếu nữ nói: “Sau đó hắn đã dùng tay phải giữ chặt ta! Phụ thân ta vội xông lên thì bị người ta đá bị thương, như vậy có làm sao không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Có thể làm như vậy, chẳng qua hắn lại có thói quen dùng tay trái, tay trái của hắn mạnh hơn tay phải nhiều. Nếu như muốn dùng một tay giữ chặt cô nương thì nên dùng tay trái mới đúng. Cô nương không phát hiện ra cây quạt hắn hay dùng vẫn luôn được vắt ở eo bên trái sao?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía bên hông nam tử mặc đồ xanh ngọc.

Thiếu nữ hơi giật mình, rồi sau đó lại nói: “Vậy có lẽ là tay trái ấy. Lúc ấy

ta tức giận đến mức mất cả lý trí, nên nhớ không được rõ ràng.”

“Nếu như cô nương vì việc này mà tức giận thì làm sao có thể không nhớ rõ chi tiết mấu chốt này chứ?” Tống Sơ Chiêu dang rộng hai cánh tay trong không khí để ra hiệu, “Nếu hắn ta giữ cô nương bằng tay phải, thì cô nương sẽ dựa vào một vị trí phía bên phải, tức là áp sát vào tường. Nếu hắn ta giữ cô nương bằng tay trái thì cô nương sẽ thấy một tầm nhìn hoàn toàn khác khi vùng vẫy. Cô nương nên nhớ rất rõ điều đó mới đúng. “

Thiếu nữ đặt tay lên ngực mình và nói: “Để ta nhớ lại.”

Tống Sơ Chiêu: “Cô nương cứ suy nghĩ cho kỹ, lời làm chứng này rất quan trọng. Hãy bình tĩnh và suy nghĩ lại.”

Thiếu nữ – dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người – chậm rã đi hai bước sau đó quay đầu lại nói: “Là, là tay trái. Hồi nãy công tử cứ nói trái phải làm cho ta căng thẳng nên không thể phân biệt rõ ràng được.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Có đúng là cô nương không phân biệt rõ không? Lúc này có thể suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lờ. Cứ mãi sửa lời khai làm cho lời nói không đáng tin được.”

Thiếu nữ chần chờ một lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Thật ra ta cũng không thể phân biệt được. Bởi vì ta cũng không biết hắn có phải quen dùng tay trái hay không.”

Nam tử áo xanh vui mừng nói: “Ta vẫn luôn dùng tay phải mà! Ta vắt cây quạt ở bên trái eo vì…trời lạnh nên không cần dùng đến! Có rất nhiều người có thể làm chứng việc này cho ta, à ta cũng có thể vẽ một bức thư pháp tại chỗ để làm bằng chứng! Chưởng quầy, mau đem bút mực ra đây đi!”

Quý Vũ Đường kéo hắn ta lại, ý bảo hắn đừng quá đắc ý vênh váo.

Mặt nàng ta dần dần trắng bệt.

Tống Sơ Chiêu ngăn lại việc nàng ta muốn tiếp tục mở miệng nói dối: “Lúc này không cần cô nương sửa lại lời nói của mình, không cần thiết nữa rồi.”

Ngự sử công điều chỉnh lại dáng ngồi của mình, ông thở dài một hơi. Trên mặt ông đã không còn bình tĩnh như lúc ban đầu, nội tâm ông đang khiếp sợ.

Cố gia Ngũ lang…Thật sự là lắm mưu giỏi đoán, tuỳ cơ ứng biến. Không lộ ra sự sắc sảo mà trấn định tự nhiên. Phong thái và sự hòa đồng của hắn có thể khiến mọi người nhanh chóng thả lỏng cảnh giác; mà hắn lại kín đáo vận dụng chặt chẽ sự suy luận của mình, hỏi chuyện rất rõ ràng, dụ mọi người vào bẫy mà không ai biết.

…Đúng là nhân tài mà!

Ngự Sử Đài bọn họ thiếu một nhân tài như vậy!

Ngự sử công lặng lẽ nhìn mắt Cố Quốc công, phát hiện người này vẫn trưng ra một khuôn mặt chết không có nhiệt độ, không nhìn ra được vui sướng hay tức giận, ông không khỏi bĩu môi.

Đám người Quý Vũ Đường không có sự bình tĩnh như người Cố gia, tâm tình dường như đều được viết hết trên mặt.

Mọi người vây xem cũng đã thay đổi lập trường, đã tin tưởng tám phần đối với Quý Vũ Đường bên này. Tiếng nói chuyện cũng nhỏ đi nhiều như cảm thấy xấu hổ vì sự chỉ trích lúc trước của mình.

Lúc này Tống Sơ Chiêu cười nói: “Thật ra còn có một chuyện làm ta từ ban đầu đã nghi ngờ ngươi.”

Vậy mà còn có nữa?

Ngự sử công vặn vẹo cổ, nghe thấy ở trong cơ thể vang ra tiếng rắc rắc của xương cốt.

“Lúc ấy ta có nói, chúng ta nghe được tiếng kêu của ngươi mới từ tửu quán chạy tới. Lúc đó trong cửa hàng còn có những người khác, bọn họ có thể làm chứng cho chúng ta. Khi đó ngươi kêu là ‘a — phụ thân ơi!’.” Tống Sơ Chiêu ngừng một chút để bắt chước nhịp điệu, “‘Các người mau thả ta ra!’. Có phải lúc đó có người nghe thấy như vậy không?”

Chưởng quầy ở một bên giơ tay ra nói: “Đúng vậy, ta thật sự nghe thấy. Lúc ấy ta đang ở phía sau, gần với con đường đó nên nghe được rất rõ ràng.”

“Đúng là như vậy, ta cũng nghe thấy.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Như thế không đúng rồi.”

Phạm Sùng Thanh sùng bái nhìn nàng, vẻ mặt nịnh nọt hỏi: “Chỗ nào Không đúng?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Thứ tự không đúng. Dựa theo lời nói của nàng ta thì hẳn nên kêu là ‘các người mau thả ta ra!’, ‘a — phụ thân ơi!’ mới đúng. Trái lại kêu như vậy khiến cho ta không thể nào giải thích được. Phụ thân nàng ta ngã, sau đó còn có người túm lấy nàng ta.”

Phạm Sùng Thanh hít sâu một hơi, như được khai sáng [3]: “Có lý ha!”

Hai người kia mấp máy môi, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, tự hỏi nên làm sao để che dấu việc này. Thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt nhìn rõ mọi việc của Tống Sơ Chiêu thì cũng không dám mở miệng nữa.

Sự bình tĩnh của nàng biểu thị tất cả đều trong tầm kiểm soát, như thể dù bọn họ viện cớ như thế nào thì nàng cũng có thể liếc mắt nhìn thấu được điều đó.

Tống Sơ Chiêu nói: “Còn có rất nhiều chỗ khả nghi. Tuy trên người đám người Vũ Đường có mùi rượu nhưng cũng chưa say. Mỗi người chỉ mua một vò rượu gạo nhỏ ở tửu quán chỗ này thì không thể nào uống say được. Động cơ càng không chính đáng, lý do hành hung ở trên đường càng không thể nói nổi.”

Chưởng quầy gật đầu, quay về phía mọi người bảo đảm nói: “Triều đình không cho bá tánh say rượu nên rượu gạo của chúng ta ở đây chỉ có mùi rượu mà thôi. Cho tới bây giờ còn chưa có ai uống đến mức say ở quán ta cả.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Nếu chỉ là một hai việc trùng hợp thì còn có thể chống chế nhưng mà việc này trăm ngàn chỗ hở, ta lại thiên về việc có người cố tình hãm hại. Loại việc cợt nhả như thế này khó có thể lục soát tìm ra chứng cứ, toàn phải dựa vào lời khai của nữ tử. Nếu như điều tra không nghiêm, chỉ dựa vào lời làm chứng của mấy người, chờ cho toàn bộ chứng cứ đều biến mất thì đám người Quý Vũ Đường hết đường chối cãi.

Tống Sơ Chiêu quay về phía Quý Vũ Đường nói: “Việc này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ lại không nhỏ. Xem ra người nọ rất hận ngươi, ngươi nghĩ lại xem gần đây có xích mích với ai hay không.”

Quý Vũ Đường vô thức nhìn về phía Tứ lang và Phạm Sùng Thanh. Hai

người lập tức dùng sức trừng mắt nhìn lại. Quý Vũ Đường nói: “Ta không có ý nói là do các ngươi. Thật ra ta cũng không rõ lắm. Hắn là ta cũng không xích mích với ai cả.”

Phạm Sùng Thanh: “Ngươi nên nói là người chán ghét ngươi quá nhiều, ngươi không nhớ rõ là ai mới đúng.”

Quý Vũ Đường: “Làm sao ta có thể làm người khác chán ghét được chứ?”

“Ngươi còn biết nói câu này sao?” Phạm Sùng Thanh nói, “Nếu như ngươi có một nửa sự rộng rãi như Cố Ngũ lang thì cũng không đến mức gặp được việc như hôm nay.”

Quý Vũ Đường: “Ta……”

Cố Tứ lang bỏ thêm một câu: “Nếu như ngươi có một nửa sự thông minh như ngũ đệ thì cũng không bị người ta ép đến hoàn cảnh như vậy. Không biết lúc trước ai đã nói ngũ đệ ta mua chuộc danh tiếng.”

Quý Vũ Đường không lời gì để nói, chỉ có thể đỏ mặt.

Ngự sử công lại lần nữa cười với vẻ mặt hiền từ, nhưng mà nụ cười này lại mang theo rất nhiều chân thành; ông ước gì mình có thể đẩy toàn bộ nếp nhăn trên mặt của mình ra. Ông nói: “Cố Ngũ lang quan sát thật tỉ mỉ, có thể nhớ rõ cả chi tiết như vậy.”

Tống Sơ Chiêu chỉ bình tĩnh đáp lễ: “Vãn bối nào có.”

Không màng hơn thua!

Ngự sử công lại lần nữa gật đầu. Trong ánh mắt có ánh sáng lập loè.

Tống Sơ Chiêu xoay ra cửa, nói với dân chúng đang vây xem: “Sự tình đại khái đã được chứng minh như vậy, nếu muốn đưa ra bằng chứng thuyết phục thì hiện tại không bên nào có cả. Dù cho đưa người đến nha môn thì cuối cùng cũng sẽ thả người thôi. Ta chỉ hy vọng mọi người rõ ràng một chuyện, nếu như cuối cùng bên nha môn thả người thì không phải do Huyện lão gia hoặc ta bao che. Nếu như có người nói đến chuyện này, xin nhờ mọi người giải thích giúp.”

Mọi người vây xem đồng loạt gật đầu rồi sau đó lại có người nào đó bắt đầu vỗ tay.

“Vị công tử này thật sự sáng suốt! Đúng là trụ cột tương lai quốc gia chúng ta.”

“Nhìn rõ mọi việc! Xứng đáng ngợi khen.”

“Không biết vị công tử này là con cháu nhà ai, vui lòng xưng tên họ để ta có thể đi lan truyền với những người khác.”

Ngay cả nha dịch cũng mỉm cười ôm quyền về phía Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu đè tay xuống ý bảo mọi người yên lặng nhưng mà giờ phút này ai cũng phấn khích, không vì sự khiêm tốn của nàng mà giảm bớt. Nàng không biết làm thế nào đành hướng về phía hai vị trưởng bối nói từ biệt: “Nơi này hẳn không còn chuyện của vãn bối, vãn bối đi về trước.”

“Chậm đã!” Ngự sử công vội hô, “À…… Nếu đều đã ở chỗ này, không bằng cùng nhau ăn một bữa cơm đi?”

Quý Vũ Đường hoàn hồn từ trong sự vui sướng, hắn bàn lại: “Đa tạ Cố Ngũ lang đã rửa sạch oan khuất hôm nay. Vãn bối mời khách xem như là lời xin lỗi với Ngũ lang.”

Hắn nói xong, lại thi lễ về phía Tống Sơ Chiêu: “Hôm nay đã xúc phạm đến ngươi!”

Một đám huynh đệ phía sau lưng hắn cũng khom lưng, trịnh trọng nói lời cảm ơn đối với nàng: “Đa tạ Cố Ngũ lang!”

Tống Sơ Chiêu giơ tay chặn lại, nói: “Sự việc còn chưa có xong, ngươi còn phải đi tới nha môn thì làm sao mà mời khách được?”

Tươi cười của Quý Vũ Đường không giảm: “Ta trả tiền là được, các ngươi muốn ăn cái gì thì cứ việc kêu!”

Tống Sơ Chiêu nhìn Cố Quốc công đang im lặng một cái, từ chối bằng từng câu từng chữ kiên quyết: “Ta không thích quá náo nhiệt, ta đi về trước đây. Ta còn muốn trở về — đọc sách!”

Ngự sử công bước nhanh lại đây, bắt lấy cổ tay của Tống Sơ Chiêu, cười xán lạn đến mức không bình thường: “Vậy thì chỉ có ta và ngươi cùng ăn bữa cơm với nhau thì như thế nào? Ta thích nhất là sưu tầm sách, nên trong phủ còn giữ lại không ít. Không biết bình thường Ngũ lang thích đọc sách thể loại nào? Ta đang muốn giao lưu với ngươi, hay là cứ đi tới trong phủ ta đi?”

Nụ cười của Tống Sơ Chiêu cứng đờ.

Cố Quốc công đi tới, nhẫn tâm kéo tay Ngự sử công ra. Sau khi cố gắng quay đầu lại, vẻ mặt của ông đã chuyển từ vạn dặm gió băng sang gió xuân khắp nơi. Ông cười nói: “Ngũ lang à, nếu như con không thích thì cứ trở về trước với tứ ca đi, ta còn có việc muốn trao đổi với Ngự sử công. Con cũng không cần quá mức đắm chìm vào việc đọc sách. Hôn nay con cũng mệt mỏi rồi, nhớ nghỉ ngơi cho tốt.”

Tống Sơ Chiêu như được ân xá nên nhanh chóng đáp: “Dạ.”

Cố Tứ lang xông tới kéo tay Tống Sơ Chiêu chạy mất. Đám người Phạm Sùng Thanh kịp phản ứng lại nên đuổi theo sau, nhiệt tình la to: “Cố Ngũ lang đợi ta với! Ta cũng có chuyện muốn nói với ngươi!”

……

Chú thích

[1] Ngày đông chí: Tiết Đông chí, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí khởi đầu bằng điểm giữa của mùa đông, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch. Theo định nghĩa này, điểm bắt đầu của nó trùng với điểm đông chí (tiếng Anh: Winter solstice) tại Bắc Bán cầu theo quan điểm của khoa học phương Tây. Tuy nhiên, theo khoa học phương Tây thì nó là điểm bắt đầu của mùa đông tại Bắc Bán cầu và tương ứng là bắt đầu mùa hè ở Nam bán cầu, thời điểm mà Mặt Trời xuống tới điểm thấp nhất về phía nam trên bầu trời để sau đó bắt đầu quay trở lại phía bắc.

Theo quy ước, tiết đông chí là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 21 hay 22 tháng 12 khi kết thúc tiết đại tuyết và kết thúc vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng một trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết tiểu hàn bắt đầu.

Theo thuật ngữ thiên văn học phương Tây, đó là thời điểm có liên quan đến vị trí của hành tinh trên quỹ đạo quanh Mặt Trời. Nó là lúc kinh độ Mặt Trời bằng 270 độ ở Bắc Bán cầu, và cũng là ngày bắt đầu mùa đông tại Bắc Bán cầu và ngày bắt đầu mùa hè tại Nam bán cầu. (Theo Wikipedia)

[2] Nguyên gốc “Định tính”: Nghiên cứu định tính là một phương pháp điều tra được sử dụng trong nhiều lĩnh vực khoa học khác nhau, không chỉ trong

các ngành khoa học truyền thống mà còn trong nghiên cứu thị trường và các bối cảnh khác. Nghiên cứu định tính nhằm mục đích thu thập một sự hiểu biết sâu sắc về hành vi con người và lý do ảnh hưởng đến hành vi này. Các phương pháp định tính điều tra lý do tại sao và làm thế nào trong việc ra quyết định, không chỉ trả lời các câu hỏi cái gì, ở đâu, khi nào. (Theo Wikipedia)

[3] Nguyên gốc "Đề hồ quán đỉnh": Đề hồ rưới lên đỉnh đầu. Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng. (Theo phatgiao.org.vn)

------oOo------

Chương 26: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngự sử công dựa vào cạnh cửa mà tiếc nuối nhìn theo bóng dáng Tống Sơ Chiêu đang dần xa.

Ông thở dài, vừa chuẩn bị xoay đầu thì người vừa rồi còn giữ ông lại – Cố Quốc công – đã đi ngang qua người ông.

“Chậm đã!” Ngự sử công đuổi kịp bước chân của đối phương, ông cười nói, “Cố Quốc công muốn tìm hiểu một chút công việc trong Ngự sử đài đúng không?”

Cố Quốc công cũng không quay đầu lại, ông lạnh lùng nói: “Không có.”

Ngự sử công: “Không phải mới vừa rồi ông còn nói có việc muốn trao đổi với ta hay sao?”

Cố Quốc công cố ý ngừng lại, ông trịnh trọng tuyên bố: “Nhi tử ta không muốn ăn cơm với ông.” Nói xong, ông tiếp tục bước đi.

Ngự sử công bất mãn nói: “Hà cớ gì ông cứ phải nói thẳng ra như vậy?”

“Ông không thấy nhi tử lạnh nhạt với ta sao mà còn muốn cùng ăn cơm với nó?”

“A.” – Ngự sử công líu lưỡi.

“Ta còn chưa nói tới ông đâu, Cố Quốc công, ông chưa bao giờ nói qua Ngũ lang nhà ông là cao thủ trong việc xử án đấy. Người như vậy mà ông lại

phái nó đi Hộ bộ, phái đến đó để trộn lẫn với những lão nho sinh thất bại, không phải làm mai một nó hay sao? Nếu đổi lại là ta thì trong lòng ta cũng không thoải mái đâu. Nếu như tâm tư lại nhạy cảm thì không phải sẽ suy nghĩ càng nhiều hay sao." Tay Ngự sử công vuốt chòm râu, cười nói, "Ngự sử đài của chúng ta có sự khác nhau rất lớn. Ở đây có rất nhiều con cháu trẻ tuổi, đều là những người thông minh, có thể hòa thuận với Ngũ lang. Chưa kể cơ hội trong viện lại nhiều, có thể giúp Ngũ lang phát triển tài nghệ của mình càng tốt hơn."

Cố Quốc công cười lạnh: "Không phải ông nói nó làm việc không có tính toán kỹ lưỡng sao?"

"Người trẻ tuổi phải có một chút tính tình, nếu cứ ép bọn họ theo khuôn phép cũ thì sẽ khiến bọn họ khó phát triển." Ngự sử công phản ứng lại một chút, lại nói, "Không phải, ta chưa từng nói như vậy. Quá lắm thì ta chỉ giấu ở trong đầu suy nghĩ này thôi. Cố Quốc công, rốt cuộc là ông đổ oan cho ta, hay đó chính là những điều ông nghĩ ở trong đầu?"

Cố Quốc công lại lần nữa dừng bước, xoay người trừng mắt nhìn ông ta. Ngay tại lúc Ngự sử công cho rằng đối phương muốn cãi lại thì người này lại xoay người, bước nhanh hơn để rời đi.

Ngự sử công: "……" Thật giống như có thể đoán được ông ấy đang suy nghĩ cái gì, lại giống như không thể. Đúng là còn khó dò hơn so với suy nghĩ của bậc đế vương.

…….

Hôm nay bầu trời quang đãng, Cố Phong Giản ngồi cạnh hồ nước trong hậu viện cho cá ăn, sẵn tiện phơi nắng.

Hạ lão gia không giống với Cố Quốc công. Ông thấy hắn ngây ngốc ở trong

phòng đọc sách thì luôn lo lắng không biết tại sao hắn không ra ngoài đi lại. Ông cảm thấy từ sau khi hắn trở về kinh thành thì luôn buồn chán ở trong nhà, chắc hắn đã chịu sự uất ức lớn.

Dù sao thì bên trong thư Hạ Uyển gửi về cho bọn họ đã có nói qua "Tuy Chiêu Chiêu rất thông minh nhưng lại không thích đọc sách bao gồm cả Tứ Thư Ngũ Kinh [1]; ngoại trừ những truyện ly kỳ của Binh pháp thì có đọc qua một chút."

Hạ lão gia nghĩ thầm, người không thích đọc sách vì sao đột nhiên lại bắt đầu đọc sách? Còn không phải bởi vì không có chỗ nào để đi hay sao?
Vì sao lại không có chỗ để đi? Chính bởi vì những người ở kinh thành thích nói những điều xấu không đúng sự thật, làm cho người ta khó chịu.

Tuy rằng đã trải qua một đoạn thời gian, những lời đồn đãi được tiêu trừ phần nào, nhưng có vẻ Chiêu Chiêu vô cùng thất vọng về người khác.

Đặc biệt sau việc leo tường của Cố Ngũ lang lúc nửa đêm đã đem lại sự kích thích quá lớn cho Hạ lão gia. Trong đầu ông vẫn luôn nhớ đến câu nói "Chiêu Chiêu không có bằng hữu" của phu nhân mình.

Bằng hữu của Chiêu đều ở biên quan, nếu không làm sao có thể để cho tên tiểu tử Cố gia lợi dụng thời cơ!

Vì muốn giải quyết việc này một cách khéo léo, người thông minh như Hạ lão gia bỗng nhiên có một ý tưởng, ông quyết định mời vài vị cô nương cùng tuổi với ngoại tôn mình tới đây làm bạn, làm cho nàng nhanh chóng quen thuộc với cuộc sống trong kinh thành.

Đáng tiếc khi Hạ lão gia nói ra việc này đã bị Cố Phong Giản từ chối trực tiếp mấy lần liên tiếp, ông đành phải nghẹn một bụng mà để sang một bên.

Ông chỉ thuận miệng nhắc tới nhưng thật sự đã mang đến sự chấn động kinh khủng cho Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản cảm thấy Hạ lão gia cũng không phải là người bình thường, lúc sắp đi ngủ lại đi tìm ông nói lại hai lần. Sau khi xác nhận được việc đối phương sẽ không tự làm chủ mời người vào đây thì hắn mới dám lên giường nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, Cố Phong Giản mơ thấy ác mộng. Hắn mơ thấy mình bị một đám nữ tử không thấy rõ khuôn mặt vây quanh mình. Một đám lôi kéo tay hắn mà kêu "Chiêu Chiêu muội muội". Hắn không chịu nổi nên xoay người chạy trốn thì bị người ta đuổi theo. Dù cho hắn có chạy tới chỗ nào thì Hạ lão gia đều sẽ đem theo một cô nương mới xuất hiện trước mặt hắn, kêu bọn hắn nên hòa thuận với nhau.

Cảnh trong mơ vừa lờ mờ vừa khủng bố, cũng may là Xuân Đông xuất hiện kịp thời, đánh thức hắn dậy. Sau khi tỉnh lại thì trên trán hắn đầm đìa mồ hôi.

Sau khi đổi thân thể với Tống Sơ Chiêu thì đây là lần đầu tiên hắn mơ thấy ác mộng. Từ đó về sau, mỗi lần hắn đọc sách thì chỉ có thể đọc lén lút, nếu không có việc gì thì cũng không dám làm tổ ở trong phòng.

Hắn đã cảm thụ sâu sắc được sự bất đắc dĩ tương phản này của Tống Sơ Chiêu rồi.

Hắn đang ngồi chán đến chết ở một chỗ thì Xuân Đông chạy một mạch từ bên ngoài vào.

"Cô nương!" Xuân Đông chạy đến nỗi tóc trước trán cứ bay phấp phới. Nàng ấy vội vàng đứng sau lưng hắn, khom lưng rồi cười thần bí nói: "Cô nương có biết hai ngày nay công tử chúng ta đã làm những gì không?"

Cố Phong Giản thong thả rải thức ăn cho cá, trong lòng thầm nghĩ có lẽ là đã khóc, rốt cuộc thì phụ thân đã lấy thủ đoạn mềm dẻo để bắt nàng ấy đọc sách.

Xuân Đông đã kích động nói: “Công tử xử án như thần đó! Hiện giờ người trong kinh thành đều đang nói Ngũ công tử thông minh tuyệt đỉnh, nhìn rõ mọi việc, suy trước tính sau, là người rất chu đáo đấy!”

Cố Phong Giản nâng mí mắt khép hờ lên: “Xử án như thần?”

Xuân Đông nói: “Dạ phải! Ta ở trên phố nghe được mấy lời đồn, cũng không biết cái nào mới là đúng nhưng dù sao chuyện Ngũ công tử cứu Quý công tử đúng là có thật. Nghe nói lúc đó tình hình rất nguy cấp…”

Cố Phong Giản cắt lời nàng ấy: “Quý công tử nào?”

Xuân Đông: “Hình như là công tử Quý Vũ Đường, đó là người mà Tứ công tử hay đề cập.”

Cố Phong Giản chần chờ: “Làm sao hắn lại dính dáng đến Quý Vũ Đường chứ?”

“Tình cờ gặp gỡ! Nếu như không có việc tình cờ gặp gỡ này thì Quý công tử sợ là đã bị kẻ xấu hãm hại. May thay có công tử chúng ta ở đó, chỉ cần liếc mắt thì đã nhìn thấu chân tướng, chưa đến thời gian một nén nhang đã vạch trần được lời nói dối của nhân chứng, mang lại sự trong sạch cho Quý công tử. Nhanh đến mỗi mấy người còn chưa kịp hồi phục tinh thần lại.”

Xuân Đông nắm tay thành quyền, dõng dạc hùng hồn nói: “Lúc ấy quần chúng đang rất tức giận, Quý công tử thì bị vây lấy. Chính nhờ vào sự bình tĩnh của công tử, mạo hiểm dấn thân vào sự nguy hiểm, cứu hắn ra ngoài.

Nghe nói Quý công tử mới xích mích với công tử, nói bậy về công tử ở sau lưng. Thế nhưng công tử chúng ta là người rộng lượng, không so đo với hắn. Thật đúng là phong thái của người quân tử, kêu…”

Cố Phong Giản nhịn không được lại lần nữa cắt ngang: “Ta lại muốn nghe về chuyện đã xảy ra trong một nén nhang đó.” Mà không phải là một đống từ khen ngợi không thể hiểu được.

Kết quả Xuân Đông nói: “Ta chưa hỏi thăm rõ ràng. Chỉ biết là Ngự sử công rất yêu thích công tử.”

Cố Phong Giản: “Đài viện công việc bề bộn, làm sao Ngự sử công còn chú ý đến việc nhỏ này?”

“Vụ án này được Ngự sử công phân xử.”

Cố Phong Giản càng thêm nghi ngờ: “Ngự sử công còn tham gia xử án?” Không phải Ngự Sử Đài phụ trách việc giám sát quan viên hay sao?

“Dù sao thì bọn họ nói thế này: Ngự sử công trùng hợp đi ngang qua nên ở lại xem xem. Sau đó mới xảy ra đủ thứ vừa rồi.” Cảm xúc của Xuân Đông năm lần bảy lượt bị cắt đứt thì chỉ có thể bất lực mà nói, “Vì sao sự chú ý của cô nương lại ở chỗ không giống với chúng ta như thế? Không lẽ cô nương không thấy Ngũ công tử không phô trương như cao nhân ở ẩn hay sao? Công tử vốn đã nổi tiếng, lúc này lại có không ít cô nương chưa lập gia đình ở kinh thành đang ghen tị với người đấy!”

Cố Phong Giản chớp mắt, tâm trí hắn có chút rối loạn.

“Ấy!” Xuân Đông lại kêu lên, “Cô nương, vì sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy? Không lẽ đã bị dọa rồi sao?”

Cố Phong Giản đứng lên, nhíu chặt mày, hắn cảm giác có một dòng nước ấm đang chảy xuống dưới.

Hắn há miệng thở dốc, đồng tử rung động kịch liệt.

Xuân Đông vội đỡ lấy hắn, căng thẳng nói: “Cô nương?”

Nếu như thật sự là cao nhân ẩn sĩ, lúc này hắn rất muốn hủy thiên diệt địa.

……

Hôm nay Cố Quốc công cũng trở về nhà sớm.

Bởi vì sự việc hai ngày trước được truyền đi nên có người cứ hỏi thăm về Cố Ngũ lang nhà ông. Thật ra việc thám thính về Cố Ngũ lang chưa chắc là thật, mà chủ yếu là phỏng đoán thái độ của ông.

Ông cảm thấy phiền, không muốn cứ phải giải thích nên đã trốn về.

Cố Quốc công vẫn còn cầm đôi giày mới cởi ra rồi ngồi bất động ở một chỗ. Cố phu nhân đi qua đi lại vài lần, rốt cuộc bà đành đi qua đẩy ông một phen.

“Chàng đang suy nghĩ cái gì thế? Nhìn như người mất hồn vậy.”

Cố Quốc công cử động một cách cứng nhắc, nói: “Ta đang nghĩ rốt cuộc thì Ngũ lang đang nghĩ cái gì?”

Cố phu nhân nói: “Ngũ Lang là người không màng danh lợi, có lẽ không đặc biệt muốn một cái gì.”

Cố Quốc công lại trầm mặc lần nữa. Một lát sau như vừa mới tỉnh lại, ông

lắc đầu nói: “Nàng không biết ta thấy nó ở trên đường oai phong như thế nào đâu.”

Cố phu nhân: “Oai phong?”

“Đúng vậy, oai phong. Khác hẳn trước mặt hai chúng ta.” Cố Quốc công nói, “Ở trước mặt ta thì nó ít nói, trước mặt nàng thì ngoan ngoãn, những chủ đề tránh được thì sẽ tránh không nói. Nhưng mà ngày ấy ở trên đường, ta thấy nó xử lý ung dung, bày mưu lập kế; tuy rằng không quá mức hiện sơn lộ thủy* nhưng hoàn toàn không có lạnh lùng giống như khi ở trong nhà.”

**Hiện sơn lộ thủy: hiển thị tài năng*

Cố phu nhân nói: “Ngũ lang chúng ta vốn dĩ rất tốt! Đừng có so sánh ta với chàng! Ngũ lang còn chịu nói chuyện với ta.”

“Không giống nhau. Ý của ta là nó còn tốt hơn những gì ta tưởng.” Cố Quốc công nói, “Nàng nhìn xem, những đứa bướng bỉnh không nghe lời như Quý Vũ Đường và Phạm Sùng Thanh đều xem nó như thiên lôi, sai đâu đánh đó*. Có lẽ ta còn không hiểu nó bằng hai tên kia nữa.”

**Thiên Lôi sai đâu đánh đó: răm rắp nghe lời.*

Cố phu nhân kinh ngạc thốt lên: “A?”

Cố Quốc công đặt đôi giày quan bên cạnh, ông mang đôi giày vải thoải mái vào. Cố phu nhân chuẩn bị kêu ông đi ăn cơm thì một tôi tớ tới báo lại: “Bẩm lão gia và phu nhân, Xuân Đông đã trở lại rồi ạ.”

Cố phu nhân lập tức vui mừng nói: “Đã lâu rồi không thấy nha đầu này, khó trách cảm thấy xung quanh mình thật vắng vẻ, mau cho Xuân Đông tiến

vào.”

Xuân Đông bước vào trong phòng, tươi cười thi lễ với hai người.

“Đến gần lại đây, tới gần một chút rồi hẵng nói.” Cố phu nhân chỉ vào một chỗ trước người mình rồi hỏi tiếp, “Mấy ngày gần đây Tống Tam nương có tốt hơn chưa?”

Xuân Đông nhớ lại rồi nói: “Tất cả mọi chuyện của cô nương đều rất tốt. Hạ lão gia đối đãi với cô nương theo kiểu cầu gì được đó, trong phủ cũng rất thanh tịnh, không có những người lộn xộn nào.”

Cố Quốc công ở bên cạnh nói: “Hạ gia chỉ có một tiểu bối là nó mà thôi.”

Cố Quốc công nhớ tới nói: “Đúng rồi, hôm nay còn có người hỏi ta hôn sự của Ngũ Lang. Hỏi ta Ngũ Lang thích cô nương như thế nào.”

Lúc này Tống Sơ Chiêu cũng nghe tin mà tới đây.

Từ sau khi Cố Phong Giản dọn đến Hạ phủ, cái cớ đưa sách cũng không thể nào sử dụng lại được, còn có chuyện leo tường lần trước đã dọa nàng không ít nên nàng đã không gặp Cố Ngũ lang mấy ngày rồi.

Cố phu nhân thấy bóng người từ xa thì vội nói: “Chàng xem kìa, đừng có làm bậy. Ngũ lang và Tam nương là tâm đầu ý hợp nên chàng trăm ngàn lần không thể đề cử nữ tử khác trước mặt nó. Đến lúc đó nó lại hiểu lầm chàng thì ta cũng không giúp chàng nói chuyện được đâu.”

“Ý ta không phải như vậy.” Cố Quốc công nói, “Ta còn chưa gặp qua Tống Tam nương. Ngũ lang hắn chỉ gặp mặt con bé có một hai lần lại dường như rất vừa ý với nó. Đây là lần đầu tiên ta thấy Ngũ lang quan tâm đến một người như vậy. Tống Tam nương kia có diện mạo như thế nào? Phẩm hạnh

ra sao? Nàng có biết rõ về con bé không?”

Tống Sơ Chiêu vừa mới tiến vào, chắp tay thi lễ với hai người

Tống Sơ Chiêu một chân mại tiến vào, triều hai người chắp tay thi lễ ý bảo.

Cố phu nhân vỗ lên trán nói: “Có phải ta còn chưa nói cho chàng đúng không? Cũng tại vì chàng bận quá!”

Cố Quốc công mờ mịt: “Chưa nói cái gì cho ta?”

Cố phu nhân tiến lên, giữ chặt Tống Sơ Chiêu nói: “Tam nương và Ngũ lang chúng ta đã sớm quen biết nhau. Năm đó khi Ngũ lang đi học xa nhà đã suýt nữa xảy ra chuyện sau đó lại nói được Tống Tam công tử cứu. Tống gia làm gì có Tống Tam công tử kia chứ? Thì ra đó chính là Tam nương! Nếu như không có Tam nương kịp thời báo tin, sợ là Ngũ lang đã xảy ra chuyện ở cái nơi không một bóng người kia rồi!”

Cố Quốc công kinh ngạc, Tống Sơ Chiêu càng thêm kinh ngạc, hai người đều ngây dại, nhất thời không có phản ứng. Chỉ có Xuân Đông vì vui mừng mà kêu lên.

“Còn muốn gạt ta nữa, con cũng thật là…” Cố phu nhân giả vờ tức giận chụp lên bả vai của Tống Sơ Chiêu, “Mẫu thân muốn cảm tạ nó còn chưa kịp, làm sao có thể giống như những người có kiến thức thiển cận mà xem thường nó cơ chứ. Con không biết là Hạ Uyển muội muội năm đó cũng là một nữ kiệt. Ta là bằng hữu tốt nhất của nàng ấy, thích nhất là sự nhanh nhẹn phóng khoáng của nàng.

Cố Quốc công mau chóng tiếp thu chuyện này, ông gật đầu tỏ ý hiểu rõ: “Thì ra là thế bảo sao Ngũ lang lại quan tâm đến Tống Tam nương như thế. Nói như vậy thì chúng ta còn thiếu một phần tạ lễ cho nó rồi.”

Cố phu nhân: “Đúng vậy! Ta cũng nghĩ như vậy!”

Tống Sơ Chiêu vẫn còn chấn động ở bên kia.

Cố Ngũ Lang! Lúc ấy nói đến mức đáng thương như vậy té ra là lừa nàng?!

……

Tác giả có lời muốn nói:

Xuân Đông loại “Tống Tam Nương” khỏi nhóm người khen Ngũ công tử; Xuân Đông lại gặp “Tống Tam Nương” gia nhập nhóm người đang khen.

……

Chú thích

[1] Tứ Thư Ngũ Kinh: Tứ Thư và Ngũ Kinh hợp lại làm 9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo. Các sách này còn là những tác phẩm văn chương cổ điển của Trung Quốc.

Sự học của Nho giáo có nhiều lý tưởng cao siêu, nhưng có thể nói một cách vắn tắt là: sự học chú trọng ở luân thường đạo lý, chủ trương biến hóa tùy thời, sự vụ thực tế nên không bàn đến những cái viển vông ngoài sinh hoạt của con người nơi trần thế. (Wikipedia)

------oOo------

Chương 27: An ủi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xuân Đông chống cằm, cười hì hì nhìn chằm chằm vào Cố Phong Giản đang nằm trên giường. Kể từ sau khi trở về từ Cố phủ, nàng ấy cứ kỳ kỳ quái quái như vậy.

Cố Phong Giản đang khó chịu nên xoay người đưa lưng về phía nàng, nói: "Ngươi có thể đi ra ngoài."

Xuân Đông thấy hắn như thế, cũng hiểu được việc nữ tử khó chịu mỗi tháng nên không đành lòng tiếp tục trêu ghẹo. Nàng ấy sửa sang lại góc chăn cho tốt, đoạn lại hỏi: "Cô nương, hiếm khi người muốn ngủ sớm như vậy sợ là sẽ không ngủ được đâu. Cô nương có muốn Xuân Đông đi nấu cho người một chén chè hay không? Uống vừa cho ấm lòng lại cảm thấy dễ chịu hơn."

Cố Phong Giản ước gì trên đời này chỉ còn một mình mình, hắn trả lời một cách cụt lủn: "Không cần. Ngươi cứ lui xuống đi."

Xuân Đông lưu luyến không rời nói: "Dạ. Nếu như người có chuyện cần thì lớn tiếng gọi, Xuân Đông ở cách vách chờ cô nương."

Cửa phòng khép lại, hơi nóng dần dần tích tụ trong phòng.

Xuân Đông rời đi không bao lâu thì Cố Phong Giản lại nghe thấy tiếng quen thuộc khi viên đá đập vào cửa sổ.

Âm thanh đó vang lên đứt quãng năm sáu lần nhưng lại không nhận được tiếng trả lời, người đến lại không cam lòng rời đi nên mở cửa sổ ra, bò vào trong phòng.

Tống Sơ Chiêu phủi chân, cẩn thận nhảy xuống đất. Nàng rón ra rón rén đi đến gần mép giường thì phát hiện quả nhiên trên đó có một đống gì đó đang được bọc lại.

“Có phải là ngươi không Cố Ngũ lang? Vì sao ngươi không đi ra ngoài?” Tống Sơ Chiêu tới gần rồi vỗ lên vai đối phương, “Là ta! Ta tới rồi đây.”

Cố Phong Giản xoay người lại, liếc mắt nhìn nàng: “Ta biết là ngươi, làm gì có người thứ hai nào lại bò vào cửa sổ phòng ta.”

Tống Sơ Chiêu vuốt cằm như suy nghĩ gì đó, đoạn đi một vòng xung quanh mép giường: “Tại sao ta lại cảm thấy tinh thần của ngươi không được tốt lắm.”

Mỗi khi hắn thấy nàng tới đây sẽ vui vẻ; ít nhất sẽ không giống như bây giờ – tràn đầy sự lạnh lẽo.

Tống Sơ Chiêu đẩy ra một góc chăn rồi ngồi xuống một bên mép giường, hỏi: “Có phải do Xuân Đông đã nói chuyện đó của ngươi làm cho ngươi chột dạ, vì thế mới không dám gặp ta đúng không?”

Cố Phong Giản lập tức dùng khuỷu tay chống thân mình ngồi dậy, hắn nắm lấy ống tay áo của nàng mà hỏi: “Xuân Đông đã nói gì?”

Tống Sơ Chiêu sửng sốt: “Thật ra Xuân Đông chưa nói gì cả mà là mẫu thân của ngươi, bà ấy đã nói hết tất cả bao gồm những chuyện không nên nói.”

Cố Phong Giản nhẹ nhàng thở ra, lại không còn sức lực để đối phó nàng nên tiếp tục nằm chết dở.

Hai tay Tống Sơ Chiêu bắt lấy bờ vai hắn: “Bộ ngươi không muốn biết mẫu thân đã nói chuyện gì sao?”

Cố Phong Giản lạnh nhạt nói: “Không muốn.”

Tống Sơ Chiêu không đồng ý với sự chây lười này nên nằm đè lên người hắn, mắt đối mắt, hung dữ nói: “Mẫu thân ngươi nói lúc trước ít nhiều gì cũng nhờ ta cứu, nếu không thì sợ rằng ngươi đã xảy ra chuyện ở trong núi rồi. Điều này chứng tỏ rằng ta đã truyền tin về nhà thay ngươi, thế mà ngươi lại gạt ta, nói ta không giữ lời, rời đi không chịu quay trở lại. Đây rõ ràng là ngươi dựa vào việc đầu óc ta hỏng rồi nên không nhớ rõ chuyện cũ! Ngươi đã sớm biết ta là ai nhưng mà còn cố hù dọa ta một hồi đúng không?”

Cố Phong Giản bình tĩnh nhìn nàng, khoảng cách giữa hai người quá gần, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương đang phả lên mặt mình.

Tống Sơ Chiêu tiến sát lại mới phát hiện trên trán Cố Phong Giản có một lớp mồ hôi lạnh, hàng lông mày cũng chau lại, nhìn không thoải mái.

“Ngươi làm sao vậy? Phát bệnh hả? Nhưng mà vì sao Xuân Đông lại không nói chuyện ngươi bị bệnh cơ chứ?” Tống Sơ Chiêu thử đặt tay lên trán hắn, nàng cảm thấy không có sốt nên quan tâm hỏi: “Chỗ nào không thoải mái thế?”

Cố Phong Giản bất đắc dĩ thở dài, nói: “Trước tiên ngươi cứ buông ta ra đã.”

Thế nên Tống Sơ Chiêu buông hắn ra. Cố Phong Giản nhúc nhích, kéo chăn xuống một chút.

Tống Sơ Chiêu chờ hắn mở miệng giải thích. Cố Phong Giản nhẫn nhịn, lại phát hiện thật sự không dễ dàng tống cổ Tống Sơ Chiêu đi được nên chỉ có thể nói: “Hôm nay đã trễ rồi, ngươi về trước đi.”

Tống Sơ Chiêu: “Làm gì mà trễ? Giờ này vẫn còn sớm cơ mà?”

Cố Phong Giản nói: “Mấy bữa nay ta không khỏe, ngươi không cần tới đâu.”

Tống Sơ Chiêu nhìn chằm chằm vào hắn, sau một lát bỗng nhiên tỉnh ngộ: “A đúng rồi…Thiếu điều quên mất, hiện tại ngươi không phải là nam tử.”

Cố Phong Giản thiếu chút nữa không kiềm chế được mà nhảy lên liều mạng với nàng ấy. Hiếm khi Tống Sơ Chiêu thấy được vẻ mặt hung dữ của hắn nên nàng đè người hắn lại qua lớp chăn bông, cẩn thận lấy tay áo lau trán cho hắn, đoạn cười lấy lòng: “Đừng nóng mà đừng nóng mà. Lúc này không thể bực bội được đâu. Vì khi tức giận sẽ phải thở gấp…không tốt cho thân thể.”

Cố Phong Giản cũng phát hiện điều này, hô hấp hắn trở nên nặng nề, lồng ngực phập phồng dữ dội, một loạt động tác đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thật ra so với việc đau đớn của thân thể, sự chấn động đến từ tinh thần còn muốn đòi mạng hắn hơn. Cố Phong Giản hy vọng mình có thể ngủ nhiều mấy ngày để quên đi khoảng thời gian này. Kết quả là không chỉ Xuân Đông mà Tống Sơ Chiêu cũng biết.

Tống Sơ Chiêu đã từng cảm nhận qua, nàng dùng giọng điệu của kẻ từng trải mà nói với hắn: “Ngũ lang này, ngươi cũng đừng lo lắng quá, chỉ cần làm quen với nó thôi. Sau này thành thói quen rồi thì sẽ ổn.”

Cố Phong Giản: “Còn muốn nó trở thành thói quen của ta?”

“Vậy thì…vậy đành ráng chịu đựng vậy.” Tống Sơ Chiêu tự hỏi một lát còn nói, “Hôm nay ngươi đi ngủ sớm như vậy thì ngày mai cũng sẽ dậy sớm. Ta nói cho ngươi biết, việc này khó chịu nhất vào ngày thứ hai, không phải là ngày đầu tiên đâu.”

Cố Phong Giản nghe vậy thì chậm rãi nhắm mắt lại, tựa hồ như trút đi hơi thở cuối cùng.

Giờ phút này Tống Sơ Chiêu vừa đồng tình lại cảm thấy buồn cười. Song, lại nghĩ đến việc Cố Ngũ lang có một ngày đáng thương như vậy do đánh đổi tự do với mình. Tốt xấu gì nàng cũng còn lương tâm, thế là nàng bày ra biểu hiện vô cùng đau lòng.

“Để ta quấn chăn kín hơn cho ngươi.” Dứt lời, Tống Sơ Chiêu ấn chăn xuống, gấp các góc chăn xuống rồi tém vào cẩn thận. Khi tấn chăn về phía chân giường, tay nàng tiến vào dưới chăn sờ soạng một lát, quả nhiên chân của Cố Phong Giản đã lạnh ngắt.

Cố Phong Giản cảm nhận được hành động của nàng nên rút chân đi, ngẩng đầu lên hỏi: “Ngươi làm cái gì vậy?”

“Hôm nay lạnh, chân ngươi lạnh như băng thế kia thì càng khó chịu.” Tống Sơ Chiêu nhiệt tình nói, “Chân của ngươi chính là chân của ta. Lúc trước ta ước có ai sưởi ấm chân cho mình; không nghĩ tới qua ngần ấy năm thì ta lại có thể làm ấm chân của mình. Trên đời này sợ là không có người thứ ba có thể làm được chuyện này. Hay là để ta làm cho ngươi xem?”

Cố Phong Giản dở khóc dở cười, kêu lên: “Tiểu tổ tông ơi.”

Tống Sơ Chiêu: “Ơi.”

Không ngờ nàng thật sự dám trả lời lại như thế, Cố Phong Giản bật cười: “Ngươi đừng làm loạn nữa.”

“Ta còn không ngại thì ngươi để ý cái gì?” Tống Sơ Chiêu xúc động nói, “Ta thấy hết tất cả rồi.”

Cố Phong Giản nói: “Ngươi đã thấy cái gì?”

Tống Sơ Chiêu thản nhiên nói: “Đã thấy rất nhiều việc đấy. Ngươi nói xem, lúc này ngươi không phải ngươi, ta không phải ta, nếu như ta đề phòng ngươi thì không khỏi kỳ quái quá đi. Nếu như nói chuyện trong sạch với ngươi thì vô nghĩa; nếu như nó đã trở thành một mớ bòng bong thì làm sao có thể để mặc nó càng loạn. Chỉ cần trong lòng hai chúng ta tự biết rằng mình trong sạch là đủ rồi.”

Cố Phong Giản: “……” Vấn đề là hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc trong sạch trong mắt Tống Sơ Chiêu là thứ gì.

Cố Phong Giản lấy tay che mặt, buồn cười nói: “Ngươi không thay đổi chút nào.”

Tống Sơ Chiêu: “Làm sao ngươi biết ta không có thay đổi?” Nàng đã tiến bộ không ít đó!

Vốn Cố Phong Giản không ngủ được lại gặp phải sự quấy nhiễu của Tống Sơ Chiêu nên càng tỉnh táo.

“Thôi quên đi.” Hắn nỗ lực dựa ngồi dậy, “Ngươi đỡ ta một chút.”

Tống Sơ Chiêu tiến lên cho hắn mượn lực, lại lót cho hắn cái gối đầu, sau đó cởi giày ngồi đối diện với hắn.

Cố Phong Giản xoa trán nói: “Ta nghe nói ngươi phá án gì đó của của Quý Vũ Đường, còn liên lụy đến Ngự sử công và Phạm Sùng Thanh. Xuân Đông nói không rõ ràng lắm, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Cùng lắm thì chỉ là trùng hợp mà thôi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Nếu như ngươi muốn nghe thì để ta kể cho!”

Vì thế Tống Sơ Chiêu nói ngắn gọn một lần sự việc đã xảy ra ở tửu quán. Bởi vì sự ấn tượng được khắc sâu nên nàng còn nhấn mạnh sự ngu ngốc của Quý Vũ Đường và sự phiền phức của Phạm Sùng Thanh.

Cố Phong Giản tò mò hỏi: “Ngươi có học qua xử án hả?”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Thật ra cũng không có gì đâu, không phải là bản lĩnh gì, chỉ vì ở quân doanh có nhiều chuyện lông gà vỏ tỏi mà thôi.
Bá tánh ở biên cương nếu có chuyện gì không giải quyết được sẽ không tới nha môn mà đi đến quân doanh, dù sao thì trong doanh đều có người trong gia đình mình. Nếu như trong những người tới xin giúp đỡ có cô nương, thì sẽ mời mẫu thân ta ra mặt hỗ trợ. Ta đi theo nên bất tri bất giác cũng học được không ít. Lại nói tiếp, so với đọc sách thì ta lại rất hứng thú với mấy việc xử án như thế này.”

Tống Sơ Chiêu nhỏ giọng nói: “Quý Vũ Đường gặp được chuyện kia cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì. Ngươi có biết rằng thời xưa đã thích dùng mỹ nhân kế để ly gián nam tử không. Lúc đó nếu như mỹ nhân kế không thành thì sẽ thuận thế chuyển thành rắn rết mỹ nhân kế. Ta đã sớm được người khác nhắc nhở và thấy được nhiều rồi. So ra, mưu kế của hai người kia cũng không tính là cái gì. Cố Ngũ lang, về sau ngươi ra ngoài nên đề phòng tốt những việc này đấy.”

Cố Phong Giản trầm tư một lát, sau đó nói: “Đây đúng là một bản lĩnh đáng

kinh ngạc. Nếu như ngay cả Ngự sử công cũng tán thưởng ngươi thì chứng minh được việc ngươi là nhân tài có thể bồi dưỡng. Đầu óc ngươi linh động, không phải chỉ dựa vào học tập mà có thể đạt được."

"Nhân tài có thể bồi dưỡng?" Tống Sơ Chiêu nhẩm lại một lần, đoạn cười nói, "Đây là lần đầu tiên có người dùng từ như vậy để hình dung về ta." Hên là không phải có tài nửa vời.

Tống Sơ Chiêu vỗ tay: "Đúng rồi, còn có một việc ta muốn nói với ngươi. Hình như Ngự sử công muốn tuyển ngươi vào Ngự Sử Đài nên đã hẹn ta rất nhiều lần. Ngươi nói ta nên đồng ý hay từ chối ông ấy đây?"

Cố Phong Giản hỏi: "Ngươi có muốn tới đó không?"

"Ta nghĩ như thế nào cũng không quan trọng." Tống Sơ Chiêu nói, "Không biết khi nào chúng ta sẽ đổi trở về. Người mà Ngự sử công muốn tuyển cũng không phải là ta."

Cố Phong Giản nói: "Nếu như ngươi muốn thì có thể đi nhìn thử xem. Nếu như không vui thì cứ lại lui ra là được."

Tống Sơ Chiêu: "Ta chủ yếu sợ mấy người ở trong đó. Thấy mặt ta, nói khâm phục tài học của ta nên kêu ta ngâm một bài thơ. Sợ đến lúc đó ta chỉ có thể khóc cho bọn họ xem."

Cố Phong Giản nói: "Cái này không thành vấn đề. Nếu như ngươi không muốn làm thơ, thì lúc đó cứ làm mặt lạnh nhìn chằm chằm vào bọ họ thử xem, bọn họ sẽ không dám nữa."

"Nhìn bọn hắn chằm chằm có ổn không?" Tống Sơ Chiêu sờ sờ vào độ cong nơi khóe môi mình, "Mẫu thân ta nói lúc ta không nói gì thì trông khá thật thà."

“Ta không biết ngươi làm mặt này ổn không nhưng mà mặt của ta có thể làm được.” Cố Phong Giản ngừng một lát lại nhắc nhở: “Nhưng mà ngươi không nên đồng ý nhanh như vậy, trước mắt cứ từ chối một phen, nói rằng mình chưa suy nghĩ đến điều đó.”

Tống Sơ Chiêu: “Cái này ta biết! Văn nhân các ngươi cậy tài khinh người, muốn người ta mời ba bốn lần để thấy thành ý của người ta đúng không?”

……Chỉ không muốn Cố Quốc công nghi ngờ mà thôi. Cố Phong Giản nói: “Đúng vậy.”

Hai người trò chuyện một lúc cho đến khi thấy Cố Phong Giản thật sự mệt mỏi, Tống Sơ Chiêu đứng dậy cáo từ.

Thời điểm nhảy ra ngoài cửa sổ, nàng bỗng nhiên nhớ đến việc không phải mình tới đây tìm Cố Phong Giản nói về việc hắn gạt người hay sao?

Tống Sơ Chiêu xoay đầu nhìn lại, nàng cảm thấy hay là quên đi, với bộ dạng này của hắn coi như là gặp báo ứng rồi.

Cố Phong Giản tựa vào đầu giường, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ là mưa rơi tầm tã cùng với màn đêm đen như mực.

Sấm chớp màu tím xoẹt ngang, hắn nghe thấy có tiếng người kêu ở phía trên: “Ấy, có phải có người ở phía dưới hay không?”

------oOo------

Chương 28: Mưa gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy Tống Sơ Chiêu không nhớ rõ việc cả hai đã cùng trải qua, nhưng Cố Phong Giản lại không thể nào quên được cái đêm mưa gió long trời lở đất ấy.

Tâm trạng hắn rất tồi tệ trong đoạn thời gian đó. Đi theo Phúc Đông Lai học được một mớ lộn xộn linh tinh nên khi trở về, hắn phải sửa sang lại kiến thức của mình. Đồng môn trong Quốc Tử Giám thì vừa xa lạ lại đề phòng hắn, việc trong Cố phủ lại làm hắn khó xử; cho nên hắn mượn cơ hội học xa nhà để trốn khỏi nơi đây.

Lúc đầu trên đường đi còn có vài vị thanh niên đi cùng. Song khi đến gần biên quan, mọi người lại có ý kiến khác nhau, làm cho Cố Phong Giản quyết định đi một mình.

Khi đó trời bắt đầu đổ mưa. Lúc bắt đầu chỉ là cơn mưa to như mọi lần, nhưng về sau thì mưa rơi càng lớn, không có dấu hiệu ngừng lại.

Ngựa của hắn hoảng sợ nên không còn nghe theo lời sai khiến, đưa hắn vào một con đèo nhỏ hẻo lánh. Đoạn, bắt đầu hí vang một cách điên cuồng rồi hất hắn xuống.

Cố Phong Giản lăn xuống dốc, chân bị thương nên không tài nào thoát khỏi chỗ này.

Lúc hắn còn nửa dựa vào sườn núi, trong đầu còn nghĩ sợ rằng tính mạng mình sẽ chôn vùi nơi đây.

Thì đúng lúc này, Tống Sơ Chiêu xuất hiện. Nàng hỏi hắn: “Ngươi có thể lên đây không?”

Lúc đó Cố Phong Giản nghe thấy không ổn lắm bởi vì giọng nói lanh lảnh giống như của trẻ con; tuy không biết là nam hay nữ nhưng mà tuổi hắn không lớn lắm.

Hắn trả lời người kia: “Không được, chân ta bị thương rồi.”

Người ở trên lại nói: “Ngươi chờ một chút. Để ta tìm cách đưa ngươi lên.”

Theo sát là tiếng ầm ầm vang lên.

Tống Sơ Chiêu trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Một hòn đá vừa lăn xuống ngọn núi phía trước. Mưa to quá, nếu không rời đi thì nguy hiểm lắm. Chỗ ngươi nằm có nước không?”

Cố Phong Giản: “Vẫn không có.”

Tống Sơ Chiêu gấp gáp nói vọng lại: “Vậy sao.”

Cố Phong Giản đột nhiên ho khan, hắn nghe thấy tiếng người đi xa dần.

Dựa vào âm thanh vừa rồi, hắn biết ở trên đó chỉ có một người. Người kia tuổi còn trẻ lại gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, tự mình trợ giúp sẽ phiền phức thế nên hắn là đã rời đi.

Kết quả là không lâu sau, một bóng đen đã trực tiếp nhảy xuống, đáp ở bên cạnh hắn.

Cố Phong Giản lui về phía sau, áp sát vào cục đá.

Hắn chỉ có thể phân biệt được tay chân, dáng người cùng với kiểu tóc buộc cao quá đầu của đối phương.

Tống Sơ Chiêu lau mặt rũ đi nước mưa. Không hiểu vì sao đêm nay lại mưa lớn như vậy, làm cho nàng nói chuyện cũng rất khó khăn. Nàng nói với khuôn mặt đầy nước mưa: “Tối quá nên ta không nhìn thấy rõ lắm! Vốn dĩ đang tìm kiếm thứ có thể kéo ngươi lên, vậy mà không cẩn thận vướng phải một bụi dây gai!”

Cố Phong Giản nhìn về phía tay nàng, lại một mảnh tối đen như mực không hề ngoài ý muốn.

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta sợ ngươi ở lại đây sẽ sợ hãi, cho nên ta tới đây cùng với ngươi.”

Cố Phong Giản sững sờ: “Cái gì?”

Tống Sơ Chiêu: “Nhanh lên một chút, trước tiên đi lên đã, đất ở trên cao sắp bị rửa trôi đi rồi. Địa hình ở chỗ này thấp, không bao lâu nữa sẽ bị ngập ngước hoặc bị vùi lấp.”

Cố Phong Giản hỏi: “Làm sao ta có thể lên được?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Bò lên trên chứ sao!”

Cố Phong Giản: “Ta bò lên không được, chân trái ta hoàn toàn không dùng sức được.”

“Ta đẩy ngươi đi lên, mau!”

Tống Sơ Chiêu dùng hai tay nâng thắt lưng của hắn lên, ra hiệu cho hắn nắm lấy cái rễ cây rậm rạp ở phía trên.

“Con dốc này cũng không dốc lắm, nghe kỹ lời ta nói, ta đưa ngươi lên! Ngươi cố gắng làm đấy.”

Hai người dán sát vào con dốc, mỗi bước đi của Tống Sơ Chiêu gần như phải đẩy hắn về phía trên.

Phải nỗ lực rất nhiều, cuối cùng cả hai mới leo lên tới đường chính, nước đọng thành vũng bùn gập ghềnh đầy rẫy trên mặt đường.

Vì đỡ hắn đi lên, cả người Tống Sơ Chiêu đã nhếch nhác kinh khủng. Lúc này hô hấp nàng nặng nề, thể lực cũng đã khô kiệt. Nàng nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một lát, lại mau chóng đứng lên, ra hiệu cho Cố Phong Giản cũng nhanh đứng dậy rồi vươn người về phía hắn.

“Ngươi nắm lấy ta, cẩn thận coi chừng ngã.”

Cố Phong Giản cầm lấy tay nàng. Tuy ngón tay nàng lạnh lẽo nhưng lòng bàn tay lại ấm áp khôn cùng. Hai người đi khập khiễng về phía trước.

Cố Phong Giản sờ đến bàn tay tràn đầy thô ráp của nàng ấy. Sự thô ráp này không chỉ đơn giản do vết chai mà còn do lòng bàn tay sưng tấy sau khi ngâm nước cùng với miệng vết thương gồ ghề, thậm chí còn có chỗ sắc nhọn.

Cố Phong Giản nhớ tới việc đối phương nói nắm lấy dây gai nên đã vội vàng hỏi: “Tay ngươi không sao chứ?”

Tống Sơ Chiêu thở hổn hển: “Ngươi nghĩ xem…Có thể vì ngượng ngùng nên ta sẽ nói không sao, thế nhưng trong lòng ta lại biết nó có sao. Vậy nên cần gì ngươi phải hỏi một câu như thế chứ?”

Cố Phong Giản: “…… Xin lỗi.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Lúc này nói lời xin lỗi thì có ích gì chứ? Không bằng ngươi nói thêm vài câu khen ngợi ta, khen ngợi danh tiếng của ta có phải hơn không?”

Không có tiếng trả lời.

Tống Sơ Chiêu tức giận: “Này!”

Rời khỏi sườn đồi, không có thực vật cản ánh sáng, tầm mắt cũng rõ ràng hơn một chút làm cho Cố Phong Giản có thể nhìn rõ nét mặt Tống Sơ Chiêu.

Đó là một khuôn mặt hơi trẻ con, đôi mắt sáng long lanh và nét mặt lanh lợi, đang nhe răng trợn mắt với hắn.

Tống Sơ Chiêu: “Huynh đệ, tuổi đệ cũng không lớn đúng không? Ngươi tới đây làm gì vậy?”

Cố Phong Giản nói: “So ra ta còn lớn hơn ngươi.”

Tống Sơ Chiêu: “Quần áo ngươi dệt bằng loại vải bóng loáng lại mềm mại, hiển nhiên là con cái gia đình giàu có. Tay chân thì mềm mại chứng tỏ chưa từng học qua võ công. Lúc này một mình cưỡi ngựa hắn là đang luẩn quẩn trong lòng nên mới trốn đi ra ngoài đúng không?”

Cố Phong Giản kinh ngạc nói: “Làm sao ngươi biết ta cưỡi ngựa đến?”

Tống Sơ Chiêu lại tức nói: “Ta thấy ngựa của ngươi ở bên ngoài! Còn xúyt nữa bị nó giẫm chết! Lúc đó ta còn nhìn thấy tay nải của ngươi nên ta nghĩ có khả năng ngươi đã bị nó ném ở giữa đường rồi. Đoạn đường này không

dễ cưỡi ngựa nên ta tạm thời buộc nó ở ngoài đèo, chờ ra được bên ngoài thì sẽ rời đi.”

Cố Phong Giản kinh ngạc nói: “Ngươi trở lại đây vì muốn tìm ta sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Chứ còn gì nữa? Không có việc gì thì ai lại chịu chạy đến cái chỗ chim không thèm ỉa để nhảy nhót cơ chứ?”

Cố Phong Giản hỏi: “……Vì sao nửa đêm rồi mà ngươi còn ra ngoài?”

Tống Sơ Chiêu thẳng thắn nói: “Cáu kỉnh nên trốn nhà đi dạo một vòng chứ sao. Chuyện này mà ngươi còn không hiểu sao?”

Cố Phong Giản: “……”

Sự cảm động này của Cố Phong Giản chỉ có thể nửa vời dựa vào tin tức này.

Hai người đã bị nước mưa xối đến ướt đẫm, giờ phút này lại có gió núi thổi đến, làm cho cả người bọn hắn lạnh run.

Nhiệt độ thân thể Cố Phong Giản chậm rãi trôi đi, thậm chí hắn sắp không cảm giác được sự tồn tại của tứ chi mình. Thế nên hắn di chuyển một tay, nắm lấy quần áo Tống Sơ Chiêu; sau đó lại đổi thành dùng cả hai tay ôm lấy cánh tay của nàng, dính sát vào người nàng.

Tống Sơ Chiêu chau mày, nhưng không có tránh đi, nàng hỏi: “Ngươi phát run cái gì?”

Cố Phong Giản: “Ta không có run.”

Tống Sơ Chiêu khiếp sợ nói: “Ngươi run kinh khủng như vậy mà.”

Cố Phong Giản kiên trì: “Ta không run.”

Tống Sơ Chiêu buồn cười: “Ngươi làm sao vậy? Nếu như không run thì ôm lấy ta làm gì?”

Cố Phong Giản: “Lo lắng ngươi chạy mất.”

“Ôi, ngươi còn không biết khách khí.” Tống Sơ Chiêu kinh ngạc nói, “Ta cho rằng ngươi sẽ nói cho có lệ, kêu ta đi trước, không cần lo cho ngươi.”

Cố Phong Giản bình tĩnh hỏi: “Ngươi cũng muốn đi sao?”

Tống Sơ Chiêu phất tay áo: “Buông tay, buông tay.”

Cố Phong Giản lại vô cùng bình tĩnh buông lỏng tay ra.

Từ đầu đến cuối, hắn đều biểu hiện khá bình tĩnh, như thể mọi cảm xúc đều bị kìm hãm, bị bỏ rơi. Đây là sở trường của hắn; thế nhưng khi hắn đứng lung lay nhắm mắt lại ở đó, trông hắn vẫn có chút đáng thương.

Tống Sơ Chiêu dừng lại trước mặt hắn, nói: “Thôi quên đi, để ta cõng ngươi vậy.”

Tiết tấu nói chuyện của Cố Phong Giản trở nên chậm chạp: “Ngươi cõng ta?”

Tống Sơ Chiêu thúc giục nói: “Mau lên đây, nếu không thì ta thật sự đi mất đó.”

Cố Phong Giản cũng không biết vì cái gì lại thật sự leo lên.

Tấm lưng của Tống Sơ Chiêu gầy yếu nhưng dù cách một lớp đồ vải, vẫn có hơi ấm như có lửa.

Cố Phong Giản đưa tay ôm lấy nàng, đầu gối lên vai nàng, nhìn nước mưa chảy xuống theo cái cổ trắng ngần của nàng. Chỉ cần di chuyển đầu một ít, tiến sát đầu một tí, là có thể đụng tới lỗ tai của đối phương.

Cố Phong Giản nhìn một lát, đột nhiên nói: “Ngươi là muội muội đúng không?”

“Nói bậy gì đó, ta chính ca ca của ngươi.” Tống Sơ Chiêu không đứng đắn nói, “Ngươi có biết phân biệt ta là ca ca nào không?”

Cố Phong Giản dừng lại, thở một cách yếu ớt và nói: “Nhà ta sẽ không quan tâm đến ta. Nếu là họ, ta e rằng họ đã rời đi.”

Tống Sơ Chiêu sụt sịt một câu: “Vậy thì số ngươi cũng rất tốt.”

Cố Phong Giản kinh ngạc: “Ngươi nói cái gì?”

“Trong thời điểm khủng hoảng, nhiều gia đình có thể không thèm quan tâm đến người nhà mình. Thế nhưng ngươi lại gặp được một người dẫu chỉ là bèo nước gặp nhau, lại liều mình cứu tính mạng của ngươi, đây không phải là tốt số sao?” Tống Sơ Chiêu đắc ý nói, “Đâu phải ai cũng gặp được người như ca ca ta đây chứ?”

Cố Phong Giản siết chặt vòng tay, hắn ngửi thấy hơi ẩm trên người nàng ấy, cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Tống Sơ Chiêu nói trong đau khổ: “Đừng siết ta chặt như thế chứ.”

Giọng điệu Cố Phong Giản hiện ra vẻ nhẹ nhàng: “Ân nhân, xin cho biết

tên họ.”

“Ta họ Tống, lão tam Tống gia.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ngươi cũng có thể kêu ta một tiếng tam ca, không uổng công ta cứu ngươi lên đúng không?”

Cố Phong Giản cười một cái. Nụ cười này lại ảnh hưởng đến nội tạng, làm cho hắn bắt đầu ho khan. Thân thể hắn rất suy yếu, ngay cả ho khan cũng không có sức; giống như chỉ cần khụ khụ thêm hai tiếng thì sẽ lập tức tắt thở.

Tống Sơ Chiêu có thể cảm nhận được nhiệt độ người phía sau như một cục sắt nóng, nàng dừng bước và nói: “Không được rồi, chúng ta đi quá chậm.”

Đầu óc Cố Phong Giản đã không còn thanh tỉnh, lúc này hắn phải suy nghĩ hồi lâu mới hỏi: “Còn xa lắm không?”

Tống Sơ Chiêu: “Dựa vào tốc độ này của chúng ta thì sợ còn phải đi thêm nửa canh giờ. Hay là ngươi ở lại ven đường một lát, ta chạy ra ngoài lấy ngựa đi tìm người.”

Nàng tìm vị trí an toàn, đặt Cố Phong Giản xuống.

Cố Phong Giản hỏi: “Ngươi sẽ trở lại chứ?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Tất nhiên là trở lại rồi!”

Tầm mắt Cố Phong Giản mơ hồ, đột nhiên hắn cảm thấy sợ hãi, cảm thấy bóng dáng của đối phương dường như biết mất trong bóng tối. Hắn nắm chặt tay Tống Sơ Chiêu nói: “Ta có thể tự đi, như thế có thể nhanh hơn một ít. Nếu như chậm thì cũng không sao, có lẽ sẽ không lâu nữa thì mưa sẽ ngừng thôi.”

Tống Sơ Chiêu nhìn hắn thật sâu, đoạn an ủi: “Ngươi đừng sợ, lúc này người ngươi nóng như vậy thì nên chạy nhanh tìm người xem bệnh. Yên tâm chờ ở chỗ này, ta sẽ không bỏ mặc ngươi.”

Cố Phong Giản cố chấp muốn đứng lên: “Ta không có bệnh, ta còn khỏe lắm. Chân ta cũng không đau, không cần ngươi cõng đâu.”

Tống Sơ Chiêu cởi áo ngoài ra, dùng nó đặt lên đỉnh đầu hắn nhằm tạm thời che bớt mưa. Vì để trấn an, nàng vỗ lên vai đối phương và nói: “Ta sẽ trở về, ngươi ở đây chờ đấy.”

Hai tay Cố Phong Giản tuy không còn sức nhưng vẫn bắt lấy nàng như cũ: “Ngươi muốn cái gì? Ta đều có thể cho ngươi, chỉ cần mang theo ta đi cùng. Ta là người rất nghe lời, cũng là người hiểu chuyện.”

Tống Sơ Chiêu: “Ngươi tên là gì?”

Cố Phong Giản tức giận nói: “Ta không nói cho ngươi!”

“Quên đi, ta không so đo với người bệnh.” Tống Sơ Chiêu bất đắc dĩ, nàng lấy một khối ngọc bội bên hông hắn, “Ta cầm cái này đi coi như là tín vật. Ta đã nói sẽ trở về, ngươi ngoan ngoãn đừng làm ầm ĩ nữa!”

Nàng kéo tay Cố Phong Giản ra rồi xoay người nhanh chóng chạy đi.

“Tống Tam, Tống Tam!” Cố Phong Giản đuổi theo phía sau nàng một đoạn mãi cho đến lúc trong tầm mắt mình không còn bóng dáng của đối phương. Khi không còn phân biệt được rõ phương hướng trong màn mưa, hắn lại mơ mơ màng màng kêu “phụ thân”. Hắn tự hỏi vì sao những người này không cần mình nữa.

Nếu như hắn có thể sửa, hắn sẵn sàng sửa đổi.

Trước khi té xỉu, hắn còn nghĩ nhất định phải chờ Tống Sơ Chiêu trở về, có như vậy mới không làm trái với lời hứa hẹn với đối phương. Đáng tiếc là sau đó hắn lại được người ta cứu, còn Tống Sơ Chiêu lại bệnh nằm ở trên giường. Hắn có tới dò hỏi, nhưng người Tống gia không chịu thừa nhận việc người trốn đi lúc màn đêm buông xuống là Tống Sơ Chiêu, lại tìm cách đùn đẩy.

Hắn bị người Cố gia mạnh mẽ kéo về kinh thành, không có cơ hội gặp lại đối phương.

Tuy rằng đã muộn mấy năm nhưng đối phương thật sự có đến tìm hắn. Nàng bò trên đầu tường, mặt vô tội nói chuyện với hắn.

Cố Phong Giản trở mình, tỉnh lại từ trong mộng.

Tạm thời cũng xem như nàng không có lừa mình.

------oOo------

Chương 29: Yến hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phạm Sùng Thanh nhớ tới vẻ mặt âm u của Cố Quốc công ngày hôm ấy, lại lo lắng về việc liệu Cố Ngũ lang có bị đánh đập dã man sau khi trở về nhà h ay không, nên hắn chọn một ngày để đi thăm huynh đệ mới kết giao của mì nh.

Phạm Sùng Thanh tự mình đi đến Cố phủ làm cho Tống Sơ Chiêu không thể không thấy. Cố Tứ lang thấy thế cũng đi tới đây vì lo lắng Phạm Sùng Thanh nói không giữ lời.

Ba người ngồi nghiêm túc ở phòng khách. Ngươi trừng mắt với ta, ta ngóng nhìn về phía người kia, còn người nọ lại uống nước thật bình tĩnh.

Phạm Sùng Thanh nhìn từ trên xuống dưới để xác nhận lại một lần, rồi mới gật đầu yên tâm.

Xem ra Cố Quốc công còn có chút tình người, đánh người nhưng cũng khô ng làm người ta mất mặt. Đương nhiên cũng có thể là ông ấy không đánh m à dùng đến biện pháp khác. Chẳng hạn như cho nhịn đói, chép sách, quỳ ở t ừ đường, hay mấy thứ linh ta linh tinh như vậy.

Cố Tứ lang chịu đựng không được, hô lên: “Phạm Sùng Thanh, tóm lại thì ngươi đến đây làm gì? Lúc này lại nhìn chằm chằm vào người Ngũ đệ ta, khiến cho người khác cảm thấy buồn nôn đấy.”

Phạm Sùng Thanh chuyển hướng về phía Cố Tứ lang, không nhịn được mà tỏ vẻ ghét bỏ: “Có gì mà ghê tởm? Sao đầu óc ngươi lại đen tối như vậy? N gũ lang này, phụ thân ngươi có khó chịu với ngươi vì chuyện Quý Vũ Đườn

g không đó?”

Tống Sơ Chiêu đang định nói chuyện thì Cố Tứ lang lại giành nói trước: “Ngũ đệ ta có làm sai cái gì mà lại làm phụ thân xử lý cơ chứ?”

Phạm Sùng Thanh: “Cái này ngươi nên hỏi phụ thân mình mới phải.”

Cố Tứ lang ngạc nhiên nói: “Chính ngươi bịa ra mấy chuyện này, giờ lại muốn ta tự đi hỏi phụ thân của mình?”

“Hai người các ngươi thôi nào.” Tống Sơ Chiêu cắt lời bọn họ, “Không biết hôm nay ngươi tới chơi là có chuyện gì không?”

Phạm Sùng Thanh cười một cái, nói: “Là vì vụ án của Quý Vũ Đường đã có kết quả, ta nghĩ Ngũ lang sẽ quan tâm cho nên cố ý đến đây nói cho ngươi biết.”

Năng suất của nha môn cũng còn mau, chủ yếu cũng vì hai người kia không còn sự tự tin để ngụy biện. Nha dịch mới đe dọa một phen, thậm chí còn chưa đụng đến các biện pháp tra khảo, thì mấy người đó đã chịu thú nhận hết thảy. Không khác gì dự đoán, tính thêm với số ít người đương quan sát lúc đó, bọn họ đều là đồng lõa.

Phạm Sùng Thanh chống một tay lên bàn thấp, hắn hỏi một cách bí ẩn: “Ngươi có biết người đứng sau lưng hãm hại Quý Vũ Đường là ai không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Làm sao ta lại biết được?”

Cố Tứ lang ghét bỏ nói: “Ngũ đệ ta cũng không có hứng thú đâu. Có gì muốn nói thì nói, không nói thì mau chạy nhanh đi chỗ khác đi!”

“Là Hoàng Khải Thành đó!” Phạm Sùng Thanh xem như Cố Tứ lang không

tồn tại, hắn vỗ vào chân rồi cười to, “Vậy mà là Hoàng Khải Thành, đảm bảo Cố Ngũ lang ngươi không thể nào tưởng tượng được là người đó!”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy tên này khá xa lạ, ngồi nghĩ một hồi mới nhớ được đó là ai. Nàng buồn cười nói: “Có phải chính là cái kẻ gây tai họa lúc trước đã khích hai người các ngươi cạnh tranh ở trường bắn đúng không?”

Khi bị nàng nhắc đến chuyện quá khứ, cả hai đều xấu hổ.

Tống Sơ Chiêu nói: “Hoàng Khải Thành thật sự lợi hại đấy. Một mình hắn lại có thể tự mình khiêu khích tất cả các người. Ta còn phải khâm phục lòng dũng cảm sáng suốt của hắn ta.”

“Làm sao lại như thế! Nếu thật sự như vậy thì ta cũng rất khâm phục hắn.” Phạm Sùng Thanh nói, “Lúc trước, không phải Tứ lang và ta nói sẽ đi tìm h ắn để trả thù hay sao? Sau vài lần ăn thiệt thòi, có lẽ hắn đoán được việc ta được ai đó giúp đỡ. Nhưng lúc đó Tứ lang còn chưa xé vỡ da mặt với hắn n ên hắn vẫn còn rất tin tưởng Tứ lang. Vừa lúc đó có đám người Quý Vũ Đư ờng mắt cao hơn đỉnh đầu* đang cười nhạo hắn, làm cho tên kia nghĩ rằng n gười cấu kết với ta chính là Quý Vũ Đường.

** Mắt cao hơn đỉnh đầu: kiêu ngạo, không coi ai ra gì.*

Cố Tứ lang bất mãn nói: “Hừ, có thể nói đàng hoàng hay không? Cái gì mà cấu kết? Ta há lại là cá mè một lứa với ngươi?”

Phạm Sùng Thanh nhún vai: “Tóm lại chính là như thế. Hắn bị đẩy vào thế không còn đường để đi nên mới suy nghĩ ra biện pháp nham hiểm như vậy để trả thù. Hắn nghĩ rằng mọi người sẽ không thể điều tra ngược về mình, c hi rằng hủy hoại danh dự của Quý Vũ Đường thì sẽ thuận tiện hủy đi con đư ờng làm quan của Vũ Đường. Ai ngờ đâu, hắn lại không có cơ hội xem đượ c Quý Vũ Đường té xuống từ chỗ cao, mà mình lại té trước. Quý Vũ Đường

là người có bụng dạ hẹp hòi, làm sao có thể tha cho tên kia được? Nhiều ng ày nay, hắn đều ở trong nhà phỉ nhổ tên khốn Hoàng Khải Thành kia đó."

Cố Tứ lang cũng vui vẻ nói: "Hoàng Khải Thành bịa đặt gây chuyện, chứng cứ vô cùng rõ ràng, sợ rằng không thể chạy thoát khỏi một bữa ăn trong nh à lao. Nếu như nghĩ về hướng này, xem ra Quý Vũ Đường cũng có ích phần nào. Coi như hắn xả thân để thành nhân."

Nếu như nghĩ như vậy thì Quý Vũ Đường quả thật rất xui xẻo. Thậm chí sự đen đủi này còn có liên quan đến Tống Sơ Chiêu.

Phạm Sùng Thanh cười nói: "Hơn nữa, danh tiếng của Ngũ công tử đã được truyền khắp kinh thành. Tuy nói Ngũ lang ngươi đã có hôn ước nhưng vẫn không ngăn được tâm hồn nhớ nhung của nhiều mỹ nhân đâu!"

Tống Sơ Chiêu xấu hổ. Nàng còn có thể nói gì? Tống Tam nương thật quá may mắn? May mắn đến nỗi các ngươi không dám nghĩ đến những điều may mắn hơn?

Phạm Sùng Thanh nói: "Ta nói khi nào ngươi mới thành thân đây? Sính lễ c òn chưa trả, lại không có tin tức gì của Tống tướng quân. Ta thấy tiểu Huyệ n chúa còn chưa hết hy vọng với ngươi đâu. Còn có vài vị quan viên cũng k hông ngại phiền mà tới tìm hiểu tin tức của ngươi từ chỗ ta, sau khi bọn họ biết ta quen biết ngươi. Ta thu được vài tấm thiệp nhưng phải lén ném đi đấ y. Tóm lại, hầu hết bọn họ không xem trọng chuyện giữa ngươi và Tống Ta m nương. Nếu như ngươi thật sự không muốn, thì nên nói rõ với người ngo ài càng sớm càng tốt. Thời gian đã bị trì hoãn khá lâu, sẽ đem lại danh vọng xấu cho cô nương nhà người ta."

Tống Sơ Chiêu không có trả lời, người phát ngôn Cố Tứ lang đã dẫn đầu hô lên: "Nói bậy bạ gì đó! Nói bọn hắn xóa bỏ suy nghĩ này trong đầu đi! Ngũ đệ ta và Tam nương đều yêu nhau, dùng tâm tương giao, tâm tâm bất dị*,

người ngoài không có khả năng xen vào! “

**Tâm tâm bất dị: Yên tĩnh, tiếp tục duy trì như thế mãi.*

Tống Sơ Chiêu nhướng lông mày. Trời đất, ngươi cũng biết điều này sao?

Cố Tứ lang nói với lời lẽ thuyết phục: “Hiện giờ Cố gia ta đang đợi Tống tướng quân hồi kinh. Bệ hạ đã duyệt công văn cho ông ấy trở về đây thăm người thân rồi. Nhưng thư từ gửi qua lại cùng với việc nơi biên giới rườm rà nên phải trì hoãn mấy ngày. Muốn gặp được bọn họ, có lẽ phải chờ đến cuối năm.

Phạm Sùng Thanh cảm thấy khiếp sợ, thiếu chút nữa quơ rớt cái tách trên bàn.

“Hai người bọn họ không quen biết nhau đúng không? Rốt cuộc thì Tống Tam nương là thần tiên phương nào mà lại có thể làm cho Ngũ lang chúng ta vừa gặp đã thương?”

Tống Sơ Chiêu kéo cổ áo.

Vị thần tiên đó đang ở đây!

Cố Tứ lang uống một ngụm trà, sau đó lại đặt cái chén xuống bàn, kích động nói: “Không giấu gì ngươi, ta rất bội phục nàng ấy!”

Hai mắt Phạm Sùng Thanh tỏa sáng, hắn kiềm chế nói: “Vì sao lại như thế?”

Tống Sơ Chiêu cũng kinh ngạc. Xem biểu cảm này của Cố Tứ lang, quả thật hắn diễn rất đạt.

Nàng lại không biết rằng Cố Phong Úy thật sự bội phục mình.

Cố Tứ lang nói: “Tống Tam Nương lớn lên ở biên quan. Lúc trước, tuy phần lớn mấy lời đồn ở kinh thành về nàng ấy không phải thật, nhưng mà có chỗ có thể tin. Đó chính là giỏi võ nghệ, tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, có hiểu biết về binh pháp, tính tình lại thẳng thắn. Ngày ấy ta gặp nàng ấy hơi vội vàng, song, có thể thấy bước đi nàng vững vàng, hơi thở điềm tĩnh, là dáng người chỉ có thể đạt được sau nhiều năm luyện võ. Có thể thấy ngày thường nàng ấy là người rất chăm chỉ, chịu khó.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Phạm Sùng Thanh không thể tin được: “Thật sự? Ngươi cũng chịu sùng bái một người võ tướng?”

Cố Tứ lang xua tay phản bác và tiếp tục: “Bản thân Tống Tam nương cũng nói rằng ở biên quan không có nhiều sách vở, điều này chứng minh ngày thường nàng ấy hẳn không yêu thích xem thơ ca hay phân thích thơ văn. Cái này hoàn toàn khác hẳn với Ngũ đệ ta.”

Tống Sơ Chiêu thật mạnh gật đầu, nghiêm túc nói: “Chính xác là như vậy, nàng ấy vô cùng không thích!”

Phạm Sùng Thanh nói: “Nhưng ta thấy Ngũ lang là người không thích nói chuyện, mà Tống Tam nương lại không rành về văn thơ, vậy chẳng lẽ hai người không có gì để nói chuyện sao?”

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ một lúc, mỗi khi Cố Ngũ lang và nàng ở bên nhau, Cố Ngũ lang chưa bao giờ nói về thơ sách gì cả.

Cố Tứ lang vỗ mặt bàn thật to một lần nữa: “Thế nhưng ngày hôm đó ta thấy nàng ấy, nàng ấy lại có thể xem được sách của Mẫn Công!”

“Ông trời ơi!” Phạm Sùng Thanh kinh hô một tiếng, lại thành khẩn hỏi, “Mẫn Công là ai?”

Cố Tứ lang vỗ bàn: “Ngươi nhìn lại ngươi đi! Vậy mà cũng không biết ông ấy là ai. Mẫn công là một vị đại nho nổi danh thời tiền triều. Trong cuộc đời của mình, ông đã thu thập một số lượng lớn ghi chép của các bậc tiền bối về Chu Dịch*, lại biên soạn thành sách. Trong đó còn tổng hợp có rất nhiều bản đơn lẻ đã biến mất từ lâu. Nói tóm lại là những thứ chúng ta xem không hiểu.”

**Chu Dịch là tác phẩm kinh điển, là cơ sở của khoa học dự đoán, khoa học thông tin, ra đời từ vũ trụ quan đối lập thống nhất, là phương pháp luận đạo giáo và nho giáo Trung Hoa cổ đại, chỉ rõ quy luật và quy tắc phát triển, biến hóa của các sự vật trong vũ trụ, có thể được biết với tên gọi khác như “đại số học vũ trụ”, “hòn ngọc của vương miện khoa học” (Theo Wikipedia)*

Phạm Sùng Thanh chịu thua nói: “Chắc chắn ta xem không hiểu.”

“Nàng vì Ngũ đệ mà có thể hy sinh đến như vậy. Ngay cả khi muốn ta vì Ngũ đệ mình mà xem mấy quyển sách như vậy, ta đành…” Cố Tứ lang chậm rãi nâng lên tay, áy náy ôm quyền về phía Tống Sơ Chiêu, “Xin lỗi vì không làm được!”

Tống Sơ Chiêu: “……” Thật ra cũng không cần như thế. Chưa nói đến chuyện khác, Ngũ đệ ngươi hoàn toàn không thể nào cho ngươi mượn sách đâu.

Phạm Sùng Thanh đã chấn động, trong lòng hắn khó có thể kiềm chế.

Hắn mặc sức tưởng tượng nói: “Nếu như cũng có nữ tử có thể vì ta mà học

cưỡi ngựa bắn cung, học đá cầu…”

Cố Tứ lang vô tình nói: “Vậy thì ngươi nên tỉnh lại đi.”

Phạm Sùng Thanh rưng rưng vì tủi thân.

Thật ra cũng không cần nàng ấy học phi ngựa thật giỏi để chạy băng băng theo hắn. Chỉ cần truyền cho hắn mũi tên, trầm trồ khen ngợi hắn, thì hắn đã thỏa mãn rồi.

Phạm Sùng Thanh tự mình suy nghĩ lại, chân thành nói: “Cho dù nàng ấy chỉ làm bộ thôi, nhưng có thành ý như vậy thì đến cả ta cũng cảm động.”

Cố Tứ lang nói: “Cho nên nói bọn hắn nhanh chóng dẹp cái suy nghĩ này đi. Ngũ đệ ta cũng rất tốt với Tam nương. Không lẽ ngươi đã quên mất chuyện lần trước hắn đánh nhau với ngươi cũng vì Tống Tam nương đấy sao?”

Phạm Sùng Thanh cũng nghĩ như vậy. Một người điềm tĩnh như Cố Ngũ lang cũng có thể vì Tống Tam nương mà tức đến độ sùi bọt mép. Hai người bọn họ quả thật là “tình ta tháng tháng, năm năm vẫn tròn.” [1]

Không hổ là Cố Ngũ lang, bất kể làm gì thì hắn đều cực kỳ nghiêm túc!

Tống Sơ Chiêu bị Phạm Sùng Thanh nhìn chằm chằm đến mức toàn thân tê dại, nàng không khỏi run lập cập.

Phạm Sùng Thanh hỏi: “Mấy ngày nữa là có viên đình yến, hai người các ngươi có muốn đi hay không?”

Tống Sơ Chiêu: “Viên đình yến?”

Viên đình yến này được tổ chức vào gần Tết Trung Thu, do Lễ Bộ quản lý.

Lúc tổ chức sẽ có quan viên đi kiểm tra, thỉnh thoảng cũng được bệ hạ đi dạo qua một vòng.

Những năm trước, yến tiệc đã mời gia đình của một số vị quan lớn, vừa tuy ển chọn thiên tử môn sinh*, vừa mời các tài nữ và giai nhân nổi tiếng tới đâ y để bắt đầu yến tiệc. Nói tóm lại, đây là bữa tiệc rượu vừa nghe nhạc vừa n gâm văn thơ của mấy người trẻ tuổi.

**Thiên tử môn sinh: Những môn sinh được chính hoàng đế thừa nhận.*

Cho dù là để xã giao hay là để thể hiện tài năng của mình, đây là một bữa tiệc có tiêu chuẩn rất cao, tự nhiên không thiếu được sự cạnh tranh hơn thua ngoài sáng lẫn trong tối.

Hai vị công tử chưa thành thân ở phủ Quốc công lúc nào cũng nhận được thiệp mời. Tống Sơ Chiêu mới vừa hồi kinh năm nay, dựa vào gia thế của nàng, hắn cũng có thể thu được một tấm.

Cố Tứ lang nói: “Xem ra Ngũ đệ đã quên. Nhưng mà cũng không sao, dù sao lúc đó chỉ cần ngươi đi là được. Ngươi đã có hôn ước, lại không cần nổi danh, thì cùng lắm là đi đến đó lộ mặt mình ra mà thôi.”

Phạm Sùng Thanh đồng ý: “Đúng đấy, còn ta mới người không yên lòng đây. Năm nào Quý Vũ Đường cũng làm mất thể diện của ta, ta chỉ ước gì có thể hất bát rượu lên mặt hắn!”

Cố Tứ lang: “Năm nay hắn đã ốc còn không mang nổi mình ốc, hắn sẽ không làm khó dễ ngươi đâu.”

Hai người bọn họ trò chuyện thoải mái, còn trong lòng Tống Sơ Chiêu lại là mồ hôi lạnh đang túa ra.

Làm sao lại không sao? Muốn nàng đi tham gia cái hội thơ gì gì đó, chẳng lẽ lại không phải là đi đời cái mạng già của nàng hay sao?

Bên kia, Cố Tứ lang còn đang nói: “Thật ra ta càng lo lắng cho Tống Tam nương hơn. Ngươi nói xem, ở kinh thành này có nhiều nữ tử ái mộ Ngũ đệ ta như vậy, chẳng phải sẽ đỏ mắt khi nhìn thấy Tống Tam nương hay sao?”

Sau khi Phạm Sùng Thanh rõ ràng về mối quan hệ của hai người họ Tống v à Cố, thì tự giác xem Tống Tam nương như là huynh đệ của mình, thế nên h ắn cũng lập tức ưu sầu: “Có lý. Bên nam giới có không ít tranh đấu gay gắt t hì nghe nói nữ giới bên kia cũng không nhường nhau dù chỉ một tấc. Tam c ô nương ở biên quan lâu rồi, vốn dĩ không thích mấy chuyện quanh co lòng vòng, sợ rằng sẽ không quen với chuyện trong kinh thành.”

Cố Tứ lang: “Hơn nữa nhìn vào đủ loại sự tình xảy ra từ khi nàng ấy hồi kinh, quả thật có người ghen ghét nàng ấy, thậm chí còn sử dụng cả những thủ đoạn hạ lưu.”

Phạm Sùng Thanh than thở: “Hai ta là nam tử hán, không thể nào tính toán so đo với mấy người nữ tử ở bên ngoài được. Nếu như các nàng ấy đều nha m hiểm giống như Quý Vũ Đường, thay đổi biện pháp làm cho Tam nương mất mặt trong buổi tiệc thì làm sao bây giờ?”

Tầm mắt của Tống Sơ Chiêu đảo qua lại giữa hai người, thấy họ quan tâm đến mình nhiều như quan tâm đến muội muội ruột thì trong lòng chứa chan cảm xúc không nói thành lời.

…Ta cảm ơn các ngươi.

Nhưng trên đời này hẳn là không có bất kỳ ai có thể khiến “Tống Tam nương” hiện tại xấu hổ. Chi bằng nên quan tâm về “Ngũ lang” trước mặt thì hơn.

Cố Tứ lang tạm thời nghĩ không ra cách, nhưng hắn nhìn thấy Tống Sơ Chiêu trưng ra vẻ mặt u sầu bên cạnh, bộ dáng trầm tư suy nghĩ. Vì để cho nàng yên tâm, hắn nhanh chóng hừ một tiếng rồi không khách khí nói: “Ta lại muốn nhìn xem ai dám gây sóng gió! Phạm Sùng Thanh, ngươi đi trước hỏi thử xem có huynh đệ nào muốn đi, kêu bọn hắn chú ý một chút. Lúc này ta sẽ không ầm ĩ với ngươi, trước tiên chú ý giúp Tống Tam nương đã rồi lại nói sau.”

“Được!” Phạm Sùng Thanh nói, “Ngươi yên tâm đi Ngũ lang, làm sao có th ể để cho Tam cô nương bị người khác làm khó dễ trước mặt chứ? Cùng lắm thì thị cười nhạo vì không biết đọc sách lại đi làm trò hề linh ta linh tinh th ôi. Ta là người thành thạo nhất trong việc giải quyết những việc như vậy!”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu vẫn có chút cảm động. Tuy Phạm Sùng Thanh và Cố Tứ lang như mấy kẻ sửu nhi [2], nhưng khi gặp chuyện vẫn nhắc đến tình huynh đệ.

Nếu như vẫn chưa hoán đổi như hồi trước, những người này sẽ không thân thiết với mình như vậy. Cho nên dẫu nàng ở biên quan nhiều năm, nhưng để tìm một người huynh đệ nói chuyện như thế này thì cũng không có.

Đây là lần đầu tiên nàng có thể đơn giản và thẳng thắn đạt được thứ gọi là “huynh đệ” như thế.

Chỉ là sự cảm động này còn có thêm cái dở khóc dở cười.

“Ta sẽ dặn dò nàng ấy.” Tống Sơ Chiêu nói, “Nàng ấy rất thông minh, không cần lo lắng cho nàng ấy đâu.”

……

Phạm Sùng Thanh cứ hứa đi hứa lại với nàng, rồi lại nói rằng sẽ đến đây đón bọn họ vào ngày yến tiệc. Sau khi ước định xong, hắn ta mới chịu xoay người, rời khỏi Cố phủ một cách nhanh chóng.

Tiễn Phạm Sùng Thanh xong, Tống Sơ Chiêu lại tiếp tục lo âu về việc yến hội.

Thế là nàng đi tìm Cố Phong Giản để hỏi một chút, rốt cuộc hắn có muốn đi hay không. Dù sao thì nếu có rắc rối xảy ra, đó chính là vứt đi mặt mũi của Cố Phong Giản. Văn nhân bọn họ đều xem trọng thể diện, nàng không muốn đến lúc đó Cố Phong Giản lại vì chuyện này mà hiểu lầm nàng, rồi lại đổ lỗi cho nàng.

Vì chuyện này mà Tống Sơ Chiêu không yên lòng, thế nên khi màn đêm buông xuống, nàng muốn đi tìm người ta để giải thích rõ ràng.

Nàng đến Hạ phủ đúng là quen cửa quen nẻo. Chỉ là không nghĩ tới mới có hai ngày mà nàng lại tới đây lần nữa.

Có lẽ bởi vì đến đây nhiều lần rồi nên lá gan nàng cũng lớn theo. Lần này nàng trực tiếp nhảy vào trong viện.

Tứ phía đều tối mịt, có bóng cây đương lắc lư. Bên hông ô cửa sổ vẫn còn một tia sáng, chứng tỏ người bên trong vẫn chưa nghỉ ngơi.

Tống Sơ Chiêu cẩn thận sờ lên, núp dưới tường nghe ngóng một hồi, sau khi biết chắc Xuân Đông không có ở bên trong, nàng yên tâm đẩy cửa sổ, làm lộ ra khuôn mặt của mình.

Cố Phong Giản đang ngồi đằng sau bàn. Hắn thấy nàng nên buông sách xuống, móc ngón tay ra hiệu cho nàng đi vào.

Tống Sơ Chiêu nhanh nhẹn nhảy từ ngoài cửa sổ vào trong phòng.

Tống Sơ Chiêu quan tâm hỏi: “Hôm nay ngươi đã khỏe hơn chưa Cố Ngũ lang?”

Cố Phong Giản âm thầm thở dài. Hắn cảm thấy mình đã hoàn toàn không có duyên với từ “khỏe hơn” rồi.

Tống Sơ Chiêu thấy hắn không trả lời thì đi đến bên người hắn, đoạn, cẩn thận quan sát vẻ mặt hắn một phen.

Sắc mặc không tồi, thoạt nhìn không có việc gì, nhưng mà tâm trạng thì không được tốt lắm.

Tống Sơ Chiêu ngồi xuống bên người hắn, Cố Phong Giản hỏi: “Mỗi tháng các ngươi đều có chuyện phiền toái như vầy sao?”

“Đúng vậy. Ta còn khá tốt, có mấy người đau đến độ không thể duỗi thẳng t hắt lưng được, vậy mà còn phải làm việc với nước lạnh, xử lý việc nhà từ tr ong ra ngoài. Vì để tiết kiệm củi lửa mà cho dù là mùa đông cũng hiếm khi dùng nước ấm, muốn làm cái gì cũng phải sờ soạng để làm.” Tống Sơ Chiê u cười lạnh, “Vậy mà luôn luôn có người cảm thấy nữ giới chỉ làm ra vẻ. Ta thật muốn những nam tử đó cũng được trải nghiệm một lần. Xem họ kiếm s ống bên ngoài là khó, hay gánh vác công việc nhà nặng nhọc với cơ thể đau đớn thì khó hơn.”

Vẻ mặt của Cố Phong Giản hiện lên vẻ chăm chú: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

Hắn nói xong thì lắc đầu, cảm thấy mình đại khái là điên rồi nên mới thảo luận với Tống Sơ Chiêu loại chuyện như thế này.

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Tất nhiên, ta không phải nói Cố Ngũ lang ngươi đâu. Ta biết ngươi là người lương thiện và có trí tuệ nhất mà.”

Cố Phong Giản được người khác khích lệ nhưng cũng chẳng vui vẻ gì, hắn vẫn uể oải như cũ: “Ta không phải như vậy đâu.”

Tống Sơ Chiêu: “Còn nữa, ta đang tính nói cho ngươi một việc đây.”

Cố Phong Giản giống như vô tình nói: “Nếu như không có việc thì ngươi sẽ không đến đây tìm ta.”

Tống Sơ Chiêu hạ tuyên bố: “Nếu không có chuyện gì thì ta cũng tới tìm ngươi được mà! Chỉ là gần đây không tiện. Cả nhà ngươi và nhà ta đều nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

Khóe môi Cố Phong Giản cong lên như có như không: “Ngươi nói đi.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Chính là bữa việc văn vẻ làm phiền người khác đó. Ngươi có biết không? Ngươi có muốn đi không?”

Cố Phong Giản: “Đi chứ. Năm nay ngươi mới trở về kinh thành, nếu như không đi lại tỏ vẻ là mình đang sợ ai.”

Tống Sơ Chiêu chần chờ hỏi: “Vậy ta có cần đi không?”

Giọng điệu của Cố Phong Giản lạnh xuống, hắn nheo mắt nhìn nàng: “Chẳng lẽ ngươi muốn ta đi một mình hay sao?”

Tống Sơ Chiêu vội xin tha: “Ta đi ta đi! Nếu như có người bắt nạt ngươi, ta sẽ giúp ngươi nhìn xem. Ta chỉ lo lắng làm cho người khác nhìn ra manh mối, rốt cuộc ta cũng không biết làm thơ. Lỡ có người kiểm tra thì làm sao bây giờ?”

Vẻ mặt của Cố Phong Giản có xu hướng dịu lại, hắn nói: “Yến tiệc đã chuẩn bị xong, lại có Tết Trung thu đang đến gần thì đề tài sẽ không có gì khác hơn là yêu cầu ngươi làm bài thơ liên quan đến phong hoa tuyết nguyệt*, lại uống thêm mấy ly rượu. Ngươi có thể học thuộc vài bài thơ, đến lúc đó có ai hỏi điều gì trong hội thơ thì đọc ra một bài, giả vờ như cảm hứng vừa lóe lên.”

** Phong hoa tuyết nguyệt: gió, hoa, tuyết và trăng.*

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc: “Còn có thể như vậy?”

“Tất nhiên có thể như vậy.” Cố Phong Giản nói, “Bằng không, ngươi nghĩ trên đời này có nhiều nhân tài kiệt xuất như vậy sao? Có người còn cố ý mời nhân sĩ viết trước cho bọn họ, sau đó lại tiến lên ngâm thơ, văn và võ rất khác nhau, khó thử độ sâu cạn chỉ sau một lần thi thố. “

Hai ngày nay Tống Sơ Chiêu lăn lộn chung với Phạm Sùng Thanh nên kỹ n ăng nịn nọt đã tăng mạnh, gần như theo bản năng mà thốt lên: “Thảo nào trê n đời này có rất nhiều người mua danh chuộc tiếng như vậy. Ngũ lang, ngư ời đừng có kết bạn với bọn họ!”

Cố Phong Giản: “Đến lúc đó sẽ có rất nhiều thanh niên tài tuấn tham gia, m ọi người đều muốn có cơ hội để biểu hiện nên sẽ không không cố ý làm phi ền ngươi, tạo cơ hội cho ngươi khoe mẽ. Cùng lắm thì có mấy quý nhân que n thuộc với ngươi, họ sẽ gọi tên và yêu cầu ngươi làm một bài thơ để hâm n óng không khí thôi.”

“Vậy thì ta có thể yên tâm.” Tống Sơ Chiêu thở phào nhẹ nhõm, rồi lại ném cho hắn ánh mắt tâng bốc: “Cũng nhờ vào tài danh bên ngoài của Cố Ngũ lang đã cứu ta khỏi phần lớn phiền toái.”

Cố Phong Giản ngồi thẳng người, giọng điệu có vẻ thản nhiên: “Thật may. Ta còn đặt mấy tập thơ ở trong thư phòng, ngươi có thể tùy ý chọn mấy tập để học.”

Sau khi nghe một câu nói vô số lần, Tống Sơ Chiêu lại thuận miệng than th ở: “Không hổ là Ngũ lang!”

Cố Ngũ Lang trầm ngâm liếc nhìn nàng một cái, tựa hồ thấy nàng hơi kỳ lạ, sau đó lại gật đầu vì vô cùng hưởng thụ lời khen này.

……..

Chú thích

[1] Nguyên gốc Tình so kim kiên (情比金坚): Tình yêu còn kiên cố vững chắc hơn vàng

[2] Nguyên gốc Lăng Đầu Thanh (愣头青), là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mâu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

Vậy nên Lăng đầu thanh không khác gì với trẻ trâu hết

------oOo------

Chương 30: Cam đoan

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người ngồi im lặng trước ánh nến.

Tống Sơ Chiêu đột nhiên phát hiện, sau khi thổi phồng xong thì nàng không còn gì để nói.

Nàng chỉ có thể nghiêng đầu, lễ phép nhìn Cố Phong Giản.

Ánh sáng vàng sẫm chiếu vào mặt Cố Phong Giản, làm mềm đi đường nét h ình dáng của hắn. Hắn lười biếng ngồi trên ghế, ánh mắt chỉ chứa mỗi sự th ản nhiên.

Bởi vì bàn tay của Cố Phong Giản luôn ở bên ngoài, các khớp ngón tay của hắn hơi đỏ lên vì lạnh. Tống Sơ Chiêu thấy hắn hết lần này tới lần khác đều dùng lòng bàn tay xoa vào ngón tay thì biết hắn vẫn sợ lạnh.

Nàng đi kéo một cái chăn lông vừa dày vừa nặng tới, đặt nó lên đùi hắn nhằ m giữ ấm cho Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản kéo chăn lên và cười với nàng.

Thế nên, cuối cùng Tống Sơ Chiêu lại có chuyện để nói. Nàng tận tình khuy ên bảo: “Cố Ngũ lang, ngươi nên đi ngủ sớm một chút. Mỗi lần ta đến đây đ ều thấy ngươi thức khuya, không lẽ quyển sách đó lại hay đến như vậy?”

Cố Phong Giản với tay chạm vào tập sách trên bàn: “Nó rất hay. Vả lại ta cũ ng không có chuyện gì khác để làm. Há có thể thú vị bằng Hoàng Đào.”

Tống Sơ Chiêu ngơ ngác nói: “Hoàng Đào là ai? Bằng hữu mới của ngươi sao? Nhưng mà ta đâu thấy ngươi ra ngoài gặp gỡ mọi người đâu?”

Cố Phong Giản nhìn lên cái tên trên bìa, hắn che đi mặt sau quyển sách, rồi bình tĩnh gật đầu nói: “Ừ. Dùng văn để kết bạn.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Vậy thì quá tốt rồi!”

Giọng nói chuyện của Tống Sơ Chiêu hơi lớn một chút, chợt nghe thấy bên ngoài có động tĩnh nhỏ, nàng hoảng sợ, bèn trốn vào phía dưới bàn.

Đợi một lát, tiếng động bên ngoài đã ngừng lại.

Nàng không chắc điều đó có nghĩa là gì, dù sao thì đó cũng không phải là một chuyện tốt.

Khi Tống Sơ Chiêu chuẩn bị rời đi, Cố Phong Giản lại mở miệng nói: “Còn một chuyện nữa, ta phải hỏi ngươi cho rõ ràng. Nếu như có ai đó cố tình gâ y khó dễ cho ngươi…
Nói chính xác hơn là làm khó dễ ta, ta có nên giả vờ không bằng người ta, c hỉ nói qua loa vài lời đáp lễ lại bọn họ hay không?”

Tống Sơ Chiêu không chút nghĩ ngợi nói: “Tất nhiên là phải mắng trở lại chứ!”

Cố Phong Giản: “Ngươi không sợ sẽ có người nghi ngờ ta?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Có cái gì để nghi ngờ? Bọn họ chưa từng thấy ta làm thơ, làm sao biết ta không làm được chứ? Dù cho sau này bị phơi bày thì cứ

xem như là ngươi dạy cho ta. Nếu trong yến hội có nhiều người lừa gạt nhau như vậy, thì thêm cả ta nữa cũng có gì đâu.”

Cố Phong Giản cũng nghĩ là không sao nên “Ừm” một tiếng.

Tống Sơ Chiêu đi khe khẽ đến bên cửa sổ: “Ta đi trước đây, chờ cho đến bữa yến hội hôm đó, ta sẽ tới đây đón ngươi.”

…….

Người Cố phủ tựa hồ không để ý đến buổi tiệc này, từ sau khi Phạm Sùng Thanh nhắc tới một lần, thì sau đó cũng chẳng còn ai quan tâm nữa. Tống Sơ Chiêu bỏ chút thời gian để ghi nhớ hết mấy tập thơ mà Cố Phong Giản đã nói, thậm chí còn học luôn cả hai bản ghi chép tùy ý rất dài của hắn. Ngày thường đúng là nàng không thích đọc sách, lúc này lại có nhiệm vụ trong người
khiến cho nàng rất phấn khởi. Song, trong lòng nàng vẫn thấp thỏm, dù sao nàng vẫn là người rất trung thực, chưa từng phải dùng tới chiêu số vòng vèo như vậy.

Sau hai ngày, Cố Tứ lang cầm theo thiệp mời tới đây, thản nhiên ném nó cho nàng, làm cho tâm tư muốn rút lui của nàng bị đánh vỡ.

Ngay sau đó, bên Quý Vũ Đường cố tình đưa sang một đám đồ tạ lễ, tỏ vẻ cảm tạ vì lúc trước nàng đã bênh vực cho hắn ta giành lẽ phải.

Nghe đâu đây là lần đầu tiên Cố Ngũ lang nhận được lễ vật từ bạn cùng lứa, thế nên Cố phu nhân rất hăng hái, bà cất hết toàn bộ vào nhà kho để lưu trữ riêng.

Thật ra Tống Sơ Chiêu càng muốn có thể tán gẫu với Quý Vũ Đường một chút. Nghe như lời Phạm Sùng Thanh nói, bữa tiệc này thì người rắc rối

nhất chính là đám người của Quý Vũ Đường. Nếu như có thể đạt được sự đồng thuận của đối phương, Tống Sơ Chiêu cũng không cần lo lắng về việc sẽ bị ai đó làm xấu mặt trong bữa tiệc.

Đáng tiếc là phụ mẫu của hắn cảm thấy nhi tử mình làm việc quá mức phách lối, nên mới có thể rước lấy tai họa của ngày hôm nay. Bèn tức giận nhốt hắn ở trong phòng, cho hắn tự mình kiểm điểm lại bản thân, trước khi đến buổi yến tiệc thì sẽ không được ra khỏi cửa.

Tống Sơ Chiêu cứ như vậy nghênh đón ngày bắt đầu bữa yến tiệc.

……..

Yến hội được tổ chức vào buổi tối. Khi bầu trời vẫn còn xám xịt, Phạm Sùng Thanh đã xách đèn đi đến Cố phủ đón người như đã hẹn.

Tống Sơ Chiêu cho rằng cái gọi là bạn đồng hành của Phạm Sùng Thanh th ật ra chỉ là bạn đồng hành đơn thuần. Kết quả là vào ngày khởi hành, hắn ta dẫn theo một nhóm anh em của mình cùng với nhóm người bên phía Cố Tứ lang tạo thành hai nhóm nhân mã xếp hàng ngay ngắn đứng ở trước cửa Cố phủ, chờ Tống Sơ Chiêu cùng nhau đi ra ngoài với tinh thần chiến đấu sôi s ục.

Ai nấy đều là con cháu của mấy vị quan hiển vinh, bọn họ ăn mặc thật hoa lệ vì lần tham gia yến hội lần này. Màu sắc được chọn theo thiên hướng màu sẫm, đai lưng và phát quan [1] nạm ngọc dát vàng, cùng với cái đèn được làm rất tinh xảo và lạ mắt trên tay, thì chỉ cần nhìn thoáng qua là biết được thân phận bất phàm.

Hai nhóm người một ăn một võ với phong cách hoàn toàn khác nhau đang rất hăng hái, lại thêm ngoại hình nổi bật nên thu hút rất nhiều ánh nhìn của người khác.

Thật đúng là một đám thanh niên tuấn tú!

Tống Sơ Chiêu đứng yên lặng ngay cửa trong chốc lát, cảm nhận được ánh mắt nóng rực của quần chúng đang vây xem, nàng chỉ ước gì mình có thể rờ i đi một mình. Thế nhưng Phạm Sùng Thanh lại hoàn toàn không cho nàng cơ hội này, hắn vừa thấy nàng xuất hiện đã cười hì hì rồi tiếp cận, nói: “Ngũ lang, cuối cùng ngươi cũng đi ra rồi! Ngươi tính mặc như vậy để đi đến đó hay sao?”

Lúc này Tống Sơ Chiêu mặc một bộ đồ xanh lơ như màu trăng, không khác gì ngày thường. Vốn dĩ nàng không thích đeo thêm trang sức bằng ngọc vì hoạt động không tiện, thế nên lần này cũng không mang theo.

Bình thường thì nhìn cũng không có vấn đề gì, nhưng lúc này lại tương phản với mấy người này, nên trông nàng vô cùng giản dị, không có đủ hơi thở tiền tài trên người.

Ban đầu, nàng muốn khiêm tốn một chút, tốt nhất có thể mờ nhạt trong biển người, thế mà nàng lại quên suy xét đến việc người tham gia yến hội sẽ không thuộc về phạm trù “người thường”, thay vào đó lại là dạng “người xuất chúng”.

Cố Tứ lang cũng đi theo phía sau, hắn cười hào sảng: “Ngũ đệ của ta cùng lắm là đi lướt ngang sân khấu mà thôi, ăn mặc lộng lẫy để làm gì? Huống chi cho dù đệ ấy mặc đồ đơn giản bằng vải thường thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tên tuổi của đệ ấy cả. Ai dám làm lơ với đệ ấy chứ?”

“Điều này cũng đúng.” Phạm Sùng Thanh lại lần nữa kính nể nói, “Ngũ Lang quả nhiên không màng danh lợi, không để tâm đến những thứ hư vinh!”

Tống Sơ Chiêu: “……” Thật ra không phải như thế đâu.

Nàng vội vã rời đi, bèn nói: “Đi thôi.”

“Được!” Trong tay Phạm Sùng Thanh là một cái đèn bằng đồng có hình dạn g của một con vật. Hắn lại là kẻ có sức lực rất lớn nên khi hắn vung tay lên, đèn nhanh chóng đong đưa, ngọn lửa theo đó cũng nhảy lên đôi chút. Hắn h ưng phấn nói: “Chúng ta đi đón Tống Tam nương thôi!”

Tống Sơ Chiêu: “……?” Không biết Cố Phong Giản có hiểu lầm mình cũng là một tên ngốc hay không.

Tống Sơ Chiêu vừa đấu tranh lại có chút chần chờ, thế nhưng nàng quả thật không thể để Cố Phong Giản đi yến hội một mình được; vậy nên tuy trong lòng nàng vẫn còn do dự nhưng lại đi như bay về phía Hạ phủ.

Nhận được tin tức từ quản sự, Cố Phong Giản khác áo ngoài rồi nhanh chóng bước ra, đi theo còn có Hạ lão gia và Hạ phu nhân.

Ba người nhìn đội ngũ hùng hậu gần hai mươi người ở cửa thì sửng sốt, nhất thời không nói nên lời.

May mắn thay, các tiểu bối như Phạm Sùng Thanh vừa chờ rất lễ phép lại c òn cười rất ngây ngô, mới làm không khí không trở nên xấu hổ.

Ánh mắt Cố Phong Giản liếc một vòng nhìn đám đông xung quanh, hắn rất hoang mang.

Trước đây hắn hoàn toàn không thân với Phạm Sùng Thanh, hơn nữa con cá i của những quan lớn này cũng có tính kiêu ngạo riêng, đặc biệt là Phạm Sù ng Thanh, không phục ai cả, càng không chủ động lui tới với mình. Làm sa o mới không gặp một thời gian, vòng bạn tốt của mình đã mở rộng thế này r

ồi?

Không phải Tống Sơ Chiêu nói rằng nàng ấy bị Cố Quốc công ép đọc sách sao?

Ánh mắt của Cố Phong Giản vừa nhìn về phía Phạm Sùng Thanh một lúc, đã bị nụ cười ngây ngô của đối phương đuổi trở về.

Nếu như người tới là Quý Vũ Đường thì cũng thôi, có thể giải thích là lời cả m ơn. Nhưng không phải hai người này vừa mới đánh nhau sao? Không phả i Phạm Sùng Thanh và Tứ ca không thể ở cùng nhau như nước với lửa hay s ao?

Cố Phong Giản lắc lắc đầu, nhìn về phía Tống Sơ Chiêu nhướng mày, tỏ vẻ hoang mang. Trong đầu Tống Sơ Chiêu chứa quá nhiều tin tức vụn vặt nên cũng không thể giải thích được thâm ý của hắn, vì thế nàng cũng nhướng m ày để đáp lại.

Cố Phong Giản càng mê mang.

Xuân Đông thấy hai người bọn họ làm mặt quỷ, nàng ấy cong môi lộ ra một nụ cười như nhìn thấu thế sự.

Hạ lão gia vuốt trán mình, trầm ngâm đi về phía trước, ông đi vòng qua vòng lại Tống Sơ Chiêu hai lần.

Tống Sơ Chiêu bị ngoại tổ phụ nhìn chằm chằm thì cảm thấy sợ hãi, nàng vẫn giả vờ đối mặt với ông một cách điềm tĩnh và mỉm cười vấn an ông.

Hạ lão gia chỉ vào đám người Phạm Sùng Thanh, hỏi: “Đây là người mà ngươi đã gọi?”

Tống Sơ Chiêu tự hỏi nên trả lời như thế nào: “Thật không dám giấu giếm, t hật ra bọn họ là……” Kẻ không mời mà đến!

Phạm Sùng Thanh ở bên cạnh nàng còn nhanh hơn một bước, hắn vỗ ngực mình đảm bảo: “Hạ lão tướng quân cứ yên tâm, hôm nay có nhiều người ma ng Tam nương ra ngoài như vậy thì sẽ quan tâm đến nàng ấy, tuyệt đối khôn g làm nàng ấy bị ức hiếp!”

Các huynh đệ đi theo đều bày tỏ lòng trung thành.

“Tam nương là người của Hạ gia, cũng xem như là muội muội của vãn bối. Hạ công yên tâm, chúng vãn bối sẽ chăm sóc nàng ấy thật tốt.”

“Nhiều người cùng nhau tới như vậy, ắt hẳn sẽ không có người nào không có mắt, dám tìm Tam nương gây phiền toái đâu.”

“Sau khi yến hội kết thúc, chúng vãn bối sẽ đưa Tam nương trở về bình an.”

Tai Tống Sơ Chiêu ù đi vì tiếng ồn ào của họ, nàng thở không ra hơi. Nàng cảm thấy rằng danh vọng một đời của Cố Ngũ lang ước chừng không giữ được nữa.

Mặc dù vẻ mặt của Cố Phong Giản rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại hỗn loạ n từ nãy đến giờ. Hắn không ngừng nhìn về phía Tống Sơ Chiêu, càng nhìn càng dùng sức, song, Tống Sơ Chiêu lại chột dạ nên không dám nhìn thẳng về phía hắn.

Vở kịch còn chưa diễn xong, ai ngờ khuôn mặt căng thẳng của Hạ lão gia chợt nở nụ cười, ông quát lên một tiếng tràn đầy năng lượng: “Tốt lắm!”

Ông ấy đập mạnh vào vai Tống Sơ Chiêu khiến cho cả người nàng run lên.

“Cố gia Ngũ lang đúng là có lòng mà, quả nhiên Chiêu Chiêu không có nhìn lầm ngươi.” Hạ lão gia cười nói, “Ngươi mang con bé đi đi, nhớ kỹ là nên về sớm đấy.”

Hạ phu nhân cũng nhịn cười ở bậc thang.

Hạ lão gia nói: “Tam nương mới trở lại kinh thành nên còn có rất nhiều nơi không quen. Ban đầu ta còn muốn tự mình đưa con bé đi, nhưng nay xem ra không cần rồi. Có ngươi ở đó ắt có thể giúp đỡ một chút. Nhưng ngươi nhớ kỹ, đêm nay là tiệc rượu, tuyệt đối không phải là nơi có thể làm ầm ĩ. Nếu như có chỗ nào không vui thì trước tiên cứ đưa Tam nương về đã.”

Tống Sơ Chiêu chắp tay thi lễ đáp: “Dạ, Hạ Công.”

Hạ lão gia xoay người, ông đưa tay ra hiệu về phía Cố Phong Giản: “Mấy người trẻ tuổi các ngươi mau đi đi.”

Cố Phong Giản chậm rãi đi xuống, đám người Phạm Sùng Thanh có ý thức lùi sang một bên, để hai người họ đi ở giữa còn mình thì cười hi hi ha ha ở đằng sau.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy càng xấu hổ.

Cố Phong Giản thấy cơ thể nàng ấy cứng đờ, tay chân không có lực, hắn cúi đầu xuống, nhìn thấy trong tay nàng ấy có chiếc đèn bằng giấy nên hỏi: “Ta không có sao?”

Cái đèn trong tay Tống Sơ Chiêu rất nhẹ, ai cũng có thể cầm được. Nghe hắn nói thế, nàng vội đưa đèn sang: “Ngươi thích sao? Vậy ngươi cầm lấy đi.”

Cố Phong Giản thuận tiện nhận lấy.

Đám người Phạm Sùng Thanh thấy vậy thì gầm rú, phát ra âm thanh lạ ở ph ía sau. Tống Sơ Chiêu quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn bọn hắn, làm cho đám khỉ con nhanh chóng ngừng nói, chuyển sang thì thầm với nhau.

Đám người dần dần di chuyển về hướng của khu vườn.

Từ đầu tới cuối, dáng vẻ Cố Phong Giản tự nhiên, tựa hồ không chịu ảnh hưởng của đám người phía sau. Lại dường như rất thích cái đèn trong tay, nên hay nhấc nó lên xem rồi thả xuống giữa hai người.

Tống Sơ Chiêu nghiêng người thấp giọng hỏi: “Ngươi không tức giận sao?”

“Hả?” Cố Phong Giản, “Vì sao lại nghĩ rằng ta bực mình chứ?”

Tống Sơ Chiêu nghĩ: có rất nhiều thứ khiến cho hắn tức giận mà? Chẳng hạn như nếu là người đứng đắn thì sẽ cảm thấy nàng quả thật là “càn quấy”.

Cố Phong Giản lại nói tiếp: “Giống như cảm thấy ta dễ bị bắt nạt vậy.”

Tống Sơ Chiêu: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Cố Phong Giản: “Ngươi thật sự cảm thấy như vậy hả?”

Tống Sơ Chiêu kinh sợ nói: “Tự ngươi không nhận thấy sao?”

Cố Phong Giản trầm ngâm một lát, rồi cười như có như không: “Cho nên ngươi mới ra quân ồ ạt*, để cho bọn họ đến đây đón người?”

**Nguyên gốc Hưng sư động chúng (兴师动众): ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; động viên thi công; huy động nhân lực (thường mang nghĩa xấu).*

Tống Sơ Chiêu quay đầu nhìn qua mấy tiểu đệ đang giúp mình, bọn họ đều cảm nhận được ánh mắt của nàng nên mỉm cười thân thiện. Nụ cười xán lạn làm lộ ra hàm răng trắng như tuyết được ánh nến chiếu rọi, trông thật kỳ quái và u ám.

……Trong đầu nàng hiện lên ý từ chối.

Lúc này, lại nghe Cố Phong Giản nói: “Lần sau không cần như vậy đâu. Quá nhiều người.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Ta sẽ nhớ kỹ cho lần kế!”

Nàng đợi một lát, phát hiện Cố Phong Giản không đề cập về việc này nữa thì không khỏi thở ra nhẹ nhàng.

…….

Mọi người nói nói cười cười, đi chưa bao lâu đã đến khu vườn – nơi tổ chức yến tiệc.

Một đội Kim Ngô Vệ được trang bị chỉnh tề đang canh giữ ở lối vào, cẩn thận kiểm tra thân phận của mọi người.

Có tướng sĩ nhắc nhở mọi người, không được mang theo binh khí hay vật bén nhọn đi vào. Mọi người dừng lại, tự giác để bọn họ kiểm tra.

Cố Tứ lang dùng khuỷu tay huých về phía Tống Sơ Chiêu ý bảo: “Xem bên kia.”

Tống Sơ Chiêu nhìn theo, nàng phát hiện Phó Trường Quân cũng ở đây. Vốn dĩ ông ấy đang ngồi kế một cái bàn bên trong, lúc này nhìn thấy bọn họ

nên đã đi về phía bên này.

Theo lý mà nói, Phó Trường Quân hoàn toàn không cần ra mặt trong yến hộ i như vầy. Lúc này ông ấy lại ở đây, không biết là do được Hạ tướng quân g ửi gắm, hay là tối nay có quý nhân ghé thăm nên đến trước, chịu trách nhiệ m kiểm tra và sắp xếp.

Thấy đối phương xông thẳng lại đây, Cố Tứ lang xúc động nói: “Đúng là muốn cưới cô nương ở phủ Hạ gia thật không đơn giản mà. Ngũ đệ, đệ tự cầu phúc cho mình đi.”

Hạ gia cô nương tỏ vẻ, nàng cũng thấy thật khó khăn.

……

Chú thích

[1] Phát quan (发冠):

------oOo------

Chương 31: Kinh ngạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Phong Giản đi theo một tì nữ sang bên cạnh để kiểm tra người. Các nàn g cũng không dò xét nghiêm ngặt lắm nên chẳng mấy chốc, hắn đã có thể v ào bên trong, còn đám huynh đệ Tống Sơ Chiêu thì vẫn còn đứng chờ ở bên ngoài.

Mấy người Kim Ngô Vệ ở phía trước đang lục soát người rất cẩn thận, có lẽ vì Phạm Sùng Thanh cũng là võ nhân nên bọn họ cảm thấy có sự uy hiếp, c ũng tốn kha khá thời gian để dò xét. Phó Trường Quân tiếp cận nơi Tống Sơ Chiêu đang đứng, một tay ông ấn lên bả vai nàng, cười nói: “Cố công tử tới rồi sao? Hôm nay còn tới rất sớm như thế.”

Bàn tay của Phó Trường Quân bóp lên vai Tống Sơ Chiêu nhưng trên mặt ông ấy lại là nụ cười hết sức vui vẻ. Tống Sơ Chiêu chỉ có thể mỉm cười, nói: “Không biết hôm nay Phó tướng quân lại có việc trong người. Tướng quân đã vất vả rồi.”

Cố Tứ lang và huynh đệ của mình nhìn thấy khớp xương tay đang nhô ra của Phó Trường Quân do ông dùng sức thì cảm thấy sợ hãi. Bọn họ lùi lại một bước, tỏ vẻ sẽ không tham gia vào cuộc nói chuyện của hai người.

Phó Trường Quân cười nhẹ, ông nói bên tai nàng: “Kim Ngô Vệ của ta phụ trách việc tuần tra trong kinh thành, thế nên dù cho bất cứ khi nào, chỗ nào hay người nào lén lút, thì đều có thể bị binh lính tuần tra tìm ra được. Cố N gũ lang ngươi tuy ở nhà đã lâu nhưng động tác và tài nghệ rất linh hoạt, xe

m ra là người có tài năng xuất chúng, không phải là kẻ tầm thường. Thiên p hú như thế này không nên để cho hoang phí. Lần sau, nếu như ngươi còn m uốn đến Hạ phủ tìm nghĩa phụ lãnh giáo, thì không bằng đi đến võ trường c ủa Kim Ngô vệ để thử các chiêu thức đi. Ta thích nhất là dẫn dắt hậu bối có căn cơ tuyệt hảo, thậm chí ta cũng có thể thay ngươi đi hỏi thăm Cố Quốc c ông, ta nghĩ ông ấy hẳn sẽ đồng ý thôi."

Mồ hôi lạnh của Tống Sơ Chiêu lại tuôn ra.

Nói đến sợ là người không tin…Hết thảy đều là sự hiểu lầm mà thôi.

Phó Trường Quân hỏi: "Ngươi nghĩ như thế nào?"

Tống Sơ Chiêu cố gắng không để lộ ra sự nhút nhát của mình, nàng nói với bộ dạng "ai lay chẳng chuyển ai rung chẳng rời": "Tạ ơn Phó tướng quân nâng đỡ. Nếu rảnh rỗi, vãn bối sẽ đi xem."

"Thật có chí khí!" Phó Trường Quân xắn tay áo lên, khôi phục giọng nói là m cho những người xung quanh cũng nghe thấy, "Hiện tại có rất nhiều ngườ i như vậy, ta sẽ giúp huynh đệ mình một tay. Cố Ngũ lang, ngươi đi theo ta đến bên cạnh để kiểm tra."

Cố Tứ lang và Phạm Sùng Thanh rúc vào nhau, hai người kêu lên một tiếng đồng tình, nắm chặt tay lại và lùi lại một bước.

Tống Sơ Chiêu: "……" Cố Tứ lang, ta thấy rõ ngươi rồi.

Hai người dời bước sang một bên. Phó Trường Quân di chuyển tay của mình, khóe môi ông treo một nụ cười đầy ẩn ý.

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ một chút, quyết định xoay người lại. Nếu đã đối mặt với vị tổ tông này thì ít nhất nàng cũng không cần nhìn tới người khác.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi bàn tay to lớn của đối phương hạ xuống, nàng vẫn không khỏi mở mắt ra, con ngươi rung động.

Một chưởng này! Làm cho nàng cảm thấy kỳ kinh bát mạch* [2] đã tắt nghẽn lâu ngày được mở ra, đôi vai ẩn ẩn đau nhức trong nhiều ngày đã được thay thế bằng cảm giác đau đớn dữ dội, ngay sau đó là gân cốt căng cứng được kéo giãn ra, mang lại cảm giác thư thái chưa từng có.

**Kỳ kinh bát mạch: các kinh mạch trên cơ thể. Đọc kỹ hơn ở chú thích [2]*

Đã….Thật sảng khoái!!

Như có một vệt ánh sáng màu trắng mờ ảo hiện lên trước mắt Tống Sơ Chiêu, làm cho nàng nhớ đến niềm vui khi rong ruổi ở võ trường năm ấy.

Lại có thể như thế!!

Cố Tứ lang thấy rằng các cơ quanh mắt nàng nheo lại, hơi thở trở nên gấp gáp, hắn khẩn trương nói: “Ngũ đệ…Đệ không sao chứ?”

Phạm Sùng Thanh cũng run rẩy, hắn nhỏ giọng cầu xin: “Phó, Phó thúc. Thúc có thể nhẹ một chút hay không? Trông Ngũ lang không phải cường tráng như vậy…”

“Các ngươi đang nói cái gì!” Tống Sơ Chiêu thả từng câu từng chữ, nàng nghiêm khắc nói, “Phó tướng quân kiểm tra rất cẩn thận, cũng là vì sự bình yên của ta. Có rất nhiều người đến yến hội hôm hay, làm sao có thể lơ là? Làm phiền Phó tướng quân rồi.”

“Ngũ Lang ngươi đúng là……” Phạm Sùng Thanh thở chậm lại, sau đó kiên định nói, “Làm cho người khác khâm phục.”

Vì muốn lấy lòng người nhà mẹ đẻ Tống Tam nương mà có thể hy đến mức như vậy!

Cố Tứ lang cũng kinh ngạc và cảm thán, không hổ là Ngũ đệ của mình!

Phó Trường Quân cũng nhìn Cố Ngũ lang với ánh mắt khác xưa. Không ng ờ rằng thân thể hắn ốm yếu như vậy mà lại có khí phách như thế. Thế nên ô ng cũng thu tay lại, rồi dùng bàn tay đang đặt sẵn trên vai nàng kéo nàng và o phía bên trong.

Phó Trường Quân nghi ngờ…Vì sao lưng của Cố Ngũ lang lại cứng như vậy? Dường như ông còn nghe thấy âm thanh chuyển động của xương cốt.

Vậy nên ông lại dùng tay tạo thành một thế thủ đao [3], chặt vào một huyệt đạo nhất định. Cùng lúc đó, ông nghe thấy tiếng kêu rên đang kiềm nén của người trước mặt

Dù Phạm Sùng Thanh và Cố Tứ lang không dám mở miệng cản trở nhưng vẫn ở bên cạnh tạo âm thanh xuýt xoa để gây rối, giống như người đau là bọn hắn. Điều này làm cho các huynh đệ nhìn ông với ánh mắt lên án.

Phó Trường Quân chần chừ, tự nhiên lại không thể làm tiếp được. Cuối cùng ông cũng quyết định buông tha cho việc này, xem như làm việc nhân đạo: “Ngươi vào bên trong đi.”

Tống Sơ Chiêu xoay người lại, đè xuống sự tiếc nuối trong lòng, nàng lễ phép ôm quyền với ông: “Làm phiền Phó tướng quân.”

Giọng điệu kia không chỉ không bất mãn mà còn mang theo sự tôn trọng và…biết ơn?

Phó Trường Quân thấy nàng vẫn giữ được phong thái với mình, rồi lại nhớ t ới lúc nàng mắng Phạm Sùng Thanh không lưu tình với bộ dáng cáu kỉnh ở tửu quán lúc trước, thì càng thích nàng hơn.

Có thể kiên nhẫn như vậy, có thể thấy được hắn thật sự xem mình là trưởng bối trong nhà.

Phó Trường Quân ung dung thản nhiên nói: “Ừ.”

Tống Sơ Chiêu đi được hai bước lại xoay người nói một câu bổ sung: “Lần sau vãn bối lại đi tìm Tướng quân để xin lĩnh giáo!”

Phó Trường Quân xua tay đuổi nàng vào trong. Ông không còn hứng thú nữa.

…….

Cố Phong Giản đi thẳng vào cổng, mắt nhìn thẳng, dưới sự dẫn đường của tì nữ, cuối cùng hắn cũng tìm được vị trí của mình.

Mặc dù những năm gần đây rất ít khi gặp người ngoài, nhưng hắn vẫn có cá i nhìn rõ ràng về tình hình ở kinh thành. Lúc hắn còn là đạo đồng, hắn đã đi theo Phúc Đông Lai đến không ít phủ đệ của các quan viên. Thế nên hắn biế t phần lớn mọi người, thậm chí còn có chút hiểu biết về tính cách của bọn h ọ.

Tùy ý đảo tầm mắt, tất cả đều là gương mặt quen thuộc.

Nam nữ ngồi ở hai phía, nam bên trái và nữ ở bên phải.

Ghế bên phải của hắn trống không, mà phía bên trái, cách chỗ ngồi của hắn không xa, lại là hai người ngồi gần nhau. Trong đó có một người không

ngoài dự đoán là Tống Thi Văn, một người còn lại là tiểu Huyện chúa [3] Đường Tri Nhu – chất nữ ruột của Bệ hạ.

Tống Thi Văn thấy hắn xuất hiện thì hơi cúi đầu, tránh nhìn vào bộ dáng của hắn. Tiểu Huyện chúa thì bất mãn, không thèm che giấu vẻ châm chọc.

“Nàng ấy cố tình nói toạc như thế cho thấy được bình thường nàng ta rất kiêu ngạo. Nhị nương, hắn là ngươi đã chịu nhiều uất ức ở nhà đúng không? Thật nực cười khi ngươi là một người yếu đuối như thế, vậy mà người ngoài lại có thể nói những lời đó về ngươi. Bây giờ đúng là có nhiều kẻ ngu ngốc dễ bị lợi dụng như vậy.”

Tống Thi Văn ấn vào tay nàng ta, ý muốn nàng ta không nên nói tiếp.

Đường Tri Nhu nào phải là người tốt tính? Nàng ta trợn mắt khinh thường: “Cố Ngũ lang cũng thật sự là kẻ đồi bại, vậy mà pha trộn cùng một chỗ với đám người Phạm Sùng Thanh, còn tạo ra mấy chuyện ầm ĩ làm người khác chê cười. Không phải là bị ảnh hưởng sao? Nếu như hắn quý trọng danh dự của mình, tối thiểu cũng nên qua lại với đám người Quý Vũ Đường.”

Vài vị cô nương ngồi gần đó thấy nàng ta không chịu buông tha thì cũng cười, nói mấy câu làm lành.

“Kể từ khi Tam cô nương trở về từ biên quan, đúng là Ngũ công tử đã thay đổi. Không biết công tử có tính toán gì cho tương lai đây.”

“Chuyện của Tống gia mỗi ngày mỗi thay đổi, ta cũng thật sự tò mò về chuyện của muội.”

“Tam cô nương đã trở về đây nhiều ngày, nhưng lại không thấy Cố gia có động tĩnh gì cả. Rốt cuộc hôn ước này có tính hay không, sợ là có nội tình khác?”

“Nghe nói Ngũ lang là người hiếu thảo, có lẽ hắn chỉ nghe theo lời của Cố phu nhân mà thôi. Huống chi hắn đọc rất nhiều văn thơ, lại lịch sự có lễ với mọi người; mặc kệ đối với ai thì hắn đều có thiện ý quan tâm chăm sóc.”

“Tống muội muội, không biết cuối cùng thì Tống gia đã xảy ra cái gì? Nếu có gì khó khăn, muội có thể nói với tỷ muội chúng ta.”

Đường Tri Nhu nắm lấy cánh tay của Tống Thi Văn, lớn tiếng nói: “Ngươi đừng sợ hãi, Thi Văn! Ta đứng về phía ngươi. Ai chống lại ngươi chính là c hống lại ta! Để ta xem xem, những người có lòng dạ ác ý đó có dám gây só ng gió dưới chân Thiên Tử hay không!”

Nàng ấy nhìn chằm chằm vào Cố Phong Giản khi nói chuyện, thế mà Cố Ph ong Giản vẫn ngồi thờ ơ chỗ đó, bỏ ngoài tai những lời chỉ trích xung quan h, thậm chí còn hất nhẹ cằm ra hiệu cho tỳ nữ đang hầu hạ, kêu nàng ta man g lên vài món ăn nguội.”

Thấy hắn bình tĩnh như vậy, Đường Tri Nhu nổi giận đến mức dậm chân dậm cẳng, giống như đánh trúng một cái bánh vừa mới hấp, làm cho nàng ta nóng phỏng tay*. Nàng ta hừ một tiếng rồi xoay đầu lại.

**Nghĩa: Không những không giải quyết được chuyện mà còn ôm bực vào người.*

Tống Thi Văn vẫn luôn lén quan sát bên kia. Cố Phong Giản càng tỏ ra thờ ơ bao nhiêu thì cơn sóng ngầm ẩn sâu trong lòng nàng ta càng nổi lên bấy n hiêu. Một ngọn lửa vô danh không ngừng bốc lên, nàng ta cố gắng đè ép nó xuống thì thay vào đó là sự không cam lòng đang dâng lên thật mãnh liệt.

Một khi lòng tự trọng bị chọc thủng, nó sẽ không bao giờ có thể liền lại được.

Hơn nữa, những ngày gần đây của nàng ta thật sự rất khó khăn. Toàn bộ đều do người muội muội "tốt" này tặng cho.

Từ sau khi Tống Tam nương dọn ra khỏi Tống phủ, nơi bình yên đó đã biến thành một hồ nước đục.

Tống tam lão gia và Tống Tam thẩm dọn ra khỏi Tống phủ như chạy trối chết, thậm chí còn chủ động phủi sạch hết những việc liên quan đến Tống phủ, tỏ vẻ mình không đồng ý với những việc như thế. Sau đó lại cố gắng tỏ vẻ làm thân với Phó Trường Quân, vừa hèn mọn lại ân cần.

Hành động tuyệt tình của bọn họ chỉ để bản thân trông vô tội, bọn họ vội vàng bỏ lại Tống gia cái gì? Chẳng phải chính là vũng lầy "bắt nạt Tống Sơ Chiêu" sao?

Tống Tam lão gia cũng chẳng còn khiêm nhường với Tống lão phu nhân. Dù ông ấy chưa nói ra những lời xấu xa, nhưng lời nói lại đanh thép, không cho thương lượng.

Hiếm khi nào tổ mẫu lại tức giận như vậy, tuổi tác bà lại cao, nên dưới cơn giận dữ đã ngã bệnh. Vậy mà Tống Tam lão gia lại vẫn cho là bà giả bệnh. Nghĩ rằng đối phương đang uy hiếp mình, dưới sự tức giận của mình, ông ấy không những không ngừng kế hoạch mà còn nói sự tình thêm mắm dặm muối với các vị trưởng bối đến thăm hỏi.

Tống phủ dù sao cũng là phủ tướng quân, được cấp cho Tướng quân ở. Lúc trước, cũng bởi vì nguyện vọng của lão phu nhân nên Tam lão gia mới ở lại đây – ngay cả khi Tam lão gia có tư lợi, muốn xích lại gần gia đình của đại ca để được hưởng chút lợi lộc – nên khi ông ấy muốn rời khỏi chỗ này, mọi người cũng không thể ngăn cản được.

Vài người con khác trong Tống gia không đi theo con đường làm quan, nhiề u ít gì cũng đều nhận được sự quan tâm của Tống tướng quân, thế nên cũng tương đối công bằng trong cách xử sự. Bọn họ hiểu rõ tính cách của Tống T am lão gia, thấy ông ta muốn rời khỏi đây bằng mọi giá, thì có lẽ những gì ô ng ta nói là sự thật.

Biết được tin Tống lão phu nhân khắt khe với Tống Sơ Chiêu, mấy người này thật sự vừa tức giận vừa lo lắng, thậm chí có chút buồn cười. Cười lão thái thái đã có tuổi, sắp gần đất xa trời lại còn tự cho là thông minh, làm việc tùy hứng nên tự rước lấy mầm tai họa, bây giờ mới thấy hối hận.

Tống lão phu nhân bị bệnh lại tự giác thấy sai, nên tính tình nóng nảy cũng giảm bớt không ít, khi thấy con cháu thì lộ ra vẻ thê thảm, đáng thương. Thế nên mấy đứa con ở Tống gia không đành lòng nói lý lẽ với mẫu thân, bèn đổi hướng, trút hết sự tức giận đã được tích tụ lên người Tống Thi Văn.

Nói nàng “Không hiểu chuyện”, “Không biết ngăn cản, “Hoang đường”, “Đối xử với muội muội quá mức khắc nghiệt”, còn có một ít tội trạng khác.

Lời chỉ trích của mọi người lúc ấy vẫn còn được kiềm chế. Cùng lắm thì dựa vào bối phận trưởng bối trong nhà để dạy bảo Tống Thi Văn. Bộ dáng nghe lời dạy bảo của Tống Thi Văn lúc ấy cũng rất ngoan ngoãn và có thái độ nghiêm túc.

Cốt yếu là vài vị trưởng bối cảm thấy rốt cuộc Tống Sơ Chiêu cũng là ngườ i trong nhà, cùng lắm thì con bé có dọn đến ở trong Hạ phủ một thời gian ng ắn thôi, chờ đến khi Tống tướng quân trở về, lại khuyên vài câu thì mọi chu yện sẽ lại tốt đẹp. Lúc này nếu nói quá nặng về Tống Thi Văn, làm cho nó g hét bỏ, thì thật sự không cần thiết.

Tống Thi Văn có lòng tự trọng rất cao, ngoài mặt tỏ vẻ đã biết sai nhưng thật ra nàng ta đã bị tổn thương rất nhiều.

Nàng ta không thể chịu được việc bị người khác nói mình xấu tính, càng không thể chịu được người ta nói mình tham những món lợi nhỏ; những lời đó khác nào nói mình giống như những kẻ "đê tiện". Thế nhưng những tiếng gió na ná như vậy đã bất tri bất giác muốn lan truyền khắp kinh thành, nàng muốn ngăn cản cũng không còn kịp.

Lúc trước Tống Sơ Chiêu bị người ta nghị luận như thế nào, thì nàng ta bị bàn tán còn hơn thế nữa. Vài vị tỉ muội hay qua lại ngày thường cũng chủ động phủi sạch hết quan hệ với nàng ta, không còn lui tới. Chỉ có tiểu Huyện chúa với tính cách đơn thuần vẫn còn nói chuyện với nàng ta.

Tống Thi Văn nghĩ đến đây, hô hấp bỗng không tự chủ được mà trở nên nặn g nề. Đường Tri Nhu không phát hiện nàng ta có chỗ không đúng, vẫn ôm l ấy nàng ta rồi đáp lời bằng giọng oán trách với mấy người khác: "Thi Văn đ âu có làm gì sai, nói trắng ra là đừng nên dùng mưu kế gì cả, trước mặt ngư ời ngoài còn cố ý làm mất mặt người trong nhà. Không lẽ còn muốn tự hào vì để bên ngoài gièm pha trước tai tiếng của gia tộc hay sao?"

Vài vị cô nương cười với nhau, trả lời lấp lửng rồi lại chuyển sang chuyện khác, vì muốn tìm cách chuyển chủ đề.

Vài vị cô nương tương đối xa lạ với bọn họ thì ngồi một mình ở chỗ khác. Bọn họ thảo luận về quần áo trên người và những cái đèn lồng treo đằng xa, thể hiện sự dịu dàng và tài hoa của mình, không quan tâm tới hai phe còn lại.

Ở vị trí cách các nàng ấy không xa chính là một đám thanh niên tài tuấn xuấ t sắc nhất ở kinh thành. Các nàng sẽ không thảo luận mấy việc cỏn con tron g gia đình ở trước mặt những người này, thậm chí là nói những lời chua ngo a về người khác. Nếu không, nhìn các nàng ấy chẳng khác nào kẻ lắm mồm lắm miệng.

Huống chi, tuy các nàng không thân với Tống Thi Văn, nhưng cũng sẽ không cho rằng nàng ta là người đơn thuần và khờ khạo.

Đường Tri Nhu nhỏ giọng nói thầm: “Phó thúc và Hạ gia gia cũng là……”

Rối cuộc thì nàng ta không dám nói bậy về hai người trưởng bối này, chỉ có thể nói oán giận một phen. Mới chỉ nói ra phân nữa, nàng ta đã tự dừng lại đề tài này.

Vậy nên Tống Thi Văn lại nhớ tới đoạn thời gian xui xẻo gần đây.

Không biết có phải vận số của Tống gia năm nay không may mắn hay không, mà lại phạm Thái Tuế [4].

Việc thăng chức vốn đã được chuẩn bị tốt, lại đột nhiên biến mất. Lúc trước chỉ cần đi thăm hỏi một chút, nay lại bị các công sở viện cớ đùn đẩy. Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều xuất hiện nhiều rắc rối.

Từ sau khi Tống gia và Hạ gia trở thành thông gia của nhau, mọi chuyện đề u thuận buồm xuôi gió, nào quen với việc vấp ngã như vậy. Lúc đầu bọn họ muốn đi tìm người Hạ phủ để nhờ hỗ trợ, nhưng cuối cùng thì ngay cả mặt của Hạ lão tướng quân cũng chưa thấy. Phó Trường Quân thì không càng kh ông cần phải nói, đừng mong ông tương trợ. Lúc ấy ông cười lạnh mang the o ý tứ sâu xa, mỗi một lời nói ra đều làm cho bọn họ toát mồ hôi lạnh, thế n ên không dám tìm biện pháp ở hai nhà này nữa.

Sau khu trưởng bối Tống gia thương lượng với nhau, ý thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề này, đương nhiên đổ hết mọi tội lỗi cho Tống Thi Văn. Trong lúc tức giận, thậm chí bọn họ còn nói nặng lời, ba lần bảy lượt thúc giục nàng mau đi tìm Tống Tam nương để xin lỗi.

Tống Thi Văn trăm ngàn lần không thể tưởng tượng được rằng sau khi Tống Tam nương rời đi, cuộc sống của nàng ta lại trở nên gian nan như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì mẫu thân nàng ta mang họ Hạ, nên có bản lĩnh muốn làm gì thì làm sao.

Tống Thi Văn nghe thấy tiếng những ngón tay mình đang xoắn chiếc khăn lụa. Cảm xúc khó có thể nguôi ngoai nhưng nàng ta vẫn phải khống chế sự bình tĩnh. Không còn nhìn sang người bên cạnh nữa, nàng ta chỉ giương lên một nụ cười nhợt nhạt, rồi nói nhỏ với Đường Tri Nhu.

……..

Không bao lâu sau, Tống Sơ Chiêu và đám người Phạm Sùng Thanh mang theo gió đêm tiến vào bên trong.

Tống Sơ Chiêu khẽ cử động cánh tay, cảm thấy cơ thể đã nghênh đón một luồng sinh khí mới.

Đừng nói chỉ ấn một chút như vậy, tuy rằng đau, nhưng cái bả vai cong cứn g do đọc sách lâu ngày của Cố Ngũ lang đã được chữa khỏi, tay nghề của P hó thúc quả là giỏi nhất trong thiên hạ này!

Không biết nếu nàng tỏ vẻ khó chịu một chút, thì có thể làm cho đối phương ra tay vài lần nữa hay không.

……Sớm biết thế thì nàng đã không mang theo Cố Tứ lang và Phạm Sùng Thanh. Đúng là quấy nhiễu hứng thú của người khác.

Quý Vũ Đường đương nói chuyện với người khác ở bên trong, vừa thấy nàn g, hắn đã ngừng nói, sau đó kéo vạt áo đứng dậy đón chào.

Hắn cười xán lạn: “Cố Ngũ lang, đã nhiều ngày không thấy ngươi, dạo gần đây ngươi khỏe không?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu, nàng ngồi xuống chỗ của mình với vẻ mặt điềm tĩnh.

Cố Phong Giản ngồi ở vị trí gần như đối diện với nàng, hai người gật đầu với nhau, lại lén cười khẽ.

Quý Vũ Đường không ngại người lạ, hắn không tiếp tục tiếp đón mà trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nàng, đoạn nói liên miên cằn nhằn: “Cố Ngũ lang này, thật sự thì cấp bậc lễ nghĩa của ta không được chu đáo lắm. Ban đầu ta muốn tự mình đi tìm ngươi để nói lời cảm ơn, nhưng mà…”

Phạm Sùng Thanh và Cố Tứ lang nhất thời chưa chuẩn bị nên mới để cho Quý Vũ Đường giành được, thế nên một bên vừa tập trung nhìn hắn, một bên lại muốn đá hắn văng ra.

Ba nhóm người liều mạng phân cao thấp trong tối, còn người ngoài nhìn vào thì lại là quan hệ rất thân thiết, đang đùa giỡn với nhau.

Cô nương bên này thấy mọi người thân mật như thế, thì không khỏi kinh ngạc, bắt đầu nói nhỏ.

“Không phải ba phương đều nói sẽ không trộn lẫn với nhau hay sao? Từ lúc nào mà quan hệ của bọn họ đã trở nên thân thiết như vậy?”

“Không phải chứ? Trước đó không lâu còn nghe được tin người bên Phạm công tử và Quý công tử vẫn còn cãi nhau mà.”

“Ta cảm thấy quan hệ của ba người bọn họ chưa chắc đã tốt như vậy đâu, dẫu sao đều là người tâm cao khí ngạo*, bậc cha chú lại có chính kiến khác nh

au trong triều. Cùng lắm là vây quanh Cố Ngũ lang mà thôi.”

** Tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài.*

“Ngũ công tử không hổ là Ngũ công tử, thế mà lại có thể làm ba người bọn họ bắt tay giảng hòa.”

“Không phải sao! Sở trường của Ngũ công tử không chỉ có mỗi thơ văn đâu. Nhớ tới lần trước hắn ta ở Hộ bộ, không phải có thủ đoạn xuất chúng đó sao. Còn có cả lần trước tửu quán gần đây nữa, cũng nhận được sự tán dương của Ngự sử công.”

“Đặc biệt là diện mạo của Ngũ công tử lại xuất chúng, đối xử không lạnh nhạt với người khác.”

“Suỵt —— nói thì nói nhỏ thôi, hiện giờ Ngũ công tử đã là người có hôn ước.

Tống Sơ Chiêu vừa xuất hiện, hướng gió nháy mắt xoay chuyển. Một đám mỹ nữ ngượng ngùng nhìn về phía đối diện, nhìn một hồi thì bắt đầu che mi ệng cười. Làm cho Cố Phong Giản cũng không nhịn được, phải quay đầu nh ìn cảnh tượng “tràn đầy ý xuân” này.

Hắn không nhận ra kẻ tên là “Cố Ngũ lang” này.

Nhóm cô nương này…thật sự khó đoán.

Từ khi Tống Sơ Chiêu bước vào, Đường Tri Nhu dù cố ý hay vô ý đều nhìn chằm chằm vào nàng, nên tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt “liếc mắt đưa tình” giữa hai người, làm mình tức anh ách.

Tống Thi Văn thì nhìn nàng đến mức xuất thần, nàng ta rút tay ra, nói: “Ta đi tìm Tam muội nói vài câu đây.”

Đường Tri Nhu quay đầu: “Ngươi đi tìm nàng ta làm cái gì? Muốn xin lỗi nàng ta?”

Tống Thi Văn nói: “Chính vì ta làm sai nên mới gây ra sự hiểu lầm của nàng ấy. Để ta đi nói rõ ràng với nàng ta.”

Đường Tri Nhu ấn nàng ta xuống: “Ngươi đừng nhúc nhích! Ta đi, để ta đi nói chuyện với nàng ta!”

Tống Thi Văn: “Không thích hợp đâu, rốt cuộc đây là việc của Tống gia ta.”

Đường Tri Nhu nói: “Vậy thì ta đi với ngươi! Mang thêm cho ngươi can đả m. Như vậy nếu như nàng ta làm khó dễ ngươi thì cũng chừa mặt mũi cho t a.”

Mặt Tống Thi Văn lộ vẻ do dự, Đường Tri Nhu thấy vậy thì xem như nàng ấy đã đồng ý, nên nàng nhanh nhẹn đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Phong Giản.

“Này!” Đường Tri Nhu gõ lên bàn của Cố Phong Giản, rồi nói với hắn, “Ngươi đi theo ta tới chỗ này một chút.”

Cố Phong Giản không muốn để ý đến nàng ta, tay cầm tách trà xoay tới xoa y lui. Thế nhưng lại thấy Tống Sơ Chiêu nhướng mày nghi vấn vì động tĩnh bên này, Cố Phong Giản suy nghĩ một lát, đoạn cũng đứng dậy đi theo nàng ta.

Đường Tri Nhu thấy hắn ngoan ngoãn đi theo thì cảm thấy vừa lòng, đi phía

trước dẫn đường.

Bóng dáng ba người lần lượt biến mất ở chỗ khuất ánh đèn, sau đó bị hòn non bộ ở hai bên che khuất hoàn toàn.

Cố Tứ lang vội vàng chen đến bên cạnh Tống Sơ Chiêu thì thầm: “Ngũ đệ, không ổn rồi.”

Tống Sơ Chiêu hoảng sợ, theo bản năng nhìn xem xem Phó Trường Quân đ ã đi vào chưa. Quả thật ông rất bận vì còn canh ở cửa để kiểm tra khách khứ a, không thể dành thời gian ra để làm việc khác, nên cũng không thấy dấu v ết của ông ở chỗ ngồi.

Một tay Cố Tứ lang nắm lấy một bên mặt nàng, xoay đầu nàng lại, nói: “Đệ nhìn đi đâu vậy? Các nàng ấy đang đi về hướng bên kia kìa!”

Tống Sơ Chiêu nhìn lướt qua: “Có lẽ đi tâm sự mà thôi, đều là một đám nữ tử, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Nếu như Cố Phong Giản dùng cơ thể hiện tại thì đấm hai cú có lẽ cũng không thành vấn đề gì.

Nếu như muốn dùng chân hắn vẫn được.

Cố Tứ lang nói: “Ai lại không biết trước giờ tiểu Huyện chúa ái mộ ngươi? Vốn dĩ trong lòng nàng ta đã có bất mãn, hiện giờ không những lén kêu Tam nương ra ngoài còn kéo theo một Tống Nhị nương, thì làm gì có chuyện tốt chứ?”

Tống Sơ Chiêu ngẩn ra. Vừa ngạc nhiên lại tò mò.

Nàng cho rằng xưa nay Cố Phong Giản cứ ru rú trong nhà, thì cũng không

gặp qua mấy người tiểu thư khuê các, thế mà hắn còn có một cô nương chung tình xinh đẹp như vậy.

Tống Sơ Chiêu ngập ngừng hỏi: “Nàng ta ái mộ ta vì điều gì?”

“Cảm mến sự lãnh khốc vô tình của đệ?” Cố Tứ lang cũng khó hiểu, “Hầy, l àm sao chúng ta biết được tâm tư của một thiếu nữ? Tóm lại chính là như v ậy. Hơn nữa, không cần biết nàng ta có chân thành hay không, sự chân thàn h có thể tồn tại được bao lâu, nàng ấy lại biểu hiện như thế này ra bên ngoài thì mọi người vẫn luôn cho rằng như vậy. Lúc này đột nhiên đệ trở thành n gười có hôn ước, tất nhiên sẽ làm cho nàng ta cảm thấy mất mặt. Oán hận n ày không thể trút lên người đệ, thì hắn sẽ hướng về phía Tống Tam nương đ úng không?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Ra là vậy.” Cho nên Ngũ đệ ngươi mới đi theo người ta để nói rõ ràng.

Cố Tứ lang đợi một lát vẫn thấy nàng còn ngồi, nên hỏi: “Đệ có tính đi xem không?”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy rất kỳ quái nếu nàng lại nhúng tay vào chuyện này , nhưng mọi người đều dùng tư thế “Nếu không đi, ngươi không phải là Cố Ngũ lang!” Dưới áp lực, nàng chỉ có thể đứng dậy nói: “Được rồi, ta đi xem thử một chút.”

Phạm Sùng Thanh vỗ ngực: “Nếu có xảy ra chuyện thì ngươi nhớ kêu một tiếng, chúng ta sẽ phi tới thật nhanh.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Đầu óc của đám nhỏ này thoạt nhìn đều không được tốt.

……

Chú thích

[1] Nguyên gốc “ai lay chẳng chuyển ai rung chẳng rời” là câu “Bát phong bất động”

Tô Đông Pha, một nhà văn nhà thơ nổi tiếng đời Tống, có thâm cứu Phật pháp, ông cho rằng mình không bị lay chuyển bởi tám thứ gió của đời thường (Bát phong xuy bất động 八风吹不动:

1. Lợi: lợi lộc

2. Suy: hao tổn

3. Hủy: chê bai

4. Dự: gián tiếp khen người

5. Xưng: trực tiếp ca ngợi người

6. Cơ: vu oan cho người

7. Khổ: gặp chướng duyên thì đau khổ

8. Lạc: gặp thuận duyên thì hân hoan, vui mừng

(Theo maigiatrang.wordpress.com/2013/04/07/bat-phong-xuy-bat-dong/)

[2] Kỳ kinh bát mạch

Kỳ kinh bát mạch bao gồm: Đốc mạch, Nhâm mạch, Xung mạch, Đới mạch, Dương duy mạch, Âm duy mạch, Âm kiều mạch, Dương kiều mạch.

“Kỳ kinh” là nói đối lại với “chính kinh”. Mười hai kinh mạch là chủ chốt của kinh lạc, cho nên gọi là 12 chính kinh. Chữ “kỳ” có hàm ý nghĩa đơn độc, giữa quãng tám mạch ấy với nhau, đều không có quan hệ phối hợp về âm – dương, biểu – lý một cách cố định, không phụ thuộc vào tạng phủ.

“Mạch” trong bát mạch là tám đường lớn (sông lớn) chứa chân khí trong thân thể người. Các mạch cắt ngang các đường kinh để tăng cường sự liên kết và lưu thông khí huyết.

(Đọc thêm tại)

[3] Thế chặt này được gọi là Thủ đao (Trung Quốc) hoặc là Knifehand strike, là một cuộc tấn công tạo thế như con dao bằng cách sử dụng một phần của bàn tay đối diện với ngón tay cái, quen thuộc với nhiều người như một đòn karate. Thế này được thực hiện với một bên của đốt ngón tay út. (Theo Wikipedia)

[3] Huyện chúa (县主): cùng với [Hương chúa; 鄉主], [Đình chúa; 亭主] là các danh vị dành cho con gái thân vương/quận vương hoặc con cháu trong hoàng tộc. (Tùy theo các đời khác nhau.)

Các bạn hay gọi nhầm lẫn thành huyện chủ (đôi khi từ này được dùng chỉ con công chúa, đôi khi không), dựa theo mặt chữ thì nghĩa thì huyện chúa hay huyện chủ cũng đều là một, một cách theo nghĩa Hán – Việt, một cách theo nghĩa Hán – Nôm.

Xem rõ hơn về xưng hô “huyện chúa” ở đây:

[4] Phạm Thái Tuế:

Trong tất cả các bộ môn khoa học của phương Đông, từ Kinh Dịch, Tử vi, Tứ trụ, Phong thủy, xem ngày đẹp… đều có những phép tính liên quan đến phạm trù Thái Tuế. Tất cả các bộ môn đều thống nhất Thái Tuế nắm "quyền sinh quyền sát", quyết định tốt xấu trong năm đó.

Thái Tuế cũng có nghĩa vừa là sao, lại vừa là tên gọi của vị thần ở trên Thiên theo đường tâm linh. Mỗi năm, đều có một vị thần minh coi sóc về mọi sự việc của trần gian. Vị thần cai trị một năm đó gọi là Đương cai Thái Tuế, hay còn gọi là niên Thái Tuế. Có tất cả là 60 vị Thái Tuế tương ứng với Lục thập hoa giáp, hay gọi là 60 năm của một "hoa giáp", là chu kỳ 60 năm để tính lịch âm của phương Đông.

Thái Tuế được xem là một hung thần mà mọi người kính sợ. Có câu: "Phạm Thái Tuế thì bị điều hung, mà nương tựa vào Thái Tuế cũng không hay". Do đó, dân gian tin rằng phương hướng của Thái Tuế là hung phương, cho nên không hướng về phương Thái Tuế, chỉ có thể quay lưng lại là tốt. Không nên động thổ vào phương tọa của Thái Tuế trong một năm, nếu phạm sẽ gặp rất nhiều điều không hay.

(Theo dautubds.baodautu.vn/tim-hieu-ve-thai-tue-va-pham-thai-tue-d96209.html)

------oOo------

Chương 32: Răn dạy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba người đứng ở dưới một cây cổ thụ xanh um. Cách đó không xa có mấy n gọn đèn đá ở ven đường, ánh lửa khi tỏa đến đây đã yếu đi rất nhiều, che đi biểu cảm của bọn họ, khiến nó trở nên mơ hồ.

Đường Tri Nhu đợi một lát lại không thấy ai lên tiếng, bèn chỉ vào người tr ước mặt: “Ngươi nói đi!”

Cố Phong Giản buồn cười: “Tiểu Huyện chúa gọi ta ra đây lại kêu ta nói trư ớc? Ta biết nên nói cái gì đây?”

Đường Tri Nhu nghẹn họng, lại nhìn về phía Tống Thi Văn.

Tống Thi Văn nói: “Tam muội, chuyện lúc trước chỉ là hiểu lầm mà thôi, tỷ tỷ muốn giải thích rõ ràng với muội rồi xin lỗi muội luôn. Hy vọng muội đừ ng tính toán.”

Giọng của Cố Phong Giản cứ đều đều, lại tự dưng làm cho người ta nghe ra ý tứ châm chọc, mỉa mai: “Tỷ là tỷ muội của ta, có ngàn ngàn vạn vạn cơ h ội, ấy mà hiếm khi tỷ có thể nhẫn nhịn nhiều ngày như vậy, chờ tới bây giờ mới nói ra.”

Tống Thi Văn nghe thấy thế thì thân hình nàng ta lung lay, với ánh mắt bất l ực, nàng ta nhìn về Đường Tri Nhu xin giúp đỡ.

Đường Tri Nhu cả giận: “Ngươi cho rằng nàng ấy xin lỗi thì là lỗi sai thuộc về nàng ấy hay sao? Nhiều ngày nay kinh thành đã không còn yên bình, Thi Văn bị nhốt ở trong nhà, ngay cả cơ hội để đi ra ngoài cũng không có. Càn

g đừng nói đến những lời nói cay độc, đầy tổn thương ở khắp nơi trên phố, há có thể tìm ngươi để giải thích. Ngươi có biết hết thảy những điều này ha y không?”

Cố Phong Giản: “Ta nên biết cái gì?”

Đường Tri Nhu đứng đôi co với hắn: “Ngươi đừng vội giả ngốc! Ngươi có dám nói những tin vịt đó không liên quan gì đến ngươi hay không? Thế mà ngươi lại diễn một vở kịch như thế ở trên đường, không chừa lại một chút tì nh cảm nào. Ngươi đừng có quên, ngươi cũng mang họ Tống! Cuối cùng thì làm tổn thương đến tấm lòng của Tống tướng quân, ngươi làm chuyện như vậy không thấy áy náy trong lòng hay sao?”

“Lời đồn? A vậy sao.” Cố Phong Giản cười nhẹ một tiếng, “Lúc trong kinh thành truyền ra lời đồn về Tống Tam nương, vì sao không thấy tiểu Huyện c húa ra mặt nói một câu họ Tống này.”

“Ta cũng không biết rõ rốt cuộc là người phương nào truyền tin, là thật hay giả, thì đi ra nói cái gì?” Đường Tri Nhu nhanh chóng nói tiếp, “Ngươi cũng không nên lừa gạt ta, ta đã hỏi thăm qua rồi, người lần trước bị Kim Ngô V ệ bắt được hoàn toàn không phải là hạ nhân trong Tống phủ. Không có chứ ng cứ thì không nên vu khống cho Nhị nương chúng ta!”

“Vậy nên, lời đồn trong kinh thành này chỉ có thể nói về ta mà không thể nó i về nàng ta hay sao?” Cố Phong Giản nói, “Một khi đã như vậy, tiểu Huyện chúa nên đi tìm những dân chúng đang bàn chuyện phiếm trong kinh thành này, dạy dỗ bọn họ cho thật tốt, cho đến khi bọn hắn ngoan ngoãn nghe lời mới thôi, chứ không phải tới đây tìm ta để nói. Dù sao thì dân chúng trong k inh thành này cũng không nghe lời ta.”

“Ngươi đúng là cưỡng tình đoạt lý” Đường Tri Nhu tức giận, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, “Không đúng, ta tới đây không phải để cãi cọ mấy chu

yện này với ngươi!”

“Ngươi dùng hai từ ‘tin vịt’ này không đúng rồi.” Cố Phong Giản liếc mắt n hìn Tống Thi Văn, hắn mỉm cười nói, “Tỷ ấy thật sự nói với ngươi rằng mọi chuyện đều do ta diễn hay sao? Mọi thứ mà mọi người nhìn thấy đều là giả, Tống gia không khắt khe với ta, cũng không dùng gỗ mục để làm đồ dùng t rong viện. Ngươi hãy hỏi lại nàng ta, có bản lĩnh thì nói lại rõ ràng một lần, đừng để đến lúc đó lại tìm cớ để thoái thác.”

Mặt Tống Thi Văn tái nhợt, nàng ta nói thảm thiết: “Tam muội, muội thật s ự có sự hiểu lầm lớn với Tống gia chúng ta. Mấy ngày gần đây, tổ mẫu cũn g vì việc này mà bệnh nặng, lúc bệnh còn nhắc tới tên ngươi. Nếu như ngươ i hết giận thì trở về thăm tổ mẫu đi.”

Đường Tri Nhu nghe vậy, nhíu mày: “Sao Tống lão phu nhân có khả năng đ ối xử với nội tôn mình như vậy được? Ngươi chỉ biết hùng hổ dọa người thì có đúng không?”

Cố Phong Giản: “Dựa vào lời ngươi nói, vậy thì Phó tướng quân cũng là m ột người diễn trò tài ba, giúp ta diễn một vở tuồng như vậy. Nếu như ngươi nghi ngờ, vì sao không đi hỏi Phó tướng quân trước đi?”

Đường Tri Nhu xua tay, tỏ vẻ không muốn nghe: “Ngươi lại kéo Phó tướng quân ra để chèn ép ta! Cùng lắm thì Phó tướng quân dựa vào ân tình với Hạ gia nên mới tốt với ngươi như vậy, bằng không, sao ông ấy có thể không cô ng bằng như thế!”

“Thế nào là không công bằng?” Cố Phong Giản dừng lại, sau đó nói đầy ẩn ý, “Thế mà ta lại thật tò mò, cuối cùng thì Tống Thi Văn đã nói với ngươi n hững gì. Nếu như nàng ta thật sự cảm thấy oan ức, thì sao không thấy Tống gia kêu khóc với người ngoài?”

Đường Tri Nhu nói: “Nếu như ngươi thật sự trong sạch, hà cớ gì sợ những l ời nói của nàng ta? Cũng vì Tống gia niệm tình cũ nên mới cho ngươi thể di ện. Nào giống với ngươi, suốt ngày xúi giục mối quan hệ giữa Tống gia và Phó tướng quân. Ban đầu giữa hai bên có mối quan hệ mật thiết, nay Tống phủ gặp nạn, cùng lắm thì chỉ là một sự ân huệ nhỏ thôi, thế mà Phó tương quân mãi đùn đẩy.”

Cố Phong Giản tỉnh ngộ: “Nếu là một chuyện nhỏ, mà người Tống gia lại k hông giải quyết được, chẳng phải là vô cùng vô dụng hay sao? Đổi lại là ta, thì ta cũng không muốn phí sức đi giải quyết.”

Đường Tri Nhu ngẩn người.

Tống Thi Văn hét chót tai: “Tam muội! Sao ngươi có thể nói như vậy?”

Cố Phong Giản làm lơ: “Trần lực tựu liệt, bất năng giả chỉ*. Vậy ngươi nói xem, có đúng như vậy hay không? Những khó khăn hiện giờ của Tống gia c ó phải do Phó tướng quân làm hay không? Nếu như không phải, vậy thì việ c đó lẽ ra nên do bọn họ xử lý. Giải quyết không được, không chịu nhận mì nh bất tài còn đi trách người khác không chịu hỗ trợ, đây là đạo lý gì? Nhận bổng lộc của Quân, nên trung thành làm việc vì Quân, triều đình sợ nhất là những kẻ ngồi vào chức vị cho đủ số, ăn không ngồi rồi. Tiểu Huyện chúa, chi bằng ngươi nói rõ ràng, tỉ mỉ những chỗ sai của ta, chỉ cần ngươi có thể nói ra một chút, ta sẽ lập tức đi tìm bệ hạ thỉnh tội, tự mình tố cáo Phó tướn g quân, ngươi thấy thế nào?”

** Trần lực tựu liệt, bất năng giả chỉ: Hết sức làm chức vụ mình, nếu không được nên từ chức đi – Khổng Tử.*

Đường Tri Nhu bối rối trước câu nói của hắn.

Nàng ta xem Tống Thi Văn như tỷ muội ruột thịt, thế nên dù cho đối phươn

g có nói cái gì thì nàng cũng không suy nghĩ sâu xa. Sau khi quoa loa nghe xong, lại cảm thấy có vẻ đúng, có thể giải quyết, thì đương nhiên tin tưởng.

Nay nương theo suy nghĩ của Cố Phong Giản để ngẫm lại lần nữa, nàng ta c ảm thấy lập trường của hai bên quá chênh lệch, nội tình cũng không đơn giả n như nàng ta nghĩ.

Phó Trường Quân tuyệt đối không thể nào ngầm chèn ép người Tống gia. T ừ trước đến nay, ông ấy là người nghiêm khắc chính trực, sẽ không dùng nh ững thủ đoạn bỉ ổi như thế. Còn Tống Tam nương đương đứng trước mặt cũ ng có bộ dạng thẳng thắn, không giống như đang cố tình nói dối.

Cuối cùng thì ai mới đúng đây?

Trong lòng Đường Tri Nhu đã dao động.

Một khi nghi ngờ về điều gì đó, những điểm bất hợp lý ban đầu bị bỏ qua sẽ lần lượt lộ ra, mang đến cho nàng ta một loại suy đoán bất an khác.

Nhưng đôi mắt của Cố Phong Giản đâm vào nàng ta quá khó chịu, làm cho nàng ta không thể bình tĩnh ngẫm nghĩ lại được. Lòng tự trọng của Đường T ri Nhu bắt đầu bị quấy phá, không chịu mất mặt trước mặt đối phương, thế nên nàng ta tạm thời buông xuống lòng nghi ngờ, tiếp tục cố gắng nói: “Ta …
làm người đều có lòng riêng. Ta nói chuyện lòng riêng với ngươi, ngươi kh ông nên lên mặt áp bức ta.”

Cố Phong Giản cười lạnh: “Do Hạ gia niệm tình mối quan hệ của Tống phu nhân, là mẫu thân ta, nên mới có nhiều quan tâm đến Tống gia như vậy. Giú p đỡ mười mấy năm, có lẽ là đã giúp nhiều lắm rồi, nay không giúp nữa thì thành người sai. Ngày sau tiểu Huyện chúa đừng làm việc tốt, bởi vì trên đờ i này có quá nhiều người vong ân bội nghĩa; ước gì có thể ăn được thịt này,

uống được máu nọ, chiếm lấy đồ vật của người khác để thành của riêng thì mới thỏa lòng. Cũng hy vọng ngươi có thể nghe nhiều, xem nhiều, ta rất gh ét những kẻ ngu dốt.”

Tống Thi Văn nói: “Tam muội, ngươi có thể bình tĩnh một tí được không? T a chưa từng nói bậy về Phó tướng quân với Huyện chúa Khánh Bình, ta cũn g vô cùng cảm thấy có lỗi về chuyện của Tống gia. Nhị tỷ chỉ muốn xin lỗi ngươi…”

Làm sao Cố Phong Giản lại để ý đến các nàng, không đợi nàng ta nói xong, hắn đã xoay người muốn chạy.

Đường Tri Nhu vội vã muốn hỏi rõ ràng, theo bản năng duỗi tay ra để ngăn cản hắn. Vị trí của hai người tương đối khó xử, Đường Tri Nhu chỉ có thể b ước tới bên cạnh, túm lấy cánh tay của Cố Phong Giản.

Không ngờ, phản ứng của Cố Phong Giản lại quá mức dữ dội. Mới vừa bị n gười ta nắm lấy từ phía sau, hắn lập tức phản kháng mạnh mẽ bằng cách hất tay ra, như thể gặp phải thứ gì mà hắn vô cùng căm ghét.

Sức mạnh thể chất của Tống Sơ Chiêu hơn người, dưới sự căn thẳng, Cố Ph ong Giản đã vung tay lên khi không kiểm soát được sức lực của mình; chờ đến khi hắn muốn dừng lại thì đã quá muộn.

Đường Tri Nhu gặp may nên đã kịp tránh đi. Tuy nhiên Tống Thi Văn khôn g được may mắn như vậy, mặt nàng ta đã hứng cú tát này.

Tiếng tát giòn tan vang lên giữa con đường nhỏ trong đêm tối.

Đường Tri Nhu ngây người, Tống nhị nương cũng ngây người, ngay cả thân hình của Cố Phong Giản cũng sững lại. Ba người đứng im không nhúc nhíc h một lúc lâu.

Tuy tiếng “Chát” đã biến mất từ lúc nào, nhưng dư âm lặng lẽ vẫn tiếp tục v ăng vẳng trong tâm trí của bọn họ.

Sau đó, Tống Thi Văn ôm mặt, kêu lên một tiếng “Á” oan ức mới làm cho Đường Tri Nhu giật mình khỏi cơn hoảng loạn.

Đường Tri Nhu kinh ngạc nói: “Tống Tam Nương, ngươi quá đáng rồi đó, c ó phải vừa rồi ngươi muốn đánh ta không?”

Cố Phong Giản mím môi, không lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên hắn đánh nữ tử, nói đúng ra là lần đầu tiên đánh người, nên còn chưa quen lắm.

Đường Tri Nhu coi sự im lặng của hắn là ngầm đồng ý, nàng ta đau lòng nó i: “Đừng, đừng đến mức như vậy chứ? Mọi người đang nói chuyện tốt… Vì sao ngươi lại ra tay trước chứ?”

Cố Phong Giản cảm thấy lúc này thật sự không còn gì để nói, hắn nhẫn tâm xoay đầu, muốn tiếp tục rời đi.

Đường Tri Nhu lại duỗi tay nắm lấy hắn một lần nữa, chỉ có điều động tác l úc này đã có sự cẩn thận hơn: “Này…”

“Buông tay!”

Một giọng nam cao bỗng nhiên xuất hiện trong đêm tối làm cho ba người h ơi run rẩy.

Mặt Tống Sơ Chiêu tối sầm, nàng vội vàng chạy tới, kéo tay Đường Tri Nh u ra không một chút lưu tình, nói bằng giọng u ám: “Ngươi muốn làm gì?”

Đường Tri Nhu bị nàng dọa cho hoảng sợ, ngập ngừng một lúc mới nói: “Ta chưa làm gì cả đâu. Ta chỉ muốn ngăn nàng ấy lại mà thôi.”

“Nếu như nàng ấy muốn đi, thì ngươi giữ nàng ấy lại làm gì?” Tống Sơ Chi êu truy vấn, “Vừa rồi là ai bị đánh? Ta đã nghe được tiếng!”

Nàng quan sát mặt Cố Phong Giản trong chốc lát, có thể nhìn được tâm tình đối phương không tốt, nhưng có bị thương hay không thì vẫn không nhìn ra .

Tống Sơ Chiêu nổi nóng: “Các ngươi dám đánh nàng ấy?”

“Ai lại đánh nàng ta!” Đường Tri Nhu nói, “Người bị đánh còn đang khóc l óc vậy mà ngươi còn không phát hiện sao?”

Tống Thi Văn lập tức càng khóc thảm thiết hơn, nhìn như không phải làm b ộ.

Tống Sơ Chiêu thấy người bị đánh là Tống Thi Văn thì đã yên tâm.

Nàng tự nói, chỉ tát có một cái, hẳn là không sao.

Đường trong vườn rất quanh co, lúc nàng đứng dậy đi theo đã không kịp, sa u khi đi vài vòng quanh hành lang thì mới tìm được nơi này. Lúc ấy lại nhìn thấy cảnh này, nàng sốt ruột nên cũng không nghĩ nhiều.

Có điều, nàng không nghĩ rằng Cố Phong Giản sẽ ra tay đánh người.

Nhìn xem điều tốt đẹp mà Tống Thi Văn đã làm này, dồn ép người ta đến d ạng như vậy đây!

Cố Phong Giản đau đầu, thúc giục nói: “Đi thôi.”

“Cố Ngũ Lang!” Đường Tri Nhu đã bình tĩnh lại sau khiếp sợ, kêu lên, “Nà ng ta đánh người, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, vậy mà đã muốn đi rồi sao? Tại sao ngay cả một câu lý lẽ ngươi cũng không nói?”

Tống Sơ Chiêu đành phải dừng lại, hỏi: “Vậy ngươi nói xem, vì sao nàng p hải đánh người?”

Cố Phong Giản dửng dưng đáp: “Ta lỡ tay. Không khống chế được sức của mình.”

Đường Tri Nhu chỉ vào Cố Phong Giản, nàng ta tức giận: “Ngươi nghe đi, n gay cả tìm một cái cớ tử tế cũng không tìm. Nàng ta cố ý! Ban đầu nàng ta muốn đánh ta, nhưng lại có Tống Nhị nương hứng lấy thay ta!”

Tống Sơ Chiêu chần chờ nói: “Nếu nàng ấy thật sự không cố ý thì sao? Châ n tướng đôi khi sẽ hoang đường như vậy.”

Vốn dĩ Đường Tri Nhu không dùng đến lý trí, giờ phút này lại thấy người tr ong lòng đang giúp đỡ cho một nữ tử khác trước mặt mình, cảm xúc trong n háy mắt như núi lửa phun trào.

“Cố Ngũ Lang!” Đường Tri Nhu nói năng lộn xộn, “Vì sao ngươi lại thích n àng ta? Trước giờ ta nghe nói Tống Tam nương thô lỗ, vô lễ lại tùy hứng thì ta còn không tin, nào biết được nàng ta thật sự như vậy. Một lời không hợp đã ra tay đánh người, viện một cái cớ vụng về như vậy, thậm chí còn không thèm che giấu. Có phải Cố Ngũ lang ngươi bị nàng ta nhiếp hồn đến mất trí ? Ngươi bị điên à?”

Sương lạnh trên mặt Tống Sơ Chiêu ngày càng dâng lên theo từng lời nói c ủa nàng ta, cơ hồ tạo thành một lớp băng dày.

Đường Tri Nhu nhìn qua vai của Tống Sơ Chiêu, phát hiện Cố Phong Giản cũng đang cong môi cười quỷ dị, làm nàng lại chịu một sự kích động rất lớn . Nàng ta kêu lên: “Ngươi xem! Lúc này nàng ta lại cười lạnh với ta!”

Tống Sơ Chiêu cũng quay đầu lại nhìn một chút, Cố Phong Giản thì ngơ ng ác xoay đầu, cực chẳng đã lắc lắc đầu với nàng.

Tống Sơ Chiêu không khỏi nhấn mạnh giọng mình, nói: “Tiểu Huyện chúa, trong lòng ngươi có thành kiến với nàng nên khi nàng ấy thả lỏng mặt thì cả m thấy nàng đang cười lạnh, rốt cuộc ngươi muốn nàng ấy phải như thế nào ?”

Đường Tri Nhu bị nàng răng dạy nên hốc mắt đã đỏ lên, đã muốn khóc thàn h tiếng. Nàng ta nói: “Ta có muốn gì đâu? Ta chỉ muốn tìm sự công bằng m à thôi!”

Tống Sơ Chiêu: “Ta biết ngươi muốn nói cái gì. Ngươi nói đến chuyện tìm công bằng nhưng từ lập trường đã thấy ngươi thiên vị. Đừng nói Tống Tam nương không nhận, ngay cả khi nàng ấy nhận thì ta sẽ không đồng ý. Ngươi có thể nói cho người bên ngoài nghe về chuyện này một chút, xem thử bọn họ tán đồng với ngươi hay là với ta nhiều hơn!”

Đường Tri Nhu: “Ngươi cũng không biết chúng ta vừa nói cái gì! Cố Ngũ L ang, ngươi nói chuyện thật vô lý!”

“Dù sao cũng chỉ có những việc đó thôi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Chẳng qua l à nói Tống Tam nghĩ oan cho Nhị nương, lại làm liên lụy đến thanh danh củ a Tống gia đúng không? Hoặc là bất hiếu vì làm cho Tống lão phu nhân tức giận đến mức đổ bệnh. Ta nói có sai không?”

Đường Tri Nhu ngạc nhiên. Nàng ta không nghĩ rằng cái gì đối phương cũn

g biết, nhất thời không còn muốn tố cáo nữa.

Cố Phong Giản lại bổ sung hai câu đơn giản, nội dung không như Tống Sơ Chiêu đoán trước, nhưng vẫn làm cho nàng rất tức giận.

Tống Sơ Chiêu hừ, nàng cười nói: “Ta cũng rất tò mò, không biết rốt cuộc t hì năng lực của Tống Tam nương như thế nào. Nàng hồi kinh mới được vài tháng, phần lớn đều ở ngốc trong nhà, không làm chuyện ác độc gì với ngư ời khác, vậy mà trên lưng lại gánh nhiều tiếng xấu! Chuyện của người khác cũng tính lên đầu nàng ấy!”

Đường Tri Nhu nghẹn lời: “Ta……”

Tống Sơ Chiêu: “Ta không biết ngươi đã nghe được tiếng gió ở đâu. Chỉ m ới có nghe lời của một người, thì đã cảm thấy tất cả mọi người đều sai. Nếu như thế thì trên đời này không có ai thông minh bằng ngươi rồi, không cần phân biệt đã có thể biết được trắng đen.”

Lời nói này rất nặng, khiến cho nước mắt của Đường Tri Nhu rơi xuống.

Tuy Cố Phong Giản là người lạnh nhạt, nhưng hắn chưa bao giờ tức giận tr ước mặt người khác, chứ đừng nói đến việc quá nghiêm khắt như lúc này.

Đường Tri Nhu hơi hoảng hốt.

Tống Sơ Chiêu: “Ta cũng có thể nói cho ngươi biết, Tống Tam Nương học võ từ nhỏ, nếu như nàng ấy thật sự muốn chống lại ai đó thì một cái tát cũn g có thể làm người nào đó nằm im một chỗ, hà tất dùng những thủ đoạn gia n xảo trong tối đó. Dựa theo lời ngươi nói, nàng có Phó tướng quân và Hạ C ông làm chỗ dựa, không để Tống gia vào mắt, muốn đánh liền đánh, có thể dễ dàng quậy Tống phủ đến long trời lở đất, vậy thì cần gì chuyển vào ở tro ng Hạ phủ? Lời nói mâu thuẫn như thế mà ngươi cũng không nhận ra chỗ sa

i trong đó sao?”

Đường Tri Nhu giơ tay gạt nước mắt, trong lòng chỉ thấy vô cùng oan ức: “Ta cũng không phải là người có thẩm quyền, làm sao có thể hiểu rõ ràng như vậy được?”

Tống Sơ Chiêu: “Nếu như ngươi biết mình không phải là người có thẩm quyền, thì không nên nhúng tay vào việc này. Cái biết cái không lại cố tình đòi chủ trì công lý, ngươi có biết sẽ làm người khác nghĩ gì không? Nếu như bọn họ thật sự tin ngươi, thì hành vi của ngươi gọi là gì? Có phải không khác gì với những kẻ tầm thường khua môi múa mép loan tin đồn hay không?”

Đường Tri Nhu không biết phản bác như thế nào.

Tống Sơ Chiêu lại tiếp tục nói: “A, quên mất. Ngươi là Huyện chúa, lời nói của ngươi sẽ lợi hại hơn bọn họ nhiều, tất nhiên sẽ có người sẵn sàng tin tưởng.”

Đường Tri Nhu vội nói: “Làm sao nghiêm trọng như lời ngươi nói được!”

“Cùng lắm ta chỉ mới nói hai câu mà ngươi đã khó chịu đến phát khóc. Còn Tống Tam nương bị bao nhiêu người nói, lại bị nói trong bao lâu? Thế mà ngươi lại nói không nghiêm trọng. Nay nàng ấy ôn hòa nhã nhặn đứng ở đây nói chuyện với ngươi, chiếu theo tính cách của ngươi, nếu nàng ấy muốn khóc thì nước mắt đã đủ lấp đầy cái ao phía trước rồi!”

Đường Tri Nhu thút thít, khóc không thành tiếng: “Vì sao ngươi lại hung dữ với ta như vậy? Ngươi có thể hỏi ta trước, nếu như ngươi thấy ta sai thì ngươi có thể mắn sau cũng được mà!”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ngươi còn đẩy nàng ấy!”

Đường Tri Nhu nóng lòng cãi lại: “Ta không muốn đẩy nàng ta!”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy thì hiện tại ngươi nên hiểu được việc bị người khác o an uổng khi không có chứng cứ, là cảm giác như thế nào.”

Đường Tri Nhu dùng tay bụm mặt nói: “…
Mấy chuyện này hoàn toàn không giống nhau!”

Đường Tri Nhu có thể không thèm để ý người khác nói nàng cái gì, nhưng k hi bị Cố Ngũ lang nói một câu không tốt thì nàng lại đau lòng.

Nàng sẽ không bao giờ thích Cố Ngũ lang nữa. Làm sao nam tử này lại đán g sợ như vậy khi tức giận cơ chứ?

Tống Sơ Chiêu cũng không có ý định cố tình nhằm vào Đường Tri Nhu.

Làm việc trong quân doanh cần phải rõ ràng việc đúng sai, xử phạt phải đún g chỗ, kiêng kị nhất là mấy việc “xem như” hay “mặt mũi”. Một khi quy địn h trong quân được nới lỏng thì sẽ khó nghiêm minh trở lại, nhất là việc xử l ý những lời đồn. Dù cho là nàng thì cũng bị phạt như vậy.

Đối với kẻ không hiểu biết nhưng lại thích dùng thủ đoạn nhỏ không đến nơ i đến chốn như Tống Thi Văn này, Tống Sơ Chiêu cũng không biết làm sao. Nhưng tiểu Huyện chúa lại ầm ĩ với nàng, nên nàng không nhịn được mà m uốn tranh cãi rõ ràng với đối phương.

Sau khi làm ầm ĩ xong, Tống Sơ Chiêu lại cảm thấy không có gì thú vị. Đối diện có hai tiểu cô nương xinh đẹp, thế mà một người lại khóc thê thảm hơn người kia…

À, Tống Thi Văn vẫn còn khóc trong sự cô độc bởi vì có hai người không hi ểu thương hoa tiếc ngọc, còn Đường Tri Nhu đã không rảnh để lo tới nàng t

a.

Nếu như có người thấy cảnh này thì làm sao đây?

Tống Sơ Chiêu chậm rãi nói: “Thôi được rồi, các ngươi đừng có khóc nữa.”

Hai vị cô nương đều không để ý.

Vừa đúng lúc này, nơi xa vang lên tiếng nhạc, trong đó còn có tiếng cồng v ô cùng vang dội. Cố Phong Giản nói: “Tiệc rượu đã bắt đầu rồi.”

Hết cách, Tống Sơ Chiêu nói: “lúc này đã như thế này thì làm sao đi được? Để ta tìm người đưa hai người về nhà đi, cũng không tốt khi bị người khác c hê cười.”

Đường Tri Nhu nhanh chóng dừng lại, nghe xong một lát thì nàng ta nói: “T iếng nhạc này…không giống với bài hát được Lễ Bộ chuẩn bị ban đầu đâu.”

Một vị Kim Ngô Vệ đi ra thật lặng lẽ, không biết là vừa đến hay là đã nghe trộm từ lâu. Người kia trốn trong bóng tối, lên tiếng nhắc nhở: “Các cô nươ ng và công tử này, bệ hạ đã tới, mời mọi người mau đi vào sảnh tiệc.”

Tống Sơ Chiêu: “……”Lời của editor.

Tống Sơ Chiêu nói hay thật. Ai nói chỉ có Cố Phong Giản biết thơ văn thì mắng chửi người hay? Tống Sơ Chiêu không cần văn vở, chỉ dựa vào lý lẽ mà nói chuyện làm người khác tâm phục khẩu phục.

------oOo------

Chương 33: Hiểu lầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi bốn người đến nơi, Hoàng thượng đã ngồi trên ghế chủ tọa trong vườn.

Hắn mặc một bộ thường phục màu đen, tướng ngồi hào sảng. Tay trái đặt tr ên đầu gối, ống tay áo rộng buông thõng xuống, hắn đang nghiêng đầu nhìn một chiếc đèn giấy treo phía trước.

Trên đó có một bài thơ ngắn được viết cân đối, hắn là có người mới ghi lên cho hợp với bức tranh trên đó.

Tuổi của Đường Chương Liêm còn trẻ, chỉ mới 26 mà thôi. Làm bậc đế vươ ng nhiều năm, hắn đã có được khí chất của người từng trải: thâm trầm như s ông núi, không để lộ dù chỉ là gợn sóng. Nhưng nhìn từ ánh mắt và động tác của hắn, vẫn có thể nhìn ra được tính cách của hắn cũng không phải trầm lặ ng như vậy.

“Ừ.” Đường Chương Liêm thu hồi ánh mắt, hắn gật đầu, nói với vẻ chân th ành: “Không tồi.”

Người thanh niên được khen lập tức vui mừng ra mặt, hắn tiến lên thi lễ, nó i: “Cũng vì thần cần cù học tập, không phụ Bệ hạ thưởng thức!”

Lúc đầu, đám người Tống Sơ Chiêu muốn tiến vào lặng lẽ, nhưng không bi ết vì sao trong vườn lại vô cùng yên tĩnh, nên khi bốn người xuất hiện đã th u được sự chú ý của mọi người.

Đường Tri Nhu tương đối quen thuộc Đường Chương Liêm, dù sao nàng ta cũng là người trong hoàng thân, nên dẫn đầu tiến lên, thi lễ với Hoàng thượ

ng.

Tống Sơ Chiêu và mấy người khác cũng đuổi kịp sau hai bước, nhưng lại k hông đi đến chính giữa, chỉ đứng khom người, vấn an ở một bên.

Đường Chương Liêm ngẩng đầu lên, nhìn về vị trí hơi xa của bốn người, tầ m mắt dừng lại trên người Đường Tri Nhu đầu tiên.

Thật ra, hắn cũng không có quá nhiều tình cảm với Đường Tri Nhu.

Tranh quyền đoạt lợi giữa các hoàng tử năm đó đã sớm vứt đi cái gọi là huy ết thống huynh đệ, làm việc không kiêng dè, tất cả các loại thủ đoạn dơ bẩn hoặc tàn nhẫn đều bại lộ. Nếu như không có tiểu cữu cữu và Hạ lão tướng q uân giấu hắn đi, sợ rằng hắn đã chết trong vòng lốc xoáy chính trị khi tuổi c òn nhỏ.

Sau việc đó, hắn cũng không truy cứu vài vị huynh trưởng đã là lòng nhân t ừ lớn nhất rồi. Muốn hắn dựa vào nhân tình để đối xử với chất nữ xa lạ kìa l à điều không thể.

Đối với hắn mà nói, cùng họ Đường với dòng họ hoàng thất không bằng thâ n thiết với tiểu cữu cữu và nghĩa tổ phụ*.

*Nghĩa tổ phụ: Ông nuôi.

Trên mặt Đường Chương Liêm xuất hiện nụ cười hòa nhã, bày ra bộ dáng n gười trưởng bối nhân hậu, nói: “Huyện chúa Khánh Bình đã trưởng thành k hông ít, đã trở thành cô nương đoan trang và chín chắn.”

Đường Tri Nhu miễn cưỡng nở nụ cười. Nàng ta vừa mới khóc, hai mắt sưn g đỏ, nên cũng không có sức lực khi cười.

Đường Chương Liêm dường như không thấy, hắn không hỏi thêm nữa mà c huyển tầm mắt về phía bên cạnh, nói: “Tống Tam cô nương, đã lâu rồi chưa trở về kinh thành, không biết ngươi đã quen chưa?”

Lúc này Cố Phong Giản mới đi đến chính giữa, hắn đáp: “Bẩm bệ hạ, hết th ảy đều mạnh khỏe.”

Đường Chương Liêm lại cười: “Không biết thân thể của lệnh tôn và lệnh đư ờng có tốt không? Trẫm đã xem công văn Tống tướng quân trình lên nhưng không bao giờ thấy hắn nhắc tới việc vui buồn trong nhà. Thấy hắn tận tụy phòng thủ nơi biên quan, nhiều khi trẫm muốn gọi hắn trở về nghỉ ngơi một hồi nhưng lại không tìm thấy cớ.”

Cố Phong Giản: “Tạ bệ hạ quan tâm. Gia phụ và gia mẫu đều khỏe mạnh, c hỉ có điều hai người bọn họ không thể buông bỏ công việc trong tay, sợ phụ sự tính nhiệm của bệ hạ.”

“Tốt. Khỏe mạnh là tốt rồi.” Đường Chương Liêm vỗ lên chân, “Phụ mẫu n gươi có thể sẽ mau chóng hồi kinh. Nếu như bọn họ thấy ngươi và Cố Ngũ l ang khi ở chung lại hòa thuận đến như vậy, ắt hắn sẽ rất vui mừng.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Nghe xong cảm thấy có hơi kỳ quái.

Cố Phong Giản cũng không biết nên đáp trả như thế nào, vì thế lại giơ tay lê n, chắp tay thi lễ.

Đường Chương Liêm cũng không cảm thấy không vui vì sự xa cách của hắ n, thậm chí còn không cảm thấy cách thi lễ của hắn có chỗ nào không đúng. Hắn phất tay áo lên, cho bọn họ lui về vị trí của mình để ngồi xuống.

Mọi người thấy thái độ của bệ hạ, lập tức nhận ra được ít chuyện.

Mới vừa rồi, bệ hạ chỉ nói một câu với chất nữ của mình, còn đối với Tống Tam nương thì lại liên tục hỏi rất nhiều chuyện. Cái này giống như tán ngẫu về sinh hoạt ngày thường, ngoại trừ quan tâm khi nàng ấy mới trở về kinh t hành, thì cũng là vì rất thân thiết với nàng.

Tống Nhị nương ở kinh thành nhiều năm như vậy, cũng không nhận được n hiều sự ưu ái như thế. Thế nên vẫn phải phụ thuộc vào mặt mũi của Hạ lão gia và Phó tướng quân đấy.

Hay là hôm nay bệ hạ tới bữa tiệc văn –
rượu này cũng là vì Tống Tam nương?

Người thông minh nghĩ đến đây, thì tuy trên mặt hiện nụ cười, nhưng tâm tư đã lung lay. Bọn họ hạ tầm mắt, che giấu đi cảm xúc của mình.

Đừng nhìn thấy Tống gia như mặt trời ban trưa gần hai năm nay, rốt cuộc v ẫn phải dựa vào ngọn núi Hạ gia này.

Đường Chương Liêm nâng chén rượu trên bàn lên, mọi người vội vàng đứn g dậy, vừa nâng ly vừa sợ hãi, uống cùng với hắn một ly.

Đường Chương Liêm cười vài tiếng, tựa như tâm tình rất tốt, ngón tay khôn g ngừng gõ lên bàn. Mọi người cho hằng hắn muốn tiếp tục chủ trì tiệc rượu này, kết quả là Đường Chương Liêm lại bất ngờ lật ngược lại chủ đề.

Đường Chương Liêm hỏi: “Vì sao mắt của Khánh Bình lại hồng hồng thế ki a?”

Đường Tri Nhu vội vàng giơ tay lên chùi thật mạnh, rồi sau đó đáp: “Trong rừng có gió lớn, thần đứng lâu nên bị gió thổi trúng.”

“A thế à.” Đường Chương Liêm lại xoay người, đổi phương hướng, “Vì sao

mặt của Tống nhị nương hình như hơi đỏ lên thế này?”

Tống Thi Văn bị xem nhẹ từ nãy đến giờ nên oán hận đã tích đầy trong bụn g. Thình lình bị Đường Chương Liêm gọi, nàng ta không khỏi run lập cập. Nàng ta vội vàng trả lời: “Có lẽ dân nữ bị cái gì cọ trúng trên đường tối rồi. ”

Đường Chương Liêm hiểu rõ, nói: “Vậy sao —— vậy nên cẩn thận một chú t.”

Tống Thi Văn: “Tạ bệ hạ đã quan tâm.”

Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trên mặt tỏ vẻ nghiêm túc nhưng tro ng lòng lại y hệt Đường Chương Liêm – tràn đầy sự tò mò.

Bọn họ biết một chút về mối quan hệ và sự mâu thuẫn của bốn người bọn h ọ. Lúc Cố Ngũ lang rời đi, bọn họ lại không ngờ rằng sẽ có hình ảnh như th ế này lúc trở về.

Vừa nhìn thấy đã biết Tống nhị nương bị đánh, còn tiểu Huyện chủ cũng rõ ràng vừa mới khóc lớn một trận xong. Vấn đề là Cố Ngũ lang vừa rời đi kh ông được bao lâu, giờ lại bình tĩnh như vậy, như là không liên quan gì đến h ắn vậy. Mọi người cũng không tin rằng hắn là người không chú đến xung qu anh, lại ra tay đánh nữ tử.

Hơn nữa, tiểu Huyện chúa là người tùy tiện tùy hứng, nếu như nàng ta uất ứ c thì không thể nào có chuyện giúp người ta giấu giếm được.

Chuyện này thật kỳ lạ.

Lúc này, Phó Trường Quân – người đang canh giữ bên –
cạnh khom lưng, nói vài câu bên tai Đường Chương Liêm.

Đường Chương Liêm gật đầu.

Theo sát là một vị Kim Ngô Vệ đi lên, nói một chuỗi lời nói bên tai Đường Chương Liêm.

Đường Chương Liêm hiển nhiên có hứng thú, hắn gật đầu liên tục, còn nói "Ồ" hai lần.

Tống Sơ Chiêu nhìn người tướng sĩ lùi lại sau một bước khi nói xong, quan g minh chính đại trở về trong đội ngũ, thì nàng không khỏi co giật khóe miệ ng.

……Đừng cho là ta không biết kẻ vừa rồi nghe lén chính là ngươi.

Mọi người ngừng uống rượu, cũng quên đi sự căng thẳng với bệ hạ, chỉ còn sự tò mò về câu chuyện bên trong.

Bọn họ không hiểu gì cả…
Chưa bao giờ tham gia buổi tiệc có quá nhiều sự thú vị như vậy!

Đường Chương Liêm cũng không làm bọn hắn thất vọng, lập tức đề cập đế n ngay tại chỗ: "Trẫm cũng có nghe nói một chút chuyện của Tống gia mấy ngày gần đây, nhưng mà cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng lắm. Tống N hị nương, ngươi là thân tỷ tỷ của Tống Tam nương, xưa nay thông minh, hiể u chuyện, lại lớn hơn nàng ấy một chút, nên chịu vất vả một ít, nên quan tâ m tới nàng ấy nhiều hơn. Tam cô nương vừa mới trở về kinh thành, cũng kh ông hiểu rõ việc trong kinh, tính cách thì lại tương đối ngay thẳng, nên nếu như có làm chuyện gì sai thì ngươi nhất định đừng so đo với nàng ấy."

Tống Thi Văn nói: "Chiêu Chiêu là thân muội muội của dân nữ, tất nhiên d ân nữ hy vọng nàng ấy có thể tốt lên."

“Đúng vậy. Cho nên nếu như có hiểu lầm gì thì phải nói càng sớm càng tốt, trăm ngàn lần đừng sinh ra hiềm khích.” Đường Chương Liêm ưu sầu thay cho hai người bọn họ, nói, “Ta cũng không biết nội tình trong đó, thế nhưng nếu như cũng liên lụy đến Phó tướng quân, mà ngươi cũng nghi ngờ về hắn ta, thì ta sẽ cho hắn gặp ngươi để giải thích rõ ràng.”

Sắc mặt Tống Thi Văn thay đổi.

Đường Chương Liêm xoay đầu, giả vờ tức giận với người bên cạnh: “Phó tướng quân này, ta cho rằng khi ngươi giữ chức ở Kim Ngô Vệ thì hắn là rất bận, không ngờ rằng ngươi lại nhúng tay vào việc nhà của người khác. Không những xen vào việc của người khác, còn suýt nữa làm cho tỷ muội này sinh ra hiểu lầm. Ngươi tự giải thích đi, ta sẽ không giúp ngươi nói chuyện. Ta đã tức giận rồi!”

Mặt Phó Trường Quân không đổi nói: “Thần sợ hãi. Không biết bệ hạ muốn ám chỉ đến chuyện gì?”

“Ngươi không giả thích rõ ràng với các đồng sự khác lúc Tống cô nương dọn ra khỏi Tống phủ sao?” Đường Chương Liêm chỉ vào ông, hắn khiển trách, “Ta nói ngày thường ngươi cứ trưng ra một khuôn mặt nghiêm nghị làm người khác sợ hãi, hành động thì hấp tấp lại cứng rắn, chính bởi vì bộ dáng lạnh lùng nghiêm khắc như thế nên mới làm cho người Tống gia hiểu lầm! Cùng lắm thì Tống Tam cô nương đi đến nhà Hạ Công ở một chút, tổ tôn bọn họ đã lâu chưa gặp mặt nhau, chưa kể đến chuyện trước đó Hạ Công còn nhiễm phong hàn, thế nên thân cận một chút cũng là chuyện bình thường. Hạ Công chỉ kêu ngươi đi đón người, làm sao ngươi lại gây ra nhiều chuyện như vậy? Ngươi nên tự mình kiểm điểm lại cho tốt đi.”

Phó Trường Quân nói: “Thần nói rất rõ ràng vào ngày đó, người Tống phủ cũng không có sự bất mãn gì.”

“Ngươi còn ngụy biện! Bổng dưng lại gặp phải nhiều phiền toái như vậy, ng ươi nói ngươi…” Đường Chương Liêm líu lưỡi, hắn lắc đầu, một mặt thì ch ỉ trích, một bên lại nói, “Tống Tướng quân rất hiếu thảo, Tam cô nương vẫn luôn được hắn nuôi nấng ở bên người, ắt sẽ chịu ảnh hưởng của hắn, hiển n hiên sẽ quấn quýt với Tống lão phu nhân. Sau khi nàng hồi kinh, đầu tiên là đi đến Tống phủ, cũng ở đó với lão phu nhân một đoạn thời gian. Tại sao lạ i vì một chút việc nhỏ mà đã oán hận người cùng chung huyết thống với mì nh chứ?”

Tống Thi Văn vội nói: “Dân nữ cũng không có ý này!”

Đường Chương Liêm thay đổi tư thế, tiếp tục nói: “Tóm lại là Phó tướng qu ân làm việc không chu toàn, mới làm cho các ngươi có suy đoán hoang đườ ng như thế. Nhưng mà chuyện này liên quan đến việc bổ nhiệm quan viên n ên ta phải thay Tống Tam nương giải thích một chút. Nàng ấy vừa mới trở v ề kinh không lâu, sẽ xa lạ với mọi chuyện trong triều đình, làm sao có thể c hi phối được chuyện trong triều? Phó tướng quân chỉ lo về việc bảo vệ tron g cung, hắn cũng không có năng lực lớn đến như vậy.”

Phó Trường Quân ôm quyền nói: “Từ trước đến nay thần chỉ dựa vào sự cô ng bằng trong cương vị của mình, cứ dựa theo luật pháp mà làm.”

“Ừ. Huống chi chính sự trong triều đình, bổ nhiệm hay đuổi quan viên nào đi cũng không phải là chuyện mà nữ quyến Tống gia các ngươi nên quan tâ m. Nếu như có nghi ngờ, hãy mời bá thúc của ngươi tự đi đến Lại Bộ để hỏi cho rõ ràng.” Đường Chương Liêm vỗ bàn bảo đảm, “Nếu như trong đó thậ t sự có gian trá, trẫm sẽ thay Tống tướng quân để chủ trì sự công bằng.”

Những người trẻ đang ngồi trong này nghe thấy thế thì trong lòng đã chấn đ ộng.

Tuy rằng chỉ nói có dăm ba câu, nhưng lại có thể suy ra được nội dung quan trọng nhất.

Nay Tống gia hắn đang nhốn nháo bất hòa, thế nên Tống Tam nương mới dọn ra ngoài. Sau khi nàng ấy rời khỏi, ở Tống gia lại xảy ra vài chuyện, nên bọn họ lại cho rằng Tống Tam nương đã xúi giục Tống tướng quân để gây khó dễ.

Đây đúng là…buồn cười lại hoang đường.

Phó Trường Quân có tiếng là người công bằng nghiêm minh, sao lại có thể vì lời oán giận của tiểu bối lại đi làm chuyện thấp kém như vậy? Hơn nữa Tống Tam nương lại là một cô nương yếu đuối, mới trở về từ biên quan, thì làm sao nàng ấy lại có thể hiểu biết nhiều như vậy?

Càng không cần phải nói, dù cho bất hòa thì Tống Tam nương vẫn mang họ Tống đấy! Hạ tướng quân không màng lời lỗ mà giúp bọn họ nhiều năm nay, làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ này lại quay đầu đánh người nhà?

Nếu như người Tống gia thật sự nghĩ như vậy, vậy thì tầm mắt cũng thiển cận quá đi.

Mấy người nhìn nhau cười, e ngại lắc đầu.

Tống Thi Văn vội vàng muốn giải thích: “Dân nữ vẫn chưa từng nói như vậy, cũng chưa bao giờ có tâm tư như thế!”

Đường Chương Liêm kinh ngạc nói: “Cho nên Khánh Bình hiểu lầm rồi sao?”

Đường Tri Nhu tức giận, muốn phản bác theo bản năng.

Cẩn thận ngẫm lại, đúng là Tống Thi Văn không có nói chính xác như vậy, mà nàng ta chỉ dùng cách cam chịu để ám chỉ mọi chuyện. Lúc mình nói nh ững câu như vậy, nàng ta cũng không có phản bác.

Đường Tri Nhu há miệng thở dốc, phát hiện mình không có cách nào để giả i thích, thì vẻ mặt càng thêm âm u. Nàng ta liếc xéo Tống Thi Văn một cái, thì người này lại lộ vẻ hoảng loạn và áy náy, lại chớp chớp mắt nhìn về phía nàng ta. Đáng tiếc rằng Đường Tri Nhu không còn tin tưởng vào nàng ta nữ a, mà cố gắng trừng mắt lại đối phương.

Nàng phát hiện mình không hiểu gì về Tống Nhị nương – người mà nàng vẫn cho rằng rất lương thiện. Nàng đối đãi với người ta thật lòng như vậy, nhưng người ta lại tính kế ngược lại mình đến mức triệt để n hư vậy.

Đường Tri Nhu nàng nhìn ngu xuẩn như vậy sao?

Đường Chương Liêm nghiêm túc hắn lên: “Khánh Bình, mới vừa rồi trẫm c òn khen ngươi chững chạc, kết quả lại ra như thế này. Trong chăn mới biết c hăn có rận [1], ngươi nên thay đổi tính cách bốc đồng tọc mạch của mình lại .” Đường Tri Nhu cắn chặt răng, sau đó nản lòng nói: “Dạ.” Dù cho sau này có ai xin mình đi chăng nữa, nàng sẽ không nhúng tay vào! Thật đúng là vô duyên vô cớ lại bôi đen mình!

Cũng không phải ai cũng quan tâm đến những lời tán gẫu lúc trà dư tửu hậu . Có rất nhiều người ở đây chỉ đọc sách thánh hiền, vốn cũng không biết ch uyện đã xảy ra trong Tống phủ, lúc này lại nghe bệ hạ nói vài câu, thì bắt đầ u giương mắt, tìm người hỏi thăm.

Nhưng sự lộn xộn này của Tống gia há có thể chỉ dùng dăm ba câu là nói rõ ràng? Vì thế mọi người cô đọng lại một chút, dùng mấy câu hàm hồ để miê u tả mấy chuyện mình biết, cuối cùng câu chuyện đã biến thành:

“Đoạn thời gian trước, Tống Tam nương được Phó tướng quân đón về ở tro ng Hạ gia, kết quả là lúc đón người thì lại phát hiện không những Tống lão phu nhân và Tống Nhị nương đã lấy lễ vật mà Hạ gia đã đưa trước đó, còn c ố tình không cho Tống Tam nương ở trong thiên viện. Nghe nói Hạ Công và Tống tướng quân đều vô cùng tức giận, chuyện cụ thể như thế nào thì ta cũ ng không biết. Hôm nay dựa vào lời nói của bệ hạ, có lẽ chuyện đó có chút khoa trương, nhưng đúng thật cũng có nguyên nhân cả.”

Mấy người trẻ tuổi cảm thấy khiếp sợ! Bọn họ như được mở rộng tầm mắt, trong lòng rung động dữ dội!

Đường Chương Liêm còn muốn nói tiếp, lời trong miệng mới nói ra một nử a thì bị Phó Trường Quân trừng mắt nhìn một cái, thế là hắn lại hậm hực nu ốt trở vào.

Vẫn phải giữ thể diện cho Tống gia, đùa giỡn nhiều quá cũng không tốt.

Đường Chương Liêm lại một lần nữa cười nói: “Nói rõ ràng thì tốt rồi. Ta n ghĩ Tống Nhị nương là người lương thiện nết na, Tống Tam nương thì hồn nhiên mơ mộng, nên hai người có thể ở chung với nhau thật tốt. Thôi, hôm nay vẫn là một bữa yến hội, nên nói những chuyện liên quan thì hơn.”

Đường Chương Liêm nói một nửa, lại để lại một nửa. Chính là hắn thì vui mừng, nhưng lại để lại trong lòng mọi người cảm giác ngứa ngáy của sự tò mò.

Đường Chương Liêm thỏa mãn nói: “Cố Ngũ Lang, vừa rồi đã có người là m một bài thơ, hay là ngươi cũng làm một bài đi?”

…….

Chú thích

[1] Nguyên gốc “Thanh quan nan đoạn gia vụ sự” (清官难断家务事): thành ngữ ý chỉ chuyện trong nhà lộn xộn, dù là quan thanh liêm cũng không có cách nào phân biệt đúng sai. Trích từ quyển thứ 10 trong “Dụ thế minh ngôn” của Phùng Mộng Long thời Minh. (Theo hophach2319.wordpress.com)

…….

Lời của editor

Đọc tới đoạn Đường Chương Liêm hỏi Đường Tri Nhu và Tống Thi Văn vì sao như thế này thế nọ, tự nhiên mình nghĩ tới truyện “Cô bé quàng khăn đỏ”, Đường Chương Liêm y như cô bé quàng khăn đỏ đi hỏi con sói vậy, giả vờ ngây thơ kinh thật =)))))))

------oOo------

Chương 34: Ngâm thơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dù Đường Chương Liêm kêu nàng làm thơ, nhưng Tống Sơ Chiêu cũng kh ông lo sợ gì cả, dù sao Cố Phong Giản đã sớm sắp xếp chuyện này. Mà Đườ ng Chương Liêm lại không muốn làm nàng khó xử, nên chỉ kêu nàng tùy ý phát huy.

Tống Sơ Chiêu phủi phủi tro bụi không tồn tại, rồi đứng dậy.

Ở quân doanh bọn họ cũng có mấy lão Nho sĩ cái gì cũng biết. Khi bọn họ muốn huênh hoang thì trước tiên sẽ làm như vậy, nhìn như có loại kiêu ngạo từ xương cốt, cực kỳ ngầu.

Tống Sơ Chiêu cúi đầu trầm tư một lát, rồi sau đó chọn bài thơ mới nhất tro ng tuyển tập thơ. Trong thời gian ngắn như vậy, có lẽ Cố Phong Giản chưa kịp dùng nó ở bên ngoài.

Đây là một bài thơ tả cảnh vật. Khi mùa hạ chuyển sang mùa thu, núi cao v ạn trượng trở nên trơ trọi, sừng sững trong tầng mây. Chỉ ít ỏi vài nét bút, bà i thơ đã miêu tả được sự hiểm trở của núi cao, cảnh sắc từng tầng biến đổi t hật tươi đẹp; mây trắng trôi lác đác, gió thu se lạnh, cùng với sự tiếc nuối k hi nhìn về phương xa, tất cả đều được viết rất tinh tế và sâu sắc.

Mượn núi sông bao la hùng vĩ để làm nổi bật lên sự nhỏ bé của bản thân, m à cách diễn đạt của câu cuối cùng lại như sự hậm hực của thi nhân.

Giọng Tống Sơ Chiêu nhẹ nhàng trầm lắng, thơ từ chảy ra từ miệng nàng có khí phách như tiếng vũ khí ra khỏi vỏ, rất dễ nghe.

Thế mà nàng càng bình tĩnh, thì người ta càng cảm thấy có cảm xúc mãnh li ệt đã được ẩn giấu sau khi ngẫm nghĩ lại từng câu từ.

Vốn dĩ là những người thanh niên trong lòng đầy khát vọng, họ không khỏi đắm mình vào trong đó, rồi tìm được cảm xúc của riêng mình.

Bọn họ sôi nổi suy đoán, có lẽ nào Cố Ngũ lang dùng cái này để bày tỏ việc mình có tài nhưng không gặp thời chăng? Chứng tỏ Cố công tử có lời oán hận với Cố Quốc công vì ông giữ hắn ở trong nhà, không những không cho hắn học võ mà còn tìm cách gây trở ngại con đường làm quan của hắn.

Xuất thân của hắn cao quý nhưng lại lận đận từ nhỏ; bụng đầy kinh luân nh ưng lại không có chỗ phát huy; thông minh hiểu biết nhưng lại không được yêu thương.

Thế nên tình cảm bên trong bài thơ này mới mãnh liệt như vậy! Mới uyển c huyển như thế! Lại có thể chấn động thế này!

Áp lực và đau khổ mới có thể làm lòng người rung động nhất, còn “sầu” là l inh hồn của mỗi vị thi nhân!

Sau khi Tống Sơ Chiêu đọc xong bài thơ, nàng lập tức quan sát phản ứng củ a những người xung quanh. Kết quả là nàng thấy ai cũng phấn khích – sự phấn khích mà nàng không thể nào lý giải được. Biểu cảm của nàng cũn g rất phức tạp, khó có thể dùng những từ đơn giản để diễn tả.

Lần đầu tiên nàng đọc bài thơ này, nàng đã thấy được sự hùng vĩ và hào hùn g của trời đất bao la, cho nên cũng rất thích bài thơ. Làm sao mấy người nà y…lại giống như vừa bị mất nhiều tiền như vậy?

Đường Chương Liêm ngồi yên lặng một lát, nghiêm túc nhẩm lại một lần, đ oạn gật đầu nói: “Không hổ tài danh của Cố Ngũ lang. Bài thơ này hành vă n liền mạch lưu loát, ngôn từ tinh tế, khi ngâm thơ lại có cảm giác được sốn g trong cảnh thơ, khiến người khác không dễ dàng thoát ra được.”

Tống Sơ Chiêu khiêm tốn nói: “Tạ bệ hạ tán thưởng.”

Một đám thanh niên dưới đài, đặc biệt là các huynh đệ đã tỉnh ngộ của Quý Vũ Đường, đã lập tức tiếp lời: “Tài năng và học vấn của Ngũ lang đã làm V ương mỗ rất bội phục! Sau khi cân nhắc cẩn thận, ta thật sự cảm thấy từng c hữ đều không thể thay đổi.”

“Khí thế của bài thơ này thật bao la, đủ để thể hiện sự hào hùng cao vạn trư ợng trong lòng Ngũ lang.”

“……”

Những thanh niên trong nhóm Quý Vũ Đường đã tiếp thu được kỹ năng thổ i phồng của trưởng bối, nên nếu như bọn họ muốn khen người khác thì sẽ k hen đến mức xuất thần nhập hóa*, làm cho người ta mát lòng mát dạ.

**Xuất thần nhập hóa: Trạng thái này có thể nói là tới tuyệt đỉnh của người học kiếm pháp, và khó thể hơn được nữa.*

Mọi người thấy thái độ hiện giờ của bệ hạ, cùng với việc muốn lấy lòng Cố Ngũ lang, nên hiển nhiên đã không tiếc công sức. Mà Quý Vũ Đường còn b iết ơn việc Tống Sơ Chiêu đã giúp hắn trước đó, nên hình tượng của Cố Ng ũ lang đã có thêm ánh sáng chiếu rọi, hắn càng ra sức thổi bay mọi thứ.

Thấy hắn dẫn đầu, các vị tiểu đệ cũng không cam lòng để tụt lại phía sau, th ế nên trong lúc nhất thời, Tống Sơ Chiêu bị bọn phóng đại đến mức lạc lối [

1], trong lòng nàng đã có một chút đắc ý không kiềm chế được.

Ban đầu, Cố Phong Giản cũng rất thích bài thơ này, dù là vần hay dùng từ n gữ, đều có một loại cảm giác gãi đúng chỗ ngứa. Nhưng sau đó một lúc, khi tâm trạng đã bình tĩnh trở lại, hắn đọc lại bài thơ lại thấy như mình đương l àm ra vẻ. Lúc này lại bị Tống Sơ Chiêu đọc một lần trước mặt mọi người, h ết lần này tới lần khác được phân tích trước mặt Hoàng thượng, tâm tình củ a hắn chỉ còn sót lại sự khó chịu.

Vô cùng xấu hổ.

Mà cũng không thể hiểu được.

Trong đầu những người này đang suy nghĩ cái gì? Không lẽ không cần thể d iện nữa hay sao?

Trong lúc tâm tình Tống Sơ Chiêu đang phơi phới, nàng ngẫu nhiên xoay đ ầu, lại thấy Cố Phong Giản đang nhìn mình thật vô hồn cách đó không xa, t hì trong lòng nàng lại nhanh chóng hồi hộp.

Sao thế? Ngũ lang không hài lòng? Nhất định bởi vì nàng chưa đủ khiêm tố n rồi!

Vì thế Tống Sơ Chiêu vội vàng nói nghiêm túc mấy câu thoái thác, tỏ vẻ ch uyện này cũng không như vậy, cùng lắm là tùy hứng làm vài câu mà thôi, k hông đáng để mọi người nghiên cứu đến thế.

Mọi người lập tức tỏ vẻ không hài lòng, họ cho rằng việc này xứng đáng đư ợc xem như vậy! Sau đó lại trịnh trọng nói với Tống Sơ Chiêu rằng bản thâ n họ đã cảm nhận được tình cảm và nội hàm mà nàng chất chứa trong đó, rấ t xuất sắc!

Tống Sơ Chiêu cũng chỉ có thể hùa theo một tiếng “Vậy sao”.

Cố Phong Giản: “……”

Trong lúc Tống Sơ Chiêu đang âm thầm suy đoán tâm tư của Cố Phong Giả n, ánh mắt của Đường Chương Liêm đảo qua bốn phía, sau đó lại vui mừng đứng lên, chỉ vào một chỗ nói: “Lấy cái đèn lại đây cho trẫm!”

Một người Kim Ngô vệ nhận lệnh, hắn tiến lên, lấy cái đèn đương được treo trên cao xuống, đoạn, đặt nó lên bàn chỗ Đường Chương Liêm đang ngồi.

Đường Chương Liêm cầm trong tay xem một vòng, nhìn rõ bức tranh trên g iấy, hắn cười nói: “Ta thấy bức tranh trên cái đèn này rất tương xứng với ý t hơ trong bài thơ Cố Ngũ lang vừa mới làm. Tuy không bao la hùng vĩ như tr ong câu thơ, nhưng cũng có vài phần tương đồng. Cố Ngũ lang, ngươi nghĩ như thế nào nếu đặt bài thơ của ngươi lên chiếc đèn này và treo nó gần cửa ra vào? Mọi người thấy sao?”

Tống Sơ Chiêu sửng sốt.

Làm sao còn có bước này nữa?

Nàng lại không biết đây là thông lệ của buổi yến tiệc này xưa nay. Để vinh dự những tác phẩm hay trong yến hội, những câu thơ có thể được lựa chọn và treo ở nơi bắt mắt nhất. Một đám văn nhân thường tranh giành vị trí hạn g nhất này để hơn thua nhau thể diện.

Chỉ là trước đây Cố Ngũ lang không thích tham gia loại trò vui này. Hắn ng ẫu nhiên tới một lần, nhưng cũng không có hứng thú muốn tham gia, thế nê n hắn chưa bao giờ được chọn.

Nhóm thanh niên lại bắt đầu một đại hội cổ động mới, các từ ngữ nói ra đều

mang theo ý tán thưởng.

Tống Sơ Chiêu đang ngây người, thì cái đèn giấy đã được Kim Ngô Vệ đưa đến đặt trên bàn. Theo sau là bút và mực cũng được đưa tới, đặt trên tay phải của nàng.

Ánh mắt của mọi người vừa mang theo chờ mong lại có hâm mộ, nhìn nàng không chớp mắt.

Tống Sơ Chiêu: "……"

Quân muốn thần chết…… Nhưng nàng không muốn chết! Không biết làm sao bây giờ!

Môi nàng khô khốc, yết hầu chạy lên chạy xuống gấp gáp.

Với bầu không khí như vậy, dù cho Tống Sơ Chiêu không muốn thì nàng cũng không tìm ra được lý do để từ chối. Nàng chỉ có thể tự an ủi mình rằng chữ viết của mình cũng không đến nỗi xấu; với năng lực của đám người biết chữ này, nhất định có thể cường điệu nàng đến mức "khen hoa hoa nở". Nàng vừa kiên trì nhấc bút, vừa mang theo sự chột dạ dời mắt về phía tờ giấy.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, rất giống giọng của Cố Phong Giản: "Nếu bệ hạ không phiền, xin cho Tống mỗ được viết."

Mọi người, bao cả Đường Chương Liêm, đều đưa tầm mắt nhìn qua. Cố Phong Giản đứng lên rất duyên dáng, trang trọng thi lễ về phía Đường Chương Liêm, rồi lặp lại lời nói một lần nữa.

Đường Chương Liêm thấy thế thì mỉm cười ngầm hiểu, hắn gật đầu nói: "Tất nhiên là có thể." Rồi sau đó phất tay áo một cái, cho người dọn đồ sang một bên.

Vẻ mặt của mọi người thật mờ ám, thậm chí kẻ ngốc Phạm Sùng Thanh còn cười thành tiếng. Nếu như không có Đường Chương Liêm ở đây, Tống Sơ Chiêu cảm thấy có lẽ hắn đã ồn ào lên tiếng.

Nhưng mà lúc này Tống Sơ Chiêu lại thở ra một cách nhẹ nhàng, lập tức nhường vị trí, làm một tư thế mời với đối phương.

Quần áo trên người Cố Phong Giản tuy đơn giản nhưng dù sao cũng là trang phục của nữ giới, nên vẫn gây bất tiện. Hắn quấn tay áo một vòng lên cổ tay, rồi sau đó ung dung nâng bút, viết lên mặt đèn không dễ viết.

Đường Tri Nhu ngồi bên cạnh hắn, chống cằm với vẻ mặt uể oải, nàng lén nhìn sang.

Hôm nay nàng ta đến đây vì Cố Ngũ lang, không nghĩ rằng lại có việc ngoài ước muốn lúc trước, nên bị Cố Ngũ lang răn dạy một phen, thế nên lúc này đã không còn hứng thú gì với bữa yến tiệc này nữa. Trong lòng nàng ta vô cùng chua xót, hoàn toàn không chú ý đến chuyện hai người này ân ái trước mặt mình.

Nàng liếc mắt vài lần, phát hiện nét chữ của người bên cạnh mình hợp lại với nhau như rồng bay phượng múa. Nét chữ mạnh mẽ, màu mực thấm dần vào trang giấy, rất có tư thái. Nhưng mà nét chữ lại hơi nguệch ngoạc, làm cho nàng ấy không thể nhận ra dù chỉ là một chữ.

Theo bản năng vẫn không thích Tống Tam nương, Đường Tri Nhu lên tiếng: “Dù sao thì chữ viết thật xấu! Mấy chữ này là cái gì đây?”

Vài vị cô nương xung quanh cũng lắc đầu: “Ngươi có hiểu không?”

“Chữ quá nhỏ, ta không nhìn được.”

Mọi người nghe thấy lời này thì không khỏi tò mò, duỗi cổ muốn xem thử, Đường Chương Liêm bắt đầu khẩn trương.

Đường Chương Liêm nghĩ đối phương có bản lĩnh nên mới chủ động xin ra trận, thế nên hắn mới vui vẻ đồng ý. Nếu như Tống Tam nương là mới biết nửa vời [2] lại nóng lòng muốn chứng tỏ, thì sẽ nhận được sự chê cười ầm ĩ trong bữa yến tiệc hôm nay.

Chẳng phải hắn sẽ bị Hạ Công nhắc đi nhắc lại tới chết hay sao?

Cố Phong Giản không tỏ ý kiến gì về Đường Tri Nhu, làm như không nghe thấy, tay hắn vẫn đặt đầu bút lông xuống. Mãi cho đến lúc viết xong câu cu ối cùng, hắn mới lưu loát thu bút, đặt nó trở về vị trí cũ.

Hắn thản nhiên đứng thẳng dậy, nói với giọng đều đều: “Ta bất tài, đã tự bê u xấu mình rồi.”

Kim Ngô Vệ đang chờ lấy đèn ở bên cạnh cũng thuận tiện nhìn thoáng qua, phát hiện ra mình cũng không hiểu, hắn mê mang ngẩng đầu, rồi cầm đèn đi .

Phản ứng này của hắn càng làm cho Đường Chương Liêm khẩn trương hơn.

Đường Chương Liêm vừa nhận lấy, hắn đã nhướng mày. Đoạn nhìn thật sâu vào Cố Phong Giản, lại hứng thú liếc mắt về phía Đường Tri Nhu một cái. Dưới sự khẩn thiết của mọi người, hắn tỉnh bơ vẫy tay ra hiệu, ý bảo Kim N gô Vệ đưa cái đèn sang cho nhóm thanh niên kia xem.

Cái đèn giấy đi dạo một vòng trước mặt mọi người, làm cho những người tr ẻ tuổi có thể xem rõ ràng ở cự ly gần, thế mà mọi người như ong vỡ tổ, tràn lên xem xét.

Quý Vũ Đường nhìn chăm chú, rồi dẫn đầu vỗ tay khen: “Đây là cách viết ‘ cuồng thảo’ *, lối viết vô cùng phóng khoáng đấy!”

**Cuồng thảo (狂草): Thảo là một lối chữ có từ nhà Hán, để viết cho nhanh. Cuồng thảo là l ối chữ viết tháu, cực kì phóng túng.*

“Đâu chỉ phóng khoáng? Kết hợp với văn phong táo bạo của Ngũ lang càng làm tăng thêm sức mạnh! Nó thực sự rất khéo!”

“Đây có phải là viết theo cách của Lưu Bang [3] không? Ta thấy phong vận [4] giống đến chính phần.”

“Không ngờ rằng trình độ thư pháp của Tống Tam nương lại cao đến như vậ y. Là nữ tử nhưng lại viết cuồng thảo tốt như thế, trên đời này cũng không c ó nhiều người như vậy đâu!”

Thật ra Phạm Sùng Thanh cũng không hiểu được mấy chữ trên, thậm chí hắ n còn thấy khó coi hơn so với chữ của mình, y như vẽ quỷ vẽ bùa, ít nhất cò n có thể nhìn ra được đường nét trong chữ của hắn.

Nhưng nghe được đám văn nhân Quý Vũ Đường tôn sùng như vậy, nên cũn g mang theo vinh quang để tiếp lời, dẫu hắn cũng không hiểu: “Ha ha ha, tr ên đời này cũng không có mấy nữ tử phóng khoáng như Tống Tam nương đ âu! Nàng ấy lớn lên ở biên quan, nên thấy càng nhiều và biết càng rộng hơn .”

“Nếu như nói nhìn nét chữ đoán tính cách, thì Tam cô nương chính là người không câu nệ tiểu tiết.”

Mới đầu Tống Sơ Chiêu còn nghe đến mức vui vẻ, đến khi Phạm Sùng Tha

nh mở miệng, thì nàng lại hơi luống cuống. Sợ người thô lỗ này nói xong, Đ ường Chương Liêm sẽ có hứng thú, lại cho Cố Ngũ lang đi lên biểu diễn kỹ năng độc đáo nâng vạc [5] bằng một tay.

May mắn thay, Đường Chương Liêm cũng không có hứng thú cho mọi ngư ời biểu diễn tài nghệ. Hắn chờ đến khi mọi người trở về chỗ ngồi, kêu thị vệ bên người treo đèn ở nơi dễ thấy nhất để sau này xem.

Việc mọi người hiểu được chữ của Cố Phong Giản làm cho Đường Tri Nhu rất bối rối

Tuy rằng lúc này không có ai nói nàng ta sai, cũng không nhìn về phía nàng ta, nhưng nàng ta vẫn cảm thấy gương mặt nóng rát đến đau đớn.

Vài vị cô nương bên cạnh thì âm thầm nói may mắn, hên là hồi nãy không n hanh mồm nhanh miệng phụ họa theo Đường Tri Nhu, nếu không thì người bẽ mặt lúc này chính là các nàng ấy.

Đường Tri Nhu chau đôi mày thanh tú lại, rồi lại liếc mắt về phía Tống Thi Văn.

Đều bởi vì trước giờ Tống Thi Văn ám chỉ với nàng rằng Tống Sơ Chiêu dố t nát kém cỏi, nên nàng mới cho rằng như thế. Nào biết được Tống Tam nươ ng có thể viết cuồng thảo. Phải biết rằng cũng không dễ dàng gì để được đá m thanh niên tự cao tự đại phía đối diện tán thưởng."

Thật đáng xấu hổ!

Những gì trong miệng Tống Thi Văn đều không có một câu là thật! Có lẽ tấ t cả lời nói bậy khác về Tống Sơ Chiêu cũng là giả nốt.

Nhìn khí chất này, dáng vẻ này của Tống Sơ Chiêu, có chỗ nào giống với n

gười chưa từng đọc qua sách vở không?

Trước giờ Tống Thi Văn rất thích nghe bên ngoài khen tài danh của mình. Có lẽ nào vì sợ Tống Sơ Chiêu che đi sự nổi bật của mình, mới soạn ra mấy lời nói dối đáng xấu hổ như vậy?

Đường Tri Nhu nghĩ như vậy, nên ánh mắt nhìn về phía Tống Thi Văn đã có sự khinh thường.

Chưa bao giờ gặp qua người mặt dày, vô sỉ như thế này!

Nàng lại không biết, Tống Thi Văn còn khiếp sợ hơn so với những người ở đây.

Đây không giống với những gì tổ mẫu đã nói với nàng ta!

Điều nàng ta kiêu ngạo nhất chính là học vấn học rộng biết rộng hơn Tam n ương, dù cho đối nhân xử thế thì cũng không thô bỉ giống như nàng ấy. Đó l à những thứ mà tiền tài và quyền lực không thay đổi được, là thứ mà nàng t a nỗ lực nhiều năm mới đạt được.

Trước buổi yến hội này, nàng ta còn nghĩ tới khả năng Tống Sơ Chiêu làm r a bộ dáng đáng xấu hổ trước mặt mọi người, thậm chí có thể gây tai họa khi tức giận lên, lại hoàn toàn không thể tưởng tượng được việc đối phương bỗ ng nhiên có cơ hội nổi tiếng.

Tống Thi Văn ngồi ngẩn ngơ, suy nghĩ của nàng ta như sóng gió gào thét m ãnh liệt.

Chuyện này…Chuyện này có chỗ không đúng rồi?

……

Chú thích

[1] Lạc lối, nguyên gốc là Tìm không ra phía Bắc (找不着北)

Câu nói này khá phổ biến ở Bắc Kinh, khi người ta bị lạc hướng, không tìm được lối ra. Câu nói dựa vào việc người xưa đã phát hiện ra được chuyện có thể nhìn thấy Sao Bắc Cực ở phía bắc Trái Đất rất dễ dàng; đồng thời, phía Bắc còn được dùng để đinh vị vị trí ngày nay.

[2] Nguyên gốc là Nửa chậu nước (有半桶水): Nghĩa bóng là người đó rõ ràng không có khả năng lắm, nhưng lại thích thể hiện.

[3] Lưu Bang: Lưu Bang là một trong vài người sáng lập triều đại trong lịch sử Trung Quốc có xuất thân từ giai cấp nông dân, một ví dụ nổi bật khác là Chu Nguyên Chương, người sáng lập triều đại nhà Minh (1368 – 1644). Trong giai đoạn đầu, Lưu Bang đã được biết đến với danh hiệu Bái công (沛公), với chữ “Bái” là đề cập đến quê hương của ông

(Xem thêm tại)

[4] Phong vận: có trong từ điển Hán Nôm của Việt Nam mình.

Chỉ vẻ đẹp thanh tao trong dáng dấp cử chỉ bên ngoài. Truyện Kiều có câu: » Thoắt đâu thấy một tiểu kiều, có chiều phong vận, có chiều thanh tân «.

[5] Cái vạc:

Xem thêm tại

------oOo------

Chương 35: Tiêu đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đám người đang ồn ào xung quanh nhưng Tống Thi Văn không nghe lọt dù chỉ một chữ.

Nghe được nhưng lời khen ngợi của những người trẻ tuổi xa lạ, trong lòng n àng ta không cam lòng nghĩ rằng sợ là Tống Sơ Chiêu đã trúng tà, nếu khôn g, vì sao nàng ấy có thể lấn áp nàng ta được!

Ngay khi ý tưởng này xuất hiện, nàng ta đã cảm thấy nó hoang đường, nhưn g nó lại từ từ bám rễ vào tâm trí nàng ta, dù làm cách nào cũng không thoát khỏi nó được.

Tống Thi Văn giống như đã nhận thấy điều gì, đột nhiên nàng ta kinh hãi.

Nàng ta không biết liệu Tống Sơ Chiêu có biết viết cuồng thảo hay không, c ũng không biết đối phương hay đọc sách ở biên quan hay không, nhưng mà không biết từ lúc nào mà tính cách của Tống Sơ Chiêu đã có sự thay đổi.

Tuy rằng trước kia Tống Sơ Chiêu chưa từng ra tay với nàng ta, nhưng tron g ánh mắt chứa đầy sự mất kiên nhẫn và cáu kỉnh, giọng điệu bốc đồng, rõ r àng nàng ấy không giỏi che đậy cảm xúc của mình.

Cho tới sau này, ánh mắt của người kia chỉ còn lại sự lạnh lẽo khiến người t a lùi bước. Đôi con ngươi đen láy của nàng ấy dường như có thể nhận thức được mọi thứ, lấy tư thế nhìn xuống với thái độ giễu cợt. Ngay cả người đầ y mưu mẹo như Diệu Nhi cũng bị chỉnh đến mức không dám lên tiếng.

Tống Sơ Chiêu mới trở về không lâu nên mọi người cũng không quá hiểu v

ề nàng ấy. Nếu như không cẩn thận quan sát, có lẽ không phát hiện được sự thay đổi này. Nhưng một khi trong lòng đã nghi ngờ, thì chỗ kỳ lạ trong đó đều hiện lên rõ ràng.

Thế nên, cho dù người Cố gia chưa bao giờ gặp qua Tống Sơ Chiêu, cũng q uan tâm đến nàng ta vô cùng đặc biệt; thậm chí Cố Ngũ lang còn có thái độ khác thường, đánh nhau với người khác vì nàng ta.

Trên đời này làm gì có chuyện không duyên không cớ lại thích một ai? Trừ phi là bị câu hồn.

Hô hấp của Tống Thi Văn cứng lại.

Cũng không có một mình nàng ta nghĩ quá về sự bất thường của Cố Ngũ la ng, ngay cả Đường Tri Nhu cũng cho rằng như thế!

Tống Thi Văn lo lắng nhướng mi, liếc sang bên phải, mà "Cố Phong Giản" lại đang nhìn mọi người, vừa lúc nhìn về phía nàng ta. Ánh mắt mang theo s ự cảnh cáo và uy hiếp, làm cho trái tim nàng ta run lên, nàng ta vội quay mặ t đi.

"Tống Tam nương." Đường Chương Liêm hỏi với sự hứng thú, "Cuộc sống ở biên quan như thế nào? Có chuyện gì thú vị hay không? Tống tướng quân huấn luyện binh lính ngày thường như thế nào? Hắn có nghiêm khắc với ng ươi không? Còn nữa, không biết là vị tiên sinh nào đã dạy thư pháp cho ngư ơi, thế mà bằng lòng đi đến biên quan."

Hàng loạt câu hỏi bay đến Cố Phong Giản, hắn im lặng trong giây lát.

Thật ra cũng có câu trả lời, nhưng mà hắn không biết quá chi tiết.

Đường Chương Liêm cười nói: "Có thể trả lời tùy ý, mọi người không cần q

uá thận trọng. Hôm nay trẫm đến buổi yến tiệc này, thế nhưng chư vị có thể xem ta như người bình thường.”

Mọi người cười phụ họa vài tiếng, nhưng ẩn trong tiếng cười là sự không ch ân thành.

Dù sao thì Đường Chương Liêm chỉ tùy tiện nói như vậy mà thôi.

Lúc này thì Tống Sơ Chiêu lại lên tiếng: “Bẩm Hoàng thượng, Tống tướng quân thật sự rất nghiêm khắc, kỷ luật trong quân doanh rất rõ ràng. Về phần những chuyện khác thì cũng không khác gì với kinh thành lắm, chỉ là việc vặt ở biên quan thì nhiều hơn một chút thôi.”

Đường Chương Liêm: “Làm sao Cố Ngũ lang biết?”

“Tam cô nương từng nói với thần.” Tống Sơ Chiêu đơn giản nhận trả lời câ u hỏi, “Một số binh sĩ có kinh nghiệm phong phú sẽ chịu trách nhiệm tuần t ra trong biên thành, nhưng vẫn không được lơ là trong các cuộc diễn tập hà ng ngày. Thỉnh thoảng có kẻ thù bên ngoài biên giới rục rịch muốn đi vào th ám thính, thì nhóm binh sĩ tinh nhuệ này sẽ dẫn đội ra ngoài để uy hiếp. Cũ ng có một số ít binh sĩ lưu động, đa số là những người cường tráng và khỏe mạnh. Khi có chiến sự thì bọn họ sẽ giương gươm giúp đỡ, khi không có thì bọn họ lại chăm chỉ cày cấy ruộng đất giúp đỡ trong nhà. Tất cả binh lính đ ều phải học cách truyền đạt quân lệnh, cách hành quân, cách hạ trại nhanh c hóng. Hai năm nay quốc thái dân an, nên biên quan cũng rất bình yên. Thỉn h thoảng có đoàn thương nhân muốn xuất quan, nhưng lại lo lắng về sự an t oàn thì sẽ nhờ các tướng sĩ hỗ trợ hộ tống, đồng thời cũng gửi món quần áo bằng bông như một lời cảm ơn. Thế nên các binh lính trong quân doanh sốn g cũng rất tốt. Chỉ cần không có thiên tai lớn là sẽ được ăn no mặc ấm. “

Đường Chương Liêm vỗ bàn, hắn vui vẻ nói: “Ăn no mặc ấm, rất tốt! Đều l à những thanh nhiên tốt của Đại Lương chúng ta!”

Mọi người lại khen hùa theo một phen.

Phó Trường Quân có phần kinh ngạc nhìn về phía Tống Sơ Chiêu. Ông khô ng ngờ rằng hai người họ Tống với Cố này lén giao lưu với nhau nhiều như vậy. Ông cảm thấy không vừa lòng với Cố gia Ngũ lang này, nhưng cũng kh ông quá mức để nó trong lòng.

Nhưng mà vẻ mặt Tống Thi Văn càng thêm tái nhợt, trong người càng thấy không khỏe.

Nàng ta đã chú ý đến, mới vừa rồi Tống Tam nương chần chờ chưa chịu trả lời, thế nên Cố Ngũ lang mới ra mặt giải vây cho nàng ta. Tống Sơ Chiêu lớ n lên ở biên quan từ nhỏ, thì làm sao vấn đề đơn giản như vậy lại do dự cơ c hứ?

Việc này rõ ràng có chuyện khác thường, tuyệt đối không phải là chuyện đơ n giản.

Bởi vì có Tống Sơ Chiêu giúp trả lời, nên Đường Chương Liêm cho rằng T ống gia Tam nương không quen nói chuyện với người khác, nên cũng khôn g hỏi tiếp nữa. Ngược lại thì hắn còn muốn ngồi nghe mọi người bàn luận t hêm, thế nhưng Phó Trường Quân đã nhắc nhở không còn sớm nữa, thúc gi ục hắn nhanh chóng rời đi.

Đường Chương Liêm thấy hôm nay quả thật cũng lãng phí quá nhiều thời gi an, mà có mình ở đây thì đám tiểu tử này cũng không chơi đùa quá vui vẻ đ ược; thế nên hắn đứng dậy trong sự tiếc nuối, rời khỏi đây trước.

Hắn vừa đi thì Tống Thi Văn lấy cớ thân thể mình không khỏe, cũng vội và ng cáo từ.

Mặt nàng ta không còn chút máu, biểu hiện thật sự không thoải mái, nên mọ i người cũng không hoài nghi, sau khi hỏi thăm vài câu thì sai người đưa nà ng ta về.

Đường Tri Nhu cũng muốn rời đi, nhưng sau khi náo loạn một hồi cũng khô ng muốn chạm mặt Tống Thi Văn. Lúc này lại thấy vẻ
mặt này của đối phương, nàng chột dạ, lo lắng rằng nếu như mình rời đi thì sẽ có người gợi lại chuyện khi nãy, nên nàng đành quyết định ngồi thêm mộ t chút.

Hứng thú của Đường Tri Nhu không còn nữa, còn đám người Phạm Sùng T hanh lại nhanh chóng phóng về phía Tống Sơ Chiêu như những con khỉ đượ c thả khỏi chuồng.

Những kẻ thô lỗ này không tiện quấn lấy Cố Phong Giản, nhưng lại không c hút nào khách khí với Tống Sơ Chiêu, một đám vây nàng thật chặt, muốn n àng tiếp tục kể chuyện nơi biên quan.

Nam tử, đặc biệt là người tập võ, sẽ luôn có sự nhiệt tình riêng đối với kỵ bi nh nơi chiến trường, cảm thấy chúng rất thú vị.

Đám người Quý Vũ Đường không chịu yếu thế, bọn họ đi tới với chén rượu trên tay, muốn thảo luận với nàng về bài thơ bọn mới làm.

Ngay lập tức, Tống Sơ Chiêu cảm thấy không khí đã vẩn đục, vô cùng ghét bỏ đám người này.

Người cũng ghét chuyện này còn có Cố Tứ lang, đáng tiếc rằng hắn đã bị n gười khác cản lại, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Cố Phong Giản thì ngồi ở nơi xa, dùng vẻ mặt không rõ là như thế nào, đan g nhìn chằm chằm vào Tống Sơ Chiêu.

Hắn vẫn không rõ ràng như trước, về chuyện vì sao đám người này lại muố n vây quanh Tống Sơ Chiêu. Đồng thời còn hơi khó chịu, cảm thấy bọn họ t hật đáng ghét.

Có lẽ do ánh mắt của Cố Phong Giản quá mức rõ ràng, nên Phạm Sùng Tha nh đã cảm nhận được. Ánh mắt giống như con dao nhỏ đưa tới đưa lui trên người hắn, làm cho hắn không thể phớt lờ được.

Thế nhưng, Phạm Sùng Thanh là người có da mặt rất dày, hắn không những không chịu tránh đi mà còn xoay lưng lại, làm như không biết. Sau đó lại r ót một chén rượu, hào phóng đưa qua.

Tống Sơ Chiêu đang nói chuyện với người khác nên cũng không chú ý, lại t hấy Phạm Sùng Thanh đưa cái gì tới nên thuận tay nhận lấy. Tiếp sau lại ng he Phạm Sùng Thanh nói cái gì mà "Ta kính ngươi một ly!" rồi thúc giục nà ng uống mãi, Tống Sơ Chiêu đành uống theo một ly.

Quân doanh cho phép uống rượu, rượu ở đây không những mạnh hơn, mà h ương vị cũng thơm hơn so với những tửu quán bình thường. Tuy Tống Sơ C hiêu bị Tống phụ ra lệnh không được uống rượu nhưng cũng lén uống khôn g ít. Không biết nàng được di truyền từ ai mà tửu lượng lại rất kinh người, k hông cần để ý tới việc uống một hai ly rượu gạo như thế này.

Quý Vũ Đường thấy nàng uống rượu của Phạm Sùng Thanh thì lập tức kích động. Hắn hất tay áo lên làm lộ ra một đoạn cánh tay, rồi cầm lên một bầu r ượu, muốn kính nàng hai chén.

Phạm Sùng Thanh kêu gào bằng giọng âm dương quái khí với hắn.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy khó chịu, không muốn bọn họ cãi vã trước mặt mì nh nên nàng đành uống cạn, sau đó để bọn họ đứng sang một bên.

Trong nháy mắt, tay nàng vừa buông lỏng thì đã nhận tiếp mấy cái chén nữa .

Bởi vì có quá nhiều người xung quanh, làm cho tầm mắt của Tống Sơ Chiêu bị cản lại, nàng cũng không thấy cách đó không xa, Cố Phong Giản đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí còn khẩn trương đứng lên.

Vẫn là Cố Tứ lang phản ứng nhanh hơn. Sau khi len lỏi trong sự hỗn loạn, hắn phát hiện Ngũ đệ của mình bị người ta chuốc rượu thì lập tức kêu lên: “Mau dừng tay, các ngươi cho Ngũ đệ ta uống cái gì đó! Ngũ đệ ta không biết uống rượu!”

Mọi người nghe thấy đều sững sờ, hiện trường cũng vì vậy mà yên tĩnh lại. Tống Sơ Chiêu còn muốn phản bác, thế mà khi nàng chuẩn bị mở miệng thì đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi không còn linh hoạt nữa, thậm chí còn có một dòng khí nóng đang xông lên.

Nàng hết sức kinh hãi, ý thức được đây là trạng thái ngà ngà say, nếu như mình uống nữa chỉ sợ rằng sẽ say thật. Cuối cùng nàng cũng biết rằng tửu lượng hiện giờ của mình không phải là của mình.

Tuy là như thế, nhưng nàng cũng vô cùng khiếp sợ như trước.

Cùng lắm là chỉ mấy chén rượu gạo mà thôi, thế mà trên đời còn có người say vì chúng sao?

Cố Tứ lang nhanh chóng đẩy mọi người ra, hắn khom lưng hỏi: “Ngũ đệ, đệ sao rồi?”

Tống Sơ Chiêu lắc lắc đầu. Hiện nay đầu óc nàng còn thanh tỉnh, cũng không có khó chịu chỗ nào cả, chỉ có hai má đang dần dần nóng lên.

Cố Tứ lang cũng phát hiện mặt nàng đang ửng đỏ lên, quét ánh mắt một vò ng lên án đám huynh đệ ăn chơi ồn ào, mọi người đều xấu hổ, tự giác lùi lại , cười hề hề làm lành.

Tống Sơ Chiêu nhanh chóng nhìn về phía Cố Phong Giản, quả nhiên phát hi ện đối phương đang có biểu hiện bất đắc dĩ.

Cố Phong Giản thấy cuối cùng thì nàng cũng phát hiện mình, hắn lắc đầu v ới nàng rồi lại chỉ về phía cửa. Tống Sơ Chiêu nhanh chóng ho khan một tiế ng, nói: “Ta về trước đây, chư vị cứ tiếp tục vui vẻ, không cần tiễn ta.”

Có một vị thanh niên khác ở giữa sân cũng nhấc tay nói theo: “Ta cũng trở về đây!”

Người nọ cũng giống như nàng, tuy rằng vẫn còn tỉnh táo nhưng không tửu lượng lại không chịu nổi, đang lâng lâng. Để phòng ngừa lỡ lời khi say rượ u, ai cảm thấy có hơi ngà ngà trong người thì sẽ rời đi trước.

Tống Sơ Chiêu đứng dậy rồi đi về phía cửa, người kia có lẽ cũng muốn đi c ùng với nàng nên nhanh chóng vọt sang.

Bước chân của người đó cũng không vững, lúc vọt tới cũng không nhìn rõ n ên bị vướng ngay góc bàn, hắn loạng choạng va tiếp vào cột gỗ gần đó.

Cây cột gỗ gần lối vào sảnh tiệc cũng không chắc chắn, nó được dựng tạm l ên để treo những cái đèn giấy. Lúc cây cột bị người nam tử trưởng thành nà y va chạm thì đổ thẳng về phía trước.

Lập tức có tiếng thét chói tai của cô nương nào đó phía bên kia.

Tống Sơ Chiêu cũng đã đi được một đoạn, lưng xoay về phía cây cột nên cũ

ng không phát hiện việc này. Sau khi nghe được tiếng thét thì nàng vô thức xoay người, nhìn về phía nữ tử bên kia. Trong tầm mắt của nàng, Cố Phong Giản đang chạy nhanh về phía nàng, ước chừng sẽ nhanh chóng đến trước mặt nàng nhưng xu thế cũng không giảm lại.

Theo phản xạ, Tống Sơ Chiêu bước loạng choạng muốn né tránh, nhưng mà Cố Phong Giản giang hay tay ôm lấy nàng thật chắc chắn, kéo nàng ngã xu ống mặt đất.

Theo sau là tiếng rơi xuống đất liên tiếp vang lên, Tống Sơ Chiêu thấy các l oại đèn giấy khác nhau rơi rải rác trên mặt đất thì mới ý thức được tình cảnh của mình hiện tại.

Một đôi tay lót sau đầu nàng, chóp mũi nàng có thể ngửi được một mùi thơ m nhẹ nhàng quen thuộc. Chủ nhân của đôi tay nhanh chóng ngồi dậy, cũng kéo nàng dậy từ trong lòng ngực mình.

Cố Phong Giản chau màu nhưng nhanh chóng đè nó xuống, lại kiểm tra gáy nàng để xem có bị va đập gì không. Thấy nàng vẫn chưa lên tiếng, hắn cố g ắng nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu, lại hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Cố Phong Giản thu tay đang vòng quanh vai nàng, giữ chặt cánh tay phải, tr ầm giọng nói: “Có lẽ đã trúng vào tay rồi.” Tống Sơ Chiêu vội vàng xem vế t thương của hắn.

Trước tình hình đó, Cố Phong Giản đã kịp thời dùng tay phải để cản một ph en, đẩy cây cột đang ngã xuống ra ngoài, làm cho hai người có thể tránh tho át được.

Nhưng mà hắn chưa từng học võ, không biết nên dùng lực như thế nào nên

mới cậy mạnh, làm cho tay phải khó tránh khỏi có vết; lúc này tay đã đỏ bừ ng còn trầy cả da.

Nếu như mình bị thương thế này thì có lẽ Tống Sơ Chiêu không cảm thấy đ au; nhưng vết thương ở trên người Cố Phong Giản làm cho Tống Sơ Chiêu cảm giác đau đớn này rất chân thật, nàng không khỏi hít vào một hơi.

Đám người Quý Vũ Đường vội vây lại đây, muốn đỡ Tống Sơ Chiêu đứng dậy thì Cố Phong Giản nhớ lại chuyện lỗ mãng của bọn họ, hắn lạnh giọng: "Đừng có tới đây."

Nhóm thanh niên thấy được sự thù địch của hắn nên đứng lại tại chỗ.

Mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng, đặc biệt là mấy cô nương ở bên kia. T hế nên ngược lại Cố Phong Giản lại là người bình tĩnh nhất ở nơi này.

Cố Phong Giản bình tĩnh nói: "Đi thôi."

Tống Sơ Chiêu vẫn còn kéo lấy tay áo của hắn, nên theo sát bước chân của hắn đi ra ngoài.

Cố Phong Giản thấy nàng vẫn còn áy náy thì dịu giọng an ủi: "Không có sa o! Chỉ là vết thương nhỏ xíu mà thôi."

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Cố Phong Giản dừng một chút, hỏi: "Ngươi uống nhiều rượu có đau đầu kh ông?"

"Không có." Tống Sơ Chiêu nói xong, lại bổ sung một câu, "Không có uốn g nhiều, chỉ uống một chút mà thôi."

Cố Phong Giản cười nói: “Một chút thì có thể, nhưng nếu không muốn thì k hông cần uống…”

Chờ bóng dáng hai người dần xa, mọi người ở đây mới phục hồi tinh thần lạ i.

Phạm Sùng Thanh vẫn còn ngây ngốc cầm bình rượu trong tay, hắn lẩm bẩ m: “Tống Tam nương thật là…”

Lời nói nhẹ nhàng dịu dàng ấy, cánh tay mạnh mẽ đáng tin cậy ấy.

Mới đầu còn tưởng là một đóa hoa giải ngữ*, không ngờ rằng thật ra là một mái hiên che mưa!

**Hoa giải ngữ (解语花): ẩn dụ chỉ mỹ nhân thông minh, hiểu lòng người.*

—— Hắn thật sự hâm mộ.

Quý Vũ Đường cũng xúc động theo, nói: “Nghe nói võ công của Tống Sơ C hiêu rất kinh người nhưng đến hôm nay mới thấy được. Chiêu thức vừa rồi sợ là còn nhanh hơn cả mắt ta. Thật đúng là anh hùng cứu mỹ nhân đấy!”

Cố Tứ lang: ……Ngươi khẳng định mình không có nói sai chứ?

……

Cho đến khi đi trên đường, lại có gió đêm thổi tới thì một ít rượu nhẹ mà Tố ng Sơ Chiêu vừa uống lúc nãy đã bay đi hết.

Nàng muốn nhìn tay Cố Phong Giản nhưng lại bị hắn tỉnh bơ cản lại.

Vốn dĩ Cố Phong Giản còn muốn làm cho nàng đau lòng một chút, nhưng l

ại thấy nàng khó chịu nên cảm thấy không còn thú vị nữa. Rốt cuộc hắn chỉ cản nàng lại rồi nói không có việc gì.

Đi được một lát, Tống Sơ Chiêu mới hậu tri hậu giác hỏi: “Chúng ta đang đ i đâu đây?”

Cố Phong Giản nói: “Ngươi không muốn tiễn ta về nhà sao?”

Tống Sơ Chiêu rùng mình. Liệu ngoại tổ phụ có giết mình hay không?

Tất nhiên, dù có chết thì nàng cũng muốn đi.

Vì để biểu thị lòng biết ơn, Tống Sơ Chiêu nhấn mạnh: “Có chứ! Nếu như mệt thì ta còn có thể cõng ngươi về nữa!”

Cố Phong Giản im lặng một lát rồi mới nói: “Đường còn khá xa để cõng đế n Hạ phủ.”

Tống Sơ Chiêu cũng nhớ tới, nàng thở dài: “Ây dà.”

Cố Phong Giản: “……”

Cố Phong Giản bị một tiếng thở dài này của nàng kích thích, hắn lui về sau một bước rồi nhảy lên lưng nàng.

Tống Sơ Chiêu: “……” Cần gì phải kiếm chuyện với thân thể của mình? C òn không biết ai sâu ai cạn giữa hai bọn họ sao?

Hiển nhiên, việc này là do nàng mở miệng nói trước, nên chỉ có thể cắn răn g cõng người ta về.

Cố Phong Giản: “Đi thôi.”

Đi thì đi!

Tống Sơ Chiêu bước trên con đường lạnh lẽo trong màn đêm, lần đầu tiên n hận ra thân thể mình còn khá nặng. Đặc biệt khi đối phương đặt cằm lên vai nàng, không biết là tóc hay sao mà cứ quét qua cổ nàng, làm cho nàng hơi ngứa.

Tống Sơ Chiêu muốn tiết kiệm chút sức lực, dù sao đường vẫn còn dài nên t rong đầu chỉ miên man suy nghĩ, không có nói chuyện. Hai người im lặng một lát, bỗng không biết vì sao mà Cố Phong Giản lại siết chặt cánh tay.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy mình muốn ngạt thở bèn vội nói: “Cố Ngũ lang, n gươi đừng có siết chặt như vậy.”

Cố Phong Giản nhanh chóng thả lỏng tay, hỏi: “Quan hệ giữa ngươi với Phạ m Sùng Thanh rất tốt đúng không?”

Tống Sơ Chiêu hoang mang nói: “Không có mà?”

Cố Phong Giản: “Vậy Quý Vũ Đường thì sao?”

“Cũng không có luôn?” Tống Sơ Chiêu nói, “Thật ra chỉ gặp có vài lần mà t hôi, trong đó gặp Quý Vũ Đường hai lần, đều là do bọn họ chủ động tới gặp ta.”

Cố Phong Giản “Ừ” một tiếng.

Tống Sơ Chiêu cho rằng hắn lo lắng mình không có bằng hữu nên tiếp tục n ói: “Mối quan hệ giữa Tứ ca ngươi và ta cũng khá tốt. Tuy rằng hắn hơi liều lĩnh, nhưng thật sự quan tâm đến ngươi. Hơn nữa làm người không tồi, còn rất có chí khí làm việc nghĩa. Còn về sự bốc đồng…

Thôi, với tuổi này thì bốc đồng cũng không thể hoàn toàn tính là một cái kh uyết điểm được.”

Cố Phong Giản: “……”

Tống Sơ Chiêu hít thở không thông thêm một lần nữa: “…
Cố Ngũ lang, ngươi đừng siết cổ ta!”

……..

Đến khi đưa người về Hạ phủ, Tống Sơ Chiêu đã chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị nghênh đón phong ba bão táp vì còn tưởng Hạ lão gia sẽ nổi trận lôi đình.

Sau khi Hạ lão gia biết tin ngoại tôn nữ mình bị thương thì thật sự đau lòng, nhưng lại biết được việc vì cứu người nên mới bị thương, không phải bị ai ức hiếp, thì ông đã không còn để chuyện này trong lòng nữa. Sau khi cho ng ười đi mời đại phu, lại nói về chuyện này rất nhẹ nhàng, thậm chí còn cảm t ạ Tống Sơ Chiêu vì đã đưa người về nhà.

Tống Sơ Chiêu lo lắng hết mức, hiện tại lại thấy không có chuyện gì xảy ra, thế nên trong lòng tràn đầy vui sướng, nàng vui vẻ chạy đi nên không nghe được câu nói nhỏ của Hạ lão gia ở phía sau: “Con cũng đâu bị thương chỗ n ào khác, vì sao lại muốn nó cõng trở về? Làm cho ngoại tổ còn tưởng con bị thương rất nghiêm trọng, dọa cho ta cũng sợ một hồi.”

Mặt Cố Phong Giản không đổi sắc: “Hắn một hai đòi phải cõng con…”

------oOo------

Chương 36: Tiên sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Thi Văn mất hồn mất vía trở về Tống phủ khi quản sự đang chuẩn bị gọi người đánh xe đến khu vườn để đón nàng ta. Thấy nàng xuất hiện, hắn h ơi kinh ngạc rồi bước nhanh đến nói: “Sao hôm nay Tống Nhị cô nương về sớm như thế? Không lẽ trong yến hội xảy ra chuyện gì hay sao?”. Tống Thi Văn nhẹ nhàng nói: “Không có gì đâu. Chỉ là trong lòng ta có chuyện, lại cả m thấy khó thở khi ngồi trong sảnh, nên ta đành về trước.”

Quản sự hỏi: “Vậy ngài có gặp Tam cô nương không?”

Mày Tống Thi Văn hơi chau lại, sau đó nói: “Có gặp được, có giải thích qu a với nàng ta, cũng nói với nàng ta về việc tổ mẫu bị bệnh, nhưng mà có vẻ như nàng ta không tin cho lắm, thậm chí còn nói mấy câu oán hận với ta, là do ta sai.”

Quản sự thở dài: “Cũng không có cách nào, Nhị cô nương không cần để chu yện này ở trong lòng. Để tiểu nhân cho hạ nhân đi đun mấy thùng nước ấm, cô nương về nghỉ ngơi trước đi.”

Bởi vì còn sớm nên Tống Thi Văn theo lệ sẽ đi thăm Tống lão phu nhân.

Bởi vì lão phu nhân khó chịu nên đều yêu cầu nàng ta ở lại những lúc lui tới như thế này. Thế nhưng khi Tống Thi Văn đi đến sân của tổ mẫu hôm nay, thì phát hiện đèn bên trong đã muốn tối sầm đi.

Lão bộc phụ trách hầu hạ Tống lão phu nhân vẫn còn chờ ở bên ngoài, thấy nàng ta đứng ở cửa viện thì bước nhanh tới bằng những bước nhỏ.

“Chào Nhị cô nương.” Vị lão nô bộc nói, “Lão phu nhân không thể nghỉ ng ơi từ hai đêm trước, nhưng hôm nay có vẻ đã có thể ngủ sớm rồi. Nhị cô nư ơng vẫn đừng nên vào, lão phu nhân hiểu được tấm lòng hiếu thảo của cô n ương.”

Tống Thi Văn dặn dò nói: “Một khi đã như vậy, ta sẽ không đi vào. Di nhớ chăm sóc thật tốt cho tổ mẫu đấy.”

Người nọ gật đầu nói: “Dạ, lão bộc hiển nhiên tận lực.”

Thật ra Tống lão phu nhân là người càng già càng dẻo càng dai. Bà đã trải q ua cơ cực khi còn trẻ, nên thể trạng đã được rèn luyện rất tốt. Sau này con đ ường làm quan của Tống tướng quân thông suốt, Tống gia cũng vì vậy mà n ước lên thì thuyền lên, bà nhanh chóng học theo những phu nhân của mấy q uan viên trong kinh, bắt đầu quan tâm đến việc chăm sóc cơ thể. Bà chưa từ ng ngừng uống thuốc bổ, thế nên những năm nay cũng chưa từng bị bệnh.

Thế nhưng và lúc này, Tống Tam lão gia và vài người con nữa của bà đã đế n Tống phủ để chỉ trích bà, vu cáo bà, thật sự đã làm cho bà thất vọng và đa u khổ. Bà phẫn nộ nhưng cũng có điều sợ hãi, cùng với hơn phân nửa thời g ian bà đều mãi suy nghĩ về chuyện này, khiến cho bản thân bị ảnh hưởng, gi à đi rất nhiều chỉ trong vòng vài ngày, như cỏ cây bị một cơn bão đánh tan t ành hết sức sống.

Sau đó bà lại nằm trên giường vài ngày, người yếu dần, có thể cảm nhận tay chân mình nặng trĩu. Nay, dù đại phu đã nói bà gần như khỏi hẳn rồi, nhưn g bà lại khăng khăng cho rằng mình còn có thể khỏe hơn nữa, thế nên cứ nh ốt mình trong phòng để tĩnh dưỡng, kết quả là suốt ngày ngủ không yên giấ c.

Dẫu ngoài mặt Tống lão phu nhân không chịu thừa nhận, thật ra trong lòng bà đã cảm nhận được tuổi già của mình nên cứ thấp thỏm lo âu. Nằm càng l

âu, sắc mặt của bà càng khó coi.

Trước đây Tống Thi Văn vẫn luôn cho rằng tổ mẫu có tâm bệnh, nguyên nh ân cũng vì bà quá mức sợ chết. Thế nhưng sau bữa suy đoán hôm nay, nàng ta lại có cảm giác hoang đường rằng sợ là không phải như vậy.

……
Nếu như thật sự bị hút mất sức sống thì nên làm cái gì bây giờ? Không phải chuyện xưa bên ngoài đều kể như vậy sao? Tống gia xảy ra nhiều chuyện n hư vậy, thế nhưng đều là những chuyện phát sinh sau khi Tống Sơ Chiêu trở về.

Tống Thi Văn đã chuẩn bị rời khỏi, nửa đường lại quay trở lại, kêu một câu: “Phương di, di là người có tin tức nhanh nhạy nhất, di có biết có thể tìm đạ o sĩ trừ tà chỗ nào hay không?”

Lão bộc nhất thời không phản ứng kịp: “Hả?”

Tống Thi Văn bật cười: “Ta cảm thấy dạo này trong Tống gia đã xảy ra nhiề u chuyện đen đủi như vậy, có lẽ nên tìm vị đạo trưởng hoặc đại sư nào đó đ ể làm lễ cúng bái trong phủ. Vả lạ cũng sắp đến Trung thu rồi, thuận tiện có thể cầu xin may mắn.”

Lão bộc cũng cười: “Cô nương không cần lo lắng, mọi năm lão phu nhân đề u đến Bạch Vân Quan để cầu phúc. Chờ thêm một đoạn thời gian nữa, để th ân thể lão phu nhân tốt hơn một chút, sẽ đi tìm các đạo trưởng để cầu bình a n.

Tống Thi Văn thấy lão bộc không hiểu rõ nên cắn cắn môi dưới, nàng ta nh ấn mạnh: “Ta muốn đi tìm đạo trưởng linh nghiệm, người có thể làm cho ta yên tâm. Hay là di giúp ta hỏi thăm một chút đi.”

Lão bộc nhìn chằm chằm nàng nhìn một lát, do dự nói: “Cô nương, hắn ngư ơi cũng hiểu được rằng bệ hạ ghét nhất những thứ quỷ thần như thế nào. Ng oại trừ lễ tế thiên quan trọng, thì ngày thường hiếm khi tiếp đón đạo trưởng. Hiện giờ, những phương sĩ [1] trong thiên hạ đều ẩn mình hết rồi.” Tống T hi Văn nói: “Phương di đang nói cái gì? Ta nào phải là người như vậy? Thật sự ta chỉ muốn đuổi tà, không có suy nghĩ nham hiểm gì cả.”

Trên mặt lão bộc vẫn còn hiện vẻ do dự, hai tay chắp lại, tựa hồ muốn nói c ái gì lại thôi.

Tống Thi Văn thấy thế, thúc giục nói: “Phương di, di muốn nói cái gì?”

Lão bộc suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: “Lão bộc biết cô nư ơng không có ý gì khác, chỉ là lão đột nhiên nhớ tới tiếng gió mà lão nghe đ ược cách đây mấy ngày. Nếu như cô nương nghe xong, lại cảm thấy lão lắm miệng thì có thể quên đi.”

Tống Thi Văn hỏi: “Tiếng gió gì?”

Lão bộc đến gần một bước, nói bên tai nàng ta: “Cô nương cũng biết, lão rất tin mấy thứ này, trong nhà còn thờ phụng tượng Tam Thanh [2] đấy. Lão ch ỉ nghe nói là đệ tử của Phúc Đông Lai sẽ tới kinh thành sau một đoạn thời g ian nữa.”

Tống Thi Văn kinh ngạc nói: “Không phải ông ta là kẻ lừa đảo sao?”

“Nếu chỉ là kẻ lừa đảo bình thường thì nào có thể gạt tiên đế nhiều năm như vậy được? Hắn ta thật sự có bản lĩnh. Hoặc là nói, lúc đó hắn là thuật sĩ có bản lĩnh nhất thiên hạ.” Lão bộc còn nghiêm túc nói, “Cô nương sinh sau nà y nên không biết, chứ lúc lão bộc còn trẻ thì tiếng tăm của Phúc đạo trưởng ở khắp nơi, mọi người nói đến nỗi không có gì hắn không làm được, ngay c ả hô mưa gọi gió cũng không phải là việc nói chơi. Dù cho lúc này đã có ít

người nhắc đến, nhưng có chút sự việc thật sự là như thế, có không ít quan viên trong triều đã từng chứng kiến tận mắt. Thế nên sau khi Phúc Đông Lai đền tội, ở những nơi phong thủy mà hắn đã từng chỉ ra từ đình, biệt việt, thi ên viện, phong thủy, các sân đình, cho đến một phần đại sảnh, thì không có người dám đụng vào, thậm chí cả bệ hạ cũng như thế.”

Tống Thi Văn nghe say mê, lại nói: “Thế nhưng ông ta đã chết rồi, đệ tử củ a ông ta…còn có thể tồn tại được hay sao?”

Lão bộc nói: “Nói là đệ tử , nhưng có lẽ chính là nữ nhi của hắn…
Trời sinh tính tình Phúc Đông Lai phong lưu, khi còn nổi thì hắn thu không ít mỹ nhân, thế mà hắn không thích trẻ con, lại không phải người lương thiệ n nên có nhiều mỹ nhân bị hắn vứt bỏ, kết cục rất thê thảm. Mẫu thân của vị tiên sinh đó cũng là như thế. Nghe nói khi nàng ta được sinh ra thì cơ thể g ầy yếu, suýt nữa là không sống nổi thế nhưng lại vô cùng thông tuệ. Khi bé thì phải trải qua khó khăn, cố gắng sống sót thì lại bị Phúc Đông Lai phát hi ện thiên phú, rồi đưa về nhà. Không biết là mạng lớn hay là mệnh khổ nữa.”

Tống Thi Văn kinh hô: “Thì ra là thế sao?”

Khi nói về những việc này, lão bộc thao thao bất tuyệt: “Cũng không phải tấ t cả là như vậy! Nếu như không phải nàng ấy vì việc nước quên tình nhà [3] thì Phúc Đông Lai cũng không chết nhanh như vậy. Cho nên hết thảy đều d o nhân duyên xoay chuyển, bởi vậy quan viên trong triều cũng chưa từng tr uy cứu thân phận của nàng ấy, để nàng ấy rời đi. Nghe nói nàng ấy có đôi m ắt tinh tường trời sinh, có thể nhìn thấy âm dương, rất có danh tiếng trong th iên hạ hiện nay. Nhưng mà mọi người chỉ biết tục danh của nàng ấy, không biết mối quan hệ thật sự của nàng ta và Phúc Đông Lai. Cũng bởi vì lão có quan hệ với lão phu nhân nên mới biết được chút nội tình như thế.”

Tống Thi Văn hỏi: “Vậy hiện tại nàng ta ở nơi nào?”

Lão bộc nói: “Nghe nói gần hai năm nay tiên sinh vẫn phiêu bạt khắp thiên hạ. Mấy ngày trước, tiểu đạo đồng bên người nàng có truyền ra một ít thông tin, nói nàng sẽ về kinh. Dựa theo thời gian tin tức cung cấp, thì sẽ gần đây thôi.”

Tống Thi Văn nôn nóng, nói: “Vậy di có thể thay ta tìm nàng để hỏi một câu được không? Ta cảm thấy…… Hôm nay ta đến yến hội thì thấy có người không đúng lắm, đã dọa cho ta sợ hãi. Nếu như không thể tìm người để hỏi rõ ràng thì trong lòng ta không yên được.”

“Nàng cũng không phải là người mà ai cũng có thể gặp được. Nàng ta xem quẻ đoán mệnh chỉ dựa vào duyên phận mà thôi.” Lão bộc nói, “Nếu cô nương thật sự lo lắng thì lão nô sẽ đi tìm người để hỏi một câu. Nghe nói tấm lòng tiên sinh rất lương thiện, nếu như có thể thấy việc giả thần giả quỷ, ắt sẽ không bàng quang đứng nhìn.”

Tống Thi Văn vội gật đầu: “Tốt lắm!”

…….

Tống Sơ Chiêu cõng Cố Phong Giản đi một đoạn đường, thì sau khi về đến nhà, nàng thiếu chút nữa đã hạ đường huyết. Mới đầu còn nghĩ chân cẳng sẽ nhức mỏi vào hôm sau, ăn chút khổ sở, nào ngờ lại không có trở ngại gì.

Có thể vì mấy ngày bài rèn luyện nàng làm gần đây đã có hiệu quả, thân thể của Cố Ngũ lang đã không còn yếu ớt như lúc nàng vừa mới tiến vào.

Tống Sơ Chiêu phát hiện được việc này thì vui mừng khôn xiết. Nếu như đã khỏe như vâm thế này, nàng không kìm lòng được muốn đến Hạ phủ để nhìn xem tình hình của Cố Phong Giản, nhân tiện khoe thành tích với hắn, để chứng minh rằng nàng không có xao nhãng bỏ bê công việc trong khoảng thời gian này.

Dựa vào thái độ của Cố Ngũ lang ngày hôm qua, có vẻ hắn rất để ý đến thể lực của mình.

Nghe được tin nàng muốn đi, Cố phu nhân rất giúp đỡ, thậm chí bà còn để tâ m hơn so với nàng, lúc nào cũng thúc giục. Bà còn ước gì mình có thể đào h ết thuốc trị thương trong nhà mình để đưa cho nàng mang sang.

Cuối cùng thì Tống Sơ Chiêu chỉ lấy một lọ thuốc trị ngoại thương, nhét và o trong tay áo rồi vội vã chạy đi vì sợ Cố phu nhân còn đuổi theo.

Theo nàng thấy thì vết thương của Cố Phong Giản tuy trông có vẻ đau đớn, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng; dùng nhiều thuốc như vậy có lẽ còn không nhanh chóng khỏi được.

Tống Sơ Chiêu cũng không mang theo tôi tớ, một đường phấn khởi đi tới tr ước cửa Hạ phủ.

Hạ lão gia nghe người thông báo nàng đến thăm hỏi nhiều đến độ đã quen r ồi, ngay cả tâm tình muốn làm khó dễ nàng cũng không có, ông chỉ đơn giả n ở lại trong phòng, không đi ra ngoài gặp người.

Hạ lão gia nghĩ, thôi thôi, đến chào ở cửa trước còn tốt hơn là nửa đêm trèo tường không phải sao?

Cố Phong Giản nghe thấy tin thì đi ra ngoài gặp người, Tống Sơ Chiêu nói ngắn gọn với hắn vài câu.

Mặt mày Tống Sơ Chiêu hớn hở, nàng vỗ vỗ bả vai mình tỏ vẻ cường tráng, lại cẩn thận xem xét cánh tay của Cố Phong Giản, sau đó nhét bình thuốc v ào trong tay đối phương.

Cố Phong Giản yên tĩnh nghe nàng dặn dò, đột nhiên hắn chưa kịp phòng bị thì đã nghe người đối diện nói: “Tốt lắm, vậy ta đi đây.”

Cố Phong Giản sửng sốt, nói: “Đi?”

“Đúng rồi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ta chỉ là tới nhìn một cái thôi.”

Nàng đang muốn rời đi thì vẻ mặt của Cố Phong Giản bỗng nhiên nghiêm t úc hẳn, hắn nói: “Ta làm mất một thứ rồi. Ngày hôm ấy không có chú ý, nên lúc té ngã cũng không biết nó rớt ở chỗ nào rồi.”

Tống Sơ Chiêu nghe ra việc do lỗi của mình, nàng vội hỏi: “Là thứ gì?”

Cố Phong Giản: “Hồ lô.”

Mãi một lúc như Tống Sơ Chiêu cũng không nhớ ra, nàng mù mờ hỏi: “Hồ lô nào?”

Cố Phong Giản: “Là hồ lô mà ngươi tặng ta đấy.”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc. Nàng có đưa đồ cho Cố Ngũ lang hay sao? Hồ lô là cái đồ chơi gì? Nếu như nàng muốn đưa thì phải đưa thanh đao mới đún g mà.

Ánh mắt của Cố Phong Giản dần trở nên nguy hiểm, lúc hắn sắp làm mặt lạ nh thì đột nhiên có ánh sáng lóe lên trong đầu Tống Sơ Chiêu, nàng nhớ lúc trước mình có đưa món đồ trang trí bằng ngọc bích cho Cố Phong Giản để đi mua đồ ăn. Nàng vội và gật đầu nói: “Cái món đồ ta đưa là khối ngọc kia đúng không?”

Vẻ mặt của Cố Phong Giản đã khá hơn: “Ừ. Cái hồ lô đó mất rồi.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Để ta đi tìm giúp ngươi, hẳn là còn ở đâu thôi. Mặc dù có rơi mất thì cũng sẽ có nô bộc quét dọn nhìn thấy.”

Cố Phong Giản đi xuống bậc thang: “Ta cũng đi.”

Tống Sơ Chiêu không chút nghĩ ngợi, nàng phất tay nói: “Ngươi không cần phải đi đâu, ta đi tìm rồi trở về đưa cho ngươi là được.”

Cố Phong Giản túm chặt ống tay áo nàng, yên lặng nhìn nàng.

Hai người im lặng.

Trong ánh mắt lên án nãy giờ của đối phương, rốt cuộc Tống Sơ Chiêu cũng giác ngộ.

“…
À.” Tống Sơ Chiêu nói, “Vậy thì ta đi cùng với ngươi, dù sao thì chính ngươi mới có thể nhận ra đồ vật của mình chính xác được.”

Rốt cuộc thì Cố Phong Giản cũng gật đầu vừa lòng.

Đang dựa ở khung cửa, vị quản sự Hạ gia có dáng người cường tráng cười khẩy nhìn về phía Tống Sơ Chiêu, ông ta còn khẽ hừ hai tiếng kỳ lạ.

Tống Sơ Chiêu: “……” Có lẽ ngươi cảm thấy lòng dạ của ta thâm sâu khó lường, lén lút lừa gạt cô nương các ngươi, nhưng thật ra ta không có như vậy.

Nàng lộ ra một nụ cười xấu hổ, kêu quản sự giúp nàng thông báo với Hạ lão gia một tiếng, có khả năng hai người sẽ không trở về ăn trưa.

Quản sự trợn mắt, ném cho nàng một cái nhìn xem thường, sau đó nhẹ giọn

g dặn dò Cố Phong Giản: “Vậy Tam nương cần về sớm một chút. Nếu như người không về thì lão gia chúng ta ăn không ngon, tuổi tác ông cũng lớn, n ên không thể sống thiếu người được.”

Cố Phong Giản cười đáp: “Ta đã biết.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Cảm thấy mình đã bị oan.Tác giả có lời muốn nói:

Tống Thi Văn: Vị tiên sinh đó có pháp lực cao cường, nàng……

Cố Phong Giản: Là sư tỷ của ta.

——

Tống Sơ Chiêu: Chỉ có chính ngươi mới biết chính xác đồ được.

Quản sự Hạ gia: Đồ kia không phải do ngươi đưa sao?! Chú thích

[1] Phương sĩ (方士): những người có thuật lạ, theo tín ngưỡng, có thể kêu gió, gọi mưa, tiếp xúc được với quỷ thần, luyện thuốc trường sinh bất tử, vv. Đầu tiên, thuật ngữ này chỉ dùng để gọi những người tinh thông y thuật ở các nước Tề, Yên, vùng duyên hải thời Chiến Quốc ở Trung Quốc. Về sau cũng dùng để gọi chung những người theo đạo gia luyện thuật thần tiên và luyện đan. vv.

[2] Tam thanh (三清): là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc. Tam Thanh bao gồm:

Ngọc Thanh: Nguyên Thuỷ Thiên Tôn

Thượng Thanh: Linh Bảo Thiên Tôn

Thái Thanh: Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân, giáng thân Lão Tử là Tổ Đạo Giáo.

(xem thêm tại:)

[3] Nguyên gốc là Đại nghĩa diệt thân.

------oOo------

Chương 37: Tức giận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Sơ Chiêu dẫn Cố Phong Giản về phía khu vườn bên kia.

Nhắc đến cũng kỳ quái, tối hôm qua hai người vừa đi con đường này nhưng cảm giác đi trên đường ban ngày và ban đêm hoàn toàn khác nhau, cảm thấy khang khác, thậm chí còn có vẻ xa lạ.

Đêm qua trời tối đen, trên đường rất tĩnh lặng, Tống Sơ Chiêu mãi chú ý đến mặt đất bùn lầy dày đặc dưới chân, cùng với người đi bộ ở hai bên đường vắng đang chậm rãi trở về nhà.

Lại bởi vì đám người Phạm Sùng Thanh ồn ào, nàng cũng không dám đi quá gần Cố Phong Giản, cũng không nói lời nào, nên khoảng cách giữa hai người thậm chí có lúc lên tới nửa thước.

Lúc này mặt trời vừa mới nhô lên cao, chiếu ánh nắng chói chang, chỗ nào nàng cũng thấy người qua lại. Sợ bị chen chúc trong dòng người nên nàng đi sóng vai với Cố Phong Giản.

Tuy nhiên vẫn có người vội vã chạy trên đường, thỉnh thoảng lại xô đẩy từ phía sau, đẩy Cố Phong Giản vào trong lòng ngực nàng. Tống Sơ Chiêu vội duỗi tay giúp đỡ hắn một chút, những vẫn duy trì khoảng cách với hắn.

Quần áo của hai người bọn họ vừa đẹp đẽ vừa quý giá, mà trang sức trên đầu của Cố Phong Giản lại là của cô nương chưa xuất giá. Hai người đi cùng với nhau đã thu hút không ít ánh nhìn của người đi đường.

Tống Sơ Chiêu đã thấy nhiều loại ánh mắt như thế nào ở biên quan. Ai trừn

g nàng thì nàng sẽ không có thiện cảm trừng mắt lại, nhất định không thể ch o bọn họ nhìn ra vẻ chột dạ của mình, không cho bọn hắn có cơ hội bàn tán.

Tống Sơ Chiêu đang mải miết giết người bằng ánh mắt, cánh tay đột nhiên chùng xuống. Nàng nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Cố Phong Giản đang kéo mình. Nàng ngẩng đầu lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Cố Phong Giản đan g nhìn mình, người đằng sau cười tỏa nắng, giống như ánh sáng rực rỡ chói lóa.

Cố Phong Giản hiếm khi cười thoải mái đến như vậy.

Tống Sơ Chiêu ở gần sát hắn như vậy, cũng không cảm thấy chán ghét thậm chí cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng thật ra trong lòng nàng thầm nghĩ: Cố Ngũ lang……Thật ngọt ngào.

Một đoạn đường từ Hạ phủ đến khu vườn cũng không phải là ngắn, thế như ng khi đến nơi thì Tống Sơ Chiêu cảm thấy chỉ mới đi được trong chốc lát.

Khu vườn thường mở cửa vào các ngày trong tuần để mọi người tham quan, sau khi mọi người giải tán vào tối hôm qua, Lễ Bộ đã cử người đến dọn dẹ p sảnh tiệc và dọn dẹp cho sạch sẽ.

Tống Sơ Chiêu trực tiếp đi tìm quản sự trông vườn, muốn hỏi hắn có gặp qu a một cái trang sức bằng ngọc hay không. Đối phương nghe bọn họ giải thíc h ý đồ thì xoay lại, lấy trong tủ ra một cái túi vải nhỏ.

Quản sự đó đưa đồ vật qua, nói: “Thật ra là có nhưng mà khi ta phát hiện đã vỡ nát rồi. Đêm qua khi người bên Lễ Bộ dọn dẹp thì phát hiện ra cái này n ên gửi lại đây. Ta nghĩ sẽ có người tới tìm nên để lại.” Để tránh bị mọi ngườ i lúc đó hiểu lầm, nói bọn họ che giấu đồ vật này nọ, nên hễ tìm được đồ thì dù hư hỏng cũng sẽ giữ lại. Dù sao những người đến dự tiệc hôm qua đều c ó xuất thân là con cháu thế gia hiển hách, đồ trên người cũng không phải là

vật rẻ gì.

Cố Phong Giản nhận lấy xem xét và phát hiện ra rằng một chiếc lá bên cạnh hồ lô đã gãy.

May mắn là nó chỉ gãy ra làm hai mà thôi.

Không may là ở giữa còn thiếu một mảnh nhỏ, mảnh nhỏ kia có lẽ không tì m được bởi vì kích thước chỉ có một chút.

Vốn dĩ hồ lô mà lúc trước Tống Sơ Chiêu lấy xuống trên người mình là thu ộc về Cố Phong Giản. Lúc đó Cố Phong Giản có rất nhiều đồ trang sức trên người, cũng không thấy hắn đặc biệt thích cái hồ lô này. Đến khi nàng chỉ v ào nó nói trông khá thú vị, đối phương mới chú ý đến cái món thú vị này.

…

Tuy rằng không biết từ lúc nào mà nó đã trở thành món đồ nàng tặng nhưng nếu Cố Phong Giản không muốn bỏ đi thì không nên tùy ý vứt bỏ. Tống Sơ Chiêu an ủi nói: “Để ta đi tìm người thử xem có thể sửa nó hay không. Nếu như tay nghề của công thượng* còn cao, không chừng lại có thể làm cho n ó càng đẹp hơn.”

**Công thượng: thợ thủ công.*

Cố Phong Giản dùng khăn lụa gói món đồ lại, cất kỹ trên người rồi nói: “Để ta nhờ sư tỷ sửa lại. Tỷ ấy giỏi nhất mấy chuyện này.”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc nói: “Ngươi còn có sư tỷ sao?”

Cố Phong Giản liếc nàng một cái, cảm thấy nàng chuyện bé xé to: “Ta còn c ó sư huynh nữa đấy.”

Vì thế Tống Sơ Chiêu
hô lên: “Ngươi còn có sư huynh?!” Sư môn của ngươi cũng rất toàn diện đó !

Cố Phong Giản nhàn nhạt nói: “Ừ. Nhưng mà sư huynh của ta là kẻ ngốc, s au này huynh ấy đã chạy đi làm hòa thượng rồi.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Có vẻ như ngươi đã lượt bớt nhiều chuyện xưa rồi.

Hai người từ biệt quản sự, đi về theo đường cũ.

Hôm qua Tống Sơ Chiêu cũng chưa kịp xem xét kỹ lưỡng khu vườn này, lú c này đi theo Cố Phong Giản thì nàng cảm thấy thật ngoằn ngoèo nhưng cản h vật cũng rất độc đáo, hồ nước cũng khá là trong veo.

Trong đường rừng yên tĩnh, Tống Sơ Chiêu đứng ngay bóng cây, trong lòng vẫn không nhịn được nên nhỏ giọng hỏi: “Cố Ngũ lang này, sư tỷ của ngươ i ở chỗ nào? Sao không thấy ngươi đi tìm nàng ấy? Quan hệ giữa ngươi và nàng ấy có tốt không? Nàng ấy tên là gì? Có phải nàng ấy là một thuật sĩ đi bốn phương trời hay không? Nàng ấy có lợi hại không? Nếu như nàng ấy th ấy ngươi, lại nhìn ra ta có chỗ không đúng thì làm sao bây giờ?”

Nhìn ra được nàng đã kìm nén rất lâu, Cố Phong Giản nghiêng đầu, mỉm cư ời với nàng.

Tống Sơ Chiêu phát hiện có gì đó không ổn: “Nếu không thì ngươi trả lời tr ước câu thứ nhất được không?”

“Nàng ấy sẽ nhanh chóng trở về kinh thành, quan hệ giữa chúng ta không x ấu cũng không tốt, đã lâu rồi chúng ta không gặp mặt, tên là Liệt Thủy, khô ng cần đi tìm nàng, nàng ấy biết việc này, không biết nàng ấy có được tính l à một người đạo sĩ hay không.” Cố Phong Giản nói, “Ta đã gửi tin cho nàng

, kêu nàng trở về xem thử hình huống của hai chúng ta. Nếu như ngay cả nà ng ấy cũng không biết nên giải quyết như thế nào, thì e rằng trong thiên hạ c ũng không có người thứ hai nghĩ ra được biện pháp.”

Tống Sơ Chiêu nghe hắn nói như thế, tựa hồ nàng ấy là một người rất lợi hạ i, thì nàng lại hỏi: “Vậy nàng ấy đã hồi âm cho ngươi chưa? Nàng ấy nói nh ư thế nào?”

Cố Phong Giản: “Nàng ấy nói ‘Ồ’.”

Tống Sơ Chiêu mê mang: “Ồ là có ý gì?”

“’Ồ’ có nghĩa là cảm thấy thú vị.” Cố Phong Giản tổng kết lại, “Nếu như kh ông cảm thấy hứng thú thì nàng ấy sẽ nói ‘không’. Còn nếu như nàng ấy kh ông có biện pháp thì sẽ trả lời ‘lăn’.”

Tống Sơ Chiêu nhẩm nhẩm theo, nàng nói với vẻ mặt kỳ lạ: “…
Người trong sư môn các ngươi nói chuyện thật huyền bí.”

Cố Phong Giản: “Chỉ có mỗi tỷ ấy mà thôi.”

Cố Phong Giản không có ấn tượng gì lắm đối với sư tỷ mình. Chỉ nhớ mỗi c on ngươi của đối phương rất nhợt nhạt, sắc mặt nhìn chung cũng tái nhợt đế n mức dọa người. Bởi vì ánh mắt của nàng ấy không hề dao động, nên khi b ình tĩnh nhìn ai đó, người ta luôn nói nàng ấy giống như một người chết.

Tuy rằng tính tình của Liệt Thủy lãnh đạm nhưng lại là người thù dai. Đối v ới những người nói bậy về nàng, nàng sẽ ghi nhớ điều này trong đầu, không có việc gì cũng lôi ra mắng chửi hai ba câu. Ngoại trừ Cố Phong Giản, nàn g không còn kết bạn với bằng hữu khác.

Mấy đồ đệ của Phúc Đông Lai đều thông minh, nhưng mà Liệt Thủy lại vô

cùng thông tuệ. Ứng với lời nói “Tuệ cực tất thương” *, thân thể nàng rất yếu, ngay cả khi nói chuyện cũng không có cảm giác như đang thở, lúc hít thở lại như là người hấp hối, sắp gần đất xa trời. Không biết bây giờ nàng ấy có đỡ hơn không.

**Tuệ cực tất thương (慧极必伤): Người thông minh quá sẽ hại chính mình.*

Bởi vì hai người đều không thích Phúc Đông Lai cho lắm, nên thường cùng nhau ghé vào nói bậy về kẻ ác đó. Phần lớn sức lực của Liệt Thủy đều dành cho việc này.

Tống Sơ Chiêu: “Vậy vì sao ngươi lại nói không biết nàng ấy có phải là đạo sĩ không?”

Cố Phong Giản nói: “Tính tình của sư tỷ ta cực đoan. Đi theo Phúc Đông Lai học thuật trong đạo môn, xem thiên văn địa lý, cũng có thể xem như có phân nửa tài nghệ. Nhưng thật ra nàng ấy cũng không tin vào quỷ thần, trước nay cũng hận nhất người giả thần giả quỷ. Sau khi Phúc Đông Lai chết, nàng đã một mình rời đi, du lịch nhiều nơi, ngẫu nhiên sẽ gửi cho ta mấy phong thư, thuận tiện gửi một chút tiền cho ta.”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc: “Nàng còn gửi tiền cho ngươi?” Phủ Quốc công cũng không thiếu tiền mà?

“Ừ.” Cố Phong Giản nói, “Sư huynh ta sống rất nghèo khó, đều quyên góp tiền để sửa chữa tượng Phật trong miếu, sư tỷ thấy hắn đáng thương nên thường xuyên trợ giúp. Lại cảm thấy không tốt khi bỏ rơi ta, cho nên nàng ấy cũng thường gửi đồ cho ta.”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy sư tỷ của hắn có vẻ là người rất thú vị.

Cố Phong Giản nói: “Từ năm ngoái, tỷ ấy từng nhắc nhở ta nên chú ý mọi c

huyện, tốt nhất ít ra cửa, có lẽ sẽ có chuyện lớn xảy ra trên người. Chỉ là nà ng ấy cũng không biết chính xác là chuyện gì thế nên sau này khi ta truyền t in báo, ắt hẳn nàng ấy đã có sự chuẩn bị."

Tống Sơ Chiêu: "Như thế sao……"

Tống Sơ Chiêu nghe được manh mối của sự việc thì đầu tiên là rất vui mừn g, nhưng rồi dưới sự vui sướng đó lại có sự tiếc nuối không nói nên lời.

Nàng cảm thấy làm Cố Ngũ lang thì cuộc sống rất khoáng đạt, sự thoải mái từ cái khoáng đạt này giống như có độc dược, càng ăn càng nghiện, nhưng s ớm muộn gì cũng phải cai.

Giống như nàng lại phải trở về làm Tống Tam nương không biết lễ nghĩa ki a.

Nhưng mà tâm tình này chỉ chợt lóe lên đã bị Tống Sơ Chiêu mau giấu đi. Nàng xoay đầu, cười nói với Cố Phong Giản đang suy tư: "Đi thôi, trước tiê n chúng ta ra ngoài đã!"

Hai người đi tới cửa khu vườn thì thấy một đám người đang đứng bên ngoài , bọn họ vây quanh thảo luận về mấy cái đèn giấy được treo ở trên cao.

Hiển nhiên đèn của Cố Phong Giản được treo ở chính giữa.

Cố Phong Giản nghe được lời đối thoại thì
phát hiện đám văn nhân kia đang đọc theo thơ của mình, còn đọc đến độ độ ng lòng người, làm cho biểu cảm của hắn không được tự nhiên. Hắn lôi kéo Tống Sơ Chiêu vì muốn nhanh chóng rời đi.

Tống Sơ Chiêu buồn cười, cố ý nói: "Thơ này sẽ được treo ở đây bao lâu nữ a đây? Ngũ lang, ngươi không muốn đi nghe một chút sao, bọn họ đều khen

ngươi đấy. Ta cũng thấy bài thơ kia của ngươi viết rất hay, hay là ngươi kh ông thích?”

Cố Phong Giản không nói, nhanh chóng ném người ở phía sau, mãi cho đến khi ra ngoài đường thì hắn mới dừng bước lại.

Tống Sơ Chiêu đuổi theo hắn, thấy hắn vẫn còn khó xử, nàng cười nói: “Ta mời ngươi ăn cơm. Nghĩ kỹ lại thì hình như ta còn chưa mời ngươi cơm ăn l ần nào.”

Cố Phong Giản nhàn nhạt nói: “Ồ.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Ta biết, có nghĩa là thấy thú vị.

Tống Sơ Chiêu chỉ về phía trước: “Không cần chọn, cứ tới chỗ đó đi.”

Quán ăn đó mở ở gần khu vườn là một cửa tiệm lớn nhất ở khu vực này, ngày xưa đã có không ít nho sinh ghé ngang nay lại càng nhiều hơn. Lúc hai người đi vào thì có một nhóm lớn thư sinh từ già đến trẻ đang tụ lại thành một chỗ, chẳng khác gì nhóm thanh niên ở bên ngoài khu vườn vừa nãy, bọn họ đang nói gì đó mà vẻ mặt lại đỏ bừng.

Chủ quán cũng vui khi thấy cảnh này, còn cố ý ghép thêm mấy cái bàn.

Cả hai chọn một vị trí khuất dựa vào tường rồi ngồi xuống gọi món.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Ngươi thích ăn cái gì?”

Cố Phong Giản nói: “Không có đặc biệt thích cái gì cả.”

Tống Sơ Chiêu hỏi xong đã biết đáp án, bởi vì nhớ tới yêu cầu ăn kiêng ngà y thường của Cố Phong Giản, những món ăn Cố phủ chuẩn bị cho hắn đều

đại khái là đồ thanh đạm.

Cố Phong Giản giống như lơ đãng hỏi: “Còn ngươi thì sao?”

Tống Sơ Chiêu nhớ lại, đồ ăn ở biên quan đa phần là các loại rau dưa, gia c ầm ở đó rất quý nên bình thường cũng sẽ không làm thịt; cá và hải sản các l oại cũng như thế, càng ít hơn nữa.

Cho nên nàng thích nhất vẫn là……

Tống Sơ Chiêu: “Thịt!”

Nhìn vẻ mặt trịnh trọng tuyên bố của nàng, vẻ mặt của Cố Phong Giản cuối cùng cũng không còn âm u như hồi nãy nữa, hắn gọi người tới, gọi tất cả cá c món từ vịt quay, gà quay, lại gọi thêm một vài món ăn nhẹ như cho bữa sá ng rồi cho người đi chuẩn bị đồ ăn.

Khi hai người ngồi chờ đồ ăn thì chủ quán có bưng lên một bình trà nóng. T ống Sơ Chiêu vừa cầm một đôi đũa lên thì đúng lúc nghe thấy tên mình từ p hía nho sinh bên ngoài đang lớn tiếng nói chuyện.

“Các ngươi đều nói thư pháp của Tống Tam nương phóng khoáng, hắn là ng ười cũng như tên. Theo ta thấy ấy, thì nàng ta chính là không làm theo khuô n phép của một người phụ nữ! Nào có nữ tử nào giống như nàng ta như thế? ”

------oOo------

Chương 38: Khó thở

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Câu nói kia khiến cho Tống Sơ Chiêu ngơ ngẩn cả người, nhất thời không phản ứng lại, còn động tác của Cố Phong Giản cũng rõ ràng khựng lại một chút.

Sự chú ý của hai người đều bị kéo qua bên kia, dựng lỗ tai lên nghe người bên ngoài nghị luận.

Một người khác trong quán hỏi: “Tống Tam cô nương thì sao?”

“Trên đời này nào có nữ tử giống như nàng ta, lúc nào cũng xuất đầu lộ diện? Theo ta thấy Tống Tướng quân đưa nàng ta đi biên quan là điều không thích hợp. Nghe nói nàng ta vẫn tập võ, lấy một chọi ba cũng không thành vấn đề, có thể thấy tính tình nàng ta vô cùng hung hãn. Lại nói tới câu cửa miệng “nét chữ là nét người”, ngươi nhìn ngòi bút lông hỗn độn này thì biết, Tống Tam nương tuyệt đối không phải là người lương thiện.”

“Không sai. Ngươi xem Tống Nhị nương được nuôi
dưỡng ở kinh thành từ nhỏ, đó chính là điển hình của người yên tĩnh nhẹ nhàng, có giáo dưỡng, ngay cả khi nói chuyện thì đều ăn nói dịu dàng, đó chính là bộ dáng mà tiểu thư khuê các nên có, làm sao Tống Tam nương có thể so sánh được? Nàng ta dũng mãnh như vậy thì ai dám cưới? Kể cả khi cưới về rồi thì vẫn phải lo lắng không đè được khí thế của nàng ta, làm mất thể diện của mình.”

“Nhà Tống Tam nương đã định ra hôn ước, chỗ nào cần các ngươi nhọc lòng?”

“Mang danh là đã định, nhưng ngươi xem đã qua lâu thế này, có người nào tới cửa phủ Quốc công để đưa sính lễ hay không? Rõ ràng là kế sách kéo dài mà thôi. Nhưng mà chuyện này cũng bình thường, nếu như ta là gia chủ của Cố gia, thì ta cũng sợ hãi người này. Dựa vào bối cảnh gia thế, thì một khi nghênh đón Tống Tam nương vào cửa lớn của Cố Quốc công, sẽ khó tìm lại được đường sống! Chư vị xin hãy nghĩ xem, nàng ta sẽ quan tâm đến trong phủ sao? Sẽ quản gia sao? Sẽ lo việc nhà cửa sao? Sẽ giúp phu quân dạy dỗ con cái sao? Một cô nương như vậy, sau này dù có làm vợ, làm mẹ cũng sẽ là người ngang bướng khó thuần; nếu lại dạy ra kẻ nào coi trời bằng vung, chẳng phải gia môn bất hạnh hay sao?!”

“Điều này cũng đúng, phụ nữ vẫn nên an phận ngây ngốc trong nhà mới tốt, chứ đừng cả ngày ở bên ngoài gây chuyện.”

“Còn nữa, nữ tử tập võ sợ là không tốt cho việc sinh con đẻ cái đúng không? Vậy thì ta cưới nàng ta về làm cái gì? Chẳng phải để cho bậc tổ tông thất vọng hay sao?”

Mọi người tạm dừng câu chuyện lại để than thở, như thể họ cảm thấy đau đầu cho Cố Ngũ lang.

Các đốt ngón tay cầm đũa của Tống Sơ Chiêu dần dần trắng bệch do dùng sức, nhưng mà nàng cũng không chú ý. Mãi cho đến khi nàng phát hiện ra thì đôi đũa gỗ trong tay đã bị bẻ gãy làm đôi.

Tống Sơ Chiêu nghe thấy tiếng động liền vội vàng nhìn xuống, rồi lẳng lặng đặt đũa vào góc tường, lại lấy ra một đôi khác, Nàng ngượng ngùng cười với người đối diện: “Đừng để ý tới bọn họ. Một đám người nói nhiều bất tài, ăn cơm thôi.”

Cố Phong Giản nhìn chằm chằm vào nàng, nói: “Ta còn cho rằng ngươi sẽ đ i ra ngoài lý luận với bọn họ.”

Tống Sơ Chiêu muốn nói nhưng lại thôi, nét mặt thay đổi dữ dội trong giây lát, như là tức giận đến cực điểm, muốn muốn trút giận nhưng lại lo lắng về điều gì đó, nàng cố gắng nhịn nó xuống trên bờ vực của sự bùng phát, cuối cùng lại trở về bình tĩnh nhẫn nhịn.

Nàng lấy đũa chọc vào mặt bàn, mệt mỏi nói: “So đo với bọn họ cũng khôn g có ý nghĩa gì.”

Nếu như chỉ có một mình nàng, nếu nàng vẫn là Tống Sơ Chiêu thì có lẽ nà ng đã không nhịn được, xông lên đánh rồi. Sau khi đánh xong thì trong lòng sẽ sảng khoái, nàng sẽ phủi mông chạy đi.

Nhưng mà hiện tại nàng đang ở trong thân thể của Cố Ngũ lang.

Nàng đã đem đến phiền toái cho Cố Phong Giản vào lần đánh nhau trong tử u quán lúc trước. Nay những kẻ nói bậy về nàng ở đây là những nho sinh qu en biết rộng, mà dựa theo những gì bọn họ nói thì đã nhận được sự đồng cả m trong lòng của nhiều nam tử. Nếu như nàng cứ xông lên như vậy, sẽ làm cho Cố Phong Giản đắc tội hơn phân nửa văn nhân trong kinh thành.

Nàng không sợ rắc rối, nhưng nàng lại sợ gây rắc rối cho người khác.

Miệng của những kẻ “văn nhân” này càng lộn xộn, càng ác độc hơn so với “ phụ nữ” trong miệng bọn họ. Một khi dính vào thì sẽ theo sát làm ngươi bu ồn nôn cả đời.

Tống Sơ Chiêu hít sâu một hơi, bày ra một nụ cười: “Hiện tại ngồi đây cao giọng buông ra mấy lời này, hơn phân nửa là đám văn nhân thất bại mở lời

chua ngoa mà thôi. Quan tâm đến bọn họ làm gì?”

Cố Phong Giản chỉ im lặng nhìn nàng. Cặp mắt kia cực kỳ thông suốt, phản g phất có thể nhìn thấu được suy nghĩ tự đáy lòng nàng, nhìn Tống Sơ Chiêu đến mức nàng sắp không duy trì được nụ cười trên mặt.

Tống Sơ Chiêu dứt khoát không cười nữa.

Cố Phong Giản bỗng nhiên đứng lên, một tay nhấc ấm trà trên bàn.

Tống Sơ Chiêu cấp bách nói: “Ngươi muốn làm cái gì?”

Cố Phong Giản sải bước đến giữa sảnh, kéo mấy người bên ngoài ra, hắn ng hiêng người tiến lên.

Hắn xuất hiện vô cùng đột ngột. Đột nhiên một nữ tử xuất hiện giữa một nh óm đông nam tử, vì vậy mọi người dừng đề tài lại, chú ý tới hắn, còn có ng ười cố ý lui lại để chừa một chút không gian để cho hắn đi lại.

Nam tử trung niên đang được vây quanh thấy trên mặt Cố Phong Giản man g theo vẻ tươi cười, khuôn mặt tuấn tú, nghĩ rằng người bên kia đến mang tr à cho mình là vì ngưỡng mộ, hắn lập tức nâng cằm kiêu hãnh và đắc ý hỏi: “Cô nương, có chuyện gì sao?”

Cố Phong Giản trực tiếp đổ ấm trà vào mặt đối phương, sau đó ném ấm trà r ỗng bằng sành xuống đất, lộ ra vẻ giễu cợt.

Trà để đã lâu, tuy rằng không nóng nhưng vẫn còn chút nhiệt độ, trung niên nam tử nhất thời cảm thấy da thịt nhói đau, hắn che mặt chạy trốn thật nhan h.
Lật đổ ghế gỗ phía sau, hắn thất thố gào thét: “Ngươi làm gì vậy! Hành hun g ngoài đường, báo án mau, báo án mau!”

Mọi người bất ngờ, ồ lên một tiếng lại lùi ra một xa hơn nhưng cũng không có người chạy đi báo án.

Tống Sơ Chiêu sững sờ đứng ở phía sau, bị khí thế "chớ đến gần" của Cố P hong Giản làm cho chấn động.

Cố Phong Giản phủi phủi tay như gặp phải thứ bẩn thỉu, hắn lạnh lùng nói: "Thấy ngươi tìm nước để đổ đầy não mình không dễ dàng gì, ta sợ ngươi lú c này lại nói lung tung thêm nữa nên đi sang đây để bù nước cho ngươi."

Ngón tay trung niên nam tử run rẩy, hắn xem xét bộ dạng của Cố Phong Giả n từ giữa các ngón tay, rồi gầm lên: "Ngươi –
đồ nữ tử này, làm sao ngươi lại độc ác như vậy!"

Cố Phong Giản cười mỉa mai: "Chỉ có đám các ngươi được phép nói những câu chuyện nhảm nhí kém cỏi ở nơi đông người, thậm chí còn kiêu ngạo, dư ơng dương tự đắc, lại không cho phép ta rửa đầu óc dơ bẩn của ngươi sao? Ta chỉ sợ rằng nếu như ngươi còn nói thêm gì nữa, thì khi đó bậc tổ tông củ a ngươi sẽ thật sự bị ngươi làm cho nhảy ra khỏi mặt đất đấy."

Một người chỉ vào nàng hỏi: "Cuối cùng thì ngươi là ai? Chúng ta đang nói chuyện với nhau, làm gì liên quan đến ngươi?"

Cố Phong Giản cũng không sợ hãi, tiến một bước tới gần người
đang phát ra âm thanh, hắn khinh thường nói: "Ta dám đường đường chính chính nói ta chính là Tống Tam nương. Nếu như ngươi có bản lĩnh, có thể n ói ra tục danh của mình không?"

Người nọ nghe thấy thân phận của hắn, thì vâng vâng dạ dạ, thu lại khí thế c ủa mình, quả nhiên không dám để hắn ghi hận.

Nam tử bị hất nước lúc trước không chịu bỏ qua, hắn lớn tiếng kích động mọi người: “Mọi người nhìn xem, nàng ta chính là Tống Tam nương! Suy đoán trước đây của ta hiển nhiên không phải giả, nhưng bây giờ xem ra, nàng ta đâu chỉ không theo khuôn phép? Thậm chí còn có thể hành hung người bên đường nữa đấy! Nàng ta chính là Tống Tam nương!”

Tống Sơ Chiêu có ý muốn tiến lên, lại bị ánh mắt của Cố Phong Giản ngăn lại.

Tống Sơ Chiêu muốn nói, nữ tử mắng nam tử là chuyện vô ích ở thói đời nay. Bọn họ sẽ cậy tài khinh người, tự mình ngụy biện, chưa kể trước nay rất thích nương danh nghĩa thánh nhân để châm biếm nữ giới. Vô luận cuối cùng tranh luận thắng hay thua thì bọn họ sẽ không nhận sai; thế nên tranh luận với bọn họ chỉ tự mình làm thương chính mình.

Cố Phong Giản vẫy vẫy tay ra hiệu cho nàng không cần lo lắng. Hắn sải bước ở sân trống đi đến chiếc bàn, ngồi xuống ở chỗ còn trống.

“Nếu như không có ngươi ở sau lưng phán xét đúng sai, thì ta cần gì phải tới đây giằng co với ngươi? Thế mà ngươi lại không cảm thấy xấu hổ, lại vu cáo ngược lại người khác. Thật đúng là phát huy tới mức tận cùng bộ dáng của kẻ tiểu nhân.”

Trung niên nam tử hỏi: “Ngươi không phục chỗ nào?”

Cố Phong Giản: “Buồn cười, ta cần phục chỗ nào?”

Trung niên nho sinh dùng sức lau mặt, lau khô vệt nước, rồi xông lên, dùng hai tay chống lên bàn. Hắn gằn giọng,
nói bằng giọng u ám: “Nữ tử như ngươi toàn là những người không theo chuẩn mực của nữ giới. Một đám nam giới chúng ta ngồi đây nói chuyện, thế mà ngươi cũng dám tiến lên, không e dè, không có sự phòng bị giữa nam và

nữ. Ta nói không thể cưới Tống Tam nương thì có sai chỗ nào? Ngươi có biết xấu hổ là gì hay không?”

Cố Phong Giản nhướng mắt: “Không phải không được cưới mà là không có khả năng cưới. Không có khả năng cưới bởi vì ngươi là đồ ăn hại, đừng đổ lỗi lầm của mình lên đầu người khác. Ngươi còn không biết xấu hổ mà ở đây thể hiện cho ta xem, thì ta cần gì phải thấy hổ thẹn?”

Trung niên nam tử bị hắn nhục mạ, cảm thấy vô cùng nhục nhã, tức giận cười nói: “Giọng điệu của nữ tử ngươi thật lớn! Không lẽ nề nếp trong Tống gia chính là như vậy sao?”

“Ngươi khỏi phải nói nề nếp của nhà ta, ngược lại ta rất tò mò về nề nếp trong nhà ngươi đấy.” Cố Phong Giản hạ tầm mắt, hắn vuốt ve ngón trỏ của mình, “Phụ mẫu cho ngươi thân thể tóc da, tiên sinh dạy ngươi hiểu biết chữ nghĩa, thế mà kết quả là ngươi không có sở trường gì, thứ duy nhất ngươi có chính là đầu lưỡi, không chỉ dài mà còn nhiều. Đáng tiếc là dù cho ngươi có một miệng ba lưỡi* thì cũng vô dụng. Xin hỏi đến tột cùng thì đây là nề nếp nhà ai? Ta thật sự muốn mở mang kiến thức của mình.”

**Một miệng ba lưỡi (一口三舌): Chỉ nói nhiều, mồm mép bép xép, lôi thôi.*

Trung niên nam tử thở dốc, suýt nữa ngã khuỵu. Hắn ôm ngực lại nói “ngươi ngươi ngươi” không ngừng, nhưng cũng không nói tiếp nữa.

Tống Sơ Chiêu ngỡ ngàng đứng ở bên ngoài đám người, sao đó cẩn thận bước lên. Cái nhìn về Cố Phong Giản lúc này đã biến thành bộ dáng ngước nhìn, không hiểu sao nàng lại cảm thấy bóng người đang ngồi ngay ngắn ở kia thật vô cùng cao lớn.

Sao có người có thể mắng chửi người đến mức kỳ diệu như thế, mà lại không làm mất đi phẩm cách của mình chứ?

……Không hổ là Cố Ngũ lang!

Nhưng mà trong quán có nhiều người, vừa đánh bại một người thì lập tức lại có người khác tiến lên cầu bị mắng.

Một nho sinh mặc đồ trắng nói: “Tống Tam nương, hôm nay hắn quở trách ngươi tại đây với cách diễn đạt không đúng, thật sự có sai. Nhưng là một nử tử thì nên làm việc của nữ giới, ngươi nhìn vào điệu bộ hôm nay của ngươi xem, còn ra thể thống gì không? Hành động này của ngươi không chỉ làm cho hắn bối rối, mà cũng tự làm chính ngươi cũng bối rối.”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Cố Phong Giản xoay đầu nhìn hắn, hỏi: “Như thế nào là việc của nữ giới?”

Một người giành nói trước: “Có lẽ Tống Tam nương ngươi chưa từng thấy qua trong sách “Chu lễ” [1] có nói, phụ nữ cần được dạy về phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công*.”

**Là bốn chữ công, dung, ngôn, hạnh. [2]*

Hắn điều chỉnh giọng nói, ưỡn ngực bổ sung: “Có lẽ ngươi nghe không hiểu, đơn giản mà nói chính là kêu ngươi nghe lời, nghe lời nói của lang quân, chăm lo việc nhà, giáo dục tiểu bối, không gây chuyện ở bên ngoài, cũng không lỗ màng tùy tiện, đó chính là giúp ngươi hình thành vốn liếng của mình. Ngay cả khi ngươi không làm được điều này thì ít nhất nên nói ít đi, làm ít sai đi, thì bao giờ cũng là điều đúng đắn, nếu không thì người mất mặt chính là trượng phu của ngươi.”

Một người tiếp lời: “Nam tử ở bên ngoài làm lụng vất vả vì gia nghiệp, trở về nhà đã mỏi mệt, nếu lại nhìn thấy bộ dáng bướng bỉnh của ngươi như vậy

, thì nhà cửa làm sao có thể yên ổn được?”

Cố Phong Giản mỉm cười: “Đúng là nghe không hiểu.”

Sự khinh thường trong ánh mắt của hắn rõ ràng xuyên qua từng người, hắn cười nhạo: “Làm lụng vất vả bên ngoài? Ta lại không biết đến tột cùng thì các ngươi làm lụng cái gì vất vả ở bên ngoài. Là dành thời gian bận bịu hạ thấp người khác để nâng mình lên. Rốt cuộc vẫn là hao phí thời gian cuộc đời, làm nhưng không có kết quả gì, thế nên chỉ có thể lừa mình dối người, làm ô uế thanh danh thánh hiền để mình được nổi danh sao? Thật là làm lụng vất vả, làm lụng vất vả cho lương tâm của chính mình.”

Người nọ tức giận chỉ: “Tống Tam nương!”

Cố Phong Giản: “Các ngươi gièm pha khắp nơi, đối xử quá quắt với Tống Tam nương, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào? Thử hỏi bảo vệ giữ nhà giữ nước là việc sai, hay là phòng thủ biên quan mới sai? Là cứu người nên sai, hay là bảo vệ quốc gia mới sai? Việc lớn trước mặt, từ khi nào thánh nhân đã phân rõ nam nữ? Đại nghĩa trước mặt, từ khi nào thánh nhân đã đề cập đến chuẩn mực của người phụ nữ? Ngươi có dám nói rằng nhục thân của mình trong sạch không?”

Một người muốn mở miệng, Cố Phong Giản giơ tay cản lại
ý bảo người nọ im lặng, hắn nói tiếp: “‘Quân tử nói chậm làm nhanh*’, các ngươi lại hoàn toàn tương phản, chỉ biết mắng chửi người chứ nào hiểu được làm việc là cái chi. Mặt mũi nào nhắc đến tục danh của bậc thánh hiền? Chờ cho đến khi nào các ngươi đạt được công danh và năng lực, trung thành với đất nước, thì hãy nói tới chữ làm lụng vất vả.”

**Quân tử nói chậm làm nhanh: Quân tử dục nhuế vu ngôn nhi mẫn vu hành – Mao Trạch Đông.*

Văn nhân nói: “Ta chăm học khổ đọc, vì muốn đem sức lực mình cho quốc gia. Tương lai của ta còn sáng sủa hơn một nữ tử như ngươi!”

Cố Phong Giản cười thành tiếng: “‘Mười lần đến Trường An mong chỉ một, đâu cần bụng rỗng ôm một lòng cao.’” [3] Ngươi thiết thực chút đi, chớ lại làm người khác chê cười.”

“Tuy lúc này ta chưa cầu được công danh, nhưng cũng sẽ không kêu phụ nữ trong nhà đi ra ngoài, xuất đầu lộ diện, không tuân theo cấp bậc lễ nghĩa. C ứ thế này thì việc nhà còn khó yên ổn, làm sao có thể lo lắng quốc sự?”

Cố Phong Giản làm như mệt mỏi, nhàn nhạt phun ra một câu: “’Người quân tử cầu ở mình, kẻ tiểu nhân cầu ở người’.”

Văn sĩ dùng sức phất tay áo: “Cho dù mồm miệng ngươi lanh lợi, cũng khô ng thể đổi trắng thay đen. Dẫu cho ngươi có ngụy biện như thế nào thì hãy hỏi mọi người ở đây một chút, xem tột cùng mọi người nhìn ngươi thế nào? ”

“‘Ngàn bộ da dê chẳng quý bằng miếng da nách cáo, ngàn người chỉ biết vâ ng vâng dạ dạ chẳng quý bằng một kẻ sĩ dám nghiêm nét mặt mà nói thẳng. "” Cố Phong Giản nói, “Các ngươi là cá mè một lứa, thế nên các ngươi nói t hế nào cũng đâu liên quan gì đến đúng sai?”

“Đạo lý cũng do ngươi nói, còn phủi mình sạch sẽ đến mức như thế. Hay là ngươi cảm thấy mình không có sai? Cố gắng chờ chúng ta nhận sai?”

Cố Phong Giản nhấc chân: “’Tự mình nhận lấy nhiều mà ít trách người, thì xa được điều oán hận’[4] .”

“Tống Tam nương!” Một nho sinh thà chết không chịu thua, hắn vén tay áo lên, mặt đỏ tới mang tai nói: “Ta không tin hôm nay ta không nói lại ngươi!

”

Nhưng mà thật sự là nói không lại.

Mọi người bị Cố Phong Giản làm cho tức giận đến mức giậm chân, một vò ng lại nối tiếp một vòng, nhưng mà bất luận bọn họ có tức hộc máu như thế nào thì Cố Phong Giản đều có thể nhẹ nhàng như bay dùng một câu đánh tr ở về.

Người qua đường vây xem ngày càng nhiều, cuộc tranh luận đi đến hồi kết, mà sự đối lập cũng ngày càng rõ ràng.

Một phương nhếch nhác không chịu nổi, phương còn lại thì bình tĩnh. Mấy nho sinh ngày thường học đòi văn vẻ dường như cũng mắc bệnh, chính là b ệnh có một chữ “điên”.

Tiếng cười nhạo không ngừng vang lên, lúc này thì đám người kia cũng rốt cuộc rõ ràng một chuyện rằng Tống Tam nương nào giống như người kém c ỏi không học vấn như trong lời đồn? Từ lời đối đáp và phong cách của ngư ời này, sợ là đã đọc hết kinh văn nho học mới đúng. Vả lại mới đọc như thế mà có thể hiểu biết rộng rãi, ghi nhớ trong đầu. Có lẽ…
Có lẽ không thua gì bọn họ.

Tính sai rồi!

Bọn họ cũng coi như có danh tiếng trong lĩnh vực này, thế mà đây là lần đầ u tiên chịu thất bại thảm hại như vậy. Nếu như kết thúc trong sự trầy trật nh ư thế này, thì làm sao còn có chỗ dừng chân trong kinh thành?

Mãi cho đến lúc này mới có người phát hiện ra Tống Sơ Chiêu. Không biết là thật sự vừa mới thấy, hay là nãy giờ muốn xem thêm một chút.

“Cố Ngũ lang, thì ra ngươi ở đây!”

Tống Sơ Chiêu đang xem hăng say, trong lòng đang phấn chấn, thế nên bị n gười kêu một tiếng, nàng không cam lòng gật đầu.

Một đám nho sinh như tìm được phương hướng, vọt về phía nàng, bọn họ r un rẩy nói: “Cố Ngũ lang, ngươi có nghe được mấy lời nói kinh thế hãi tục* của nàng ta không?”

**Kinh thế hãi tục: việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hã i.*

“Nghe được.” Trong lòng Tống Sơ Chiêu còn nghĩ nàng vẫn nên đọc nhiều sách. Nếu không, nàng cũng chỉ có thể đánh giá như lúc này: “Nói có lý!

Nàng nói thật khí phách ba chữ, làm cho mọi người nghẹn họng, nhìn trân tr ối. Văn nhân kia bị kích thích, vội la lên: “Cố Ngũ lang, ngươi cũng điên rồ i sao?”

Không, Cố Ngũ lang mới vừa đánh nhau kịch liệt với ngươi đấy!

Tống Sơ Chiêu hỏi lại: “Vậy ngươi cảm thấy câu nào vừa rồi nàng nói là vô lý?”

Cố Phong Giản đa phần chỉ trích dẫn lại. Nếu như muốn lựa ra lời nói sai củ a hắn, thì lại là một câu chuyện không hồi kết khác.

Tống Sơ Chiêu nói: “Nếu như ta muốn ngăn nàng lại thì đã sớm ngăn lại rồi . Ta vẫn luôn xem ở bên cạnh bởi vì ta cảm thấy nàng nói đúng. Phiền chư v ị lo lắng thay ta, nhưng ta không cần. Cố Ngũ lang ta thưởng thức chí hướn g của người khác sẽ không đặt nó vào lồng giam chỉ vì lời nói của ai kia. Cũ ng sẽ không cảm thấy rằng uốn nắn được phụ nữ là chuyện đáng để kiêu hã

nh. Càng không cần một người phụ nữ giữ thể diện thay mình, gánh vác tiế ng xấu giúp mình. Dù sủng hay nhục thì ta cũng tự gánh lấy, dám làm dám chịu!”

Cố Phong Giản nghiêng đầu, vừa lúc ánh mắt hai người giao thoa với nhau, hắn ngay lập tức nhoẻn miệng cười, nói: “Không sai. Ta tin Cố Ngũ lang th ật sự là người như vậy.”

Lúc Tống Sơ Chiêu đương vòng vo khen ngợi người hoàn mỹ này thì bị ánh mắt sáng ngời nóng rực của hắn rọi trúng. Nàng há miệng thở dốc, ngược l ại không nói tiếp được nữa. Nàng vuốt lỗ tai mình, rời tầm mắt, đột nhiên c ó chút xấu hổ.

Mọi người lấy hai người bọn họ như vậy thì hoàn toàn không có cách nào k hác.

Trung niên nho sinh nói: “Các ngươi kiêu ngạo như thế, thật sự không sợ sa o? Ngươi đã từng nghe qua bốn chữ “miệng lưỡi người đời” chưa?”

“’Bọn ngươi tên tuổi nào đâu có, tên họ non sông ghi vạn đời. [5]’.” Cố Pho ng Giản theo bản năng nói, “Ta thật sự không tin những kẻ thất bại như các ngươi thì làm sao có thể lưu danh sử sách được?”

Sắc mặt một đám người xanh trắng đan xen nhau, suýt nữa thì giận đến mứ c đau tim.

Tống Sơ Chiêu vẫn một câu như cũ, nàng ước gì có thể lặp đi lặp lại câu nà y bên tai Cố Phong Giản hơn trăm ngàn lần. Nàng trịnh trọng nói: “Có lý!”

Cố Phong Giản phủi vạt áo, đứng dậy đi về phía Tống Sơ Chiêu.

Hắn gằn từng chữ: “Hôm nay ta muốn nói cho các ngươi, Tống Tam nương

muốn làm cái gì thì làm cái đó. Sự tự do của nàng không liên quan gì đến n am nữ. Người ngoài nói cái gì thì ta cũng chẳng để bụng, cũng sẽ không để ý. Đạo lý trên đời này có quá nhiều điều đúng sai, ta chỉ cần giữ vững bản t âm của mình là được."

Hắn đứng yên trước mặt Tống Sơ Chiêu, trong ánh mắt thâm thúy mang the o sự cổ vũ, hỏi: "Ngươi sẽ để ý sao?"

Tống Sơ Chiêu hít sâu một hơi, nghe tiếng tim đập mãnh liệt trong lòng ngự c, nàng lớn tiếng trả lời: "Tất nhiên là không để bụng rồi!" Nói xong, nàng nhịn không được mà bật cười.

Cố Phong Giản thấy tâm tình của nàng không còn mây mù giăng kín nữa, h ắn cũng cúi đầu cười: "Vậy đi thôi."

Hai người chăm chú nhìn nhau, sau đó đi ra ngoài, không coi ai ra gì.

Sau khi bước qua ngạch cửa, Tống Sơ Chiêu xoay đầu nhìn thoáng qua, thấ y mọi người vẫn nhìn bọn họ chằm chằm như hổ rình mồi, nàng kéo Cố Pho ng Giản chạy ra đường nói: "Chạy mau!"

Cố Phong Giản không biết vì sao nàng phải bỏ chạy, nhưng vẫn để nàng tùy ý nắm lấy, bắt đầu chạy.

Cả hai một đường chạy xa khu vườn và quán ăn, cuối cùng thì dừng lại khi họ đến một con phố khác.

……

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Phong Giản: Chạy làm gì?

Tống Sơ Chiêu: Sau khi xong quá trình tranh cãi này thì phải chạy, nên làm theo một quy trình cố định.

Tác giả giải thích:

[…]

Mười lần đến Trường An mong chỉ một, đâu cần bụng rỗng ôm một lòng cao.. — Mười năm qua hết bao xuân thu miệt mài học để có thể thi đậu, sao ngươi không tích lũy kiến thức mà chỉ nghĩ đến những hoài bão cao cả như thế? [3]

Những câu khác chắc khá dễ hiểu.Chú thích

[1] Chu lễ (周礼): Chu lễ còn gọi là Chu quan hoặc Chu quan kinh, là tên gọi của bộ sách xuất hiện vào thời Chiến Quốc ghi chép về chế độ quan lại cùng những tập tục lễ nghi của đời Chu, có thể coi là một lý tưởng về chế độ chính trị và chức trách của bách quan, tương truyền do Chu công chế định.

(xem thêm tại)

[2] Phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công: câu này được trích ra để nói về tứ đức nên có ở một người phụ nữ.

Nguyên văn cả câu là:

Thiên quan trủng tể: “Cửu tần chưởng phụ học chi pháp, dĩ giáo cửu ngự: phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công.” (九嬪掌婦學之法，以教九御：婦德、婦言、婦容、婦功)

Tạm dịch: Quan cửu tần quản việc dạy học cho phụ nữ, dạy quan cửu ngự (chín ngự nữ dưới quyền mình) phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công.

(xem thêm về tứ đức, và giải nghĩa ở đây)

[3] Câu Mười lần đến Trường An do mình tạm edit vì không có bản đã được dịch hoàn chỉnh sang tiếng việt.

Bài gốc được trích trong tập thơ <<Toàn Đường thi>> – Nơi tổng hợp các bài thơ Đường nổi tiếng,

Đây là bài thứ 7 trong tập thơ, của nhà thơ Lý Thân.

Giả kim phương dụng chân kim độ, (假金方用真金镀)

Nhược thị chân kim bất độ kim. (若是真金不镀金)

Thập tái trường an đắc nhất đệ, (十载长安得一第)

Hà tu không phúc dụng cao tâm. (何须空腹用高心)

Bản edit

Vàng giả mới cần mạ để thật giống,

vàng thật đâu cần mạ giống làm chi.

Mười lần đến Trường An mong chỉ một,

đâu cần bụng rỗng ôm một lòng cao.

[4] “Tự mình nhận lấy nhiều mà ít trách người, thì xa được điều oán hận”-

Khổng Tử

Mình trích trong sách “Tứ thư bình giải” của Lý Minh Tuấn

[5] Bọn ngươi tên tuổi nào đâu có, tên họ non sông ghi vạn đời.

Câu trên là bản dịch của Phạm Doanh về bài thơ Hí vi lục tuyệt cú kỳ 2 (戲為六絕句其二 – Làm vui bài sáu bài tuyệt cú kỳ 2) của Đỗ Phủ.

Vương, Dương, Lư, Lạc đương thì thể,

Khinh bạc vi văn sái vị hưu.

Nhĩ tào thân dữ danh câu diệt,

Bất phế giang hà vạn cổ lưu.

Dịch nghĩa

Các bài văn của Vương, Dương, Lư, Lạc là những người đương thời,

Các ngươi cũng còn coi thường.

Các ngươi, thân với danh đều tiêu tán,

Trái lại các vị trên sẽ còn mãi với non sông đất nước.

Bản dịch của Phạm Doanh

Vương, Dương, Lư, Lạc lối đương thời,

Chê văn nhạt nhẽo mỉa mai hoài.

Bọn ngươi tên tuổi nào đâu có,

Tên họ non sông ghi vạn đời.

(xem thêm tại)

……

Đôi lời của editor:

Mỗi lần anh nhà phun châu nhả ngọc là tui phải vận dụng hết chất xám của mình để edit cho ra =)))) anh dùng từ gì cao siêu không vậy hả anh.

------oOo------

Chương 39: Người tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cố Tứ lang đang gặp một người cách đó không xa, Cố Quốc công kêu hắn t ới hỗ trợ xử lý chút chuyện.

Bởi vì quán ăn kia có không ít người tụ tập, trong đó cũng có huynh đệ que n biết Cố Phong Giản, cho nên sau khi nhìn thấy hắn, người đó lập tức chạy tới báo tin.

Cố Tứ lang vừa mới đi ra tửu quán đã bị một nam tử quen mặt chặn lại.

Người nọ túm lấy hắn, vội la lên: “Cố Tứ lang! Phía trước có người nói thấ y Ngũ đệ ngươi, hắn đang mắng người khác đấy!”

Cố Tứ lang hỏi: “Ai? Ta muốn biết có những ai? Hay lại là đám người khôn g có mắt Quý Vũ Đường?”

“Không phải! Một đám người rất đông! Bọn họ đã tụm thành một chỗ, luân phiên tranh luận với hai người bọn họ! Nếu như ngươi muốn biết chính xác là ai, thì ta cũng không thể nào kể tên được.” Nam tử nhớ lại điều gì, hắn vỗ tay, nói: “A! Đi cùng Ngũ đệ ngươi còn có Tống Tam nương. Nàng ấy trực tiếp đổ một bình trà lên người đối phương, lúc này nàng chính là người đan g ầm ĩ với người ta. Ta thấy nguy hiểm, sợ bọn họ lại đánh nhau, nên đang muốn đi tới Cố gia tìm ngươi đây!”

Bỗng nhiên Cố Tứ lang phẫn nộ: “Vừa nhìn Tống Tam nương đã biết tính tì nh nàng ấy rất tốt, giờ còn có thể ép nàng ấy ra tay thì đám người kia quá v ô liêm sỉ rồi! Có phải muốn bắt nạt Cố gia ta khi không có người ở đó hay k hông?”

Cố Tứ lang tìm kiếm một lần ở mấy chỗ lân cận, sau khi mượn một cây gậy của người bán hàng rong bên cạnh, hắn vắt nó ở sau lưng rồi chạy như bay về phía trước.

“Ngũ đệ, đệ ráng kiên trì, Tứ ca sẽ tới nhanh thôi!”

Lúc Tứ ca đến thì trò hay đã tàn.

Đồ vật đã được dọn dẹp sạch sẽ, bàn ghế được sắp xếp lại một lần nữa. Nhóm nho sinh lại tụ thành một chỗ, bọn họ rên rỉ vì cay đắng mình đã ăn phải: “Làm sao mà Tống Tam nương lại dũng mãnh như vậy chứ?”, “Nàng ta ở biên quan thì làm sao có thể đọc nhiều sách như vậy?”, “Rốt cuộc là ai truyền lời nói đó? Lại hại ta thật khổ!” Làm chúng ta vô cùng mất mặt.

Cố Tứ lang nhanh chóng tìm tòi một lần, không phát hiện tung tích của Ngũ đệ mình, hắn thuận tay kéo một người, mặt mang theo sát khí, hỏi: “Ngũ đệ ta đâu?”

“Cố, Cố Ngũ công tử?” Nho sinh xui xẻo đó bị hắn dọa, hắn nói lắp ba lắp bắp: “Hắn đã đi từ sớm rồi mà.”

Cố Tứ lang chất vấn: “Các ngươi có đánh người không? Đừng nói là hắn kích động các ngươi đánh hắn đấy!”

Người nọ cả giận: “Là bọn họ mắng mọi người một hồi, sau đó lại tự chạy đi! Chúng ta đều là người đọc sách, sao có thể tùy tiện ra tay được?”

Cố Tứ lang nghe vậy thì vừa lòng, trên mặt vẫn duy trì sự hung tợn, hắn nói: “Đúng là không ra tay tùy ý, nhưng lại lấy nhiều hiếp ít! Ngươi nói lời này không cảm thấy ngượng hả? Hắn đi hướng nào?”

Thư sinh chỉ phương hướng, Cố Tứ lang buông đối phương ra, đang định đ uổi theo, thì chưởng quầy chạy ra từ phía sau, liên tục hô: “Khách quan chậ m đã! Tạm thời dừng bước!”

“Ngươi kêu ta?” Cố Tứ lang xoay đầu lại, hắn nói trước, “Nếu như đồ bị hỏ ng thì kêu bọn hắn bồi thường, không liên quan gì đến ta.”

“Không! Không phải là đồ đạc.” Chưởng quầy chỉ vào chỗ ngồi trong góc n ói, “Ngũ đệ ngài đã gọi một bàn đồ ăn nhưng còn chưa có trả tiền thì đã đi mất rồi. Hiện giờ đồ ăn đã được chuẩn bị một nửa, số bạc này nên giao cho ngài trả chứ?”

Cố Tứ lang hồ nghi nhìn qua. Cái gọi là một nửa chính là đồ ăn đã bày ra gầ n kín mặt bàn. Còn toàn là những món ăn chắc bụng mắc tiền, màu sắc bón g nhẫy, thơm ngon mê người.

Chưởng quầy đưa hóa đơn cho hắn xem, cũng xòe tay chờ trả tiền.

Cố Tứ lang nhìn con số thì không khỏi há hốc mồm.

Ngũ đệ, sao đệ có thể làm như vậy?

……..

Tống Sơ Chiêu chạy một trận đón gió, chạy đến độ toát hết mồ hôi nhưng k hông hề mệt mỏi. Thế mà ngược lại, nhiều phiền muộn trong lòng ngực bị đ ánh tan không ít, nàng cảm thấy có một sự vui sướng không nói nên lời.

Nàng nghe tiếng tiểu thương rao hàng xung quanh, theo bản năng sờ vào túi tiền của mình, thì mới phát hiện mình vẫn còn nắm lấy tay của Cố Phong G iản, thế là nàng vội vàng buông ra.

Cố Phong Giản tuy rằng chạy một trận, nhưng giờ phút này hơi thở của hắn lại ổn định, hô hấp vẫn bình thường. Hắn rốt cuộc phát hiện có cơ thể khỏe mạnh là một chuyện rất thoải mái.

Lúc trước hắn thật sự là lười biếng, nên tăng cường rèn luyện mới phải. Nếu không thì sau này trở lại cơ thể mình, lại chạy một đoạn với Tống Sơ Chiêu , đối phương còn chưa làm nóng xong thì mình đã nằm sấp xuống trước rồi, vậy thì thật là xấu hổ.

Tống Sơ Chiêu chưa phát hiện việc hắn đang tự hỏi mình, nàng hưng phấn nói: “Cố Ngũ lang, ngươi đúng là lợi hại, thật sự có thể nói đến độ bọn họ á khẩu, không trả lời được! Ta còn tưởng rằng bọn họ sẽ tiếp tục giả ngu, ra v ẻ không biết!”

Tống Sơ Chiêu nở mày nở mặt nhưng cũng không quên quở trách mấy ngư ời kia: “Ai ta cũng có thể nói đạo lý, vậy mà hết lần này tới lần khác lại gặp mấy kẻ thích lén tráo đổi khái niệm, không thèm nói đúng sai. Giống như c hỉ cần đề cập đến lời nói của thánh nhân, thì bọn họ sẽ nhất định cho là đún g. Nhưng thánh nhân còn nói mình không phải là thánh nhân, thì làm sao m à bọn họ lại không tự mình biết mình dù chỉ là một chút cơ chứ?”

Cố Phong Giản cười:
“Nếu như bọn họ giả vờ không hiểu ý người khác, ta sẽ dùng những từ mà b ọn họ có thể hiểu được, trước sau gì thì cùng lắm là chụp mũ mà thôi, ai dá m nói gì?”

Đế đối phó đám đồ đệ mua danh chuộc tiếng, tự nhiên có phương pháp khiế n bọn hắn câm miệng.

Tống Sơ Chiêu dùng tay so sánh, nàng khích lệ: “Mỗi người đều có thể chụ p mũ người khác, nhưng mà cũng không chụp ngay thẳng như Ngũ lang ng ươi, chụp đến kín mít, chụp đến sảng khoái! Vì sao ngươi chụp mũ lại có th

ể chụp đẹp đến mức như vậy!”

Cố Phong Giản thấy nàng dùng cách khen mới mẻ như thế, hắn nói trong sự hưởng thụ: “Còn gì nữa không?”

Không chút do sự, Tống Sơ Chiêu lại đẩy sang một tràng nữa cho hắn: “Ch ủ yếu bởi vì năng lực của bọn họ không bằng ngươi! Tuy nói văn không phâ n biệt đệ nhất, nhưng văn cũng có điểm mạnh và yếu. Nếu như so sánh ngư ơi với bọn họ, thì cao thấp có thể phân biệt dễ dàng! Ngũ lang ơi Ngũ lang à , ngươi đúng là Ngũ lang tốt của ta!”

Cố Phong Giản cười nhẹ, hắn vừa gật đầu vừa ừ hử: “Ừm. Phải không?”

Tống Sơ Chiêu cân nhắc lại, cảm thấy một câu cuối của mình hơi lỡ lời, thừ a dịp Cố Phong Giản còn chưa phản ứng lại, nàng đã nhanh chóng đổi đề tài :
“Thế nhưng ta biết rằng ngày thường ngươi cũng không phải là người tranh cường háo thắng. Lần này ngươi ra mặt thuần túy là vì cho ta hết giận. Cảm ơn ngươi!”

Cố Phong Giản nói: “Ngươi không muốn làm ta khó xử, thì ta hiển nhiên cũ ng không muốn ngươi bị người ta ức hiếp trước mặt ta.”

Tống Sơ Chiêu xua tay nói: “Ta không có bị ăn hiếp đâu, ta chỉ cảm thấy kh ông cần thiết cãi nhau với bọn họ mà thôi. Những người như vậy thì mắng c ũng không tỉnh ra, mà lại nhiều đến mức đếm không xuể, nên cứ coi bọn họ như đám cỏ dại phiền phức bên đường, ta cũng đâu thể vừa thấy một ngọn cỏ thì đã giẫm ngay lên được.”

Cố Phong Giản hỏi: “Vậy hiện tại ngươi có vui vẻ không?”

Tống Sơ Chiêu cười to:

“Vui vẻ chứ! Ta cười đến độ mặt cũng muốn chuột rút cả rồi!”

Cố Phong Giản gật đầu: “Chứng minh rằng ngươi vẫn muốn mắng bọn họ.”

Tống Sơ Chiêu khựng lại, cười hì hì phụ họa: “Nói như vậy cũng không sai! Đó là chỗ hữu ích duy nhất của bọn họ.”

Hai người đi sát vào ven đường, đi lang thang không có mục tiêu về phía tr ước.

Tâm tình của Tống Sơ Chiêu vẫn chưa thể hồi phục được, chưa được một lá t thì lại hào hứng nghiêng người nói với người bên cạnh: “Thật ra, ta càng k hông ngờ rằng ngươi sẽ gây chiến với những người đó chỉ vì mấy lời nói lin h tinh. Ta còn tưởng rằng không có gì có thể quấy nhiễu được ngươi, một n gười thẳng thắn vô tư, tự do phóng khoáng, không gì có thể trói buộc được. ”

Cố Phong Giản nhướng mày: “Thất vọng rồi? Hiện tại không còn cảm thấy ta là người tốt?”

“Làm gì có!” Tống Sơ Chiêu nhón chân, đưa tay qua đầu giải thích: “Ban đ ầu cảm thấy ngươi giống như tiên giáng trần, nay lại thấy ngươi cao lớn uy nghiêm đó!”

Biểu hiện của Cố Phong Giản luôn quá bình tĩnh, ngay cả việc tráo đổi thân thể với Tống Sơ Chiêu kỳ quái như vậy, mà cũng không thấy hắn hoảng loạ n bao nhiêu, thậm chí cũng thản nhiên đối mặt với các loại bất bình trong T ống gia. Có lần Tống Sơ Chiêu còn cảm thấy ngay cả khi núi Thái Sơn sập t rước mặt thì Cố Phong Giản cũng không nhăn mày dù chỉ một cái.

Cố Phong Giản nói: “Cùng lắm thì ta cũng chỉ là một người tầm thường mà thôi.”

Nếu Thái Sơn sập trước mặt hắn thì có khả năng hắn sẽ không nhíu mày, rốt cuộc thì Thái Sơn có liên quan gì đến hắn?

Cố Phong Giản nói: “Thấy ngươi bị người khác ức hiếp, bị chửi bới, bị phá hỏng tâm trạng thì ta sẽ không vui. Nếu như ta không vui thì hiển nhiên ta sẽ tức giận. Tính tình của ta cũng không tốt như ngươi tưởng đâu.”

Cố Phong Giản cho rằng sau khi Tống Sơ Chiêu nghe được thì sẽ hỏi một câu “Vì sao?”, kết quả là Tống Sơ Chiêu chỉ nhìn hắn thật sâu trong chốc lát, vẻ mặt thay đổi thất thường. Sau khi hoàn thành những chuyển biến cảm xúc phức tạp trong lòng, nàng chỉ nói một câu: “Cố Ngũ lang, ngươi đúng là một người tốt mà!”

Cố Phong Giản: “……” Hắn đã nghe những lời này đến mức mệt mỏi

Đúng lúc này thì bụng Tống Sơ Chiêu bỗng nhiên kêu lên hai tiếng.

Cố Phong Giản dường như chịu thua: “Ngươi đói bụng rồi.”

Tống Sơ Chiêu nhớ tới một bàn đồ ăn của mình, nàng thở dài trong sự tiếc nuối: “Ây dà, nói là mời ngươi ăn cơm, rốt cuộc lại không ăn được.”

Mùi thơm của mì dầu vừng ven đường và mùi của đồ ăn hòa quyện với mỡ heo cùng nhau thổi đến, làm cho nàng càng thêm thèm thuồng. Nàng cảm thấy dường như đã lâu rồi mình chưa được ăn đồ ăn ngon.

Cố Phong Giản nói: “Nếu như ngươi muốn mời ta ăn cơm thì ăn cái gì cũng không sao cả, chỉ cần không có người quấy rầy là tốt rồi, ta cũng sẽ lẳng lặng ngồi ăn cơm với ngươi.

Lúc Cố Tứ lang tìm được bọn họ, thì hai người đã ngồi ở một quán ăn nhỏ v

en đường.

Trong tay từng người cầm một cái bánh rán, gần đó có chén canh nóng, ở c hính giữa còn có một dĩa vịt quay sáng bóng. Vừa ăn vừa uống còn chơi rất thú vị.

Cố Tứ lang ngồi vào chỗ trống, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt hắn nghi êm túc chờ hai người họ giải thích.

Rốt cuộc thì Tống Sơ Chiêu chỉ liếc mắt nhìn hắn, cũng không nói một tiến g chào hỏi, nàng tiếp tục cúi đầu ăn.

Cố Phong Giản cũng mặc kệ xem như không thấy, hắn chỉ yên lặng xé cái đ ùi cuối cùng còn sót lại của con vịt rồi bỏ vào chén của Tống Sơ Chiêu.

Cố Tứ lang: "……"

Hai người các ngươi được lắm.

Làm như ta muốn cướp nó vậy.

Nhưng mà không phải ta chính là tứ ca của hai người sao? Sao lại cướp đượ c? Bộ ta không cần thể diện hay sao?

Cố Tứ lang tức giận: "Ngũ đệ, tốt xấu gì thì đệ cũng chú ý đến ta có được k hông? Ta là một người lớn như vậy, mà đệ cũng có thể giả vờ không thấy ha y sao?"

Tống Sơ Chiêu nói thành thật: "Chuyện này tất nhiên là không được rồi, nế u như vậy chẳng phải sẽ làm ngươi phát hiện hay sao?"

Cố Tứ lang: "Đệ có biết ta vừa mới tới chỗ nào không?"

Tống Sơ Chiêu: “Làm sao ta biết? Ngươi lại không nói với ta.”

“Ta nghe người ta nói đệ đánh nhau với người khác nên vội vã chạy tới cứu đệ!” Cố Tứ lang vỗ lên bàn, “Một bàn đồ ăn của đệ là do ta dùng bạc của mì nh để trả đấy!”

Tống Sơ Chiêu cuối cùng ngừng tay, nàng hỏi trong sự chờ mong: “Vậy đồ ăn đâu?”

Cố Tứ lang: “Đưa về nhà rồi!”

Tống Sơ Chiêu thất vọng.

Đưa về nhà, Cố phu nhân nhất định sẽ không cho nàng ăn những món thịt d ầu mỡ đó.

Cố Phong Úy rất bi thương. Hắn đã nhìn ra, hắn còn không được yêu thích bằng món ăn nữa.

Ăn qua loa xong bữa trưa, Tống Sơ Chiêu chuẩn bị đưa Cố Ngũ lang về nhà . Nếu như về muộn, sợ rằng tay mình sẽ bị Hạ lão gia xé nát mất, mặc dù Ki m Ngô Vệ xung quanh đã rất quan tâm đến bọn họ.

Sau khi đi một vòng đến Hạ phủ, Tống Sơ Chiêu mới về nhà cùng với Cố T ứ lang. Một đường này Cố Tứ lang cứ hỏi về chuyện cãi nhau với mấy nho sinh kia. Đáng tiếc là Tống Sơ Chiêu không nhớ rõ mấy lời nói của Cố Pho ng Giản, lại xấu hổ khi nhắc lại, nên nàng chỉ nói có lệ với hắn.

Cố Tứ lang cảm thấy mình bị đệ đệ ghét bỏ, trong lòng hắn có sự đau buồn không nói thành lời.

Đợi đến lúc hai người về đến phủ Quốc công, nửa bàn đồ ăn ở chỗ quán nọ cũng được đưa về nhà.

Cố phu nhân thấy Cố Tứ lang thì bắt lấy hắn, bà hỏi: “Tứ lang, con mua nhi ều đồ ăn về như vậy làm gì? Không lẽ đầu bếp ở Cố phủ chúng ta lại kém h ơn bên ngoài hay sao? Còn toàn là món đầy dầu mỡ như vậy, ta đã nói con nên ít ăn lại bao nhiêu lần rồi!”

Cố Tứ lang nói: “Là Ngũ đệ mua!”

“Tất cả chỗ này đều là thịt, mà Ngũ đệ con lại không thích ăn thịt, làm sao n ó có thể mua mấy thứ này?”, Cố phu nhân xụ mặt, “Cố Tứ lang, con như vậ y là không đúng! Nói dối thì thôi đi, còn đổ oan cho Ngũ đệ!”

Cố Tứ lang tức giận đến đau đầu.

Tại sao hắn lại oan như vậy?

------oOo------

Chương 40: Gửi thư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không có gì bất ngờ, chuyện Cố Phong Giản kích động mắng người ở quán ăn đã được truyền ra ngoài.

Ban đầu Tống Sơ Chiêu còn nghĩ chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, không thể nào gây nổi sóng gió, dù sao thì Tống Tam nương này nổi đi ên cũng không phải là chuyện lạ. Cũng không ngờ rằng những chuyện sau đó không những bị ảnh hưởng vô cùng mãnh liệt, mà càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng mà người đón nhận chuyện này không phải là Cố Phong Giản, mà chính là nàng.

Trong kinh thành không thiếu gì tài nữ, ngoài Tống Thi Văn là một cô nương tài danh thì trên phố còn có thật nhiều giai nhân mỹ lệ không thể đếm xuể. Thế nên tính thêm một người như Tống Tam nương cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, mà dân chúng bình thường cũng càng không hề nhiệt tình quan tâm.

Về phần mấy câu nói gì mà "đại nghịch bất đạo*" của Tống Tam nương thì có bao nhiêu người sẽ ngẫm nghĩ lại đâu? Dẫu chỉ cần nghĩ lặng lẽ mà thôi, dẫu đó chính là những bí mật cất giấu ẩn sâu dưới đáy lòng vào đêm khuya mộng mị. Tống Tam nương dám nói ra quang minh chính đại, bọn họ có thể tán thưởng một câu có dũng khí, hoặc là châm biếm một câu quá mức khờ dại, thế nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc các nàng ấy tiếp tục cho rằng những ý tưởng giống như vậy chỉ là một sự vớ vẩn được thốt ra lúc không kiềm chế được mà thôi.

**Đại nghịch bất đạo: Tội ác to lớn, tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến.*

Là nàng, chính là nàng ủng hộ bài phát biểu của Cố Phong Giản trước công chúng, thậm chí chủ động giải vây vì hắn, mới là người làm cho bọt nước hư ảo trong mộng của bọn họ thành hiện thực. Làm cho một nhóm lớn văn nhân bị kích thích mạnh mẽ, còn làm cho một nhóm lớn những cô nương đương tuổi xuân sang rung động thật sâu.

Cũng làm cho dư âm không tiêu tan thật lâu, khiến cho mọi người có một lý do chính đáng để thảo luận sôi nổi.

Tống Sơ Chiêu tự mình biết mình, trước khi Cố Quốc công lên tiếng thì nàng đã chủ động nhốt mình trong nhà, tỏ vẻ hối lỗi.

Thế mà lúc này, Cố Quốc công vẫn chưa tỏ vẻ kỳ quái chỗ nào cả, cũng không lại làm cái hành động đêm khuya tìm nàng tâm sự. Thậm chí ông cũng không đề cập đến chuyện này khi gặp mặt nàng, rất có hứng thú xem trò quấy rối của nàng.

Tống Sơ Chiêu được yêu mà kinh sợ!

Nàng đã thấy ở rất nhiều nhà khi biết trong gia tộc có nhi tử thiên vị nữ tử như thế, bọn họ sẽ nghĩ đối phương đã làm mất mặt tổ tiên.

Cho dù là hiện tại, cũng có không ít người cũng cho là như vậy.

Vì sao người Cố gia lại cưng chiều nhi tử của mình như thế? Thật đúng là nên gọi phụ mẫu của nàng đến đây học tập mới được!

Hai ngày nay, Tống Sơ Chiêu biểu hiện thật ngoan ngoãn, thái độ dành cho phu thê Quốc công cũng mềm mỏng đi không ít. Cố phu nhân thấy nàng nh

ốt trong phòng cả ngày, buồn bực đến luống cuống, thì bà lấy hết dũng khí k êu nàng đến phòng bà nói chuyện phiếm.

Tống Sơ Chiêu không thấy có gì không đúng nên đã vui vẻ đáp ứng.

Nhưng mà tuy Cố phu nhân kêu nàng qua, nhưng cũng không thật sự muốn nàng làm cái gì cả. Tống Sơ Chiêu chỉ có thể ngồi nhàm chán bên cạnh xem bà thêu thùa. Càng về sau, nàng bắt đầu ngẩn ngơ.

Tống Sơ Chiêu chống cằm, nàng than thở: “Cố Ngũ lang thật đúng là người tốt.”

Tay tầm kim của Cố phu nhân khựng lại, bà cho rằng mình đã nghe lầm: “H ả?”

Tống Sơ Chiêu vội sửa lại: “À, con đang nói Tống Tam nương, nàng ấy đún g là người tốt.”

Cố phu nhân bật cười nói: “Cái đứa nhỏ này! Con đó, muốn đi gặp con bé t hì tới đó gặp, ngồi yên ở nhà làm gì?”

Tống Sơ Chiêu ngồi thẳng lên: “Con đâu có muốn gặp nàng ấy.”

“Con có.” Cố phu nhân nói, “Con cứ nhắc về nó mãi, làm sao lại không mu ốn gặp nó chứ?”

Tống Sơ Chiêu phản bác: “Con chỉ nói một câu thôi mà.”

“Chỗ nào mà một câu!” Cố phu nhân dùng ngón út chỉ về phía thị nữ bên n gười, nói: “Con hỏi nàng ấy một chút đi, hỏi xem mới vừa rồi con có như m ất hồn mất vía hay không?”

Tống Sơ Chiêu nhìn về phía người đó, tì nữ cười nói: “Công tử chưa phát hi ện bộ dáng rối bời của mình sao?”

Tống Sơ Chiêu nói trong lòng, lúc mình nhớ tới mấy miếng thịt trong nhà s ợ là còn muốn chân thành hơn so với hiện tại. Các người không hiểu rõ nỗi lòng của Chiêu Chiêu.

Cố phu nhân nói: “Con thích con bé thì cũng đâu phải là chuyện gì không tố t mà không chịu thừa nhận? Nương lại nào phải Cố Tứ lang, còn có thể chê cười con hay sao?”

Tống Sơ Chiêu không nghĩ ngợi đã nói: “Con không có! Con chỉ đột nhiên nghĩ đến mà thôi. Con còn nhắc tới tứ ca, nhắc tới nương ở trước mặt nàng ấy mà.”

“Nói bậy! Ta thấy con nhắc tới Tứ lang mới là đột nhiên, mới vừa rồi con n gồi ở đó rõ ràng là suy nghĩ về Tam cô nương.” Cố phu nhân nhìn nàng một cái, bà nói tiếp: “Khi con luôn phải nhắc về con bé, hiển nhiên là vì con đa ng nghĩ về nó, không quên được nó, đây không phải là trong lòng rối bời thì là cái gì? Cái gì mà thích, mà yêu nhau đậm sâu, tất cả đều bắt đầu bằng vi ệc không thể buông bỏ. Nhớ mãi không quên đủ lâu, con người sẽ hiển nhiê n khắc sâu điều đó trong đầu. Một mặt trong lòng thì nghĩ đến, một mặt thì giả vờ nói mình không thích, tất cả đều là sự lừa gạt của nam giới với người ngoài mà thôi. Ngũ lang, con cũng đừng nên học bọn họ tính này đấy.”

Tống Sơ Chiêu nửa tin nửa ngờ nói: “A?” Người cũng không nên hù con ch ứ!

Cùng lúc đó, ở Hạ phủ, Xuân Đông cũng chống cằm, nàng ngồi đối diện Cố Phong Giản, trên mặt đang có nụ cười si ngốc, đột nhiên nàng ấy bỗng thốt lên một câu: “Ngũ công tử chúng ta đúng là người tốt mà!”

Vẻ
mặt của Cố Phong Giản nứt toạc. Hắn không muốn nghe lại câu nói này từ nay về sau nữa.

Xuân Đông không nhận ra xung quanh hắn đang có sự âm u bủa vây, nàng ấ y đổi tư thế, hai tay đặt lên bàn, rồi tiếp tục cười nói: “Đương nhiên Tam cô nương chúng ta cũng là người tốt, chẳng qua nam tử có thể phát hiện ra điề u này không nhiều lắm, không phải ai cũng tinh mắt giống như công tử chú ng ta. Chỉ bằng cái này, công tử đã là người tốt hiếm có rồi đấy!”

Cố Phong Giản dở khóc dở cười.

Lúc trước răn dạy nho sinh ở tửu quán, người nói đến khô miệng khô lưỡi là hắn, Tống Sơ Chiêu trước sau chỉ nói có hai câu.

……Không, nói đúng ra là một câu, chính là “Có lý”.

Nhưng mà chỉ như thế, tới cuối cùng thì cái tên húy [1] của Cố Ngũ lang lại bị người ta loan truyền. Thậm chí có nhiều người còn cảm thấy Tống Tam nương được yêu thương mà làm nũng, ý nghĩ viển vông, còn Cố Ngũ lang t hì lương thiện, thông minh, hiểu lòng người lại có lòng dạ ngay thẳng.

Chuyện gì đã xảy ra?

Xét đến cùng, cũng chỉ bởi vì Cố Ngũ lang là nam giới. Một người đàn ông sẵn sàng thông cảm với phụ nữ là đàn ông tốt, mà phụ nữ thông cảm với đà n ông thì chỉ là bổn phận phải làm.

Xuân Đông di chuyển vị trí, nàng ấy đi đến bên người hắn, cười nói: “Cô n ương có biết trong kinh thành có bao nhiêu tiểu thư khuê các đem lòng yêu mến công tử hay không? Sau khi công tử nói ra một lời kinh hoàng như vậy, thì có một số ít bắt đầu có những cử chỉ điên rồ. Thái độ của các nàng ấy v

ô cùng quyết liệt, chỉ cần có thể gả cho công tử thì cho dù làm thiếp cũng k hông sao cả.”

Những nỗi lòng này của bọn họ cũng thật dễ hiểu, những người có tâm tư rụ c rịch đa phần là những cô nương có địa vị nửa vời trong nhà nhưng lại có v ài phần xinh đẹp. Gả cho những người thích hỏi liễu tìm hoa*, chỉ xem các nàng ấy là đồ chơi của đàn ông, còn không bằng gả cho Cố Ngũ lang làm th iếp. Ít nhất không những Cố Ngũ lang sẽ không làm khó dễ các nàng, mà hắ n còn có vẻ ngoài nữa đúng không?

**Gốc là tầm hoa vấn liễu: Chỉ du ngoạn lạc thưởng ngày xuân. Cũng chỉ đế n kỹ viện – hoa, liễu: kỹ nữ.*

Nếu như còn có thể hưởng được một ít lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của hắn, tạ o một mối quan hệ tốt với Cố phủ, kêu Quốc công giúp nhà mẹ đẻ một chút, thì cái gì cũng đáng giá cả.

Cố Phong Giản nhàn nhạt nói: “Phải không?”

Tuy rằng “công tử” của các ngươi rất dịu dàng, đáng tiếc rằng người đó lại không thích nữ tử. Nam tử thì lại bị nàng ấy dọa chạy mất, chỉ sợ không có cơ hội.

Xuân Đông nói: “Cô nương, người không lo lắng sao? Nữ tử ở kinh thành n ày không rụt rè như người nghĩ đâu. Không chừng ngay tại lúc cô nương kh ông biết thì bọn họ đã có những biện pháp khác nhau rồi.”

Không còn cách nào, Cố Phong Giản buông đồ trong tay xuống, hắn liếc nà ng ấy: “Ngươi rảnh rỗi đến mức phải nói chuyện à?”

“Ta có rất nhiều chuyện muốn nói với cô nương đây!” Xuân Đông lại kéo g hế dựa tới gần một chút, còn nghiêm túc nói, “Cô nương của ta ơi, người kh

ông biết rằng nương ta đã từng nói dù cho nam giới có tốt đến đâu, nếu như không có phụ nữ chăm sóc kế bên thì có thể thay lòng đổi dạ đấy. Dĩ nhiên công tử chúng ta không phải là nam tử bình thường, tính tình kiên định, thế nhưng làm sao có thể dằn lòng được trước đám người có tâm địa gian xảo đ ang không ngừng xoay quanh công tử chứ. Nếu như bọn họ không ngừng n ói xấu về người, hoặc mê hoặc công tử của chúng ta thì phải làm sao đây?"

Không cần bận tâm.

Nàng ấy không phải là nam tử.

Xuân Đông tiếp tục nói: "Người nói người luôn ngẩn ngơ ở trong nhà, mà c ông tử chúng ta cũng là người trầm lắng. Nếu như hai người các ngươi khôn g chủ động thì khi nào mới có thể thấy mặt nhau đây? Xuân Đông nghe nói tương tư làm người ta khổ sở. Người không cảm thấy khổ sở sao?"

Cố Phong Giản: "Mấy ngày trước chúng ta có gặp mặt."

"Không đủ! Đã bao lâu rồi chứ, chỉ mỗi một lần tiệc ngâm thơ uống rượu th ì hai người mới có có hội gặp mặt." Xuân Đông nói, "Mấy ngày trước thì có cả Tứ công tử cùng đưa người về! Tứ công tử tính toán kiểu gì thế này!"

Cố Phong Giản cũng không thể nói kỹ xảo bò tường của Tống Sơ Chiêu rất lợi hại.

Cố Phong Giản nói: "Vậy ngươi đi quản bọn họ."

"Ta làm sao quản được hai vị công tử." Xuân Đông nóng lòng muốn thử, nà ng ấy nói, "Nhưng mà ta đã có giao hẹn với phu nhân rồi. Không phải Hạ lã o gia không thích công tử đến tìm người sao? Vậy thì người đi ra ngoài chơi đi. Hai người "không cẩn thận" đến cùng một chỗ để chơi, làm sao Hạ lão gia trông chừng được, dù sao cũng là duyên phận thôi mà!"

Cố Phong Giản: “Cố phu nhân?!”

“Đúng vậy.” Xuân Đông vô tội hỏi, “Cho nên cô nương, mấy ngày gần đây người có muốn đi chơi chỗ nào không?”

Cố Phong Giản: “……” Vì sao các người lại nhọc lòng như thế?

Tống Sơ Chiêu ở bên kia cũng không kém bao nhiêu.

Cố phu nhân không ngừng khuyến khích nàng đi tìm Cố Phong Giản để lén lút nói chuyện. Nói nàng là nam tử, hẳn là phải chủ động một ít, thừa dịp đối phương đang có ấn tượng tốt với mình lúc này để có thể giao lưu thân cận với nhau nhiều hơn, nếu chậm trễ thì không còn cơ hội nữa.

Còn kêu nàng không nên quá thân thiết với những nữ tử khác, đừng để sắc đẹp làm lu mờ con mắt.

Tống Sơ Chiêu chịu thua, nàng khó có thể nói cái gì.

Hai ngày sau, Liệt Thủy gửi thư đến Cố phủ, nói là gửi cho Cố Ngũ lang.

Bên ngoài thư không viết tên người nhận, chỉ viết một chữ “Mở”.

Tống Sơ Chiêu không biết chữ “Mở” này là viết riêng cho nàng hay là để cho Cố Ngũ lang xem. Nàng xác nhận lại với cậu bé: “Người nhờ ngươi chuyển thư có nói ai được xem không?”

Đối phương mờ mịt nói: “Huynh có thể xem đó! Tỷ ấy nói đưa cho huynh xem!”

Tống Sơ Chiêu nghĩ sư tỷ của Cố Phong Giản biết tình trạng của hai người,

hẳn sẽ không tính sai, thế nên trong lòng nàng không còn sự lo lắng nữa.

“Ừ.” Nàng lấy ra vài đồng tiền, đưa cho cậu bé trước mặt, “Cảm ơn ngươi đ ã đưa thư.”

Cậu bé khỏe mạnh kháu khỉnh cười rộ lên, bàn tay nắm lấy đồng tiền rồi vu i sướng chạy đi.

Tống Sơ Chiêu cầm bức thư trở về phòng, nàng mở nó ra xem.

Tờ giấy hơi cũ kỹ, lại lem nhem đủ loại chữ viết tay lộn xộn. Nhìn vào vết mực thì thấy trạng thái và thời gian bên trên khác nhau, cả mặt trước và mặt sau đều có chữ viết, thậm chí mực dùng cũng khác nhau. Nhiều chữ có thể rõ ràng nhìn thấy đã được viết đè lên nhau, chắc là tùy ý lấy miếng giấy vụn đã qua sử dụng.

Tống Sơ Chiêu xoay tới xoay lui vị trí của tờ giấy, lại nghiên cứu hồi lâu, cu ối cùng nàng cũng đọc được điều đối phương muốn nói với mình.

Ngôn từ của Liệt Thủy không rõ ràng lắm, rất ngắn gọn, nhiều điều cần giải thích rõ ràng trong một câu, thì nàng ấy chỉ dùng một vài từ để ghép lại với nhau, dẫn đến nội dung bị đứt quãng.

Liệt Thủy nói: Nàng sẽ nhanh đến kinh thành, nhưng vì không cẩn thận để c ho công văn vào kinh bị đốt nên hiện tại đang bị kẹt bên ngoài, không vào đ ược. Nghe được tin gần đây sư đệ rất vui vẻ, nên nàng vô cùng vui mừng. N ếu như không có việc gì gấp, thì sư đệ cứ tiếp tục vui chơi một lúc. Nếu như thật sự sốt ruột thì đến núi Thiếu Lăng ở ngoài thành để tìm nàng.

Mặt sau tờ giấy còn dặn dò nói: Nếu thật sự muốn tới, thì trước mắt chỉ tới một mình thôi, không cần dẫn theo cô nương nhà người ta. Lúc này nàng ấy rất nghèo, nên rất thô lỗ khi gặp người khác. Nhưng mà kẻ có tiền trong kin

h thành vẫn rất nhiều, cho nàng một chút thời gian thì túi tiền của nàng sẽ đ ược lấp đầy nhanh chóng, sư đệ không cần lo lắng.

Còn hỏi Cố Phong Giản, có muốn nàng đưa cho hắn mấy lá bùa để cho hắn đem đi tặng người khác hay không. Nàng có thể nâng giá lên, để mọi người có thể cùng nhau kiếm nhiều tiền.

Ý tứ đại khái chính là như vậy.

Vậy mà có thể đọc ra, Tống Sơ Chiêu ngưỡng mộ bản thân mình muốn chết .

Nhưng mà sau khi xem xong thì Tống Sơ Chiêu có thể xác định rằng lá thư này hẳn là đưa cho Cố Phong Giản mới đúng.

Nàng nhét tờ giấy trở lại phong bì, đóng kín miệng, rồi gọi người tới đây để chuyển đồ qua Hạ phủ.

Đúng lúc Cố phu nhân tới đưa trái cây, vẻ mặt “Con ta đã viết thư tình” tràn đầy sự vui mừng lướt qua cửa phòng nàng.

Tống Sơ Chiêu: “……” Lại bị người phát hiện.

……..

Sắc trời vô cùng ảm đạm, một loạt tiếng bước chân dồn dập từ cửa hông Tố ng phủ tiến thẳng về sân của Tống Thi Văn.

Người tới đúng là lão bộc đã đi theo Tống lão phu nhân nhiều năm, không b iết hôm nay ra khỏi phủ tự khi nào.

Bà ta nặng nề gõ cửa, mãi đến bên trong có người trả lời, bà ta mới

lách mình tiến vào, lại nhanh chóng khép cửa lại.

Lão bộc lôi kéo Tống Thi Văn đi đến bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, mặt bà t a lộ vẻ vui mừng nói: “Tiên sinh đã tới rồi! Hiện giờ đang đãi khách ở núi T hiếu Lăng. Người đến quá nhiều nên lão phải dựa vào mối quan hệ rất tốt củ a mình mới có thể thấy nàng ấy hôm nay.”

Tống Thi Văn hỏi: “Di nói rõ sự tình đi? Nàng ấy nói như thế nào?”

Lão bộc nói: “Tiên sinh nói lời cô nương tự thuật vô cùng mơ hồ, chân tướn g như thế nào thì phải đợi nàng ta tự mình đi đến để nàng tận mắt nhìn thấy mới có thể phán đoán.”

“A? Nhưng làm sao được, ta phải làm sao mới có thể kêu người ta đi ra ngo ài thành đây?” Tống Thi Văn buồn rầu nói, “Ta nghĩ đến bộ dạng này của n àng ta…Ta không dám đâu.”

Người hầu có tóc bạc ở thái dương nói: “Cô nương chớ sợ, lão bộc đã hỏi rõ ràng rồi. Nếu như đối phương thật sự dính vào thứ gì không sạch sẽ, thì cô nương cứ ném một nắm gạo nếp vào nàng ta thử xem.”

Tống Thi Văn: “Phương pháp dân gian này cũng có tác dụng hay sao?”

“Có. Tuy tác dụng không lớn, nhưng nếu như đối phương có sự khác thườn g thì sẽ nhìn ra manh mối. Nếu như đối phương không có phản ứng thì đó c hính là một nhân vật lợi hại, có đạo hạnh thâm hậu. Tiên sinh nói nếu như v iệc này là thật thì không thể kéo dài đâu. Mong cô nương nhanh chóng phán đoán để tránh làm chính mình bị thương trong tương lai.” Lão bộc cẩn thận lấy tấm bùa từ trong tay áo ra, đưa sang, bà ta lại nói, “Lão đã dùng hết bạc cô nương đưa cho, trước tiên mua một lá bùa này, chỉ cần ném lên người đ ối phương thì sẽ chăn chặn quỷ quái ngay lập tức. Cô nương giữ lại bên ngư ời để phòng thân.”

Tống Thi Văn vội nhận lấy, nàng ta siết chặt nó trong bàn tay.

Trên tay có nắm đồ vật khiến cho trong lòng đã kiên định hơn, giống như lá bùa màu vàng này thật sự đem lại năng lượng cho nàng ta.

Nhưng mà Tống Thi Văn vẫn bất an và lo sợ.

Nàng có thể dùng cớ gì mới có thể hẹn Tống Sơ Chiêu ra ngoài?

……..

Chú thích

[1] Tên húy: Tên húy hay tục danh, tên thật là một trong những tên gọi của con người trong nền văn hóa Á Đông, được cha mẹ đặt cho từ khi còn nhỏ. Trong các nền văn hóa Á Đông thời phong kiến, có tư tưởng cho rằng tên húy có liên hệ với linh hồn, vì vậy dùng tên húy cần có yêu cầu nhất định cùng với cấm kỵ. (Theo Wikipedia)

……..

Lời của editor: Mọi người có chú ý rằng chương nào tác giả cũng dùng thành ngữ hay là ca dao tục ngữ không =)))))) Cái này không biết do cách hành văn của tác giả hay là do xây dựng bối cảnh thư thế nên ai ở trong đây cũng một bụng thơ văn lai láng như thế.

------oOo------

Chương 41: Đi chơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Thi Văn đang buồn rầu vì không biết làm thế nào mới có thể đi tìm T ống Sơ Chiêu, không nghĩ rằng cơ hội lại tới mau như vậy.

Bên Đường Tri Nhu đang hẹn với mấy tỷ muội quen biết, nàng ấy đang địn h muốn đi ra ngoài một chút.

Sau bữa tiệc ngâm thơ uống rượu, Đường Tri Nhu vẫn nhốt mình trong nhà, không lộ ra một chút tin tức nào, làm cho mọi người còn lo lắng, không biế t nàng ấy có chuyện gì không, dẫu sao thì tiểu Huyện chúa không phải là ng ười thích ngồi yên. Lúc này nghe được tin nàng muốn đi ra ngoài chơi thì m ới biết rằng nàng ấy hắn là không có việc gì. Thế là mọi người tranh nhau đ ể hẹn nàng ấy đi dạo ở ngoài thành.

Một đoạn thời gian kia thật ra được Đường Tri Nhu dùng để làm mình bình tĩnh lại, mượn chuyện này để quên đi Cố Ngũ lang. Ai ngờ đâu ở nhà càng l âu, sự cô độc trong lòng nàng ấy càng tăng lên, sự khổ sở đọng lại trong lòn g cũng nặng nề hơn. Trong đầu nàng ấy không ngừng nhớ lại bộ dáng hai n gười kia lúc cùng nhau khiển trách nàng, nó đã trở thành bóng ma trong lòn g, quấy nhiễu đến sự yên bình của nàng.

Nàng không phải là kiểu người có thể tự mình ngồi ngẫm nghĩ một chỗ thế này! Thật là tự mình tìm phiền não mà!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Đường Tri Nhu cảm thấy chi bằng mình đi ra ng oài giải sầu.

Tống Thi Văn nghe được phong thanh thì vội vã chạy đến, kiến nghị Đường

Tri Nhu có thể đến núi Thiếu Lăng đi dạo cùng với bằng hữu.

Vốn dĩ Đường Tri Nhu không vui, nàng vẫn còn nhớ tới việc lúc trước Tốn g Thi Văn đã lợi dụng mình, nên trong lòng nàng vẫn luôn đề phòng Tống Thi Văn. Nếu như có thể, nàng không muốn gọi nàng ta đến. Trên thực tế th ì nàng cũng không có gọi, chính tự con người nhàm chán này tiếp cận đến đ ây.

Ở trước mặt nàng, Tống Thi Văn biểu hiện vô cùng khiêm tốn và áy náy, th ậm chí còn xin lỗi nàng. Đường Tri Nhu cũng không phải là cô nương chan h chua, không thể nào trở mặt với người đang hạ mình, nên sự bực bội tron g lòng đã tiêu tan đi hơn phân nửa. Hơn nữa Tống Thi Văn còn nói gần đây trên núi Thiếu Lăng có một vị đạo sĩ rất cao tay, dù cho muốn đoán mệnh h ay trừ tà hay xem phong thủy đều vô cùng linh nghiệm, nàng có thể đi tìm đ ại sư để cầu may mắn.

Thật ra Đường Tri Nhu không phải là người coi trọng việc thờ phụng mấy c huyện linh tinh của đạo sĩ hay hòa thượng, ngày thường cũng không hay đi đạo quán hoặc chùa miếu để thắp nhang tỏ lòng thành. Thế nhưng sự kính n ể vẫn cắm rễ sâu trong lòng nàng trước nay, nàng cũng không dám chắc chắ n rằng những người này không có linh nghiệm, nếu như đi chơi góp vui thì nàng rất thích thú. Thế nên sau khi cân nhắc, nàng đã sảng khoái đáp ứng.

Tống Thi Văn nghe thấy thế thì lại nói Đường Tri Nhu cũng nên gửi thiệp mời cho Tống Tam nương, nàng ta bảo nếu như bỏ quên Tống Tam nương t hì có vẻ không ổn. Mấy ngày gần đây vẫn có người âm thầm nói hai người có mối quan hệ không được hòa hợp, nếu như có thể gọi Tống Tam nương đ i ra, vậy thì lời đồn sẽ tự sụp đổ.

Mắt Đường Tri Nhu hiện rõ sự xem thường, nàng thầm nghĩ đó cũng không phải lời đồn đâu, nàng ấy và Tống Sơ Chiêu thật sự không hợp nhau, nhưng mà trong đó còn có một phần công lao của Tống Nhị nương ngươi đấy.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng trong thâm tâm nàng cũng biết lời nói này của Tống Thi Văn cũng có chỗ có lý. Nàng qua lại thân thiết với ph ần lớn nữ quyến trong nhà các quan viên trong kinh thành, lại có tiếng hòa đ ồng thân thiện. Nếu như không để ý tới Tống Tam nương thì chứng tỏ nàng vẫn chưa bỏ qua chuyện cũ, tựa như nàng là người nhỏ mọn.

Cuối cùng, Đường Tri Nhu vẫn viết một tấm thiệp mời, mời Tống Tam nươ ng đi ra ngoài thành để ngắm núi non. Thời gian đã được quyết định cũng rấ t gần là vào ngày mai. Đoạn, nàng sai người đưa thiệp đến Hạ phủ, đồng th ời dặn dò người hầu phải chờ được câu trả lời chính xác của Tống Tam nươ ng thì mới trở về.

Sau khi Đường Tri Nhu sắp xếp thỏa đáng thì mời Tống Thi Văn ra ngoài k hông được lịch sự lắm. Nàng không bận tâm về điều này, hỏi một câu cũng không mất miếng thịt nào, dù sao thì Tống Tam nương cũng quen ở nhà, ch ắc gì nàng ta sẽ đi; đương nhiên nếu như nàng ta tới thì nàng cũng không sợ .

Tống Thi Văn đạt được mong muốn của mình, cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của Đường Tri Nhu, nàng ta xoay người đuổi theo người đưa tin.

Nàng ta chỉ lo rằng sự việc ở núi Thiếu Lăng được truyền đi quá rộng, làm c ho Tống Sơ Chiêu vô tình nghe được tin tức thì lúc đó sẽ không chịu đi.

Lúc đầu nàng ta còn muốn bỏ lá bùa vào trong tấm thiệp để thử xem phản ứ ng của Tam muội. Nhưng nghĩ đến giá của lá bùa thì trong lòng trào dâng từ ng hồi đau đớn, nàng ta không bỏ nó ra được, quyết định chỉ dùng nó để bả o mệnh vào lúc mấu chốt.

Không có bùa thì dù gạo nếp có chút ít tác dụng nhưng cũng tốt hơn là khôn g có gì.

Tống Thi Văn gọi tôi tớ truyền tin lại, bôi lên tấm thiệp một lớp bột nếp mỏ ng, sau khi kiểm tra kỹ sẽ không dễ phát hiện thì mới cho tôi tớ rời đi.

Thiệp mời được đưa đến Hạ phủ một cách nhanh chóng. Biết được đây là th ư từ của cô nương nhà khác thì Hạ lão gia rất quan tâm.

Không biết vì sao mà lão gia tử rất để ý đến chuyện nhỏ "Chiêu Chiêu khôn g có bằng hữu" này.

Cố Phong Giản nhìn thấy vẻ mặt kiềm chế sự tò mò của ông, hắn dứt khoát mở tấm thiệp ra trước mặt ông, lại đọc lại nội dung tấm thiệp một lần nữa.

Khi thấy núi Thiếu Lăng, Cố Phong Giản còn sửng sốt một hồi.

Sáng nay Tống Sơ Chiêu đã truyền tin tới cho hắn.

Khéo như vậy, sao mà ai cũng chạy về phía núi Thiếu Lăng mấy ngày gần đ ây như thế?

Không đợi hắn hoàn hồn, Hạ lão gia đã xúi giục ở một bên: "Đi đi. Làm que n những người này cũng là chuyện tốt. Trong kinh thành này cũng có mấy c ô nương có tính cách thẳng thắn, không chừng có thể nói chuyện với con. S au này con sẽ ở kinh thành một thời gian, dù sao cũng nên quen với chuyện như thế."

Hạ phu nhân cũng không biết chuyện mấy người trở mặt ở bữa tiệc ngâm th ơ uống rượu ngày đó, nên bà nói tiếp lời: "Ta cũng coi như biết về tiểu Huy ện chúa. Con bé được nhận sự thương yêu cưng chiều từ nhỏ, không bị ràng buộc cái gì cả. Mặc dù hơi tùy hứng nhưng cũng không phải là người khôn g nói lý lẽ. Lúc này nó chủ động mời con đi ra ngoài thì chính là muốn thân thiết với con, mà con cũng qua lại tốt với nó thì nó sẽ che chở cho con."

Đúng là một chuyện không thú vị…

Cố Phong Giản xoa xoa ngón tay, hắn cảm thấy đầu ngón tay có thêm một l ớp bụi nham nhám. Hắn lắc thiệp mời, không biết vì sao trên đây có nhiều b ột phấn li ti như thế.

Tuy rằng bột phấn có màu trắng lại chỉ là một lớp mỏng ở trên bề mặt tấm t hiệp, nhưng Cố Phong Giản vẫn bị thứ không biết tên kia làm cho ghê tởm quá thể, hắn ném tờ thiệp sang bên cạnh, không muốn đụng vào nó nữa.

Hạ lão gia thấy mặt hắn lộ vẻ không vui, động tác lại như ghét bỏ, ông lập t ức hỏi trong sự khẩn trương: “Chiêu Chiêu này, có phải con không hòa thuậ n với tiểu Huyện chúa không?”

Cố Phong Giản nói: “Không có. Có thể thiệp này rớt trên đất nên con thấy b ẩn khi cầm lên.”

“Vậy sao. Vậy con có muốn đi không?” Hạ lão gia nói, “Sức khỏe của ta và ngoại tổ mẫu con thật sự rất tốt, không cần con ngày ngày ở trong nhà làm bạn, nếu như con muốn đi thì cứ đi đi.”

Sợ nhất mỗi khi “ngoại tổ phụ” bỗng nhiên quan tâm, ngươi không bao giờ biết được ông ấy có thể làm gì ở bước tiếp theo.

Cố Phong Giản nhớ lại chuyện lần trước khi Hạ lão gia muốn tìm tiểu tỷ mu ội để làm bạn với hắn, thế nên trái tim hắn đập thình thịch, hắn vội vàng đồ ng ý: “Một khi đã như thế thì con sẽ đi vậy.”

Đến lúc đó tự hắn đi tìm sư tỷ là được, dù sao thì mối quan hệ với Đường T ri Nhu cũng không tính là rất tốt.

Hạ lão gia nghe thấy câu trả lời của hắn thì không thể không vui vẻ. Vị lão nhân gia này sống an nhàn ở nhà, không có việc gì làm ngoài việc dùng hết tâm tư của mình để quan tâm đến ngoại tôn.

Ngày thứ hai, trời sáng mây trong, quả nhiên là ngày tốt để đi chơi.

Đường Tri Nhu không kêu quá nhiều người, mà chỉ gọi những cô nương có mối quan hệ tốt ngày thường, thêm Cố Phong Giản nữa là tổng cộng có bảy người. Theo sau là sáu người tôi tớ để hỗ trợ mang theo đồ vật cùng với hai gã thị vệ.

Các nàng ngồi xe ngựa đến đây, sau đó để lại hai người ở dưới núi canh xe, những người còn lại thì đi dọc theo con đường núi.

Tuy rằng núi Thiếu Lăng ở ngay phụ cận kinh thành, địa thế tuyệt vời, lại sá ng sủa tuyệt đẹp, nhưng không bị triều đình xây dựng lại như những ngọn n úi khác. Nguyên nhân là do năm đó Phúc Đông Lai đã đặc biệt xem phong t hủy chỗ này, ông ta cho rằng không nên xây dựng chùa miếu hoặc đạo quán ở trên núi Thiếu Lăng. Thói quen này được truyền qua nhiều năm nay, thế nên dù cho Phúc Đông Lai đã chết thì cũng không có người dám chạm vào.

Nhưng trên núi cũng có không ít đình hóng gió, đường đi cũng được khai h oang nên tương đối bằng phẳng. Từ sườn núi đi lên còn có rất nhiều phòng ốc bỏ hoang ở hai bên. Nơi đó ban đầu là một cái thôn nhỏ, nhưng sau này đã trở nên hoang phế.

Hôm nay Đường Tri Nhu cố ý xuất phát từ sớm vì muốn có thể đến đỉnh núi sớm một chút, tránh được mặt trời lúc giữa trưa.

Khi mọi người mới bắt đầu leo núi thì rất hứng thú, vừa đi vừa dừng lại ngắ m cảnh, nói nói cười cười, vô cùng thoải mái. Tâm tình của Đường Tri Nhu cũng tốt lên không ít, cảm thấy không khí trong rừng còn muốn trong lành h

ơn trong kinh thành nhiều.

Cố Phong Giản thì một mình một người, hắn đi ở đội ngũ cuối cùng. Không ai nói chuyện với hắn mà hắn cũng không thích bắt chuyện với mọi người, hắn cảm thấy như vầy khá tốt.

Bầu không khí dễ chịu này sau khi duy trì được nửa canh giờ thì cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, không còn lý do nào khác ngoài…

Quá mệt mỏi! Thật sự là quá mệt mỏi!

Đường Tri Nhu nhìn con đường ngoằn ngoèo ẩn hiện giữa rừng cây, lấy tay áo lau đi mồ hôi, nàng ấy nói trong sự chua chát: “Tại sao trước đây ta không nghĩ ngọn núi Thiếu Lăng này khó đi như vậy? Rõ ràng nhìn cũng không cao, làm sao mà đi hoài vẫn chưa tới được đỉnh chứ?”

Cô nương bên cạnh nàng cũng thở hổn hển: “Lại nói tiếp, ta chưa bao giờ đi tới núi Thiếu Lăng, chỉ nghe nói cỏ cây nơi này rất tươi tốt, phong cảnh cũng vô cùng xinh đẹp. Đầu xuân hằng năm còn có văn nhân tới nơi này tổ chức hội đạp thanh, thậm chí còn cúng bái ở đỉnh núi nữa. Nói là cảnh đẹp thì cũng đúng thôi. Hiện tại đã là cuối thu, thế mà cỏ cây vẫn còn phát triển xum xuê. Thế nhưng chỗ này quá cao, vì sao chúng ta lại muốn tới núi Thiếu Lăng để thư giãn thế?”

Một đám cô nương đi theo tiếp lời, không ngừng kêu khổ.

Các nàng hiếm khi rèn luyện, nhiều lắm thì chỉ là tụ họp với nhau để nô đùa mà thôi. Có vài người thích cưỡi ngựa thì lúc này vẫn còn tốt, còn những cô nương có thể trạng nhu nhược thì đều sắp ngã xuống rồi.

Cho dù con đường núi này bằng phẳng nhưng dốc nhấp nhô liên miên, quanh co khúc khuỷu khi càng lên cao, nên càng leo lên thì vẫn mệt mỏi như trư

ớc.

Đường Tri Nhu nói: “Là Tống Nhị nương nói nơi này có vị đạo sĩ xem số m ệnh linh lắm nên ta mới muốn tới đây xem. Ta nào biết rằng cao nhân thì ph ải ở trên núi cao như thế này?”

Một nhóm người hầu phía sau nàng ấy thực sự nhận ra điều gì đó không ổn, chỉ là chưa nói mà thôi.

Thể trạng yếu đuối của tiểu thư khuê các còn có thể hợp lý, nhưng họ đã ch ạy suốt chặng đường với đủ thứ lặt vặt trên lưng nên cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Dựa vào khoảng cách bước chân và độ cao của núi Thiếu Lăng, lẽ ra b ọn họ đã ở trên đỉnh từ lâu rồi, tại sao họ vẫn còn nán lại trên sườn núi?

Nếu như không phải bọn họ thật sự đang tiến về phía trước, hiện tại lại là đa ng giữa ban ngày, thì bọn họ đã hoài nghi có khi nào mình đã đụng phải quỷ đánh tường* rồi không.

**Quỷ đánh tường: là ma quỷ gây ra hiện tượng lúc ban đêm hoặc ở vùng ng oại ô, bị nhốt trong một vòng tròn, đi lòng vòng không thoát ra được.*

Nghe Đường Tri Nhu nói đến đạo sĩ, ngược lại có vài vị cô nương cảm thấy thú vị, lôi kéo nàng ấy hỏi: “Thật sự?”

“Có lẽ đây là huyền cơ do cao nhân hạ xuống, vì muốn khảo nghiệm sự thà nh tâm của chúng ta.”

“Nhưng ta nghe nói, trong ngọn núi linh thiêng này cũng có nhiều yêu ma ti nh quái đấy.”

“Ngươi chớ có làm ta sợ, hiện tại chính là ban ngày!”

“Có đúng là vị đạo trưởng kia xem bói rất lợi hại không? Thật ra ta cũng có nghe nói một chút, nghe nói mấy ngày gần đây có cao nhân ở trên núi Thiếu Lăng.”

“Là cao nhân như thế nào? Ngươi còn nghe nói cái gì? Vị đó có xem bói cho ngươi chưa, có tính ra được nhân duyên không?”

“Là nữ giới, ta nghe người ta đều gọi nàng ấy là tiên sinh chứ không phải là đạo trưởng. Ta cũng không biết vì sao lại như vậy.”

“Vậy mà là nữ nhân?!”

Mấy người trò chuyện trong sự kinh ngạc, dứt khoát ngồi nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Cố Phong Giản ngẩng đầu nhìn về phía trên cao.

Hẳn là Liệt Thủy sợ người tới quá nhiều nên cố tình đụng tay đụng chân một chút. Không lâu lúc trước thì bọn họ vẫn đi về phía trước theo một đường vòng lớn và xiên, còn những đoạn đường bằng phẳng hơn thì đã bị kéo cho dài ra không ít, không lẽ bọn leo mãi không thấy mệt sao?

Nhưng mà chờ tới gần đỉnh núi thì tốc độ có thể nhanh hơn.

“Nhưng…” Khi mọi người đang nói chuyện trong sự hứng khởi, một cô nương đột nhiên mở miệng, “Dựa vào lời nói của các ngươi thì người tới núi Thiếu Lăng hẳn sẽ không ít mới đúng. Từ lúc chúng ta đi lên núi thì chỉ thấy có ít ỏi vài người thôi đúng không? Về sau thì không gặp ai nữa. Cứ coi như chúng ta tới từ sớm nên phía trước không có ai…
Vậy vì sao cũng không có tung tích người đi phía sau chúng ta?

Tiếng của nàng ta càng ngày càng thấp lại xen lẫn trong gió thổi đìu hiu, là

m tăng thêm hai phần mờ ảo. Không chờ cho nàng ta nói xong, mọi người đ ã im lặng hết cả. Khi nàng ta vừa dứt lời, trùng hợp thay lại có gió rừng thổi qua, cành cây xung quanh cọ xát, làm rơi rụng một lớp lớn những cái lá kh ô.

Gió trong rừng lúc nào cũng mạnh, bụi trên mặt đất cũng bị cuốn bay lên, h ấp dẫn ánh mắt của mọi người. Gió mạnh vỗ lên như có một đôi bàn tay to đang ấn lên lưng các nàng ấy. Không chú ý còn tốt, một khi đế ý thì có vẻ v ô cùng kinh khủng.

Một cô nương nhát gan đột nhiên thét chói tai, những người còn lại cũng bị nàng ta làm giật mình, đều hét theo.

Đường Tri Nhu nhảy tới ôm lấy tỷ muội bên cạnh. Một học hai, hai học ba, trong nháy mắt đã có một đám người ôm nhau thành một khối.

Tiếng hét sợ hãi đã ngừng khi gió lặng, nhưng các nàng vẫn không dám buô ng nhau ra.

Cố Phong Giản vẫn tự do ở bên ngoài, hắn không còn lời gì để nói đối với b iểu hiện của các nàng ấy.

…
Chỉ là một trận gió mà thôi, không phải các ngươi vẫn đang đùa giỡn với nh au sao?

Mấy người chưa phát hiện ra chuyện gì không ổn, thậm chí còn cảm thấy sợ hãi. Sau khi sợ sệt xem xét bốn phía thì có người nói: “Không phải chứ? N gươi nói xong chuyện đó làm cho ta cũng cảm thấy núi Thiếu Lăng này thật sự kỳ lạ.”

Vài người hầu đang mang đồ trên lưng bị tiếng hét chói tai của bọn họ làm

cho hoảng sợ không nhẹ. Bọn họ cảnh giác chờ đợi một lát mới nói: “Cô nương, hình như chỉ là gió thôi.”

“Làm sao mà đơn giản chỉ là gió được?” Một người nói, “Nếu như chỉ là gió không thì càng dọa người! Những người khác đâu rồi?”

“Vì sao nơi này lại yên tĩnh như vậy?”

“Ta đã nói núi này cao bất thường như thế! Vậy nay chúng ta có tiếp tục đi nữa không?”

Đường Tri Nhu vòng tay qua người trước mặt mình, kéo lấy ống tay áo của Tống Thi Văn, nói: “Tống Nhị nương, là ngươi kêu ta tới đây! Rốt cuộc chuyện là như thế nào, ngươi nói một lời xem!”

Sắc mặc của Tống Thi Văn chỉ sợ còn trắng bệch hơn cả nàng ấy. Nàng ta cố sức nắm chặt lá bùa trong tay, đồng thời lén đánh giá Cố Phong Giản.

Không bình thường! Giờ phút này mọi người đều sợ hãi như thế, mà nàng ta chỉ bình tĩnh đứng riêng lẻ ở một bên, ngay cả trong ánh mắt cũng tỏ vẻ lạnh lùng xa cách.

Quả nhiên Tống Tam nương có vấn đề!

Tống Thi Văn xác định được suy đoán trong lòng thì thấp thỏm không thôi. Nàng ta lại liếc mắt một cái, cảm thấy biểu cảm của nữ tử u ám đối diện đang nhìn mình như một vật chết.

Nàng cho Phương di 50 lượng cùng với một ít trang sức. Tổng giá trị gần 100 lượng vậy mà cuối cùng chỉ mua được một lá bùa.

Nhớ tới giá cả của lá bùa, Tống Thi Văn cảm thấy tờ giấy trong lòng bàn ta

y càng có hiệu lực mạnh hơn.

Nàng ta tự an ủi mình, thầm nghĩ vị tiên sinh đó ở ngay trên núi, thì cô hồn dã quỷ cũng không dám càn rỡ quá mức, không thể bắt lấy nàng ta được.

“Ta cũng không biết.” Tống Thi Văn run run, “Sợ là có người không dám th ấy đạo trưởng, cho nên mới giam chúng ta ở nơi này.”

Đường Tri Nhu: “Ngươi đang nói cái gì? Ngươi chỉ ai?”

Tống Thi Văn tách khỏi mọi người, đi về phía Cố Phong Giản.

Mọi người nhìn động tác này của nàng ta thì cảm thấy khó hiểu.

Khi hai người còn cách hai ba bước, Tống Thi Văn đưa tay lần mò trong tay áo, rồi ném ra một nắm gạo nếp.

Hạt gạo trắng đập lên trên mặt Cố Phong Giản rồi văng ra xa. Cố Phong Giả n ngớ người, chỉ theo phản xạ nhắm mắt lại, quên mất phải làm phản ứng k hác.

Đường Tri Nhu khiếp sợ đến nỗi quên đi sự sợ hãi, nàng ấy cũng tới lại gần đây, nhìn chằm chằm vào mặt Tống Thi Văn.

Tống Thi Văn run run rẩy rẩy nói: “Ngươi…… Ngươi có sợ chưa?”

“Nàng ta không sợ thì ta đã sợ rồi!” Đường Tri Nhu nhảy dựng, nắm lấy cổ tay của Tống Thi Văn, “Tống Tam nương, ngươi điên rồi sao? Ngươi vừa là m cái gì đó?”

Cố Phong Giản vẫn không có phản ứng làm cho Tống Thi Văn tưởng có hiệ u quả, nàng ta cố sức tránh thoát khỏi xiềng xích đang giữ lấy mình, rồi lại

ném một nắm gạo nếp nữa về phía trước mặt nhanh như chớp.

Tiếng rơi lạo xạo xuống đất xen lẫn tiếng gió gào thét, cảnh tượng vô cùng xấu hổ.

Cố Phong Giản cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì mà để trúng chiêu đến hai lần. Hắn nhìn vào mắt của Tống Thi Văn, ánh mắt trìu mến như nhìn một kẻ ngốc.

Đường Tri Nhu khom lưng nhặt đồ lên, nói: “Mấy thứ này là cái gì? Ngươi ném gạo vào nàng ta làm gì? Ngươi ra ngoài còn mang theo cái này để làm chi?”

Cố Phong Giản cũng cầm lên kiểm tra một chút thì thấy hình dạng hạt gạo tròn, ngắn và mập, hắn là gạo nếp. Xưa nay vẫn có câu nói rằng gạo nếp có tác dụng trừ tà ma, liên hệ đến bộ dạng sợ hãi rụt rè của Tống Thi Văn như đưa tang, hắn lập tức đoán được tình hình.

Vậy mà xem hắn là ma?

Hắn nên khen Tống Thi Văn một câu thật nhạy bén, hay là nên nói đầu óc nàng ta không sáng suốt?

Cố Phong Giản dùng hai đầu ngón ngay xoa xoa hạt gạo, nâng mí mắt rồi lạnh nhạt liếc về phía đối phương một cái, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh.

Tống Thi Văn bị Cố Phong Giản nhìn chằm chằm đến độ rợn cả tóc gáy, lại thấy gạo nếp cũng vô dụng, nàng ta lảo đảo lùi về sau từng bước, muốn núp mình sau lưng Đường Tri Nhu.

Đường Tri Nhu chưa phát hiện cái gì sai sai giữa hai người, nàng ta trở tay

bắt lấy tay Tống Thi Văn: “Tống Nhị nương, ngươi có ý gì? Vì sao người k hông nói? Ngươi không sao chứ? Mặt của người…”

Cố Phong Giản nảy lên tâm tư xấu xa, hắn cảm thấy đối phương vừa vớ vẩn lại nực cười. Thế nên lúc mọi người còn chưa thấy, hắn nhe răng với nàng t a.

Vốn dĩ mặt của Tống Thi Văn đã trắng bệch, lúc này càng tái nét, mặt cắt k hông còn giọt máu. Nàng ta kêu thảm thiết một tiếng, xoay người chạy vào trong rừng.

Tống Thi Văn hoảng sợ nên không chọn đường, chỉ nghĩ muốn rời xa Cố P hong Giản, thế nên nàng ta dùng hết sức chạy cắm đầu cắm cổ lao về phía x a.

Đường Tri Nhu chưa phòng bị, không kịp ngăn nàng ta lại, nàng vội vàng h ô: “Tống nhị nương! Ngươi đừng có chạy lung tung!”

Lúc này, vài vị nam nhân cao lớn mới hoàn hồn lại, vọt vào rừng theo nàng ta.

Ai ngờ được, cùng lắm thì chậm hơn một bước, vẫn có thể nghe thấy được t iếng đối phương nhưng lại không thấy người đâu. Mà lúc này giọng nói lẫn vào nhiều thứ tiếng khác nhau trong rừng, đã trở nên mơ hồ khó phân biệt đ ược phương hướng.

Thị vệ báo lại: “Cây cối trong rừng này quá nhiều, đã hoàn toàn che hết tầm mắt. Không thể nhìn về phía xa, chúng ta phải theo dấu chân mới tìm ra.”

Đường Tri Nhu cũng luống cuống nhưng hiểu được việc nặng nhẹ: “Nào còn thời gian nữa, nếu như không thấy cũng phải tìm, tách ra đi tìm, chạy nha nh đi tìm! Lúc này cảm xúc của nàng ta không ổn định, không thể khiến nàn

g ta chờ một mình được đâu!”

Là nàng kêu nàng ta đến đây, nếu như nàng ta xảy ra chuyện ở trong núi thì nàng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Cố Phong Giản cũng không ngờ được Tống Thi Văn sẽ bị dọa kinh hoảng n hư thế. Hắn đưa tay ra vuốt khóe môi dưới, cảm thấy vẻ mặt của mình hắn k hông đáng sợ như thế mới đúng.

Thị vệ đều đuổi theo, Đường Tri Nhu đi vòng quanh bìa rừng, nàng ấy muố n đi vào tìm kiếm nhưng lại không dám.

Vài cô nương vẫn còn nắm tay nhau, bọn họ không khỏi hỏi: “Vậy còn chú ng ta? Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Đường Tri Nhu quay đầu lại nhìn về phía các nàng, do dự nói: “Các ngươi ……”

“Các ngươi xuống núi trước đi.” Cố Phong Giản nói, “Sau khi đi xuống, nế u như còn lo lắng thì có thể tìm thêm mấy người nữa để hỗ trợ. Ta vào xem thử xem.”

Nhóm người này trông không đáng tin cậy, dù sao thì cũng là nhị tỷ của Tố ng Sơ Chiêu, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Nếu như không xuống núi được thì sao? Chúng ta đã bị nhốt ở đây rồi!”

“Tống Nhị nương bị dọa sợ nên mới lỡ lời, các ngươi cũng tin thật sao.” Cố Phong Giản chỉ vào chỗ cao nói, “Mới vừa rồi cảm thấy đường xa, là bởi vì chúng ta vẫn đi vòng quanh núi. Đừng nhìn vào đỉnh núi, chỉ dựa vào mặt t rời thôi. Cứ một đường đi xuống theo mặt trời thì sẽ nhanh chóng đi tới nơi. ”

Đường Tri Nhu hỏi: “Đây là quy luật gì?”

Cố Phong Giản: “Không có quy luật gì cả, là thủ thuật che mắt mà thôi. Kh ông có gì nguy hiểm, không cần lo lắng.”

Hắn không hề giải thích đã trực tiếp đi vào trong rừng.

------oOo------

Chương 42: Trở về như cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cố Phong Giản cũng không đi nhanh bởi vì muốn xem xét dấu vết ven đườ ng. Lúc hắn đã đi được một đoạn thì nghe thấy tiếng động vội vã đuổi theo t ruyền đến từ phía sau.

Vốn Cố Phong Giản cũng không để ý, cảm thấy người nọ sẽ chủ động trở v ề, nào ngờ đối phương lại không nghe theo mà đuổi đến đây.

“Ngươi đợi một chút!” Đường Tri Nhu hô lớn, “Tống Tam nương, ngươi ch ậm một chút! Chờ ta với!”

Cố Phong Giản miễn cưỡng dừng lại, nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Ngươi vào đây làm gì?”

“Ta cũng không thể để ngươi một mình trong rừng núi này chứ?”

Đường Tri Nhu cẩn thận vòng qua chướng ngại vật ở dưới chân, đi gần về p hía Cố Phong Giản. Nhưng ngọn núi chưa được khai phá nên gập ghềnh nh ấp nhô, có nhiều cành cây chết chằng chịt. Nàng ta chưa kịp bước hai bước đã bị gai cuốn vào váy, trông rất vất vả.

Trong lòng Đường Tri Nhu bực bội lại không có chỗ trút ra nên đành phải k ìm nén lại, nàng ta hỏi: “Lúc này ngươi muốn đi đâu?”

Cố Phong Giản nói: “Lên núi.” Tìm Liệt Thủy nhờ hỗ trợ tìm người, nếu kh ông bọn họ có thể dễ dàng lạc hướng ở giữa đường.

Đường Tri Nhu nghĩ tốt xấu gì thì bọn họ cũng chịu chung hoạn nạn, chuyệ

n lúc trước cũng không cần tính toán, nàng ấy vươn tay muốn kéo đối phương cùng đi. Bất ngờ, Cố Phong Giản nhanh chóng hất tay nàng ta ra, rồi tạo ra một khoảng cách với nàng ấy, vẻ mặt không vui vẻ gì.

Đường Tri Nhu bị thương nên trả lời: “Ngươi hung dữ như thế làm gì!”

Cố Phong Giản: “Ta không thích có người chạm vào ta.”

Đường Tri Nhu kêu: “Ngươi cho rằng ta muốn sao?!”

Cố Phong Giản nào phải là người thương hoa tiếc ngọc: “Vậy cách xa ta một chút.”

Đường Tri Nhu tức giận đến mức chóng mặt, thiếu chút nữa là bật khóc, vừa lúc nàng ấy xoay người đi lại nghe Cố Phong Giản nói: “Nếu như không muốn lạc đường và bị nhốt ở đây thì đi theo ta.”

Đường Tri Nhu do dự, ánh mắt đảo quanh bốn phía, xác nhận rằng nàng ấy đã từ lâu không thể nhận ra phương hướng của mình mà dũng khí trở về một mình cũng không có, vì vậy nàng ta ngoan ngoãn đi theo.

Nàng ta vừa đi vừa tức tối, chân đá mấy cục đá trên mặt đất, rồi lại dùng sức giẫm mạnh lên đám cỏ khô, trong miệng lại không ngừng lầm bầm.

Nàng đâu có chỗ nào không đúng với Tống Sơ Chiêu đâu? Vấn đề hiển nhiên không phải ở trên người nàng, mà bởi vì Tống Tam nương quá mức lãnh đạm, vừa lãnh đạm vừa vô tình. Không hiểu sao Cố Ngũ lang lại thích người như vậy?

Hay là đối phương thích người lãnh khốc vô tình?

Đường Tri Nhu dứt khoát không dám tưởng tượng thêm.

Hai người yên tĩnh đi về phía trước một trước một sau. Thấy địa thế phía tr ước càng ngày càng hiểm trở, lại tính đến thể trạng của Đường Tri Nhu, Cố Phong Giản quyết định vòng qua chỗ này, tìm một con đường khác bằng ph ẳng hơn.

Cố Phong Giản đang quan sát địa hình, đột nhiên có tiếng hét chói tai ở sau lưng. Tiếng hét như một mũi nhọn đâm mạnh vào tâm trí hắn, phóng đại sự cáu kỉnh trong lòng hắn lên vô số lần.

Cố Phong Giản xoay đầu lại với sự tức giận, lại phát hiện phía sau hắn trốn g không, chỗ nào có người chứ?

Cố Phong Giản kinh ngạc: “Tiểu Huyện chúa?”

Giọng nói suy sụp của Đường Tri Nhu vang lên ở phía trước không xa, tiến g khóc nức nở lại khàn khàn: “Ta rơi xuống rồi! Ta không thể chống đỡ đượ c nữa! Tại sao lại có cái lỗ ở đây chứ!”

Cố Phong Giản đi theo tiếng nói, hắn phát hiện Đường Tri Nhu đã giẫm phả i một cái hố đất ẩn. Cái hố có lẽ đã được đào nhiều ngày nên bị che khuất b ởi cỏ dại mọc bừa bãi gần đó, không dễ phát hiện. Đồng thời ánh sáng đã bị cây cỏ cản lại, không thể biết nó sâu như thế nào.

Đường Tri Nhu đã là sợ tới mức mặt không còn một giọt máu. Nàng ấy túm chặt lấy một cái dây mây đang buông xuống từ miệng hố, thân hình lung la y sắp đổ.

Cố Phong Giản duỗi tay túm lấy nàng ấy, muốn kéo người lên. Không ngờ đất gần hố đã bị xới tung, một mình sức nặng của hắn còn tốt, lại thêm khối lượng của Đường Tri Nhu nữa đã khiến cho phần đất sụp xuống, khiến cho hắn cũng rơi theo.

Sau tiếng hai vật nặng cùng nhau rơi xuống, khu rừng trở lại sự bình yên.

Dưới đáy hố có rất nhiều lá chết, tuy hơi có mùi nhưng rất êm ái, khiến cho hai người ngã xuống cũng không bị thương.

Đường Tri Nhu nằm trên mặt đất, thẩn thờ nhìn về phía miệng hố nhỏ hẹp ở trên cao. Mấy phút sau, sự tủi thân như tràn đê, nàng ấy bật ra tiếng khóc th ật lớn.

“Ta đã nói núi Thiếu Lăng là cái núi ma quỷ gì? Từ sau khi đi lên thì không gặp được một chuyện tốt! Tống Nhị nương đã hại chết ta rồi!”

Trong tiếng khóc lanh lảnh của nàng ấy, Cố Phong Giản hít một hơi thật sâu , rồi thở ra một hơi phiền muộn.

…Có phải số phận lại trừng phạt hắn hay không?

……..

Tống Sơ Chiêu đứng trước núi Thiếu Lăng, một tay che ánh sáng, nàng ngử a đầu nhìn về phía đỉnh núi.

Hôm qua Xuân Đông trở về phủ Quốc công báo rằng hôm nay Cố Phong Gi ản muốn tới núi Thiếu Lăng, lại thương lượng một hồi lâu với Cố phu nhân, sau đó bắt đầu hợp tác xúi giục Tống Sơ Chiêu cũng tới đây.

Ban đầu Tống Sơ Chiêu cũng không muốn, rốt cuộc núi Thiếu lăng cũng là địa bàn của Liệt Thủy, Cố Phong Giản ở đây thì có thể xảy ra chuyện gì chứ ?

Huống chi cái gì mà “duyên phận ngẫu nhiên gặp mặt” …

bộ các nàng không cảm thấy xấu hổ sao?

……Nhưng mà nàng vẫn tới đây.

Nói ra thì rất dài, thật sự đôi chủ tớ kia chuyện gì cũng có thể nói được.

Tống Sơ Chiêu nhấc chân đi lên đường núi, thuần túy là rèn luyện thân thể.

Chưa đi được bao xa, Tống Sơ Chiêu đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân hỗn loạn đang đến gần, tiếp theo lại có một đám cô nương vọt về phía này, bước chân vội vàng như bị một đàn mãnh thú đuổi theo ở phía sau.

Quần áo và trang sức trên người đều làm từ chất lượng rất cao, vừa nhìn thấy đã biết bất phàm. Tống Sơ Chiêu nghĩ các nàng ấy hẳn chính là những người cùng đi chơi với Cố Phong Giản, vì thế nàng quan tâm hỏi: “Trên núi có chuyện gì thế? Vì sao các ngươi lại hoảng loạn?”

Mấy người này nhìn thấy nàng thì sửng sốt nên dừng lại.

“Cố Ngũ lang?”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Xin hỏi, Tống Tam nương có cùng đi với mọi người hay không?”

Mấy người này vừa kích động lại sợ hãi thế nên nói rất nhanh: “Tống Nhị nương chạy vào trong rừng, Tống Tam nương và tiểu Huyện chúa đã đi tìm rồi, hiện giờ không biết đang ở nơi nào!”

Tống Sơ Chiêu mê mang: “Tống nhị nương chạy vào trong rừng làm gì? Các ngươi gặp nguy hiểm hả? Hay là trên núi có người hành hung?”

Một người nói: “Không phải người! Núi Thiếu Lăng này tràn đầy sự cổ quá

i, chưa nói đến việc đi hoài vẫn không đến đỉnh thì khắp nơi đều u ám, nhìn không thấy người nào khác cả. Lúc đi được nửa đường thì không biết vì sao Tống Nhị nương lại nổi điên, vọt vào trong rừng, chớp mắt một cái đã không còn thấy tung tích. Chúng ta sợ hãi, Tam cô nương đã kêu chúng ta xuống dưới tìm người giúp đỡ.

Tống Sơ Chiêu nghe các nàng nói như vậy, đột nhiên nàng cảm thấy có một trận bất an nên vội lướt qua mấy người này, trực tiếp vọt lên núi.

Mấy người ở phía sau kêu: “Ngũ công tử! Trên núi nguy hiểm lắm! Núi này lớn như vậy, một mình ngươi đi cũng không thấy các nàng ấy đâu!”

Tống Sơ Chiêu không thèm để ý, nhanh chóng chạy vội vã dọc theo con đường bùn đất tràn đầy dấu chân.

Núi này cũng rất lớn, nếu như Cố Phong Giản không đi đường chính mà chui vào rừng cây bên cạnh thì Tống Sơ Chiêu thật sự không thể tìm thấy hắn. Nhưng mà Liệt Thủy ở đỉnh núi, nghe Cố Ngũ lang nói về sư tỷ mình là người tài giỏi như thế, hắn đối phương sẽ có biện pháp.

Huống chi Cố Ngũ lang cũng là người nhạy bén, chắc là sẽ không lỗ mãng đi tìm Tống Nhị nương, không chừng đã ở ngay đỉnh núi rồi.

Tống Sơ Chiêu chạy một hồi lâu đã cảm thấy nóng nực trong người, mồ hôi từ trên má chảy xuống đến cằm, vừa ngẩng đầu thì nó đã rơi xuống mặt đất.

Tống Sơ Chiêu tính toán khoảng cách, khi phát hiện mình vẫn còn ở sườn núi thì nàng cảm thấy có chỗ không đúng. Nàng nghi ngờ mình đã lạc đường hoặc con đường chỗ này có người cố ý đào ngoằn ngoèo. Nàng quan sát một chút liền đi thẳng vào rừng cây, đi theo hướng mặt trời.

Nàng ở biên quan cũng lâu rồi nên không sợ loại đường núi phức tạp thế nà y. Hơn nữa nàng lại tập võ nhiều năm, tuy rằng hiện giờ đã đổi thân thể như ng mà ý thức vẫn còn đó nên động tác vẫn còn mạnh mẽ như trước.

Lần này không có mắc lỗi, sau khi thay đổi cách đi thì tốc độ của nàng đã n hanh lên trông thấy.

Ước chừng qua nửa nén nhang, Tống Sơ Chiêu đã đến được đỉnh núi, cũng thấy mấy gian nhà gỗ đơn sơ.

Ở phía trước có không ít cây cối bị chặt, địa hình tương đối bằng phẳng, tầ m mắt cũng trống tải. Tống Sơ Chiêu chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy một n gười thần bí đứng trước căn nhà gỗ.

Đối phương mặc một chiếc áo choàng mỏng màu đen, trên mặt mang một c hiếc mặt nạ có hai màu trắng xanh đan xen. Ở phía bên trái của chiếc mặt n ạ có một cái tua rua màu trắng gắn thêm một miếng ngọc đang rũ xuống. M ỗi khi nàng ấy di chuyển thì chúng đong đưa nhè nhẹ.

Tống Sơ Chiêu thả nhẹ bước chân, nàng không dám chắc chắn bởi vì trang phục của người này quá lạ, mà khí chất lại quá mạnh mẽ.

Vẫn là đối phương nói trước: “Sư đệ, ngươi làm gì vậy?”

“Đạo trưởng.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ta không phải sư đệ người. Ta là……”

Liệt Thủy gật đầu: “Sư đệ muội.”

Tống Sơ Chiêu: “…… Ta tên là Tống Sơ Chiêu.”

Liệt Thủy ra hiệu, Tống Sơ Chiêu nghe lời tiến lên.

Tống Sơ Chiêu đến gần, nhìn thấy rõ đôi mắt lộ ra đằng sau mặt nạ thì nàng mới phát hiện con ngươi của người này vô cùng nhạt màu so với người thường. Nhất là dưới ánh nắng mặt trời, màu nâu nhạt của con ngươi giống như viên ngọc trong suốt, trong suốt đến nỗi dường như ánh sáng có thể chiếu xuyên qua.

Đối phương vẫn nhìn chằm chằm vào nàng không nhúc nhích, ánh mắt nàng ấy có một loại năng lực đặc biệt làm cho nàng không thể dời đi.

Tống Sơ Chiêu thầm nói, thì ra đây mới là cao nhân!

Một lúc lâu sau, Liệt Thủy nâng tay lên rồi chậm rãi đặt lên vai nàng.

Tống Sơ Chiêu rất khẩn trương, nàng nín thở không dám nhúc nhích, cho rằng đối phương chuẩn bị làm phép.

Kết quả là Liệt Thủy đột nhiên thốt ra một câu: “”Bộ quần áo này nhìn còn mới. Sao lại vô tình làm cho nó bẩn như vậy?”

Im lặng đến nghẹt thở.

Tống Sơ Chiêu lại có thể nói cái gì.

“Vì sao ngươi lại đây?” Không thấy Liệt Thủy có bao nhiêu kinh ngạc, giọng điệu vẫn bình đạm, “Cũng không có gì tốt để đưa cho muội, để ta đưa muội đi thay đồ mới trước.”

Tống Sơ Chiêu đi theo phía sau nàng ấy về phía nhà gỗ, nói: “Tiền bối, hôm nay Cố Ngũ lang cũng tới núi Thiếu Lăng, nhưng người đồng hành với hắn nói hắn đã đi vào trong rừng rồi. Ta thấy đường nơi này phức tạp, địa thế dốc, nếu như hắn còn chưa lên đây thì có lẽ đã lạc đường. Xin làm phiền tiền bối hãy tìm hắn trước đã.”

Liệt Thủy rút một chiếc áo choàng ngoài từ trên giá xuống, nghe thấy tiếng nàng thì quay người đi vào phòng trong.

Tống Sơ Chiêu đứng chờ nàng ấy ở cửa.

“Khi sư đệ còn nhỏ đã có mấy lần suýt bỏ mạng. Bát tự của hắn hiện rằng mệnh trung có kiếp*.” Liệt Thủy sờ một món đồ vật trên bàn, “Dân gian có câu ‘vàng an ủi, bạc trừ tà, ngọc thạch giữ bình an’. Sau khi Phúc Đông Lai chết, ta đã tách ngọc thạch tùy thân của hắn thành ba khối, đưa cho sư huynh đệ mỗi người một phần. Nhị sư huynh không cần nên đưa cho đệ ấy. Khối ngọc này được Phúc Đông Lai đeo rất nhiều năm, nghe nói là được truyền từ sư tổ, nếu như ngọc thật sự có linh tính** thì có lẽ nó đã bị ảnh hưởng.

**Mệnh trung có kiếp: Kiếp số có tai nạn.*

***Linh tính: có trí thông minh, có thần thông như tiên.*

Tống Sơ Chiêu kinh hãi, thầm nghĩ sẽ không phải là khối ngọc bội mà nàng đã làm vỡ chứ?

Lai lịch bất phàm, nó phải đáng giá bao nhiêu bạc đây?!

Liệt Thủy ném đồ vật trong tay qua, Tống Sơ Chiêu vội vàng đón lấy.

Ngọc bội lướt trong không trung với tốc độ thong thả, tung ra một đường cong hoàn hảo, tầm mắt Tống Sơ Chiêu theo sát nó, nàng giơ tay lên.

Lẽ ra tay nàng có thể chụp được ngọc bội, nhưng không biết tại sao cánh tay lại cứng đờ trong không khí, sau khi sửng sốt một lát, nàng trơ mắt nhìn ngọc bội xuyên qua kẽ tay, rơi xuống mặt đất.

Hai thứ va chạm vào nhau phát ra âm thanh giòn giã, khối ngọc bích trong s uốt phút chốc vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ. Tống Sơ Chiêu ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt sâu xa của Liệt Thủy, không kịp kinh ngạc thì trước mắt n àng bỗng tối sầm, cơ thể nàng ngã xuống.

Chờ nàng khôi phục được ý thức một lần nữa thì bên tai đang vang lên tiếng khóc liên miên. Đường Tri Nhu không ngừng đẩy lấy vai nàng, nàng ấy kê u: “Tống Tam nương, ngươi không sao chứ? Ngươi đừng làm ta sợ mà!”

------oOo------

Chương 43: Đạt được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Sơ Chiêu ngồi dậy, trong đầu là một khoảng mông lung. Nàng duỗi ta y sờ lên bức tường đất trước mặt, lại nhìn thấy ánh nắng thưa thớt chiếu xuống từ cành lá trên đầu, nàng lập tức hiểu rằng Cố Phong Giản đã rơi xuống hố.

Để hai người cùng nhau ngồi xổm chỗ này, xem ra đã có chuyện đã xảy trước đó.

Đường Tri Nhu thấy Tống Sơ Chiêu không có việc gì, nghĩ đến việc nàng ấy không thích mình thì nàng lại lần nữa kéo dài khoảng cách: “Có phải ngươi cố tình làm ta sợ hay không? Ta còn tưởng rằng ngươi đã hôn mê đấy!”

Tống Sơ Chiêu bóp trán để tìm ra chút đầu mối, nàng hạ giọng nói một câu: “Ta chỉ đang suy nghĩ mà thôi.”

Đường Tri Nhu không dám ngồi xuống, chỉ ôm cánh tay đứng kế bên.

Dưới đáy hố đọng một chút nước, trong không khí có mùi thật kinh tởm. Đường Tri Nhu không thấy rõ vật trên mặt đất nên trong lòng sợ hãi. Hơn nữa sau khi mới vừa rồi té xuống như thế, cả người nàng ấy đều ngứa ngáy như bị kim châm, ước gì có thể cởi quần áo tại chỗ này, vọt tới chỗ nước trong để tẩy sạch lớp da của mình.

“Lúc này làm sao bây giờ? Rơi xuống chỗ như vậy, không biết đến khi nào mới có người phát hiện. Quần áo thì dơ bẩn, bụng thì đói cồn cào…
Ta còn muốn đi nhà xí nữa.” Đường Tri Nhu nói trong sự tuyệt vọng, “Tống Tam nương, người trò chuyện với ta đi. Nơi này thật là tối, ta rất sợ hãi!”

Tống Sơ Chiêu không chú ý đến lời nói của nàng ấy vì nàng còn đang kiểm tra hình huống cơ thể mình, nhìn xem có bị thương hay không.

Lớp quần áo phía sau lưng dính lên da thịt ẩm ướt, chỗ tiếp xúc làm cho nàn g cảm thấy không dễ chịu, nhưng mà giờ phút này nàng không rảnh để quan tâm đến chi tiết nhỏ như thế.

Nàng đứng lên nhìn kỹ tay mình, đồng thời cũng hoạt động tay chân.

Có một chút đau nhức ở các cơ chỗ khuỷu tay, có thể do phải mạnh mẽ chố ng đỡ khi ngã, nhưng nó cũng không quá đáng ngại.

Cõi lòng Tống Sơ Chiêu dào dạt sự vui mừng.

Không giống với cơ thể cũ của mình nha, vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng, l ại tràn ngập lực lượng. Giống như đi mây cưỡi gió, một quyền có thể dạy d ỗ một nhóm mấy đứa nhóc.

Đường Tri Nhu thấy nàng ấy không chú ý tới mình, trái tim vốn dĩ đã mong manh thì nay lại như bị nghiền nát, nàng ta khóc to: “Tống Tam nương, ng ươi có thể để ý tới ta hay không? Ta đã xin ngươi như thế rồi mà ngươi còn lơ ta, có phải trong lòng ngươi thì ta còn không bằng với bụi bặm cám trấu không?”

Lúc này Tống Sơ Chiêu mới chú ý tới nàng ấy, nàng đau đầu: “Ngươi đừng khóc nữa, ta có nghe, ngươi nói lại lần nữa xem.”

Đường Tri Nhu: “Có phải ngươi ghét ta ầm ĩ với ngươi đúng không? Vậy th ì ta lại tiếp tục ồn ào! Đã đến hoàn cảnh như vầy rồi mà Tống Tam nương n gươi vẫn còn quá đáng với ta như vậy hả?”

Tống Sơ Chiêu vô tội nói: "…… Ngươi không sao chứ?"

Đường Tri Nhu "Oa" một tiếng rồi bắt đầu khóc.

Tống Sơ Chiêu hết cách, nhìn nàng ta như một đứa trẻ. Mấy đứa bé ở biên q uan luôn được nuôi thả tự do, nên rất hay vừa đi theo nàng vừa khóc. Nếu n hư bọn chúng khóc càng to thì càng chứng minh cơ thể bọn nó càng tốt.

Tống Sơ Chiêu tới gần ven tường, dùng ngón tay lần mò vào lớp đất xem th ử có thể mượn lực để leo lên hay không. Chờ đến khi nàng đi hết một vòng dưới hố và kiểm tra xong độ cứng của bức tường thì Đường Tri Nhu vẫn ch ưa ngừng lại.

Nàng ấy khóc vô cùng nhập tâm, giọng điệu cũng vô cùng bi thương, hơi th ở vững vàng, tràn đầy năng lượng. Tống Sơ Chiêu không rõ vì sao nàng ấy l ại có cảm xúc dào dạt như vậy.

Trong đầu Tống Sơ Chiêu có âm thanh như ma quỷ này vờn quanh, nàng kh ông nhịn được nữa: "Cùng lắm chỉ là rớt xuống hố mà thôi, ngươi khóc vì c ái gì cơ chứ? Ta chưa hề mặc kệ ngươi mà ngươi cũng chưa đụng tới thứ gì nguy hiểm thì khóc lóc cái gì?"

Đường Tri Nhu ngừng khóc, nói: "Chẳng lẽ ngươi không sợ hãi khi ở cái ch ỗ tối đen như vậy? Từ lúc bắt đầu lên núi thì chỗ này đã không có nơi bình t hường. Cũng không biết có ma quỷ hay không."

Tống Sơ Chiêu nghe được thì cười thành tiếng: "Thì ra ngươi quan tâm đến cái này? Tốt hơn hết hãy cầu nguyện cái khác thì hơn, để đừng đột nhiên xu ất hiện một con rắn. Nhân tiện, cũng hy vọng rằng không có mấy con nguy hiểm như côn trùng độc, chuột hay là kiến. Ma quỷ có muốn gặp ngươi hay không thì ta không biết, nhưng mấy con này mới thật sự nguy hiểm."

Đường Tri Nhu trợn to mắt, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, rồi sau đó nàng ta khó c to hơn nữa.

“Còn có chuột? Chỗ quỷ quái này còn có chuột? Khó trách trên người ta lại ngứa như vậy, thế trong nước này có độc hay không?”

Tống Sơ Chiêu: “……”

Đường Tri Nhu nhảy dựng lên: “Có thứ gì đang bò trên chân ta! Có phải là ngươi hay không?”

Gân xanh trên trán Tống Sơ Chiêu cũng theo đó mà nhảy lên.

Đường Tri Nhu kêu rên: “Nương……”

Tống Sơ Chiêu kéo cổ áo nàng ta một phen, quát: “Không được khóc! Khóc hoài thì có lợi ích gì? Cũng đừng nhảy, ngươi không thể nào nhảy ra khỏi c ái hố này! Bình tĩnh lại cho ta!”

Đường Tri Nhu nói: “Ai biểu ngươi làm ta sợ!”

“Ta chỉ nói thật thôi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Nếu như ngươi muốn không sợ những cái này thì nhanh chóng leo ra khỏi hố đi.”

Tiếng khóc của Đường Tri Nhu dần nguôi ngoai, nàng ta hỏi: “Ta nên leo n hư thế nào?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Mặt trường không nhẵn, ban đầu không phải được đào để nhốt ai đó, thế nên đương nhiên phải dùng tay leo lên rồi.”

Tống Sơ Chiêu sờ soạng trên mặt đất một lúc, nàng tìm được một cục đá, x oay nó một vài lần rồi dùng mặt nhọn đào sâu vào tường, dễ dàng tạo ra mộ

t cái lỗ.

Tống Sơ Chiêu nắm lấy tay Đường Tri Nhu để nàng ta chạm vào tường, mặc kệ đối phương lùi bước, nàng nói cứng: “Bắt chước. Moi mấy cái lỗ ở trên tường để tiện mượn lực. Dùng tay ngươi nắm lấy chỗ nhô lên, dưới chân thì giẫm mạnh, rất nhanh sẽ lên được phía trên.”

Đường Tri Nhu không thể tin được.

Tống Sơ Chiêu giành nói trước, cắt đứt lời muốn nói của nàng ấy: “Không được khóc, cũng không cho phàn nàn! Nếu ngươi không làm thì ta tự đi trước, bỏ một mình ngươi ở lại đây!”

Đường Tri Nhu giận dỗi hừ một tiếng, xoay người dùng tay leo lên tường đất.

Nàng ấy không có kinh nghiệm trong mấy chuyện tương tự, không hiểu nên nắm tay làm sao, thế
nên ngón tay thì đau mà cả người lại không nhúc nhích.

Nàng ấy nhanh chóng từ bỏ, lắc đầu nói: “Ta làm không được.”

Tống Sơ Chiêu tức giận đến độ bật cười: “Còn chưa bắt đầu thì ngươi đã nói mình không làm được? Dùng đến hơi sức vừa rồi ngươi mới kêu to đấy. Nếu như ngươi thật sự sợ, thì dù có cao tới đâu ngươi cũng có thể leo lên được.”

Đường Tri Nhu: “Ta……
Ta chỉ là một nữ tử mà. Ngươi coi thường ta đúng không?”

Tống Sơ Chiêu: “Chuyện này thì liên quan gì đến nam nữ? Dù cho nam tử có nhiều chỗ hay hơn ngươi, nhưng cũng đâu có thể chứng minh bọn họ có t

hể leo tường đâu.”

Mặt Đường Tri Nhu nhanh chóng đỏ lên: “Ngươi…
Ngươi có quá càn rỡ không?”

Tống Sơ Chiêu chụp lấy eo nàng ấy, nàng nói với sự không thương tiếc: “L eo!”

Hai mắt Đường Tri Nhu đỏ hoe sưng tấy lại đau nhức, thế nhưng nàng ấy lậ p tức nhớ ra rằng nước mắt của mình chẳng có ích lợi gì đối với nữ tử trước mặt, không bằng tiết kiệm sức thì hơn.

Nàng ta lại xoay người một lần nữa, nắm được một cục đá ngay tường, cố g ắn leo lên trên.

Tống Sơ Chiêu chỉ huy ở phía sau: “Chân dùng sức! Dùng hai chân đạp mạ nh lên. Đừng ngửa ra sau. Tay đừng có run!”

Đường Tri Nhu run run rẩy rẩy, mới leo hai bước mà cánh tay như nhũn ra, làm cho nàng ta muốn leo xuống. Tống Sơ Chiêu lại ôm eo nàng ấy, tiếp tục nâng nàng ta lên.

“Đi lên!”

Đường Tri Nhu đâm lao phải theo lao, nàng ta căm giận: “Ta đã nói không được! Tay ta đau lắm!”

“Nếu như chính bản thân mình cũng không chịu cố gắng, thì chớ trách ngườ i khác nói ngươi vô dụng!” Tống Sơ Chiêu nói, “Ta cứ nghĩ ngươi là người cá tính và thẳng thắn, không nghĩ đến ngươi chỉ biết kiêu căng!”

Đường Tri Nhu xoay đầu nhìn xuống dưới rồi nói: “Ngươi lại mắng ta! Vì s

ao ngươi luôn mắng ta thế?”

“Ta tức giận việc ngươi không cố gắng! Ta bị ngươi chọc tức đến chết rồi!” Tống Sơ Chiêu nói, “Rõ ràng trước mắt ngươi có cơ hội tự cứu mình, nhưn g mà ngay cả kiên trì ngươi cũng không chịu, toàn bộ sức lực đều dồn ở việ c kêu cha gọi mẹ. Mặt mũi của ngươi đâu rồi?”

Đường Tri Nhu nói: “Ta lại không phải là ngươi, ta không biết võ công mà! ”

Tống Sơ Chiêu: “Cho nên không phải ta đang giúp ngươi hay sao? Vì sao n gươi phải chờ người khác dọn sẵn đường mới chịu đi? Tật xấu gì thế này? T a sẽ không chiều chuộng ngươi! Đường Tri Nhu, trừ phi tay của ngươi bị ch ặt đứt, nếu không thì ngươi tiếp tục leo lên cho ta!”

Đường Tri Nhu nghiến răng nghiến lợi, chảy nước mũi, một mặt khóc thút t hít, một mặt cố gắng leo lên.

Thật ra hố này cũng không sâu, có thêm Tống Sơ Chiêu giúp đỡ nàng ấy ở phía sau nên cũng xem như dễ dàng. Khi đến độ cao mà nàng không thể chạ m tới, nàng lùi lại một chút để đề phòng nàng ta ngã xuống.

Không biết có phải Đường Tri Nhu bị kích thích, hay là cố gắng làm một lè o cho xong mà nàng ta đã leo lên tới miệng hố, thuận lợi thoát ra ngoài.

Nhìn thấy bóng người khuất dạng sau miệng hố, Tống Sơ Chiêu thở nhẹ nh õm một hơi. Nàng xắn tay áo, buộc vạt áo, nương theo khinh công, đạp hai ba lần đã lên tới trên.

Ánh sáng bên ngoài đột nhiên sáng ngời, Tống Sơ Chiêu bị chói đến độ nhắ m mắt lại, phải một lúc sau mới mở ra được.

Đường Tri Nhu ngồi mệt nhũn ở cách đó không xa, đang nhìn nàng ai oán, nước mắt nàng ta chảy xuôi không tiếng động, trông thật điềm đạm đáng yêu.

Thấy nàng ấy có bộ dáng này, Tống Sơ Chiêu bất đắc dĩ thở dài, nàng đi đến trước mặt nàng ấy rồi ngồi xổm xuống. Tìm kiếm một hồi ở trên người mới phát hiện Cố Phong Giản không mang theo khăn tay, thế nên nàng chỉ có thể kéo lớp trong của ống tay áo ra rồi lau mặt cho Đường Tri Nhu.

Đầu tiên Đường Tri Nhu sợ hãi tránh né, lúc sau lại phát hiện không phải Tống Sơ Chiêu muốn đánh mình thì nàng ấy mới ngồi yên tại chỗ để cho nàng lau trong sự kinh ngạc.

Hiếm khi Tống Sơ Chiêu dịu dàng như thế, càng làm cho nàng ấy cảm thấy tủi thân. Nước mắt tuôn rơi như một chuỗi hạt bị đứt.

Tống Sơ Chiêu ôn tồn nói: “Đây không phải là đã lên được sao? Vốn dĩ không phải là việc khó, thế nhưng tự ngươi cảm thấy không được mà thôi. Mới vừa còn khóc đến mức như vậy, ngươi nhìn xem, có đáng để khóc đến như thế không?”

Đường Tri Nhu: “Ta không muốn nghĩ lại nữa.”

Tống Sơ Chiêu: “Người khác xem thường ngươi, ngươi cũng xem thường mình, vậy thì lấy gì làm tự tin để khiến người khác tôn trọng mình? Nên nói hai chữ ‘không được’ ít đi mà làm nhiều hơn.”

Đường Tri Nhu quay mặt đi, nàng ấy nói: “Vậy nên ngươi mới không thích ta như vậy.”

“Không phải ta chán ghét ngươi, ta chỉ hy vọng ngươi có thể kiên cường một chút. Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, có việc gì thì cứ giải quyết, khóc lóc

thì có thể thay đổi được gì?” Tống Sơ Chiêu thay đổi tư thế, nàng nói chân t hành, “Ta biết ngươi vẫn nghĩ sẽ có người giúp đỡ. Từ nhỏ lớn lên, hắn nhiề u người nói với ngươi rằng nữ giới không làm được điều đó, vẫn nên dựa dẫ m vào nam giới đúng không? Thế nhưng nam tử đó có thể tin tưởng được k hông? Nếu như hắn thật lòng thích ngươi thì có lẽ hắn sẽ sẵn lòng cho ngươ i một chút dịu dàng, đối xử tốt với ngươi vài phần. Thế nhưng có một ngày hắn thay lòng đổi dạ, chẳng lẽ mạng của ngươi cũng mất cùng với hắn hay s ao? Ngươi suy nghĩ một chút, sự yêu thích của nam tử đáng giá? Hay là mạ ng của ngươi đáng giá?”

Đường Tri Nhu nghe cảm thấy có lý, nàng ấy tò mò nhìn nàng và hỏi: “Ngư ơi cũng đối xử với Ngũ công tử như thế sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Cố Ngũ lang sẽ không khóc sướt mướt ở trước mặt ta, sẽ không dựa vào người khác khi gặp nguy hiểm, càng sẽ không nói với ta ‘ chỉ cần ngươi dựa vào ta thì tốt rồi.’.”

Đường Tri Nhu hỏi: “Vậy hắn sẽ như thế nào?”

“Hắn sẽ nói, ‘nếu như ngươi muốn làm chuyện gì thì cứ làm. Ta biết rằng n gươi có thể.’.” Tống Sơ Chiêu nói, “Thậm chí hắn còn rộng rãi hơn ta, xem nhẹ thế tục, ý chí rộng lớn. Ngươi nên học thêm mấy đức tính ấy của hắn.”

Đường Tri Nhu nói thầm: “Nói thì dễ nghe. Trên đời chỉ có một Ngũ công t ử, thì đã bị ngươi đoạt mất rồi.”

Tống Sơ Chiêu không nghe thấy, nàng nói: “Tiểu Huyện chúa, thân phận củ a ngươi tôn quý, mỗi người đều phải xem trọng ngươi một phần, vốn dĩ còn tốt hơn so với rất nhiều người khác. Ta thấy ngươi cũng không phải là ngư ời có tính cách do dự, thiếu quyết đoán. Hãy nhớ rằng, nếu như muốn người khác chú ý đến ngươi thì đừng chỉ nghĩ đến việc tỏ ra yếu kém. Nước mắt c hỉ có thể mang đến sự đồng tình nhưng không mang lại sự tôn trọng. Ngươi

dễ dàng xin sự giúp đỡ người khác như thế thì phải lăn tới lăn lui khóc lóc o m sòm cả trăm lần.”

Đường Tri Nhu: “Ta không có la lối khóc lóc lăn lộn! Ta chỉ nôn nóng!”

Tống Sơ Chiêu thấy thế thì cúi đầu bật cười, nàng vươn tay về phía nàng ấy và nói: “Còn sức không? Đứng lên thôi!”

Đường Tri Nhu rũ mi, nàng ấy nhìn chằm chằm tay nàng thật lâu rồi nắm lấ y. Lúc đứng lên nàng ấy còn nói thì thầm một câu: “Ta thấy ngươi cũng là n gười rất rộng rãi.”

Cảm xúc của Đường Tri Nhu nhanh đến cũng nhanh đi, sau khi bình tĩnh lại , nàng ấy cũng không đành lòng nhớ lại biểu hiện của mình lúc trước. Phủi phủi mông, cũng không dám nhìn Tống Sơ Chiêu, nàng phô trương thanh th ế hỏi: “Chúng ta nên đi đâu tiếp theo?”

Không cần trả lời vấn đề này, bởi lẽ Tống Sơ Chiêu đã thấy hai bóng người đang di chuyển nơi xa.

Cố Phong Giản chạy vội vã, trên mặt hiện rõ sự lo âu. Hắn nhảy xuống từ m ột sườn đồi cao, suýt nữa thì trượt chân. Đến khi hắn túm chặt cành cây khô bên cạnh thì mới miễn cưỡng đứng vững được.

Tống Sơ Chiêu nhìn hắn mạo hiểm, theo bản năng, nàng hô lớn nhắc nhở: “ Chậm một chút!”

Cố Phong Giản thấy nàng không có việc gì mới giảm lại tốc độ.

Một đoạn thời gian này, Tống Sơ Chiêu đã quen với việc nhìn chính khuôn mặt của mình, còn khuôn mặt của Cố Phong Giản thì nàng vẫn cảm thấy kh ông quen.

Dù sao thì nàng cũng không thích soi gương mỗi ngày.

Cố Phong Giản đi xuyên qua bóng cây, bóng dáng của hắn đan xen giữa sán g và tối, rất nhanh đã tới gần nàng. Trên mặt hắn mang theo sự lạnh lùng, lú c nhìn về phía nàng, hắn lại cố gắng muốn vuốt thẳng đôi mày đang cau có l ại.

Tống Sơ Chiêu đang muốn chào hỏi thì Cố Phong Giản đã giữ chặt lấy vai nàng, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không có việc gì đâu. Ta còn mang theo tiểu Huyện c húa ra ngoài nữa.”

Đường Tri Nhu há miệng muốn nói, nàng ấy muốn hỏi Cố Ngũ lang vì sao đến đây, kết quả lại phát hiện dù cho nửa cái ánh mắt thì Cố Phong Giản cũ ng không bố thí cho mình. Nàng ấy nuốt xuống sự chua xót, biết điều mà i m miệng lại.

Cố Phong Giản hỏi: “Vì sao ngươi lại mang nàng ta đi lên? Cõng nàng ta lê n sao? Chuyện nguy hiểm như thế thì ngươi nên chờ ta tới giúp. Ta đã mau t ới rồi đây.”

Không hiểu sao Đường Tri Nhu lại cảm thấy có ai dùng đao lạnh cứa lên cổ nàng. Vì sao Cố Ngũ lang phải trừng mắt với nàng chứ?

Tống Sơ Chiêu: “Nàng ấy tự mình leo lên. Hôm nay tiểu Huyện chúa rất cố gắng.”

Đường Tri Nhu nghe vậy thì vừa cảm động lại kiêu ngạo.

Thế mà Tống Sơ Chiêu lại khen nàng?!

Cố Phong Giản mím chặt môi, tựa hồ không tìm được đề tài tiếp theo.

Gió lạnh thổi tới quần áo ướt của Tống Sơ Chiêu, khiến cho nàng không kh ỏi rùng mình.

Cố Phong Giản lập tức cởi áo ngoài xuống khoác lên người nàng, dùng ngó n tay kéo chặt lấy vạt áo của nàng. Sau khi nhìn thấy vết bùn và vết cắt trên tay nàng, vẻ mặt hắn trở nên u ám, hắn hạ giọng hỏi một câu: “Ngươi khôn g có việc gì thì tốt.”

Đường Tri Nhu cũng run bần bật. Mắt nàng chuyển động rồi dừng ở bộ đồ đ ang vắt trên cánh tay của Liệt Thủy, nàng chớp chớp mắt với vẻ mong đợi.

Liệt Thủy bình tĩnh giũ cái áo ra…khoác lên người mình.

Đường Tri Nhu: “……” Các ngươi được lắm

------oOo------

Chương 44: Về nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chờ đến khi ba người trở lại đỉnh núi thì Tống Thi Văn cũng đã được tìm th ấy. Thị vệ dẫn nàng ta ngồi ở khoảng đất trống trước nhà, trông nàng ta tiều tụy, còn muốn chật vật hơn so với đám người Tống Sơ Chiêu.

Xét cho cùng thì Tống Sơ Chiêu cũng không có thù hằn lớn gì với nàng ta, l ại là tỷ muội một nhà nên thấy nàng ta như vậy, nàng bước lên an ủi với sự quan tâm.

Nào biết được Tống Thi Văn lại phản ứng dữ dội, mò tìm thứ gì đó trong ta y áo rồi ném về phía người trước mặt.

Tống Sơ Chiêu giơ tay nhẹ nhàng tiếp được, phát hiện lại là thứ đồ chơi que n thuộc – một cái lá bùa.

“Ngươi đưa cho ta thứ này để làm gì?” Tống Sơ Chiêu lấy ra nhiều thứ y hệ t như vậy từ bên hông và trong ống tay áo mình, đưa ra cho nàng ta xem rồi nói, “Ta còn có rất nhiều, ngươi đâu cần đưa cho ta?”

Tống Thi Văn há miệng, mắt lộ ra vẻ kinh hãi, không thể nào trả lời.

Tống Sơ Chiêu nói: “Ngươi đứng lên trước đi.”

Tống Nhị nương vội vàng né khỏi tay nàng, nàng ta sợ tới mức mặt đã xám như tro tàn.

Tống Sơ Chiêu cũng không biết nên nói gì cho phải, thấy đối phương không hợp tác, nàng dứt khoát đứng xéo hướng với nàng ta.

Cố Phong Giản vốn dĩ đã không thích Tống Thi Văn, nay lại thấy Tống Sơ Chiêu lạnh nhạt thì càng không quan tâm đến nàng ta. Hắn thúc giục Tống Sơ Chiêu mau thay quần áo ướt ra.

Chỗ này của Liệt Thủy chỉ mới sắp xếp một cái bếp lò, muốn tắm nước nón g thì phải nấu nước trước. Thế mà chỉ có một cái nồi còn có thể dùng được, mọi người đành phải lần lượt sử dụng.

Đường Tri Nhu tự giác xếp hàng ở phía sau.

Tầm mắt Tống Sơ Chiêu vừa dời đi, Tống Thi Văn đã lập tức bình tĩnh hơn rất nhiều. Liệt Thủy đưa nàng ta vào trong phòng bên cạnh, lại kêu tiểu đồn g bưng một chén canh nóng lại đây.

Tống Thi Văn ngồi trên ghế gỗ, tay đang cầm một cái bát bằng gốm, đoạn, uống một ngụm. Ước chừng vì trong phòng yên bình, bầu không khí được t hả lỏng, nàng ta dần dần bình thường trở lại, trong ánh mắt cũng đã có một chút sức sống.

Đường Tri Nhu ngồi ở bên cạnh nàng ta, hỏi: “Tống nhị nương, vì sao ngươ i lại thế này? Lúc ấy chạy nhanh như vậy làm cái gì? Làm cho mọi người đề u đi tìm ngươi.”

Tống Thi Văn buông đồ trong tay xuống, trước tiên nghiêng người hỏi thật cẩn thận: “Đạo trưởng, nghe nói đạo hạnh người cao thâm, cầu người nói sự thật cho ta biết cuối cùng thì bên người ta có thứ gì dơ bẩn hay không?”

“Không có thứ gì dơ bẩn như ngươi nghĩ.” Liệt Thủy nói, “Hơn phân nửa q uỷ quái trên đời này đều cùng lắm chỉ là quỷ ở trong lòng ngươi. Tống Nhị nương, ngươi là người có vấn đề.”

Tống Thi Văn: “Không phải ta, là Tống Tam nương! Nàng ta thật sự đã tha y đổi, không giống với trước kia. Trừ phi không phải bị thay đổi thành ngườ i khác, làm sao có thể có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy trong mộ t sớm một chiều!”

Liệt Thủy im lặng một lát, rồi nói với một bên thị vệ: “Nàng ta có bệnh.”

Đường Tri Nhu lau đi vết bùn trên mặt, hỏi: “Bệnh gì?”

“Tâm bệnh.” Liệt Thủy nói, “Đưa nàng đi gặp đại phu đi, chỗ này của ta kh ông giúp được nàng.”

Tống Thi Văn chạy tới bắt lấy tay áo nàng van xin: “Ta không cần! Người c ó bệnh không phải là ta, chính là muội muội ta mới đúng! Nàng ta không bì nh thường, thật sự không phải là người bình thường đâu! Đạo trưởng, người thử lại đi, nói không chừng do nàng ta giấu quá sâu mà thôi. Người làm ph áp cúng bái đi. Đạo trưởng, người cũng không hy vọng nàng ta hại Cố Ngũ lang đúng không?”

Cố Phong Giản hạ tầm mắt, hắn im lặng không nói lời nào.

Đường Tri Nhu sầu lo: “Ta thấy ngươi mới là người có bộ dáng giống như t rúng tà, trước kia Tống Nhị nương không phải như thế. Tiên sinh, nàng ấy t hật sự không có việc gì sao? Từ sau khi tự chạy trong rừng, nàng ta đã trở n ên quái dị như thế. Chi bằng người nên làm một tràng cúng bái cho nàng ta? ”

Liệt Thủy rút tay áo của mình về một cách mạnh mẽ, rồi lắc đầu: “Tống Nhị nương, ngươi nên bình tĩnh lại. Đáy mắt ngươi đỏ lên, tơ máu trải rộng, có thể thấy được vì ngươi suy nghĩ qua nhiều, có tâm sự nặng nề, nên không n ghỉ ngơi tốt được. Càng như thế thì ngươi sẽ càng bất an. Đừng nghĩ về chu yện của Tống Tam nương nữa, mau trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Trong suốt thời gian này, thật sự Tống Thi Văn đã tự dọa chính mình.

Mỗi khi đêm đến, nàng ta lại bắt đầu nhớ lại các chuyện của Tống Sơ Chiêu , nghĩ đến mức không thể nào chìm vào giấc ngủ, cho đến khi có những hìn h ảnh hiện lên làm cho ngay cả chính nàng ta cũng không rõ là thật hay giả.

Lúc đầu nàng ta còn chịu áp lực quá lớn vì chuyện Tống lão phu nhân ngã b ệnh. Vài vị trưởng bối Tống gia cũng không thương cảm cho nàng ta, trong lúc vô ý lại nói ra những câu làm tổn thương người khác, mà Tống lão phu nhân cũng không dừng lại việc quở trách sự thiếu sót của Tống Sơ Chiêu.

Tống Thi Văn ở ngoài thì nghe người ta khen ngợi Tống Sơ Chiêu, về nhà l ại nghe mấy câu chửi bới của Tống lão phu nhân, nên không biết làm thế nà o cho phải giữa sự chênh lệch trong đó. Nhân bữa tiệc rượu ngâm thơ, Đườ ng Tri Nhu lại xa cách nàng ta, về sau lại có mấy cô nương thay đổi sắc mặt , âm thầm chê cười nàng ta.

Tống Thi Văn tĩnh lặng lại suy nghĩ thì cũng cảm thấy buồn cười, mình như thế lại không có một người bằng hữu có thể tin cậy, thật thảm hại xiết bao.

Với những suy nghĩ này, nàng ta liền cảm thấy mình thật cô độc lại đáng th ương.

Chỉ khi nghĩ đến chuyện Tống Sơ Chiêu rút hồn phách, đáng lý nên thua ké m mình, thì nàng ta mới có thể nhất thời thỏa mãn một lát.

Lúc trước khi leo núi, thần kinh của nàng ta vẫn luôn căng thẳng, kế tiếp lại bị tiếng hét của cô nương nào đó ảnh hưởng làm cho cảm xúc của nàng ta v ô cùng dao động.

Vốn dĩ cũng không phải là người có ý chí kiên cường, lại chịu sự công kích

hồi lâu nên đã sớm tiến tới bờ vực của sự sụp đổ.

Liệt Thủy dặn dò với người thị vệ: “Đưa nàng ta về nhà đi. Kêu đại phu bốc cho nàng ta một chút thuốc an thần, lại để nàng ta nghỉ ngơi cho tốt. Không nên nhắc lại chuyện quỷ thần trước mặt nàng ta. Loại chuyện như thế này, nếu như càng nói sẽ càng dễ lún sâu vào nó, tốt nhất nên thoát ra từ sớm.”

Đường Tri Nhu nghe được thì ngơ ngác gật đầu, kêu thị vệ nên chuyển y lời như thế cho Tống lão phu nhân.

Chờ Tống Sơ Chiêu tắm rửa xong thì Tống Thi Văn đã rời khỏi đỉnh núi, C ố Phong Giản cũng đã thay một bộ đồ khác, hắn đang ngồi chờ nàng ở phòn g khách.

Thừa dịp Đường Tri Nhu đi vào tắm gội một lát, ba người ngồi quây quần c ùng ăn mì với nhau.

Sợi mì được tiểu đồng bên người Liệt Thủy nấu, nước dùng thì trong vắt nh ưng lại có hương vị thơm ngon, là nước lèo đã được ninh từ tối hôm qua nê n dư vị cứ đọng lại đầu lưỡi.

Tống Sơ Chiêu ăn đến mức thỏa mãn, nàng cảm thấy đây mới chính là mỹ v ị.

Từ lúc nàng xuyên vào cơ thể của Cố Phong Giản thì không ăn qua những món có quá nhiều dầu mỡ. Thứ nhất là vì cơ thể của Cố Phong Giản cần sự chăm sóc đặc biệt, thứ hai là bởi vì trong miệng cứ nhạt nhẽo, không cảm th ụ được mùi vị gì cả.

Lúc này cuối cùng cũng đủ nghiện.

Liệt Thủy buông đũa, hỏi: “Trên người hai người các ngươi có gì không kh

ỏe không?”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu nói: “Không có.”

Lúc đi tắm nàng đã kiểm tra qua, ngoại trừ cơ bụng mềm hơn một chút, vòn g eo cũng hơi thô một chút cùng với làn da trắng lên không ít, thì không có gì khác trước kia cả.

Thế nhưng cũng vì hồi lâu không sử dụng cơ thể của mình, nên lúc nàng xo a mặt mình thì cảm thấy da thịt mềm mại trong lòng bàn tay, còn thoải mái hơn so với trước đây, nhưng cũng có chút xa lạ.

Mặt của Cố Phong Giản lại có sự góc cạnh rõ ràng, khi sờ vào thì chỉ có cả m thấy cưng cứng.

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ một hồi, ánh mắt nàng không tự giác đã bay tới ch ỗ Cố Phong Giản. Nàng nhìn kỹ, phát hiện dù đối phương đang giơ đũa gắp sợi mì rất bình tĩnh, nhưng lỗ tai lại có chỗ đỏ lên.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Cố Ngũ lang, có phải ngươi cảm lạnh hay không? Lúc trước đưa quần áo cho ta mượn, không lẽ đã bị gió núi thổi đông cứng?”

Cố Phong Giản khụ một tiếng rồi nói: “Có lẽ là vậy, nhưng hắn không có gì đáng ngại.”

Liệt Thủy phá đám không thương tiếc: “Vậy sao, đệ ấy khá tốt. Sẽ không có người cảm lạnh nào chỉ đỏ mỗi lỗ tai.”

Cố Phong Giản: “……” Ăn không vô mì nữa.

Liệt Thủy ấn vào bên rìa mặt nạ, nói: “Lúc trước nghe nói ngươi ở kinh thà nh không được tốt. Sư đệ muội, muội nương theo thân phận của hắn thì có c

hịu sự trách móc nặng nề hay không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không có, ngược lại lại làm quen được vài người bằng hữu. Tuy rằng bọn họ hơi phiền toái nhưng rất thú vị. Thật ra mà nói, Cố N gũ lang thay ta ngồi xổm lâu ở nhà như vậy, ắt hẳn phiền muộn không thôi đúng không?”

Cố Phong Giản cảm thấy Liệt Thủy đang ôm một bụng xấu dưới lớp mặt nạ bình tĩnh kia, hắn khái quát lại: “Hết thảy khá tốt.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Gặp loại sự tình này, không lẽ trong lòng ngươi không cảm thấy không thoải mái sao?”

Không ngờ Cố Phong Giản lại nói: “Sẽ không.”

Tống Sơ Chiêu hiếu kỳ hỏi: “Vì sao?”

Cố Phong Giản nhìn về phía nàng, khẽ cười nói: “Bởi vì là nàng.”

Nhịp tim của Tống Sơ Chiêu đập dữ dội đến mức sắp không kiểm soát được , sau khi nghĩ lại thì nàng trấn tĩnh, gật đầu nói: “Đúng là trên đời có rất ít c ô nương giống nam tử như ta. Thay đổi một người có thể hủy hoại danh tiến g của ngươi. Nhưng lúc ấy lại là ta, ngươi có thể yên tâm rằng những người khác sẽ không nhìn thấy bất kỳ manh mối nào!”

Phải không? Trong thời gian ngắn ngủi vậy mà đánh người hay cãi nhau đề u đã làm hết rồi.

Cố Phong Giản bất đắc dĩ, hắn cười cười, lại hỏi: “Vậy còn nàng?”

Tống Sơ Chiêu hơi hổ thẹn.

Trời biết rằng nàng thật sự tiêu dao trong sự vui sướng, chỉ cần phất tay thì đám bằng hữu phá làng phá xóm sẽ tới, làm việc thì bừa bãi chẳng lo trước sợ sau, những hành động bị người ta chê trách và nghi vấn trước đây thì nay lại nhận hết sự thổi phồng, sự trói buộc trước đây đã được tháo gở hoàn toà n.

Nàng nghĩ rằng thật tuyệt khi được làm nam giới!

Thế nhưng lại nghĩ đến việc Cố Phong Giản thay mình trải qua một cuộc số ng ảm đạm, nếu như mình còn khoe khoang trước mặt hắn thì không đúng. Vì thế Tống Sơ Chiêu chỉ kín đáo nói: “Có thể chịu đựng được.”

Cố Phong Giản nhịn cười: “Thật là vất vả cho nàng.”

“Làm gì có!” Tống Sơ Chiêu phất tay. Thật ra ta có thể lại vất vả như vậy n ữa!

Liệt Thủy nghe hai người bọn họ nói chuyện dối trá với nhau thì cảm thấy t hú vị. Đáng tiếc là không kéo dài được bao lâu thì Đường Tri Nhu đã thay đ ồ đi ra đây.

Mấy người đã ở trên núi lâu lắm rồi, Tống Sơ Chiêu nên sớm trở về Hạ phủ , tránh cho ngoại công lo lắng. Đường Tri Nhu cũng không còn tâm trạng dạ o chơi, muốn về nhà suy ngẫm lại.

Đã có vết xe đổ nên Liệt Thủy quyết định tự mình đưa bọn họ xuống núi

Mấy cô nương khác đã rời đi, nhưng xe ngựa thì vẫn còn lại một chiếc đang chờ dưới chân núi.

Tống Sơ Chiêu leo lên trước, Đường Tri Nhu thì đi theo sau sau mông nàng .

Vì xe ngựa hơi cao, Tống Sơ Chiêu theo thói quen tính vươn tay kéo người phía sau lên một phen, mà Đường Tri Nhu cũng nhân tiện đưa tay ra để đượ c kéo lên.

Khi hai người sắp nắm tay nhau thì Cố Phong Giản nhìn thẳng vào bọn họ v ới ánh mắt dửng dưng.

Đầu Tống Sơ Chiêu nóng lên, nàng chuyển phương hướng, ngược lại kéo c ổ áo Đường Tri Nhu lên, kéo người ta đi lên thật thô bạo.

Đường Tri Nhu: "??"

Nàng ấy ngồi yên trên tấm ván gỗ, hơi phát ngốc.

Tống Sơ Chiêu vỗ vỗ ngực, lại vươn tay về phía Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản cũng bị hành động của nàng làm cho sửng sốt, sau đó ánh m ắt hắn mang theo ý cười: "Không được ném ta."

Tống Sơ Chiêu đáp ứng: "Ta kéo ngươi lên."

Không ai trong hai người bọn họ lại thắc mắc vì sao cô nương lại kéo công t ử này lên, dù sao thì Tống Sơ Chiêu cầm lấy tay hắn, người đó cũng vui vẻ l eo lên, sau đó bọn họ lại nói câu "Cảm ơn" và "Không có gì" làm người kh ác nổi da gà.

Thấy-hết-thảy-Đường-Tri-Nhu: "……"

Nàng lại làm sai cái gì?

Nàng phải biểu thị sự cáu giận của mình.

Liệt Thủy cũng tiến lên một bước, gật đầu với Cố Phong Giản: “Sư đệ đi th
ong thả.”

Cố Phong Giản đáp lễ.

Liệt Thủy lại nói: “Sư đệ muội đi thong thả.”

Tống Sơ Chiêu nghe xưng hô này thì hơi xấu hổ, nàng nhắc nhở: “…… Ng
ươi có thể kêu ta là Tống Tam nương.”

Liệt Thủy mới không gọi tên đó.

Nàng xoay đầu nhìn về phía Đường Tri Nhu.

Đường Tri Nhu đã chuẩn bị tốt lời tạm biệt, vừa muốn đạp lại thì đột nhiên
Liệt Thủy lại thốt ra một câu làm nàng ấy trở tay không kịp: “Về sau đừng t
ới.”

Đường Tri Nhu: “……”

Tống Sơ Chiêu bày tỏ sự cảm thông với cô bé tội nghiệp, nàng giải thích: “
Ý nàng ấy là trong tương lai đừng mang theo quá nhiều người. Đặc biệt là đ
ừng mang theo những người sợ ma. Nếu như ngươi cũng sợ ma…
tốt nhất là đừng tới.”

Đường Tri Nhu lau mặt, kiên quyết nói: “Ngươi không cần an ủi ta.” Nàng
ấy biết lần này mình đã đủ xấu hổ rồi.

Liệt Thủy vẫy vẫy tay: “Đi thôi.”

Đường đất vàng lưu lại dấu vết của hai cái bánh xe, xe ngựa chạy xốc nảy v

ề phía cửa thành.

Sau nửa canh giờ, chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Đường Tri Nhu, sau đó lạ i chạy hơn nửa vòng mới dừng lại ngay Hạ phủ.

Tống Sơ Chiêu chuẩn bị đi xuống, sau khi nhấc rèm cửa lên lại không biết v ì sao lại xoay đầu nhìn vào mắt của Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản cười nói: “Hãy tận hưởng sự yêu thương của Hạ Công. Ông ấy thích sự kín kẽ của nàng.”

Tống Sơ Chiêu cũng cười, nàng nói: “Cố Quốc công thật sự yêu thương ng ươi. Hy vọng sau khi ngươi trở về thì có thể nói chuyện tốt với ông ấy, xóa bỏ hiềm khích. Ta đi đây.”

Nói xong, nàng linh hoạt nhảy xuống.

……

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Sơ Chiêu: Chiêu Chiêu người yêu thương đã trở lại!

------oOo------

Chương 45: Cưỡi ngựa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Sơ Chiêu còn chưa đến gần thì người hầu đứng canh cửa đã vui mừng hô: “Tam cô nương, người đã về rồi!”

Giọng nói của hắn ta dừng một chút, đến khi nhìn thấy trang phục của nàng thì âm thanh trở nên run rẩy và xuống tinh thần.

“Tam cô nương, vì sao người lại thay quần áo?”

Tống Sơ Chiêu bị hắn chọc cười: “Không cần nghĩ nhiều, chỉ làm dơ đồ ở tr ên núi cùng với tiểu Huyện chúa, thế nên đành tìm người khác mượn đồ mà thôi.”

Người hầu không cam lòng hỏi: “Vậy vì sao là Ngũ công tử lại đưa người tr ở về?”

Hắn ta vừa thoáng nhìn thấy Cố Phong Giản từ khe hở trên rèm cửa.

Tống Sơ Chiêu nói: “Bởi vì sư tỷ hắn cũng ở tại núi Thiếu Lăng, chúng ta tì nh cờ gặp.”

Người hầu ghét bỏ: “Thật là trùng hợp…”

Tống Sơ Chiêu chần chờ, nàng hỏi: “Ngoại tổ phụ của ta đâu rồi?”

Tráng hán lập tức nói: “Lão gia đang ở chuồng ngựa sau hậu viện, để ta đi g ọi lão gia thay cho người.”

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ, rồi ngăn hắn lại nói: “Vẫn để ta qua đó tìm ông, v ừa lúc ta cũng muốn nhìn mấy con ngựa.”

Vị trung niên nam tử có dáng người cao lớn này rõ ràng ngây người ra, đôi mắt đang nửa híp cũng mở to lên.

Sau khi cô nương đến Hạ phủ, nàng ấy vẫn luôn biểu hiện lễ phép đến mức xa cách, chưa bao giờ chủ động đi tìm lão gia khi không có chuyện gì xảy r a, chứ đừng nói đi đến chỗ chuồng ngựa.

Tuy rằng Hạ lão gia khổ sở nhưng ông cảm thấy đây là lần đầu Tam cô nươ ng về nhà, nên không thân cận với bọn họ cũng là chuyện thường tình. Thế nên ông chỉ dặn dò mọi người đừng đi quấy rầy nàng, có lẽ chờ cho đến khi ở chung lâu thì nàng sẽ dần quen thuộc.

Chẳng lẽ hôm nay chính là ngày xuân về hoa nở, thời cơ đã đến hay sao?!

Nam tử nhanh chóng phản ứng lại, hắn nói trong sự kích động: “Thật tốt! T a lập tức dẫn đường cho người! Đi bên này này!”

Hắn nói xong thì đi về phía hậu viện như bay, không chút nào cảm thấy tốc độ của mình quá nhanh.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy phản ứng của người gác cổng này thật là thú vị, nà ng cười hai tiếng, lắc lắc tay áo rộng thùng thình xuống, nắm lấy cổ tay áo t rong lòng bàn tay rồi lon ton chạy theo.

Trong lòng nàng hơi ngại ngùng nhưng chủ yếu là hưng phấn.

Lúc trước thấy Hạ lão gia vây quanh Cố Phong Giản thì nàng rất muốn đượ c cảm nhận một chút. Dù sao thì phụ mẫu rất nghiêm khắc với nàng, nàng c òn chưa trải qua cảm giác của việc được cưng chiều vô cùng như thế.

Vị tôi tớ đến gần cổng viện thì dừng bước, ý muốn Tống Sơ Chiêu tự đi vào , để cho hai ông cháu ở chung với nhau trong chốc lát.

Chuồng ngựa ở hậu việc được Hạ lão gia cố tình dựng lên cho Tống Sơ Chi êu, bởi vì ông đoán có lẽ Tống Sơ Chiêu sẽ thích cưỡi ngựa.

Ông dọn sạch đồ đạc được bài trí ở xung quanh, làm lộ ra một khoảng đất tr ống vừa vặn có thể cưỡi ngựa đi hai vòng. Sau này lại lo lắng Tống Sơ Chiê u không thích, ông sai người hầu quét dọn một lần chuồng ngựa từ trong ra ngoài.

Đồ cũ có mùi hôi có thể vứt bỏ thì bỏ, nếu không dễ quăng đi thì phải lau n hiều lần cho sạch sẽ, phải dọn sạch phân ngựa kịp thời, cũng phải đảm bảo r ơm rạ vừa khô lại vừa mới.

Thế nên lúc Tống Sơ Chiêu đi vào cũng không ngửi được mùi là lạ gì. Nếu như ở biên quan thì mùi hôi phỏng chừng đã bốc xa ra một dặm.

Hạ lão gia đang đưa lưng về phía cổng viện để tắm cho ngựa. Nghe thấy tiế ng chân bước vào, ông cho rằng là hạ nhân trong phủ đi tới nên thuận miện g hỏi câu: “Có chuyện gì?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Thân con ngựa này chắc nịch, bốn vó nhanh nhẹn, trô ng giống như một con ngựa tốt.”

Lưng của Hạ lão gia bỗng nhiên khựng lại, sau đó ông chậm rãi xoay người, cười nói: “Là Chiêu Chiêu tới sao? Ánh mắt của con thật tốt, đây chính là một con ngựa tốt có tiếng được bệ hạ thưởng cho Phó thúc con, ta nhìn nó t hấy thích nên mượn hắn để chăm sóc mấy ngày.”

Tống Sơ Chiêu nhe răng cười với ông: “Phó thúc cũng thật hào phóng khi b

ỏ được thứ mình yêu thích.”

Vì nụ cười này mà trong lòng Hạ lão gia đã có một mảng mềm mại, ông cẩn thận hỏi: “Con có muốn sờ nó hay không? Không cần sợ, con ngựa này rất nghe lời.”

Vì thế Tống Sơ Chiêu duỗi tay sờ lên cổ con ngựa đã được tắm rửa sạch sẽ.

Con ngựa này có trí thông minh rất cao, thấy nàng tới gần, nó không chỉ kh ông tránh né mà còn dựa lại gần, cọ cọ trong lòng bàn tay của nàng.

Tống Sơ Chiêu cũng là người thích ngựa, nàng thấy như thế thì vui mừng k êu lên: “Con ngựa này thật là ngoan!”

Hạ lão gia nhanh chóng rút giẻ lau bên hông mình để lau khô tay, ông nói: “ Con cứ từ từ chơi, ngoại công đi xách thêm xô nước tới đây để rửa sạch cho nó.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Người có muốn con giúp một tay không?”

Hạ lão gia chuẩn bị nói “Không”, đột nhiên trong đầu ông sáng ngời, chữ ra khỏi miệng lại nhanh chóng biến thành: “Không…
Trước giờ ung dung như thế, nay lại có thêm xương cốt già yếu nên việc nặ ng như thế cũng không làm được nhiều lắm. Nếu như con có thể giúp ta vậy thì rất tốt. Chỉ sợ hôm nay con vừa trở về nên mệt mỏi mà thôi.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Đâu có sao, sức của con lớn lắm.”

Cả người Hạ lão gia như đang nhẹ trôi bay bổng, như thể ông đang đắm mì nh vào làn gió xuân nhẹ nhàng tháng ba.

Vì sao ngoại tôn của mình lại ân cần như thế?!

Đúng là Chiêu Chiêu của ông đấy!

Hai người cùng nhau đi xách xô nước.

Dù là Hạ lão gia hay là Tống Sơ Chiêu, ai cũng quanh năm luyện võ, vận đ ộng nhiều, nên một người gánh bốn năm xô nước thì cũng không có vấn đề gì. Nhưng nếu cùng nhau xách một cái thì phải một bàn tay của ngươi, thêm một bàn tay của ta, bước gập ghềnh để nâng cái xô gỗ về phía chuồng ngựa . Làm xong, hai người lại nói với nhau tiếng vất vả rồi.

Bởi vì đã vào đông, nước giếng thêm lạnh, Hạ lão gia lại yêu quý con ngựa này, thế là ông sai người đun một ít nước nóng để điều chỉnh lại nhiệt độ nư ớc.

Con ngựa đen ngoan ngoãn đứng tại chỗ, để cho hai người tùy ý dội nước lê n người nó.

Một mặt hai người nói chuyện phiếm, một mặt làm việc, nên cái việc chỉ cầ n một nén nhang là có thể làm xong thì nay lại kéo lê tới hơn nửa canh giờ. Càng về sau, con ngựa càng cáu kỉnh, nó không ngừng phun ra làn hơi trắng từ lỗ mũi mình.

Tống Sơ Chiêu thấy nó đáng thương và cảm thấy hổ thẹn, rốt cuộc nàng mở lời nói chắc là đã được rửa sạch sẽ rồi.

Lúc đang dùng giẻ lau khô con ngựa, Tống Sơ Chiêu hỏi: “Ngày mai con có thể cưỡi nó không?”

Hạ lão gia nhanh chóng nói: “Được chứ! Con xem, nó cũng thích con. Con đường trước viện đã được mở rộng, đến lúc đó kêu mọi người chú ý một ch út thì con có thể chạy ở bên kia.” Chỗ này được dựng lên để đem niềm vui t

ới cho Tống Sơ Chiêu, thế nên ông mới đi tìm Phó Trường Quân để mượn n gựa.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Trong phủ chỉ có một con ngựa này hay sao?”

“Còn có hai con nữa, cũng là giống ngựa tốt, đã được nhốt ở trong chuồng r ồi.” Hạ lão gia hỏi, “Ta dẫn con qua đó xem?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Thật tốt quá.”

Hai người lại chạy vào bên trong lều khen ngợi một trận về mấy con ngựa đ ang gặm cỏ trong chuồng, mấy từ kỳ quái gì cũng được dùng tới. Thậm chí Hạ lão gia còn lôi ra cả sự tích anh hùng của tổ tiên chúng nó ra nói, tấm tắc khen mấy câu đúng là hậu duệ của mấy thớt ngựa dàn dặm nổi tiếng được s ách sử ghi lại.

Hai con ngựa đó cũng thật sự thông minh. Thấy người tới, chúng chủ động đi về phía trước mặt bọn họ để được ra ngoài bay nhảy. Đến khi phát hiện h ai người chỉ đứng đó nói chuyện, chúng đã ghét bỏ, trở lại chỗ cũ rồi cúi đầ u tiếp tục gặm cỏ.

Chờ đến khi hai người đi dạo hết một vòng, sắc trời đã dần ngả về chiều tà. Mặt mày Hạ lão gia hồng hào, ông dẫn Tống Sơ Chiêu đi ra sảnh ngoài để ă n cơm.

Cho đến bây giờ Hạ phu nhân mới biết được việc Hạ lão gia nỡ giao lưu tìn h cảm với Tống Sơ Chiêu ở sau lưng mình.

Tim của Hạ phu nhân đau như cắt.

Vậy mà bị ông ấy nhanh chân đến trước!

Lúc Tống Sơ Chiêu đi thay quần áo, bà tóm được cơ hội nên đá một cước v ề phía lang quân mình. Bà tức giận: “Hiếm khi Chiêu Chiêu sẵn lòng ra đây, vì sao ông không gọi ta? Ta thấy trong lòng ông không có ta mà!”

Hạ lão gia tủi thân nói: “Bà lại đâu có hiểu về ngựa.”

“Ta không hiểu ngựa chẳng lẽ còn không hiểu ông?” Hạ phu nhân nói, “Lúc hai người các ngươi trò chuyện thì ta cũng sẽ không quấy rầy các ngươi, ch ỉ ở bên cạnh cho các ngươi một ly nước, truyền điểm tâm không được sao? Trong lòng ông đúng là không có ta!”

Hạ lão gia: “……” Sao lại có thể không nói lý lẽ như vậy?

May mà Tống Sơ Chiêu đã mau chóng trở về, ngăn lại cuộc cãi vã của phu t hê nhà này.

Nhưng mà lúc ăn cơm, Hạ phu nhân vẫn liên tục dùng một tay ấn vào trán, một bộ dạng thiếu sức sống. Đôi đũa gác ở trên chén xuống cứ mãi giơ lên hạ xuống, nhưng không có gắp đồ ăn.

Hạ lão gia ngồi bên cạnh chột dạ, ông gục đầu xuống làm bộ như không biế t.

Tống Sơ Chiêu ăn được hai miếng thì nhận thấy bà đang rầu rĩ không vui, n àng quan tâm hỏi: “Ngoại tổ mẫu, người làm sao vậy? Có chỗ nào không th oải mái sao?”

Hạ phu nhân liếc mắt nhìn nam tử bên cạnh, rồi cười từ ái: “Chỉ là ăn không ngon mà thôi, Chiêu Chiêu, con ăn nhiều một chút…” Lúc nãy bà đã ăn vài miếng ở trong phòng rồi.

Câu kế tiếp của Hạ phu nhân còn chưa nói thành lời, thì Tống Sơ Chiêu đã

đứng lên, nàng gắp một miếng trứng gà xào bỏ vào chén bà, nói: “Ngoại tổ mẫu ăn nhiều một chút, nếu như không ăn thì làm sao có cơ thể khỏe mạnh được?”

Hạ lão gia và Hạ phu nhân đều có bộ dáng được yêu mà kinh sợ.

Tay Hạ phu nhân run rẩy gắp miếng trứng, bà kiềm chế nói: “Được, ngoại t ổ mẫu sẽ ăn nhiều.”

Bà đưa miếng trứng gà vàng ươm cùng với cơm vào trong miệng, nhai thật kỹ rồi mới nuốt xuống. Vẻ mặt bà hiện rõ sự mãn nguyện, phảng phất như t hứ mình được ăn chính là gan rồng xương phượng.

Tống Sơ Chiêu đã chứng kiến điệu bộ này ở Cố gia thế nên vẫn còn xem nh ư bình tĩnh. Nàng chỉ thầm mất tự nhiên nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại. Lúc quay qua Hạ lão gia, thấy hai mắt ông sáng ngời, nên nàng cũng gắp ch o ông một đũa.

“Ngoại tổ phụ cũng ăn đi.”

“Ăn, ăn.” Hạ lão gia đang cầm chén, ông nói lớn, “Có Chiêu Chiêu gắp đồ ă n cho ta, ta có thể ăn thêm ba chén!”

Tống Sơ Chiêu thấy tư thế này của ông, sợ ông sẽ thật sự ăn uống thả cửa n ên nàng vội nói: “Ăn quá nhiều cũng không tốt. Chỉ cần no là được.”

Hạ lão gia cười nói như một đứa trẻ: “Tất nhiên, tất nhiên.”

Tống Sơ Chiêu gắp cho hai người bọn họ cái gì thì hai người sẽ không ngừn g ăn món đó. Chỉ trong chốc lát, trứng gà đã vơi đi hơn nửa.

Tống Sơ Chiêu chỉ có thể nói: “Nên ăn nhiều rau củ.”

“Cũng nên ăn thịt nữa.”

“Không cần ăn nhiều như thế đâu.”

Quản sự đứng ở một bên đang nước mắt lưng tròng, hắn cảm thấy vui mừng .

Nhiều năm nay Hạ phủ không có nhiều âm thanh như vậy, rốt cuộc thì khôn g khí cũng sôi động hẳn lên.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, tổ tôn rốt cuộc cũng thân thiết không ít. Sắc mặt của vị lão nhân này cũng hồng thuận hơn nhiều, cũng bởi vì ngon miện g nên ăn cũng nhiều hơn so với ngày thường.

Tống Sơ Chiêu cũng hẹn với Hạ lão gia đi cưỡi ngựa vào sáng ngày mai rồi thỏa mãn buông đũa, chuẩn bị đi về phòng. Lúc này, Hạ lão gia phẩy phẩy t ay gọi nàng lại: “Không vội. Chúng ta lại tâm sự đi.”

Tống Sơ Chiêu không dám vi phạm, nên nàng kéo lấy vạt áo, một lần nữa n gồi ngay ngắn trước mặt ông.

Hạ lão gia hỏi: “Hôm nay Chiêu Chiêu ra cửa có gặp được chuyện gì đặc bi ệt không?”

Tống Sơ Chiêu mờ mịt nói: “Không có mà.”

Hạ lão gia: “Vậy chuyện phiền toái thì sao?”

Tống Sơ Chiêu: “Hết thảy thuận lợi.”

Hạ lão gia ngừng một chút, lại hỏi: “Vậy ở chung với tiểu Huyện chúa có tố

t không?”

“Cũng không tệ lắm.” Tống Sơ Chiêu nói, “Tuy rằng tính tình của Tiểu Huy ện chúa hơi mềm yếu, nhưng cũng hiểu rõ lý lẽ, hai người chúng con không mâu thuẫn gì.”

Hạ lão gia cảm thấy không đúng, giơ tay vuốt chòm râu. Mặt Tống Sơ Chiê u càng đầy vẻ vô tội.

Hạ lão gia và Hạ phu nhân liếc nhau, đổi thành Hạ phu nhân đặt câu hỏi.

“Nghe nói con cùng trở về với Ngũ lang…
Con có yêu cầu gì muốn nói với chúng ta không? Đều là người trong nhà, c on cứ việc nói, không cần e dè đâu.”

Tống Sơ Chiêu bỗng nhiên hiểu ra, theo sau là nụ cười bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ là cảm thấy nàng ân cần lấy lòng như vậy là bởi vì làm cái gì sai, hoặc là có việc cần người?

……
Hay là có dự đoán trước giống phụ mẫu nàng. Đừng nói là trước đây nương nàng cũng có tính tình như vậy đấy?

Tống Sơ Chiêu thả lỏng thân thể, nàng cười: “Con có gặp được Cố Ngũ lan g, còn nói chuyện cùng với hắn một lát.”

Trong lòng Hạ lão gia có sự ghen ghét nhưng trên mặt ông lại hòa ái: “Hai n gười các con nói về cái gì? Tiểu Huyện chúa cũng ở đó sao?”

“Mọi người đều ở đó, không chỉ có con và hắn.” Tròng mắt Tống Sơ Chiêu chuyển động, mi mắt cong cong, vừa linh động lại đáng yêu cười nói: “Hắn

nói với con rằng mẫu thân con và mẫu thân hắn từng là bằng hữu có quan h ệ rất tốt, thân như tỷ muội vậy.”

Hạ phu nhân nhớ lại, bà bùi ngùi nói: “Đúng thật như thế. Hai nhà chúng ta có quan hệ rất tốt nên mới có hôn sự giữa con và Cố Ngũ lang.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu, nghiêm túc nói: “Dạ! Cố Ngũ lang còn nói cho con biết thời trẻ, ngoại công rất oai hùng lại anh dũng bất phàm. Năm đó ông dẹ p loạn tặc, chỉ một người một ngựa mà đã làm cho quân địch hoảng sợ. Rất có phong thái của:

‘Vua Tần sáu nước dẹp tan,

Sao loài cọp lại mạnh hăng thế này.

Mây trôi quyết chém: kiếm bay,

Chư hầu ở tận phía tây đến rồi.’ [1]

Thật hào hùng lại hùng vĩ! Còn có ngoại tổ mẫu một mình gây dựng gia ng hiệp. Năm đó trong hoàn cảnh bấp bênh nguy hiểm, chịu người ức hiếp như ng vô cùng bất khuất, tính tình cứng cỏi, là nữ giới có tài thao lược không t hua kém đấng nam nhi.”

Hạ lão gia ngơ ngẩn, ông bán tín bán nghi nói: “Nó……
Nó thật sự nói như vậy?”

“Dạ. Còn nói rất nhiều chuyện nữa.” Tống Sơ Chiêu thở dài, nàng ngẩng đầ u nói, “Hắn khuyên con, nói rằng mẫu thân đi đến biên quan xa xôi đã nhiề u năm chưa về nên bên người hai người chỉ có Phó thúc làm bạn. Không ph ải hai người không quan tâm đến mẫu thân mà chỉ vì hoàn cảnh ép buộc mà thôi. Thật ra tự đáy lòng mình vẫn luôn nhớ nhung mẫu thân của con.”

Hạ lão gia vội bỏ thêm một câu: “Cũng có nhớ tới con nữa.”

Tống Sơ Chiêu cười: “Con biết. Hai người thật lòng yêu thương con không giống với tổ mẫu bên kia. Chỉ là không biết thể hiện như thế nào mà thôi.”

Hốc mắt Hạ phu nhân ươn ướt, bà vội dùng khăn lụa chậm chậm chỗ khóe mắt, cố nén lại nước mắt đang trực chờ trào ra.

Bà nói: “Chúng ta tất nhiên khác với bà ta. Chiêu Chiêu à, chúng ta sẽ không cho người khác bắt nạt con. Nếu như có ai làm con uất ức thì con cứ trở về đây nói với ta, ta sẽ làm cho con hết giận. Mệnh của con đối với ta… đều quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Tống Sơ Chiêu sờ lên tay bà, nàng gật đầu nói: “Con hiểu được. Ban đầu con nghĩ hai người cũng không thích con xen vào nên mới ngoan ngoãn một chút, sợ hai người sẽ chán ghét con.”

“Làm sao như vậy được?!” Giọng nói của Hạ phu nhân trở nên chói tai, ánh mắt bà dao động mạnh, ước gì có thể ôm nàng vào trong lòng. Bà kích động đến độ nói năng lộn xộn, “Dù con có bộ dáng gì thì ta cũng thích! Bộ dáng hoạt bát này cũng rất tốt mà! Mẫu thân con năm đó còn nghịch ngợm hơn cả con…Tổ mẫu con không thích nhưng ta lại rất thích!”

Tống Sơ Chiêu nói: “Nay con đã biết rõ rồi, Cố Ngũ lang cũng nói như vậy. Về sau người cũng không được không thích con đây đấy.”

“Ôi Chiêu Chiêu của ta!” Hạ phu nhân không nhịn được, bà tiến lên ôm lấy nàng, bà ghì chặt mặt nàng rồi khóc: “Con không biết được người khác đau lòng cho con như thế nào đâu. Ngoại tổ mẫu chỉ cảm thấy có lỗi với con, làm sao không thích con được? Là thích không nói thành lời mới đúng.”

Hạ lão gia nhìn hai người ôm nhau thì khụt khịt cái mũi, ấn tượng về Cố Ph ong Giản trong ông bỗng nhiên giương cao đến một vạn tám ngàn thước. S ự thù hằn về việc leo tường trước đây cũng được xóa bỏ toàn bộ.

Mà ở phía bên kia, Cố Phong Giản cũng bị Cố Quốc công gọi vào thư phòn g để nói chuyện.

…….

Chú thích

[1] Bài Cổ phong kỳ 03 (Tần hoàng tảo lục hợp) của Lý Bạch

Xem thêm ở đây

------oOo------

Chương 46: Vướng mắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cố Phong Giản cúi đầu đứng thẳng, còn Cố Quốc công vẫn bất động nhìn c hằm chằm vào hắn.

Trong thư phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhè nhẹ nối tiếp nhau. Phụ tử hai người thế mà cứ đứng như vậy hồi lâu, không ai chịu mở miệng.

Cố Phong Giản: "……"

Nếu không phải Tống Sơ Chiêu nói với hắn rằng Cố Quốc công "Có sự áy náy sâu sắc với hắn nhưng ông lại không giỏi trong việc ăn nói.", thì hắn đã nhất định phất tay áo rời đi.

Làm cái gì thế này? Phạt hắn đứng một chỗ sao?

Thời gian lặng lẽ trôi đi, hình như Cố Quốc công phát giác mình thất thố nê n ông ho mạnh một tiếng, sau đó khom lưng làm bộ làm tịch sờ chồng công văn trên bàn.

Cố Phong Giản ngẩng đầu, lại lần nữa chờ đối phương lên tiếng. Thế mà Cố Quốc công lại im lặng, giống như tiếng ho khan vừa rồi thật sự chỉ vì cổ họ ng nhất thời ngứa lên mà thôi.

Cố Phong Giản: "……"

Hắn thật sự phải đi.

Lúc bước chân của Cố Phong Giản bắt đầu ngo ngoe rục rịch, Cố Quốc côn

g ngừng động tác lại, sau đó buông tay, lại ngồi thẳng lên một lần nữa. Vẻ mặt hiện vẻ quang minh chính trực như tỏ vẻ những chuyện vừa rồi chưa xả y ra, ông chỉ mới phát hiện nhi tử đang đứng trước mặt mình mà thôi.

Cố Quốc công chỉ về bên cạnh: “Ừm, ngồi, ngồi bên này đi.”

Cố Phong Giản: “……” Thật đúng là một nhân tài.

Lúc này Cố Phong Giản muốn biết cuối cùng thì Cố Quốc công muốn làm c ái gì, nên hắn vén gấu áo lên và ngồi xuống bên cạnh ông.

Cố Quốc công nhìn thấy khóe môi đang nhếch và vẻ mặt lạnh lùng của hắn thì ông cứ há miệng nhưng không nói, giống như muốn nói gì rồi lại thôi.

Thái độ lúc trước của Cố Phong Giản đã dịu đi với ông, khi nói chuyện với ông cũng có thể nói thật ôn hòa, thậm chí đôi khi còn cười với ông. Khoảng thời gian đó làm ông vui mừng khôn xiết, thậm chí có chút khó tin. Lúc nói chuyện với phu nhân mình vào ban đêm, ông còn rất xúc động khi nhắc đế n chuyện này.

Thế mà hôm nay Ngũ lang lại lạnh lùng trở lại. Ánh mắt kia, động tác kia, l àm cho ông nhớ lại nỗi sợ hãi mà mình đã trải qua vài tháng trước.

Cố Quốc công cũng không biết mình là làm sai chỗ nào, trong lòng ông cứ t hấp thỏm bất an.

Cố Phong Giản lại đợi một lát, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, hắn hỏi: “ Phụ thân kêu con tới đây đến tột cùng là có chuyện gì?”

Cố Quốc công chỉ có thể tự tìm một việc gì đó. Ánh mắt ông đảo một vòng trên bàn, rồi sau đó đẩy một quyển vở nói: “Ngự sử công nhờ ta đưa cho co n một vụ án. Trước tiên con nhìn một chút đi.”

Vẻ mặt của Cố Quốc công vô cùng âm u, lông mày nhíu chặt như có mây đ
en đè nặng, giọng điệu cũng cứng đờ –
không khác gì với trong trí nhớ của Cố Phong Giản.

Hắn thật sự không nghĩ ra được, vẻ mặt như thế thì ngoại trừ "mất hứng" và
"chống cự" thì còn có thể đại biểu cho cái gì nữa.

Chịu đựng cảm giác khó chịu, Cố Phong Giản vươn tay nhận lấy, rồi lật xe
m quyển vở trên tay.

Trong vở có đề cập đến một vụ án, tên của nhân vật đã được giấu đi, có lẽ là
sự thật, cũng có lẽ chỉ là bịa đặt. Ngự sử công miêu tả giản lược vấn đề, sau
đó ông hỏi nên giải quyết việc này thế nào.

Vấn đề này ắt hẳn được đưa ra để kiểm tra năng lực của hắn, nội dung cũng
có liên quan đến công vụ bình thường trong Ngự Sử Đài.

Cố Quốc công vẫn luôn lén nhìn hắn, phát hiện vẻ mặt khó coi ngay cả mắt
thường cũng nhìn thấy được của nhi tử thì lục phũ ngũ tạng ông bắt đầu chấ
n động.

Đã xảy ra cái gì?!

Rốt cuộc ông đã làm sai cái gì!!

Cố Phong Giản khép quyển vở lại, hắn hỏi: "Ý của phụ thân là gì?"

Vẻ mặt của Cố Quốc công căng thẳng: "Tự con quyết định đi. Ta sẽ không
ép buộc con."

Giọng điệu nghe giống như miễn cưỡng.

Lúc này Cố Phong Giản vô cùng mâu thuẫn. Vì Tống Sơ Chiêu đã bảo đảm nên hai quan điểm bất đồng cứ không ngừng tranh đua nhau trong đầu hắn, làm cho hắn không thể phán đoán chuẩn xác về Cố Quốc công. Lý trí dần m ất đi trong sự giằng co, cuối cùng mọi thứ hội tụ thành ba từ "Làm cái gì" q uanh quẩn trong miệng hắn.

Cố Phong Giản nuốt vào những lời suýt thốt ra, hắn đóng quyển vở và đưa l ại, nói: "Con sẽ tự mình đi tìm Ngự sử công để nói chuyện."

Khi hắn vươn tay ra, tay áo rơi xuống, để lộ mu bàn tay và một phần cổ tay cùng với những vết đỏ rõ ràng trên đó.

Lúc trước Cố Quốc công không dám quang minh chính đại nhìn vào hắn, lú c này thì lại nhìn chăm chú nên vừa nhìn thấy vết thương của hắn thì con m ắt của ông lập tức đỏ lên. Ông đứng lên, hỏi: "Tay của con làm sao vậy? Co n đánh nhau với người ta?"

Vết trầy trên tay Cố Phong Giản là do cành cây khô va quẹt khi hắn chạy tr ong rừng. Trên người hắn không có đao, mà những cành cây khô hoặc mấy nhánh cây lớn lại rất sum suê, trong lòng hắn thì sốt ruột nên cũng không su y nghĩ nhiều nên trực tiếp dùng tay gạt đi, thế nên thành ra như vậy.

Lúc trên tay còn dính bùn thì vết thương cũng không rõ ràng, đến khi sửa sạ ch sẽ thì mới thấy được, vết đỏ đan xen dày đặc, nhìn có phần đáng sợ. Đặc biệt là hiện tại, màu sắc của vết thương đã hằn sâu và càng rõ hơn.

Thật ra cũng không đau lắm.

Cố Quốc công nắm lấy cổ tay hắn, ông hô to với bên ngoài: "Lưu quản sự! Đi lấy hai bình thuốc trị thương tới đây!"

Cố Phong Giản muốn rút tay về: “Cũng không có gì. Con đã bôi qua thuốc r ồi.”

Cố Quốc công nắm chặt không bỏ, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào hắn, thậm chí sát khí đầy người cũng được phóng cả ra: “Đã có chuyện gì? Vì sao con bị thương thành như vậy? Ngày thường con yêu quý nhất đôi tay của mình, vì sao lại làm chính mình bị thương?”

Cố Phong Giản thở mạnh, hắn nói: “Con đã nói không có gì, chỉ vì dưới tìn h thế cấp bách nên con mới tự làm mình bị thương.”

Cố Quốc công: “Hôm nay con đã đi nơi nào? Lại gặp người nào? Vì sao vô cớ lại tới chỗ nguy hiểm? Có phải có người nào ép con hay không?”

Giọng của Cố Phong Giản đã trở nên nặng nề: “Con đã nói tự mình làm! Nế u như đánh nhau thì làm sao lại có vết thương như vậy!”

Cố Phong Giản cố gắng kéo tay mình về, Cố Quốc công thì sợ làm đau hắn nên nhanh chóng buông tay ra. Động tác của Cố Phong Giản quá mạnh nên cổ tay áo vung lên, một bọc nhỏ đựng mấy lá bùa cứ như vậy mà rớt ra ngo ài.

Ánh mắt của cả hai nhìn theo.

Cố Quốc công thấy rõ đồ kia là bùa chú thì vẻ mặt vốn dĩ đã u ám thì nay đ ã trắng bệch. Cả người ông bỗng nhiên lung lay như không thể tiếp thu. Sau đó ông như giông tố kéo đến, cả người sôi trào sự tức giận, ông rít gào: “Ai ! Ai đưa cho con cái này! Người đó lại nói với con cái gì! Làm sao hắn dám rắp tâm vậy chứ! Là ai!”

Cố phu nhân lo lắng hai người phụ tử này sẽ lại ầm ĩ khi nói chuyện, dù sao thì dựa vào tính tình như vậy Cố Quốc công, thật là một lời khó thể nói hết.

Hiềm khích của hai người còn chưa được xóa bỏ, vì vậy đừng tạo thêm hiểu lầm mới.

Bà cố ý bưng một tô điểm tâm qua đó vào lúc này để tìm cớ ở lại giúp bọn hòa giải thật tốt. Thế mà khi bà vừa đi đến chỗ khúc cua ngay hành lang, bà đã nghe được tiếng hô giận tím mặt của Cố Quốc công.

Cố phu nhân vừa nghe thì cảm giác có chuyện không ổn, bà nhét tô điểm tâm vào người của thị nữ bên cạnh thật thô bạo, lại bước nhanh tới.

Quả nhiên, vừa vào cửa thì bà đã thấy Cố Phong Giản nghểnh cổ, tay nắm chặt, đang mạnh mẽ chịu đựng.

Cố phu nhân không cần giải thích, bà tiến lên đẩy Cố Quốc công một phen, lên tiếng giáo huấn: “Chàng hung hăng với thằng bé làm gì? Chàng đang dọa Ngũ lang kia kìa! Chuyện gì mà không thể nói bình thường được, cứ một hai phải tỏ thái độ như vậy!”

Cố Quốc công bị bà nhắc nhở thì cơ mặt cũng đã bớt nhăn nhưng vẫn còn rất khó nhìn.

“Nó……”

Cố phu nhân xoay đầu lại, thấy mấy lá bùa ở trên mặt đất thì bà lập tức kêu lớn: “Trời đất ơi!”

Bà nhảy một bước ra sau lá bùa, đi tới ôm lấy vai Cố Phong Giản, bà sợ hãi nói: “Con của ta, Ngũ Lang của ta, mấy thứ này không thể tin, trăm triệu lần không nên nghĩ là thật! Mấy đồ đệ bàng môn tả đạo* chỉ biết lừa tiền thôi, trong miệng không có một câu nói thật.”

**Bàng môn tả đạo: Là một hình thức để nói ra những chuyện biểu diễn cái t*

rí khôn của chính họ, rồi dùng cái trí khôn đó để khống chế tư tưởng của ng ười khác, cái đó kêu bằng bàng môn tả đạo, không phải là chơn pháp. [tríc h từ sách Thực Hành Tự Cứu]

Cố Phong Giản nói: “Hôm nay con chỉ tới núi Thiếu Lăng.”

Cố Quốc công không biết rằng khi mình tức giận thì khuôn mặt rất dữ tợn, t hái độ cũng rất giống với tra hỏi.

“Ai cho con thứ này?”

Cố Phong Giản: “Sư tỷ cho con.”

“Sư tỷ con?” Cố Quốc công nổi giận, “Vì sao con bé đó muốn tới tìm con?”

Cố Phong Giản xoay đầu nhìn lại: “Vì sao tỷ ấy không thể tới tìm con?”

Cố phu nhân vội đoạt lấy chủ đề, bà giải thích: “Không phải phụ thân có ý muốn chất vấn con, ông ấy đang quan tâm tới con, sợ con suy nghĩ nhiều. C hẳng qua là nếu như Liệt Thủy biết chuyện con trải qua, cũng không nên đư a cho con mấy thứ này. Nó là sư tỷ của con, đương nhiên hiểu được con că m hận Phúc Đông Lai cũng như căm ghét chuyện siêu nhiên của quỷ thần. Nó đã nói với con cái gì?”

Cố Quốc công biết mình càng nói càng sai nên ông dứt khoát im lặng. Ông ảo não vỗ lên trán, đứng xoay mặt vào tường.

Cái lá bùa đó đã đem lại cho ông sự kích thích quá lớn. Ông sợ Cố Phong G iản còn nhớ rõ mấy quẻ bói toán năm đó của Phúc Đông Lai, sẽ tin đó là sự thật. Ông lại càng sợ có người nhắc đến chuyện cũ ở trước mặt Cố Phong G iản, mê hoặc hắn đi vào con đường đạo môn.

Ông cũng rất khổ sở, nếu như Ngũ lang tự mình nghe thấy những lời đồn độc ác đó thì nó sẽ tổn thương như thế nào nữa đây! Ông không chịu nổi chuyện này.

Cố Phong Giản liếc mắt nhìn dáng vẻ của phụ thân mình một cái, từ cái lưng đang còng xuống lại run rẩy có thể nhìn ra một cảm giác tinh thần suy sụp của ông. Thế nên giọng nói của hắn chậm lại, hắn giải thích: “Bên người sư tỷ không có đồ thích hợp nên tiện tay tặng cho con, kêu con cầm đi bán. Tỷ ấy không thích Phúc Đông Lai, cũng không thích đạo sĩ.”

“Cái gì?” Cố phu nhân ngây ngốc nói, “Cho con đi bán?”

Cố Phong Giản gật đầu nói: “Sư tỷ tặng cho Tống Tam nương một đống, rồi thuận tay cũng cho con một ít. Nói là trong kinh thành có người dùng số tiền lớn để cầu mua. Nếu như không bán thì giữ lại bên người cầu bình an cũng tốt. Đây là tấm lòng của tỷ ấy.”

Cố phu nhân lại nhìn về phía lá bùa còn trên mặt đất, tâm tình bà đã trở nên phức tạp.

Cố Phong Giản bước tới nhặt lá bùa lên, phủ đi lớp bụi bám rồi cất lại.

Cố Phong Giản giải thích thêm hai câu: “Vết xước này con bị do hôm nay lên núi thì tiểu Huyện chúa và Tống Tam nương sơ ý rớt xuống một cái hố đất, con và sư tỷ phải đi tìm các nàng ấy. Vì muốn đi nhanh nên con đã đi đường tắt, mà cây khô trên núi Thiếu Lăng vừa sum suê lại có không ít bụi gai, con không chú ý nên mới bị thành như vậy.”

Hắn nói xong thì ba người đều im lặng.

Cố Quốc công vẫn đang quay mặt vào tường khiến cho mọi người không thể nhìn thấy biểu cảm của ông, ngoại trừ nghe thấy tiếng khụt khịt bị kìm né

n trong mũi.

Cố phu nhân cũng không biết nên nói cái gì.

Càng yêu thương sâu đậm thì càng khó có thể bình tĩnh.

Cố Phong Giản giơ tay lên làm động tác chắp tay thi lễ, hắn nói lời cáo từ: “Nếu như không có chuyện gì khác thì nhi tử lui xuống trước đây.”

“Ngũ Lang!”

Đột nhiên Cố Quốc công quát một tiếng chói tai, sau đó ông xoay người lại.

Đoạn, Cố Phong Giản không kịp chuẩn bị thì đã bị một cặp mắt chứa lệ nón g tiếp cận.

Cố Quốc công đi nhanh về phía hắn, ông ôm lấy Cố Phong Giản nói: “Ngũ l ang, không phải phụ thân muốn hung dữ với con, phụ thân chỉ sợ con bị ng ười khác ức hiếp. Cũng không phải bực bội với con mà chính là bực bội chí nh mình.”

Cố phu nhân gật đầu thật mạnh ở một bên.

Cố Ngũ lang bị ông ôm lấy, cả người hắn cứng đờ không nhúc nhích được, chỉ có lông mi run rẩy không ngừng.

Cố Quốc công nói: “Vì sao ta lại không nói nhiều với con? Chính vì ta muố n nói chuyện với con với vẻ mặt hòa nhã, muốn bình tĩnh và ôn hòa hỏi vì s ao hôm nay con không vui, nhưng là ta lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu . Vừa thấy tấm bùa kia, ta lại lo lắng rằng con sẽ nhớ lại chuyện của Phúc Đ ông Lai, nên cảm thấy kinh hoàng và khẩn trương, dẫn đến việc rối loạn kh ông đúng mực. Con phải tin rằng phụ thân sẽ che chở cho con, sau này mặc

kệ con có chuyện gì, có biến cố nào, thì phụ thân luôn che chở cho con. Chẳng sợ Phúc Đông Lai còn sống lại ba hoa chích chòe thứ này thứ nọ, ta sẽ không đưa cho hắn một lần nữa.”

Cố phu nhân cũng nói theo: “Tính tình phụ thân con ở bên ngoài như vậy, nhưng ông ấy là người trong nóng ngoài lạnh, con cứ đi hỏi Tứ lang đi, nó hiểu nhất về chuyện này!”

Cố Quốc công ôm hắn, các cơ trên cánh tay ông cứ run lên.

Cố Phong Giản dựa sát vào người ông, hắn cảm thấy vòng tay của phụ thân mình rộng lớn và ấm áp hơn so với cái ôm của Tống Sơ Chiêu. Khác với Cố Quốc công kiên cường bất khuất trong trí nhớ của hắn, lúc này ông lại lộ ra vẻ sợ hãi không cách nào che giấu được.

Sự sợ hãi này, nhược điểm này, là bởi vì hắn nên mới lộ ra.

……
À, không đúng. Lúc trước khi Tống Sơ Chiêu ôm hắn, nàng đã dùng chính cơ thể của hắn.

Nhưng mỗi câu nàng nói đều là sự thật.

Cố Phong Giản nâng tay vỗ vỗ lên lưng của Cố Quốc công.

Đối phương ôm hắn càng chặt hơn.

Giọng của ông khàn khàn: “Ta là phụ thân của con! Ta phải làm như thế nào thì con mới hiểu được rằng ta là phụ thân con, ta muốn làm một người phụ thân tốt, sẽ không vô dụng giống như lúc trước……”

Cố Ngũ lang nói với sự trấn an: “Con biết.”

Cố Quốc công: “Con không biết! Con chỉ biết giấu ta khi có chuyện xảy ra! Con tự mình chịu sự uất ức! Con hiểu lầm ta nhưng cũng không bao giờ nói ra! Con hoàn toàn không biết! Trong lòng con căm ghét người phụ thân nà y! Thậm chí còn xem thường việc nói chuyện với ta!”

Cố Phong Giản: “……” Chuyện này……Không thể cãi lại.

Thật ra Cố Phong Giản vẫn luôn hiểu chuyện này. Việc năm đó, nếu như ng ười đó là hắn thì chưa chắc hắn có thể làm tốt hơn ông. Chỉ là giữa lý trí và con tim có một chút mâu thuẫn, chỉ có một chút mà thôi.

Về chuyện không cam tâm này, chỉ cần Cố Quốc công nói một tiếng xin lỗi với hắn, hắn sẽ tha thứ.

Có lẽ là……

Cố Phong Giản: “Thật ra con chưa từng trách người.” Chỉ hy vọng người có thể lại tốt với con lần nữa.

“Càng không phải ghét người.” Chỉ là không muốn mất đi tình cảm, nên cố ý trở nên lạnh nhạt.

Cố Quốc công khổ sở lại tự trách, ông nghĩ ra được rất nhiều lý do để phê p hán mình: “Vậy thì vì sao? Phụ thân là người không có trách nhiệm như thế , nhưng lại không nghĩ ra được con đang nghĩ cái gì?”

Cố Phong Giản: “Con……”

Cũng may là lúc này quản sự đã bưng một lọ thuốc trị thương chạy đến với sự lo lắng khôn cùng, cứu một mạng của Cố Phong Giản.

Rốt cuộc Cố Quốc công cũng buông hắn ra, nhưng vẫn nhìn Cố Phong Giản bằng một loại ánh mắt mà hắn không thể nào ngăn cản được.

Cố Phong Giản nghiêm túc nói: “Con thật sự biết rõ. Sau này… có chuyện gì thì con cũng nói rõ ràng với người.”

Rõ ràng Cố Quốc công không tin.

Biểu hiện giả dối như thế đã từng xuất hiện qua một lần, chẳng qua cũng ch ỉ là giả vờ như vậy mà thôi. Không chừng qua mấy ngày thì lại thay đổi trở lại giống hôm nay.

Ngũ lang của ông thay đổi rất hay.

Cố Phong Giản: “……” Nhưng đó thật sự không phải là con.

Cố phu nhân đề nghị: “Tay con bị thương nghiêm trọng như vật thì để phụ t hân bôi thuốc cho con trước đã.”

Vẻ mặt của Cố Quốc công bỗng thay đổi. Ông không ngừng thay đổi giữa v ui mừng và lạnh lùng, kể ra nội tâm của ông đúng là đang đấu tranh không ngừng.

Cố Phong Giản nhìn lên vết thương đã đóng vảy.

…Muốn bôi thì bôi đi.

Không chút sợ hãi, hắn đã xắn tay áo lên, đưa tay của mình qua để góp tay c ho Cố Quốc công thể hiện tình phụ tử của ông.

……..

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Quốc công: Con chờ ta, con chờ ta ấp ủ chuẩn bị thêm một chút!

------oOo------

Chương 47: Huynh trưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Cố Quốc công bôi thuốc thận trọng như đang thi hành nhiệm vụ quan trọng nào đó. Cố phu nhân cũng nghiêm túc quan sát từ bên cạnh, tư thế hai ngườ i như bày thế trận sẵn sàng đón quân địch, làm cho Cố Phong Giản vừa bất l ực vừa ấm áp đến mức tê dại.

Nam tử bình thường nghiêm túc giờ đang cúi đầu trước mặt hắn, co ngón ta y lên, bôi thuốc mỡ lên từng vết thương trên tay hắn, cố gắng không mắc sai lầm.

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng sợi tóc bạc trắng trên đỉnh đầu cùng với nếp nh ăn trên trán của đối phương. Người này tuy già đi như mái tóc dài đã mất đi vẻ óng ả, nhưng vẫn giữ vững phẩm giá của mình với ý chí bất khuất. Ông hiên ngang đứng trên đỉnh quốc gia, nơi ông đổ tâm huyết cùng với mồ hôi và nước mắt.

Cố Phong Giản dời tầm mắt.

Cố Quốc công bôi thuốc xong lại kiểm tra thêm vài lần rồi mới đóng nắp bì nh thuốc lại, nói tốt rồi với hắn.

Vì thế Cố Phong Giản ngồi xuống bàn ăn với thuốc trị vết thương thật dày t rên tay, hắn chỉ ngửi được mùi thảo dược khắp nơi, làm cho cũng muốn xan h xao theo dĩa rau trước mặt.

Thế nhưng hắn không thể biểu hiện điều này ra ngoài bởi vì Cố Quốc công

cứ nhìn vào hắn không chớp mắt, vẻ mặt vẫn khó hiểu như trước.

Sau đó không lâu, Cố Tứ lang đã chạy tới với vẻ tao nhã.

Cố Phong Giản nghe được tiếng bước chân, trong lòng lập tức nổi lên linh c ảm bất tường. Hắn thật sự không thể tưởng tượng được tình hình sẽ ra sao s au khi người luôn kêu gào rất to như Cố Phong Úy cũng trộn lẫn vào chuyệ n này.

Về điểm này thì Tứ ca chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

Cố Tứ lang đưa chân móc cái ghế dựa, ngồi xuống không một chút phong đ ộ. Hắn vừa xoay đầu đã nhìn thấy tay của Cố Phong Giản, hắn vội kinh sợ l a lên: “Ngũ đệ, tay đệ bị sao vậy? Vì sao lại bị thương nặng như thế?!”

Cố Phong Giản không để ý, bởi vì không có cách nào trả lời.

Không phải bị thương nghiêm trọng mà là được chữa trị đến mức nghiêm tr ọng. Hắn cảm thấy vết thương đã sắp lành thì nay lại nóng lên và ngứa đến t hảm thương.

Cố Tứ lang tới gần, nhìn một lần nữa, hắn tiếp tục quát: “Ai bôi thuốc cho đ ệ? Sao lại lộn xộn như vậy? Tứ ca còn tưởng rằng cả tay của ngươi đã bị ph ế! Làm sao có thể dùng thuốc như thế này được? Đâu phải càng nhiều càng tốt đâu. Cái này là do đại phu nhà ai làm cho đệ, để Tứ ca giúp đệ đánh hắn …”

Cố Tứ lang căm giận nói một lúc, rốt cuộc phát hiện có chuyện không đúng lắm. Ba người ngồi ở bàn đều híp mắt, dùng một loại ánh mắt đầy ẩn ý đang xẻo thịt hắn.

Cả người Cố Tứ lang chấn động, hắn nuốt nước miếng: “…

Ý ta là vị đại phu đó hắn rất quan tâm tới đệ nên mới chi cả gốc như vậy. Đệ không biết đâu, thuốc trị thương này rất quý giá đấy."

Cố Quốc công: "Tuy rằng Cố gia ta thanh liêm nhưng cũng không thiếu bạc."

Cố Tứ lang: "Dạ."

Cố phu nhân đồng tình nói: "Ta khuyên con nên ăn cơm đi."

Cố Tứ lang tiếp tục ngoan ngoãn: "Dạ." Trong lòng hắn hiểu rõ. Hắn hiểu. Hắn rất rõ ràng.

Cố Tứ lang bưng chén lên lùa được hai miếng thì thấy mọi người trên bàn vẫn ngồi ngay đơ, không nhúc nhích, thế là hắn chủ động đứng lên cầm dĩa đồ ăn ở chỗ xa.

Cố Tứ lang cúi người, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Ngũ đệ, đệ có thích món nào không? Nếu không tiện thì để ta đưa dĩa đồ ăn sang đây giúp đệ."

Ánh mắt Cố phu nhân sáng lên, bà nóng lòng muốn thử: "Tay của Ngũ lang đã bị thương, con có muốn nương…"

Cố Phong Giản trực tiếp giơ đũa lên, không cho bà cơ hội nói tiếp.

Cố phu nhân tiếc nuối thở dài, bà lui lại một bước, gắp cho hắn một miếng thức ăn.

Cố Quốc công thấy thế, ông cũng học theo nên gắp một cái đùi gà cho Cố Phong Giản.

Cố Tứ lang nhìn thấy thì cứ lắc đầu, chỉ hy vọng Cố Tứ lang có thể ổn định

lại, chớ nên trở mặt quăng chén tại chỗ rồi chạy lấy người. Đồng thời hắn c ũng không hiểu phụ mẫu hắn bị làm sao thế? Không lẽ không biết tính tình của Ngũ đệ hay sao? Ngũ đệ nào thích người khác gắp đồ ăn cho mình?

Người hiểu nhất đệ ấy ở trong nhà quả nhiên vẫn là hắn. Lúc trước cũng ở c hung rất khá, đệ ấy đã dần dần đồng ý đi ra ngoài kết bạn với hắn. Như thế t hì sớm muộn gì cũng có một ngày Ngũ lang có thể hiểu rõ ý tốt của Tứ ca n ày.

Phụ mẫu hắn vẫn không thể.

Trong khi Cố Tứ lang đang âm thầm đắc ý, thì hắn đã thấy Cố Phong Giản vẫn yên lặng ăn cơm, ăn hết chồng đồ ăn đang nằm trong chén. Tuy vẻ mặt hắn lạnh lùng nhưng không hề không vui.

Cái này đâu chỉ là vô cùng lạ lẫm.

Cố Tứ lang ho dữ dội, thiếu chút nữa đã phun hết cơm trong miệng ra.

Cố phu nhân cảnh cáo hắn: “Cố Phong Úy!”

Cố Tứ lang nói trong sự kích động: “Con ——”

Cố Quốc công đè vai của hắn: “Con ngồi xuống cho ta.”

Cố Phong Giản ăn ít nên làm sao có thể ngồi chơi mãi với bọn họ? Hắn ăn t ượng trưng hai ba miếng rồi đưa tay che chén lại, từ chối mấy lần gắp thêm của bọn họ. Sau khi ăn xong thì hắn nhanh chóng trở về phòng, không ngồi lại nói chuyện với mọi người.

Tuy là như thế nhưng mọi người đã rất vui mừng. Biết thái độ của hắn đã tố t lên, không hề tính toán chuyện cũ nữa. Người một nhà cuối cùng lại vẫn là

người một nhà.

Cố Phong Giản cũng không thể tưởng được, bữa cơm đầu tiên ở Cố phủ sau khi mình trở lại lại chính là hình ảnh dở khóc dở cười thế này.

Hắn lặng lẽ ngồi trong căn phòng đã lâu không trở lại, tựa đầu vào lưng ghế sau bàn làm việc, trong đầu lặp đi lặp lại biểu cảm của mọi người, thậm chí bật cười trong vô thức.

Hoàng hôn phía chân trời dần dần lụi tàn như than hồng, tan thành ánh trăng nhẹ nhàng.

Tôi tớ nhẹ gõ cửa, bưng đèn tiến vào để thắp sáng mấy cây nến trong phòng hắn. Cố Phong Giản bị động tĩnh này làm cho hoàn hồn, mới phát hiện mình đã ngồi ngây ra một lúc lâu.

Đợi tôi tớ đi xuống, Cố Phong Giản bắt đầu đánh giá phòng mình.

Thật ra Tống Sơ Chiêu không đụng tới quá nhiều thứ trong phòng, nàng chỉ lấy vài quyển sách đặt lên bàn để giả bộ. Thế mà những chi tiết trong phòng đều để lại dấu vết sinh hoạt của nàng.

Ví dụ như ở bên cạnh bàn gỗ có mấy vết khắc đã được nàng vẽ lên vì chán đến chết, không thể chịu đựng được. Nhìn vào độ nông sâu của vết này thì có thể là móng tay, có thể là cán bút, cũng có thể là thứ gì đó ở trên bàn.

Cố Phong Giản đã có thể nghĩ đến bộ dáng căm ghét cay đắng của Tống Sơ Chiêu khi ngồi vào bàn.

Không biết nàng ấy có thầm mắng mình vì điều này không.

Còn có trên giường.

Tư thế ngủ của Cố Phong Giản rất quy củ, chỉ cần nằm xuống là có thể ngủ bất động đến hừng đông, vì thế giường nệm luôn chỉ dùng được dùng một n ửa bên, nửa còn lại rất ít nếp nhăn.

Còn bây giờ, khăn trải giường bên trong có dấu vết bị kéo, hắn là do buổi tố i Tống Sơ Chiêu ngủ đã làm loạn, mà lúc dọn dẹp thì người hầu đã không s ửa sang lại cẩn thận.

Cố Phong Giản bước đến mép giường, hắn lục lọi xung quanh, và đúng như dự đoán, dưới một bên chăn đệm là quyển thoại bản mà hắn đã nhờ Xuân Đông đưa sang.

Ngoài bìa có nếp cong, còn dính thêm dầu nến.

Có thể thấy được Tống Sơ Chiêu đã che dấu thật sự vất vả, đã làm khó nàng rồi.

Cố Phong Giản lại đi quanh phòng, hắn cảm thấy thực sự thú vị.

Tống Sơ Chiêu đã sống ở quân doanh lâu rồi nên rất kỹ tính trong việc sắp xếp quần áo và một số vật dụng. Cố Phong Giản vừa kéo ngăn tủ ra là có th ể thấy quần áo bên trong được xếp ngay ngắn chỉnh tề cùng với các loại tran g sức bằng ngọc đã được xếp gọn gàng theo kích thước.

Thế mà một loạt sách bút thì lại để thành một đống lộn xộn. Ngay cả bức tra nh treo trên tường bị nghiêng qua một bên cũng không thấy nàng chỉnh lại một phen.

Khi thì cẩn thận, lúc thì thô lỗ. Sự yêu thích cũng như tính cách đều thẳng t hắn, thái độ sống thật sự thoải mái.

Tống Sơ Chiêu đúng là người tràn đầy năng lượng.

Cố Phong Giản đang nghĩ tới chuyện này thì dường như hắn có ảo giác, ngh e thấy có người kêu nhỏ ở bên ngoài: “Cố Ngũ lang!”

Tiếng gọi xuất hiện liên tiếp hai lần, rồi sau đó tiếng gõ lên cửa sổ quen thu ộc vang lên. Vì có sự nôn nóng nên đối phương hơi dùng sức khi ném đồ tớ i.

Cố Phong Giản bật cười, khép lại cửa tủ, hắn đi tới mở cửa sổ.

Tống Sơ Chiêu đang co người ở góc tường, thấy hắn đi ra thì một cái đầu x ù như lông nhô ra từ dưới bệ cửa sổ, ngây ngô nhìn vào phòng.

Cố Phong Giản nói: “Là nàng sao?”

“Đúng vậy!” Tống Sơ Chiêu gật đầu, “Hôm nay sau khi về nhà, ta mới nhớ tới một số việc vẫn chưa giải thích rõ ràng cho ngươi. Nếu như ngươi không biết thì không cẩn thận sẽ bị lộ mất.”

Cố Phong Giản lùi lại một bước, ra hiệu cho nàng tiến vào. Tống Sơ Chiêu chống một tay nhảy vào trong phòng thật lưu loát.

Động tác nàng lén lút, đi thật chậm vào bên trong như có vẻ ngượng ngùng, nàng nhấn giọng hỏi: “Sau khi ngươi quay lại, Cố phu nhân chưa phát hiện ra điều gì không ổn đúng không?”

Cố Phong Giản nói: “Không có. Ta có thể xử lý. Hạ phủ có tốt không?”

“Rất là tốt đó!” Tống Sơ Chiêu hưng phấn nói, “Ngươi không biết đâu! Ở h ậu viện Hạ phủ có nuôi dưỡng ba thớt ngựa tốt, mập mạp khỏe mạnh, da lôn g sáng bóng, hơn nữa còn vô cùng thông minh. Ngoại công đã đồng ý để ch

o ta chơi với nó trong chốc lát vào ngày mai.”

Cố Phong Giản hỏi: “Không phải nàng ở biên quan đã thấy rất nhiều ngựa s ao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ngựa tốt trong quân doanh rất ít, phần là là những con thật sự quý giá như bảo bối, nào có thể để cho ta cưỡi ra ngoài hóng gió? T a đâu có mượn được.”

Ngựa rất quý, là trọng điểm được trông giữ ở trong quân doanh. Nếu như nó biến mất hoặc bị thương thì sợ rằng người giữ ngựa khó tránh được tội chết .

Hai người ngồi xuống ở bên bàn.

Tống Sơ Chiêu vỗ đầu nói: “Để ta nhớ lại một lát xem nương ngươi đã kêu ta làm cái gì. Ngoại trừ khuyến khích ta nên tới Hạ phủ tìm người thì còn có nhiều việc vụn vặt. Ta nói một ít thói quen của người Cố phủ các người thậ t sự kỳ quái. Vì sao lúc thêu thùa phải có người nhìn vào ở bên cạnh? Còn c ó, vì sao lúc muốn tâm sự thì phải lựa vào lúc nửa đêm chứ?”

Cố Phong Giản im lặng một lát, hắn tự nói trong lòng: không phải người Tố ng gia của nàng cũng thích gõ cửa sổ người ta lúc nửa đêm sao?

“Thật ra người nhà ta sẽ không tới tìm ta tâm sự lúc nửa đêm.”

Hắn vừa dứt lời, dường như để xác nhận, ngoài cửa truyền đến vài tiếng kêu gọi: “Ngũ đệ Ngũ đệ!”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc, nàng chỉ vào cửa, dùng khẩu hình miệng nói không ra tiếng động: “Ngươi xem!”

Sau một hồi đờ người, Cố Tứ lang đã nhanh chóng chạy tới trước cửa hắn, c ố gắng đấm mạnh vào cửa phòng, hỏi: “Ngũ đệ, đệ ngủ chưa!”

Cố Phong Giản nói: “Ta đã ngủ.”

“Ngủ rồi thì ta cũng muốn đi vào nói vài lời với đệ!” Cố Tứ lang cười thật đ ê tiện, “Nếu như người không mở cửa thì ta sẽ nhảy cửa sổ vào đó!”

Tống Sơ Chiêu đã chuồn ra bên cạnh cửa sổ, nàng nghe thấy thế thì sợ tới mức giật cả mình, thế nên nàng xoay người lại rồi vòng đi ra sau tấm bình p hong.

Cố Phong Giản thấy nàng ôm đầu ngồi xổm thật tốt, ngoài cửa lại vang lên t iếng sột sột soạt soạt, không biết đối phương đang làm cái gì nên hắn chạy nhanh tới mở cửa.

Ngay khi cánh cửa gỗ mở ra, nam tử đang dựa vào mép cửa suýt nữa đã ngã xuống đất, cả người nồng nặc mùi rượu. Sau khi lảo đảo hai ba bước thì hắ n lại đứng dậy với khả năng cân bằng cơ thể hơn người.

Cố Phong Giản nhíu mày: “Huynh uống rượu?”

“Có một chút.” Cố Tứ lang đưa ngón tay so so, hắn cười nói, “Phụ thân đe m ra hai hũ rượu lâu năm ở thư phòng, ta ngửi được mùi nên đi theo uống mấy chén.”

Hiển nhiên nghe giọng điệu của hắn có chút mơ hồ, đúng là say không nhẹ.

Tống Sơ Chiêu thầm nói Cố gia các người đúng là có tửu lượng kém gia tru yền mà.

Cố Phong Giản biết tửu lượng của Cố Tứ lang không tệ, nếu không cũng sẽ

không thể hòa cùng một đám huynh đệ võ sinh. Có lẽ hắn uống khá nhiều, b ụng dưới phẳng lì đã hơi phình ra.

Mấy chén của Cố Tứ lang không phải giống với mấy chén của người thườn g.

Cố Phong Giản muốn đuổi hắn đi, giọng điệu của hắn không tránh khỏi có c hút vội vàng: “Có chuyện gì sao?”

Nếu là bình thường thì Cố Tứ lang không hề nghe ra cảm xúc trong giọng n ói của hắn, không nghĩ rằng sau khi uống say thì hắn lại rất nhạy cảm. Thu l ại gương mặt tươi cười thật nhanh chóng, hắn tiến lên một bước, hỏi: “Vì sa o đệ lại lãnh đạm như vậy?”

Cố Phong Giản nghẹn lại, hắn nói ngược lại: “Ta không có.”

“Ngươi không còn gọi ta là Tứ ca.” Cố Tứ lang nói, hắn bắt đầu lôi chuyện cũ, kích động nói, “Không chỉ có như thế, ngươi còn làm trò trước mặt hai người Phạm Sùng Thanh và Quý Vũ Đường bằng cách gọi thẳng tên ta. Đã bao lâu rồi đệ không gọi ta là Tứ ca? Vì sao đệ lại không gọi ta là Tứ ca?! C hẳng lẽ ta không bao che cho đệ mỗi khi đệ làm việc hay sao? Hay là có yê u cầu nào của đệ mà ta không nhận lời? Ngũ đệ!”

Cố Phong Giản: “……”

Cho nên Tống Sơ Chiêu, vì sao nàng không gọi huynh ấy là Tứ ca?!

Cố Tứ lang bắt đầu ôm lấy hắn khóc: “Tứ ca khổ sở lắm đấy!”

Cố Phong Giản: “……”

Tống Sơ Chiêu cười đến mức sắp chuột rút ở sau tấm bình phong.

Cố Phong Giản đẩy mặt Cố Tứ lang ra, còn tưởng rằng sẽ thấy khuôn mặt n ước mắt nước mũi tèm lem của hắn, lại không ngờ rằng người này chỉ gào k han mà thôi, nước miếng của hắn còn nhiều hơn cả nước mắt.

Sự áy náy trong lòng hắn như bị chó táp mất, hắn đẩy mạnh Cố Tứ lang ra n goài.

Cố Tứ lang không giành được sự an ủi thì cứ bám dính như sam [1] lên ngư ời hắn.

“Lúc đệ còn nhỏ cứ đi theo sau ta kêu Tứ ca, khi đó ta chê ngươi phiền, mu ốn đuổi ngươi đi, Tứ ca sai rồi!” Cố Tứ lang mở miệng nói, hắn cảm thấy k hông thể kiểm soát được, lại nắm lấy Cố Ngũ lang và bắt đầu nhớ lại quá kh ứ.

“Đệ không biết đâu, khi còn nhỏ tuy rằng đệ rất đáng yêu, bộ dáng nghiêm chỉnh, nhưng mà đệ lại hay chảy nước miếng. Tuổi đệ còn nhỏ nên chảy nư ớc miếng cũng là chuyện thường nhưng mà ta thật sự chịu không nổi khi đệ thích trét nước miếng lên mặt ta…”

Cố Phong Giản nghe một tiếng hít không khí thật mạnh đằng sau tấm bình p hong, hắn không nhịn được nữa nên che miệng Tứ ca mình lại: “Huynh ma u im lặng!”

Sức mạnh của Cố Tứ lang lớn hơn Cố Phong Giản, hoàn toàn không sợ đệ đ ệ mình giãy giụa. Nhìn thấy hắn nghiêng người, Cố Tứ lang trở tay tránh th oát cũng thuận thế ôm lấy huynh đệ của mình, tiếp tục ăn năn hối cải.

“Là do ta không hiểu chuyện, không chăm sóc tốt cho đệ. Nói là mang ngư ơi đi ra ngoài chơi, lại thiếu chút nữa để cho đệ đoạt đồ ăn với con chó ven đường, còn vô ý đá đệ xuống mương. Cho đến bây giờ ta cũng không dám n

ói cho nương sự thật, chuyện này cứ mãi nghẹn ở trong lòng ta rất lâu sau đ ó.”

Cố Phong Giản nổi giận: “Vậy thì huynh cứ tiếp tục nghẹn!”

“Ta không thể nhịn được nữa! Tứ ca không khỏi cảm thấy khó chịu mỗi khi nghĩ đến chuyện đó!” Đôi mắt khô khốc hồi lâu của Cố Tứ lang cuối cùng c ũng ẩm ướt, giọng nói cũng bắt đầu sâu lắng xuống, “Rõ ràng theo ta thấy t hì phụ thân rất thương đệ, nhưng ông lại không ngăn được người ta bắt đệ đ i. Nương thì nói với ta rằng vì tức giận mà sinh bệnh. Hai người bọn họ cũn g sợ ta tự trách mình nên cố ý không nhắc tới tên đệ trước mặt ta. Thế nhưn g lại lén lút ôm quần áo của đệ khóc trong sân, ta thấy nhưng không dám nó i cái gì hết.”

Cố Tứ lang khóc thút thít: “Ta vẫn thường mơ về dáng vẻ của đệ khi ta vẫy tay chào. Ta còn nghĩ rằng đệ sẽ quấy rầy ta mười mấy năm, quấy rầy ta cả đời. Thế mà đệ còn chưa lớn lên đã rời đi lo cho gia đình. Đệ đi rồi thì ta m ới hiểu được rằng là huynh trưởng thì nên quan tâm chăm sóc đệ. Làm sao t a có thể ruồng bỏ đệ? Ta có thể cho đệ mọi thứ, những đồ ăn ngon, những t hứ thật tốt đều đưa cho đệ cả. Ngũ đệ, đệ còn thừa nhận người ca ca này kh ông?”

Cố Phong Giản bị huynh ấy làm cho cảm động nên hắn từ bỏ vùng vẫy. Nga y khi hắn muốn kêu một tiếng “Tứ ca” thì Cố Tứ lang hít một hơi thật sâu, s au đó phun ra nước mũi, tất cả đều văng lên quần áo của Cố Phong Giản.

Tựa hồ muốn nói, nước mũi cũng có thể cho đệ.

Thế mà hắn còn ôm chặt lấy Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản không thể chịu được nữa, lời nói khi ra khỏi miệng lại là “T ống Sơ Chiêu!”.

Cố Tứ lang mê mang nói: “Tống cái gì?”

Cố Phong Giản không đẩy hắn ra được, nên tiếp tục cầu cứu: “Tống Sơ Chi êu, mau ra đây!”

Phía sau có tiếng bước chân cố ý làm cho nặng nề vang lên, Cố Tứ lang biết trong phòng còn có người khác, nên hắn buông tay, chậm rãi quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị đấm một cái vào mặt.

Tuy rằng sức lực không mạnh nhưng đập vào sống mũi thì vẫn làm cho Cố Tứ lang kêu lên một tiếng đau đớn, hắn theo bản năng đưa tay lên che mặt.

Tống Sơ Chiêu thu tay lại và tiếc nuối nói: “Xin lỗi! Tứ ca!”

Cố Phong Giản mệt mỏi vẫy tay ra hiệu nàng mau nhanh chóng rời đi.

Tống Sơ Chiêu rời đi được hai bước thì quay đầu lại nhìn Cố Phong Giản đ ầy ẩn ý. Sau đó nàng ác ý hút một cái, lau đi nước miếng không trên khóe m ôi, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trêu chọc vô cùng nghịch ngợm.

Cố Phong Giản đã có ý muốn giết người.

Cố Tứ lang hỏi với đầu óc choáng váng: “Ai? Ta đã thấy ai? Tống Tam nươ ng? Ta bị mù sao?”

Cố Phong Giản lùi về sau hai thước để đề phòng: “Huynh nhìn lầm rồi.”

Cố Tứ lang thanh tỉnh một chút, lại đi về phía hắn: “Là Tống Tam nương sa o?”

Cố Phong Giản: “Là huynh nhìn lầm rồi!”

Cố Tứ lang khó hiểu: “Vậy vì sao mũi ta lại đau như vậy? Ngũ đệ, đệ đánh t a?”

“Tự huynh đập mặt vào đây.” Cố Phong Giản vội vàng đuổi hắn ra khỏi cửa , “Huynh trở về đi! Quản sự! Còn có ai ở bên ngoài không? Tứ ca ta say rồi, mau đưa hắn đi!”

Cố Tứ lang không buông tha, hắn quay đầu lại: “Chờ đã, vừa rồi ta say rượu , nhưng hiện tại đã tốt hơn nhiều. Ngũ đệ, ta muốn nói với đệ một chuyện … Vừa rồi ta đã nói tới đâu rồi?

“Rầm!”

Cố Phong Giản đóng sầm cửa một cách tàn nhẫn.

Tác giả có lời muốn nói: Thật không dám giấu giếm, thật ra tên ban đầu của Tống Sơ Chiêu là Tống Sơ Triêu, như vầng thái dương ban sớm, vừa có sức sống lại phấn chấn.

Kết quả là chữ này là chữ đa âm, rất dễ phát âm sai và ý nghĩa sau khi phát âm sai hơi “đi xa” [2], vì vậy nó đã được đổi thành tên hiện tại.

Tống Sơ Chiêu: Người Cố gia thích tâm sự lúc nửa đêm.

Cố Phong Giản: Người Tống gia thích trèo tường lúc nửa đêm.

Cố phu nhân: Tuyệt phối mà!

……

Chú thích

[1] Nguyên gốc là dính như cao da chó (卖狗皮膏药)

Cao dán làm bằng da chó, được gắn vào da người để chữa bệnh. Hồi xưa người ta nói rằng cao dán làm bằng da chó rất dính và không thể kéo ra được. Vì vậy sau đó, Cao da chó đã được sử dụng để chỉ những người hoặc những thứ luôn bám dính rất dai, không thể thoát ra được. (theo hinative)

[2] Chữ Triêu (朝) còn có thể đọc thành triêu, triều, trào. (đọc theo âm Hán Việt)

Ngoài nghĩa là buổi sớm thì còn có nghĩa là

– Đời…, nhà…, triều đại: 唐朝 Đời (nhà) Đường;

– Triều đình: 上朝 Ngự triều, Cầm quyền, nắm chính quyền: 在朝黨

– Chầu vua, vào chầu;

– Bái kiến, yết kiến;

– Nhà lớn của phủ quan;

– (Họ) Triều. (Xem 朝 [zhao]).

------oOo------

Chương 48: Phó thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban đêm, Hạ phu nhân đang ngủ say bỗng bị đánh thức, khuôn mặt phóng đ ại của Hạ lão gia hiện ra trước mặt bà, ông nhăn nhó, vẻ mặt thảm thương.

Hạ phu nhân vỗ lên trán ông, đẩy ông ra, bà bực bội: “Ông làm cái gì vậy!”

Hạ lão gia vô cùng đau lòng nói: “Chiêu Chiêu, con bé…
không thấy con bé đâu rồi!”

Hạ phu nhân ngồi dậy cùng với tiếng “Cách”, bà duỗi tay muốn rút kiếm, n ói với giọng khiếp sợ: “Có thích khách?!”

Hạ lão gia ngồi xuống bên cạnh, ông vỗ lên đùi mình: “Nó trèo tường đi ra ngoài!”

Lúc đầu Hạ phu nhân bị dọa đến mức hồn xiêu phách lạc nên bà hừ một tiế ng: “Chỉ là trèo tường mà thôi.” Vậy mà cũng chuyện bé xé to.

“Nó còn có thể tới chỗ nào?” Tâm can của Hạ lão gia run rẩy, “Còn không p hải đi tìm tiểu tử Cố gia kia sao?”

Hạ phu nhân ngáp một cái: “Gặp mặt chỗ nào chả được? Cũng đâu có khác biệt gì.”

Hạ lão gia vẫn bất bình, ông nghiến răng nghiến lợi: “Là do tên tiểu tử Cố g ia đã dạy hư con bé, trước kia Chiêu Chiêu đâu có trèo tường!”

“Người ta leo tường vào mà Chiêu Chiêu cũng không đuổi hắn ra, chứng tỏ

hai người bọn họ là dạng ngươi tình ta nguyện! Hạ phu nhân không thể khô ng nói, “Ông nóng vội chuyện của mấy đứa nhỏ thì có lợi ích gì? Ta tin rằn g bọn nó có chừng mực, ông cũng không nên làm mấy chuyện làm cho tụi n ó chán ghét.”

“Ai da, nếu như thật sự có chừng mực thì sẽ không làm chuyện như vậy. Ng ay từ đầu ta không nên thả cho tên tiểu tử họ Cố kia đi vào. Chiêu Chiêu củ a ta là đứa bé ngoan vậy mà bị nó dạy hư thành thế này!” Hạ lão gia xoa đầ u hỏi, “Đúng rồi, có phải gần đây Cố Ngũ lang cũng không còn ghé tới đây đúng không?”

Hạ phu nhân: “Nó tới thì ông nói nó, nó không tới thì ông cũng nói.”

Hạ lão gia bước tới lui trước giường hai ba bước: “Chuyện này… Rõ ràng l à có gì đó không bình thường đây. Ta nghĩ bởi vì nó không tới cho nên Chiê u Chiêu mới phải mò qua kia.”

Hạ phu nhân nói: “Hay là nó biết được ông cho người ở bên cạnh nghe lén? ”

Hạ lão gia dậm chân: “Ta nghe lén lúc nào? Không phải chuyện này ta cũng không biết sao?”

Hạ phu nhân nói thầm: “Đây là chuyện mà ông làm nhiều nhất mới đúng.”

“Thì ra tên tiểu tử này chơi trò lạt mềm buộc chặt!” Hạ lão gia bỗng nhiên h iểu ra mọi chuyện, “Tâm tư của nó đúng là thâm sâu! Không phải là người t ốt lành gì!”

Hạ phu nhân: “……”

Mới chạng vạng vẫn có ấn tượng tốt với người khác, còn chưa đến tối thì đã

thay đổi suy nghĩ.

Lão nhân này, ông không biết rằng hầu hạ ông khó khăn như thế nào đâu.

Cũng may không bao lâu sau thì Tống Sơ Chiêu đã trở lại. Lúc đi có dạng g ì, khi trở về vẫn là cái dạng đó. Hơn nữa còn thấy tâm tình còn tốt hơn khôn g ít.

Mãi cho đến khi nàng trở về bình an, Hạ lão gia mới dám nằm xuống nghỉ n gơi.

Cảm giác kinh hồn bạt vía hằng ngày thế này thật khó chịu, ví như bây giờ, Hạ lão gia thiếu chút nữa đã không dậy đúng giờ vào sáng hôm sau. Tất cả đều vì niềm tin "Ta sẽ cùng cưỡi ngựa với Chiêu Chiêu" đã chống đỡ cho ô ng.

……
Nhưng mà Chiêu Chiêu nhà ông hoàn toàn không định cùng chơi với ông.

Cưỡi ngựa vẫn có sự nguy hiểm rất lớn, cho dù là tay sành sỏi như Tống Sơ Chiêu thì cũng có lúc gặp tai nạn ngoài ý muốn. Nhưng mà nàng nhanh nhẹ n, chỉ cần không bị vó ngựa đá thẳng vào người thì chỉ cần nghỉ ngơi hai ng ày đã có thể khỏi hẳn, còn Hạ lão gia thì lại khác.

Tống Sơ Chiêu kiên quyết từ chối làm cho ông bị chém thêm một đao sau k hi bị đả kích về vụ trèo tường tối hôm qua. Lúc này ông như hấp hối, tinh th ần không gượng dậy nổi.

Tống Sơ Chiêu cưỡi ngựa một mình đi vòng quanh Hạ phủ, đi tới đi lui ba v òng từ trước sân, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng cong lưng không vui của ông , trong lòng nàng cũng rất khó chịu nên đành thôi chơi.

Hạ lão gia thấy nàng dừng lại và chỉ nói chuyện với mình, ông cảm thấy rằng mình đã quấy nhiễu sự hào hứng của nàng nên ông cũng tự trách mình.

Hai người tổ tôn bắt đầu khách sáo với nhau, để cho con ngựa đứng đìu hiu trong sân.

Hạ lão gia đột nhiên nhớ tới một chuyện, ông hỏi: “Vậy để ngoại công tìm người tới chơi cùng con??”

“Ai vậy ạ?” Tống Sơ Chiêu nói, “Không phải trong nhà chúng ta có nhiều người biết võ hay sao? Thật ra gọi bọn hắn tới chơi với con cũng được mà.”

Hạ lão gia bị ba chữ “nhà chúng ta” làm cho vui vẻ ra mặt, ông nói: “Những người trong phủ này không biết quá nhiều võ công. Dù có sức mạnh tuyệt vời nhưng họ lại không biết cách thu sức lại, không thể chơi vui với con được. Để ta đi gọi người lợi hại đến.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Có thể lợi hại bao nhiêu?”

Trong lòng Hạ lão gia đắc ý, Chiêu Chiêu à, tất nhiên phải là người lợi hại nhất!

Tống Sơ Chiêu trăm triệu lần không nghĩ tới cái tìm này của Hạ lão gia lại kéo cả Phó Trường Quân tới đây.

Trời – Tống Sơ Chiêu thầm than một tiếng hối hận.

Nàng dùng thân phận Cố Phong Giản cũng lâu cho nên mỗi khi nhìn thấy Phó Trường Quân thì không ngăn được sự sợ sệt và chột dạ.

Bởi vì ánh mắt của người đối diện luôn nhìn nàng đầy áp lực và dò xét. Tuy không có ác ý nhưng cũng rất khó chịu, rốt cuộc thì nàng thật sự có một bí

mật được giấu trong lòng.

Hơn nữa…
dường như mỗi khi nàng mắc lỗi thì đều bị Phó Trường Quân tóm được. Ng ươi nói xem có phải do bát tự không hợp không?

Hạ lão gia thấy Tống Sơ Chiêu đột nhiên trở nên lúng ta lúng túng thì nghi ngờ, ông quét mắt về Phó Trường Quân, chất vấn ông ấy: “Có phải con đã l àm Chiêu Chiêu của ta sợ không?”

Phó Trường Quân cảm thấy quái lạ vì Tống Sơ Chiêu lại sợ ông, ông tự thấ y mình luôn có thái độ rất nhã nhặn với Tống Tam nương.

Ông cúi đầu kiểm tra tình hình của mình.

Hôm nay đặc biệt không mang theo đao tới đây, đương nhiên ông cảm thấy Tống Sơ Chiêu sinh ra ở biên quan thì sẽ không sợ đao kiếm.

Trước khi ra khỏi nhà thì ông cũng tắm rửa rồi, trên người cũng không có m ùi mồ hôi

Ông cũng quen mặc quần áo màu đen, ngày thường cũng mặc như vậy. Mà kiểu dáng quần áo này cũng bình thường, thích hợp để cưỡi ngựa.

Đó chính là……

Phó Trường Quân suy nghĩ, còn đưa ra một cụ cười thân thiện về phía Tống Sơ Chiêu.

Vì thế Tống Sơ Chiêu đành phải đáp lại bằng nụ cười gượng.

Hạ lão gia đá vào Phó Trường Quân với sự tức giận –

đây là đe dọa! Hoàn toàn là đe dọa con bé!

Phó Trường Quân: "……" Thật sự là hết cách.

Phó Trường Quân hỏi: "Con thích cưỡi ngựa?"

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Hạ lão gia nói: "Kêu con tới chỉ để chơi với con bé. Chỉ cần con làm cho nó vui vẻ là được."

Tống Sơ Chiêu cảm động nhìn ngoại tổ phụ. Được làm con cháu trong nhà Hạ phủ đúng là quá hạnh phúc đi mà. Cứ buông thả như vậy sao?

Thật sự quá khoa trương rồi, dù sao Phó Trường Quân cũng là hoàng thân q uốc thích, là trọng thần của quốc gia. Lúc này còn cố ý tới đây chơi với nàn g, làm cho nàng giống như mấy kẻ ăn chơi trác táng hết thuốc chữa.

Tống Sơ Chiêu rùng mình một cái.

Đừng nói Phó Trường Quân sẽ thật sự cho rằng như vậy đấy?

Hiểu lầm rồi! Thật ra nàng cũng không đồng ý lắm đâu!

Phó Trường Quân vẫn không tỏ vẻ không vui vì mình bị gọi đến đây chỉ để chơi với một đứa trẻ trong nhà, ông vẫn bình thản hỏi: "Chơi đánh cầu sao* ?"

**Trò này giống như trò polo hiện nay, cầm gậy đánh vào quả cầu khi cưỡi n gựa. Còn được gọi là Mã cầu (马毬)*

Sự chú ý của Tống Sơ Chiêu đã bị dời đi trong nháy mắt, nàng kinh ngạc nó

i: “Còn có thể chơi đánh cầu trong nhà?!”

Ngoại tổ phụ nàng lập tức khoe ra: “Có thể! Nương con trước kia thích đủ tr ò trên trời dưới đất nên cũng thích chơi trò này ở nhà, còn đập phá không ít đồ trong phủ. Mỗi lần ta về nhà là ngoại tổ mẫu con cứ phàn nàn về chuyện này, kêu ta nhất định phải dạy dỗ nương con cho thật tốt. Mỗi khi nương co n quay trở về đều nhận sai với vẻ mặt xám xịt nhưng vừa quay đầu thì đã vứ t mọi thứ khỏi đầu, làm cho ngoại tổ mẫu con tức giận quá chừng.”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc nói: “Người còn cùng chơi với mẫu thân sao? Bà ấy chơi như thế nào? Vì sao lại không cùng con chơi cái này? Con cũng khô ng biết nương lại thích trò đánh cầu.”

“Khi đó ta bận rộn chuyện công vụ, nào rảnh rỗi để cùng chơi với mẫu thân con?” Hạ lão gia cúi đầu thở dài, nói, “Hơn nữa tính tình ta khi đó cũng khô ng tốt, đôi khi lại nóng giận với mẫu thân con, nên con bé cũng không thích ở chung với ta.”

Tống Sơ Chiêu tò mò hỏi: “Vậy ai là người cùng chơi đánh cầu với mẫu thâ n con? Nhìn Cố phu nhân cũng không giống như người thích trò này nha?”

Hạ lão gia không đáp, chỉ kéo Phó Trường Quân lại dặn dò một hồi: “Ta gia o nó cho con, con cẩn thận một chút, đừng có làm nó ngã.”

Tống Sơ Chiêu quay đầu vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Phó Trường Quân.

Người bên kia cao lớn hơn nàng rất nhiều. Khi ông trút bỏ thái độ thù địch, trở nên tràn đầy sự từ ái thì Tống Sơ Chiêu lại có một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được.

Ông chỉ thản nhiên ừ hử một tiếng rồi ra hiệu cho Tống Sơ Chiêu đi theo mì nh.

Phó Trường Quân rất quen thuộc với Hạ phủ, thậm chí ông còn biết gậy đán h bóng được để ở chỗ nào.

Ông mang Tống Sơ Chiêu đi đến phòng chứa đồ, đích thân chọn ra hai cây gậy trong góc và cho Tống Sơ Chiêu lựa một cây.

“Không phải người bận rộn sao? Làm sao có thể cùng chơi đánh cầu với co n được?” Tống Sơ Chiêu chọn đại một cây, nàng nhỏ giọng hỏi, “Có phải b ởi vì ngoại tổ phụ ép người tới đây không? Nếu như người không nuốn thì c ó thể từ chối, con hiểu mà.”

Phó Trường Quân buồn cười hỏi: “Có phải con sợ ta nên không muốn chơi cầu với ta hay không?”

Tống Sơ Chiêu lập tức phủ nhận: “Làm gì có chuyện như vậy? Con là dạng người như vậy sao? Con chỉ quan tâm đến thúc mà thôi.”

Phó Trường Quân nói: “Cảm ơn con nhưng mà không cần đâu. Mỗi người t ướng sĩ của ta đều là người tài ba, không đến mức không có ta thì không là m được chuyện gì cả.”

Ông dẫn đầu đi ra ngoài, Tống Sơ Chiêu thì bước từng bước theo sau ông.

Đi đến chỗ không có người, Tống Sơ Chiêu chạy đến vị trí song song với P hó Trường Quân, nàng hỏi lấy lòng: “Phó thúc, quan hệ trước đây giữa ngư ời và nương con rất tốt đúng không?”

Phó Trường Quân nói: “Nếu như con muốn hỏi thăm chuyện của nương mì nh thì nên tự mình hỏi nương con mới đúng.”

Tống Sơ Chiêu đương nhiên nói: “Tại vì con sợ bị đánh đó.”

“Nương con sẽ đánh?” Phó Trường Quân nghiêng đầu nhìn nàng, ông suy n ghĩ một lát rồi hỏi, “Vậy thì con nghịch ngợm đến mức như thế nào đây?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Sao thúc lại có thể như vậy?

Phó Trường Quân thấy nàng làm mặt khổ sở chỉ trong nháy mắt thì không k hỏi cười thành tiếng.

“Cũng được thôi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ngày thường nương cũng không có đánh con, tại vì con sợ người đau lòng cho nên mới không muốn hỏi. Dù n ương rất ít khi nhắc đến chuyện ở kinh thành nhưng mà con lại muốn biết.”

Phó Trường Quân hạ tầm mắt, biểu cảm cũng trầm xuống một ít, ông nói: “ Ta cũng không muốn nhắc tới.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Nhưng mà không phải thúc là người ở kinh thành hay sao!”

Hai người đi tới chuồng ngựa, Phó Trường Quân để cho Tống Sơ Chiêu chọ n trước. Đương nhiên Tống Sơ Chiêu sẽ thích con ngựa được nàng tự tay tắ m rửa hơn, còn Phó Trường Quân cũng dắt một con ngựa ra rồi xoay người nhảy lên.

Tống Sơ Chiêu lại lần nữa kêu lên: “Phó thúc ơi……”

Phó Trường Quân đột nhiên giành quả cầu trước mặt nàng, dẫn đầu xông ra ngoài trên lưng ngựa.

Tống Sơ Chiêu tức giận: “Ấy Phó thúc, Phó thúc! Người từ từ chờ con với! Người cũng chưa nói chơi như thế nào mà đã phát cầu trước là sao? Người chơi ăn gian! Con không hỏi nữa là được chứ gì?”

Phó Trường Quân ngừng lại ở phía trước, ông xoay đầu lại nói: “Chỉ cần co n có thể đoạt được quả cầu trên tay ta thì ta sẽ nói cho con.”

Tống Sơ Chiêu giơ cây gậy đánh bóng lên thật phóng khoáng, nàng la to: “ Tiểu gia con đây chưa từng sợ một ai ở biên quan. Những tiểu bối vô danh t hua dưới gậy của con không một ngàn thì cũng một trăm! Người đừng tưởn g con thật sự sợ người.”

Phó Trường Quân bật cười nói: “Khó trách nương lại đánh con.”

“Nương không có đánh con được chưa? Con vừa mới gạt thúc thôi, nương k hông có đánh con!” Tống Sơ Chiêu nói, “Lúc con phạm sai lầm thì nương g hét bỏ con là thật nên mới cho con mặc mấy bộ đồ xấu xí. Là con cố ý nhườ ng người, sao có thể nói là sợ được chứ?”

“Được, được.” Phó Trường Quân thúc ngựa đi tới đi lui hai lần, “Tới đây, c ũng lâu rồi ta cũng không chơi mã cầu, thật muốn biết đến tột cùng thì con c ó bao nhiêu lợi hại.”

Lúc Hạ phu nhân đi ra vì nghe thấy có tiếng động, thì đúng lúc nhìn thấy m ột cây gậy dài đang thô bạo xới tung một mảnh sân cỏ, cái trò mã cầu này đ ã hất đổ hoa cỏ yêu quý của bà, bà nhất thời tức giận nói: “Tại sao lại chơi t rò này? Ai? Ai bắt đầu? Đi ra đây cho ta!”

…….

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Sơ Chiêu: Là ngoại công ép con chơi!!

------oOo------

Chương 49: Hồi âm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Sơ Chiêu chơi đánh cầu đến mức mồ hôi đổ đầy đầu, thế mà một đườ ng đuổi theo vẫn chưa thể nào cướp được quả cầu từ tay Phó Trường Quân.

Rõ ràng ngựa nàng cưỡi lợi hại hơn của Phó Trường Quân một ít và tài ngh ệ cưỡi ngựa của nàng luôn luôn có thể ngạo thị quần hùng, thế mà nàng chỉ có thể chạy lòng vòng xung quanh đối phương.

Phó Trường Quân luôn giành lấy bóng trước mặt nàng, khiến nàng có cảm g iác như chỉ có một chút xíu thôi. Nhưng chỉ là một chút đó thôi, dù nàng có sử dụng đến 18 thế võ cũng không thể làm nên chuyện.

Đối thủ đánh cầu này thật…quá xảo quyệt!

Phải đánh bao nhiêu quả cầu thì mới có thể có được kinh nghiệm như thế nà y? Chắc chắn Phó Trường Quân khi còn nhỏ đã không học giỏi lắm nên thú c ấy mới dành hết mọi bản lĩnh của mình để chơi trò này.

Hạ phu nhân khi thấy người chơi là Tống Sơ Chiêu thì trừng mắt nhìn Hạ lã o gia nhiều hơn nhưng bà cũng không chửi bới gì. Bà cố tình dời ghế ngồi t ới rồi ngồi phơi nắng trong viện, nhân tiện ngắm nhìn tư thế oai hùng của T ống Sơ Chiêu.

Chiêu Chiêu cũng thật là, đáng yêu ngay cả khi chơi bóng.

Xuân Đông cũng chạy ra xem trò vui, nàng ấy đứng ở một bên la lớn hò hét , khuyến khích cho Tống Sơ Chiêu.

Nàng ấy cũng không dám nhắc đến tên Phó Trường Quân, chỉ có thể lặp đi l ặp lại mấy câu “Cô nương oai phong!”, “Cô nương lợi hại!”, “Cô nương nh ất định phải thắng!”

Sau đó những người hầu khác của Hạ phủ cũng đi ra, hoặc cầm chổi hoặc c ầm giẻ, giả vờ đang làm việc ở đó nhưng thực chất là họ vẫy tay ra hiệu cho Tống Sơ Chiêu. Bọn họ táo bạo hơn nhiều, thậm chí còn dám thỉnh thoảng giả vờ vô tình phá bĩnh Phó Trường Quân, giúp cô nương nhà mình giành lấ y quả bóng.

Mọi người đều nhiệt tình với kiểu chơi này hơn cả Tống Sơ Chiêu.

Không thể không nói, trò đánh cầu này…
phải có khán giả thì mới chơi tốt được. Tống Sơ Chiêu đánh mấy vòng cũng không thấy mệt chút nào, hơn nữa còn rất phấn khích.

Thật hạnh phúc khi được trở thành đứa nhỏ của Hạ gia!

Sau khi trở về kinh thành, nàng chưa từng đổ mồ hôi đầm đìa trong sự thích thú như vậy!

Hai người tiếp tục tranh giành với nhau, ngay lúc thể lực của Tống Sơ Chiê u sắp không chịu nổi nữa thì rốt cuộc Phó Trường Quân cũng để lộ sơ hở, là m cho nàng xông tới móc quả cầu đi.

Tống Sơ Chiêu biết rằng thúc ấy nhường mình nhưng nàng cũng không ngạ i mà còn cảm thấy vui vẻ. Nàng giơ cao gậy gỗ, cười nghiêng ngả ở trên lưn g ngựa.

Một nhóm tráng hán vỗ tay khoe khoang ở dưới, nói linh tinh gì mà nàng có thể thắng đệ nhất cao thủ của Kim Ngô Vệ là Phó Trường Quân, thổi phồn g nàng đến mức Tống Sơ Chiêu lâng lâng, cho rằng mình đã làm được chuy

ện gì cao siêu lắm.

Phó Trường Quân chỉ cười nhẹ không nói.

Hai người xuống ngựa, tạm thời nghỉ ngơi.

Hạ phu nhân đi ra đưa khăn cho nàng lau mồ hôi, lại đưa ly nước tới cho nà ng uống. Bà than thở: “Thật là, các ngươi xem xem, chơi đến thành cái dạn g này.”

Tống Sơ Chiêu cười đến mức không dừng được, nàng vừa uống vừa run nê n đã làm nước vương vãi lên trên quần áo, khiến chi Hạ phu nhân vỗ lên lưn g nàng, bà cười mắng: “Không nghiêm túc gì cả.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Con á? Con chỉ cảm thấy vui vẻ thôi. Không ngờ rằng Phó tướng quân đánh cầu tốt như thế.”

Hai mắt Xuân Đông sáng ngời. Mới vừa rồi nàng ấy kêu rất hăng say nên lú c này đã muốn tắt giọng. Nàng ấy nói: “Cô nương quá là lợi hại, cô nương c ó thể giành cầu tới lui với Phó Tướng quân đủ để chứng minh tài nghệ cưỡi ngựa của cô nương xuất chúng, sợ là còn muốn lợi hại hơn với những người tài tuấn nổi danh trong kinh thành!”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Mấy người tài năng lại tuấn tú trong kinh thành đ âu mỗi ngày đều đi chơi trong quân doanh như ta? Ngươi cũng không nên k hen ta nữa, lại làm cho ta tin là sự thật.”

Hạ phu nhân nói: “Sao không thể tin là thật được? Chuyện này vốn là sự thậ t nha!”

Tống Sơ Chiêu nói chuyện đôi câu với các nàng rồi chạy về phía Phó Trườn g Quân.

Phó Trường Quân buộc hai con ngựa vào một cái cột bên cạnh, rồi dựa cây gậy vào tường.

Tống Sơ Chiêu ở bên cạnh cười ha ha nhìn ông.

Phó Trường Quân nhím chăm chú vào nàng rồi lấy một bức thư từ trong ng ực mình ra, ông đưa qua.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Đây là cái gì?”

Phó Trường Quân nói: “Khu vực săn bắn.”

Đông chí là ngày lễ phải được chuẩn bị đầy đủ hàng năm, triều đình cũng c huẩn bị nghi thức tế thiên long trọng nhất, cầu mong cho năm mới mưa thuậ n gió hòa, mọi việc được bình an. Mà con mồi được làm vật tế lễ sẽ được ch uẩn bị từ trước.

Để thể hiện sự dũng cảm của thanh niên trong triều, hàng năm triều đình sẽ cho lập bãi săn ở rừng cây ngoại thành và cho người đi vào săn bắn.

Dựa theo lệ thường, bệ hạ cũng sẽ tham dự. Bởi vì cái này ban đầu chính là trò chơi khi quân vương nhàm chán, muốn tìm người tới chơi cùng với mìn h một phen mà thôi. Nhưng đến khi rơi vào tay Đường Chương Liêm thì th ói quen này đã được sửa lại, trở thành sự kiện lớn dành để tuyên dương các võ tướng.

Bởi vì nếu như Đường Chương Liêm không thể bắn trúng con mồi, thì ngườ i khác cũng không thể bắn trúng con mồi. Đến nỗi mọi người phải nhìn chằ m chằm vào hắn khi hắn làm việc, khiến hắn rất xấu hổ.

Hắn chính là Hoàng đế đấy, còn thiếu đôi câu khích lệ sao? Vì sao phải khiế

n mọi việc xấu hổ như vậy? Không cảm thấy ngượng à?

Tất nhiên, trong mùa đông ảm đạm vạn vật hiu quạnh này, tại sao lại có đột ngột một nhóm con mồi hồi sinh trở lại, xuất hiện trong rừng … là một bí m ật mà ai cũng hiểu rõ nhưng không nói ra.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Con cũng có thể đi hả?”

Cho là ở biên quan, thì bằng thân phận của nàng cũng có một số việc nàng k hông được tham dự. Nàng chỉ có thể ngóng nhìn ở bên cạnh mà thôi.

Phó Trường Quân nói: “Đây chỉ là cuộc vui. Bệ hạ ra tay rất hào phóng, rất nhiều người sẽ tham dự để được ban tặng vật này nọ. Cũng có không ít cô n ương tới đây. Nếu như con muốn đi thì đi, còn không muốn thì đừng đi.”

Tống Sơ Chiêu: “Đúng là có quá nhiều thứ để chơi trong kinh thành.”

Phó Trường Quân nói: “Đúng vậy, nếu không thì làm sao lại có nhiều người một lòng muốn kiếm sống ở kinh thành.”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy thú vị, tạm thời nhận lấy thiệp mời, nàng cười hỏi: “Vậy lời lúc trước người nói có còn tính không? Thúc nói nếu như con có t hể đoạt được cầu…”

Phó Trường Quân lại lấy một bức thư khác từ trong ngực ra và đưa cho nàn g.

Tống Sơ Chiêu: “Cái này lại là cái gì?”

Phó Trường Quân nói: “Tin của phụ thân con.”

Tống Sơ Chiêu đã nhìn thấy dòng chữ trên phong bì.

Nét chữ khó coi của Tống tướng quân chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra.

Phó Trường Quân: “Bức thư được gửi từ một nơi nào đó ở Quan Thành nửa tháng trước. Theo tính toán, chắc hẳn họ đã ở gần kinh thành rồi. Bệ hạ cho ta nói cho con một tiếng.”

Nghe tin phụ mẫu sẽ trở về đây hiển nhiên Tống Sơ Chiêu rất mừng rỡ. Nàng chờ từ đầu thu đến đầu đông, mong mỏi mọi người mau trở về.

Chẳng qua là nàng tự lập từ nhỏ, không bám lấy người , thế nên cũng không đến mức nói là…… vô cùng vui mừng vui sướng.

Thấy Phó Trường Quân chuẩn bị phải đi, Tống Sơ Chiêu đuổi theo đi hỏi: “Phó thúc này, hôm nay con chơi với người rất vui vẻ, lần sau con có thể tìm đến thúc nữa được không?”

Phó Trường Quân nói: “Tất nhiên là có thể.”

Tống Sơ Chiêu được một tấc lại muốn tiến một thước nói: “Vậy con có thể đến Diễn võ trường để cưỡi ngựa không?”

Phó Trường Quân không nói, chỉ cười nhẹ mà nhìn nàng.

Tống Sơ Chiêu hạ mình thỉnh cầu: “Có thể chứ?”

Phó Trường Quân đi đến bên cạnh ngựa chiến, ông duỗi tay vỗ nhẹ lên cổ ngựa, sau đó dùng ngón tay vuốt lại đám lông rối bù dọc theo cổ ngựa.

Đây vốn dĩ là ngựa của ông nên nó rất thân thiết với ông, nó dán đầu mình vào một bên má ông.

Phó Trường Quân nói: “Còn có thể cho con bắn tên, cùng luyện võ với con nữa thì sao?”

Tống Sơ Chiêu bị sự vui mừng khôn xiết này làm cho chút nữa thì hôn mê, nàng không dám tin tưởng nên nói: “Thật sự có thể sao? Kim Ngô Vệ cũng thật là tốt quá đi!”

Phó Trường Quân cởi dây cương ngựa, xoay người leo lên lưng ngựa, đoạn, ông cúi đầu cười: “Tiện thể, gọi Cố Ngũ lang cùng đi, hai người các con có thể cùng nhau học. Ta thấy thân thể và xương cốt của nó rồi, thật sự cần ph ải luyện tập thêm.”

Tống Sơ Chiêu “Ơ” thành tiếng, nàng thất vọng nói: “……
Phó thúc, người đe dọa con sao? Như vậy cũng đâu có tốt.”

Phó Trường Quân nói: “Do con không để ý, ta là người nói giữ lời.”

Nói xong, ông kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa lập tức chạy đi, mang theo ôn g lao ra khỏi cửa viện.

Tống Sơ Chiêu mất một lúc lâu mới nhận ra, nàng vội la lên: “A —— ngựa của ta! Ông ấy cưỡi ngựa đi mất rồi! Ngựa biến mất rồi!”

Hạ lão gia nghe được tiếng kêu thảm thiết của nàng nên chạy ra. Đến khi ph át hiện Phó Trường Quân lại ăn hiếp người thì ông trấn an Tống Sơ Chiêu: “ Không sao đâu. Lần sau con cứ trực tiếp đi tìm nó, dù sao thì nó cũng khôn g dám đuổi con đi. Nó lấy một con ngựa của con thì con lại cưỡi một con kh ác về đây, cho nó tức chết!”

Tống Sơ Chiêu nóng lòng muốn thử, nhưng lương tâm vẫn còn đó, nàng ng ượng ngùng nói: “Đây cũng không được hay lắm đúng không?”

Hạ lão gia không sợ hãi chỗ nào: “Cứ nói là ta cho con làm.”

Tống Sơ Chiêu không còn cách nào, nhìn đi, tất cả chuyện này đều do ngoại tổ phụ xúi nàng làm.

Hôm nay Tống Sơ Chiêu chơi vui đến phát điên, nhưng mà đã đạp hư rất nhiều hoa và cây cỏ trong phủ.

Chạng vạng, hạ nhân trong Hạ phủ đều dọn dẹp lại sân, thu dọn bãi chiến trường giúp nàng.

Tống Sơ Chiêu tắm rửa xong cũng chạy tới hỗ trợ.

Nàng tìm một mảnh vải và lau sạch hai cây gậy. Sau khi quan sát kỹ, nàng phát hiện ra cây gậy này đã được vài năm tuổi, trên đầu cán cũng có vài vết loang lổ.

Các vết khắc nông hơn đã bị làm nhẵn bằng ngón tay, không thể xác định được rốt cuộc là khắc cái gì. Tống Sơ Chiêu nhớ rằng Phó Trường Quân đã lấy một thứ gì đó từ phòng chứa đồ nên nàng chạy đến đó để tìm kiếm lại một lần.

Hiếm có ai ghé vào căn phòng này nên nó chứa đầy một số đồ cũ xưa, thậm chí một số đồ vật rõ ràng đã bị hư hỏng.

Dựa theo tính cách của Hạ lão gia, đúng là việc lạ khi ông lại giữ lại những món đồ vô dụng như vầy.

Tống Sơ Chiêu đoán rằng có lẽ những thứ này là đồ mà nương nàng đã dùng qua, cách giải thích này lại có lý.

Nàng tìm tìm kiếm kiếm ở trong phòng mãi, Xuân Đông phải hỏi người khá c mới tìm được chỗ này. Khi đến cửa, lại thấy nàng ngồi xổm trên mặt đất b ận việc thì nàng ấy cười nói: “Thật đúng là lạ nha, lúc trước cô nương tắm r ất chậm vậy mà nay lại nhanh đến thế. Cùng lắm thì ta chỉ rời đi một lát mà người lại chạy đến chỗ này rồi.”

Tống Sơ Chiêu dừng động tác lại.

Xuân Đông lại cười: “Nhưng mà mặt vẫn đỏ như cũ.”

Tống Sơ Chiêu chậm rãi quay đầu, nói: “Hứa với ta, không bao giờ nhắc tới nữa.”

“Chuyện này có gì mà xấu hổ? Ta còn cảm thấy cô nương đáng yêu đấy.” X uân Đông đi vào thì hỏi, “Cô nương muốn tìm cái gì? Để ta giúp người.”

Trong phòng đầy tro bụi, Tống Sơ Chiêu không tìm được thứ gì hữu dụng n ên cũng không muốn ở lại, nàng phủi tay đứng dậy hỏi: “Xuân Đông, có ph ải người lớn lên ở kinh thành đúng không?”

Xuân Đông nói: “Đúng vậy. Từ khi ta nhận thức được mọi chuyện thì đã đi theo bên người phu nhân.”

Tống Sơ Chiêu: “Cố phu nhân rất thân thiết với mẫu thân ta, vậy người có b iết chuyện của nương ta không?”

“Cái này……” Xuân Đông tiếc nuối nói, “Vấn đề là từ khi ta có nhận thức t hì Tống phu nhân cũng không có ở kinh thành ấy.”

Tống Sơ Chiêu thở dài: “Ừ cũng đúng.”

Xuân Đông suy nghĩ, lại nói: “Dù ta không biết nhiều lắm nhưng vẫn có hiể

u được một số chuyện. Cô nương muốn hỏi cái gì?”

Tống Sơ Chiêu: “Thật ra ta muốn biết vì sao nương không muốn trở lại kin h thành.”

Xuân Đông hạ giọng: “Cái này thì ta cũng không biết nhưng nếu như người cảm thấy có lẽ liên quan đến Phó Tướng quân thì có khả năng là vậy.”

Tống Sơ Chiêu: “Là sao?”

Xuân Đông: “Ta cũng chỉ nghe phu nhân nói thôi. Trong mấy năm qua, nhiề u triều thần muốn làm mai cho Phó Tướng quân nhưng mà ông ấy phớt lờ. Thế nên phu nhân mới nói trong sự nuối tiếc ‘Thật sự đáng tiếc cho Hạ Uyể n muội muội. Nếu như nàng ấy biết chuyện này thì không biết nàng ấy nên vui mừng hay là khổ sở đây’.”

Tống Sơ Chiêu trầm tư, rồi nàng khẩn trương nói: “Ta nghe nói trước kia ha i người bọn họ có hôn ước. Vậy không phải là lời đồn à?”

Xuân Đông lắc đầu: “Không phải đâu, sự thật đúng là như thế. Phó gia lúc t rước cũng là nhà giàu sang phú quý, có mối quan hệ rất tốt với Hạ gia.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Bây giờ cũng vậy mà.”

Xuân Đông: “Từng sa sút một trận.”

Tống Sơ Chiêu: “Sa sút đến độ nào?”

Xuân Đông hỏi: “Suýt nữa bị gán tội, trở thành phản tặc thì có được tính kh ông?”

Tống Sơ Chiêu: “…… Cũng không thể tính như vậy.”

Xuân Đông nhìn trước nhìn sau, khi xác nhận không có người thì nàng ấy mới dũng cảm nói: “Tóm lại đều do tiên đế cầu tiên vấn đạo sai, bệnh đa nghi cũng nặng. Còn liên lụy đến công tử của chúng ta, để cho công tử ăn một trận đau khổ thật lớn.”

Tống Sơ Chiêu xả tóc mình ra.

Xuân Đông lại nói: “Nhưng người đừng tin lời đàm tiếu bên ngoài. Toàn là những người có ý xấu từ lâu, ghen tị với người mà thôi. Nếu như người thật sự muốn biết thì ta có thể giúp người đi hỏi phu nhân chúng ta.”

Tống Sơ Chiêu giằng co giữa tò mò và lý trí hồi lâu, cuối cùng nàng lắc đầu từ chối: “Quên đi. Nếu mọi người đều không muốn nói thì ta cũng không nên hỏi cho ra lẽ, tránh cho làm mọi người không vui.”

Xuân Đông cười gật đầu: “Cô nương quyết định như vậy thì Xuân Đông cũng thấy như thế lại tốt.”

Sau khi Phó Trường Quân nói Tống phụ sắp trở về thì không quá mấy ngày, Xuân Đông đã hỏi ra được ngày chính xác từ Cố phủ. Nàng vội vã trở về nói cho Tống Sơ Chiêu.

Xuân Đông hưng phấn nói: “Người bên phía Tống tướng quân đến ngoài thành rồi, ông đã sai người vào kinh báo cáo, nói là giữa trưa ngày mai là có thể vào thành. Phu nhân hỏi người có muốn đi ra cửa thành để tiếp đón người hay không, nếu như người muốn đi thì phu nhân có thể đi với người.”

Tống Sơ Chiêu: “Nhanh như vậy?”

Xuân Đông nói: “Tất nhiên vì Tống phu nhân nóng lòng muốn gặp người đấy.”

Tống Sơ Chiêu nhớ tới việc mình ra đi mà không một lời từ biệt, da nàng b ỗng nhiên ngứa ngáy cả lên.

Có khả năng nương nàng trở về vội vã như vậy là vì…
đánh nàng một trận chăng?

Tống Sơ Chiêu nắm lấy tay Xuân Đông tay, nàng nói thật trịnh trọng: “Làm ơn, nhất định phải để Cố phu nhân đi cùng với ta.”

------oOo------

Chương 50: Trở về kinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Nói là giữa trưa có thể tới kinh, thực tế là Tống Sơ Chiêu chờ đến chạng vạ ng ở cửa thành cũng không phát hiện người đâu.

Tướng sĩ đi ra ngoài dò xét báo lại rằng Tống tướng quân có mang theo ít x e chứa đồ về, nhưng xe gặp trục trặc giữa đường nên bị chậm. Nay đã cử ng ười đến sửa xe, chắc có thể đến nơi trước khi cổng thành đóng.

Tống Sơ Chiêu vốn dĩ đang đứng đợi, sau đó Cố phu nhân cũng tới. Nàng k hông nỡ để một phu nhân như vậy đứng hoài cùng mình trên phố, nên tìm một quầy hàng gần đó ngồi xuống.

Cố phu nhân còn kéo theo Cố Phong Giản tới. Dù hai người từng có tình hữ u nghị trèo tường nhưng ở trước mặt Cố phu nhân, bọn họ phải giả bộ thật n goan ngoãn.

Cố phu nhân thấy ánh mắt hai người cứ tránh nhau, không biết là bọn họ đa ng chột dạ, còn tưởng vì ngại ngùng nên bà còn nói chuyện phiếm giúp khu ấy động không khí.

Bà nắm lấy tay Tống Sơ Chiêu nói: “Đã lâu ta chưa gặp mẫu thân con, nghĩ lại còn hơi khẩn trương. Không biết nàng còn có thể nhận ra ta hay không.”

Tống Sơ Chiêu mở miệng nói: “Nương con có trí nhớ rất tốt, đừng nói là tr ước đây còn từng là tỷ muội, nữ tử mỹ lệ như Cố phu nhân dẫu người chỉ gặ p một lần thì cũng không quên đâu.”

Cố phu nhân nghe được thì cười to, thật muốn hôn con bé một cái: “Đứa nh ỏ này, làm sao con lại nói như vậy? Thật sự là làm ta thích thật.”

Xuân Đông cũng cười: “Cô nương chúng ta thật sự làm cho người ta yêu thí ch, ai ở cùng nàng ấy đều vui vẻ cả. Phu nhân không biết đâu, mấy ngày na y Hạ Công đã trẻ lại không ít. Ngay cả Phó Tướng quân tới Hạ phủ cũng bị cô nương chọc cười.”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu lại nói ta cũng không phải người thích kể chuyệ n cười. Xuân Đông, ngươi thổi phồng ta quá mức rồi.

Cố phu nhân nói với sự ẩn ý: “Xem ra ta thấy ngươi đã quên mình là người Cố phủ rồi nha.”

Xuân Đông lắc lắc đầu nói: “Đều giống nhau mà. Dù sao sau này nô tì cũng phải đi theo cô nương đúng không? Vậy thì vẫn là người Cố phủ nha.”

Tống Sơ Chiêu kéo vạt áo của nàng ta.

Cố phu nhân cười thầm: “Vậy ta chờ ngươi trở về Cố phủ một lần nữa, ta n hất định sẽ thưởng cho ngươi thật tốt.”

Xuân Đông: “Cảm ơn phu nhân, cảm ơn cô nương!”

Tống Sơ Chiêu xấu hổ, nhún vai với Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản cười cười, đẩy chén trà trước mặt mình qua.

Tống Sơ Chiêu không rõ lý do, nàng bưng lên với sự hoài nghi. Lúc nàng c huẩn bị uống thì Cố Phong Giản lại giơ tay đè xuống.

Cố Phong Giản sờ bên thành ly một chút, ra hiệu cho nàng…
cầm cho ấm tay.

Cố phu nhân trợn tròn mắt, dù cho là Ngũ lang nhà bà thì bà cũng sắp khôn g chịu nổi.

Nói một câu thì có chuyện gì à?

Hơn nữa, không phải Cố phủ bọn họ cũng có lò sưởi tay hay sao?

Cố phu nhân kiêu ngạo đặt cái lò sưởi tay lên bàn, bà đẩy sấn tới bên cạnh c hén trà đơn sơ. Đoạn, cười hiền lành: “Chiêu Chiêu có thấy lạnh không? Có phải quên mang theo đồ lúc ra khỏi cửa hay không? Đây, Tư di đưa cho co n này.”

Thật ra Tống Sơ Chiêu không lạnh lắm, dù sao nàng đã ở biên quan quen rồ i, lại có thêm nội lực trong thân nên chỉ cần mặc ấm thì sẽ không có vấn đề l ớn. Nàng vừa chuyển tầm mắt đã thấy Cố Phong Giản đưa tay mình vào tro ng ống tay áo dài, thế nên nàng liền đẩy lò sưởi sang, nói: “Thật ra con cũng còn tốt lắm. Cố Ngũ lang, ngươi có cần không?”

Nụ cười trên môi Cố phu nhân bỗng cứng đờ, còn Cố Phong Giản thì cúi đầ u cười thành tiếng. Mới vừa rồi hắn chỉ tùy ý tìm cớ mà thôi. Hắn thuận tay nhận lấy cái lò, gật đầu nói: “Đa tạ Tống cô nương.”

Tống Sơ Chiêu phất tay: “Đâu có gì, đâu có gì.”

Cố phu nhân: “……” Thôi được rồi, bà không cần tham gia vào cuộc vui nà y nữa.

Cố phu nhân chọn những lời khác để trò chuyện với Tống Sơ Chiêu. Bà hỏi rất nhiều chuyện về tình hình gần đây của Hạ Uyển, cũng như sở thích của

Hạ Uyển, xem như là lời nhắc nhở cho Cố Phong Giản, làm cho hắn cẩn thận ghi nhớ trong lòng, đừng phạm sai lầm ở lần đầu tiên gặp mặt.

Thật ra trong lòng bà cũng biết rõ rằng Hạ Uyển là người rộng lượng thoải mái, tuyệt đối sẽ không chán ghét nhi tử mình.

Mấy người đương trò chuyện vui vẻ thì có một người chen vào nói: "Đã lâu không thấy mẫu thân cười vui vẻ đến như thế."

Cố phu nhân xoay đầu nhìn lại, bà nói: "Trước giờ con chỉ biết làm ta bực bội, tự nhiên không nhìn thấy rồi."

Cố Tứ lang chắp tay thi lễ với Tống Sơ Chiêu, hắn chào hỏi với nụ cười tươi sáng, bên cạnh hắn còn có một nam tử trung niên cao lớn. Tống Sơ Chiêu vội vàng đứng lên, thi lễ với hai người.

Cố Quốc công vẫn còn mặc bộ triều phục, vừa nhìn thấy đã biết ông mới trở về từ quan thự*.

**Quan thự (官署): Nơi quan lại làm việc (hiện nay gọi là công sở).*

Mấy ngày gần đây ông cứ bị phu nhân khiển trách, nói ông hay xụ mặt, nếu gặp Tống Sơ Chiêu sợ rằng tiểu cô nương sẽ bị dọa đến mức sợ hãi.

Cố Quốc công nhớ kỹ việc này nên cố gắng làm dịu đi biểu cảm của mình. Ông kéo ra một nụ cười thật tươi, nói: "Đây là Tống Tam nương đúng không."

Tống Sơ Chiêu thấy đột nhiên ông ấy nở nụ cười dữ tợn thì da đầu nàng tê dại, cũng may nàng biết tính tình của Cố Quốc công nên cũng khéo léo đáp lại: "Là vãn bối, Cố thúc."

Cố Quốc công rất vừa lòng, ông nghĩ hồi nãy nhất định mình đã làm không tồi. Ông vuốt râu, nói: “Mau ngồi, không cần đa lễ. Tứ lang, con đi hỏi thăm xem vì sao người còn chưa tới. Đừng để mọi người chờ lâu.”

Tống Sơ Chiêu ngồi xuống, nhưng trong lòng lại nói nếu như không biết thì không đoán được rằng người được mọi người đón tiếp hôm nay là phụ mẫu của nàng.

Cái bàn lập tức đầy người.

Tống Sơ Chiêu lẫn trong người Cố gia, nàng có cảm giác hòa hợp kỳ lạ. Dù sao thì…

Nàng đã từng tâm sự với mấy người này vào đêm khuya.

Chỉ là bức tranh chỗ này có chỗ kỳ lạ, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu cũng không phát hiện ra chỗ nào không đúng.

Cảm giác không yên này, khi Tống lão phu nhân xuất hiện, cuối cùng cũng làm cho nàng hiểu ra.

Lúc này nàng…
nàng vẫn là người Tống gia mà! Làm sao lại thành ở cùng với Cố Phong Giản rồi?

Tống lão phu nhân ngồi kiệu tới đây, sắc mặt vẫn xanh xao ốm yếu, nước da còn kém hơn rất nhiều so với lúc Tống Sơ Chiêu mới trở về kinh. Có thể thấy gần đây Tống gia quả thực gặp rất nhiều phiền phức.

Cùng đi với bà còn có một nhà Tống tam lão gia.

Đại ca – người Tống Sơ Chiêu vẫn chưa gặp mặt –

cũng tới đây, đối phương lớn hơn so với Tống Sơ Chiêu năm sáu tuổi, Tống Sơ Chiêu hoàn toàn không thân với hắn. Thế mà lại không thấy Tống Thi Văn đâu.

Hai bên nhìn thấy lẫn nhau, Tống lão phu nhân lại làm ngơ, xoay đầu đi làm như không thấy. Khóe miệng Tống Sơ Chiêu giật giật, thật ra nàng cũng không muốn tới đó.

Lúc nàng còn do dự, đột nhiên Cố Phong Giản nói: “Tống cô nương, cô nương đợi lâu như vậy thì có đói bụng không? Kêu Xuân Đông đi mua mì cho cô nương trước đi.”

Không đợi Tống Sơ Chiêu trả lời, Xuân Đông đã chạy ra ngoài.

Chạy nhanh như đi ăn trộm.

Cố Tứ lang không ngại chỗ này, hắn cười nhạo: “Mỗi lần trước khi Tống tướng quân về kinh thăm người thân cũng không thấy người Tống gia tới cổng thành đón tiếp, đều chờ ở trong phủ. Lúc này thì như thế nào? Sợ người khác nhanh chân hơn hay sợ Tống tướng quân không nghe thấy mấy câu tố cáo của mình? Làm sao nhiệt tình như thế kia.”

Tống Sơ Chiêu hừ một tiếng. Nếu muốn tố cáo thì nàng cũng sẽ không sao. Nàng vẫn còn ngoại tổ phụ với Phó thúc, chưa kể đến tài ăn nói của Cố Ngũ lang còn tốt hơn với bọn họ nhiều.

Hơn nữa người nhà của quan trên còn ở đây, khẳng định phụ thân sẽ muốn nói chuyện với Cố Quốc công trước.

Cố thúc, thật tốt khi người tới.

Cố phu nhân nói: “Tứ lang, không bằng con cũng đi mua chén mì cho mình

đi?”

Cố Tứ lang ngoan ngoãn nói: “Con không đói bụng.”

May mắn thay, chưa kịp nói vài câu, xe ngựa của Tống Quảng Uyên và Hạ Uyển đã xuất hiện khi trời sắp tối.

Xe ngựa dừng ở cổng thành để nhận sự sắp xếp, Hạ Uyển đi ra ngoài trước.

“Nương!” Tống Sơ Chiêu phóng như bay tiến lên, nàng nắm chặt cánh tay c ủa bà, vui vẻ kêu lên, “Nương, Chiêu Chiêu rất nhớ người đó!”

Hạ Uyển giơ tay định đánh nàng, Tống Sơ Chiêu rụt cổ trốn, đáng thương n hìn về phía bà.

Cuối cùng bà cũng không đánh tiếp, Hạ Uyển giả vờ tức giận nói: “Đã kêu con đùng chạy lung tung rồi. Chỉ biết làm nương lo lắng.”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu nói: “Không có lần sau.” Nàng đã nhìn rõ bộ mặt th ật của Tống lão phu nhân rồi.

Hạ Uyển: “Con còn ngụy biện, chờ ta trở về sẽ dạy dỗ lại con.”

Cố phu nhân kích động, bà tiến lên nói: “Hạ Uyển muội muội của ta!”

Hạ Uyển còn trẻ hơn Cố phu nhân rất nhiều, thật ra chỉ vừa mới hơn ba mư ơi tuổi. Cố phu nhân nhìn phụ nhân ăn mặc giản dị trước mặt, bà cảm thấy n àng ấy không khác mấy so với lúc rời đi trước đây –
Vẫn là đóa hoa hải đường đang nở rộ, mùi thơm tao nhã, vừa thấy đã làm l òng người ta vui mừng.

Hạ Uyển cũng cảm động khi thấy bà, không ngờ Cố phu nhân lại ra đây đón

mình. Trong nháy mắt, bà bỏ Tống Sơ Chiêu sang một bên rồi bắt lấy Cố p hu nhân kêu lên: “Tư tỷ tỷ!”

Hai người đã nhiều năm không thấy nhau, nay vừa thấy mặt nhưng lại khôn g hề xa lạ. Họ nắm tay nhau và nhìn nhau rớm lệ.

Tống Sơ Chiêu nhìn đôi bàn tay trống trơn của mình, nàng không thể tin đư ợc, trái tim nàng đau nhói một chút.

Cố phu nhân tỉ mỉ đánh giá bộ dáng của muội muội mình, bà cười đến híp c ả mắt, rồi lại nhanh chóng kéo Cố Phong Giản tới, nói: “Mau nhìn xem, đây là Ngũ lang nhà ta, muội xem xem có hài lòng hay không!”

Cố Phong Giản bước lên, hắn hất tay áo, làm lễ vái chào Tống phu nhân: “ Vãn bối Cố Phong Giản, trong nhà đứng hàng thứ năm. Ra mắt Tống phu n hân.”

Hạ Uyển nghiêm túc đánh giá hắn một lần. Cảm thấy công tử trước mặt vừa tự nhiên hào phóng, lại khiêm tốn lễ phép, dù cho khí phách hay là diện mạ o đều tốt vô cùng, thì bà khen chân thành: “Thật là một người tuấn tú!”

Cố phu nhân tự hào nói: “Muội cứ ra ngoài hỏi thăm thử xem, Ngũ lang nhà ta là người thích đọc sách, thanh danh trong sạch, lại hòa ái lịch sự, sẽ khôn g làm muội thất vọng đâu.”

Hạ Uyển: “Đương nhiên muội tin tưởng vào đứa trẻ được tỷ tỷ dạy dỗ rồi.”

Bà hiểu được một người như Cố Phong Giản tất nhiên là một trong những l ang quân được hoan nghênh nhất ở kinh thành. Chỉ bằng dung mạo của đối phương chỉ sợ có thể làm vô số nữ tử ái mộ. Huống chi còn có phong thái n ho nhã, đúng thật là làm người ta mê mẩn.

Chiêu Chiêu nhà bọn họ…
Chiêu Chiêu cũng rất tốt, nhưng mà tính tình hai người khác nhau, thậm chí là chênh lệch quá lớn.

Hạ Uyển hơi lo lắng. Cố Ngũ lang ưu tú như vậy, bà sợ sau này hai người k hông hợp nhau. Dường như Cố phu nhân nhìn ra nỗi băn khoăn của bà ấy, b à giữ bà ấy lại nói: “Thật đúng là duyên số, Chiêu Chiêu của muội từng cứu Ngũ lang nhà ta. Hai người bọn họ…”

Cố phu nhân liếc mắt nhìn xung quanh, bà kiềm nén lại cảm xúc của mình v à nói: “Chờ trở về ta sẽ nói cho muội!”

Hạ Uyển kinh ngạc: “Còn có chuyện như vậy? Tại sao ngay cả muội cũng k hông biết?”

Tống Sơ Chiêu thầm nói, ngay cả chính nàng lúc trước còn không hiểu đượ c cơ mà!

Cố phu nhân nói: “Ngũ lang nhà ta là người có sao nói vậy, muội kêu Ngũ l ang tự nói đi.”

Cố Phong Giản nhìn Tống Sơ Chiêu, hắn cười nói: “Tống Tam nương là ng ười hồn nhiên mơ mộng, có khả năng phán đoán tốt, dám làm dám chịu và c ó tinh thần hào hiệp hiếm thấy ở những nữ tử trong kinh thành…”

Mặt Tống Sơ Chiêu đỏ bừng, xua tay ngắt lời nói: “Đủ rồi, đủ rồi! Mọi ngư ời đừng giễu cợt ta được không? Ngũ lang! Ngươi không có chuyện gì khác để nói sao!”

Cố Phong Giản cười nhẹ.

Hạ Uyển thấy hai người bọn họ thật sự quen thuộc với nhau, lúc đối mặt nh

au còn có sự ăn ý giấu đầu lòi đuôi thì bà hiểu được quan hệ giữa hai người không phải cạn. Trong lúc nhất thời, bà vừa than thở đúng là duyên phận, đ ồng thời lại cảm thấy vui mừng.

Cũng hên là đối tượng thành thân của Tống Sơ Chiêu là Cố Phong Giản, nế u không thì lần này nó trở về sợ là đã quậy đến mức long trời lở đất.

Thấy mình bị bỏ quên, Cố Tứ lang chỉ có thể vuốt mũi mình rồi chủ động ti ến lên nói trong việc bị ghét bỏ: “Vãn bối ra mắt Tống phu nhân!”

Cố phu nhân được hắn nhắc nhở thì lúc này bà mới nhớ tới việc mình còn c ó cả gia đình đi theo, thế nên bà vội cười giới thiệu: “Xem này. Đây là Tứ la ng nhà tỷ, còn đây là lang quân của tỷ.”

Tống tướng quân đang đưa công vụ cho tướng sĩ thủ thành, thấy thấp thoán g Cố Quốc công thì ông hoảng sợ, vội vàng nhảy xuống xe ngựa rồi đi nhan h lại đây, được sủng ái mà lo sợ nói: “Cố Quốc công! Cố phu nhân!”

Mấy người mỉm cười và trò chuyện với nhau.

Tống Sơ Chiêu kêu: “Cha!” [1]

Tống Quảng Uyên nhìn nàng, ông hỏi: “Con có ngoan không đó?”

Tống Sơ Chiêu: “Thật sự rất nghe lời!”

Tống Quảng Uyên gật đầu, cười nói: “Xem ra thật sự không tồi, còn mập lê n một ít.”

Tống Sơ Chiêu và Cố Phong Giản cùng trầm mặc.

…….

Chú thích

[1] Xưng hô này do tác giả ghi là Cha (Đa- 爹) chứ không phải do mình nhầm lẫn. Giống như một cách Tống Sơ Chiêu xưng hô với phụ thân mình. Các nhân vật khác vẫn có lúc xưng hô phụ thân (父亲) bình thường. Nên nếu các bạn thấy chỗ nào hoặc ai xưng hô cha/mẹ thì do chủ ý của tác giả, không phải do mình thay từ.

------oOo------

Chương 51: Phụ tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor + Beta: Basic Needs

Mấy người trò chuyện rất vui vẻ, cho đến khi Tống tam gia dìu Tống lão ph u nhân tới, khung cảnh bỗng trở nên yên tĩnh.

Tống lão phu nhân run rẩy vươn tay, bà nắm lấy tay Tống Quảng Uyên, rơ m rớm nước mắt nói: “Quảng Uyên, rốt cuộc con cũng trở lại! Nếu như con không trở lại…”

Tống Quảng Uyên: “Mẫu thân, không phải năm trước con vừa mới trở về h ay sao?”

Tống lão phu nhân: “Cơ thể này của ta càng ngày càng xấu đi đây.”

Tống Quảng Uyên không vừa ý nhìn về phía Tống tam gia: “Tam đệ, nếu th ân thể mẫu thân không tốt thì sao ngươi lại đưa bà ấy đến đây để trúng gió c hứ?”

Tống tam lão gia cười nói: “Lâu rồi mẫu thân không thấy ca nên rất nhớ ca. Dẫu sao cũng là người một nhà, là máu mủ tình thâm, ta cũng không ngăn đ ược đâu.”

Tống Quảng Uyên đi một vòng, ông hỏi: “Nếu như mọi người đều tới thì N hị nương đâu?”

Tống lão phu nhân nói bằng giọng âm dương quái khí: “Chuyện này con nê n hỏi Tam nương của con mới phải.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Con đâu biết đâu.”

Hạ Uyển cho rằng nàng nói mát nên nói: “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Con thật sự không biết mà.” Tống Sơ Chiêu nói, “Gần đây con ở trong nhà của ngoại tổ phụ, bọn họ lại không nói cho con biết đã xảy ra cái gì.”

Lúc nàng nói ra câu này còn không quên lén nhìn sắc mặt của Hạ Uyển. Th ấy mẫu thân không lộ ra vẻ khác thường gì thì nàng mới âm thầm thở nhẹ m ột hơi.

Hạ Uyển nói: “Tuổi của cha nương cũng lớn, lúc trẻ cũng từng bị thương, c on đừng cho bọn họ thêm rắc rối.”

Tống Sơ Chiêu vặn các ngón tay của mình vào nhau, nàng tủi thân nói: “Th ật sự con không có đâu. Sao người luôn nói con phiền toái thế?”

Cố phu nhân vội nói: “Muội cũng đừng la con bé, Chiêu Chiêu thật sự rất n goan lại thông minh nhạy bén, còn ăn không ít đau khổ khi ở kinh thành mộ t mình. Muội là sanh mẫu*, nên đau lòng vì nó mới đúng.”

**Sanh mẫu: mẹ ruột.*

Hạ Uyển thật sự hiểu rất rõ về Tống Sơ Chiêu, bà nói: “Muội lại nghĩ nó sợ muội la vụ lẻn đi mất cho nên mới bày ra bộ mặt đáng thương ra trước.”

Cố phu nhân: “Tại sao lại phải lẻn đi?”

Hạ Uyển chỉ vào cái trán Tống Sơ Chiêu nói: “Tự tỷ hỏi nó một chút. Tự cho là thông minh, suýt nữa thì té lộn nhào.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Dù sao con cũng có ý tốt mà. Con đã biết sai rồi.”

Tống lão phu nhân nghe nàng nói thì sắc mặt bà ta không tốt, nói: “Nhiều ngày không về nhà, ngay cả nhị tỷ mình bị bệnh cũng không biết, còn nói thản nhiên như vậy.”

Hạ Uyển không nói chuyện, Cố phu nhân không vui nên dùng sức ho khan hai tiếng. Tống lão phu nhân không dám nói thêm với nàng nữa.

Tống Quảng Uyên hết cách: “Mẫu thân. Hạ tướng quân chỉ có một người ngoại tôn nữ là Chiêu Chiêu, nhiều năm nay con bé không về thì ghé thăm cũng là chuyện hợp lý. Vì nó còn nhỏ nên không chu toàn việc bên Tống gia, người cũng đừng nên tranh cãi vì chuyện này.”

Vốn dĩ Tống Quảng Uyên muốn hỏi thăm sức khỏe Tống lão phu nhân thế nào, nhưng ông lại cảm thấy trong tình huống này thì dù có hỏi thì chỉ có thể thu được một cái đáp án –
bị Chiêu Chiêu làm cho tức chết. Thế nên ông dứt khoát không hỏi.

Tống lão phu nhân đợi hồi lâu lại thấy nhi tử mình trước sau yên lặng thì bà rất tức giận.

Cái tên gầu gỗ này, vì sao bà có thể nuôi dạy một đứa nhi tử chất phát như vậy?!

Cũng may là lúc này lại có một người Kim Ngô Vệ cưỡi ngựa như bay về phía cửa thành. Mọi người vừa thấy thì biết rằng hắn là người trong cung được phái đến.

Vị Kim Ngô Vệ kia ôm quyền ở trên lưng ngựa, nói: “Bệ hạ truyền khẩu dụ , nói Tống tướng quân và Tống phu nhân đã lên đường mấy ngày liền, mệt nhọc trên xe nên không cần vội vàng đi vào cung báo cáo công tác. Tạm thờ i về nhà nghỉ ngơi một lát, có thể tùy ý chọn một ngày vào cung.”

Tống Quảng Uyên đơn giản đáp lễ: “Tạ bệ hạ săn sóc.”

Vị quan kia ghìm dây cương, hắn cười nói: “Trên người hạ quan còn có việ c quan trọng nên đi trước. Nếu như Tống tướng quân có chuyện gì muốn ph ân phó thì có thể tìm tướng sĩ Kim Ngô Vệ của ta giúp đỡ.”

Tống Quảng Uyên: “Làm phiền rồi!”

Người này cho ngựa đạp vài bước nhưng chưa rời đi, hắn nói: “Mới vừa rồi hạ quan đi ngang qua Hạ phủ, nghe nói Hạ Công vốn định tới cửa thành tiế p đón Tống phu nhân nào ngờ khí huyết thay đổi, đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Nay Hạ Công đang nằm nghỉ ngơi ở trong nhà, có lẽ bị bệnh khá nghiêm tr ọng.”

Trong lòng Tống Sơ Chiêu thầm nghĩ bệnh của ngoại tổ phụ đến cũng thật đ úng lúc thật! Lúc nàng ra khỏi cửa thì lão gia tử còn có thể nhảy cao đến ba thước.

Nàng lại liếc mắt nhìn về mẫu thân mình, phát hiện rằng bà không lo lắng d ù chỉ một chút thì nàng hiểu rõ, thì ra ngoại tổ phụ lại là kẻ phạm tội này nh iều năm.

Tống Quảng Uyên vội nói: “Nhạc phụ bị bệnh sao? Ta sẽ ghé thăm, đa tạ tư ớng sĩ đã báo cho.”

Vị tướng sĩ kia rời đi để lại đoàn người Tống lão phu nhân mặt đen như tha n.

Cố phu nhân nhịn cười : “Tống tướng quân, nếu như không phiền thì ta mu ốn đi trước với Hạ Uyển muội muội một đoạn. Ta có rất nhiều chuyện riêng cần nói với muội ấy.”

Tống tướng quân gật đầu. Cố phu nhân lập tức lôi kéo Hạ Uyển đi về phía Hạ phủ, lúc đi còn không quên mang theo Tống Sơ Chiêu.

Tống lão phu nhân lo lắng nói: “Ta tự mình tới cửa thành để đón con, còn c on, con con lại muốn đi chào hỏi người nhà bên kia trước?”

Tống Quảng Uyên buồn cười, ông biết rất rõ tính cách của mẫu thân mình, hôm nay tự mình đến đây đón ông đã là chuyện lạ. Trên mặt giả bộ tỏ vẻ sầ u khổ, ông nói: “Mẫu thân, Hạ tướng quân đã bệnh nặng nằm trên giường, mà ông ấy vừa là nhạc phụ của con, lại có ơn tri ngộ nên nếu như con khôn g đi thăm thì đúng là thiếu lễ độ. Con mới vừa trở lại kinh thành, sao có thể trở thành đầu đề câu chuyện của người ta? Mẫu thân rộng lượng, làm người thua thiệt rồi.”

Nói xong lại nói về phía Tống Tam gia: “Tam đệ, trước tiên đệ cứ dẫn mẫu t hân về. Đệ cũng cởi áo ngoài đưa cho mẫu thân đi, đừng để cho người nhiễ m gió lạnh. Lần sau đừng làm ẩu như thế nữa.”

Cả người Tống lão phu nhân mềm nhũn, bà dựa người vào Tống tam gia, su y yếu ho khan: “Mẫu thân cũng bị bệnh. Mẫu thân đã bệnh lâu rồi nhưng m à con không biết mà thôi. Hơn nữa, cho dù con không quan tâm đến ta thì c ũng phải nhớ đến Tống Thi Văn chứ.”

Mặt Tống Quảng Uyên lộ vẻ khó xử, một lát sau tựa như rốt cuộc nghĩ ra bi ện pháp, ông nói: “Xem ra bệnh của Hạ tướng quân nặng hơn một chút. Mẫ u thân, Hạ tướng quân có mối quan hệ rộng rãi ở kinh thành, có lẽ sẽ quan b iết không ít danh y. Để con đi gặp Hạ tướng quân, xin ông ấy cho con mượn

một vị tiên sinh để tới phủ ta xem bệnh cho người, cũng coi như là một công đôi việc, người thấy như thế nào?”

Tống lão phu nhân còn muốn thấy như thế nào? Bà thấy mình đã bị nhi tử ruột của mình làm cho tức chết.

Tống Quảng Uyên quay đầu về phía Tống tam gia, cũng không phải là sắc mặt tốt gì, ông bày ra khí thế của huynh trưởng mà nói: “Tam đệ, đệ còn thất thần cái gì? Hay là muốn mẫu thân đứng bên ngoài bị ảnh hưởng đến sức khỏe theo? Còn không mau đưa người trở về? Ta sẽ mau trở về, có chuyện gì thì chờ ta về nhà rồi hẵng nói.”

Tống Tam lão gia vạn lần không nghĩ đến việc mình sẽ bị đại ca chặn kín lối, không còn đường nào để nói. Thấy nam tử này trước giờ luôn lặng lẽ, sẽ không hay nói, thậm chí cũng không ngỗ nghịch với mẫu thân, thì ông ta đã phỏng đoán rằng có lẽ do trước đó Hạ Uyển đã xúi giục đại ca, trong lòng ông ta hậm hực. Sau khi im lặng
chịu mắng, ông ta chỉ có thể nhận tội oan, làm bộ muốn đỡ Tống lão phu nhân trở về.

Tống lão phu nhân bắt đầu dở chứng, trong miệng bà ta không ngừng lẩm bẩm: “Làm sao có thể thành như vậy? Ta chính là mẫu thân của ngươi đó.”

Tống Quảng Uyên vẫn quan tâm tới Tống Thi Văn, dù sao đó cũng là nữ nhi ruột của ông.

Khi đến gần kinh thành, ông thường xuyên cử người vào trong kinh thành để hỏi thăm và thuận tiện truyền tin tức, nhưng sau nhiều lần đưa tin, ông vẫn không hề nghe được tin Tống Thi Văn bị bệnh. Vì để ổn thỏa, ông đã dặn dò thủ hạ của mình mời một vài vị đại phu nổi danh đến Tống phủ khám bệnh. Trước tiên ông sẽ đi cùng với Hạ Uyển để chào hỏi Hạ Công. Nếu như thật sự có chuyện gì thì ông sẽ gấp gáp trở về.

Người Cố gia đều đi cả rồi nhưng Cố Quốc công còn chưa đi, ông vẫn chờ t ại chỗ. Ban đầu ông muốn thuận tiện kéo Tống Quảng Uyên đi khi ông ấy k hông khoái thác được, ai dè đối phương không cần đến sự giúp đỡ của ông.

Hai vị trung niên nam tử gật đầu kín đáo với nhau như một lời chào, rồi són g vai nhau đi về phía trước.

Tống Quảng Uyên nói: “Hôm nay hồi kinh lại không nghĩ Quốc công lại tới đây đến đón chào. Tống mỗ thật sự hoảng sợ.”

Cố Quốc công nói: “Đều là thông gia, cần gì nói xa lạ như thế? Là chuyết ki nh* vẫn luôn muốn gặp tôn phu nhân một lần, ta thì nhàn rỗi không có việc gì nên cũng tới đây đợi thôi.”

**Chuyết kinh: Đồng nghĩa với nương tử, xem rõ hơn ở chú thích [1].*

Tống Quảng Uyên: “Mấy năm trước hồi kinh, ta chưa kịp tiếp đón hai vị cô ng tử ở phủ Quốc công, nay vừa thấy vậy mà bọn họ đã lớn như vậy rồi. Mộ t văn một võ xuất sắc như thế, đều là rồng trong loài người.”

Cố Quốc công khích lệ nói: “Hai vị thiên kim ở nhà Tống tướng quân cũng trổ mã thật duyên dáng yêu kiều.”

Tống Quảng Uyên thở dài: “Nhắc đến lại làm ta lo lắng. Chuyện hôn sự của Chiêu Chiêu nay đã ổn định thì ta cũng có thể yên tâm. Thế nhưng lại khôn g biết sắp xếp thế nào cho Nhị nương nhà ta. Đúng rồi, Tứ lang nhà ông đã có hôn phối chưa?”

Cố Quốc công trầm ngâm một lát rồi nghiêm túc nói: “Tuy tuổi tác Tứ lang nhà ta đã không còn nhỏ nhưng ngày thường nó làm việc càn rỡ, không có s ự trói buộc gì cả, thế nên ta cũng không trông coi nó được, trước mắt cứ để

nó ung dung tự lại một lúc. Nếu như giờ lại ép nó thành thân, sợ sẽ làm hại cô nương nhà người ta.”

Tống Quảng Uyên: “……” Không biết có phải ông có ảo giác hay không m à ông cảm thấy hình như Cố Quốc công rất sợ hãi trước đề tài này.

Ở phía trước, Hạ Uyển đang nói với Cố phu nhân về nguyên nhân hậu quả v ì sao Tống Sơ Chiêu lại phải quay về kinh thành. Nhắc tới lại làm bà bực mì nh nên hung dữ trừng mắt một cái về phía Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu chột dạ, chủ động lùi lại đi sau hai người, tránh cho việc nư ơng chướng mắt nàng.

Cố Phong Giản cũng đi lùi xuống đến bên cạnh nàng, cùng nói nhỏ với nàn g.

Trang sức bằng ngọc mà hắn nhờ Liệt Thủy sửa chữa lần trước đã được sửa lại, nhưng do chỗ hỏng không dễ sửa nên cuối cùng khi sửa nó, nàng ấy đã t hay đổi nó trên diện rộng. Liệt Thủy bỏ thêm một ít ngọc tốt vào rồi mài giũ a lại, làm cho chúng thành một chuỗi hồ lô to nhỏ khác nhau bằng ngọc. Có cái thì nhỏ nhắn, xinh xắn vừa béo ú, thậm chí còn đáng yêu hơn cái hồ lô l úc trước.

Tống Sơ Chiêu nhận lấy, nàng vui mừng nói: “Quoaaa, cái này cũng thật sự khéo quá! Sư tỷ Liệt Thủy thật sự lợi hại!”

Cố Phong Giản nói: “Tay nghề của sư tỷ tốt lắm. Ta đã nói với tỷ ấy là nàng rất thích thứ này thế nên tỷ ấy dùng cả tấm lòng mình để sửa đấy.”

Tống Sơ Chiêu im lặng một chút rồi nàng ngượng ngùng nói: “Ta nói thật n gươi đừng nóng giận nha, thật ra lúc trước ta cũng không thật sự thích nó.”

“Ta biết.” Cố Phong Giản nói, “Nhưng mà nàng cũng không nói cho ta biết nàng thích đồ như thế này, chỉ có khen qua cái này thôi.”

Tống Sơ Chiêu giơ lên cái hồ lô bằng ngọc trong tay, nàng cười nói: “Hiện t ại ta thật sự thích nó rồi! Sau này ta nhất định sẽ luôn mang nó trên người!”

Cố Phong Giản cười nói: “Nàng thích là tốt rồi.”

Cố phu nhân kéo lấy Hạ Uyển, sau khi nghe muội muội mình tự thuật xong thì bà dở khóc dở cười nói: “Thì ra là thế, thế nên ta mới nói làm sao chỉ có mình Chiêu Chiêu trở về. Sợ là trong thư không viết rõ làm cho hai người c ác ngươi không hiểu được. Không ngờ trong đó còn có ẩn tình như vậy. Kh ông biết rốt cuộc Tống lão phu nhân đang suy nghĩ cái gì? Làm cho trong n goài Cố gia ta trở thành người có lỗi.”

Hạ Uyển nói: “Chắc là sợ muội ngăn cản, cho rằng tướng quân đã trở lại thì có thể giải quyết chuyện này.”

“Tính tình bà ta như vậy nên cũng cho rằng muội cũng điêu ngoa.” Cố phu nhân nói, “Phóng mắt ra khắp kinh thành cũng không có mấy ai như vậy đâ u. Thay vì phòng người ngoài không bằng bà ta nên phòng chính mình thì h ơn.”

Hạ Uyển quay đầu lại nhìn thoáng qua Tống Sơ Chiêu, nói: “Ban đầu muội còn lo lắng con bé sẽ không quen với người Tống gia, té ra là đi đến Hạ phủ . Ngược lại cũng là điều tốt.”

Cố phu nhân: “Muội nghĩ rằng có thể dọn ra thật bình yên sao? Là do Phó T ướng quân tự mình dẫn theo binh lính mới có thể lãnh người ra được.”

Hạ Uyển chưa bao giờ ở lại trong Tống phủ, chỉ có một lần cho Tống Sơ Ch iêu trở về thì đã để lại ấn tượng không tốt. Hay lại nghe thấy chuyện này, bà

cảm thấy sao Tống gia giống với cái động ma quái.

Hạ Uyển hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì khi nó ở Tống gia? Còn lời bọn họ nói h ồi nãy nữa, Tống Nhị nương bị làm sao thế?”

“Muội đừng nhắc tới Tống Nhị nương, lần này Chiêu Chiêu thật sự bị oan đ ến mức hoảng sợ. Lúc đó Ngũ lang cũng ở đấy nên đã nói hết mọi chuyện v ới ta rồi.” Cố phu nhân than thở, “Tống Nhị nương đó cho rằng Chiêu Chiê u là ma quỷ, muốn tìm đạo sĩ để trừ tà. Cho đến khi tìm được sư tỷ của Ngũ lang ở nơi nào thì lại tự dọa mình đến mức ngã bệnh.”

Hạ Uyển nghẹn họng, bà nhìn Cố phu nhân trân trối, nói: “Cái gì? Chiêu Ch iêu là quỷ?”

Cố phu nhân: “Đúng vậy! Không biết đến tột cùng Tống lão phu nhân đã dạ y Tống Nhị nương cái gì, còn có thể sinh ra ý tưởng hoang đường như vậy, muội nói xem có buồn cười hay không?”

Đúng là Hạ Uyển cười không nổi.

“Tống gia muội đang hỗn loạn một đống. Lần này Tống tướng quân trở về, nếu hắn muốn nhúng tay vào thì thật sự nên quản lý lại chuyện này. Nhưng mà muội muội này, muội trăm vạn lần đừng đụng đến việc này.” Cố phu nh ân nói nhỏ, “Lần này muội định ở lại đây bao lâu? Tống lão phu nhân cũng không phải là người dễ đối phó, muội phải lên kế hoạch cho tốt.”

Hạ Uyển thất thần một lát, nói: “Sẽ không lâu lắm.”

Cố phu nhân thở dài: “Thật ra ta hy vọng muội có thể ở lâu một chút. Muội không biết đâu, từ sau khi muội đi rồi, ta không gặp được ai có thể nói chuy ện hợp với ta giống như muội vậy. Nhưng nếu như muội ở lại sẽ bị uất ức th ì ta lại cảm thấy không đáng giá chút nào.”

Hạ Uyển nói: “Vẫn sẽ ở lại một thời gian.”

“Vậy là tốt rồi.” Cố phu nhân nói, “Muội có thể tới trong phủ của Hạ Công, cũng có thể tới phủ ta ở lại một thời gian. Ta phải thương lượng thật tốt với muội một chút chuyện hôn sự của hai đứa nhỏ.”

Hạ Uyển khẽ cười.

Cố Tứ lang cảm thấy mình thật xấu hổ. Hắn chỉ đi về phía trước thôi, thế m à mẫu thân lại trừng mắt với hắn, ám chỉ hắn không thể nghe lén.

Lúc tụt lại phía sau thôi thì Ngũ đệ cũng trừng mắt với hắn, ám chỉ hắn đừn g chặn ngang đường, chắn ngay giữa hai người bọn họ.

Cho nên hắn chỉ có thể giống như một đứa trẻ đáng thương đi theo đằng xa bốn người kia, nhìn bọn họ có đôi có cặp, thân thiết với nhau. Thậm chí còn thấy Ngũ đệ mình lén nhét đồ vào trong tay Tống cô nương.

Thật lòng mà nói, hắn có đệ đệ lâu như vậy mà còn không nhận được quà gì từ tay hắn. Làm ca ca như hắn đây thật khổ sở.

Cũng may là phụ thân hắn đã đuổi kịp tới phía sau, Cố Tứ lang liền dừng b ước, treo lên vẻ mặt tươi cười chờ đợi, muốn đi theo làm tiểu tùy tùng của Cố Quốc công. Thế mà Cố Quốc công trông thấy hắn cũng hung dữ trừng m ắt, ý bảo hắn tránh ra.

Cố Tứ lang: “??”

Không phải con là con cháu Cố gia sao?

Rốt cuộc cũng đã tới Hạ phủ.

Cố phu nhân không muốn quấy rầy sự đoàn tụ của một nhà bọn họ, nên khi đến giao lộ phía trước thì bà đã tách ra với Hạ Uyển.

Hạ Uyển nhận được sự cổ vũ của Tống Sơ Chiêu thì mới phát giác được nữ nhi mình thật sự đã trưởng thành, cũng nắm lấy tay đối phương.

Nô bộc canh giữ ở cửa thấy Hạ Uyển xuất hiện thì mắt bỗng đỏ lên, hắn kêu lên với sự luống cuống: “Cô nương!”

Một tiếng cô nương này của hắn được dùng để kêu Hạ Uyển. Nhưng mà nay Hạ Uyển đã không còn là cô nương.

Hạ phủ vẫn không có tiểu bối trẻ tuổi, mà mấy người nô bộc cũng lo lắng khi kêu sẽ làm cho Hạ Công tức cảnh sinh tình nên mười mấy năm trôi qua cũng không đổi cách xưng hô, chỉ gọi Hạ Công là lão gia. Sau khi Tống Sơ Chiêu trở về, vì để cho tiện nên mọi người mới gọi là cô nương. Lúc này Hạ Uyển cũng trở về, thì mọi người mới phát hiện có sự rối loạn trong bối phận.

Nô bộc lập tức nói: “Tiểu nh…… Tiểu nhân đi kêu lão gia! Mời mấy vị vào , vào nhà thôi!”

……

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Cảm giác kêu Đại lang [2] rất kỳ quái. Tôi mặc kệ, sẽ không gọi không là Đại lang -. -#

Đừng hiểu lầm, Tống Quảng Uyên có nhân cách rất tốt, chỉ làm bộ hiếu thuận, không có ngỗ nghịch ra bên ngoài mà thôi. Ông ấy cũng không thật sự t

hích Tống lão phu nhân. Truyện này sẽ không có nhân vật vai ác khác xuất hiện. Tôi ghi ra cho mọi người rõ ràng một chút.

……..

Chú thích

[1] Chuyết kinh (拙荆): Cũng có nghĩa là nương tử

Tương truyền vào thời Đông Hán, thê tử của ẩn sĩ Lương Hồng là Mạnh Quang sinh hoạt đơn giản, lấy cành cây Kinh làm trâm cài, vải thô làm váy, Lương Hồng từ đó cũng gọi thê tử thành "Chuyết kinh". Về sau "Chuyết kinh" trở nên phổ biến và trở thành một loại xưng hô khiêm tốn cho thê tử.

Có thể tham khảo thêm ở đây

[2] Ý tác giả nói kỳ quái bởi vì tên Đại Lang (大郎) sẽ nhắc tới Võ Đại Lang trong truyện Thủy Hử, và dung nhan Đại Lang sẽ như thế này. =)))))))

------oOo------

Chương 52: Mẫu tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đoàn người Hạ Uyển lần lượt đi vào trong phủ, Tống Sơ Chiêu gân cổ hô l ớn: “Ngoại tổ phụ!”

Nàng còn chưa đi bao xa đã thấy bóng người. Có thể thấy được đối phương đã chờ ở nơi này từ sớm.

Hạ lão gia mặc một chiếc áo bào màu xám đứng chắp tay sau lưng ở giữa đ ường chính. Đôi mắt đục ngầu của ông dừng trên người Hạ Uyển, con ngươ i chuyển động, ông không biết phải nói gì.

Hạ Uyển thay đổi nét mặt, bà buông Tống Sơ Chiêu ra rồi đi lên trước kêu một tiếng: “Phụ thân.”

Yết hầu Hạ lão gia di chuyển, ông nói bằng giọng khàn khàn: “Đã về rồi.”

Hạ Uyển: “Dạ.”

Hạ lão gia nói: “Đã đi lâu như vậy.”

Hạ Uyển: “Dạ.”

Hạ lão gia hỏi: “Con có trách ta không?”

Hạ Uyển nói: “Không có.”

Hạ lão gia vươn tay về phía bà, Hạ Uyển cười, tiến lên ôm lấy ông.

Phụ tử ôm nhau, Hạ lão gia đưa đôi bàn tay to vỗ nhẹ sau lưng bà, vừa an ủi cũng vừa áy náy. Ông nói: “Vi phụ thật có lỗi với con. Từ khi con đi rồi thì ta mới phát hiện mình đã rất hà khắc với con, muốn bù đắp cho con nhưng c on đã không còn ở đây. Dĩ vãng nghe được lời giận hờn của con mà không nhận ra, đến khi trong nhà chỉ còn lại hai người chúng ta thì ta mới hiểu đư ợc con đã cô đơn như thế nào lúc còn bé.

Hốc mắt Hạ Uyển ướt lên, bà lắc đầu.

Hạ lão gia nói: “Lúc ấy ép con rời đi là tình hình bất đắc dĩ, lúc này con bằn g lòng trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi.”

Hạ phu nhân chạy từ trong viện ra hô: “Uyển Uyển của ta!”

Hạ lão gia miễn cưỡng buông người đó ra, thì đã thấy Hạ phu nhân bay ra n hư một mũi tên, thô bạo ôm lấy Hạ Uyển vào trong lòng mình.

Hạ phu nhân nói: “Con gầy đi, lúc này đã gầy đi. Trước kia sờ trên người co n thì toàn thịt, hiện giờ thì toàn xương là xương.”

Hạ Uyển nghe được thì vừa khóc xong lại cười, bà dùng mu bàn tay lau nướ c mắt nói: “Con gầy chỗ nào? Còn béo lên không ít.”

Hạ phu nhân: “Con nói bậy. Trước kia ta ôm con vào lòng thì nặng trĩu.”

Hạ Uyển: “Đó đã là chuyện bao lâu rồi? Khi đó con vẫn chỉ là một đứa bé.”

Hạ phu nhân khóc ròng: “Lúc này thì con vẫn là một đứa bé!”

Tống Sơ Chiêu đứng ở một bên cười ngây ngô.

Nàng thấy mẫu thân ở trước mặt ngoại tổ mẫu rất ngoan ngoãn nghe lời thì

cảm thấy buồn cười.

Nàng chờ mọi người ổn định lại cảm xúc một lát mới mở miệng nói: “Con muốn ăn cơm. Con đã uống một bụng nước ở cổng thành lúc trưa rồi.”

Hạ lão gia vừa vội vừa đau lòng nói: “Ai da đáng thương cho Chiêu Chiêu. Mau đi vào trong ngồi, mau tiến vào đi. Biết các con tới nên ta cố ý mời hai người đầu bếp lợi hại nhất, đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn rồi.”

Hạ phu nhân phát hiện Hạ Uyển không oán hận gì thì trong lòng bà vô cùng vui mừng. Bà cứ nắm lấy Hạ Uyển không muốn buông tay, kéo nữ nhi ngồi bên cạnh mình.

Lúc này Tống Quảng Uyên mới có cơ hội chào hỏi, ông tiến lên nói: “Tướng quân.”

Hạ lão gia khách khí với ông: “Hiện giờ ta đã không phải là tướng quân, cùng lắm chỉ là một ông lão tầm thường mà thôi. Ngươi có thể gọi tùy ý. Nào, mau ngồi.”

Mọi người không để ý đến vị trí nên chọn một chỗ gần đó mình và ngồi vào bàn.

Tôi tớ bưng chén đũa lại đây, “À, Tống phu nhân……”

Cuối cùng Hạ phu nhân cũng không nhìn chằm chằm mãnh liệt vào Hạ Uyển, lúc này đã phản ứng lại nên bà chỉ vào chính mình nói: “Sau này kêu ta là lão phu nhân, Hạ lão phu nhân! Uyển Uyển đã trở lại! Ha ha!”

Trên mặt mọi người đều có không khí vui mừng. Quản sự cười hỏi một câu: “Hạ lão phu nhân, lúc này đã nên bưng đồ ăn lên chưa?”

Hạ phu nhân nghe thế thì vui mừng, bà gật đầu nói: “Bưng đồ ăn lên đi! Uyển Uyển, các con đói bụng chưa? Ngồi xe ngựa lâu như thế, hẳn là mệt mỏi đúng không?”

Quản sự đi ra thúc giục, rượu và thức ăn đã được bưng lên nhanh chóng. Trên bàn đã bày đầy đĩa, hơi nóng và mùi thơm cùng nhau bốc lên khiến ngón trỏ của Tống Sơ Chiêu động đậy.

Hạ lão gia rót cho mình một ly rượu, đưa về phía Tống Quảng Uyên nói: “Quảng Uyên, ta muốn mời ngươi một ly.”

Tống Quảng Uyên vội vàng giơ ly rượu lên.

Hạ lão gia nhìn ông trong chốc lát, kết quả lời nói đến bên miệng lại trở thành không nói gì, chỉ nhấp một ngụm đem rượu để nuốt xuống sự buồn bực. Ông than thở: “Vốn nghĩ rằng có thật nhiều lời muốn nói với ngươi, nhưng khi thấy ngươi thì ta lại không biết nên nói cái gì.”

Tống Quảng Uyên: “Thuộc hạ đều biết.”

Hạ lão gia chỉ vào ông nói: “Ngươi xem. Ngươi đã không còn là tiểu binh, là thủ hạ của ta nữa, thế mà không thay đổi được thói quen này.”

Tống Quảng Uyên cười nói: “Ít nhiều gì nhờ Hạ Công đề bạt trọng dụng thì mới có Tống mỗ ngày hôm nay. Hạ Công xem ta như con ruột, ta cũng kính Hạ Công một ly.”

Tống Sơ Chiêu nhìn một vòng, giơ tay lên nói: “Các người không có chuyện muốn nói nhưng con thì có, con có thể nói không?”

Hạ phu nhân [1] hỏi: “Chiêu Chiêu muốn nói cái gì đấy?”

Tống Sơ Chiêu dùng hết sức mình nói: “Con muốn cáo trạng!”

Hạ Uyển trực tiếp dùng đũa đánh nàng, ra hiệu cho nàng đừng lộn xộn nữa.

Tống Sơ Chiêu vuốt mu bàn tay mình, nàng nói: “Con thật sự muốn tố cáo! Nếu như con không nói ra thì lúc quay về Tống phủ, bọn họ cũng muốn kiện tụng, đến lúc đó thì con không có một cơ hội nào để khiếu nại cả. Con nói ở chỗ này thì còn có ngoại tổ phụ làm chứng cho con!”

Hạ Công gật đầu: “Ta làm chứng ta làm chứng.”

Hạ Uyển tức giận: “Nào có người vừa mới ngồi vào bàn ăn thì lập tứ nói bậy ở sau lưng nói người ta? Trước kia ta đã dạy con thế nào?”

Tống Quảng Uyên cười nói: “Để con bé nói đi. Nàng xem bộ dáng này của nó kìa, đúng là nhịn đến mức khó chịu.”

Hạ lão gia nói: “Nó bị chèn ép đến hỏng rồi. Con cứ coi như nó nói bậy, tùy tiện nghe một chút, không cần để ở trong lòng.”

Tống Sơ Chiêu: “Sự việc gì cũng có hai mặt. Phụ thân nghe nhiều một chút thì mới có thể phân biệt đúng đến tột cùng ai đúng ai sai. Hơn nữa, hôm nay Tống lão phu nhân đã nhắc tới Tống Nhị nương trước, con cũng bị bà ấy nhắc nhở, thế nên con có chuyện muốn nói.”

Biểu cảm của Tống Quảng Uyên nghiêm túc hẳn lên, ông hỏi: “Mẫu thân nói Nhị Nương bị bệnh, cuối cùng thì chuyện như thế nào? Con làm ầm ĩ không thoải mái với nó?”

Hạ Uyển dứt khoát cúi đầu ăn cơm.

Tống Sơ Chiêu chạy đến bên người Tống Quảng Uyên, nàng nói: “Con khô

ng có tranh cãi gì với nàng ta. Con đã dọn ra ngoài rồi mà nàng ta có chủ độ ng đưa ra yêu cầu muốn con lên núi Thiếu Lăng. Con đi thì kết quả là nàng ta muốn kêu đạo sĩ trên núi bắt con, nào biết được rừng trên núi rất dày đặc nên khi nàng ta tiến vào thì không ra được, còn tự dọa cho mình sợ hãi. Con với tiểu Huyện chúa cùng nhau đi vào rừng cứu nàng ta, nào ngờ còn rớt x uống hố."

"Cái gì? Tìm đạo sĩ trên núi bắt con?"Có vẻ như Tống Quảng Uyên tức giậ n, "Tống gia ta cũng không tin những chuyện ma quỷ này!"

Năm đó Tống Quảng Uyên cũng trải qua những ngày Phúc Đông Lai có qu yền thế ngập trời. Ông là thủ hạ tài giỏi dưới tay Hạ lão gia nên cũng bị tư d uy của đám người Hạ Công và Cố Quốc công ảnh hưởng, rất căm thù nhữn g cách làm đường ngang ngõ tắt này.

Hơn nữa khi ông bôn ba khắp nơi, đã từng tận mắt thấy không người bởi vì tin tưởng mù quáng vào tha phương thuật sĩ mà cuối cùng lại rơi vào cảnh c ửa nát nhà tan, nên ông rất e sợ chuyện này, tránh còn không kịp. Hơn nữa c hính mình lại là một vị võ tướng, giết người vô số trên sa trường, nên ông rấ t kiêng kị nói đến quỷ thần này nọ.

Ông cũng không cho phép bất kỳ ai trong Tống gia xúi giục những chuyện này. Không lẽ Tống Thi Văn thật sự muốn tìm một đạo sĩ để đối phó với Tố ng Sơ Chiêu?

Tống Sơ Chiêu nói: "Dù sao con cũng không có sai. Con cũng không có dọ a nàng ta, cũng không có đánh nàng, tất cả đều do nàng ta tự dọa chính mìn h làm cho ngã bệnh."

Tống Sơ Chiêu được nuôi dưỡng bởi Tống Quảng Uyên. Ông biết rằng đứa nhỏ này là người có gì nói đó, nhất định sẽ không nói dối. Nếu như nó nói n hư vậy thì có tới chín thành là sự thật.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của ông càng thêm đen như mực.

Hạ lão gia nói: “Trẻ nhỏ có thể từ từ dạy dỗ. Tống Tam nương chưa từng ng he chuyện mê tín về quỷ thần trước đây, có lẽ nó bị người ta mê hoặc nhất t hời thôi. Ngươi trở về nói chuyện với nó một chút, lại khuyên nhủ một phen thì sẽ ổn thôi.”

Tống Quảng Uyên không muốn làm hỏng hào hứng của mọi người nên gật đầu đáp ứng.

Tống Sơ Chiêu lại nhấc tay, Hạ Uyển nói: “Con còn chưa nói xong sao? Co n muốn phụ thân mình ăn cơm không ngon à? Không thể chờ cơm nước xo ng lại nói được sao?”

Tống Sơ Chiêu hậm hực nói: “Vậy sao.”

Trong lòng Tống Quảng Uyên có sự tức giận, không hề để bụng nếu như có thêm chuyện, ông nói: “Con nói đi.”

Tống Sơ Chiêu: “Là chuyện vì sao con phải dọn ra Tống phủ, con muốn nói cho rõ!”

Tống Quảng Uyên nói: “Nếu như con muốn dọn ra thì cha cũng không có ý kiến.”

Tống Sơ Chiêu: “Không, không phải cái này. Bên trong cũng chút chuyện.”

Tống Sơ Chiêu lại kể chuyện lúc trước Hạ lão gia tặng lễ lại bị Tống lão ph u nhân tự mình lấy ngang, sau đó lại đưa cho nàng đồ cũ để sử dụng. Ngay cả cái sân cũ nát cũng được nàng thuận miệng nói luôn một thể.

Nghe thấy thế, sắc mặt của Tống Quảng Uyên cứ không ngừng thay đổi giữ a ba màu hồng trắng và đen, thiếu chút nữa là cả người ông đã bùng nổ.

Mẫu thân hắn tốt xấu gì cũng xuất thân từ con cháu quan lại, tuy rằng đối x ử bất công với con cái một chút, nhưng thật tình cưng chiều Tống Thi Văn. Lại không nghĩ đến bà ấy lại có thể hoang đường đến mức như thế nào.

Hơn nữa khi ông trở về kinh thăm người thân vào năm ngoái thì Tống Thi Văn vẫn là một nữ tử nhã nhặn chu đáo, được nuôi dạy ở kinh thành rất khá , không ngờ lại thầm trở thành người như vậy!

Hạ lão gia vẫn có điều hổ thẹn với Tống Quảng Uyên, ông nói: “Việc này d o ta làm không ổn thỏa, lúc ấy ta tức đến mức khó thở nên cũng không giữ t hể diện cho bọn họ.”

Tống Quảng Uyên cười khổ nói: “Nên như thế. Nếu như không nói rõ, để c ho bọn họ chịu chút đau khổ, sợ rằng sẽ chẳng ai nghĩ mình có lỗi sai cả.”

Hạ lão gia thiếu chút nữa đã gật đầu theo, cuối cùng vẫn để lại mặt mũi cho con rể, ông nói: “Cũng không đến nỗi nghiêm trọng như ngươi nghĩ đâu, ch ỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

Tống Quảng Uyên mím môi, kéo ra một gương mặt tươi cười thật khó coi.

Trong bữa cơm này, mấy người Hạ gia thì ăn đến vô cùng vui vẻ, còn Tống Quảng Uyên thì lại có tâm sự nặng nề. Bởi vì kiêng kị ảnh hưởng đến cảm x úc của ông nên sự hưng phấn này được mọi người biểu hiện thật sự kín đáo.

Sau khi ăn cơm xong, Hạ lão gia không hề ngăn cản bọn họ. Ông tự mình đ ưa bọn họ tới cửa, trước khi bọn họ đi thì ông vẫn còn lưu luyến không rời, dặn dò Hạ Uyển có thể đến đây bất cứ lúc nào nếu như Hạ Uyển rảnh.

Tống Quảng Uyên bái tạm biệt với Hạ lão gia, rồi đưa Hạ Uyển và Tống Sơ Chiêu lên xe ngựa.

Xe ngựa mau chóng đến Tống phủ, trước cửa phủ treo đèn lồng, người hầu thì đứng bên ngoài, đang chờ bọn họ.

Tống Quảng Uyên nói: “Chiêu Chiêu, con và nương con đi về trước đi, ta đi xem nhị tỷ của con.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Tống Quảng Uyên lại nhìn về phía Hạ Uyển, nói: “Mẫu thân ta ở trong phòng, chỉ sợ bà ấy đang nổi nóng lúc này. Để tránh phiền toái, xin nàng tạm thời trốn một lát.”

Hạ Uyển gật đầu nói: “Được”

Tống Quảng Uyên bất đắc dĩ cười, ông lại nói: “Vốn dĩ bà ấy không thích nàng, ngày mai nàng cũng không cần đi thỉnh an bà.”

Hạ Uyển: “Chàng cũng nên sớm nghỉ ngơi một chút. Hôm nay đã mệt mỏi rồi.”

Hạ Uyển đưa Tống Sơ Chiêu đi.

Tống Quảng Uyên có một viện riêng cho mình, chỉ là do ngày thường không có người nên hôm nay mới được dọn dẹp sạch sẽ.

Hạ Uyển và Tống Sơ Chiêu cùng nhau ở trong một gian nhà kề bên. Lúc này trong phòng được trang trí rất ấm cúng, chăn ga gối đệm vừa mới được phơi nắng xong. Cuối cùng Hạ Uyển cũng rảnh rỗi, bà hỏi Tống Sơ Chiêu kỹ càng về những gì đã xảy ra ở kinh thành.

Hai người vừa nói chuyện trời nam đất bắc với nhau, vừa giúp nhau xách n ước rửa mặt, sau đó cùng nhau nằm xuống giường, tiếp tục nói chuyện phiế m.

Tống Sơ Chiêu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Vừa rồi con quên một chuyện, Tống lão phu nhân còn cho phép tỳ nữ bên ngoài nói xấu con, chờ cha trở về thì con sẽ bổ sung.”

Hạ Uyển ấn nàng xuống, nói: “Chiêu Chiêu, không cần làm cho Tướng quâ n khó xử như thế.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Rõ ràng là các nàng sai trước mà, không phải người n ói sai sẽ bị phạt hay sao?”

Hạ Uyển: “Ta và con là người một nhà nên mới nghiêm khắc với con như v ậy. Nhưng không thể nào hà khắc giống như thế với Tống Nhị nương được. Nhị nương vẫn luôn ở tại kinh thành, không có phụ thân ở bên nên Tướng q uân vẫn có sự áy náy với con bé. Hắn nghe được lời nói xấu của con về Nhị nương thì tất nhiên trong lòng khổ sở. Con có thấy vẻ mặt hắn hôm nay kh ông, đứa nhỏ này thật là”

Tống Sơ Chiêu nằm ngoan ngoãn, nàng thở dài, nói: “Con đều nói sự thật. Nếu như bọn họ không chọc đến con thì con cũng không muốn làm đến cùn g như vậy. Chính người cũng thấy hôm nay rồi, bộ dáng của Tống lão phu n hân chính là không muốn để yên cho con. Nương, con thật sự không hòa hợ p được với người Tống gia, đặc biệt là Tống lão phu nhân.”

Hạ Uyển bình tĩnh nói: “Không thân được thì không thân được đi, chỉ cần c on hòa thuận với Cố gia là được. Tư di của con là người nhã nhặn thiện lươ ng, sẽ không gây chuyện với con. Hơn nữa Cố Ngũ lang cũng yêu thương c on, sẽ đối xử với con rất tốt. Ta đã nói chuyện với Tư di con rồi, sẽ cho các

con nhanh chóng thành thân.”

Tâm trạng của Tống Sơ Chiêu vô cùng phức tạp, nàng vặn vẹo trên giường một hồi, rồi chui vào vòng tay của Hạ Uyển. Nàng ôm bà, nói: “Nhưng mà con muốn sống với nương mãi mãi.”

Hạ Uyển cười nói: “Vậy con muốn đi đâu? Có phải muốn mang theo nương cùng đi hay không?”

Tống Sơ Chiêu: “Nương sẽ đi theo con sao?”

Hạ Uyển nói: “Tất nhiên rồi.”

Tống Sơ Chiêu bò dậy nói: “Thật vậy chăng? Đúng là thật tốt quá!”

Hạ Uyển vỗ nàng nói: “Nằm xuống, lại ồn ào cái gì.”

Tống Sơ Chiêu không thể không cười to. Nàng nằm sấp xuống giường, lại tí nh toán: “Ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu cũng tới. Con đã hứa sẽ cùng tắm n gựa, tẩy giun cho ngựa với ngoại tổ phụ. À, con đã làm gãy hoa của ngoại t ổ mẫu, con đã nói sẽ đền lại cho bà.”

Nàng huyên thuyên nói chuyện không dứt.

Hạ Uyển càng nghe thì dần dần cảm thấy phiền phức, bà nói: “Con có ngủ k hông? Lúc này đã là giờ nào rồi? Hôm nay nương rất mệt.”

“Con không ngủ được.” Tống Sơ Chiêu cười ha hả không ngừng, nàng nói, “Con có thể nhanh chóng dọn đi không? Khi nào con có thể dọn ra ngoài?”

Hạ Uyển nói: “Dọn cái gì mà dọn? Ít nhất phải đợi tiến tế lúc đông chí hiến tế qua đi mới có thể dọn. Trong khoảng thời gian này, con phải ở Tống phủ

cho ta, tránh cho bị người khác có chuyện để bàn tán về con.”

Tống Sơ Chiêu bẻ ngón tay tính một chút, nói: “Phó thúc nói con có thể đi v ào khu vực săn bắn, ngày cũng gần lắm rồi, chẳng lẽ là mấy ngày nữa sao? Con có thể rời đi sau khi tham gia vào buổi săn bắn hôm đó không? Nhưng để cho cha ở lại một chỗ này thì có phải quá đáng thương cho người không? ”

Hạ Uyển không muốn quan tâm đến nàng, càng quan tâm đến nàng thì nàng càng hăng hái.

Tống Sơ Chiêu đẩy Hạ Uyển nói: “Nương, người đã từng tham gia bữa săn thú như vậy chưa? Nương?”

Nàng kêu không ngừng làm cho Hạ Uyển không còn cách nào, bà chỉ có thể nói: “Không có. Khi đó bệ hạ đã bắt đầu cầu tiên vấn đạo, toàn bộ bãi săn đ ều mù mịt khói lửa, lại có người xảy ra chuyện nên phụ thân không cho phé p ta tham gia. Ta nghe Tướng quân nói nay bãi săn này rất vui, cô nương cũ ng có thể đi, con có thể tới đó không cần lo lắng. “

Tống Sơ Chiêu “Dạ” một câu, nàng ngẫm lại lại tiếp tục cười: “Người và ch a đã trở lại, con không cần sợ hãi cái gì ở kinh thành, lại là bá vương Chiêu Chiêu.”

Hạ Uyển im lặng một lát nhưng vẫn không nhịn được, bà nhắc nhở: “Trong kinh thành có rất nhiều người lắm mồm, dù con không quan tâm thì có lẽ C ố Ngũ lang cũng sẽ để ý. Có rất nhiều con cháu đại thần tới bãi săn, con làm gì cũng nên cẩn thận một chút.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Người lo lắng con sẽ đánh nhau sao? Con sẽ không. C on……”

Mắt thấy nàng lại muốn phát tán, Hạ Uyển đặt chăn bông lên người nàng và nghiêm nghị nói: “Bây giờ, im lặng! Ngủ!”

Tống Sơ Chiêu tủi thân nói: “……Được thôi.”

Lúc này Tống Quảng Uyên đang ngồi trong phòng Tống Thi Văn, ông nhắm mắt lại, nghe Tống lão phu nhân khóc lóc kể lể đủ loại việc xấu của Tống Sơ Chiêu với ông.

Trên mặt ông không có biểu hiện gì, nhưng ngón tay trên đầu gối buộc phải thu lại, trong lòng tức giận bừng bừng.

Sắc mặt Tống Thi Văn tái nhợt ngồi ở đối diện ông, từ khóe mắt quan sát biểu hiện của ông, không dám nói ra lời nào.

Tống lão phu nhân kêu tên của ông: “Quảng Uyên, con có nghe lời nương nói không?”

Tống Quảng Uyên thả lỏng cơ bắp, nói ngược lại: “Con có nghe.”

Tống lão phu nhân tức giận nói: “Con nghĩ sao? Có nên dạy dỗ Tống Tam nương lại cho tốt chưa!”

Tống Quảng Uyên không đáp. Ông nhướng mi, đối mặt với ánh mắt của Tống Thi Văn, ông nhíu mày nói: “Nhị Nương, cha rất thất vọng về con.”

……

Chú thích

[1] Mặc dù Hạ phu nhân đã nói với tôi tớ trong nhà gọi bà là Hạ lão phu nhân nhưng tác giả không đổi cách xưng hô khi dẫn truyện, vẫn gọi bà là

Hạ phu nhân như từ đầu nên mình cũng sẽ giữ nguyên như vậy. Ngoài rathì tác giả cũng ít khi nào gọi Hạ Uyển là Tống phu nhân (ngoại trừ người ngoài sẽ gọi là Tống phu nhân), chỉ trực tiếp gọi là Hạ Uyển nên mình vẫn theo y như tác giả gọi, nên đôi khi thấy hơi kỳ vì gọi thẳng tên nhưng lại là người có vai vế cao (bà).

------oOo------

Chương 53: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Ngay khi Tống Quảng Uyên nói ra, sắc mặt Tống Thi Văn liền thay đổi, nà ng ta nói: “Con nào có?”

Tống Quảng Uyên nói: “Con ghen ghét Tam muội mình, ngầm đụng tay đụ ng chân đúng không?”

Lão phu nhân tức giận đến mức đứng lên nói: “Ta chỉ muốn hỏi có phải hay không! Tống Tam nương vu oan bên lỗ tai của ngươi? Nó thật sự có mặt m ũi vu cáo ngược lại Nhị nương sao? Nó…”

Tống Quảng Uyên mặc kệ bà la hét ầm ĩ, ông tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tống Thi Văn nói: “Con bé nói mỗi chuyện đều dám đối mặt với ta. Nếu nh ư con cũng tự tin như thế, ta có thể gọi nó tới đây. Ta không sợ mất mặt, tìm người chứng thực là có thể hỏi rõ ràng mọi chuyện. Là có hay không, trong lòng con rõ ràng hơn ta, con dám không?”

Tống Thi Văn khóc thành tiếng: “Cha, người bất công!”

Tống Quảng Uyên thở dài, nói: “Ta đang nói lý với con, không phải là vấn đề thiên vị hay không thiên vị. Con có muốn cái gì thì ta đều có thể cho con , nhưng con không thể làm những chuyện thâm độc được, huống chi đó cũn g là Tam muội của con. Nhị nương, ta không biết rốt cuộc con đang suy ngh ĩ cái gì.”

Tống Thi Văn: “Là do người chỉ quan tâm đến nó! Trong mười mấy năm qu

a, người đã dạy dỗ con bao nhiêu lần?”

Tống Quảng Uyên nói: “Ta tự biết ta nợ con. Nếu cảm thấy không hài lòng, con cũng nên tìm tới ta. Tại sao lại muốn đối phó với Tam muội của mình?”

Tống lão phu nhân nói chen ngang: “Trong lòng con biết rõ Tống Sơ Chiêu có phải là Tam muội của con bé hay không!”

Tống Quảng Uyên nghiêm mặt nói: “Mẫu thân, làm sao người có thể nói nà y nọ làm trò trước mặt đứa nhỏ như vậy?”

Tống lão phu nhân thất vọng nói: “Tốt, bây giờ ngươi cũng muốn hung dữ v ới ta?”

Tống Quảng Uyên không muốn để ý tới bà, ông thở ra một hơi nặng nề: “N hị nương, nếu như con cho rằng con bé tốt hơn con thì ta cũng có thể đưa co n đi biên quan, con có muốn đi không?”

Tống Thi Văn nghe thấy thì lập tức lắc đầu, Tống lão phu nhân thì càng thê m kích động, bà nói bằng giọng the thé: “Đi biên quan? Như thế thì không p hải Thi Văn sẽ trở thành một nữ tử thô kệch mọi rợ sao? Ta dạy con bé tốt n hư vậy không phải để cho nó đi biên quan! Nó là tiểu thư khuê các ở kinh th ành!”

Tống Quảng Uyên liếc mắt về phía lão phu nhân một cái, lại nhìn về phía T ống Thi Văn hỏi: “Con thấy sao?”

Tống Thi Văn lắc đầu: “Con không cần!”

Tống Quảng Uyên nói: “Cho nên không phải con cảm thấy nó ở biên quan t ốt, chỉ là nó mạnh mẽ hơn con một chút nên con mới cảm thấy không công bằng. Thế nhưng mà Nhị nương, trên đời này không ai có thể giành lấy hết

mọi sự ưu đãi, hiển nhiên con cũng không thể. Tam nương có chỗ giỏi hơn con là do nó tự dựa vào bản lĩnh của mình để học được. Con chỉ dựa vào nh ững chiêu trò hèn hạ trong nhà này thì có ích gì? Có thể làm người khác tin phục hay không? Có thể giúp mình tài giỏi hơn không? Chỉ thể hiện mình là kẻ xấu xa đê tiện mà thôi. Huống chi con học cái gì không được lại đi tin m ấy cái tà môn ngoại đạo. Ta đã nói rồi, người Tống gia ta tuyệt đối không đ ược mê tín, nhắc đến tà ma quỷ thần! Đến tột cùng là người nào đã ở bên ng ười con nói lời mê hoặc?!"

Tống Quảng Uyên nói đến vế sau thì mang theo khí thế dạy bảo trong quân doanh, giọng điệu không khỏi trở nên nghiêm nghị, Tống Thi Văn bị ông là m cho sợ hãi nên co rút người lại.

Tống lão phu nhân tức giận đến mức muốn đánh ông: "Ngươi làm gì vậy! L ại làm cho nữ nhi mình sợ hãi!"

Tống Quảng Uyên không dao động, ông chỉ nói: "Từ hôm nay trở đi, con ở trong nhà tự hối lỗi, ta sẽ trông nom con. Ta đã xin ý chỉ của bệ hạ nên thời gian này ta cũng sẽ ở lại kinh thành. Mẫu thân, đêm đã khuya, người cũng mau trở về sớm một chút, để con tiễn người trở về nghỉ ngơi."

Tống Quảng Uyên thật sự sợ hãi, không biết lão phu nhân lại xúi giục bên t ai Tống Thi Văn cái gì nên ông cứ nhìn chằm chằm vào bà cho đến khi bà r ời khỏi phòng thì ông mới đi theo. Khi đi ông cũng không quên gọi tỳ nữ hầ u hạ bên người Tống Thi Văn, để cho người đó đến thư phòng của mình ch o ông hỏi chuyện.

Ông phải tìm cho ra đến tột cùng là ai làm Tống Thi Văn vướng sâu trong v ũng lầy, tin vào mấy chuyện quỷ quái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố phủ đã gõ cửa tặng rất nhiều sính lễ. Rương đồ xếp thành từng hàng ở trên lối đi trong Tống phủ, suýt chút nữa là không ai

đi được.

Tống Sơ Chiêu bị đánh thức bởi giọng nói của mấy nô bộc. Hạ nhân trong Tống gia hoàn toàn bàng hoàng trước đống đồ kia, nên không thể ngừng nói trong khi làm việc.

Tống Sơ Chiêu biết chuyện thì bật người ngồi dậy, nàng chạy vào sân muốn xem náo nhiệt.

Vốn dĩ Tống Sơ Chiêu muốn định xem thử một chút xem sính lễ gồm có th ứ gì, thế nhưng mấy cái rương đã được niêm phong kín mít, không thể nào mở ra được. Nhấc lên một chút thì thấy đồ rất nặng, dựa vào tính cẩn thận c ủa Cố phu nhân thì chìa khóa hẳn đã được giao cho Hạ Uyển khi hai bên th ông gia gặp mặt nói chuyện rồi.

Tống Sơ Chiêu đi dạo quanh một vòng, cảm thấy mấy cái rương đầy đất kh ông có gì thú vị thì nàng lại đi trở về.

Lúc nàng đi đến gần sân của mình thì phát hiện Tống Thi Văn đang đứng ở phía sau cây cột trong đình hóng gió, nàng ta đang nhìn xung quanh sân của bọn họ.

Bộ dáng của Tống Thi Văn không tính là quá lén lúc nhưng nhìn cũng thật kỳ quái. Tống Sơ Chiêu cố ý đi nhẹ lại, nàng cẩn thận tới gần rồi vỗ vào vai của đối phương.

Tống Thi Văn chưa phòng bị nên đã hoảng sợ nhảy dựng lên. Đến khi xoay đầu lại thấy nàng thì vẻ mặt càng thêm trắng bệch.

Tống Sơ Chiêu thấy thế đành khó xử mà nói: “Tống nhị nương, không lẽ ng ươi còn cảm thấy ta là ma quỷ sao? Ngươi cũng nên tỉnh táo lại đi. Người m à ngươi tìm, chính nàng cũng không tin trên đời này có ma. Ngươi đã bị ng

ười ta lừa rồi.”

Tống Thi Văn không nói gì.

Tống Sơ Chiêu thấy nàng ta chỉ nhìn chằm chằm vào mình lại không nói lời nào, thì nàng không kiên nhẫn lắc lắc đầu, không muốn nói tiếp. Vậy mà bỗng Tống Thi Văn nói một câu: “Người tổ mẫu thương yêu nhất chính là ta, ta còn có tổ mẫu đau lòng vì ta!”

Tống Sơ Chiêu dừng bước, vẻ mặt lộ vẻ không thể hiểu được: “Ta cũng không muốn đoạt sự yêu thương của tổ mẫu ngươi đâu.”

Tống Thi Văn nói: “Ngươi…… Ngươi, rõ ràng ngươi muốn giành mọi thứ với ta.”

Tống Sơ Chiêu dứt khoát đi trở lại, nàng nói: “Tới đây, ngươi nói rõ ràng xem ta đoạt cái gì của ngươi? Cái gì vốn dĩ là của ngươi?”

Lời nói của Tống Thi Văn rất nhanh, như đang tự nói với chính mình: “Tổ mẫu đảm đương mọi việc từ lớn tới nhỏ của gia tộc. Ngươi đừng tưởng rằng mình được Cố gia yêu thích thì có thể vênh váo đắc ý. Của hồi môn của ngươi còn phải chịu sự sắp xếp của tổ mẫu. Bà nói có thứ gì tốt thì cũng sẽ không cho ngươi…”

Tống Sơ Chiêu xắn ống tay áo mình lên, nàng cảm thấy buồn cười: “Nếu như người không nói thì ta còn không nghĩ đến chuyện hơn thua với ngươi, thế nhưng ngươi lại nói ra thì ta cố tình phải so hơn thua rồi. Lúc nương ta vào Tống phủ đã mang theo không ít đồ cưới, nếu như Tống lão phu nhân thật sự làm được chuyện lấy đồ hồi môn của tức phụ* để cho mình dùng, ta thật sự bội phục bà ấy!”

**Tức phụ: con dâu.*

Tống Thi Văn tức giận: “Ngươi ——”

“Chiêu Chiêu!”

Tống Thi Văn còn chưa kịp nói ra câu gì tàn nhẫn thì một tiếng nói như cản h cáo đã đi trước, chặn ngang lời nói của nàng ta.

Tống Sơ Chiêu xoay đầu mới phát hiện Tống Quảng Uyên và Hạ Uyển đã t ới. Hai người đứng phía sau cửa, vẻ mặt đều không tốt, không biết đã nghe được bao nhiêu.

Ánh mắt Tống Quảng Uyên đảo tới đảo lui trên mặt hai người bọn họ, lộ vẻ vừa rất khó xử vừa có sự thất vọng.

Tống Thi Văn muốn chạy nhưng đã bị Tống Quảng Uyên chụp lấy vai mình .

Hạ Uyển nói: “Chiêu Chiêu, con cũng tới đây với ta.”

Tống Sơ Chiêu thấy vẻ mặt của bà thì cảm thấy hỏng bét, nàng không phục: “Nương, trước kia người sẽ không bất công như vậy!”

“Con lại đây!” Hạ Uyển nói dịu đi, bà lại nói một lần nữa, “Ta cũng không phải muốn phạt con, đi vào trong phòng ta.”

Tống Sơ Chiêu hoàn toàn không muốn nhưng thấy Tống Quảng Uyên khôn g ngăn cản thì nàng chỉ có thể nghe theo số phận, đi về phía Hạ Uyển.

Vào phòng, Tống Sơ Chiêu đóng cửa lại, nàng vịn vào mép cửa không muố n đi qua. Một lúc sau liền nghe thấy Hạ Uyển nói: “Ban đầu ta còn tưởng rằ ng con đã trưởng thành, nhưng không ngờ còn còn chưa chín chắn như vậy.

”

Tống Sơ Chiêu tức giận: “Hai mươi năm nữa con vẫn không trưởng thành! Tống lão phu nhân không thích con, Tống Nhị nương không thích con, ngà y thường thì cha rất bận rộn, con chỉ thân thiết với người, kết quả là nương cũng không giúp con! Con khó chịu trong lòng, cũng chưa từng lấy cái gì c ủa nàng ta mà chỉ nói lại có hai câu. Không lẽ chuyện này cũng sai sao?”

Hạ Uyển nhìn chăm chú vào nàng, một lát sau nói: “Con thật sự muốn biết? ”

“Con muốn mà!” Tống Sơ Chiêu nói, “Tống phủ này cũng thật kỳ kỳ quái q uái, từ sau khi nương trở về thì cũng trở nên kỳ…”

Hạ Uyển tiếp lời: “Bởi vì con không phải là người Tống gia.”

Câu nói tiếp theo của Tống Sơ Chiêu bị nghẹn lại, bởi vì quá chấn động nên sau một lúc cũng chưa hồi thần lại.

Hạ Uyển chỉ bình tĩnh nhìn nàng.

Đầu óc Tống Sơ Chiêu cứ văng vẳng câu nói đó, nhưng đột nhiên nàng lại k hông hiểu ý nghĩa của nó.

“Nương?”

Hạ Uyển như đánh vỡ ảo tưởng của nàng, bà nói từng chữ một: “Con thật s ự không phải người nhà Tống gia, con tranh giành với bọn họ làm gì? Bọn họ có ghét con hay không thì con cũng đừng để trong lòng.”

Tống Sơ Chiêu bất ngờ không biết làm sao, nàng không biết phải nói gì.

Hạ Uyển thấy nàng như vậy thì không đành lòng, bà ngồi ở mép giường vẫy tay về phía nữ nhi mình, nói: “Con lại đây.”

Tống Sơ Chiêu không động đậy.

Hạ Uyển: “Lại đây.”

Tống Sơ Chiêu lê từng bước tới gần.

Hạ Uyển ra hiệu cho nàng ngồi bên cạnh mình, bà nắm lấy tay nàng, hỏi: “Con bình tĩnh hơn chưa?”

Tống Sơ Chiêu cúi đầu không nói gì, đôi mắt dần dần ươn ướt, sau đó một giọt nước mắt cứ như thế rơi trên mu bàn tay của Hạ Uyển.

Hạ Uyển vươn tay ôm nàng vào lòng, cẩn thận vỗ lưng an ủi.

“Vậy con, con là ai chứ?” Tống Sơ Chiêu hỏi, “Bọn họ nói, nương, có phải trước kia người từng có hôn ước với Phó thúc không?”

Hạ Uyển nói: “Không.”

Tống Sơ Chiêu: “Vậy……”

Hạ Uyển: “Thật ra lúc ấy chúng ta đã thành thân.”

Tiếng khóc của Tống Sơ Chiêu bỗng dừng lại, thiếu chút nữa nàng đã nhảy dựng lên.

Hạ Uyển đè nàng xuống, tiếp tục ôm nàng, bà nói: “Ta muốn đợi sau khi con thành thân thì mới nói với con. Chỉ còn mấy tháng nữa thôi thì sau này người Tống gia sẽ không liên quan gì đến con, vì cái gì mà lại làm ầm ĩ không

vui với bọn họ như thế?”

Tống Sơ Chiêu rầu rĩ nói: “Con muốn biết ngay bây giờ.”

Hạ Uyển thở dài: “Năm đó Phó gia gần như bị tịch biên, chỉ còn có mỗi Phó đại ca. Phụ thân cũng bị tiên đế triệu hồi từ biên quan, bị giam lỏng ở trong phủ. Phụ thân lo lắng cho sự an toàn của hai ta nên đã kêu Phó đại ca lặng lẽ dẫn ta đi. Lúc ấy chính Tống tướng quân là người đưa chúng ta ra khỏi thành.”

Tống Sơ Chiêu ngẩng đầu lên từ trong lòng bà.

Hạ Uyển cúi đầu nhìn mặt nàng, bà nói: “Nhưng về sau, điện hạ… chính là bệ hạ bây giờ, bệ hạ bị nhốt trong cung, gặp phải nguy hiểm. Đó là người thân duy nhất của hắn, ta biết lòng hắn không buông bỏ được nên đã khuyên hắn trở về.”

Bà dừng một chút, mới nói tiếp: “Trở về rồi lại không thể nào thoát ra.”

Bà và Phó Trường Quân vốn có hôn ước từ trước lại cùng nhau mất tích một khoảng thời gian. Bệnh đa nghi của tiên đế rất nặng, hắn nói rằng hai người bọn họ có liên quan – dù thật sự không có chuyện gì cả – nên hắn không bao giờ buông tha.

Tiên đế nghe theo ý kiến của Phúc Đông Lai, muốn cho bà vào cung, ép Hạ Công giao binh quyền ra.

Lúc này kể lại thì giọng nói của Hạ Uyển đã bình thường: “Tống tướng quân đã chủ động nói là hắn có tư tình với ta. Phụ thân cũng vì vậy mà vội vã để ta thành thân với hắn.”

Nàng nhớ lại lúc ấy, chỉ cảm thấy thật bất lực.

Hạ Công vô tình, kiên quyết, ông để lộ một bộ mặt sắt đá mà bà chưa từng thấy. Ông ấy nói con người luôn ích kỉ, ông không thể để nhiều người Hạ gia chết cùng với Phó Trường Quân như vậy, ông muốn bà hãy lựa chọn cho đúng

Khi bà đến chào tạm biệt Phó Trường Quân, ông chỉ giả vờ thờ ơ và nói một tiếng "Được" với bà. Lúc bà rời đi thì lại nói "Thật xin lỗi".

Bà biết tất cả sự thật, nhưng vẫn không thể bình tĩnh, vì vậy bà đã nói với Phó Trường Quân rằng mình sẽ không bao giờ quay lại.

Giọng của Hạ Uyển rất nhỏ, Tống Sơ Chiêu phải dựa vào người bà mới có thể nghe được giọng nói xen lẫn trong thở của bà.

"Tiên đế vẫn không tin, phụ thân sợ lại có
biến cố gì nên vội vã đưa chúng ta ra khỏi đây. Chúng ta xen lẫn trong thương đội, vài vị thân tín của phụ thân đã đưa chúng ta đi biên quan. Chờ ta đi xa thì ta mới phát hiện mình đã có con."

Hạ Uyển nhìn Tống Sơ Chiêu, bà vỗ vào mặt nàng: "Cho nên sinh nhật của con không phải là tháng tư mà là tháng Giêng. Ngày mười lăm tháng Giêng. Lúc ta sinh con thì vẫn còn trên đường đi. Tuyết rơi dày đặc chắn đường núi, đoàn người chúng ta bị mắc kẹt trong một tiểu thành. Xung quanh là nhà nhà đoàn viên, chơi trống và ca hát, mà ta thì ôm con vào lòng. Con khóc suốt đêm, nương chỉ có thể khóc cùng với con."

Tống Sơ Chiêu: "Nương……"

Hạ Uyển: "Ta có viết một bức thư cho phụ thân vì ta muốn trở về, thế nhưng mà ông chỉ nói 'Đừng về. Đừng hồi âm.'. Thật sự lúc đó ta rất ghét ông ấy. Dù trong lòng có thể hiểu vì sao ông làm vậy nhưng ta vẫn có nhiều sự kh

ông cam lòng. Lúc đó ta rất bốc đồng, thậm chí còn cảm thấy rằng cái chết cũng không hơn gì cái này, thế mà bọn họ muốn ta chọn sự sống thay vì cái chết.”

Tống Sơ Chiêu không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể cố gắng ôm chặt lấy Hạ Uyển.

Hạ Uyển nói: “Khi tiên đế băng hà thì con mới tám chín tuổi. Lúc đó triều đình rối ren, biên cương không thể nhận được tin tức của triều đình, ta vẫn không dám về kinh, cũng không dám kêu ai để hỏi. Tướng quân đối xử rất tốt với con, thậm chí ta còn thấy rằng biên quan còn tốt hơn kinh thành nhiều, không có nhiều lời đồn đãi và thị phi như vậy. Lúc đó ta đoán nếu như con trở về, với tính cách hấp tấp của mình thì có thể không quen cuộc sống ở kinh thành.

“Sau đó lại qua một vài năm, ta mới nhận được một lá thư từ phụ thân. Ông ấy nói rằng ta đã có thể quay lại.”

“Lúc đó ta có nói với con nhưng khi nghe xong thì con buồn bực chạy ra ngoài. Sau khi trở về nhà đã lâm bệnh nặng một hồi, lúc tỉnh lại liền quên mất ngày đó. Đại phu nói có lẽ do con không chấp nhận chuyện này, còn bảo ta tốt nhất không nên kích thích con nữa. Thế là ta lại nhịn chuyện này xuống.”

Tống Sơ Chiêu ngẩn ra, nàng mơ hồ nhớ ra có một chuyện như vậy, đó là lý do tại sao nàng lại chạy ra ngoài và gặp được Cố Phong Giản, nhưng mà không thể nhớ rõ chi tiết. Nó thật viển vông như một giấc mơ, khiến cho nàng nghi ngờ là thật hay giả nên không để trong lòng lắm.

Nhưng nhất định không phải bởi vì nàng không đồng ý với nương mà chỉ vì ngấm mưa nên bệnh mà thôi.

Ngẫu nhiên bị bệnh, kết quả là phát sinh ra quá nhiều chuyện rắc rối.

“Ta còn nghĩ rằng con đã lớn như vậy, qua mấy năm nữa có lẽ sẽ thành thân . Dù sao ta đã đợi lâu như vậy, đợi thêm một chút nữa cũng chẳng sao. Ta v à tướng quân đã đồng ý với nhau rồi.” Hạ Uyển ôm nàng nói, “Chiêu Chiêu , mặc kệ là tỷ tỷ hay tổ mẫu nào đó, của hồi môn kia chính là đồ Hạ phủ đưa cho Tống gia. Nếu như Tống lão phu nhân thật sự muốn lấy thì con chỉ có t hể để cho bà ta lấy đi thôi. Nương sẽ cho con những món đồ tốt đã được ch uẩn bị khác. Về sau nương vẫn yêu thương con, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫ u cũng yêu thương con, chúng ta mới là người một nhà.”

Tống Sơ Chiêu lẩm bẩm: “Vốn dĩ con cũng đâu quan tâm đến của hồi môn này nọ.”

Hạ Uyển thấy nàng đã chấp nhận thì mới thở ra nhẹ nhàng. Bà ôm mặt Tốn g Sơ Chiêu nói: “Nương biết con rất ngoan. Trước đây nương còn cho rằng miệng người đời không là gì cả, sau này mới hiểu được rằng nó rất đáng sợ. Nương không muốn con bị người ta xoi mói. Chờ đến khi con xuất giá thì những việc này sẽ không còn nữa. Được chứ?”

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ rất lộn xộn, tâm trạng cũng rất phức tạp. Nàng mu ốn an ủi nương mình hai tiếng, nói rằng mình không sao. Thế nhưng lòng c ứ nặng trĩu mất đi sức sống. Nàng sợ mình không khống chế được miệng mì nh lại làm nguội lạnh tấm lòng của Hạ Uyển, nên dứt khoát chỉ ôm mẫu thâ n.

……..

Cố Phong Giản nhận được tin của Hạ Uyển đưa tới, nói rằng Tống Sơ Chiê u ra cửa một mình có lẽ vì tâm trạng không tốt, nếu như hắn không bận gì t hì có thể đi nhìn thử xem. Thế nên Cố Phong Giản mang theo ô, đi ra ngoài tìm người.

Hạ Uyển không yên tâm nên phái người đi theo một đoạn. Cũng may Tống Sơ Chiêu không chạy lung tung, nàng chỉ tìm một nơi yên tĩnh để ngồi.

Cố Phong Giản đi đến chỗ được thị vệ chỉ cho, đi một vòng quanh con đườ ng nhỏ thì nhìn thấy Tống Sơ Chiêu đang cúi đầu ngồi dưới bóng cây cổ thụ , đung đưa chân, không biết đang suy nghĩ gì.

Cây cổ thụ đã già, cành lá trên thân lưa thưa, lá vàng rơi vương vãi trên ngư ời nàng.

Cố Phong Giản đứng ở bên cạnh lẳng lặng nhìn nàng.

Một lát sau, Tống Sơ Chiêu giơ tay, dùng ống tay áo lau mắt. Bộ dáng nhỏ bé nhìn rất đáng thương.

Cố Phong Giản bước chậm lại, hắn đi tới và hỏi: “Nàng làm gì ở đây?”

Tống Sơ Chiêu nhìn thấy hắn thì đôi mắt ngấn nước lóe lên vẻ kinh ngạc, n àng không hiểu tại sao hắn lại ở đây.

Cố Phong Giản lại hỏi một lần nữa.

Tống Sơ Chiêu nói: “Chỉ ngồi một hồi mà thôi.”

Cố Phong Giản bước tới, hắn cẩn thận phủi đi những chiếc lá rơi đọng trên vai nàng. Theo thời gian trôi, vài giọt mưa còn đọng trên lá cây cũng rơi xu ống bờ vai, làm phần vải chỗ đó bị ướt.

Tống Sơ Chiêu không trốn tránh, chỉ thở dài một hơi với hắn.

Một lát sau, một cánh tay vòng qua sau lưng nàng, ấn nàng vào trong lồng n gực.

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Lồng ngực Cố Phong Giản hơi run lên, hắn nói: “Chỉ ôm nàng một chút.”

……..

Đôi lời của editor

Lúc mình làm tới chương này thì vô tình playlist phát tới bài này ngay đoạn Hạ Uyển và Phó Trường Quân chia xa nhau, thật sự nó buồn thấu lòng luôn đấy. Mọi người vừa xem đoạn đó vừa nghe bài đi, rất là thấm.

Bài hát

------oOo------

Chương 54: Lễ vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Tống Sơ Chiêu bị cái ôm của Cố Phong Giản làm cho ngây ngẩn. Nàng đặt tay lên eo đối phương muốn đẩy ra, nhưng người ta không buông ra mà chỉ hơi nới lỏng.

Cố Phong Giản nói: “Cho dù nàng không muốn cho ta biết cũng được, làm bộ dạng không có chuyện gì cũng được, nhưng ta không thể nào làm lơ khi nàng khổ sở. Nàng không muốn ta thấy, ta cũng không muốn mặc kệ nàng, chỉ có thể an ủi nàng như thế này mà thôi.”

Tống Sơ Chiêu cảm thấy ấm áp, nàng nói: “Thật ra ta không có buồn, ta chỉ là, chỉ là hơi bối rối.”

Cố Phong Giản buồn cười hỏi: “Nàng muốn ta xem như mới vừa rồi ta không phát hiện nàng lặng lẽ gạt nước mắt ở chỗ này sao?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Không nhắc tới việc này không được sao? Ngươi như thế thì không thể nào trở thành bằng hữu được đâu.

Cố Phong Giản: “Nhưng mà ta sẽ không kêu nàng đừng khó chịu.”

Tống Sơ Chiêu: “Vì sao?”

“Bởi vì không có ai trên cuộc đời này có thể tồn tại mà không cần lo lắng.” Cố Phong Giản nói, “Phiền não có nghĩa là còn vướng bận, luôn phải quan tâm tới thứ gì đó, cho nên mới cảm thấy phiền muộn.”

Tống Sơ Chiêu tưởng tượng theo lời hắn nói, nàng lên tiếng: “Có vẻ có lý.”

Một lát sau, Tống Sơ Chiêu nói: “Ngươi buông ta ra đi. Ta muốn ngồi cùng với ngươi.”

Cố Phong Giản lùi lại một bước, dựng chiếc ô sang một bên, hắn cũng không g chê dơ mà ngồi xuống tảng đá bên cạnh nàng.

Tống Sơ Chiêu nhặt một nắm lá dưới đất và bóp chúng trong tay.

“Ngươi xem, có lá cây đã giòn, có cái vẫn mềm, có cái đã thối rữa, còn có c ái vẫn còn nguyên vẹn.” Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía xa, “Mặc dù tất cả những cái lá này đều mọc lên từ một cái cây, nhưng mỗi phiến lá vẫn khác nhau.”

Cố Phong Giản cười nói: “Hiểu được như thế cũng không tồi.”

Tống Sơ Chiêu: “Không có, không phải hiểu được, ta chỉ nói đại mà thôi.”

Qua lúc một lúc sau, nàng lại kéo tay áo của Cố Phong Giản: “Ngươi xem, r õ ràng con đường phía trước bằng phẳng nhưng người ta lại thích đi trên co n đường lồi lõm kia.”

Cố Phong Giản: “Đúng vậy.”

Tống Sơ Chiêu lại nói: “Ngươi lại nghĩ tiếp xem, người trong thiên hạ rõ rà ng muốn làm chuyện gì đó, nhưng chỉ cần có người nói ra nói vào thì lại kh ông dám làm. Rõ ràng là cùng một chuyện, thay đổi những người khác nhau thì bị đánh giá cũng không giống nhau.”

Cố Phong Giản kiên nhẫn trả lời nàng vài tiếng.

Tống Sơ Chiêu: “Giống như mấy lời ta vừa nói, nếu như đổi thành người kh
ác, chẳng hạn như bệ hạ, không chừng còn có thể được ghi vào sử sách.”

Cố Phong Giản: “…… Này?”

Tống Sơ Chiêu nói chuyện lộn xộn một hồi, sau đó lại tự bật cười ha hả.

Cố Phong Giản: “Nàng muốn nói gì?”

“Ta chẳng muốn nói gì cả.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ta chỉ nghĩ có một số việc
, dù cho nói như thế nào cũng có đạo lý, những đạo lý đó có giải thích như t
hế nào thì cũng mang một ý nghĩa, mà đạo lý chân chính để phán xét đúng s
ai thật ra đã sớm ở trong lòng ta rồi. Ta là người thế nào, thấy những cái gì t
hì mới cảm thấy đó mới là đạo lý, có đúng không?”

Cố Phong Giản nghe nàng nói hơi khó hiểu, nhưng khi nhẩm lại một chút, h
ắn vẫn gật đầu nói đúng.

Tống Sơ Chiêu chống cằm nói: “Nhưng những nguyên tắc về đạo lý lớn này
… chẳng có ích lợi gì! Ta quan tâm xem lá có mọc trên cùng một cây hay k
hông để được gì? Ta quan tâm bọn họ đi trên đường nào làm chi? Ta quan tâ
m đến nhận xét của người khác làm gì?”

Cố Phong Giản sửng sốt tựa như không nghĩ tới nàng sẽ nói như thế, rồi sau
đó hắn gật đầu tán đồng: “Nói như vậy, quả thật…… Là chẳng có ích lợi gì
.”

Tống Sơ Chiêu nghiêm túc gật đầu: “Nương ta nói miệng đời đáng sợ. Như
ng trong lời nói của người đời
lại có bao nhiêu nguyên tắc vô dụng như thế? Nếu như ta nghe theo thì sẽ c
hẳng có ích lợi gì mà chỉ khiến bản thân khổ sở. Nếu ta không nghe theo thì

bọn họ cũng không làm gì được ta. Có phải không?”

Cố Phong Giản hỏi: “Thì ra nàng suy nghĩ cái này?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Đúng vậy. Nếu như ta không sợ người khác nói mì nh thì không có gì ghê gớm đâu.”

Nàng vẫn lớn lên ở biên quan như cũ, cũng được Tống tướng quân nuôi nấn g mười mấy năm như cũ và cũng tên là Tống Sơ Chiêu như cũ.

Mặc dù người ngoài đã biết mối quan hệ giữa nàng và Tống tướng quân nh ưng Tống tướng quân không để ý tới, mà nó cũng chẳng ảnh hưởng gì tới n àng.

Quá khứ của nàng là điều không thể thay đổi.

Cố Phong Giản nhìn vào đôi mắt sáng ngời như muốn so hơn thua với nhật nguyệt ở trên cao của nàng thì bật cười.

Tống Sơ Chiêu chẳng hiểu làm sao cả, nàng đi qua cầm lấy chiếc ô của Cố Phong Giản: “Đi thôi, trở về thôi.”

Cố Phong Giản đứng lên với nàng.

Hai người đi sánh bước bên nhau trên phố.

Trên đường về Tống phủ phải đi qua một dãy nhiều cửa hàng buôn bán. Đã quá trưa nhưng ở đó vẫn sôi động và náo nhiệt như trước, có tiếng rao hàng vang lên nối tiếp nhau.

Tống Sơ Chiêu không khỏi đi chậm lại, nàng đưa mắt nhìn về phía bên đó n hiều lần.

Cố Phong Giản thấy được tầm mắt nàng thì cười nói: “Qua đó đi dạo đi.”

Tống Sơ Chiêu quay đầu hỏi: “Ngươi không bận sao?”

“Không vội.” Cố Phong Giản nói, “Chẳng lẽ nàng lại không biết ta có bận h ay không?”

Tống Sơ Chiêu nghĩ, hình như là không bận, cả hai người họ bây giờ đều là những kẻ nhàn rỗi. Thế nên nàng vui vẻ đồng ý, cùng đi với Cố Phong Giản về phố xá bên kia.

Cố Phong Giản hỏi: “Có phải biên quan có ít phố xá như vậy đúng không?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Biên quan tiêu điều, dù là cửa hàng hay phố xá cũng rất ít, kém xa sự phồn hoa nơi kinh thành. Tuy bây giờ đã yên bình một ít nhưng phần lớn dân chú ng đều tự cung tự cấp, ngày thường ít người làm ăn buôn bán, các loại biểu diễn tài nghệ như tạp kỹ thì càng thiếu. Thỉnh thoảng khi ngẫu nhiên có một gánh hát đi ngang qua thì họ dừng chân trong trấn hai ba ngày để biểu diễn một lúc.

Cách mấy ngày lại có một khu chợ sôi động hoặc hội đền chùa ngay trong tr ấn không xa. Đến lúc đó sẽ có nhiều người hơn trong thành, các loại diễn xi ếc mới lạ cũng sẽ tụ họp ở đây, làm cho Tống Sơ Chiêu rất thích tới chơi.

“Ngày lễ hằng năm, phụ thân và mẫu thân ta phải đãi khách trong quân doa nh, chỉ còn có một mình ta ở nhà. Thế là ta lại cầm tiền chạy đi chơi một mì nh. Người bán hàng rong đầu đường nhìn thấy ta thì hỏi: ‘Bé con, cha nươn g ngươi đâu? Trên người ngươi có bạc hay không?’. Có người thì thấy ta là đứa trẻ nên từ chối bán đồ. Một số người có lòng tốt thì trực tiếp tặng đồ ch

o ta. Thậm chí còn có người muốn lừa lấy bạc của ta.” Tống Sơ Chiêu nói x ong thì nở nụ cười đắc ý, “Nhưng ta thông minh, cho tới bây giờ cũng chưa bị gạt lần nào.”

Cố Phong Giản phối hợp: “Thật sự lợi hại.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Cảm ơn vì đã đi chơi với ta. Khi còn nhỏ, ta đã thấy c ha nương người khác đi theo sau trả tiền giúp bọn họ, muốn gì được đó, đã l àm cho ta rất hâm mộ.”

Cố Phong Giản dừng lại và nói: “Nhưng ta không muốn trở thành phụ thân của nàng.”

Tống Sơ Chiêu giậm chân nói: “Ngươi đừng tưởng bở! Ta cũng không xem ngươi như cha ta!”

Cố Phong Giản cười nói: “Nếu như nàng gọi ta là Ngũ ca, thì về sau Ngũ ca sẽ lại đi dạo với nàng.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta mới không cần đâu! Ta cũng có tiền!”

“Vốn dĩ nàng nhỏ hơn ta, lúc này ta lại cùng đi dạo phố với nàng, nàng gọi một tiếng Ngũ ca cũng là chuyện hợp lý.” Cố Phong Giản dẫn dắt từng bướ c, hắn nói, “Không phải nàng cũng gọi Tứ lang là Tứ ca sao?”

Tống Sơ Chiêu nghĩ theo như vậy thì cũng thuận miệng kêu: “Cố Ngũ ca.”

Cố Phong Giản gật đầu trả lời: “Ơi.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Vậy ngươi có muốn mua đồ gì ăn không? Có ngh ĩ tới mua cái gì chưa.”

Cố Phong Giản hào phóng nói: “Để nàng tùy ý chọn.”

Ban đầu Tống Sơ Chiêu muốn gọi Cố Phong Giản để hắn mua gì đó cho nà ng ăn, nào ngờ Cố Phong Giản lại dẫn nàng đi dạo một vòng khắp nơi, chỉ c ần món đồ nào nàng thích thì đều mua hết cho nàng.

Lúc đầu Tống Sơ Chiêu còn thấy một số đồ dùng là mới lạ, không phải đồ đ ắt tiền, cũng chưa từng gặp qua nên cái gì mới mẻ thì nàng cũng không từ c hối.

Về sau thì Cố Phong Giản không đợi nàng mở miệng, trực tiếp dựa theo ánh mắt nàng để làm việc. Cảm thấy nàng thích cái gì thì sẽ mua cho nàng cái đ ó. Thậm chí nếu như hắn thấy cái nào đẹp thì cũng muốn mua cho Tống Sơ Chiêu một cái.

Tống Sơ Chiêu sợ hãi, nàng vội từ chối: “Không cần đâu! Ta không thích lắ m!”

Cố Phong Giản nói: “Nhưng cũng hơi thích đúng không?”

Tống Sơ Chiêu: “Chẳng lẽ chỉ thích món đó có một tí xíu cũng muốn mua v ề nhà hay sao?”

Cố Phong Giản cười nói: “Không còn cách nào, gia phong Cố gia chính là n hư vậy, rất cưng chiều tiểu bối. Nếu như ta muốn cái gì thì chỉ đơn giản nói một câu, ngày thứ hai đã thấy nhà ta kêu người đưa đến trong phòng mình. Nếu như nàng gọi ta một tiếng Ngũ ca thì hiển nhiên ta phải chăm sóc nàng rồi, nàng thích cái gì thì ta sẽ mua cái đó.”

Tống Sơ Chiêu sợ hãi, nàng lắc đầu nói: “Vậy ta thật sự không dám gọi xưn g hô Ngũ ca này! Nào có người nuông chiều như vậy? Mấy đứa nhỏ trong Cố gia lại không học theo cái xấu sao?”

Cố Phong Giản nói: “Tệ nhất thì cũng trưởng thành như ta mà thôi.” Người được nuông chiều nhất Cố gia ắt hẳn là hắn rồi.

Tống Sơ Chiêu: “Nhưng ta là đứa nhỏ phủ Tống gia, đâu có giống với ngươi!” Tống Sơ Chiêu nàng luôn tin vào việc trưởng thành trong sự man rợ đấy!

Cố Phong Giản thấy biểu cảm này của nàng thì bị chọc cười, hắn nói: “Cũng nên chọc cho nàng hoảng hốt, tránh để cho nàng lại nghĩ đến chuyện không vui.”

“Ta không có!” Trong lòng Tống Sơ Chiêu còn ôm cái ô của hắn, “Ta không có buồn bã! Cố Ngũ lang, ngươi không cần kích động như vậy!”

Cố Phong Giản hất cằm ra hiệu cho chưởng quầy đi lấy món đồ.

Chưởng quầy đã đi tới vách ngăn chuẩn bị vén rèm đi vào nội viện lại thấy hai người bọn họ thú vị như vậy, ông lại xoay đầu trêu chọc một câu: “Vị cô nương này, để lão phu khuyên ngươi một câu thế này, nếu như nam giới muốn mua đồ vật này nọ cho người phụ nữ mình yêu mến thì đó là sự thôi thúc thường thấy mà họ hay có. Nếu như ngươi không để hắn mua thì trong lòng hắn sẽ không vui. Hiện giờ chỉ là tìm một cái cớ mà thôi. Có thể thấy được ngày thường cô nương hiển nhiên không thích nhận lễ vật mà vị công tử này tặng nên hắn mới muốn tặng mọi thứ cho ngươi. Nếu như ngươi nhận nhiều thì hắn cũng sẽ không từ chối đâu.”

Tống Sơ Chiêu không nói nên lời: “Không lẽ mấy người buôn bán như ngươi đều nói chuyện lỗ mãng như thế sao?”

Chưởng quầy không nhịn được cười, chắp tay thi lễ với nàng rồi nói: “Hai vị trai tài gái sắc, nhìn vô cùng xứng lứa vừa đôi, tức là chuyện tốt đã tới gần

, cần gì phải chú ý những điều nhỏ nhặt này? Trước tiên để lão phu chúc mừng hai vị, cũng xem như lây không khí vui mừng nên đồ hôm nay sẽ được bán giá rẻ hết cho hai vị. Cô nương xinh đẹp như thế thì nhận lễ vật mắc tiền nhất cũng là xứng đáng.”

Lời này khiến cho Cố Phong Giản rất hớn hở.

Tống Sơ Chiêu nói: “Ngươi dùng nhiều tiền như vậy, dù cho Cố phu nhân không nói lời nào thì nương cũng nói ta.”

“Không thì xem như là đồ người ta nhờ ta tặng cho nàng.” Cố Phong Giản nói, “Nàng có nhớ lần trước sư tỷ có tặng cho ta một cái rương không?”

“Thì liên quan gì tới ta??” Tống Sơ Chiêu kinh ngạc, “Chẳng lẽ nàng ấy tặng ngươi một rương bùa chú?”

Cố Phong Giản: “Tỷ ấy nói lúc ấy gấp gáp nên không có chuẩn bị, đành tặng một rương đồ vật sang đây nói là ăn mừng hai người chúng ta thành thân. Không biết nàng thích cái gì nên kêu ta lấy mấy món trong rương để mua lễ vật tặng nàng. Xem như là sư tỷ giúp ta chuẩn bị một phần sính lễ. Ta đang lo không có chỗ dùng, nay lại may mắn đi đến đây với nàng.

“Thật là mấy lá bùa sao?!” Tống Sơ Chiêu nắm lấy Cố Phong Giản nói, “Cố Ngũ lang, ngươi đừng bao giờ nghĩ như vậy thì có thể tránh né việc trở thành thần côn! Nếu như ngươi nói chỉ bán mấy lá bùa này thì cũng chẳng có ai tin đâu! Miệng đời… Miệng đời rất đáng sợ!”

Cố Phong Giản thản nhiên nói: “Là một rương hoàng kim.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Tốt, nàng đã hiểu.

Cố Phong Giản cười nói: “Sư tỷ thật tình yêu thương nàng, tỷ ấy rất thích n

àng.”

Tống Sơ Chiêu nói trong lòng, nàng…… nàng cũng là thật sự đau lòng thay sư tỷ. Lại ra tay hào phóng như thế?!

Sau khi bị cái rương hoàng kim đó đập một đòn nghiêm trọng, làm sao Tống Sơ Chiêu còn nghĩ đến chuyện tiêu tiền cho hợp lý?

Một đường này đi tới, nàng chỉ nghĩ rằng mình thật giàu có. Cố Ngũ lang cũng có rất nhiều tiền.

Cố Phong Giản đưa nàng đến cửa Tống phủ. Trước lúc nàng muốn đi vào thì hắn lại lấy ra một cái tráp gỗ đưa qua nói: “Đồ lúc trước là của sư tỷ ta tặng cho nàng. Còn cái này là đồ của ta tặng cho nàng.”

Tống Sơ Chiêu mệt mỏi, thậm chí không còn ngạc nhiên như trước nữa: “Vì sao ngươi cứ tặng ta nhiều đồ như thế?”

“Nàng không nghe chưởng quầy kia nói rồi sao?” Cố Phong Giản cúi đầu, nhét cái tráp vào trong tay nàng, “Tất nhiên là bởi vì ta thích đưa. Là sự thôi thúc thường thấy.”

------oOo------

Chương 55: Khu vực săn bắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Tống Sơ Chiêu gần như là chạy vào nhà.

Trên mặt nàng có hơi nóng, lòng bàn tay đổ mồ hôi đang nắm chặt món đồ. Lúc nàng đang định cúi đầu mở ra xem thì bỗng nhiên phát hiện Tống Quản g Uyên đang đứng ở phía trước, tay nàng run lên, thiếu chút nữa là bị dọa s ợ, nàng nhanh chóng cất cái tráp vào trong tay áo.

“Cha, cha chờ con sao?”

Tống Quảng Uyên làm bộ không phát hiện động tác mờ ám của nàng, ông h ỏi: “Mẫu thân con đã nói hết mọi chuyện cho con rồi sao?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Tống Quảng Uyên đi ở phía trước dẫn đường, ông vẫy tay: “Đi cùng với ta một chút. Vậy thì con nghĩ về chuyện đó thế nào?”

“Con chẳng nghĩ thế nào cả.” Tống Sơ Chiêu đuổi kịp bước chân ông, nàng nói, “Cha nghĩ như thế nào?”

Tống Quảng Uyên bước trên con đường nhỏ, ngẩng đầu lên, tựa hồ như ông đang suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu.

Hoàng hôn kéo đến càng làm cho không gian trở nên tối hơn, bóng của ông cũng vì vậy mà trở nên mông lung.

Rốt cuộc Tống Quảng Uyên mở miệng: “Khi ta còn bé thường bị người ta k hinh thường. Uổng phí một thân võ nghệ nhưng lại không đọc nhiều sách v ở. Mẫu thân không thích ta, bà rất thiên vị Tam đệ, cái gì cũng đưa sang cho Tam đệ, cảm thấy đời này của ta sẽ không có tương lai, nếu như muốn Tốn g gia được vinh quang thì chỉ có thể dựa vào lão tam.”

Tống Quảng Uyên nói: “Thật ra ta không rõ vì sao cùng phụ mẫu mà ta lại c hịu sự đối xử lệch lạc như vậy. Thế nên ta đã thề, ta phải trở nên nổi bật, là m nên một phen sự nghiệp khiến cho bọn họ phải ngước nhìn.”

“Phát thê* của ta là được mẫu thân định thân cho ta. Nàng ấy cũng không p hải là người đọc qua sách vở, chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân. Sau này ta lại gặp Hạ tướng quân, ông ấy thấy ta trung hậu lại nhớ tới giao tình với phụ thân ta nên cũng coi trọng ta. Nói thật lúc ấy ta kính trọng Hạ tướng quân rất nhiều, còn hơn cả người nhà mình. Ông ấy chính là người có thể đ ối xử công bằng với ta.”

**Phát thê (发妻): vợ cả (đồng nghĩa với chính thê).*

Tống Sơ Chiêu nói: “Cho nên người rất kính trọng ngoại tổ phụ, muốn báo đáp ân tình của ông sao?”

Tống Quảng Uyên nói: “Chưa nói tới cái gì báo đáp. Cưới mẫu thân con, đi tới biên quan xa xôi, đều là sự tự nguyện của ta. Ta luôn mong muốn được một bước lên mây thì vừa lúc gặp phải cơ hội này. Sau đó Hạ Công thật sự dìu dắt ta rất nhiều. Tống gia có ngày hôm nay sợ đã khiến nhiều người tron g kinh thành không khỏi đỏ mắt. Nếu không như thế thì đến nay ta vẫn chỉ l à một vị tướng sĩ nho nhỏ dưới tay Hạ tướng quân, làm tạp vụ giúp người ta , ngày thường thì làm những việc không quan trọng gì.”

Tống Sơ Chiêu nhìn chằm chằm ông, nàng mấp máy môi rồi mới nói: “Cha,

người nói như vậy là để con có thể cảm thấy tốt hơn sao? Nhiều năm như v ậy, cho dù là tình nghĩa hay sự ích kỷ cá nhân thì làm sao có thể tách ra rõ r àng như thế được?”

Tống Quảng Uyên quay đầu lại và mỉm cười: “Ta chỉ muốn nói thẳng ra thô i. Tấm lòng của Hạ Uyển rất lương thiện, đã nhường nhịn mẫu thân ta rất nh iều nhưng mà con không cần phải cảm thấy rằng con nợ bà ấy bất cứ điều gì . Lúc trước người đưa ra quyết định là ta, hiện giờ người hưởng vinh hoa ph ú quý là cả Tống gia. Từ trước tới giờ mẫu thân không hài lòng với ta thì đư ơng nhiên sẽ không có biểu hiện vui mừng với con và mẫu thân của mình. Nhưng con phải nhớ rằng không ai ở Tống gia có thể nói cái gì về con cả. C on cứ tự tin trả lời lại bọn họ, không cần vì ta mà chịu uất ức ở chỗ này.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Cha, ta biết khổ tâm của người. Người không lần lo lắ ng thay chúng ta.”

Tống Quảng Uyên dừng lại, ông đứng đối mặt với nàng và nói: “Chiêu Chiê u, con là người do chính tay ta nuôi lớn, con đã ở với ta hơn mười mấy năm , ta cũng xem con như là con ruột mình. Thế nhưng ta từ trước tới giờ vẫn k hông đủ tử cách làm một người phụ thân, luôn bộn bề công việc, không biết nuôi dạy nữ hài như thế nào, đối xử quá thô bạo với con. Phần lớn đều do mẫu thân con dạy dỗ, mà con đi theo ta cũng ăn không ít đau khổ nơi biên q uan. Nếu như lúc trước con được sinh ra ở kinh thành thì bây giờ có lẽ đã th oải mái hơn nhiều lắm.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không có cái gọi là nếu này. Hơn nữa con cũng rất thí ch biên quan.”

Tống Quảng Uyên gật đầu: “Ừ, không có cái nếu này. Nhưng mà nếu như c on vẫn còn thừa nhận ta thì sau này ta vẫn là phụ thân của con.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Tất nhiên người là phụ thân con mà. Con gọi người m

ười mấy năm nay là cha, sao có thể vô duyên vô cớ mà biến mất được chứ?
”

“Được, thật tốt.” Tống Quảng Uyên bật cười, ông ứa nước mắt. Hai người n hìn nhau cười.

Tống Quảng Uyên vỗ bả vai nàng: “Chiêu Chiêu, cha thấy con sắp thành th ân nên trong lòng rất vui mừng. Ta đã thương lượng với nương con rồi, vẫn hy vọng con có thể xuất giá từ Tống gia. Thế nên việc này chỉ có con biết th ôi, đừng nói cho Nhị nương và lão phu nhân biết.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Tống Quảng Uyên chần chờ một lát, lại nói: “Phó tướng quân…… Là sinh phụ* của con, hắn cũng là người rất tốt. Năm đó khi hắn đã có địa vị cao thì vẫn thân thiết với ta như huynh đệ. Ta lấy nương con trước mặt hắn, tuy hắ n không biết tình hình thật sự nhưng cũng chỉ tránh mặt ta mà thôi. Ngần ấy năm trôi qua, mặc dù hắn đã có được vinh quang nhưng vẫn làm cho người ta thấy đáng tiếc. Ta cũng không ngờ rằng tới bây giờ hắn vẫn lẻ loi một mì nh. Việc này tự con quyết định, đừng băn khoăn về ta. Hiếm khi ta ở nhà, nê n nếu có người có thể chăm sóc các ngươi thì ta cũng yên tâm.”

**Sinh phụ: Cha ruột (giống thân phụ).*

Tống Sơ Chiêu nghĩ đến Phó Trường Quân thì tâm tình nàng cũng trở nên p hức tạp.

Nếu như người đó cũng là cha mình… vậy thì thật sự lợi hại rồi. Ra cửa đán h nhau cũng không cần sợ gì cả.

Tống Quảng Uyên lại kêu nàng một tiếng.

“Chiêu Chiêu này.”

Tống Sơ Chiêu: “Dạ.”

Tống Quảng Uyên hỏi: “Rốt cuộc thì Cố Ngũ lang đã tặng con cái gì mà có thể làm con vui mừng thế kia?”

Hai tay của Tống Sơ Chiêu giấu ra sau lưng: “Con không nói cho người đâu !”

Tống Quảng Uyên nói: “…… Ta cũng chỉ muốn tham khảo mà thôi. Con m uốn thành thân thì cha còn phải chuẩn bị cho con của hồi môn và lễ vật nữa. ”

Tống Sơ Chiêu kêu lên: “Nào có ai lại tham khảo! Người cũng không cần lo lắng quá! Tất nhiên lễ vật nên được người chọn tận tay rồi! Con chỉ có một lần thành thân này mà thôi, người còn muốn mua theo người khác, sao có th ể như vậy được?”

Tống Quảng Uyên: “……”

Tống Sơ Chiêu chạy đi, vừa đến hành lang liền quay đầu lại nói thêm: “Cha , người chọn lễ vật nào bằng tấm lòng mình thì con đều thích hết. Chỉ khôn g thể sao chép đồ của người khác!”

Tống Quảng Uyên đau đầu nói: “Đã biết đã biết.” Sớm biết rằng như thế… … ông đã lặng lẽ đi sao chép đáp án.

Hạ Uyển ở trong Tống phủ không quá hai ngày thì đã dọn tới Hạ phủ ở. Mư ời mấy năm nay bà không trở lại nên nay về thăm người thân cũng là chuyệ n có lý.

Tống Sơ Chiêu nhảy nhót đi theo.

Tống Quảng Uyên mang theo Tống nhị nương…… cùng đi nghe giảng bài. Hạ lão gia đề cử cho ông mấy vị tiên sinh để cho hai người bọn họ cùng đi học với nhau, thuận tiện có thể làm tĩnh lặng lại lòng mình.

Tống Quảng Uyên cảm thấy nếu là người có tầm nhìn rộng thì sẽ không dễ dàng bị mê hoặc trước sự hẹp hòi. Quan trọng nhất là tránh xa một chút sự hào nhoáng ở kinh thành và Tống lão phu nhân.

Không quá hai ngày thì thời tiết đột ngột lạnh đi, sau đó tuyết bắt đầu rơi lất phất, các mái hiên ở kinh thành cũng bị một lớp sương trắng bao phủ.

Đến mấy ngày trước lúc đi sắn thú chính thức, tuyết đã ngừng rơi nhưng trên mặt đất vẫn còn một lớp tuyết nông.

Bởi vì nơi tổ chức ở khá xa nên có người đã đi sớm hơn một ngày, Hạ Uyển lo lắng cho nàng nên giữ nàng ở nhà mãi cho đến sáng ngày hôm đó mới bằng lòng cho nàng rời đi.

Cố Phong Giản cho xe ngựa tới đón nàng để hai người cùng đi với nhau.

Khi thấy nàng, Cố Phong Giản nhìn chằm chằm hồi lâu vào bông tai của nàng rồi sau đó cười xán lạn: “Đẹp thật.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta cũng cảm thấy bông tai này đẹp đấy!”

Cố Phong Giản nhẹ giọng nói: “Ta đâu nói đến bông tai!”

Hạ lão gia chịu không nổi, ông cảm thấy cái tên nam tử thích trèo tường này diễn quá sâu nên trực tiếp cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người: “Đi đi! Kẻo lại không đuổi kịp bây giờ!”

Hai người xuất phát từ sớm nhưng vì để xe ngựa chạy ổn định nên ngựa chạy cũng chậm. Thế nên lúc đến bãi săn thì đã gần giữa trưa.

Xung quanh khu săn bắn được bao quanh bởi hàng rào gỗ, Kim Ngô Vệ dẫn theo binh lính bảo vệ lối vào, tiến hành kiểm tra chặt chẽ những người qua lại chỗ này.

Lúc Tống Sơ Chiêu đi vào thì đám người Phạm Sùng Thanh và Quý Vũ Đường đã điền vào trong danh sách những người tham gia, họ tập trung trên Diễn võ trường rộng lớn, đang chờ hoạt động săn bắn bắt đầu.

Đám nam nhân này vừa thấy Cố Phong Giản xuất hiện thì muốn vây lấy hắn, nhưng bởi vì Tống Sơ Chiêu cũng ở đấy, đắn đo sự khác biệt giữa nam và nữ nên bọn họ cũng không dám đến quá gần, chỉ đứng chào hỏi từ xa.

Tống Sơ Chiêu đi xem xét một vòng.

Phần lớn nhóm nam giới tập trung ở bên phải trong khi nhóm nữ quyến thì đứng ở một bên khác, tạo nên một ranh giới rõ ràng. Các nàng ấy đứng ở vị trí khuất gió, trên mặt đất là những bông tuyết chưa tan hẳn, thỉnh thoảng lại thẹn thùng liếc mắt nhìn những thiếu niên ở phía đối diện, tiếng cười ngọt ngào du dương của các nàng phiêu đãng trong không trung.

Nhìn những bộ quần áo sang trọng và tinh tế của họ thì biết rằng họ không phải tới đây để thật sự săn thú, nếu như nói đến đây để dạo chơi thì thích hợp hơn nhiều.

Chính vì có những cô nương xinh đẹp này mà nhóm thanh niên ở phía đối diện chỉ mặc những bộ quần áo đơn bạc trong thời tiết giá lạnh để khoe phong thái tuyệt vời, dáng người chắc nịch vô cùng oai vũ của mình.

À…… Tống Sơ Chiêu cảm nhận được ánh mắt đong đưa như có như không trong sân thì đã cảm giác như mùa xuân đã đến gần rồi.

Chẳng sợ tuyết đang bay trong không trung.

Tống Sơ Chiêu và Cố Phong Giản không đi đâu cả, bọn họ tìm một chỗ ngồi xuống để chờ bắt đầu.

Cố Tứ lang sải bước tới, hắn muốn trò chuyện với Ngũ đệ của mình một chút sẵn tiện giới thiệu cho đệ ấy những quy tắc của khu săn bắn.

Hắn nghĩ rằng Cố Phong Giản sẽ có mặt trên bãi săn, dù sao thì kỹ năng cưỡi ngựa mà Ngũ đệ hắn thể hiện trước đây quá tuyệt vời, thật sự làm người ta kinh ngạc. Thế nhưng hắn mới nói một chữ thì đã bị hai người trước mặt quăng cho một ánh mắt xem thường.

Không, không hắn là xem thường, tựa hồ còn mang theo một chút sát khí.

Hắn cảm thấy Ngũ đệ muốn đuổi hắn khỏi chỗ này.

Cố Tứ lang im lặng nghĩ lại một lát nhưng mà cũng không tìm ra tại sao mình lại sai.

Tài nghệ cưỡi ngựa bắn cung của Ngũ đệ hắn hơn người, thậm chí còn cao hơn Phạm Sùng Thanh và mình một bậc, cần gì phải giấu giếm làm chi?

Chẳng lẽ đệ ấy không muốn nổi bật ở trước mặt Tống Tam nương sao?

Ngũ đệ mình…… Ngũ đệ mình thật sự là người không màng danh lợi!

Cố Tứ lang thử mấy lần, thấy hai người bọn họ thật sự không có tinh thần chiến đấu thì hắn đành ngậm ngùi bỏ cuộc. Hắn bưng một chậu than tới cho

bọn họ, lại mang tới một đĩa thịt nướng và hoa quả, bảo hai người ngồi xuống ăn từ từ. Sau đó hắn khoát vai Phạm Sùng Thanh đi với sự đau buồn.

Không lâu lúc sau, Đường Chương Liêm đi tới cùng với Phó Trường Quân. Những người đang đứng lẻ loi khắp nơi lập tức yên lặng hẳn, bọn họ rũ mi, thi lễ về phía đài cao.

Lúc này săn bắn chủ yếu là để vui vẻ thư thái, Đường Chương Liêm xua tay, biểu thị mọi người không cần đa lễ.

Săn bắn thực ra chẳng có gì thú vị chứ đừng nói là hấp dẫn. Dù sao thì người ta không thể cưỡi ngựa đuổi theo mãi, chỉ khi có kết quả mới có thể làm người ta phấn khích một chút.

Hiển nhiên Đường Chương Liêm cũng không có nhiều hứng thú. Hắn ngồi ở trên đài cao, dựa theo bài khích lệ được nói hằng năm để nói vài câu động viên, trọng điểm được tập trung vào "phần thưởng" lúc cuối cùng. Hắn nhấn mạnh việc mấy năm nay ai đã nhận được phần thưởng nào, mong mọi người có thể cố gắng.

Sau đó hắn ra lệnh một tiếng thì kèn lệnh được thổi lên, những người thanh niên muốn tham gia vào cuộc săn nhanh chóng chảy lên ngựa của mình và phi nước đại về mọi hướng.

Trong nháy mắt, trong sân đã ít hơn phân nửa.

Đường Chương Liêm biết rằng nếu có mặt của mình thì nhóm người này sẽ không thoải mái, vì vậy hắn đã lôi kéo mấy người võ tướng đi đến chỗ khác chơi.

Phó Trường Quân tuần tra một vòng ở trên đài với gương mặt không có biểu cảm gì, sau đó ông cầm theo bội đao đi về phía Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu tưởng không thể ăn ở chỗ này nên vội vàng giấu mâm đồ ăn đi.

Phó Trường Quân đi đến trước mặt nàng, ông hỏi với sự nghi hoặc: “Nãy giờ con cứ nhìn ta là có chuyện gì?”

Tống Sơ Chiêu nói thật vô tội: “Con đâu có đâu.” Nàng hỏi Cố Phong Giản: “Ta có nhìn sao?”

Thần thái Cố Phong Giản tự nhiên: “Không có.”

Phó Trường Quân nhìn hai người bọn họ, ông gật đầu rồi lại xoay người rời đi.

Chờ cho ông đã đi xa, Cố Phong Giản lại hỏi: “Thế nàng nhìn chằm chằm vào ông ấy làm gì?”

Tống Sơ Chiêu mờ mịt: “Không phải ngươi nói ta không có sao?” Nàng thật sự không cảm thấy như vậy mà.

Cố Phong Giản nói nghiêm túc: “Nàng có.”

Tống Sơ Chiêu: “…… Ta chỉ nhìn đại mà thôi.”

Tống Sơ Chiêu đang nghĩ ngợi làm sao có thể ngó lơ đề tài này thì cách đó không xa, Quý Vũ Đường và huynh đệ của hắn đã lớn giọng kêu: “Ngũ công tử!”

Tống Sơ Chiêu chưa bao giờ cảm thấy Quý Vũ Đường lại nhìn vừa mắt như vậy.

Quý Vũ Đường nói: “Ngũ Lang, phong cảnh phía trước tuyệt đẹp, chi bằng cùng nhau đi qua đó một chút?”

Cố Phong Giản thu hồi tầm mắt, hắn hỏi: “Ta rất tò mò về chuyện đến cuối cùng thì nàng đã làm gì để trở thành bằng hữu với bọn họ, vì sao bọn họ lại thích nàng như thế?”

Ngay cả chính Tống Sơ Chiêu còn không biết vì sao: “…… Ta đâu có là m gì đâu. Nói có khi ngươi không tin nhưng ta còn mắng bọn họ mấy lần n ữa.”

Cố Phong Giản trầm tư.

Tống Sơ Chiêu nhỏ giọng nói: “Mấy người nam tử ở kinh thành các ngươi t hật sự kỳ quái.”

Cố Phong Giản muốn giải thích nhưng hắn lại cảm thấy rằng thực sự là như vậy. Quý Vũ Đường ở bên kia lại làm ầm ĩ không ngừng làm cho Tống Sơ Chiêu cứ giục hắn mau qua đó. Cố Phong Giản do dự một lát, hắn cảm thấy nếu như mình cứ ở đây sẽ quấy nhiễu đến việc kết bạn của Tống Sơ Chiêu. Nên sau khi hắn dặn dò nàng nên cẩn thận thì đi về phía đám người Quý Vũ Đường.

Mọi người bên phía Quý Vũ Đường lập tức lộ vẻ vui mừng, bọn họ phe phẩ y cây quạt, tiếp đón Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản vừa đi, Đường Tri Nhu –
người không ngừng đi lòng vòng bên ngoài –
rốt cuộc có gan nhảy về phía Tống Sơ Chiêu.

“Tống Tam nương!” Nàng cũng không thấy ngoại, trực tiếp ôm lấy người ta rồi vui tươi hớn hở nói, “Ngươi cũng tới rồi! Các nàng nói muốn nướng cá

nhưng mà mọi người đều không biết làm, ngươi có biết không?”

Tống Sơ Chiêu vừa nghe thì đã đắc ý nói: “Cá nướng thôi mà, rất đơn giản. ”

Đường Tri Nhu kêu lên: “Quả nhiên cái gì ngươi cũng biết! Thuận tiện ngư ơi chỉ cho ta luôn được không?”

Tống Sơ Chiêu hào phóng: “Nếu như ngươi muốn học thì tất nhiên là có thể rồi.”

Ấn tượng về Tống Sơ Chiêu của những cô nương phía sau Đường Tri Nhu vẫn dừng lại ở bữa tiệc ngâm thơ uống rượu vừa rồi. Ban đầu mọi người vẫ n nghĩ Tống Tam nương là người có tính tình lạnh nhạt, không ngờ rằng nà ng ấy là người dễ nói chuyện như thế nên mọi người cũng lập tức tiến lên n ói chuyện.

Khi mấy cô nương trẻ tuổi khen người khác thì thật nhạy bén.

“Tam nương, bông tai của ngươi thật là đẹp mắt.”

Lúc nãy Đường Tri Nhu không nhìn kỹ, nay chú ý đến thì nàng ấy mới ghé sát vào nhìn, sau đó nói: “Đây là cái gì? Là một đôi đao kiếm sao? Thật sự đẹp. Làm tinh xảo đến như thế, rất xứng với ngươi đó. Ngươi mua ở chỗ nà o thế? Ta chưa từng thấy chỗ nào ở kinh thành có bán vật như thế nào đâu.”

Tống Sơ Chiêu còn chưa mở miệng, thì một vị cô nương liền che miệng cư ời: “Ta thấy là có lẽ Cố Ngũ lang đưa nha!”

Mọi người đều là đột nhiên nhận ra rồi kêu lên một tiếng: “Ồ ——”

Mặt Tống Sơ Chiêu lộ vẻ thẹn thùng, nàng nhe răng cười với Đường Tri Nh

u.

Đường Tri Nhu: “……” Thôi được, nàng u mê, nàng đã sáng tỏ.

Đột nhiên có cảm giác không đỡ nổi.

------oOo------

Chương 56: Bất đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Tống Sơ Chiêu dẫn đầu một nhóm cô nương đi nhóm lửa nấu cơm.

Mọi người đều vây quanh nàng, Tống Sơ Chiêu quay đầu nhìn lại, nàng cả m thấy mình giống như con đầu đàn trong đám gia cầm…

Lần này Đường Chương Liêm mang theo cả đội Kim Ngô Vệ nhưng chỉ dẫ n theo vài đầu bếp ít ỏi nên không thể phụ trách hết việc chuẩn bị đồ ăn cho mọi người được. Chỉ một bộ phận người đi săn thú được Đường Chương Li êm khen ngợi mới có thể ăn mỹ thực do đầu bếp trong hoàng cung làm. Còn những người còn lại sao… thôi cố gắng tự mà làm đi.

Làm sao võ tướng đi ra ngoài lại không biết nấu cơm? Thế thì sẽ làm mình chết đói.

Tống Sơ Chiêu vén tay áo lên, cẩn thận chỉ các nàng ấy cách đào hố đặt bếp , cách chất củi và cách châm lửa.

Sau đó nàng cầm miếng thịt để một bên, trực tiếp cầm lấy dao bếp để băm n hỏ nó.

Cách nàng cầm dao khác với những người đầu bếp bình thường, mang theo phong cách không chỉ vừa phóng khoáng lại tùy tiện, mà còn có một cỗ sát ý. Có lẽ vì đao pháp của nàng không phải thứ được dùng để nấu ăn.

Đường dao lên lên xuống xuống cùng với thủ pháp lưu loát lại đơn giản đã l àm cho các cô nương trẻ tuổi đang xem choáng váng.

“Tống Tam nương! Kỹ thuật xắt rau này của người thật sự quá tuyệt đấy!”

Tống Sơ Chiêu cũng không ngẩng đầu lên, nàng nói: “Cũng không có gì đâ u.”

Đường Tri Nhu nói lớn: “Dù gì Tam nương cũng từng ở quân doanh! Một c ái nhảy của nàng ấy sợ là còn cao hơn ngươi nữa đó.”

Các cô nương kinh ngạc cảm thán, lại hỏi: “Vậy Tam nương có biết cưỡi ng ựa bắn cung không?”

Đường Tri Nhu đoạt lời: “Tất nhiên là có rồi! Võ nghệ của Tam nương rất c ao siêu, không phải là lời nói suông.”

Các nàng liếc nhìn những nam tử ở phía đối diện, thuận miệng nói câu: “Cũ ng không biết Tống Tam nương so với bọn họ thì như thế nào?”

Tống Sơ Chiêu chưa trả lời, lại có một người khác thổn thức: “Cho dù so sá nh được thì sao chứ? Tam nương lại không thể thật sự so tài với bọn họ. Th ế nhân thích dìm phụ nữ bằng nước bọt, nói các người phải ở yên trong nhà mới tốt.”

Đường Tri Nhu quay đầu nói: “Có thể đừng nói mấy lời không hay ở chỗ nà y hay không, làm cho người khác nghe xong lại không vui.”

Mấy người đành im lặng trong sự hậm hực.

Tống Sơ Chiêu: “……” Rõ ràng hỏi ta nhưng ta lại không có cơ hội mở miệ

ng.

Tống Sơ Chiêu xếp thịt đã cắt ra đĩa, rồi thái lát miếng cá mà họ đã đề cập t rước đó.

Ở đây còn có cả một cái nồi nữa, ăn cá nướng làm gì, hầm canh có phải ngo n hơn không?

Xử lý xong chuyện này, Tống Sơ Chiêu chỉ mấy người lấy nước rửa rau, yê u cầu bọn họ làm việc đừng chỉ đứng ở một bên. Nàng lại bưng đun một ít n ước nóng, tay nàng bưng một cái bát ấm áp, dựa vào người Đường Tri Nhu.

Mấy công tử nhàn rỗi ở đằng kia thấy họ bận bịu thì chủ động khuân vác củ i và tô bát thay cho họ, sau khi đặt đồ xuống thì lại lễ phép tránh đi.

Tống Sơ Chiêu ngồi im lặng ở một góc, lại một lần nữa cảm nhận được ý x uân phảng phất đâu đây. Khi các cô nương kia cũng nhàn rỗi ngồi xuống ng hỉ ngơi thì bọn họ lại bắt đầu câu chuyện lúc nãy:

“Các ngươi cảm thấy vị kia công tử vừa rồi như thế nào?”

“Chẳng lẽ ngươi đang nói Hà công tử? Vậy thì đừng nghĩ nữa, tháng sau hắ n sẽ thành thân rồi.”

“Quý công tử đâu? Cố Ngũ công tử có thể nói chuyện với hắn, cho thấy tính tình của hắn hắn cũng không kém chứ?”

“Không tệ thì không tệ nhưng hắn đối xử rất tốt với thê tử trong nhà.”

“Ôi. Sao lại không khéo như vậy?”

“Vậy các ngươi cảm thấy Phạm nhị công tử như thế nào? Dũng cảm thiện c

hiến, gia thế hiển hách. Ngày thường thì hắn cũng nho nhã lịch sự với nhữn g nữ tử khác.”

“Ngoại hình và gia thế của Phạm nhị công tử đúng là không chê vào đâu đư ợc. Tuy nhiên, phụ thân ta đã tìm hiểu con đường đi sau này của Phạm gia r ồi. Phạm Thượng thư nói Phạm công tử một lòng theo võ, không biết tương lai có thể bị chuyển khỏi kinh thành hay không. Nếu như hắn thật sự phải đi tới biên quan thì chẳng lẽ ngươi phải chịu đựng nỗi đau cô đơn ở nhà một mình hầu hạ nhị lão hay sao?”

Nói đến ngăn cách hai nơi, bọn họ có chút sợ hãi.

Một cô nương xoay đầu lại hỏi Tống Sơ Chiêu: “Tam nương, cuộc sống ở b iên quan có khó khăn không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Cái này phải xem ngươi mong muốn cái gì. Ta lớn lên ở biên quan nên chỉ cảm thấy thoải mái hơn. Nếu như các ngươi đi đến đó s ợ sẽ không quen được. Chỉ riêng thói quen ăn uống thôi đã khác biệt rồi.”

Mấy người này thở dài: “Cho nên vẫn nên xem lại Phạm nhị công tử.”

Tống Sơ Chiêu quay đầu đi hỏi nhỏ bên tai Đường Tri Nhu: “Các nàng ấy t ới đây là muốn tận mắt nhìn thấy những công tử này sao?”

Đường Tri Nhu gật đầu nói: “Đa phần là như vậy. Cô nương đến tuổi lập gi a đình đương nhiên sẽ phải gả đi. Nếu có thể tìm được một người mình vừa thích lại môn đăng hộ đối thì là chuyện tốt nhất rồi. Mấy dịp như bãi săn ha y yến tiệc thơ rượu như thế này có thể nhìn ra phẩm hạnh sâu cạn của đối p hương, lại còn là cơ hội hiếm có để thử xem hai bên có thật sự hợp ý nhau h ay không. Buổi tối khi họ đi săn về, mọi người sẽ tụ tập để ăn mừng thành tí ch của mình, sau đó bọn họ sẽ có cơ hội nói chuyện với nhau.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Ngươi có lo lắng về chuyện xuất giá không?”

Đường Tri Nhu đau buồn nói: “Trước kia thì không lo.” Không phải nam tử đó bị ngươi đoạt mất rồi sao?

Đường Tri Nhu hâm mộ nhìn nàng: “Ngươi không cần lo lắng như thế rồi. Nào có thể tìm được một Cố Ngũ lang thứ hai trên đời này? Hai người các n gươi vừa có duyên phận lại lưỡng tình tương duyệt, người khác có cầu cũng không được.”

Tống Sơ Chiêu ngẫm lại, nàng và Cố Phong Giản…… Thật sự là hữu duyê n.

Có nhiều người không được như mong muốn mà còn dễ dàng gặp phải thứ quái đản.

Cách họ không xa, Cố Phong Giản và đám người Quý Vũ Đường đã trở lại sau một cuộc dạo chơi. Bọn họ cũng đã nhóm lửa gần đó, vừa hâm nóng rư ợu trên đống lửa vừa cùng cụng ly trò chuyện.

Khi Quý Vũ Đường quay lại thì nhìn thấy hình ảnh Tống Sơ Chiêu đang hư ớng dẫn mọi người nấu canh. Lúc này mùi thơm của món canh cá đã bay kh ắp không trung khiến cho mọi người đều rục rịch không thôi.

Hắn cười một cái: “Tống Tam nương thật sự là người hòa nhã, cái gì cũng l àm được cả.”

Cố Phong Giản liếc mắt nhìn hắn trong sự hờ hững.

Vị Tam nương “hòa nhã” này chính là người lúc trước mắng hắn xối xả.

Quý Vũ Đường không nhìn ra thâm ý của hắn, hắn ta lại nói: “Ta vẫn luôn c

ho rằng Tam nương là người có tính cách thô bạo, không ngờ cũng chịu rửa tay xuống bếp nấu canh cho mọi người.”

Một người khác cười nói: “Lần trước mới gặp Tam nương ở bữa tiệc rượu t hì ta chỉ cảm thấy nàng ấy là một người trầm lặng và hiền lành. Mặc dù nét bút thư pháp của nàng ấy mạnh mẽ lại vô cùng trong sáng, để có được tài n ghệ như vậy thì nàng ấy ắt hẳn có học thức rất cao. Có lẽ mặc dù nàng ấy ở biên quan nhưng lại không bao giờ làm lơ việc học tập.”

“Đúng vậy. Lực bút của nàng ấy không phải cố ý luyện qua một sớm một ch iều, thế nhưng nếu như cả ngày bận học thì làm sao có thời gian ra ngoài họ c võ? Ta nghĩ những người nói những lời này hoàn toàn có thành kiến, còn cố ý hất thau nước bẩn lên người nàng ta thôi.”

“Làm sao?” Cố Phong Giản nhướng mày nói, “Học võ không tốt sao?”

Quý Vũ Đường nói: “Không phải là tốt hay xấu, nhưng thế nhân cảm thấy n ữ tử học võ sẽ trông hơi thô, nên đã gán ghép lời nói dối như vậy cho Tống Sơ Chiêu. Huống chi dù có học võ thì cũng không thể đánh bại nam tử đâu. ”

Bọn họ vừa dứt lời thì đã thấy Tống Sơ Chiêu xoa lòng bàn tay vào nhau ch o nóng rồi đứng lên.

Đám người Quý Vũ Đường không chú ý đến nhưng Cố Phong Giản lại nhìn qua trước, thế nên mọi người không thể không dừng chủ đề này lại và chuy ển hướng sang đó.

Thì thấy Tống Sơ Chiêu bước tới chỗ chất gỗ một mình, nhẹ nhàng nhấc m ột bó củi nặng gần nửa trọng lượng của một người lên rồi đem nó về.

Sau khi đi đến gần đống lửa, nàng cúi xuống rút một khúc gỗ, chân giẫm lê

n một đầu rồi dùng tay không bẻ đôi khúc gỗ thành 2 mảnh, đoạn, ném đại vào đống lửa.

Quý Vũ Đường và mọi người: "……"

Một cái bẻ kia tựa hồ đã bẻ gãy xương cốt của bọn họ.

Cố Phong Giản nở nụ cười, nói: "Thật ra ta thích việc nàng khác với người t hường như vậy, các ngươi không cần giải vây thay cho nàng ấy."

Một câu này của Cố Phong Giản đã làm đám người Quý Vũ Đường có một cuộc chiến nội tâm.

Sự sùng bái mù quáng khiến họ muốn đồng ý với Cố Ngũ lang nhưng nhữn g quan niệm đã ăn sâu vào tâm trí họ nhiều năm lại không cho phép. Điều n ày làm cho bọn họ cảm thấy thật khó khăn.

Cũng may, không bao lâu sau thì tên ngốc Phạm Sùng Thanh đã trở lại. Hắn lao vào đội ngũ mấy người này, triển lãm thành quả cả một buổi chiều của mình với bọn họ.

Vận may của Phạm Sùng Thanh cũng không tồi, hắn và một đám huynh đệ cùng nhau săn được một con hươu. Phải biết rằng lúc này Kim Ngô Vệ chỉ t hả một con hươu ra ngoài mà thôi.

Sau khi màn đêm buông xuống, đám thanh niên còn lại cũng lần lượt trở về. Họ đặt con mồi sang một bên và chờ bắt đầu bữa tối.

Nhiều đống lửa trại đã được đốt lên lần lượt xung quanh, gió đêm cũng lớn dần lên.

Sao trời trải dài vạn dặm, ánh sáng bạc chiếu rọi khắp nơi.

Kim Ngô Vệ dọn một cái bàn từ trong trướng ra bãi đất trống đã được dọn d ẹp. Khi bọn họ đã thu xếp thỏa đáng thì Đường Chương Liêm cùng với Phó Trường Quân đang đi theo ở phía sau đã xuất hiện.

Nghe cấp dưới báo cáo về tình hình săn bắn xong, Phó Trường Quân khen n gợi vài câu với mấy vị dũng sĩ. Ông đưa bọn họ đến ngồi gần đài cao, cũng ban cho mỗi người một bình rượu. Đồng thời đề cập đến việc phần thưởng l iên quan sẽ được gửi đến tận phủ bọn họ sau khi bọn họ trở lại kinh thành.

Mọi người cao giọng ăn mừng rầm rộ, uống một ít rượu và bắt đầu nổi trốn g ca hát. Khung cảnh xung quanh thật ồn ào náo nhiệt.

Các cô nương tản ra đi lấy thịt dê mới nướng được đặt trên bàn gỗ ở giữa. Một đám thanh niên chưa có hôn thê cũng vây quanh lại, tranh thủ nói chuy ện với các nàng ấy.

Cố Phong Giản vượt qua đám đông, đi đến bên cạnh Tống Sơ Chiêu. Hắn c hắp tay sau lưng, theo tầm mắt của Tống Sơ Chiêu, hắn đảo mắt một vòng q uanh sân: “Ở đây không vui sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không sao đâu, qua một lúc nữa là ổn thôi. Thịt ở đây thực sự rất ngon, nếu thời tiết ấm áp hơn một chút thì tốt rồi.”

Cảnh đoàn người sôi nổi náo nhiệt như vậy làm nàng nhớ tới biên quan. Dù chỉ là nhìn thôi thì cũng tốt hơn so với việc ngồi buồn chán ở nhà.

Cố Phong Giản ghé sát vào tai nàng và nói, “Bọn nói rằng hôm nay nàng… ”

Bên tai Tống Sơ Chiêu tràn ngập tiếng gào rống điên cuồng của đám người Phạm Sùng Thanh, nàng cau mày và nói lớn: “Ngươi đang nói cái gì vậy? T

a không nghe được?”

Cố Phong Giản lại gần nàng hơn một chút, thầm hai ba lần. Tuy nhiên, âm t hanh lúc được lúc mất, Tống Sơ Chiêu chỉ có thể nghe thấy một vài từ rải rá c.

“Ta không nghe thấy!” Tống Sơ Chiêu nói, “Bọn họ nói cái gì? Có phải bọn họ đã nói xấu về ta hay không? A!”

Đường Tri Nhu thấy thế thì không thể chịu nổi, nàng cảm thấy hai người nà y cứ xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào nhau thật quá mệt mỏi. Nói có mấy câu thì nói sớm xong sớm có sao không? Cần gì cố tình cọ tới cọ lui.

Nàng thấy Cố Ngũ lang thật sự gian xảo, còn cố ý đùa giỡn với Tam nương bọn họ.

Vì thế Đường Tri Nhu thuận tay đẩy Tống Sơ Chiêu một phen, làm cho hai người có thể dứt khoát làm luôn một lần.

Tống Sơ Chiêu nhất thời đứng không vững, người nàng lắc lư, hai tay nàng theo tiềm thức chống lên ngực của Cố Phong Giản, theo sau là cảm giác ấm áp lướt nhanh qua bên má nàng.

Cố Phong Giản nắm lấy cổ tay nàng, hắn hơi lùi về sau một chút sau đó lại nhanh chóng thả tay nàng ra.

Hai người liếc nhìn nhau.

Tống Sơ Chiêu nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên trái tim nàng đập dữ dội, vẻ mặt không thể bình tĩnh, nàng cảm thấy một làn sóng nóng bức xông lên nã o trong nháy mắt. Ánh lửa không ánh lên khuôn mặt nàng nên vẻ quẫn bách cũng không lộ ra quá nhiều.

Ngược lại Cố Phong Giản rất bình tĩnh, giống như chưa có gì xảy ra cả.

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc nhìn sang một bên, thấy mọi người đang trò chuy ện vui vẻ, cũng không để ý cảnh tượng vừa rồi thì nàng mới có thể thở nhẹ nhàng một hơi.

Đường Tri Nhu vẫn còn vẻ oán giận như lúc nãy nhưng Tống Sơ Chiêu trực tiếp bỏ qua nàng ấy.

Tống Sơ Chiêu che mặt mình lại, nàng hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì?”

Cố Phong Giản: “Ta nói là bọn họ nói rằng mặc dù nàng học võ nhưng cũng không đánh lại nam tử.”

Tống Sơ Chiêu đột nhiên quên mất chuyện vừa rồi, nàng tức giận nhảy dựn g lên: “Bọn họ còn chưa bị ta đánh thì làm sao lại biết ta không thể đánh lại bọn họ?” Thế mà dám nói sau lưng nàng, đúng là không biết xấu hổ!

Cố Phong Giản cười: “Đúng vậy.”

Tống Sơ Chiêu tức giận, nàng xắn tay áo luộm thuộm lên: “Là ai? Có bản lĩ nh thì tới đây đấu với ta! Hôm nay ta cho bọn hắn thể diện, không muốn tra nh hơn thua thế mà bọn hắn lại nhân cơ hội này bôi nhọ ta!”

Đường Tri Nhu kéo nàng một phen.

Không lẽ Tống Tam nương không quan tâm tới hình tượng của mình sao?

Cố Phong Giản không thèm để ý mà nói: “Nếu có cơ hội vào ngày mai, nàn g có thể so tài vài lần với bọn họ.”

……

Tác giả có lời muốn nói:

Nội dung chính trong đoạn văn này không đề cập đến món ăn hoang dã, trước tiên phải thả động vật đi, còn gia cầm và gia súc nuôi trong nhà sẽ được dùng để làm đồ được ban tặng.

Từ chối món ăn từ động vật hoang dã là trách nhiệm của mỗi công dân để đảm bảo sự phát triển hài hòa của xã hội loài người. 【Cúi Chào】

------oOo------

Chương 57: Luận võ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Đường Tri Nhu và Tống Sơ Chiêu ở chung một cái buồng, hai người đun n ước nóng bên ngoài để lau mặt rồi trở về trong doanh trướng.

Trước khi đi ngủ, Tống Sơ Chiêu thường có thói quen kéo giãn gân cốt… Không thể không nói nàng thật sự đã béo hơn một chút rồi.

Bởi vì đã lâu không ăn đồ ngon, sau khi trở về thân thể mình thì nàng cũng mở rộng bụng để có thể càn quét một hồi. Hiện tại nhìn lại thật sự có chút b i thương.

Đường Tri Nhu ngồi sang một bên nhìn nàng bận rộn, một lúc lâu sau nàng ấy mới thở dài: “Ôi, ngươi thì sắp thành thân rồi, còn ta thì phải làm sao bâ y giờ?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta thành thân thì ngươi sợ cái gì?”

Đường Tri Nhu rũ bỏ chăn bông rồi nằm xuống, sau đó lấy tay chống đầu: “ Ngươi không hiểu rồi, gần đây phụ thân ta cứ giục ta nhanh thành thân. Tuổ i ta cũng lớn rồi nên ông ấy đi khắp nơi tìm người cho ta. Nhưng ta lại lo lắ ng rằng mình sẽ gặp phải kẻ xấu xa nào đấy.”

Tống Sơ Chiêu lại nói: “Nếu gả cho sai người thì lại phân khai thôi. Ngươi l à tiểu Huyện chúa, có chuyện gì thì cứ trở về tố cáo với phụ thân ngươi. Nế

u không ổn thì lại tố cáo với bệ hạ. Không lẽ không thể ỷ thế hiếp người đư ợc sao?”

Đường Tri Nhu thầm nói thành thân rồi thì không thể nào làm người ngoài biết được việc xấu trong nhà, chưa chắc phụ thân đã làm cho nàng hết giận.

Nàng trở mình, hỏi: “Tam nương, sau khi ngươi thành thân cũng sẽ trở thàn h như vậy sao?”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Là người nào?”

“Giống với mọi người đó.” Đường Tri Nhu nói, “Ở nhà, giúp trượng phu dạ y dỗ con cái, nâng án ngang mày* với Cố Ngũ lang?”

**Nâng án ngang mày: Chỉ vợ chồng thương yêu kính trọng lẫn nhau.[1]*

Cả người Tống Sơ Chiêu khựng lại, nàng không thể không nghĩ đến cảnh n àng ấy đang nói đến.

Năm tháng như thế rất yên tĩnh nhưng nàng cũng không phải là người thích cảm thụ chuyện này quá lâu.

Dù sao thì làm người cũng phải có điểm khác biệt chứ?

Đường Tri Nhu cảm thấy giọng điệu của mình không đúng nên nói thêm: “ Chuyện này cũng khá tốt, ta không có ý nói nó là điều không hay đâu. Ngũ l ang tốt hơn rất nhiều người, còn có thể thấu hiểu cũng như không thể bắt nạ t ngươi.”

Tống Sơ Chiêu bò đến bên người nàng hỏi: “Có phải gần đây ngươi hay đư ợc người ta dạy những chuyện trong nhà thế này?”

Đường Tri Nhu nói: “Nhưng những cái đó đúng là sự thật nha.”

“Thế nhưng ngươi đừng định nuốt đau khổ vào bụng. Các nàng ấy là các nà ng ấy, còn ngươi là ngươi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Nếu như các nàng ấy nói v ới ngươi rằng ‘phụ nữ phải dựa vào đàn ông, bị ức hiếp cũng phải chịu đựn g, đây là chuyện không thể tránh khỏi’ thì đừng tin vào điều đó.”

Đường Tri Nhu hỏi: “Vậy ta nên tin cái gì?”

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Biên quan không phải lúc nào c ũng ổn định. Khi bên ngoài có kẻ thù tới quấy nhiễu gì các nam tử ở gần đó cũng sẽ tới giúp tuần tra đường phố. Thế nhưng như vậy thì số lượng nam g iới có thể lao động còn lại trong thành cũng vì thế mà ít đi thì sao? Vậy thì những việc như chăm ruộng hoa màu, chẩn bệnh cho người đi xem bệnh, dạ y dỗ mấy đứa nhỏ cách đọc bài biết chữ, giải quyết sổ sách trong cửa hàng, có cái nào là không cần phải dựa vào phụ nữ đâu? Khi đến lúc thiếu người, ngươi đi hỏi họ thử xem họ liệu họ có quan tâm đến việc là ai là nam hay n ữ hay không. Cũng bởi vì vậy mà những người phụ nữ đó hung hãn, nóng n ảy đến mức dám đánh người khác. Người trong thành cũng rất công bằng, s ẽ đứng về phía lẽ phải.”

Đường Tri Nhu nói: “Nghe ngươi nói như vậy thì biên quan còn muốn tốt h ơn một chút so với kinh thành.”

“Mỗi nơi mỗi nơi đều có những quy định khác nhau thôi. Nhưng điều này c ũng chứng tỏ rằng trên đời này không có chân lý bất di bất dịch”. Tống Sơ Chiêu nói, “Trước tiên ngươi đừng có nghĩ quá xấu, phụ thân ngươi cũng yê u thương ngươi, ánh mắt của ông sẽ cao hơn so với ngươi, sẽ không để ngư ơi gả cho một nam tử như vậy. Hơn nữa dù cho có gặp được một người như vậy, ngươi cũng đừng nhân nhượng cho qua chuyện. Ngươi đọc nhiều sách như thế, chưa chắc kém hơn nam tử đâu.”

Đường Tri Nhu kinh ngạc nói: “Ngươi thật sự muốn so cao thấp với nam gi ới sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Nếu như có ai thật sự chọc ta, vì sao ta không thể hơn thua với hắn chứ?”

Đường Tri Nhu: “Vậy luận võ đài ngày mai ngươi cũng đi à?”

Tống Sơ Chiêu im lặng.

Thật ra lúc ấy nàng chỉ nhanh mồm nhanh miệng nói vài câu vì sợ không kh í xấu hổ. Hơn nữa Cố Phong Giản cũng không nói nghiêm túc, chứ nàng lên đó chơi trội làm cái gì?

Đường Tri Nhu thở dài trong sự phiên muộn: “Ai……”

Tống Sơ Chiêu không theo không được, nàng cắn môi nói: “…… Đi thôi! C ho các ngươi chứng kiến sự dũng mãnh của nữ tử Tống gia ta. Không giống nữ tử khác chỉ có thể nhẫn nhục một cách sống.”

Đường Tri Nhu bò dậy một lần nữa, nàng nói trong nỗi hưng phấn: “Cho tới bây giờ cũng không có nữ tử đi lên luận võ trên đài đâu! Càng đừng nói là phải thắng.”

Trong đầu Tống Sơ Chiêu thầm nghĩ phải không? Thời tiên đế thì làm gì có nữ tử nào còn mạng để đi lên đâu?

Đường Tri Nhu tự nghĩ một chút, cảm thấy cảnh tượng này rất chấn động nê n nàng ấy không khỏi bật cười. Ân cần làm phẳng chăn bông cho Tống Sơ Chiêu, nàng ấy kêu: “Ngươi mau đi ngủ sớm một chút đi! Nghỉ ngơi thật tốt để ngày mai còn có sức đi lên.”

Tống Sơ Chiêu cởi áo ngoài rồi nằm xuống.

Đường Tri Nhu nhắm mắt lại nhưng không ngủ được. Trằn trọc hồi lâu, nàn g ấy lại lôi kéo Tống Sơ Chiêu: “Tam nương, không bằng ngươi lại nói thê m cho ta biết một chút. Ngươi nói xem ta có thể làm cái gì?”

Tống Sơ Chiêu: “……” Ta nào quản lý được ngươi?

Sáng sớm ngày thứ hai, khi ánh sáng mặt trời chiếu sáng khắp nơi thì bên n goài đã có người đi tới đi lui.

Tống Sơ Chiêu và Đường Tri Nhu bò dậy, các nàng phát hiện bọn họ đang d ựng một võ đài thi đấu.

Hai người đi đến bàn phụ, uống bát súp nóng hổi vừa nấu, ăn một ít bánh ba o hấp và bánh rán.

Đường Chương Liêm đi ra ngoài hoạt động tay chân. Hôm nay hắn mặc cả bộ quần áo màu đen, đầu tóc đã được chải gọn gàng, thoạt nhìn trông anh h ùng oai phong lẫm liệt.

Trái lại Phạm Sùng Thanh bên kia không được tốt như vậy. Đám người trẻ t uổi tuy rằng cũng có tinh thần phấn chấn nhưng tóc tai bù xù, có chút luộm thuộm, rõ ràng là không quen tự chăm sóc bản thân.

Cho đến lúc Đường Chương Liêm ăn sáng xong, luận võ đài gần như đã đư ợc lắp đặt hoàn chỉnh. Đám người Phạm Sùng Thanh đã làm nóng người, k hoanh tay ôm ngực chờ đợi ở hai bên võ đài.

Trong cuộc luận võ này, hầu hết những huynh đệ thắng cuộc đi săn hôm qua đều đi lên để rèn luyện kỹ năng, không có quy định rõ ràng, không được xe m như chính thức nhưng phần thưởng thì hậu hĩnh. Người khác muốn lên c

ũng không sao nếu bọn họ không sợ bị thua cuộc nhanh chóng.

Những người chiến thắng như Phạm Sùng Thanh sẽ tự giác xếp hàng ở phía sau để tránh đánh bại quá nhiều người, làm cho khung cảnh trở nên quá mất mặt.

Tống Sơ Chiêu và Đường Tri Nhu đứng trong đám đông nhìn cảnh Đường Chương Liêm nói hết lời khen ngợi rồi tự mình đánh trống, tuyên bố ngày thi đấu hôm nay chính thức bắt đầu.

Trong tích tắc, tất cả mọi người đều giơ tay hò hét, tiếng cổ vũ thế mà còn khủng khiếp hơn cả khi bắt đầu cuộc đi săn ngày hôm qua.

Đường Chương Liêm ngồi trở lại đài cao, hắn gác chân, rõ ràng cảm thấy có hứng thú hơn ngày hôm qua.

Đúng vậy, xem người ta cưỡi ngựa làm sao hay bằng xem người ta đánh nhau?

Bốn gã cao thủ Kim Ngô Vệ đứng ở bốn góc của võ đài, trên tay cầm đao trông coi trật tự.

Cuộc tỷ thí này diễn ra cho đến khi một bên nhận thua, xem như tăng thêm phần náo nhiệt. Nhưng trong cuộc thi nhiều người xem thế này, khó tránh khỏi có người không chịu thua, ra tay không có chừng mực, nên bọn họ muốn phòng hờ việc này.

Kim Ngô Vệ đứng đầu hô to: “Ai tới trước?”

Một bóng đen nhảy lên, hắn đáp lại bằng một giọng khàn đặc. Hắn có thân hình cao lớn nên khi nhảy lên thì cả võ đài dường như rung chuyển một chút.

Mọi người nhìn chăm chú, phát hiện ra người đầu tiên xuất hiện là một vị v õ tướng trạc ba mươi. Hắn mạnh dạn cởi bỏ áo ngoài, để lộ một cơ thể đầy c ơ bắp.

Hôm qua trời vẫn còn tuyết rơi nên hôm nay tuyết vẫn còn đọng lại chưa ta n, mũi người nọ tỏa ra hơi nóng, làm cho người ta có cảm giác rét lạnh.

Dựa vào dáng người như vậy, chỉ cần nhìn bề ngoài thôi đã đủ áp bức người ta. Mấy cô nương bên này khẽ kinh hoảng trước hành vi cởi áo của người n ọ, đồng thời cũng bị khí thế kia làm cho đơ ra hoàn toàn.

Da đầu Đường Tri Nhu tê dại, nàng ấy nói nhỏ: “Mới là người thứ nhất đi lê n mà đã lợi hại như vậy? Ta nghĩ đó là một nhân vật tàn nhẫn.”

Tống Sơ Chiêu quan sát một lát, nói: “Tuy rằng người này lưng hùm vai gấ u, trông cường tráng và có sức mạnh nhưng nhìn đường nét cơ bắp trên ngư ời, ước chừng võ công của hắn không xuất thân từ chiêu thức võ học chính t hức. Người như vậy có thể khó bị công phá nhưng nếu như bản thân không có thiên phú võ học thì lại trở thành người có trăm ngàn chỗ hở để công phá . Tiếp theo phải xem người nhận chiến thư có hiểu việc này hay không.”

Đường Tri Nhu không khỏi nhìn nàng thật sâu, nàng ấy ngưỡng mộ: “Tam n ương, ngươi quá lợi hại đấy!”

Tống Sơ Chiêu không ngăn được ý cười, nàng nói khiêm tốn: “Đâu phải đâ u phải. Dù sao cũng là hạng người cùng học võ thôi.”

Mấy cô nương bên cạnh nghe thấy thế thì bao vây lại đây nói với nàng: “Ch úng ta xem không hiểu mấy cái này đó, Tam nương, không bằng ngươi nói cho chúng ta một chút đi?”

Tống Sơ Chiêu vui vẻ đáp: “Được thôi.”

Ngay sau đó đã có một người khác đi lên.

Dáng người đó rõ ràng là gầy hơn rất nhiều, thậm chí còn thấp hơn đối thủ c ả một cái đầu.

“A!” Những người xung quanh Tống Sơ Chiêu kêu lên, “Hai người có hình dáng khác nhau như vậy? Nên đánh nhau như thế nào đây? Chẳng lẽ là đi lê n nhận thua?”

“Là Vương gia Vương công tử. Ta thấy ngày thường hắn đều im lặng, khôn g ngờ lá gan lại lớn như vậy.”

Hai người trên đài cũng không cho các nàng nhiều thời gian để thảo luận. B ọn họ đồng ý không sử dụng vũ khí, ôm quyền chào hỏi nhau xong đã trực t iếp ra tay.

Tráng hán tung một cú đấm từ chính diện thì người họ Vương kia thoáng m ột cái đã nhanh chóng lui về sau.

Chiến cuộc như nghiêng về một bên, giống như chỉ cần trong nháy mắt đã c ó thể phân biệt thắng thua.

Chỉ nhìn chiêu đầu tiên, Tống Sơ Chiêu đã than: “Ai, chênh lệch quá lớn.”

Đường Tri Nhu gật đầu, nàng ấy ôm chặt nàng: “Ta thấy chênh lệch thật lớn . Làm sao để so sánh đây? Vị lang quân Vương gia kia sẽ bị đánh cho bẹp d í nếu trúng một quyền đó. Ta xem đến độ sợ hãi.”

“Ngươi nói sai rồi.” Tống Sơ Chiêu chỉ vào hai người trên đài nói, “Kẻ có s ức mạnh hơn người nếu biết khi nào nên dùng lực thì quả thực đáng sợ. Nh

ưng ngươi xem chiêu tấn công vừa rồi của người nọ rõ ràng không phải ngư ời trong nghề, lấy công kích để phòng ngự của mình đã bị đối phương nhìn thấu. Ngược lại vị công tử Vương gia mà các ngươi nói thật sự lợi hại hơn s o với ta nghĩ. Động tác ra chiêu của hắn cực kỳ chuẩn, lúc ra tay lại lưu loát rõ ràng, phải xuất thân từ một môn phái chính thống nào đó có nội tình thâ m hậu. Vừa lúc này đã kiềm chế hoàn toàn được đối phương."

Nàng vừa dứt lời, nam tử họ Vương đang đi theo nhịp vừa đi vừa lùi đột nhi ên thay đổi động tác, hắn phản công dữ dội. Trong nháy mắt, ngón tay linh hoạt của hắn đã nhắm thẳng vào trán của tráng hán. Chỉ cần tiến thêm một b ước là có thể đâm vào một huyệt đạo trong não của người đó.

Kim Ngô Vệ trực tiếp phán Vương công tử đã thắng.

"Trời —— Thật sự thần kỳ!"

Nhóm thanh niên bên kia không có ai bất ngờ, nhưng các cô nương nơi này lại liên tục vang lên những tiếng kinh ngạc lẫn mừng rỡ.

Chỉ là sự ngưỡng mộ của các nàng lại không dành cho vị Vương công tử đá ng thương mà tất cả đều đổ dồn vào trên người Tống Sơ Chiêu.

Thì ra thật sự có người chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra sự cao thấ p của một võ giả, cái này ở trong thoại bản viết là chỉ có tuyệt thế cao mới c ó thể làm được!

Đến tột cùng thì Tống Sơ Chiêu sâu cạn ra sao?

Mấy người thanh niên đối diện nghe thấy thì đều nhìn sang đây.

Cố Phong Giản mỉm cười với nàng trong đám đông, có lẽ hắn cảm thấy các nàng rất thú vị.

Tống Sơ Chiêu thấy vậy thì ngượng ngùng nói: “Không có gì lợi hại, chỉ là những điều cơ bản.”

Sự ngưỡng mộ trong mắt chúng nữ càng tăng lên: Cao nhân chính là cao nh ân! Nhìn nàng ấy thật khiêm tốn!

Mấy người càng vây quanh chặt hơn, họ giới thiệu với nàng: “Tam nương k hông biết rồi, Vương công tử cũng không phải là người không có danh tiến g. Phụ thân hắn được biết đến như một con bọ ngựa* chết chóc trong quân. Trước kia ta cứ cho rằng mọi người khoác lác, ai ngờ đâu Vương gia thật sự lợi hại như vậy.”

**Bọ ngựa (Đường lang – 螳螂) ý ám chỉ người này rành thế võ Đường lang quyền, là một con bọ ngựa mạnh mẽ, tấn công quân địch rất dữ dội. [2]*

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Thì ra là thế.”

Bọn họ lại nói tiếp: “Mỗi lần ta xem mấy cuộc tỷ thí này thì chủ yếu là xem sự náo nhiệt, còn nghĩ rằng đa số đều dựa vào may mắn để phân cao thấp. B ây giờ có Tam nương giải thích cho ta thì ta mới phát hiện thì ra trong đó có cất giấu điều bí ẩn này nọ,”

“Ta đã hiểu tại sao những nam tử đó đều hưng phấn như vậy! Ngay cả ta cũ ng không kìm nén được.”

“Không biết Tam nương có đi lên liều mạng cùng bọn họ hay không.”

“Ngươi đừng có nói bậy!”

Tống Sơ Chiêu gãi mặt, trong lòng nói rằng các cô nương ở kinh thành như

các ngươi…cũng đồng lòng quá đi.

……

Chú thích

[1] Nâng án ngang mày (Cử án tề mi – 舉案齊眉): Nâng án ngang mày, thường dùng để chỉ Vợ chồng thương yêu kính trọng lẫn nhau. Như trong truyện Quan Âm Thị Kính:

Án kia nâng ở Ngang Mày,

Sạch trong một tiết, thảo ngay một bề.

Hay Truyện Kiều

Hiên sau treo sẵn cầm trăng,

Vội vàng sinh đã tay Nâng Ngang Mày.

Xem thêm điển tích bắt nguồn cho câu thành ngữ này:

[2] Đường lang – Bọ ngựa: xem thêm đặc điểm về thế võ này ở đây

------oOo------

Chương 58: Lên đài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Mọi người tỷ thí với nhau rất có chừng mực vì dù sao thì ngày thường cũng là huynh đệ hay gặp mặt. Thế nên mấy trận sau đó cũng không có tình huốn g người tham gia bị chấn thương.

Mấy lần Tống Sơ Chiêu bình luận thật nghiêm khắc, giới thiệu ngắn gọn về nội tình cũng như tài nghệ của vài vị võ tướng trên đài; đồng thời nàng gần như không hề sai sót khi làm rõ chỗ cần lưu ý, phân tích và dự đoán về tình hình trận chiến.

Mấy cô nương bên này nghe một cách vô cùng thích thú, thậm chí còn học được rất nhiều điều, thế nên sự tôn kính dành cho Tống Sơ Chiêu càng cao hơn một bậc.

Nếu như nàng ấy không xuất sắc hơn bọn họ như vậy thì làm sao có thể hiể u mấy thứ này?

Mãi cho đến khi Phạm Sùng Thanh lên đài.

Phạm Sùng Thanh đi lên trận đầu này đã làm cho mọi người thật sự kinh hã i một phen.

Vũ khí hắn chọn là đao mà đối phương cũng dùng đao. Hai người đều là đa o khách phóng khoáng, chính diện đối kháng với nhau. Phạm Sùng Thanh d

ựa vào nội lực mạnh mẽ của mình đã bắt được người kia thật thô bạo.

Cuộc chiến cơ hồ nghiêng về một bên, Tống Sơ Chiêu không cần giảng giải nhưng mọi người cũng có thể nhìn ra được ai mạnh ai yếu.

Đường Tri Nhu hít một hơi, nàng ấy nắm lấy tay Tống Sơ Chiêu thật chặt rồi nói nhỏ: “Này Phạm…… Phạm Nhị công tử, giống như là một người rất lợi hại phải không?”

Cô nương bên cạnh nói: “Làm sao lại giống như? Hắn thật sự lợi hại đấy. Nếu không thì một nhóm võ nhân kia làm sao lại xem hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó được chứ? Ngươi không biết Thượng thư vì hắn mà mời không ít danh sư đâu, chưa kể hắn đã từng đi theo Phó tướng quân học được mấy chiêu đấy. Đúng là nhân vật lợi hại.”

Đường Tri Nhu thổn thức: “Đúng là nhìn không ra.”

Đường Tri Nhu đối diện với trận chiến mới lại kinh hãi, bất giác lại nắm chặt tay hơn.

Tống Sơ Chiêu giãy giụa: “Trước tiên ngươi buông ta ra đã, ngươi ngắt vào thịt ta rồi.”

Đường Tri Nhu vội vàng buông tay.

Lúc này Phạm Sùng Thanh lại đánh lui một người trên đài, hắn giơ cánh tay lên dò hỏi về phía dưới đài: “Còn có ai muốn tới không?”

Đường Chương Liêm nhìn phía lôi đài cười tủm tỉm, phảng phất như nhìn thấy thủ hạ tương lai của mình là một viên mãnh tướng. Hiển nhiên hắn tương đối vừa lòng đối với Phạm Sùng Thanh.

Mọi người dưới võ đài vừa xì xào vừa gật đầu, đều có ý tán thưởng

“Võ công của Phạm công tử lại có tiến bộ.”

“Trình độ đã tới mức thâm hậu đấy.”

“Năm trước có Hoàng tướng quân đoạt giải quán quân, năm nay hắn không đi sao?”

“Hoàng huynh lớn hơn Phạm công tử bảy tám tuổi, nên sẽ không đi tranh d anh hiệu này đâu.”

“Không thể nghi ngờ gì nữa, xem ra năm nay là Phạm công tử. Quả nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp.”

Các cô nương bên này nghe thán phục rất nhiều thì bắt đầu sùng bái một cá ch mù quáng:

“Có đúng là Phạm công tử lợi hại như lời bọn họ nói không?”

“Đáng tiếc là Tam nương không thể đi, nếu không nàng ấy chưa chắc không đánh lại.”

“Tam nương, ngươi còn chưa phân tích võ nghệ của Phạm nhị công tử như t hế nào.”

Mọi người chỉ nói chuyện với nhau nên dưới đài đã yên tĩnh không ít.

Đường Chương Liêm đưa mắt ra hiệu, Phó Trường Quân đi lên dò hỏi: “Còn có người nào muốn đi lên khiêu chiến không?”

Một giọng nói lớn từ đám đông: “Vâng!”

Mọi người ngơ ngác nhìn quanh một vòng muốn xem đó là vị anh hùng nào , nhưng không thấy ai giơ tay ở trong đám thanh niên.

Tống Sơ Chiêu lớn tiếng chỉ: “Nơi này!”

Mọi ánh mắt đều đổ lại đây nhưng Tống Sơ Chiêu vẫn rất bình tĩnh. Đường Tri Nhu đang đứng bên cạnh nàng cũng bị những ánh mắt này ảnh hưởng, l àm cho nàng ấy thấy bất an.

Đường Tri Nhu thì thầm: “Tam nương! Ngươi đi thật sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Nào có chuyện đã nói ra lời quyết định lại thu lại? Có gì đáng sợ đâu?”

Đường Tri Nhu liếc mắt nhìn Phạm Sùng Thanh, nói: “Ta…… Ta thấy, là rấ t đáng sợ đó.”

Toàn thể mấy cô nương há hốc miệng, kinh ngạc tới nỗi đứng đơ một chỗ, s au một lúc lâu cũng không thể hoàn hồn.

Thế mà Đường Chương Liêm vẫn còn tỉnh táo, thậm chí còn bởi vì kinh ng ạc mà đứng lên tại chỗ. Hắn đi về phía trước hai bước rồi nói: “Tống Tam n ương, là ngươi nghiêm túc hay chỉ muốn chơi đùa?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Hiển nhiên là thần nói lời nghiêm túc.”

Đường Chương Liêm: “Ngươi muốn lên đài tỷ thí?”

Tống Sơ Chiêu: “Không được sao?”

“Đi đi! Nếu như ngươi muốn thì được chứ sao. Trẫm chưa bao giờ nói nữ tử

không thể đi lên lôi đài này.” Đường Chương Liêm nói, “Phạm lang, ngươi thấy sao?”

Mắt Phạm Sùng Thanh không ngừng chuyển động giữa Tống Sơ Chiêu, Cố Phong Giản và Đường Chương Liêm, hắn vội la lên với giọng nói không còn lưu loát: “Không, không được đâu! Bệ hạ, người muốn thần đi tỷ thí với một nữ tử?”

Đường Chương Liêm nói: “Sai, là nàng chủ động muốn tỷ thí với ngươi, không liên quan gì đến ta cả.”

Phạm Sùng Thanh xoay người, mãnh liệt xua tay về phía Tống Sơ Chiêu: “Tống Tam nương, ngươi bình tĩnh một chút, sao ta có thể đánh với ngươi? Ta không đánh phụ nữ!”

Tống Sơ Chiêu đi về phía giá vũ khí ở một bên, nàng chọn lựa vũ khí đồng thời cũng nói thật nghiêm khắc: “Ngươi đứng đắn chút đi. Nếu thật sự muốn làm võ tướng thì đừng nói là không đánh ai khi mình đang trong trận luận võ.”

Phạm Sùng Thanh cáu kỉnh: “Ta và Ngũ lang là huynh đệ đấy! Sao ta có thể quyết đấu cùng ngươi? Đây là ngươi ép ta phản bội huynh đệ.”

Đường Chương Liêm thích tham gia náo nhiệt, hắn hất cằm về phía dưới đài hỏi: “Cố Ngũ lang, ngươi không đồng ý hả?”

Cố Phong Giản bước ra khỏi hàng, ôm quyền thi lễ rồi trả lời: “Tam nương có thể tự mình làm chủ. Thần không bất mãn. Nếu nàng ấy cố tình muốn vào sân thì thần cũng muốn chứng kiến một chút tuyệt học Tống gia của nàng.”

Tống Sơ Chiêu nhặt một cây trường thương, xoay trong tay thử độ dài và tr

ọng lượng. Nàng cảm thấy nó cũng vừa tay thì vắt nó ở phía sau lưng, lùi về phía sau hai bước để lấy đà rồi nhảy lên sàn đấu thật khoan thai.

Ngược lại, Phạm Sùng Thanh lại bị nàng làm cho hoảng sợ tới mức lui về s au mấy bước.

Phó Trường Quân cũng xảy xuống theo, ông đứng phía sau Tống Sơ Chiêu, giống như tự chống lưng cho nàng.

“Đừng náo loạn nữa.” Phạm Sùng Thanh kêu khổ xin tha với Tống Sơ Chiê u, ngay cả mặt mũi cũng không cần, “Tống Tam nương, ta là võ tướng, xuố ng tay không biết nặng nhẹ. Võ đài không phải là chỗ cho nữ tử chơi, ngươi đi xuống đi.”

Đường Chương Liêm vẫn cười, hắn ra lệnh: “Phó tướng quân, ngươi đích th ân lên sân khấu xem để tránh làm Tam nương bị thương. Phạm lang, đây là chuyện Tam nương bằng lòng cần gì ngươi lại từ chối liên tục? Là một đại n am tử thì đánh một hồi với nàng ấy có làm sao?”

Phạm Sùng Thanh nói: “Nhưng nàng ấy là nữ ——”

Phạm Sùng Thanh còn chưa dứt lời thì một luồng sáng bạc đâm tới trong tầ m mắt hắn. Hắn không có phòng bị, chỉ dùng thân đao che trước người theo bản năng.

Đối phương cũng không thật sự muốn làm hắn bị thương nên thuận thế để đ ầu thương đâm vào trên lưỡi đao của hắn.

Một tiếng leng keng!

Phạm Sùng Thanh bị cú lao tới kia đánh trúng, bụng và cổ tay hắn đều đau âm ỉ nên hắn liên tục lui vài bước mới ổn định được thân mình.

……Thật là một nhân vật tàn nhẫn.

Mặt Phạm Sùng Thanh lộ vẻ ngạc nhiên, trong lòng thì chịu chấn động mạn h mẽ. Hắn giơ tay vặn vẹo cổ, lộ ra vẻ thích thú.

“Ngươi nghĩ thật nhiều. Ngươi coi thường ta như vậy thì sao ta lại đồng ý c hứ?” Tống Sơ Chiêu cười nói, “Có muốn nghiêm túc lên chưa?”

“Ồ……” Thanh niên bên kia hậu tri hậu giác thở dài, “Thì ra Tống Tam nư ơng này không phải là người đơn giản.”

Bọn họ ở bên kia xôn xao, cuối cùng các cô nương cũng phản ứng lại.

Không biết là người phương nào mở đầu, một tiểu thư khuê các trực tiếp hô rách họng:

“A —— Tam nương! Tiến lên Tống Tam nương!”

“Chiêu Chiêu muội muội! Muội muội không phải sợ!”

“Tỷ tỷ! Tam tỷ đánh chết cái tên Phạm nhị kia đi!”

“Chiêu Chiêu, bọn họ xem thường ngươi, đừng buông tha bọn họ!”

Mấy tiểu đệ của Phạm Sùng Thanh cũng tranh nhau hưởng ứng, bọn họ kêu lên: “Ơ, sao có thể thua các nàng chứ? Ai không biết kêu hét như vậy chứ? ”

“Phạm huynh, nếu như ngươi thua thì mặt mũi không còn đâu đấy!”

“Khiên khích như thế há có thể nhường nhịn? Cho các nàng ấy một bài học

để các nàng nếm thử! Phạm huynh thật tuyệt!”

Đường Tri Nhu bị bọn họ kêu đến mức tức giận, nàng cũng làm ầm ĩ với bọ n hắn.

Mặc kệ là nguyên nhân gì thì cảnh tượng này cũng nóng hổi chưa từng thấy.

Động tác của hai người trên đài còn nhanh hơn dự đoán của mọi người, đã b ắt đầu ra tay.

Tuy sức lực của Tống Sơ Chiêu mạnh hơn nữ tử nhưng vẫn kém hơn nhiều so với Phạm Sùng Thanh.

Vừa rồi ở dưới đài, nàng đã cẩn thận quan sát chiến thuật theo thói quen của Phạm Sùng Thanh, nên nàng tránh sự va chạm trực tiếp với đối phương, ch ỉ đánh theo lối triền đấu*.

**Triền đấu: đánh theo cách quấy rối, như kiểu đánh du kích.*

Trường thương trong tay nàng cực kỳ linh hoạt, đầu thương không ngừng u ốn lượn như ngư long vẫy vùng, không ngừng tiến lên, không ngừng đổi hư ớng.

Phạm Sùng Thanh kiêng dè việc nàng là nữ tử nên không dám chủ động xu ất chiêu, cũng không dám ra sát chiêu, động tác rất bị động. Hắn động tay đ ộng chân chủ yếu để phòng thủ, muốn quan sát tình hình rồi dùng một chiêu khống chế địch.

Sự nể mặt và khinh thường của hắn là cơ hội chiến thắng của Tống Sơ Chiê u.

Dần dần, vẻ mặt của Phạm Sùng Thanh trở nên nghiêm túc, trên trán hắn cò

n toát ra mồ hôi lạnh. Hắn thấy rằng mình không thể giành lại lợi thế đã xuất hiện khi mở màn.

Tốc độ thu phóng của Tống Sơ Chiêu cực kỳ nhanh, công kích của nàng ngày càng ác liệt, buộc hắn không thể đánh trả.

Vốn tưởng rằng dễ dàng, ai ngờ đâu lại bất tri bất giác mua dây buộc mình.

Phạm Sùng Thanh không thể không đối phó bằng tất cả sức lực của mình.

Cách một khoảng cách, bọn họ không thể phân biệt được quỹ đạo của cây thương bạc, chỉ có thể phán đoán tình hình qua âm thanh.

Thân thương và trường đao không ngưng va chạm, tiết tấu dày đặc hơn cả tiếng trống làm kẻ khác càng phấn chấn.

Người thấy được diễn biến thì khẩn trương còn người không thấy cũng hiểu được chuyện khi cao thủ so chiêu thì sẽ thay đổi trong nháy mắt.

Đường Tri Nhu nén lại hơi thở vì nàng ấy sợ rằng hô hấp của mình sẽ làm giảm bớt sức lực của Tống Sơ Chiêu.

Những ngón tay siết chặt của Cố Phong Giản lộ rõ dấu vết, hắn nghển cổ lên để nhìn.

Cố Tứ lang bên cạnh hắn chau mày, đồng thời cũng liên tục gật đầu, trong miệng lẩm bẩm: “Hiện giờ hai người nôn nóng, Phạm Sùng Thanh vẫn bị trói buộc tay chân như cũ…
Thương pháp này của Tống Tam nương thật sự tinh diệu! Nếu như nàng ấy là nam nhi thì chỉ sợ Phạm Sùng Thanh không tránh khỏi mấy chiêu này. Đáng tiếc, dù ta không biết được nàng ấy thắng hay thua nhưng cũng không lạc quan lắm.”

Cố Phong Giản quay đầu lại hỏi: “Vì sao lại không lạc quan?”

“Vô luận là sức chịu đựng hay là sức lực đều không lạc quan.” Cố Tứ lang nói, “Không phải ai cũng có thể sử dụng trường thương. Nhìn đơn giản như ng đến lúc sử dụng mới khiến người ta mệt mỏi. Dù Tống Tam nương có sứ c lực rất lớn thì cũng thua Phạm Sùng Thanh thôi.”

Không lâu sau khi hắn nói xong, Tống Sơ Chiêu tỏ ra mệt mỏi, thế tấn công của nàng chậm lại đáng kể.

Phạm Sùng Thanh phát hiện thì lập tức tung đòn phản công.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người trong và ngoài sân đều nhận thấy sự thay đổi trong cách tấn công và phòng ngự của đôi bên.

Tống Sơ Chiêu biết mình đấu không lại nên quay lại bỏ trốn.

“A —— Tam nương!” Đường Tri Nhu dậm chân hô to, “Giết hắn ấy! Tam n ương, không phải sợ!”

Các cô nương cũng gào theo loạn cả lên: “Phạm Sùng Thanh!”

“Chiêu Chiêu ngáng chân hắn!”

“Chiêu Chiêu, ngươi sắp thắng rồi, cố lên!”

Phó Trường Quân đi tới lui bên ngoài biên, ông đè tay lên bội đao trên thắt l ưng, sẵn sàng tùy thời ra tay.

Phạm Sùng Thanh sợ Tống Chu Chính bị thương hơn là hắn. Khi hắn chuẩn bị rút lui, đột nhiên Tống Sơ Chiêu hạ thân trên, dừng bước chân, nàng xoa

y lại làm một cú hồi mã thương*.

**Hồi mã thương: quay đầu lại bất ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch.*

Một thương trực tiếp đánh vào lưỡi đao mà hắn chưa thu hồi.

Tay phải Phạm Sùng Thanh tê dại, cơ thể hắn khựng lại. Tống Sơ Chiêu đã nhảy lấy đà, đạp một cước tới đây.

Phạm Sùng Thanh vội vàng dùng tay trái để đỡ.

Theo sát đó, công kích của Tống Sơ Chiêu lại trở nên dày đặc, thậm chí còn hung bạo hơn trước. Mang theo sát khí không chút do dự, nhiều lần nàng đ ập lên binh khí của hắn, làm gì có xu hướng suy giảm gì?

Mới vừa rồi rõ ràng là dụ địch mà!

Phạm Sùng Thanh thầm kêu không ổn, khó có thể chống đỡ.

Lúc Phạm Sùng Thanh xuống tay còn lưu lại đường sống nhưng Tống Sơ C hiêu lại dám đánh thật. Khi hai chân đối thủ vừa tách ra và cố gắng ổn định cơ thể mình, nàng đã lao thẳng vào chỗ chí mạng của đối phương.

Phạm Sùng Thanh nào dám chơi cùng nàng? Tim hắn như bị bóp chặt, nhan h chóng dỡ bỏ phòng thủ để chắn lại bộ phận trọng yếu. Thế mà chân của T ống Sơ Chiêu nghiêng xuống, cuối cùng đá vào chân hắn ta.

“Đệt ——”

Đế giày một bên chân cọ trên mặt đất, dáng người Phạm Sùng Thanh nghiê ng ngả sắp ngã thì Tống Sơ Chiêu đưa tay kéo hắn một phen, giúp hắn ổn đị nh lại.

Phạm Sùng Thanh ngây người chớp mắt, hắn nghĩ lại mà sợ nên phun ra mộ t hơi.

Tống Sơ Chiêu lui về phía sau, nàng ôm quyền với hắn: “Đa tạ.”

Phạm Sùng Thanh: “…… Hả?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta thắng rồi! Ai biểu ngươi không đánh nghiêm túc.”

Phạm Sùng Thanh thầm nói ta vô cùng nghiêm túc đấy nương của ta ơi! Đầ u óc hắn bị sự thật đập đến mức choáng váng: “Ta thực sự thua?”

Tống Sơ Chiêu: “Ngươi hỏi Phó thúc xem! Chuyện mới vừa rồi thì có tính t a thắng không.”

Phó Trường Quân gật đầu ở phía sau, ông chứng thực: “Ngươi thật sự thua. ”

“A —— a a!”

Giọng nữ reo hò truyền tới từ dưới đài, mang theo khó tin và sự vui mừng q uá đỗi không thể che giấu. Một trận ồn ào nối tiếp một trận, rống lên như có thiên quân vạn mã ra trận.

“Tống Tam nương ——” Đường Tri Nhu chuẩn bị quỳ xuống vì nàng, trong mắt nàng ấy lóe lên giọt lệ, “Ngươi thắng rồi!!”

…….

Tác giả có lời muốn nói

Phạm Sùng Thanh: Lần đầu tiên ta thua trên tay một nữ tử!

Tống Sơ Chiêu: Không, là lần thứ hai. Sẽ quen thôi

------oOo------

Chương 59: Ban thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Thanh niên bên kia đang châu đầu ghé tai nhau, tâm trạng chấn động.

Ngươi nói thua một nữ tử trong trận luận võ quả thực là chuyện mất mặt, tr ước nay chưa từng có đâu. Nhưng nếu như bọn họ muốn cười nhạo Phạm S ùng Thanh thì cũng nói không nên lời vì trận đấu mà bọn họ đã tận mắt chứ ng kiến. Bọn họ thật sự cảm thấy may mắn vì người vừa rồi lên đài không p hải là mình.

Tống Tam nương này thật sự quá lợi hại, quả thực nên được gọi là người kh ủng bố.

Cô nương phía bên kia thì đơn thuần hơn nhiều. Mặt ai nấy đều rạng rỡ và t ràn đầy sức sống, với hai bên má ửng hồng, đúng là chưa bao giờ các nàng ấy phấn khích như thế.

Các nàng lao đến mép sàn đấu, một số người gần như điên cuồng hét lên, nế u không phải vì leo lên không được thì chỉ sợ bọn họ đã nhảy lên võ đài để ôm lấy Tống Tam nương rồi.

“Tống Tam nương, ngươi quá lợi hại rồi!”

“Chiêu Chiêu, sau này ngươi chính là thân muội tử* của ta!”

**Thân muội tử: em gái ruột.*

“Quả nhiên ngươi là cao nhân! Ông trời ơi, thì ra ngươi lại lợi hại như thế!”

“Sau này ai lại xem thường nữ tử cứ yêu cầu bọn họ suy nghĩ về cuộc thi hô m nay! Người nào dám nói ẩu nói tả thì trước tiên phải thắng được Phạm Sù ng Thanh rồi hãy nói sau!”

Tống Sơ Chiêu khiêng trường thương đi dạo qua một vòng, trong lòng nàng có mênh mông nhiệt huyết, khó có thể bình phục.

Ở biên quan không có bao nhiêu nữ tử công khai mạnh dạn hỗ trợ nàng như vậy. Mỗi lần quay về sau khi đánh xong thì ai cũng bị khiển trách một chút. Không ngờ nàng lại có thể được mọi người tung hô như vậy ở kinh thành.

Tống Sơ Chiêu đâm vũ khí xuống đất rồi khiêm tốn ôm quyền chào mọi ng ười.

Khi nàng chuyển hướng về phía thanh niên bên kia thì thấy những khuôn m ặt trống rỗng và ngỡ ngàng.

Sự hiện hữu của Cố Phong Giản là đặc biệt nhất, chỉ cần liếc mắt một cái đã dễ dàng nhận ra hắn ở trong đám đông. Tống Sơ Chiêu nhìn hắn một lúc rồ i nàng nhướng mày, nở một nụ cười cực kỳ rạng rỡ, giống như đáp lại nhữn g gì hắn đã nói ngày hôm qua.

Cố Phong Giản cũng cười, rồi sau đó nâng tay, vỗ tay thật lớn.

Tiếng vỗ tay giòn giã khiến những người xung quanh càng trầm mặc hơn. Đ ám người Quý Vũ Đường nhìn trái phải, bọn họ do dự một lúc, cuối cùng n ghĩ vỗ tay thì vỗ tay đi. Ai biểu hắn là Ngũ lang chứ?

Dù sao người thua cũng không phải bọn họ.

Vì thế tiếng vỗ tay vang lên thưa thớt.

Còn có một nhóm người vẫn do dự.

Phạm Sùng Thanh thấy một màn này, mặc dù sự nhăn nhó giữa hai lông mà y vẫn khó giãn ra, nhưng hắn vẫn quay người đi về phía Tống Sơ Chiêu, bổ sung lại lễ nghi hồi nãy đã bỏ lỡ.

Nhóm võ sĩ thấy ngay cả Phạm Sùng Thanh cũng không chú ý mà họ không phải là những kẻ nhỏ nhen, không dám nhận thất bại, nên để thể hiện sự tôn trọng của mình, họ đã ôm quyền thi lễ theo về phía trên đài, xem như chấp nhận kết quả này.

Đường Tri Nhu nói nhỏ: “Xem ra bọn họ cũng biết điều…”

Các cô nương không phải được một tấc lại muốn tiến một thước, tiếng kêu gọi cũng dần dần nhỏ đi.

Sự mâu thuẫn giữa hai bên tan như băng tuyết, những gì còn lại là sự tôn trọng thuần túy về sức mạnh và võ thuật.

Tống Sơ Chiêu ưỡn ngực, nội tâm trống rỗng lúc nãy đã được lấp đầy. Nàng mở miệng định nói, nhưng trong lòng không biết nên biểu lộ sự kiêu ngạo từ đáy lòng mình ra sao, nên nàng vẫy tay chào mọi người, xem như là lời cảm ơn chắc chắn vì họ đã quan tâm đến mình.

Thật là nở mày nở mặt biết bao!

Tống Sơ Chiêu xoay người lại, đột nhiên gặp khuôn mặt của Phó Trường Quân gần trong gang tấc, nàng không kịp phòng ngừa nên bị dọa đến mức mặ

t cứng đờ.

Phó Trường Quân ôm hai tay trước ngực, khóe môi cong lên, ông nhẹ gật đ ầu với nàng sau đó quay người nhảy khỏi võ đài, trở về bên người Đường C hương Liêm.

“Tốt!”

Đường Chương Liêm vỗ tay cười to, tiếng cười sang sảng của hắn làm mọi người xung quanh bình tĩnh lại.

“Không hổ là anh hùng nhi tử của Đại Lương ta! Một trận tỷ thí rất hay, mọ i người xem có phấn khích hay không?”

Mọi người đồng ý.

Đường Chương Liêm lại cười nói: “Tống Tam nương thắng, dựa theo quy đ ịnh thì hắn được ban thưởng mới đúng. Nhưng mà sợ là Tam nương sẽ khôn g thích lễ vật được trẫm chuẩn bị ban đầu.”

Tống Sơ Chiêu: “Bệ hạ ban thưởng đã là chuyện vô cùng vinh hạnh, thần n ào dám bới móc.”

“Tống Tam nương khách khí.” Đường Chương Liêm vui vẻ hét lên, “Cữu… …Phó tướng quân.”

Phó Trường Quân đoán hắn lại có suy nghĩ xấu xa nào đó, một tay ông ấn lê n cây đao bên sườn, đi đến bên người hắn.

Đường Chương Liêm giống như ưu sầu hỏi: “Phó tướng quân cảm thấy ta n ên đưa Tam nương thứ gì mới tốt?”

Phó Trường Quân nói: “Vậy thì nên hỏi Tống Tam nương muốn cái gì.”

Đường Chương Liêm: “Ta xem ngân thương Phó tướng quân thường dùng c ũng không tồi.”

Tống Sơ Chiêu vội nói: “Quân tử không đoạt đồ người yêu thích, thần……”

Đường Chương Liêm vẫy tay ngắt lời nàng: “Trẫm không làm quân tử, trẫm là quân vương. Trẫm cảm thấy lễ vật đó rất tốt, không biết Phó tướng quân có bỏ được thứ mình yêu thích hay không đây?”

Hình như Phó Trường Quân có vẻ bất đắc dĩ, ông gật đầu ra hiệu cho Kim Ngô Vệ bên cạnh.

Không lâu sau, một người bưng tới một cái hộp dài.

Tướng sĩ mở hộp gỗ ra, để lộ một cây trường thương ở bên trong.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc, không nghĩ vậy mà Đường Chương Liêm l ại kêu Phó Trường Quân hy sinh cây trường thương quý giá nhất của mình.

Điều này có nghĩa là gì? Không khó để cân nhắc sao?

Đường Chương Liêm nói: “Ngươi lại đây.”

Tống Sơ Chiêu nhảy xuống lôi đài, đứng ở bậc thang phía trước, nàng kho m lương ôm quyền làm lễ với hắn. Phạm Sùng Thanh cũng nhanh chóng nh ảy xuống, đứng sau lưng nàng.

Đường Chương Liêm lấy ra cây trường thương, từng bước đi về phía Tống Sơ Chiêu. Hắn nhìn đồ trong tay đầy phiền muộn, sau đó nói trong sự xúc đ ộng: “Ta còn nhớ rõ lúc đó cữu cữu khiêng ta ra khỏi cung là dựa vào cây thư

ơng này. Nhìn thấy ngân long bay lượn, máu nhiễm cả một vùng, thì từ đó t a cảm thấy vật này cũng có linh tính, có thể giữ được bình an".

Hắn bước xuống bậc thềm, cuối cùng đứng ở trước mặt Tống Sơ Chiêu, tự mình giao đồ ra: "Tuy rằng đây là đồ vật cũ, nhưng cũng là vật gợi chuyện xưa. Nhiều năm qua vẫn được bảo dưỡng nên cũng không hư hỏng, lưỡi thư ơng đã được đổi mới nên còn có thể dùng một thời gian."

Tống Sơ Chiêu cảm thấy khó hiểu, đây là một cây thương có đường nét uyể n chuyển, được chế tạo khéo léo tinh xảo, mỗi vết mài mòn đều lộ ra sự lạn h lẽo của một binh khí, rõ ràng nó khác xa với những gì Đường Chương Liê m nói –
chỉ là một vũ khí bình thường. Chỉ cần nhìn qua một cái là đã có thể cảm n hận được chỗ bất phàm của nó.

Ánh mắt xung quanh quá chói, mang theo sự dò xét và tìm tòi nghiên cứu.

Giờ phút này, vật-lộn-với-người-khác-không-chút-nào-sợ-hãi-Tống-Sơ-Chiêu ngược lại có cảm giác sợ hãi.

Tống Sơ Chiêu run rẩy đưa tay ra, trước khi nhận lấy còn dùng khẩu hình m iệng để hỏi một câu: "Vì sao người lại cho thần?"

Đường Chương Liêm cười, cũng dùng khẩu hình miệng trả lời không tiếng động: "Trẫm thích ngươi thôi."

Tống Sơ Chiêu sửng sốt, nàng muốn rút tay về.

"Gạt ngươi đấy!" Đường Chương Liêm bật cười, hắn nói, "Mau tiếp lấy!"

Tống Sơ Chiêu cầm cây thương dài trong tay.

Cán thương cực kỳ nặng, khi cầm trên tay, nàng không chú ý nên suýt chút nữa đã làm rớt nó. May mà nàng kịp thời dùng sức, cố gắng đứng thẳng trở lại.

Đường Chương Liêm lại cười nhạo: “Ngươi nghĩ thật nhiều, trẫm chỉ thích Hoàng hậu thôi.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Cái gì ngươi cũng nói được, tốt thôi, ngươi thắng.

Đường Chương Liêm phất tay áo, hắn đi qua nàng hai bước, dừng lại trước mặt Phạm Sùng Thanh, hỏi: “Phạm lang, trong lòng ngươi có bất mãn khôn g?”

Phạm Sùng Thanh đã thoát ra khỏi cảm xúc trong thảm cảnh khi nãy, hắn ư ỡn lồng ngực nói: “Đồng ý nhận cá cược thì có gan chịu thua, là do thần ké m, không có gì để nói.”

Đường Chương Liêm vỗ bờ vai của hắn: “Tốt! Là nam tử có thể nhận thua! ”

Phạm Sùng Thanh: “……” Tuy rằng được khích lệ, nhưng không biết vì sao hắn cảm thấy có ý nghĩa sâu xa…

Đường Chương Liêm trở nên nghiêm túc: “Hy vọng ngươi nhớ kỹ bài học h ôm nay. Không được có ý nghĩ xem thường kẻ thù trên chiến trường. Dù ng ươi đối mặt với phụ nữ, trẻ em hay là cụ già, ngươi có nhân từ thì bọn họ cũ ng sẽ không nương tay. Trận đấu ngày hôm nay, trẫm cũng thấy rằng ngươi thua không oan.”

Phạm Sùng Thanh: “Dạ! Thần sẽ ghi nhớ!”

Đường Chương Liêm: “Tốt lắm, hai người các ngươi đều lui xuống đi.”

Đường Chương Liêm thấy mọi người vẫn còn hưng phấn, nên hắn lại nói th êm vài câu rồi chuẩn bị rời đi.

Hôm nay hắn tới sớm cũng phải về sớm để chạy trở về cung trước khi trời t ối.

Mọi người vẫn giữ vẻ trang nghiêm bằng sự nhẫn nại cho đến phút cuối, đế n khi cung kính tiễn hắn rời đi. Chờ cho hắn đi khỏi thì họ lập tức náo loạn như cào cào.

Một nhóm nam tử câu cổ Phạm Sùng Thanh, họ đè hắn xuống đất rồi đùa gi ỡn vui vẻ với hắn. Phạm Sùng Thanh kêu lên một tiếng đau đớn và kêu bọn họ cút ngay. Mấy người này không những không dừng tay mà còn tiếp tục l àm bậy làm bạ. Đám người Quý Vũ Đường thấy chơi vui vẻ nên cũng tham gia vào.

Phạm Sùng Thanh lớn tiếng kêu "Ngũ lang", đáng tiếc Ngũ lang nhà hắn cũ ng phớt lờ hắn.

Tống Sơ Chiêu bị một đám người vây quanh, nàng đi về phía trước không mục đích, bên tai nàng có đủ loại lời nói hỗn loạn, nàng chỉ có thể bắt được vài chữ mấu chốt nên liên tục nói: "Làm sao lại lợi hại như lời các ngươi đư ợc? Ta không biết giang hồ gì gì đâu. Không phải, sư phụ ta cũng không ph ải quái nhân gì hết. Đúng là có công pháp thật nhưng khác với suy nghĩ của các ngươi……Tất nhiên không thể trảm yêu trừ ma được!"

"Ai cũng có sở trường riêng thôi, các ngươi cũng có chỗ lợi hại mà."

"Làm sao mà không có? Cùng lắm thì các ngươi không ý thức được hay là không tìm hiểu thử thôi. Còn nữa, biểu diễn cái gì trong mắt các ngươi?"

Tống Sơ Chiêu đang đánh tan giọng nói xung quanh thì nàng thấy Cố Phon g Giản ở trong tầm mắt mình, hắn dừng lại cách đây không xa. Các cô nươn g cười mấy tiếng, tự giác tránh ra không không làm phiền bọn họ.

Tống Sơ Chiêu ôm cái hộp nặng trĩu chạy tới, nàng khoe: “Ngươi xem!”

Cố Phong Giản cười nói: “Thật sự lợi hại, ngay cả tứ ca cũng bị nàng làm c ho chấn động, hắn nói nếu có cơ hội thì lần sau sẽ tới so tài với nàng.”

“Ngươi kêu hắn đến đi! Ta đang nhàn nhã đến mức hoảng sợ vì không có ai luyện tay, tất nhiên ta sẽ theo đến cùng.” Tống Sơ Chiêu nói xong thì lại nó i một câu lúng túng, “Đừng tố cáo với người trong nhà ta là được.”

Cố Phong Giản bật cười: “Không có khả năng Hạ Công sẽ tính toán với nàn g. Ông ấy gặp ai cũng khoe khoang về nàng vài câu. Nếu biết nàng được bệ hạ ban thưởng thì sẽ tự hào vì nàng mới đúng.”

Tống Sơ Chiêu nói nhỏ: “Ta lo cũng không phải là ngoại tổ phụ đâu.”

Cố Phong Giản cũng kề sát lại và nói nhỏ: “Nhưng mà nương nàng cũng sợ Hạ Công không vui.”

Giống như được khai sáng, ánh mắt Tống Sơ Chiêu sáng lên, nàng nói: “Có lý đó!”

Đám người này thật đúng là ép buộc nàng trở nên vô pháp vô thiên.

Cố Phong Giản cầm giúp nàng cái hộp trên tay, trong lồng ngực của Tống S ơ Chiêu trống rỗng thì nàng mới nhớ tới điều này, nàng ngập ngừng nói: “N hưng cây thương này có vẻ rất quan trọng. Ta cầm nó thì có ổn không?”

“Nếu bệ hạ giao cho nàng thì đương nhiên đã cân nhắc.” Cố Phong Giản nó

i, “Phó tướng quân sẵn sàng đưa ra bởi vì ông ấy đồng ý với đề nghị của bệ hạ. Hiện tại ông ấy đã ít dùng đến cây trường thương này, đưa nó đi để giữ an toàn cho nàng cũng là chuyện có thể. Nàng không cần phải từ chối nữa.”

Đáy lòng Tống Sơ Chiêu thở dài, nàng cảm thấy băn khoăn nên hỏi: “Vậy t a có cần đi cảm ơn ông ấy không?”

“Ta cũng nghĩ nên làm thế.” Cố Phong Giản nói, “Đáng tiếc là người đó đã đi rồi.”

Phó Trường Quân vẫn luôn canh giữ ở bên người Đường Chương Liêm, Tố ng Sơ Chiêu hoàn toàn không tìm thấy cơ hội.

Cố Phong Giản nói: “Hôm nay đi về trước đi. Ngày khác ta đưa nàng đến q uan thự để tìm ông ấy.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu, cùng hắn đi về hướng xe ngựa.

------oOo------

Chương 60: Nói lời cảm tạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Tống Sơ Chiêu trở về nhà thì trời đã xế chiều, cũng gần tới giờ ăn tối.

Hạ lão gia đích thân đi ra đón nàng, Cố Phong Giản xuống xe chào hỏi, rồi t hức thời rời đi dưới ánh mắt của người kia.

Hạ lão gia quay đầu về phía Tống Sơ Chiêu, nếp nhăn trên mặt chồng chất, ông cười thật hiền từ: “Đã về rồi sao?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Hạ lão gia đi theo chân nàng, cùng nhau bước vào nhà, ông lại hỏi: “Vui kh ông?”

Tống Sơ Chiêu vui vẻ trả lời: “Thật là vui!”

Hạ lão gia lại hỏi: “Con có kết bạn với ai không?”

Tống Sơ Chiêu chần chờ.

Nói là bằng hữu nhưng tựa hồ càng giống một nhóm tiểu muội hơn.

Hạ lão gia vươn tay đỡ giúp nàng: “Trong tay con là cái gì?”

“Cẩn thận, nặng lắm.” Tống Sơ Chiêu vội vàng tránh ra: “Con đã đánh thắng Phạm Sùng Thanh nên bệ hạ thưởng cho con đồ này. Đó là trường thương mà Phó thúc đã dùng trước đây.”

Quả nhiên Hạ lão gia nghe xong thì thực sự tự hào, ông vui mừng ra mặt, ngay cả râu cũng dựng cả lên, ông nói: “Con thắng được Phạm Sùng Thanh sao? Ta thấy đứa nhỏ đó cũng không tồi đâu, không phải cái giá áo túi cơm*.”

**Giá áo túi cơm: bất tài vô dụng.*

Tống Sơ Chiêu gật đầu lia lịa.

Hạ lão gia hỏi: “Con có bị thương không?”

“Không có, hắn không dám đánh con, chỉ có con đánh hắn.” Tống Sơ Chiêu nói nhỏ, “Lúc ấy Phó tướng quân cũng đứng ở bên cạnh, sao con có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Hạ lão gia nói hiển nhiên: “Tất nhiên tên đó không dám đánh con. Nếu nó đánh con thì ngoại tổ phụ sẽ đi đánh hắn.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Công bằng luận bàn, sao lại có thể kêu trưởng bối!”

“Được được được, ta không đi.” Hạ lão gia dễ dàng thỏa hiệp không theo nguyên tắc gì, sau đó ông lại hỏi dò, “Vậy những người khác có phản ứng gì?”

“Nở mày nở mặt!” Tống Sơ Chiêu hân hoan khoe khoang, “Bọn họ không hề cho rằng con có thể thắng! Phạm Sùng Thanh nhìn có chút chán nản, lại bị huynh đệ mình trêu chọc. Các cô nương bên này vui đến mức điên rồi. Ngươi không thấy đâu, tiểu Huyện chúa kích động đến mức thiếu chút nữa đã b

ật khóc. Trước khi con lên đài thì nàng ấy còn nghĩ rằng con không thể làm được.”

Hạ lão gia nói: “Hiển nhiên con rất lợi hại, sao có thể không được?”

Khi cả hai đến lối rẽ, trước khi Tống Sơ Chiêu quay trở lại viện của mình th ì nàng lại nói: “Ngoại tổ phụ, con đói quá.”

Hạ lão gia vỗ lên đầu nàng: “Ta sẽ chuẩn bị mọi thứ cho con. Con mau chạy đi cất đồ đạc, đi rửa tay cho sạch rồi qua đây ăn tối.”

Tống Sơ Chiêu: “Ôi!”

Tống Sơ Chiêu ôm cái hộp trở về tiểu viện mình. Hạ Uyển nghe được tin tứ c chuẩn bị đi ra ngoài đón nàng, bà thấy nàng ôm cái hộp thì lại đi vào trong phòng với nàng.

Hạ Uyển hỏi: “Là vật gì thế? Làm sao lại lớn như vậy?”

Tống Sơ Chiêu đặt chiếc hộp lên bàn, nàng mở nắp ra rồi nói: “Bệ hạ thưởn g cho con nên con mới mang về. Bệ hạ nói muốn dùng thứ này để mang lại bình an cũng như để tưởng nhớ lại.”

Hạ Uyển nhìn thoáng qua cũng nhận ra vậy này nhưng bà cũng chẳng quan tâm tới mà chỉ nói: “Con cất đồ cho tốt chứ con luôn vứt đồ bừa bãi.”

Tống Sơ Chiêu: “Con đâu có.”

Tống Sơ Chiêu cũng không biết nên đặt thứ này ở chỗ nào mới tốt, nếu như dựa vào lời nói đây là món quý giá thì hiển nhiên trong tầm mắt mình là ch ỗ tin cậy nhất.

Nàng nhớ ngoại tổ phụ đặt thanh kiếm của người ở trên bàn trong phòng riê ng của mình, nên cũng tìm một cái giá gỗ để đặt cây thương trên cái bàn mà nàng không sử dụng nhiều.

Hạ phu nhân thấy thế khi đang đi về đây, bà liên tục kêu lên: “Ai da, Chiêu Chiêu của ta, đừng đặt binh khí ở phòng ngủ, sát khí của nó rất nặng!”

Sau đó bà lại đưa trường thương tới thư phòng, đặt ở vị trí dễ thấy nhất nói l à để trấn nhà. Lúc ăn cơm bà lại tìm cơ hội để bắt bẻ Hạ lão gia một phen, n ói ông thượng bất chính hạ tắc loạn, dạy thói quen không tốt cho Tống Sơ C hiêu nên nàng không hiểu được điều kiêng kị.

Tống Sơ Chiêu liếc nhìn ông với ánh mắt đầy hối lỗi, ngồi cách một cái bàn , hai người tổ tôn dùng ánh mắt giao lưu trong yên lặng.

Ước chừng bởi vì Hạ Uyển đã trở lại, Phó Trường Quân cũng không tới Hạ phủ trong thời gian gần đây, mà Tống Sơ Chiêu cũng ngại việc nói với Hạ Uyển chuyện muốn đi tìm Phó thúc.

Tuy nhiên, Tống tướng quân nghe thấy chuyện này thì nói rằng nàng đã nhậ n binh khí trân quý nhiều năm của Phó Trường Quân thì nên chủ động cảm ơn người ta. Xưa nay, những binh khí của võ tướng là biểu tượng cho địa vị của bọn họ, không dễ dàng tặng cho người khác.

Cũng may Cố Phong Giản cũng nhớ rõ việc này, lúc Tống Sơ Chiêu còn ng hĩ nên đi như thế nào thì hắn đã chọn một ngày nắng đẹp để đưa nàng ra ng oài với danh nghĩa là đi mua đồ.

Mấy ngày nay tuyết rơi không ngừng, đã không có tuyết rơi dày như vậy tro ng mấy năm nay. Cho dù hôm nay trời quang thì tuyết đọng bên đường vẫn chưa biến mất.

Thời tiết quá lạnh gần như thấm vào xương nên Tống Sơ Chiêu bị bắt phải mặc nhiều lớp quần áo dày trước khi ra ngoài để đi dạo cùng với Cố Phong Giản.

Thật ra nơi có tuyết thì còn tốt vì giày in trên mặt tuyết có thể chống trơn tr ượt. Có mấy chỗ nước đã bị đóng thành băng trên mặt đường, một khi giẫm phải thì rất dễ dàng ngã sấp xuống nếu như không kịp đề phòng.

Cả hai người đều đi rất cẩn thận.

Cũng may nơi Kim Ngô Vệ luyện binh cũng không xa. Hai người cứ đi chầ m chậm như cái xe bò nhưng cũng mau chóng đi đến nới.

Cố Phong Giản không muốn đi vào.

Hăn biết sâu sắc rằng nếu như mình đi vào cửa Kim Ngô Vệ này thì nếu nh ư không bị rèn luyện tàn nhẫn một phen chỉ sợ là không đi ra được. Mối thù về việc trèo tường ban đêm bao nhiêu ngày nay đều tính lên đầu hắn. Huốn g chi hôm nay hắn thật sự đi mua đồ này nọ theo ý của Cố phu nhân, hắn kh ông thể trở về với tay không.

Hắn hẹn một canh giờ rưỡi sau sẽ gặp mặt Tống Sơ Chiêu ở chỗ này rồi trá nh đi.

Đáng tiếc chính là hôm nay Phó Trường Quân không có mặt ở diễn võ trườ ng.

Tướng sĩ cười: “Trước tiên cô nương đi dạo một vòng, tại hạ đã sai người th ông báo cho Phó tướng quân, nếu như Tướng quân không có việc gì đột xuấ t thì có thể sớm đến đây.”

Tống Sơ Chiêu nghĩ cơ hội khó có được nên nàng nhìn quanh một vòng, hỏi

: “Ta có thể đụng vào đồ đạc ở chỗ này không?”

Tướng sĩ này rõ ràng cũng đã biết về trận thắng Phạm Sùng Thanh lần trước của nàng. Hắn cảm thấy nàng đã quen thuộc với quân doanh từ khi còn nhỏ, không cần phải đối xử với nàng như một nữ tử bình thường. Vì vậy hắn cười rồi nói: “Cô nương cứ tùy ý. Chỉ cần chú ý an toàn là tốt rồi.”

Tống Sơ Chiêu vui vẻ gật đầu rồi chạy đến bên cạnh.

Nàng muốn tìm con ngựa mà trước đó Phó Trường Quân đã cưỡi để chơi một chút, nhưng tiếc là nàng đã tìm một vòng mà vẫn không thấy nó, không biết có phải Phó Trường Quân đã giấu nó đi rồi không.

Các binh lính đang bị kéo ra bãi đất trống ở bên ngoài để luyện tập chiêu thức, thế nên nơi luyện tên đã trống trãi.

Nàng cầm cây cung bên cạnh lên và thử bắn vài lần vào cái bia, nàng phát hiện cung tên ở kinh thành được làm tinh xảo hơn nhiều so với ở biên quan. Cùng dùng một sức như nhau nhưng mũi tên ở kinh thành rõ ràng là mạnh hơn.

Nàng nhìn thấy trên tường treo một cây cung dễ thấy hơn, được đặt cạnh những vũ khí còn lại, tựa hồ không có vẻ gì đặc biệt. Thế nên nàng bước tới lấy nó xuống, cũng muốn xem thử xem.

Tướng sĩ đang ở dạy bảo nhóm tiểu binh, đột nhiên lại nghe thấy Tống Sơ Chiêu kêu to thất tố “A a a” ở bên cạnh, hắn vội vàng chạy tới hỏi: “Làm sao vậy?”

Tống Sơ Chiêu hít sâu một hơi: “Cung này ——”

Tướng sĩ thoáng nhìn thì hoảng sợ: “Đây là cung của tướng quân đó!”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta không biết mà! Nó được đặt ở chỗ đó nên ta cho rằ ng không khác với mấy cây cung khác, nào hiểu được kéo không ra!”

Tướng sĩ nóng nảy: “Vậy……vậy làm sao bây giờ?”

Việc bảo dưỡng cung phải cực kỳ cẩn thận.

Giương cung nhưng không phóng tên hoặc sức không đủ sẽ làm tổn thương toàn bộ cây cung. Người học võ luôn rất cẩn thận đối với vũ khí, đặc biệt là những chiến cung có uy lực đặc biệt như vậy. Tống Sơ Chiêu cũng không n gờ rằng trong số rất nhiều vũ khí ở đây, làm sao lại có thể chọn được một câ y cung không tầm thường như vậy.

Kéo cung cần dùng sức rất lớn, Tống Sơ Chiêu vốn không giữ được cung n ày, nay lại kiên trì lâu như thế thì đã sắp không chịu nổi. Thấy tướng sĩ kia vẫn còn đứng ngây ngốc thì nàng rất muốn hắn chạy nhanh tới giúp một ch út.

Tướng sĩ cố kỵ sự khác biệt giữa nam và nữ nên dù đau lòng cho món vũ kh í nhưng hắn lại không dám tiến lên hỗ trợ. Tống Sơ Chiêu gấp đến độ kêu tr ách móc, làm cho hắn cũng muốn tức giận.

Lúc này có hai cánh tay vòng qua bên hông nàng, sau lưng nàng dựa vào m ột lồng ngực ấm áp. Người nọ nắm lấy tay nàng rồi kéo mạnh dây cung, sau khi sức lực tràn đầy thì ra hiệu Tống Sơ Chiêu buông ra.

Mũi tên bắn đi, Tống Sơ Chiêu chột dạ quay đầu lại, đối mặt với Phó Trườn g Quân – người có vẻ mặt vô cảm.

“Đến đây để chơi cung của ta?” Trên người Phó Trường Quân có mùi hươn g nhàn nhạt, có lẽ bị huân hương trong phòng ám lên. Ông nhìn Tống Sơ C

hiêu với ánh mắt có ý cười: “Làm sao đấy? Cầm đi trường thương của ta còn muốn lấy thêm cung của ta sao? Đáng tiếc là con không dùng được cây cung này.”

Tống Sơ Chiêu nói nhỏ: “Thật ra trường thương của người nặng quá, con cũng không dùng được.”

Phó Trường Quân treo đồ vật về chỗ cũ, ông hỏi: “Ai kêu con tới tìm ta? Hay là con không có việc gì nên mới chạy tới nơi này?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Là con muốn đến cảm ơn thúc vì đã đưa đồ cho con. Thật ra con cũng không dùng nó thường xuyên nên nếu như người muốn thì con có thể trả lại cho người.”

Phó Trường Quân: “Không cần. Những thứ ta tặng cho con đều là của con.”

Phó Trường Quân vừa bước ra ngoài vừa nói: “Trời hôm nay lạnh. Nếu như con không có việc gì làm thì hãy về sớm một chút, để tránh ở bên ngoài trúng gió đông.”

Tống Sơ Chiêu yên lặng ngóng nhìn bóng lưng ông.

Có lẽ vì ánh mắt nàng quá mức đáng thương lại mãnh liệt, Phó Trường Quân mới đi hai bước, lại chắp tay sau lưng xoay người lại. Ông nhíu mày: “Không phải lúc trước con nói muốn đến Diễn Võ Trường cưỡi ngựa, thuận đường kêu tướng sĩ nơi này cùng thao luyện với con sao?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không phải thúc nói không được sao?”

Phó Trường Quân ngừng lại hỏi: “Ta có nói không được sao?”

Tống Sơ Chiêu nghểnh cao đầu

Phó Trường Quân kiên trì phủ nhận: “Ta không có nói.”

Khóe môi Tống Sơ Chiêu dần dần nhếch lên, cuối cùng biến thành gương m ặt tươi cười tươi sáng: “Vậy thì con…”

Phó Trường Quân giơ cánh tay ra hiệu mọi người có mặt im lặng, sau đó dù ng nội lực thông báo với mọi người: “Đến đây! Hôm nay người thắng Tống Sơ Chiêu ở việc cưỡi ngựa bắn cung thì ta sẽ bỏ tiền túi ra thưởng một thán g bổng lộc! Nếu không ai đánh bại nàng ấy thì ngày mai mọi người sẽ phải l uyện tập thêm mấy bài nữa!”

“Dạ ——!”

Chúng tướng sĩ la hét ồn ào.

Tống Sơ Chiêu cũng kêu ta: “Phó thúc, người thật tốt quá đi! Con có thể thắ ng!”

Phó Trường Quân bước đến một bên của đài cao, ông lớn tiếng nói: “Ta lại muốn xem người nào sẽ bại vì đánh giá thấp đối phương hôm nay. Ta đã đư a bạc ra rồi, mỗi người thắng hoặc thua dựa vào bản lĩnh của mình! Tống S ơ Chiêu, nếu hôm nay con thua quá nhiều thì sau này đừng tới nữa!”

Tống Sơ Chiêu nhảy dựng giơ tay lên: “Vậy nếu hôm nay con không thua t hì sao? Nếu con giúp người thắng thì tính như thế nào?”

Phó Trường Quân vung vạt áo, ngồi xuống chỗ ngồi một cách khí phách, ôn g cười: “Con hỏi bọn họ một chút, nếu thật sự thua thảm thiết như vậy thì từ nay về sau còn có mặt mũi nào ngăn cản con.”

Tống Sơ Chiêu chống nạnh cười to nói: “Nói vậy quan thự này chẳng phải l

à cho con tự do ra vào hay sao?”

Một tướng sĩ ở bên cười nói: “Ai da, Tống Tam nương, đừng nói lời quá kiêu ngạo như vậy. Chúng ta không giống với Phạm nhị công tử, đều là người sống trên đầu mũi đao, gặp qua không ít việc đời, không bị ngươi khiêu khích như vậy đâu.”

“Không sai!”

“Cưỡi ngựa cũng sẽ không nhường ngươi. Bắn tên thì càng không cần phải nói.”

“Công phu trong tay Tống Tam nương không tồi, không biết cưỡi ngựa như thế nào đây.”

Tống Sơ Chiêu biết cái gọi là gặp qua việc đời chính là da mặt phải đủ dày. Mấy lão binh đều thối tha không biết xấu hổ như nhau.

Phó Trường Quân nói đầy ẩn ý: “Vị lão tướng này, ngươi cũng muốn ló mặt ra à, đừng đi lên đoạt lấy bạc này, nhường cơ hội lại cho tân binh đi.”

Có người phàn nàn: “Tướng quân, mới vừa rồi người còn chưa nói lão tướng tân binh gì cả, làm sao hiện tại lại che chở cho Tống Tam nương? Ta không nghe theo!”

Vài tướng sĩ liên can thô bạo tỏ ra kiêu căng ồn ào: “Không nghe theo không nghe theo, chúng ta không nghe theo! Chúng ta cũng muốn dựa vào bản lĩnh của mình!”

Phó Trường Quân bật cười nói: “Im lặng hết cho ta! Các ngươi cũng không biết xấu hổ mà nói ra được như vậy sao?”

------oOo------

Chương 61: Tuyết phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Khi Cố Phong Giản trở lại một canh giờ rưỡi sau đó, Tống Sơ Chiêu đã hoà n toàn hòa vào đội ngũ Kim Ngô Vệ, chơi đến mức quên hết tất cả.

Hắn đứng ở cửa đợi một hồi không thấy bóng dáng ai nhưng lại nghe được t iếng hoan hô hết đợt này tới đợt khác bên trong, thì biết Tống Sơ Chiêu đã quên mất thời gian. Xuất phát từ sự tò mò, không gọi nàng đi ra mà để cho người bên kia thông báo cho Phó Trường Quân trước rồi dẫn hắn đi vào xe m.

Cố Phong Giản theo sau người tiểu binh, lần đầu tiên bước vào sân tập của Kim Ngô Vệ. Còn chưa đi đến gần đám đông thì từ xa xa hắn đã nhìn thấy bóng dáng Tống Sơ Chiêu cưỡi ngựa phi nước đại. Trên tay nàng quấn một chiếc roi ngựa dài, vạt áo rộng thùng thình được gió cuốn bay trong không t rung, bay lên phấp phới, lộ ra khuôn mặt đầy mồ hôi và vui sướng.

Không chỉ có Tống Sơ Chiêu, những người tướng sĩ xung quanh cũng trầm mê trong đó.

Mọi người hò hét ồn ào xung quanh khu bắn cung ở giữa. Bởi vì giọng nói quá hỗn loạn nên khó có thể nghe được họ đang hét cái gì. Nhưng xem biểu hiện
của đám nam nhi chính trực, có thể thấy rằng họ đang hứng trí bừng bừng, c hỉ ước gì mình có thể tra trận để phân cao thấp với Tống Sơ Chiêu.

Đang ngồi trên đài, Phó Trường Quân thoáng thấy Cố Phong Giản mặc nho sam xuất hiện thì ông gật đầu về phía hắn, ra hiệu cho hắn chờ một lát. Mãi đến khi Tống Sơ Chiêu giành được chiến thắng ở ván này thì Phó Trường Q uân mới đứng dậy kêu ngừng lại, ý bảo mọi người tản đi.

Trong tiếng trầm trồ khen ngợi, Tống Sơ Chiêu theo tầm mắt của mọi người tìm được Cố Phong Giản. Cuối cùng nàng cũng nhớ ra chuyện hai người ư ớc hẹn nên nàng vội vàng xuống ngựa, vứt roi và lao về phía Cố Phong Giả n.

“Xin lỗi. Chắc ngươi chờ lâu rồi đúng không?” Tống Sơ Chiêu nói, “Lúc bắ t đầu ta còn nhớ rõ, về sau lại không cẩn thận mà quên mất.”

Cố Phong Giản nói: “Không có gì. Xem nàng ướt đẫm mồ hôi kìa, mau mặc áo khoác vào, cẩn thận đừng để cảm lạnh.”

Tống Sơ Chiêu đi tới bên cạnh lấy lại áo choàng, sau khi trực tiếp quấn lên người thì cười với Cố Phong Giản một cái.

“Đi thôi!”

Nàng quay lại vẫy tay về hướng Phó Trường Quân, Phó Trường Quân chưa đáp lại nàng nhưng một nhóm tráng hán đã vẫy tay như sóng lúa lay động, k êu nàng lần sau có rảnh nhất định tới chơi.

Tống Sơ Chiêu cười hì hì để đáp lời.

Sau khi Tống Sơ Chiêu và Cố Phong Giản đi ra ngoài, nụ cười trên môi vẫn còn hiện rõ trên mặt, bước chân cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Cố Phong Giản nghe miệng nàng ngâm nga một giai điệu không rõ tên thì

mỉm cười: “Hôm nay vui vẻ như vậy?”

Tống Sơ Chiêu lớn tiếng trả lời: “Đúng vậy đó!”

Tống tướng quân là người là một người quản lý rất nghiêm khắc. Ông biết t hân phận mình đặc biệt nên lúc Hạ Uyển dạy dỗ nàng cũng không mấy nhú ng tay vào. Nhưng dù gì ông cũng lớn lên ở kinh thành, được Tống lão phu nhân nuôi nấng nên tuy rằng có chút ngang ngược chống đối từ xương cốt, nhưng quan niệm đối xử với con cái vẫn khó tránh khỏi chịu chút ảnh hưởn g.

Thật ra từ trong thâm tâm ông không đồng ý với việc Hạ Uyển để Tống Sơ Chiêu vào quân doanh chơi, trà trộn với một đám nam tử. Nhưng vì Hạ Uyể n nhất quyết kiên trì nên ông cũng không có ngăn cản.

Nhưng nếu muốn ông chơi với Tống Sơ Chiêu đến mức vô pháp vô thiên th ì đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Không ra mặt ngăn cản đã là sự khoan dung rất lớn rồi.

Nhưng hôm nay Phó Trường Quân đã chơi với nàng đến mức náo loạn, thậ m chí còn gọi tướng sĩ rảnh tay đến chơi đùa nháo nhào. Nhóm người này n hìn nàng với ánh mắt bình thường và tiếp đãi nàng với tấm lòng bao dung, k hao khát của Tống Sơ Chiêu không gì khác hơn cái này.

Ngay cả khi Phó Trường Quân không biết rằng nàng là nữ nhi của ông, ông ấy vẫn rất tốt với nàng.

“Ngươi không biết, hôm nay ta thắng thật nhiều người!” Tống Sơ Chiêu kh oa tay múa chân, “Lúc đầu bọn họ nói muốn cho ta biết tay gì đó, kết quả là từng người lần lượt xuất hiện nhưng tất cả đều không có chạy qua ta, vì thế còn quay đầu cười nhạo huynh đệ nhà mình, nửa điểm cũng không thương xót. Bọn họ rất thú vị, những gì họ nói cũng rất hay, dù cho thua cũng cam c

hịu mình thua, hoàn toàn không già mồm cãi lại! Chơi với họ thật sự là sảng khoái! “

Cố Phong Giản nói: “Phó tướng quân có lòng dạ ngay thẳng, quang minh lỗ i lạc, đương nhiên cấm vệ quân do ông thống lĩnh cũng là như thế. Nếu như tính cách của mọi người hợp nhau mà nàng lại thích như thế thì sau này có t hể thường xuyên tới đây.”

“Phó thúc nói nếu ta thua nhiều thì lần tới không thể đi nữa.” Tống Sơ Chiê u hoang mang, “Cái dạng gì mới là nhiều? Ta thua một hai lần như vậy, lần này vận may không được tốt lắm rồi.”

Cố Phong Giản cười: “Ngay cả khi nàng thua thì Phó tướng quân vẫn sẽ ch o nàng đi vào. Nếu như hôm nay ông ấy nuông chiều nàng như vậy thì sau n ày vẫn nuông chiều nàng như thế.”

Tống Sơ Chiêu: “Nào có đạo lý như vậy!”

Cố Phong Giản: “Tuy rằng không biết vì sao, nhưng nếu ngay cả trường thư ơng mà ông ấy cũng sẵn sàng cho nàng thì hiển nhiên sẽ không ngăn lại sở t hích nho nhỏ của nàng.”

Tống Sơ Chiêu nghe hắn nhắc tới việc này, đột nhiên thở dài.

Cố Phong Giản hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không làm sao cả.” Bước chân của Tống Sơ Chiêu trở nên uể oải, “Ta đan g nghĩ nếu ta thường xuyên đến đó, Phó thúc có ghét ta không? Không phải có câu nói ‘xa thơm gần thối’ sao? Hôm nay ông ấy cũng dựa vào thể diện c ủa mẫu thân ta mà cho ta mặt mũi mà thôi. Mặt mũi sao, mượn nhiều lần sẽ không còn nữa.”

Cố Phong Giản kinh ngạc: “Tại sao ông ấy lại ghét bỏ nàng? Làm sao nàng lại cho rằng đây là cho mẫu thân nàng thể diện?”

Tống Sơ Chiêu phiền muộn mà nói: “Bởi vì vẻ ngoài của ta……”

Cố Phong Giản không thể không cười thành tiếng.

Tống Sơ Chiêu dừng bước, nàng tức giận: “Ngươi đừng cười! Nếu ngươi còn như vậy thì ta sẽ không nói với ngươi!”!”

Cố Phong Giản xoay đầu lại nói: “Nàng cũng hiểu được vẻ ngoài của mình?”

Tống Sơ Chiêu nói thầm: “Ta còn biện pháp nào? Ta thích làm chuyện gì thì các ngươi đều nói về vẻ ngoài.”

Cố Phong Giản nghiêm túc nói: “Đúng rồi, nàng cũng không có cách nào tránh khỏi việc mình sinh thành cái dạng này. Nói không chừng cha hoặc nương nàng khi còn nhỏ còn ít da thịt hơn nàng. Cho nên hiện giờ nàng mới có thể như vậy.”

Tống Sơ Chiêu nửa tin nửa ngờ: “Thật sự? Đạo lý này có thể tin sao?”

Cố Phong Giản nói: “Nếu như nàng không tin thì lần sau có thể hỏi bọn họ xem. Phó tướng quân quen biết mẫu thân nàng từ nhỏ, không chừng ông ấy cũng biết.”

Tống Sơ Chiêu nghiêng đầu nhìn hắn trong chốc lát, sau đó cười với nụ cười cơ trí, nàng không bị mắc lừa: “Ngươi muốn để ta đi tìm ông ấy sao? Tìm lý do cho ta thật tốt. Cố Ngũ lang, ngươi thật thông minh.”

Cố Phong Giản nhìn nàng dịu dàng: “Nàng muốn làm chuyện gì thì cứ đi là

m. Muốn gặp ai thì cú đi gặp người đó, không cần lo lắng về người khác.”

Hắn thầm nói trong lòng rằng chính vì quá kiêng dè người khác mà Phó Trư ờng Quân và Hạ Uyển mới lãng phí thời gian đến ngày hôm nay, còn chưa t hể ở bên nhau.

Tống Sơ Chiêu hắt xì.

Cố Phong Giản nói: “Nhanh lên thôi. Trở về đổi quần áo.”

Tống Sơ Chiêu: “Ôi.”

Cố Phong Giản đi phía trước, để lại một hàng dấu chân lõm xuống. Một hàn g bước chân nhỏ hơn, cách đó nửa thước được in bên cạnh dấu chân của hắ n.

Tống Sơ Chiêu vùi đầu đi một hồi, rồi lặng lẽ lui về phía sau hai bước, chuy ển về phía sau hắn. Nàng dùng chân giẫm lên vết tích hắn đã đi, giẫm lên từ ng bước một.

Nàng nhận thấy rằng những bước chân của Cố Phong Giản chậm hơn, thậm chí cũng lớn hơn nàng.

Nàng giẫm lên dấu vết bị giẫm đạp, cúi đầu nhìn xuống đường. Nàng nhìn t hấy đôi giày đen của Cố Phong Giản dính đầy bông tuyết trắng, phía trước l à một mảnh trắng xóa, con đường cũng một màu trắng trải dài không thấy g iới hạn là đâu.

Nàng lại quay đầu nhìn lại.

Hai người chỉ bước lẻ loi trên một con đường, cứ như thể họ có thể đi đến c ùng một nơi bằng cách này, không có thời gian ngăn cách.

Con đường vô cùng yên tĩnh.

Cố Phong Giản muốn tóm lấy người bên cạnh, nhưng bên phải trống không. Hắn tiếp tục dẫn đầu đi thêm một đoạn, cuối cùng vẫn dừng lại, xoay đầu l ại đi tìm Tống Sơ Chiêu.

Cố Phong Giản vốn nghĩ rằng Tống Sơ Chiêu đã bỏ mình một khoảng cách khá xa. Lúc dừng lại thì hắn mới nhận ra rằng Tống Sơ Chiêu đang ở ngay phía sau mình, nàng lắc lư, suýt nữa đụng vào người hắn.

Tống Sơ Chiêu vội vàng dừng lại, tựa hồ đang làm chuyện vui nên thấy bị h ắn đã phát hiện, nàng ngẩng đầu cười với hắn một chút.

Gió nhẹ hòa tan tuyết trắng.

Cố Phong Giản cũng cười. Hắn vươn tay, hỏi: “Lạnh không?”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu: “Không lạnh! Ta chơi đến mức đổ mồ hôi đầy ngườ i!”

Cố Phong Giản ám chỉ: “Tay của ta lạnh.”

Tống Sơ Chiêu chần chờ rồi lại ngượng ngùng nói: “Như vậy cũng không t ốt lắm?”

Cố Phong Giản vẫn đưa tay ra, hắn kiên trì: “Ta muốn nắm tay nàng.”

Tống Sơ Chiêu do dự một lát, vẫn đưa tay qua.

Bàn tay của Cố Phong Giản rõ ràng ấm áp, còn có chút ẩm ướt. Nhưng mà t ay nàng vì luôm ghìm dây cương nên lạnh đến mức gần như mất đi cảm giá

c. Lòng bàn tay còn có một vết xước, khi hắn nắm chặt thì mang theo sự đa u rát âm ỉ mà nàng có thể cảm nhận rõ được.

Cố Phong Giản nắm tay nàng, giấu
vào trong tay áo rồi tiếp tục dẫn nàng đi về phía trước.

Trên mặt đất lại xuất hiện hai đường dấu chân, chỉ là lần này chúng đã gần hơn.

Cố Phong Giản kêu thật nhỏ: “Chiêu Chiêu.”

“Ngươi gọi như vậy giống như coi ta là tiểu bối của ngươi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Chỉ có trưởng bối mới gọi ta như vậy.”

Cố Phong Giản: “Khi ta kêu như vậy, ta lại cảm thấy nàng là người thân thi ết của mình.”

Tống Sơ Chiêu không kiên trì: “Vậy sao. Vậy thì tùy ngươi vậy.”

Một lát sau, Tống Sơ Chiêu thử nói: “Giản Giản?”

Cố Phong Giản cười khúc khích: “Tên tự* của ta là Khiêm Bồi. Không phải lúc trước nàng gọi ta là Ngũ ca sao?”

**Tên tự/chữ: phép đặt tên cho người trưởng thành theo quan niệm Nho giá o.*

Tống Sơ Chiêu: “……” Cái tiếng Ngũ ca được lợi đó, hay là thôi đi.

Hai người nắm tay nhau đi qua vùng tuyết mênh mông, đến trước cửa Hạ p hủ.

Tống Sơ Chiêu không ngờ lại cảm thấy cuộc hành trình ngắn hơn lúc đi, đến nỗi đến khi nhìn thấy bức tượng đá và dải lụa đỏ treo ở cửa mà nàng vẫn không nhận ra rằng mình đã về đến nhà.

Hai người đứng trước cánh cửa màu đỏ thắm nhìn nhau. Một ngọn cỏ non trồi lên từ kẽ nứt trên đá, không ngừng đung đưa trong gió đông.

Cố Phong Giản buông tay Tống Sơ Chiêu ra, hắn nhìn nàng thật sâu rồi nói: "Nàng vào trong đi thôi."

Tống Sơ Chiêu lập tức cảm thấy cơ thể lạnh ngắt. Nàng chạy lên bậc thềm định gõ cửa, trước khi đi vào còn xoay đầu nhìn lại nói: "Nơi này không tiện đường để trở về phủ Quốc công. Ngươi đừng tiễn ta trở về, thật ra không sao đâu, ta sẽ không bị lạc." "

Cố Phong Giản còn đứng tại chỗ, cả người hắn lộ ra vẻ dịu dàng: "Ta muốn tiễn nàng, sau này nàng đi đâu ta sẽ đưa nàng đi."

Tống Sơ Chiêu: "Không cần đâu, ta có thể tự đi được mà."

Cố Phong Giản nói: "Ta chỉ mong có một ngày không phải tiễn nàng tới cửa như thế này, lại cùng nàng mỗi người một ngả."

Tống Sơ Chiêu im lặng vì không biết trả lời gì. Nàng vẫy tay ra hiệu rồi xoay người đi vào.

------oOo------

Chương 62: Ngày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của người nhà khi beta

Ngay khi Tống Sơ Chiêu trở về nhà, nàng đã la to ở bên ngoài rằng mình đã trở lại.

Hạ Uyển nghe tiếng đi ra, vừa thấy những vệt mồ hôi trên trán nàng thì bà đã cảm thấy đau đầu.

Hạ Uyển nắm lấy cổ áo của nàng rồi vươn tay sờ cổ nàng, bà nói: “Cả người đều đổ mồ hôi, ngay cả quần áo bên trong cũng ướt.”

Tống Sơ Chiêu rụt cổ vì lạnh trước hành động của bà, nàng ngứa miệng: “Mới chơi một lát, làm sao cả người đều đổ mồ hôi được.”

Hạ Uyển vỗ nàng, bà giả vờ tức giận: “Mau đi tắm rửa thay quần áo!”

Tống Sơ Chiêu đáp lại rồi nhảy nhót về phòng mình. Xuân Đông thấy nàng về thì vội kêu người chuẩn bị nước nóng cho nàng.

Chờ Tống Sơ Chiêu lau khô tóc và bước ra khỏi phòng, Xuân Đông đã chuẩn bị chè và bánh ngọt cho nàng.

Tống Sơ Chiêu vừa ăn vừa khen Xuân Đông hai câu.

Cô nương này thật chu đáo.

Xuân Đông chống cằm, cười hỏi: “Hôm nay cô nương có vui vẻ không?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Vui vẻ chứ.”

Xuân Đông hưng phấn: “Là bởi vì cùng công tử đi ra ngoài cho nên vui vẻ sao?”

Đột nhiên Tống Sơ Chiêu cứng họng.

Cảm xúc của Xuân Đông thăng cấp vì phấn khởi: “Vậy Xuân Đông lại nói cho người một chuyện sẽ làm người càng vui vẻ hơn.”

Tống Sơ Chiêu mơ hồ cảm thấy có thể khác xa với những gì mình nghĩ.

Tống Sơ Chiêu ẩn ẩn cảm thấy cùng chính mình tưởng khả năng không lớn giống nhau.

Xuân Đông nới lớn tiếng: “Hôn kỳ* của người đã được quyết định rồi!”

*Hôn kỳ: ngày thành hôn.

Tống Sơ Chiêu sửng sốt: “Nhanh như vậy?”

“Làm sao mà nhanh được? Chuyện hôn ước này đã được quyết định mấy năm gần đây rồi. Người trở về vào mùa thu, nếu như theo lẽ thường thì đã quyết định xong hết mọi chuyện từ lâu.” Xuân Đông nói, “Hôm nay lão gia và phu nhân cùng nhau tới đây thương nghị, đáng tiếc là người không ở đây. Nghe nói Tống gia bên kia cũng không có ý kiến gì, vậy thì hẳn là được quyết định xong xuôi rồi.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Vậy thì sẽ diễn ra khi nào?”

Xuân Đông cười nói: “Mời cô nương tự mình đi hỏi Tống phu nhân đi.”

Tống Sơ Chiêu không có mặt mũi để hỏi nhưng Hạ Uyển lại chủ động đề cập đến vấn đề này trên bàn ăn.

“Chọn ngày mười lăm tháng giêng* được không?” Hạ Uyển nói, “Ngày hôm đó đáng vui mừng lại hợp để gợi nhớ lại kỷ niệm, sau này con cũng có thể vui vẻ nhớ về ngày ngày.”

*Ngày 15 táng giêng (Âm lịch): Tết Nguyên Tiêu (còn gọi là Tết Thượng Nguyên, Tết Trạng Nguyên, Lễ hội Đèn lồng) là một lễ hội truyền thống quan trọng ở Trung Quốc.

Tống Sơ Chiêu vốn không có nghĩ đến thâm ý của ngày này, lúc này bị Hạ Uyển liên tiếp nhắc nhở hai lần thì mới hiểu được.

Mười lăm tháng giêng đó không phải chính là sinh nhật của nàng hay sao? Chỉ là nàng chưa bao giờ tổ chức cái gì vào ngày này.

Tống Sơ Chiêu tính toán thời gian hôm nay, nàng thấy rằng không còn mấy ngày nữa. Nàng chợt nhận ra rằng mình sẽ thành thân, bước kế tiếp lại giống như những gì Đường Tri Nhu đã nói qua, sau khi thành thân thì nàng sẽ phải đối mặt với những việc vụn vặt.

Nàng phải rời khỏi phụ mẫu, phải lo liệu việc nhà, phải giúp trượng phu dạy con.

Lại không thể tùy hứng, sẽ trở thành người tinh thế, am hiểu ý người như Hạ Uyển.

Nàng nhận ra rằng cuộc sống chưa mà mình chưa hề chuẩn bị cũng như nỗi

sợ hãi và buồn chán về điều không biết bỗng nhiên cuộn trào, ùn ùn cuốn lại đây. Tâm lý muốn trốn tránh ban đầu đã bị ép buộc đến cực điểm, không thể trốn tránh được nữa rồi.

Tống Sơ Chiêu bẻ ngón tay, lộ ra vẻ không biết xử lý làm sao.

Đũa của Hạ Uyển vẫn gác trên chén, bà lại nói: “Nếu hôn ước đã được quyết định thì hãy về Tống phủ thôi. Cũng sắp hết năm rồi, con đừng làm Tướng quân khó xử.”

Hạ Uyển nhìn nàng một hồi, thấy nàng có gì đó không ổn nên không nhắc tới việc này nữa. Bà gắp cho nàng món nàng thích ăn nhất, kêu nàng ăn trước đã.

Vào buổi tối, Hạ Uyển tới tìm Tống Sơ Chiêu để ngủ cùng nhau.

Tống Sơ Chiêu xếp chăn bông cho ngay ngắn, đi tới đóng cửa sổ, đoạn ngâm chân một lát rồi mới rúc người vào trong chăn.

Hạ Uyển thổi tắt ngọn nến, nằm phía trong giường.

Trong đêm yên tĩnh, Hạ Uyển nghe thấy tiếng thở không ổn định của Tống Sơ Chiêu. Bà quay lại đối mặt với Tống Sơ Chiêu, hỏi: “Con không thích Cố Ngũ lang à?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không phải không thích.”

“Vậy vì sao hôm nay con như người mất hồn? Không phải bởi vì đã chọn ngày tổ chức hôn kỳ sao?” Hạ Uyển nói, “Chẳng lẽ con không muốn ở bên người mình thích sao?”

Tống Sơ Chiêu im lặng hồi lâu, lúc Hạ Uyển cho rằng nàng sẽ không trả lời

thì đột nhiên nàng nói câu: “Con không hiểu được.”

Hạ Uyển hỏi: “Không hiểu cái gì?”

“Khổng hiểu được thành thân là chuyện như thế nào.” Tống Sơ Chiêu chần chờ nói, “Hình như là chuyện rất quan trọng lại hình như cũng là chuyện rất qua loa. Nương, người cảm thấy là chuyện như thế nào? Nếu tất cả mọi chuyện đều thay đổi trong một sớm một chiều, con không biết có thể trải qua cả đời như vậy được không. Con cảm thấy như bây giờ đã rất tốt rồi.”

Lời này được hỏi ra thì Hạ Uyển cũng không có cách nào trả lời. Vì suy cho cùng, bản thân bà cũng không hiểu sâu sắc về chuyện rốt cuộc hôn nhân là gì.

Trước khi bà có cơ hội để lựa chọn thì mọi chuyện đã diễn ra.

Vốn dĩ bà không phải vì muốn trải qua một đời với Tống Quảng Uyên nên mới thành thân với ông ấy. Thế nên không giống với Tống Sơ Chiêu, bà chỉ hy vọng sau này Tống Sơ Chiêu sẽ không có chuyện khúc mắc gì mới tốt.

Hạ Uyển đến gần nàng, ôm nàng vào trong ngực.

“Sẽ trở nên tốt thôi. Con không giống với nương.” Hạ Uyển nói, “Thành thân là để người mình thích có thể đi cùng mình đến hết cuộc đời. Sau này có chuyện gì hay con có gì muốn nói cũng có thể nói cho người đó. Con có thể nhìn thấy người đó mỗi khi con muốn gặp mặt, những lúc bốc đồng cũng có người đó làm chuyện tùy hứng với con. Đây hẳn là một chuyện hạnh phúc. Những tiếc nuối khác cũng là chuyện không đáng nhắc đến. Con hãy nghĩ cẩn thận về điều đó.”

Tống Sơ Chiêu thì thào: “Nương.”

“Ừ.”

“Con hỏi người một câu, người đừng giận con được không?”

Hạ Uyển cười đáp: “Con nói đi.”

Tống Sơ Chiêu dựa vào trong lồng ngực bà, hỏi: “Ban đầu, nếu có cơ hội, cho dù người không có cái gì hết thì người có muốn ở bên Phó thúc không?”

Suy nghĩ của Hạ Uyển trôi đi, nhớ lại khoảng thời gian mà bà đã sớm chôn sâu, thế nhưng lúc này nghĩ lại vẫn còn rõ ràng như mới đây.

Bà tự nói trong lòng, làm sao có chữ nếu được, ngay từ đầu bà đã lựa chọn rồi. Khi chỉ có thể chọn một trong hai thì sự lựa chọn trong trái tim bà đã trở nên vững chắc. Bà bằng lòng không cần bất kỳ cái gì cả cũng muốn dành cả đời mình với Phó Trường Quân. Chỉ tiếc là cuối cùng lại khó khăn như vậy.

Nhưng bây giờ, sau rất nhiều năm, suy nghĩ ban đầu đã sớm trở thành cái gai. Khi không để ý tới thì không có cảm giác gì, cảm thấy không quan trọng. Thế nhưng nó vẫn luôn sinh trưởng ở đó, muốn rút ra cũng không xong, giống như lời minh chứng cho việc nó đang tồn tại.

Khi đến thăm Phó Trường Quân lần cuối cùng, thật ra bà cũng không thấy được mặt người ta

Lúc ấy Phó Trường Quân tránh ở phòng chứa đồ của Hạ phủ, ánh sáng ở đó tối tăm, trong không khí pha trộn mùi ẩm mốc.

Phó Trường Quân dựa vào một cái rương cứng, nghiêng mặt khỏi bà. Tóc tai ông rũ rượi, không chỉnh tề, vạt áo đen trải xuống sàn, hòa lẫn với cái

bóng của bà.

Hạ Uyển hỏi ông: “Chàng đã biết chuyện chưa?”

Phó Trường Quân chỉ cho bà một chữ đáp lại.

“Ừ.”

Hạ Uyển tạm dừng hồi lâu mới nói: “Ta đi rồi. Chàng cố sống cho thật tốt.”

Phó Trường Quân: “…… Ừ.”

Hạ Uyển muốn làm cho cuộc chia tay này êm dịu hơn nhưng vẫn không thể kìm lòng được. Bà muốn nói điều gì đó khiến người khác và bản thân đều đau lòng, bà nghẹn ngào: “Ta sẽ không bao giờ quay lại nữa. Các ngươi đều đáng ghét như vậy.”

Ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài phòng chiếu vào lại nhanh chóng bị cánh cửa đóng chặt chắn lại, chỉ còn lại không gian cô liêu trong phòng chứa đồ hẻo lánh.

Đường Chương Liêm bò lại đây, hắn dựa vào người Phó Trường Quân, cẩn thận kêu: “Cữu cữu.”

Phó Trường Quân không đáp lại, ông ngồi như một người đã chết, ôm trường thương vào lòng, những ngón tay cong lại đỡ lấy lưỡi thương sắc bén.

Đường Chương Liêm đứng lên, hắn chạy ra ngoài cửa.

Hắn trốn trong chỗ tối, lặng lẽ đi theo người hầu, một đường nhìn Hạ Uyển rời khỏi nhà. Hắn lại khóc lóc chạy về, quỳ xuống bên cạnh Phó Trường

Quân: “Bà ấy đi rồi. Hạ Tướng quân tự mình cõng bà ấy ra ngoài.”

Đột nhiên nước mắt Phó Trường Quân chảy ra. Ông giơ tay che lấy đôi mắt nhưng không có cách nào kiềm chế được.

Thiếu niên choai choai cầm lấy cánh tay đang run rẩy của ông.

Phó Trường Quân nói bằng giọng khàn khàn: “Sau này……”

Đường Chương Liêm nhào qua ôm lấy ông: “Sau này người còn có ta! Cữu cữu, sau này người còn có ta! Ta cố gắng thành công để cho ngươi có thể đón bà ấy trở về!”

Trong tiếng nghẹn ngào của Phó Trường Quân còn xen lẫn hơi thở hổn hển: “… người đừng bắt chước ta như vậy.”

Hoảng hốt như chuyện mới hôm qua, Phó Trường Quân giơ tay lau mặt, ông không rõ vì sao lại mơ thấy chuyện này, lại còn chân thật chưa từng có như vậy, ngay cả tiếng bước chân của Hạ Uyển cũng trở nên nặng nề.

Ước chừng bởi vì Hạ Uyển đã trở lại.

Ông vắt mu bàn tay lên trán, thở dài rồi nằm yên, xua đi cảm giác nhức nhối chua xót trong lồng ngực.

“Tướng quân, Tống tướng quân đang ở ngoài cửa cầu kiến.”

Phó Trường Quân đợi một lúc lâu mới trả lời: “Kêu hắn vào đây đi.”

Người ngoài cửa chần chờ: “Tới nơi này?”

Phó Trường Quân: “Ừ.”

“Dạ.”

Không lâu sau, tiếng bước chân vững vàng của Tống Quảng Uyên vang lên ngoài cửa. Ông giơ tay gõ nhẹ sau đó tự mình bước vào.

Ánh nắng ban mai tương đối êm dịu, trước giường gỗ của Phó Trường Quân là khung cửa sổ đang tỏa sáng một mảng sáng ngời đang chiếu đến trước mặt ông.

Tống Quảng Uyên nói: “Hôn ước của Chiêu Chiêu đã chọn được ngày rồi.”

Phó Trường Quân vẫn còn bị kẹt ở trong mộng, nửa ngồi ở trên giường, ông cúi đầu, trầm giọng nói: “Vì sao ngươi lại tới nói cho ta?”

Tống Quảng Uyên nói: “Chỉ cảm thấy rằng nên để cho ngươi biết mới tốt.”

Trong phòng Phó Trường Quân hầu như không có thêm một chiếc ghế nào, chỉ có một chiếc ghế đẩu bằng gỗ đơn giản đặt cạnh chiếc bàn, điều đó cho thấy ông ấy không phải là người thích giữ khách ở nhà.

Tống Quảng Uyên ngồi xuống chiếc ghế đó, một tay chống lên bàn, xúc động nói: “Đã chọn ngày mười lăm tháng Giêng. Cũng là Tết Nguyên Tiêu, cũng là ngày đoàn tụ. Ngươi nhớ đi, ta cũng sẽ để con bé kính trà ngươi.”

Phó Trường Quân không muốn trả lời ông ta nhưng ông vẫn nói: “Ta đã biết.”

Tống Quảng Uyên: “Ngươi nhớ rõ tặng lễ cho con bé.”

Phó Trường Quân: “Ta sẽ tự chuẩn bị tốt.”

Sau một lúc lâu, Tống Quảng Uyên lại nói: “Ngoài hạ lễ lớn ra thì nên chuẩn bị thêm một phần đi. Lúc Chiêu Chiêu mới được sinh ra, con bé rất yếu, thậm chí còn không biết nói lắp, được một nông phụ ở gần đó cho ăn mới có thể coi như tìm được đường sống trong chỗ chết. Đáng tiếc là nhiều năm như vậy nhưng Hạ Uyển chưa từng làm sinh nhật cho con bé vào ngày mười lăm tháng Giêng.”

Phó Trường Quân Xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về Tống Quảng Uyên.

Tống Quảng Uyên làm bộ như không có việc gì, ông đứng lên, khẽ giũ vạt áo: “Hạ Uyển nói hôm qua con bé cố ý đi tìm ngươi. Nó thật sự vui vẻ khi chơi cùng với Kim Ngô Vệ.”

Hô hấp của Phó Trường Quân nặng nề hơn, có một chút nước ứa ra trong mắt ông nhưng ông lại không biết nên dò hỏi thế nào.

Ông cũng không biết Tống Quảng Uyên rời đi khi nào, chờ đến khi hồi phục tinh thần lại thì trước mặt chỉ có một mảng ẩm ướt.

Phó Trường Quân buông tay, lộ ra lớp vải bị túm đến nhăn nhúm. Ông chậm rãi vuốt phẳng mọi thứ, như muốn quét sạch toàn bộ sóng gió không yên bao năm.

……..

Đa số những thứ chuyển từ Hạ phủ đến Tống phủ bằng xe ngựa đều là những thứ linh tinh. Hạ Uyển đã rời đi từ sáng, chỉ còn Tống Sơ Chiêu ở lại tới giữa trưa mới miễn cưỡng bước ra khỏi nhà.

Nàng vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa thì đã nhìn thấy Phó Trường Quân đang đứng trước cửa với một con ngựa, không biết ông đã đợi bao lâu.

Tống Sơ Chiêu nhìn ông, Phó Trường Quân cũng nhìn nàng, hai người nhìn nhau.

Đột nhiên Tống Sơ Chiêu nhanh trí, nàng biết ông tới làm cái gì. Phó Trường Quân cười nhẹ với nàng, hốc mắt Tống Sơ Chiêu nóng lên không thể giải thích được.

Phó Trường Quân hỏi: “Con muốn cưỡi ngựa không?”

……..

Tác giả có lời muốn nói: Kết cục của tôi làm sao không thể viên mãn được?

------oOo------

Chương 63: Thăm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

cùng với sự giúp đỡ của *người nhà* khi beta

Tống Sơ Chiêu đang cưỡi trên một con ngựa cao lớn, Phó Trường Quân thì nắm lấy dây cương và đi từng bước theo nàng.

Tống Sơ Chiêu nhìn bóng dáng ông nên tiện tay túm lấy tóc ông.

Phó Trường Quân quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Tống Sơ Chiêu chột dạ nên nàng lắc đầu.

Một lát sau, Phó Trường Quân lại hỏi: “Gần đây mẫu thân con có khỏe khô ng?”

Tống Sơ Chiêu: “Ôi, con không có biết đâu.”

Phó Trường Quân: “Con không biết?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Tự thúc đi hỏi bà ấy đi.”

Phó Trường Quân cười không nói gì.

Tống Sơ Chiêu thở dài: “Ngay cả trước mặt con thì đã nhắc tới người phụ n ữ khác.”

Điều này làm cho Phó Trường Quân quay đầu nhìn nàng lần nữa. Phó Trường Quân dở khóc dở cười: “Thảo nào lúc trước con nói con luôn bị nương đánh……”

Tống Sơ Chiêu vội la lên: “Con không có! Con chỉ lừa người mà thôi, nương con đâu phải là người như vậy!”

Phó Trường Quân gật đầu, ông không tỏ ý kiến.

Phản ứng này của ông làm cho Tống Sơ Chiêu cảm thấy ông ấy cười nhạo mình, thế nên nàng cong lưng lặp lại lời thanh minh vài lần với ông. Thế nhưng còn chưa nhận được câu trả lời thì nàng phát hiện đã tới Tống phủ rồi.

Phó Trường Quân nhìn vẻ mặt ủ rũ của nàng thì nói rằng ông muốn giao con ngựa này cho nàng. Tống Sơ Chiêu nghe vậy thì mừng rỡ quá đỗi nhưng mà thật sự Tống gia không tiện nuôi ngựa, vì vậy nàng nói rằng trước tiên cứ để ở chỗ ông đã, khi nào tìm người chơi cùng thì lại đến dắt nó ra ngoài.

Tất nhiên Phó Trường Quân mỉm cười đồng ý. Ông cũng hứa với nàng rằng sẽ nói với mọi người trong quan thự, nếu sau này nàng lại muốn tới Kim Ngô Vệ chơi thì nàng có thể đến đó bất cứ lúc nào.

Tống Sơ Chiêu cười hỏi: “Người không sợ con làm người thua hết bổng lộc được đưa cho người hay sao?”

Phó Trường Quân nói: “Thật ra ta có nhiều tiền hơn so với con nghĩ.” Sau lưng ông chính là Đường Chương Liêm.

Trong lòng Tống Sơ Chiêu đau xót. Vì sao mấy người này lại có nhiều tiền hơn so với nàng vậy.

Phó Trường Quân dừng một chút lại nói: “Ta đi đây.”

Nói xong, ông dứt khoát xoay người rời đi, chỉ để lại bóng lưng trên con đư ờng dài.

……..

Không lâu sau khi Tống Sơ Chiêu chuyển đến Tống gia, Tống Tam lão gia cũng chuyển về đây, nói rằng ông ta muốn giúp họ sắp xếp hôn sự.

Ngày mười lăm tháng Giêng thật sự đã đến rất gần, Cố phủ muốn làm cho t hật lớn để cho Tống Sơ Chiêu gả tới đây thật nở mày nở mặt. Hạ Uyển đã x a kinh thành quá lâu, không có quen thuộc lắm với nơi này, Tống tướng quâ n thì không giỏi xử lý chuyện gia đình. Hai người cũng muốn vội vàng như ng Hạ Uyển không muốn nhờ Tống gia giúp đỡ, tránh cho việc cãi vã vì nh ững chuyện vặt vãnh.

Ngày hôm sau, Đường Tri Nhu chạy tới tìm Tống Sơ Chiêu chơi, nói là ma ng nàng đi mua quần áo trang sức.

E rằng không ai hiểu rõ chuyện lớn nhỏ ở kinh thành này hơn Đường Tri N hu. Hạ Uyển thấy hai người có quan hệ tốt nên nhờ Đường Tri Nhu giúp đỡ. Đường Tri Nhu vui vẻ đồng ý, còn nói có tôi tớ trong nhà chuyên lo chuyệ n này, có thể gọi đến đây để giúp đỡ.

Hạ Uyển cầu còn không được nên bà mượn nàng ấy vài người.

Cả hai dành thời gian đi chơi cùng nhau để thư giãn. Đường Tri Nhu trông r ất hào hứng, không ngừng nói với nàng về chuyện sau bữa đi săn.

Đường Tri Nhu vỗ ngực nói: “Ngươi không biết đâu, hiện giờ ngươi đã rất nổi tiếng đấy! Không chỉ có các cô nương bội phục ngươi mà mấy lang quâ n trong kinh cũng sợ ngươi vài phần. Tất nhiên trong đó cũng có một phần c

ông lao của ta!”

Vẻ mặt Tống Sơ Chiêu mờ mịt: “Ta lại không đánh bọn họ, bọn họ sợ ta là m cái gì?”

“Đương nhiên là bởi vì chột dạ. Khi nhắc đến ngươi thì bọn họ không thể ki êu ngạo như trước. Ta đã nói với họ về điều đó nhưng thoạt đầu bọn họ khô ng tin. Không chỉ vậy, họ còn cười nhạo ngươi.” Đường Tri Nhu cười đắc th ắng. “Ta phải đi tìm Phạm Sùng Thanh để làm chứng, ước chừng hết lần nà y đến lần khác kể lại chuyện cũ đã chọc giận hắn, hắn tới mắng ta nhưng kế t quả lại bị phụ thân ta dạy bảo lại. Giờ hắn mà thấy ta thì sẽ lộ ra khuôn mặ t khổ sở, thật là làm cho ta vui vẻ.”

Tống Sơ Chiêu tinh tế cân nhắc kỹ càng thì trong đầu chợt lóe một tia sáng. Nàng cẩn thận lùi lại một bước, nghiêm túc đánh giá Đường Tri Nhu.

Đường Tri Nhu không rõ nguyên do: “Làm sao vậy?”

Tống Sơ Chiêu vuốt cằm, nàng nói với thâm ý: “Gần đây ngươi rất thân với Phạm Sùng Thanh?”

Đường Tri Nhu nói: “Cùng lắm là hắn có chỗ có ích, vì vậy ta chỉ mượn hắ n để mắng mỏ người ta mà thôi. Hắn rất nhàn rỗi, luôn có mặt bất cứ khi nà o ta đi tìm hắn. Không giống như ngươi và Cố Ngũ lang, thời gian này vội v ã đến mức không thấy bóng người, ta muốn mời ngươi đi chơi nhưng cũng l à chuyện khó quá. Hôm nay khi ta đi ra ngoài thì phụ thân ta còn dặn không được tới quấy rầy ngươi.”

Tống Sơ Chiêu than: “Ôi, thật ra người vội là nương ta. Chân tay ta thô bạo quá, bà ấy cũng không mong gì chuyện ta có thể giúp. Ngươi vẫn nên đến tì m ra, ta chán quá rồi.”

Đường Tri Nhu nghe vậy mừng khôn xiết, nàng ấy vui mừng vỗ tay: “Thật t uyệt nha!”

Đường Tri Nhu đang nghĩ ngợi tới nên mang Tống Sơ Chiêu đi nơi nào vui chơi thì thấy một nhóm người mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, đang đi ra từ ch ỗ rẽ. Nàng ấy lập tức kêu lên: “A—— đó không phải Cố Ngũ lang sao?”

Tống Sơ Chiêu cũng thấy.

Không chỉ có Cố Phong Giản mà Cố phu nhân và Cố Tứ lang cũng ở đấy. Mấy người còn mang theo vài vị tôi tớ có thân thể cường tráng, chắc là muố n đi khiêng đồ đạc.

Cố phu nhân cầm trong tay một cây quạt, bà đi về phía bọn họ cười nói: “T heo quy củ, bây giờ hai người các con không tiện gặp mặt, chỉ có thể lặng lẽ nhìn như vầy thôi.”

Đường Tri Nhu đáp: “Ta biết, để ta kéo nàng ấy đi!”

Tống Sơ Chiêu bị Đường Tri Nhu lôi kéo chạy đi, chỉ kịp quay đầu lại nhìn một cái. Nàng thấy Cố Phong Giản cũng xoay đầu, đôi mắt sâu thẳm dừng t rên người nàng.

Tống Sơ Chiêu và Đường Tri Nhu đi dạo một vòng thật lớn ở bên ngoài trư ớc khi trở về Tống phủ khi trời sắp tối.

Hạ Uyển cho nàng không ít bạc, kêu nàng tùy ý mua
đồ mình thích. Nếu như mang bạc không đủ, cũng có thể ghi vào sổ sách củ a Hạ phủ.

Thật ra Hạ Uyển cũng không trừ phí tiêu sài khi nàng còn ở biên quan, mà s ẽ đưa cho nàng bất cứ khi nào nàng nhắc đến. Chỉ là vật tư ở biên quan ngh

èo nàn, hoàn toàn không có gì đáng để tiêu xài, làm cho Tống Sơ Chiêu khô ng thích tiêu tiền lắm, cho tới giờ đã thành thói quen.

Kết quả là Đường Tri Nhu rất giống với Cố Phong Giản, là kẻ ra tay hào ph óng, nàng ấy mua cho Tống Sơ Chiêu đủ thứ món cho Tống Sơ Chiêu, đoạn gọi người dọn đến Tống phủ.

Mùa đông trời mau tối, sau khi tắm rửa và hoạt động tay chân một lát, nàng thay quần áo xong thì chuẩn bị đi ngủ.

Nàng ngồi trên giường lật giở cuốn thoại bản trên tay, xem nó với vẻ thích t hú nhưng rồi như thể nàng nghe thấy tiếng gọi rất nhỏ cũng như tiếng đá va lên cửa.

Tai của Tống Sơ Chiêu rất nhạy nên sẽ không có chuyện nàng nghe nhầm. T iếng động đó rất gần sân của nàng, cố ý làm cho nàng nghe được.

Tống Sơ Chiêu nói trong lòng không thể nào, nàng xỏ giày vào chân rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Lần theo âm thanh, nàng nhanh chóng trèo lên tường. Vừa nhìn xuống, nàn g còn nghĩ đó là ảo giác của mình.

Thế mà Cố Phong Giản thật sự đứng ở dưới góc tường, ngẩng đầu nhìn nơi cao.

Mỗi một người nhìn về hướng người kia, vừa lúc tầm mắt nhìn thấy nhau.

Cảnh tượng này giống nhau đến mức nào? Chỉ là cùng cảnh khác người mà thôi.

Tống Sơ Chiêu nằm sấp ở trên đầu tường, nàng kêu: “Cố Ngũ lang!”

“Suỵt.” Cố Phong Giản dựng thẳng ngón tay lên ra hiệu cho nàng nhỏ giọng .

Tống Sơ Chiêu thấy thế thì cảm thấy buồn cười, nàng hỏi: “Vị trí này của c hàng không tốt, có muốn ta kéo chàng lên hay không?”

Cố Phong Giản nói: “Không cần, ta chỉ đến xem nàng mà thôi.”

Tống Sơ Chiêu cho rằng hắn không thích hành động trèo tường quá mức kh ông có văn hóa, nên nàng nói nhỏ: “Chàng cũng có thể đi qua cửa. Ta biết c ửa hông ở nơi nào.”

Cố Phong Giản nở nụ cười, nụ cười của hắn có vẻ ảm đạm trong bóng đêm.

“Không cần.” Hắn nói, “Vào sân sẽ làm người khác phát hiện.”

Tống Sơ Chiêu điều chỉnh tư thế, ló đầu ra một chút hỏi: “Vậy chàng tới đâ y làm gì?”

Cố Phong Giản: “Hôm nay thấy tinh thần nàng không được tốt, ta nghĩ có k hi nào nàng có chuyện gì phiền lòng hay không?”

Tống Sơ Chiêu nói mơ hồ: “Cũng không phải.”

Cố Phong Giản hỏi: “Nàng có lo lắng chỗ nào hoặc là cảm thấy không ổn?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không có.”

Cố Phong Giản cúi đầu trầm tư một lát, thay đổi cách nói.

“Không bằng như vầy, nàng có gì muốn nói với ta thì hôm nay cứ nói thẳng

thẳng cho ta biết. Nếu ta có thể sửa thì sẽ sửa.”

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ rồi nói: “Chàng có thể luyện tập nhiều hơn. Thân t hể chàng không tốt, lại ở trong nhà quanh năm. Nếu đi lại vận động nhiều th ì có thể cải thiện được.”

Chuyện này thật sự đúng đắn. Nhờ phúc của Tống Sơ Chiêu mà thể trạng hi ện tại của Cố Phong Giản đã khỏe mạnh lên không ít. Sau khi vào đông cũn g không sợ lạnh như hồi trước nữa.

“Được.” Cố Phong Giản gật đầu đáp ứng, “Có rảnh thì ta sẽ đi tìm Phó tướn g quân để nhờ ông chỉ dạy cho mình.”

Tống Sơ Chiêu kinh ngạc: “Như vậy chẳng phải là chàng muốn chịu khổ?” Thật ra cũng không cần trực tiếp giết đến trước mặt Tướng quân chứ.

Cố Phong Giản: “Không phải nàng cũng chịu đựng gian khổ như thế này sa o?”

Tống Sơ Chiêu: “Ta đã quen rồi nha.”

Vẻ mặt Cố Phong Giản đương nhiên: “Ta cũng có thể làm quen với nó.”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Vậy chàng có muốn ta làm cái gì không”

Cố Phong Giản lắc đầu: “Không có.”

Tống Sơ Chiêu lập tức lúng túng.

“Chàng đừng khách sáo, chàng nói một câu.” Tống Sơ Chiêu nói, “Chàng n ói đi, ta sẽ sửa.”

Cố Phong Giản đưa bàn tay vẫn luôn để sau lưng ra, rồi ra hiệu: “Nàng lui v ề phía sau một chút.”

Tống Sơ Chiêu rút đầu lùi về sau.

Cố Phong Giản nói: “Lại đi xuống một chút.”

Chỉ còn thấy một mẩu tóc đen của Tống Sơ Chiêu trên đầu tường: “Làm cái gì vậy?”

Cố Phong Giản phán đoán một lát rồi vẫn nói: “Lại đi xuống nữa.”

Tống Sơ Chiêu dứt khoát nhảy xuống mặt đất, nàng đứng cách tường hỏi: “ Hiện tại có thể chưa?”

“Chụp lấy.”

Ngay khi giọng nói của người đối diện vừa dứt, Tống Sơ Chiêu đã nhìn thấ y một vật màu đen được ném qua tường.

Vì đêm quá tối, nàng lại không nhìn rõ nên chỉ có thể vội vàng nhào tới, dù ng quần áo quấn lấy món đồ này.

Tống Sơ Chiêu đưa tay sờ thì thấy túi đồ còn nóng, còn chưa mở ra đã ngửi thấy mùi thơm nồng của món vịt quay.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt theo bản năng, bụng vốn không đói lại bắt đ ầu rục rịch.

“Oa!” Tống Sơ Chiêu ngạc nhiên, vào giờ này thì Cố Phong Giản có thể mu a đồ ở đâu?

Nàng lại trèo lên tường một lần nữa, nhưng
Cố Phong Giản đã xoay người rời đi.

Tống Sơ Chiêu giơ túi giấy hô tên hắn, Cố Phong Giản quay đầu lại và làm động tác im lặng với nàng, sau đó giơ cánh tay ra hiệu cho nàng nhanh quay trở về.

------oOo------

Chương 64: Ăn tết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đảo mắt đã tới cuối năm.

Hạ Uyển đã mua rất nhiều vải tơ lụa để chuẩn bị cho hôn lễ. Bà chọn mấy x ấp rồi khâu chúng với nhau, may cho Tống Sơ Chiêu hai chiếc váy đỏ mới để mừng chuyện vui.

Mặt khác, bà còn muốn làm hai bộ cho mấy đứa trẻ trong Tống gia, miễn ch o
người ta nói bà khắc nghiệt. Kết quả là đi nhờ người ta hỏi một tiếng lại bị Tống lão phu nhân châm chọc với giọng âm dương quái khí, nên bà cũng k hông còn hứng thú nữa.

Cũng không cần cầm bạc mà lao vào chuyện khiến người ta ghét bỏ. Thế nê n Hạ Uyển dứt khoát mặc kệ.

Vào ngày đầu năm mới, Hạ Uyển dậy sớm rồi đi đến phòng Tống Sơ Chiêu bên cạnh để giục nàng rời giường, lại đi vào bếp tìm tôi tớ dặn dò một hồi. Bà kêu họ chuẩn bị bữa ăn hôm nay như thế nào, đồng thời còn phải luôn lư u ý đến mấy món điểm tâm được đặt ở ngoài sảnh để đãi khách.

Tống Sơ Chiêu thay quần áo mới, nàng đi với Hạ Uyển vào trong đại sảnh đ ể tiếp khách.

Hôm nay có không ít người tới Tống phủ.

Nhân lúc Tống Quảng Uyên hiếm khi ở kinh đón năm mới, những người th ân cận với Hạ Công trong triều đều sai người tặng lễ vật tới đây. Vài vị huy

nh đệ tỷ muội của Tống gia cũng cố ý dẫn theo tiểu bối tới đây chào hỏi.

Người Tống gia vốn tính toán ở lại ăn cơm chiều, có thể bấu víu vào mối quan hệ với Tống Quảng Uyên, mở một con đường cho bọn họ. Thế mà tới Tống phủ lại được Hạ Uyển báo cho biết rằng có lẽ hôm nay Tống Quảng Uyên không trở về nhà. Mấy người này ngồi một lát thì hậm hực đi về.

Là như thế này, Tống Quảng Uyên đã mang theo Tống Thi Văn ra ngoài để rèn luyện.

Vào ngày cuối năm, triều đình sẽ lập một gian hàng bên ngoài thành để phân phát bánh và canh nóng cho những bá tánh có nhu cầu. Tống Quảng Uyên xung phong nhận việc rồi kéo theo Tống Nhị nương chạy ra ngoài làm việc thiết thực để làm phong phú thêm cuộc sống của nàng ta. Đồng thời miễn cho Tống Nhị nương nghe theo lời xúi giục của Tống lão phu nhân, đến lúc đó chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đến nỗi có thể trở về gấp để ăn cơm chiều hay không thì ông cũng không nói.

Tuy nói Hạ Uyển đã tận tâm tận lực chuẩn bị nhưng thật ra Tống Sơ Chiêu không có hứng thú với bữa cơm ở Tống gia này. Nghĩ đến cảnh ngồi cùng bàn cơm với một nhà Tống lão phu nhân và Tống tam lão gia, nàng không thể nào sinh ra cảm giác ôn hòa gì.

Hạ Uyển đã hứa với nàng rằng sau khi ăn chiều xong ở Tống gia thì sẽ đến Hạ phủ để ăn bữa tối. Tống Sơ Chiêu mong chờ rằng ngoại tổ phụ có thể sửa sang một chút chuyện.

….. Nàng muốn ăn thịt nướng. Ngoại tổ phụ nhất định hiểu ám chỉ của nàng.

Hạ phủ thật sự bận rộn.

Do ít người ở Hạ phủ nên những năm trước Hạ Công cũng không tổ chức to , chỉ gọi Phó Trường Quân đến dùng bữa cơm trong nhà nên cũng lộ lẻ lạnh lẽo.

Cố phu nhân nghĩ bây giờ hai nhà sắp kết thân không bằng dứt khoát cùng n hau đón Tết cho vui vẻ sôi nổi. Dù sao hai gia đình vốn đã quen nhau, quan hệ cũng khá sâu đậm nên cũng không buồn chán gì. Bà đi hỏi ý kiến của Hạ Công thì ông rất vui mừng, thế nên bà dẫn theo nô bộc trong phủ và tiểu bố i, toàn bộ đều chạy tới Hạ phủ.

Cố phu nhân ở đây đã gây sự chú ý thật nhiều.

Lúc chạng vạng, Hạ gia vừa mới khai tiệc, Cố phu nhân đã xúi giục Cố Pho ng Giản đi tới Tống phủ đón người.

“Ăn cái gì
mà ăn, trở về lại ăn.” Cố phu nhân nói, “Con đi bây giờ thì lúc con tới nơi c hắc bên kia cũng muốn mở tiệc rồi. Con cứ đứng ở một bên chờ, tất nhiên H ạ Uyển muội muội không nỡ bắt con đợi lâu. Đến lúc nàng
ấy cũng ăn một vài miếng thể hiện phép xã giao rồi đi với con. Con họ Cố, l ại là tiểu bối, Tống lão phu nhân cũng không dám làm khó dễ con quá mức, chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Hạ Công nghe được không khỏi gật đầu: “Ta cảm thấy rất tốt!” Ông vui vẻ, Cố Ngũ lang này ngoại trừ việc trèo tường thì cuối cùng cũng có chỗ có ích.

Cố Phong Giản bất đắc dĩ cười, nhưng cũng cảm thấy……
vô cùng có lý. Vì thế hắn sai người thu dọn xe và lên đường tiếp viện cho n gười ta.

Lúc Cố Phong Giản tới thì Tống Sơ Chiêu đã ăn rồi.

Mấy ngày nay Tống lão phu nhân đã sụt cân rất nhiều, một bụng tức giận k hông có chỗ xả ra nên vẫn còn vẻ mặt nghiêm nghị trên bàn ăn. Tống Tam g ia chăm sóc bà kỹ lưỡng mọi mặt thì vẻ mặt bà ta mới thoáng trở nên nhẹ n hõm một chút.

Miệng của Tống Tam gia rất ngọt, có thể nói chuyện đến mức nghe mà mát cả dạ. Trưởng tử của Tống Quảng Uyên cũng là một người nhanh nhạy. Một người một nhà hòa thuận, chỉ có mẫu tử Hạ Uyển là không hợp với bọn họ.

Tống Sơ Chiêu nghe tin Cố Phong Giản đến thăm, nàng đứng dậy như được cứu rồi chạy ra đón người nhưng không hề nghe thấy tiếng Tống lão phu n hân khó chịu phía sau.

Nàng chạy nhanh ra cổng, nửa đường lại đụng phải Cố Ngũ lang, nên nàng kêu người gác cổng đang dẫn đường lui đi, để nàng tự đưa vào.

Cố Phong Giản hỏi: “Ta tới sớm?”

“Chàng đến rất đúng lúc! Chàng không biết bữa cơm này vô vị thế nào đâu. Ta và nương ngồi ở dưới nhưng một câu cũng không nói nên lời. Hôm nay nương bận rộn trong ngoài cả ngày, cũng dành đủ sự kính trọng cho họ, lại không được bọn họ nói cho một câu tốt lành, ta còn muốn tức giận thay bà.” Tống Sơ Chiêu hỏi, “Hạ phủ thì sao? Bây giờ thế nào?”

Cố Phong Giản cười nói: “Giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Nếu như n àng tới hẳn sẽ rất vui vẻ đấy.”

Tống Sơ Chiêu cười vui vẻ, lôi kéo Cố Phong Giản tăng tốc lao ra sau viện.

Hai người vừa đi đến trước cửa phòng ăn, còn chưa đi vào đã nghe thấy Tố

ng lão phu nhân ở mở miệng nói chuyện với giọng điệu không tốt ở bên tro ng.

Tống Sơ Chiêu dừng lại một lúc, nàng cẩn thận lắng nghe người bên kia đa ng nói: “Ta cũng không hỏi thêm về hôn lễ này của Tam nương, thế nhưng mọi chuyện ngươi đều tránh người Tống gia ta là có ý tứ gì? A, hay là lo ng ười Tống gia ta sẽ hại ngươi hay sao?”

Hạ Uyển bên kia cũng không nói lời nào.

“Vì sao ngươi không nghe lời Tam đệ muội để sắp xếp vị trí trong ngày cướ i? Người Tống gia không ngồi ở chủ tọa, có phải không muốn nhận người h ay không?”

“Còn có của hồi môn nữa, danh sách quà tặng dài như vậy mà ngươi chỉ lo cho nữ nhi của mình, ngươi có từng nghĩ tới Nhị nương hay không? Hiện gi ờ Nhị nương bị ngươi làm hại, không được ăn Tết ở nhà, thế mà trong lòng ngươi cũng không có điều áy náy?”

Hạ Uyển buông đũa, dùng khăn tay lau miệng.

“Của hồi môn là của Hạ gia ta. Tống tướng quân cũng đã đồng ý.”

“Không biết ngươi sử dụng biện pháp gì khiến lão đại mụ mị tâm trí.”

Tống Sơ Chiêu giận không thể kìm được nhưng lại bị Cố Phong Giản ngăn cản.

Tống Tam phu nhân nói: “Mẫu thân, ăn cơm trước đi.”

“Ăn không vô!” Tống lão phu nhân thấy Hạ Uyển không trả lời thì bà ta đậ p mạnh đũa: “Không biết trong lòng nó đang nghĩ đến ai! Một khi đã lơ đễn

h như vậy thì không bằng dứt khoát rời đi! Ăn cùng với nó có một bữa cơm mà muốn làm ta tức chết.”

Tống Tam phu nhân nói: “Mới đầu năm, cần gì phải ầm ĩ đến mức không vu i như vậy?”

“Còn không phải bởi vì nó sao?” Tống lão phu nhân nói, “Đại ca ngươi khô ng có đây thì nó làm ra dáng vẻ như vầy. Bày vẻ mặt này cho ai xem? Đúng là trong mắt không biết người lớn hơn!”

Tống Tam lão gia: “Đồ ăn sẽ mau lạnh. Mẫu thân mau ăn cơm.”

Tống lão phu nhân vỗ bàn: “Lão tam chính là thân thích của mình, thế mà H ạ phủ ngươi không nói đạo lý, cố ý gây khó dễ cho nó. Hiện giờ ngươi và lã o đại cũng đã trở về mà vì sao ngươi cũng không giải thích với Hạ Công? N gươi phải biết rõ ràng ai mới là người một nhà với mình, hay là ngươi muốn tương lai của mình phải dựa vào Hạ phủ?”

Hạ Uyển nói không có cảm xúc gì: “Ta họ Hạ, vì sao không thể?”

Tống lão phu nhân: “Hạ gia ngươi còn có mấy người? Hay là ngươi còn có tâm tư gì xấu xa!”

Tống Sơ Chiêu đá chân lên cửa rồi xông vào quát: “Mẫu thân ta đã năm lần bảy lượt nhường nhịn bà, bà đừng có được một tấc lại muốn lấn một thước! ”

Có một tiếng động lớn phát ra từ tấm cửa, mấy người trong phòng bị chấn đ ộng tinh thần, bị cái đá này của nàng làm cho sợ đến mức run rẩy.

Tống lão phu nhân nhìn về phía nàng, bà ta bị khí thế cứng rắn của nàng là m cho kinh ngạc, thế nhưng cũng nhanh chóng đè chuyện này xuống. Bà ta

sinh ra bất mãn mà khiển trách với Tống Sơ Chiêu: “Đó là cách mà ngươi n
ói chuyện với trưởng bối?”

“Già mà không đáng kính, làm sao đáng để người khác tôn trọng?” Tống Sơ
Chiêu không chừa mặt mũi, “Mấy lời vừa rồi bà có thể đi nói với cha ta. Đ
ừng thừa dịp ta và cha ta không ở đây, lại thấy nương ta hiền lành mà ức hiế
p bà ấy!”

Tống lão phu nhân tức giận chỉ: “Ngươi quả thực là láo xược!”

“Nương!” Tống Tam lão gia kéo lấy ống tay áo bà, ông ta nhíu mày ra hiệu,
“Cố Ngũ lang cũng tới, đừng để người khác nhìn thấy rồi chê cười.”

Hiển nhiên vẻ mặt của Tống lão phu nhân tốt lên, nghe xong lời này chỉ có t
hể ngồi xuống với sự không cam lòng.

Tống lão phu nhân nói: “Thôi. Không đề cập tới chuyện này gây mất hứng.
Nếu Cố Ngũ lang tới đây không bằng thuận tiện ăn một chút. Bàn đồ ăn hô
m nay đã tốn rất nhiều công sức.”

Tống Sơ Chiêu thấy bà ta vẫn còn giả bộ như không có việc gì thì trong lòn
g nàng tức giận, ăn không vô nữa.

Cố Phong Giản liếc mắt nhìn Tống Sơ Chiêu một cái, hắn tiến lên một bước
, khom lưng với mọi người: “Cố mỗ không biết điều, xin lỗi chư vị.”

Lúc mọi người còn không rõ ý tứ của hắn khi nói lời này thì đã thấy Cố Pho
ng Giản dùng một tay nắm lấy tấm vải đỏ trải trên bàn, rồi dùng sức kéo mộ
t cái.

Liên tiếp vang lên tiếng “loảng xoảng”. Một bàn bát đĩa ngon lành đều rơi x
uống đầy đất, những chiếc đĩa sứ cũng văng ra xa, mọi thứ đều bị hắn phá s

ạch không còn một mảnh chỉ trong nháy mắt.

Dù cho Tống tam lão gia đã trốn rất nhanh những vẫn bị tô canh đổ lên đầy người. Mọi người đang ngồi vừa trông nhếch nhác vừa kinh ngạc.

Hạ Uyển nhân sự việc đột nhiên phát sinh thở ra một hơi bực bội, nhưng bà cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, coi như không có chuyện gì xảy ra. Bà từ từ đứng dậy, lui về bên cạnh Tống Sơ Chiêu.

Tống Đại lang không thể nào im lặng được nữa, hắn nhảy dựng lên: “Cố gia tiểu nhi, ngươi có ý gì?”

“Trên bàn cơm này có mấy người thật sự vui vẻ? Đã như thế thì bữa ăn dù c ó ngon đến đâu cũng chỉ như bị nghẹn trong cổ họng, không bằng đập nát, n ói hết mọi chuyện cho rõ ràng còn hơn, để sau này còn có thể thỉnh thoảng gặp mặt nhau.” Cố Phong Giản nói, “Tống phu nhân, người nghĩ sao?”

Hạ Uyển cúi đầu sửa sang lại quần áo dính dơ của mình.

Cố Phong Giản vươn tay về phía sau nói: “Chiêu Chiêu, lại đây.”

Cuối cùng Tống Sơ Chiêu cũng định thần lại, đôi mắt của nàng đỏ ửng khi nhìn về phía Cố Phong Giản. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng bộ dáng của Cố Phong Giản lại kiên cường đến vậy.

Hạ Uyển lau sạch sẽ nước canh trên quần áo, bà ngẩng mặt lên, con ngươi đ en kịt giống như vực sâu thăm thẳm, mang theo hàn khí quét về phía mấy n gười Tống gia.

Giọng nói của bà
ngang như một con đường thẳng, không có một chút cảm xúc nào: “Ban đầ u việc này muốn để nói với các người sau. Khi nào Chiêu Chiêu thành thân

xong thì ta sẽ hòa li với Tống tướng quân.”

Nếu như biểu hiện trước đó của Tống lão phu nhân là kinh ngạc và phẫn nộ thì sau khi nghe được lời này, bà ta đã hoảng sợ.

Trong quan niệm của bà, làm sao có nữ tử nào có thể hòa li với trượng phu của mình? Thân bại danh liệt thì thà chết còn hơn. Cũng bởi vì lý do này nê n bà ta mới dám làm khó dễ cho Hạ Uyển.

Bà ta cũng biết hiện giờ Tống gia đều phải dựa vào Hạ phủ. Bà ta vạn lần k hông dám nghĩ nếu như làm mất lòng Hạ gia thì Tống gia sẽ như thế nào.

Có phải Hạ Uyển cũng không cần danh dự của mình nữa không?

Tống lão phu nhân run run: “Sao ngươi dám!”

“Có dám hay không thì ta cũng quyết định làm như vậy. Tống tướng quân c ũng biết được việc này và cũng đồng ý.” Hạ Uyển nói, “Vốn dĩ muốn gặp g ỡ vui vẻ, chia tay yên bình với các người, cũng coi như là trả lại duyên phận phu thê nhiều năm giữa ta và Tống tướng quân. Nếu chư vị không muốn thì cũng chẳng sao. Hạ Uyển ta cũng không phải là người ti tiện, phụ thân có c ông bảo vệ đất nước, đến cả bệ hạ cũng phải kính nể ba phần, đi đâu cũng c ó được sự tôn trọng, cũng không thể nhịn để ngươi nhục nhã như vậy. “

Tống lão phu nhân gần như phát điên, bà ta gầm rú trong sự thất thố: “Ngươ i…… Ngươi không thể làm như vậy! Làm sao lão đại có thể đồng ý chuyện như vậy? Ngay cả khi nó đồng ý thì ta cũng không đồng ý! Trừ phi lấy đi c ái mạng già này của ta!”

Hạ Uyển không để ý tới bà ta, bà ung dung xoay người, nắm lấy tay Tống S ơ Chiêu rồi nói: “Đi thôi.”

Tống Sơ Chiêu xúc động kêu: “Nương!”

Hạ Uyển: “Lẽ ra ta không nên để con cùng chịu sự uất ức này. Chắc là con cũng nhịn lâu rồi đúng không?”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu ôm chặt lấy bà.

Hạ Uyển vỗ vai an ủi nàng, rồi ra hiệu cho nàng rời đi với mình, không cần ở lại đây làm gì.

Tống lão phu nhân thấy vậy thì vội vàng chạy ra ngoài định ngăn mấy ngườ i lại. Lúc này Tống Quảng Uyên đột nhiên xuất hiện ở cửa, đưa tay ra chặn Tống lão phu nhân một phen. Hai người va vào nhau, Tống Quảng Uyên kị p thời giữ lại thân thể của người kia, sau đó ông buông tay ra.

Tống Sơ Chiêu thấy rõ người tới thì kêu lên: “Cha, ngươi đã về rồi?”

Người đối diện cũng vội vàng kêu hai tiếng:

“Đại ca, ngươi đã trở lại!”

“Cha! Nhi tử đang muốn đi tìm người!”

Trên người Tống Quảng Uyên vẫn mặc một chiếc áo bố màu xám, hiển nhiê n là vừa mới quay lại nhìn xem mà thôi. Lúc này nghe một đám mồm năm miệng mười gọi mình, thì vẻ mặt ông tối sầm.

Tống lão phu nhân túm lấy ông, miêu tả chuyện mới vừa rồi với vẻ mặt kíc h động, kêu ông nhất định phải ngăn Hạ Uyển lại dạy cho nàng ấy một bài h ọc.

Trong lòng Tống Quảng Uyên bực bội, ông nhìn lướt qua mọi người cùng v

ới nhìn thấy tình hình ở trong phòng thì đã biết được chuyện đã xảy ra bên t rong.

Hắn vừa tức cảm thấy bất đắc dĩ, lại cảm thấy bên trong cũng có tình có lý, thậm chí ông còn có cảm giác nhẹ nhõm.

Tống Quảng Uyên thở dài: “Ngũ Lang tới đón các người sao? Vậy mọi ngư ời hãy đi trước đừng để Hạ tướng quân chờ lâu. Sự việc ở đây cứ để ta xử lý .”

Hạ Uyển gật đầu với ông: “Kia…… Như vậy Tướng quân đừng qua.”

Tống Quảng Uyên nghĩ cảnh tượng đó thật vô lý lại thú vị, nên ông gật đầu nói: “Chúc mọi việc may mắn.”

Khác với sự ung dung tự tại của Hạ Uyển, thấy mấy người này thật sự rời đi , mọi người Tống gia hoàn toàn luống cuống tay chân.

Tống lão phu nhân đẩy Tống Quảng Uyên một phen, bà ta gào lên: “Ngươi cứ để nàng rời đi như thế này? Ngươi muốn ném thể diện của mình đi hay s ao?”

Tống Tam lão gia dậm chân: “Đại ca, ngươi không sáng suốt rồi!”

Tống Quảng Uyên thu hồi tầm mắt, ông nhìn Tống lão phu nhân với sự thất vọng: “Chuyện này chẳng lẽ không như mẫu thân mong muốn sao?”

Tống lão phu nhân: “Ngươi có ý gì? Ta ép ngươi hòa li với nàng ta sao? Ng ươi chớ có vu khống ta!”

Tống Quảng Uyên nói: “Hạ Uyển không có cảm tình với ta, chúng ta đều bi ết rõ ràng. Không, là người đời đều rõ ràng. Nếu thực sự có cái gì thì chính

là nàng ấy nhớ tới nửa điểm tình nghĩa năm đó.”

“Nàng họ Hạ, trước nay Hạ tướng quân luôn hành động tự do tự tại, có khi nào vướng vào thế tục không? Người Hạ gia cũng có ân cứu mạng bệ hạ, chịu sự che chở của hoàng ân. Nhiều năm như vậy mà Hạ Uyển còn sẵn sàng ở lại Tống phủ, Hạ tướng quân còn thực hiện lời hứa dìu dắt gia tộc Tống gia ta, dù xa hay gần, không có gì ngoài thanh danh của Tam nương mà thôi.”

Tống lão phu nhân: “Vậy vì sao hiện tại nàng lại dám đi rồi?”

“Mẫu thân, sau khi Tam nương hồi kinh, không phải người đã nuông chiều Nhị nương để hủy hoại thanh danh của nó sao? Thậm chí còn truyền lời đồn về Hạ Uyển nữa. Những lời đó thật khủng khiếp, ngay cả Tam nương cũng biết. Chuyện này cũng thôi đi, ở trong nhà người ức hiếp Tam nương như thế nào thì mọi người ở kinh thành hiện tại đều biết, người không thể nào chối được. Người đã làm mọi chuyện tuyệt tình như vậy thì nàng ấy cần gì lại e ngại người chứ?”

Tống lão phu nhân bị ông chất vấn đến độ không nói nên lời, vẻ mặt bà ta lảng tránh, ngón tay rối lên xoắn lại với nhau, miệng không nói được câu nào trọn vẹn.

Tống Quảng Uyên cũng không mềm lòng, ông tiếp tục nghiêm khắc: “Hôm nay con nói tất cả cho người biết. Sau khi Hạ Uyển về kinh thành lại nghe được chuyện này thì đã rất tức giận, là do con hết lời khuyên nàng ấy nhịn xuống mới có thể duy trì đến hôm nay. Nàng ấy đối xử với người chu toàn về lễ nghĩa nhưng người lại ép bức nàng ấy mấy lần, không chút nào kiềm chế. Hay là người thật muốn nàng ấy ở lại Tống gia bị người làm nhục sao? Hễ là người trong sạch thì không thể nào chịu nổi lời vu khống như vậy, nàng ấy là Hạ Uyển, đâu có phải là tiểu nhân vật nhẫn nhịn để cho người làm như vậy? Đến tột cùng là người phương nào cho người sự tự tin như vậy? Mẫu thân, người nói xem.”

Suy nghĩ của Tống lão phu nhân tan rã, nghĩ đến sự việc nghiêm trọng tron g chuyện này thì trong lòng lại cảm thấy sợ hãi vô hạn.

Bà đã hoàn toàn chọc giận Hạ Uyển. Hạ Uyển trở về Hạ phủ thì sau này kh ông còn vấn đề Hạ Công có muốn dìu dắt Tống gia hay không, mà sẽ là chỉ cần Phó Trường Quân thoáng biểu hiện thái độ chút thôi cũng đủ làm Tống gia có một phen chấn động giống như lúc trước.

Nếu Hạ Uyển cảm thấy khó chịu, muốn hơn thua thì càng là không xong. H iện giờ trong thiên hạ, ai lại chịu được sự buộc tội của ba nhà Phó Trường Q uân, Hạ Công và Cố Quốc công?

Hiển nhiên Tống Quảng Uyên sẽ không có việc gì, rốt cuộc thì hắn vẫn là p hụ thân của Tống Sơ Chiêu, hai người còn có liên quan với nhau. Thế nhưn g những nữ nhi còn lại của bà thì sao, còn gia tộc của huynh đệ của bà thì sa o?

Tống lão phu nhân do dự một lát rồi lên tiếng cầu hòa: “Nếu không thì con l ại đi khuyên nhủ nàng ta? Ta… Việc này là ta sai. Nếu như nàng ta vì danh dự của Tam nương thì sẽ đồng ý với con thôi! Cùng lắm thì sau này ta sẽ nh ường nhịn nàng ta, không tranh hơn thua với nàng ta nữa.”

Tống Quảng Uyên cười lạnh: “Nếu mọi chuyện thực sự trở nên rắc rối, Hạ Uyển trở về Hạ phủ thì lấy danh vọng của Hạ phủ, người cảm thấy người đ ời sẽ coi thường hai mẫu tử nàng ấy không? Hay là coi thường nhà ta – người đã buộc họ ra khỏi nhà mà không quan tâm đến ân tình giúp đỡ của bọn họ? Dân chúng kinh thành sẽ tin tưởng các nàng hay là vẫn tin tưởng n gười?”

Tống lão phu nhân sững sờ không trả lời được, khuôn mặt tái nhợt hẳn đi, tr ong mắt bà ta chỉ còn sót lại vẩn đục, giống như trong nháy mắt đã già nua t

hêm mười mấy tuổi.

Những người còn lại của Tống gia cũng im lặng, ánh mắt đảo quanh, bị thâ m ý trong lời nói của ông làm cho sợ hãi tới mức không dám cử động.

Tống Quảng Uyên thở dài thật sâu lại nói: “Mẫu thân, Hạ lão tướng quân k hông phải người nhỏ mọn. Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình đi, không cần lạ i dây dưa thì Hạ phủ còn có thể cho ta hai phần mặt mũi, hai nhà chúng ta c ũng không trở mặt đến mức quá khó coi. Tống gia đã chịu sự quan tâm của Hạ gia lâu rồi, nay cũng nên học cách tự mình bước đi. Chuyện tốt trên đời này làm sao có thể cả đời đều rơi xuống đầu một người chứ?”

“Trời ơi……” Tống lão phu nhân thở dồn dập, bà ta phun ra hai câu rên rỉ, xoa trán, cuối cùng cũng không đứng được nên ngã ra sau một cách yếu ớt.

Tống tam lão gia vội vàng đỡ được bà, ông ta ngẩng đầu đang muốn kêu gọ i lại nhìn thẳng ngay vào ánh mắt chính trực của Tống Quảng Uyên.

Ánh mắt sắc bén từng bao năm xông pha sa trường khiến cho Tống tam lão gia rùng cả mình. Trong lòng ông khẩn trương, ông biết Tống Quảng Uyên oán hận mình. Từ nhỏ ông đã được sự thiên vị của mẫu thân, khiến cho Tốn g Quảng Uyên ghen tị. Hôm nay ông ta còn xúi giục Tống lão phu nhân đi t ìm Hạ Uyển để đề cập đến việc thăng chức của ông…

Hàm răng của Tống tam lão gia run lên, lần đầu tiên ông cảm thấy sợ hãi đố i với huynh trưởng của mình.

Nhận ra mình đã gây ra đại họa, lời nói chuẩn bị thốt ra lại bị ông nuốt ngư ợc trở về. Ông ta chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, không bao giờ xuất hiệ n nữa.

Ông……Ông không nên dọn về đây!

------oOo------

Chương 65: Triệu kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi ba người Tống Sơ Chiêu trở lại Hạ phủ thì những người bên trong đó đ ang uống rượu say sưa. Bởi vì có khách nên khi nghe được tin tức của bọn h ọ thì Hạ Công cũng không đi ra đón chào, chỉ kêu quản sự dẫn người vào đâ y.

Phó Trường Quân nghe thấy thông báo thì ánh mắt ông lóe lên, dùng chén r ượu che đi khuôn mặt mình.

Ông không biết hiên tại có nên rời đi hay không, nhưng Hạ Công còn không mở miệng nên ông vẫn tiếp tục ngồi. Dù sao cũng có nhiều khách như vậy, những người khác cũng không dám nói linh tinh cái gì.

Sau đó Tống Sơ Chiêu nửa ôm lấy Hạ Uyển bước vào nhanh nhẹn, đoạn, hô lớn với mọi người coi như chào hỏi, hiển nhiên tâm trạng nàng rất tốt.

Hạ Công nhìn thoáng qua vết bẩn sáng tối trên vạt áo của Hạ Uyển thì hỏi: “Quần áo con làm sao vậy?”

Hạ Uyển nói: “Không cẩn thận cọ trúng, không có gì đâu.”

Hạ Công thầm nói bất cẩn kiểu gì mà có thể cọ đến mức như thế này? Cái n ày rõ ràng là do làm đổ mấy tô nước canh mới có thể bị ố vàng thế này. Như ng khi ông nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Tống Sơ Chiêu, hẳn là không ph ải bị người ta ức hiếp nên ông cũng nhịn xuống vẻ mặt khác lạ.

Hạ Uyển thông báo một chút rồi bà trở về phòng để thay quần áo của mình. Cố phu nhân muốn mời Hạ Uyển ngồi cạnh bà nhưng bên cạnh bà là Phó Tr

ường Quân, vì vậy bà đã kêu Cố Quốc công đổi vị trí với mình để tránh cho hai người Hạ Phó bối rối khi chạm mặt.

Cố Phong Giản đi qua đè lại bả vai của Cố Quốc công, ngăn cản động tác muốn đứng dậy của ông. Sau đó giả vờ như vô tội, hắn đi một vòng và ra hiệu cho Cố Tứ lang dịch sang một bên để tạo ra hai khoảng trống. Cuối cùng thì hắn ngồi xuống chỗ chỉ cách Phó Trường Quân một chỗ trống.

Thế nên hai bên trái phải của Phó Trường Quân đều trống rỗng.

Mọi người không rõ nguyên do.

Tống Sơ Chiêu trực tiếp nhảy vào một chỗ còn trống, kêu tôi tớ bên cạnh mang thêm một cái ghế tới.

Phó Trường Quân quay đầu lại nhìn nàng, Tống Sơ Chiêu cười với ông với thần thái rất tự nhiên. Xương trên tay của Phó Trường Quân đã nhô lên, vẻ mặt cảm động, ông đưa cho nàng một đôi đũa.

Hạ Công đoán bữa cơm kia ở Tống phủ ăn đến mức không tầm thường, chỉ ước gì lúc ấy mình có thể lên sân khấu, ông vội vàng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Ầm ĩ lên.” Tống Sơ Chiêu nói, “Vì thế đã ồn ào một trận thật lớn đó.”

Nàng nói lại đơn giản sự tình, chỉ mô tả kết quả, để không làm mọi người mất hứng.

Hòa li được cho là một sự việc khổ sở, từ góc độ thế tục, hễ nghe ai muốn hòa giải thì mọi người cũng thổn thức thuyết phục vài câu. Thế mà tại bàn cơm này ngoại trừ tiếng thở dài cho có lệ của mọi người thì còn ẩn chứa sự vui sướng.

Cố phu nhân không có ý kiến gì về Tống Quảng Uyên, chỉ cảm thấy ông ta không phải đối tượng xứng đôi với Hạ Uyển. Có thể nhìn thấy rõ từ khi tính tình Hạ Uyển càng ngày càng trầm tĩnh. Bây giờ nghe tin Hạ Uyển ấy sắp h òa li thì bà lại thở nhẹ một hơi.

Hạ Công và Hạ phu nhân cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, ngoại trừ tâm trạng có chút phức tạp thì cũng không nghĩ gì khác. Ông không muốn để đồ ăn ng uội lạnh nên giơ đũa lên: "Nào, ăn cơm thôi, cũng đừng thất thần nữa. Chiê u Chiêu này, mấy món rau xanh hôm nay là do Cố di giúp đỡ làm ra đấy, co n mau ăn đi."

Cố phu nhân lập tức gắp cho Tống Sơ Chiêu ý bảo: "Hai món này do ta tự mình làm đấy. Chiêu Chiêu mau nếm thử xem có hợp với khẩu vị của con k hông."

Vừa vặn Hạ Uyển cũng trở lại, Cố phu nhân lại lôi kéo, còn gắp đồ ăn cho b à ấy.

Mọi người trên bàn cơm ăn uống linh đình, Cố Tứ lang là người nói chuyện rất khéo, dù cho không ai nói chuyện thì hắn cũng có thể nghĩ ra một trăm câu chuyện cười, làm cho vài vị trưởng bối cười nghiêng ngả.

Đã lâu rồi trong nhà Hạ lão tướng quân không có náo nhiệt như vậy. Ông rấ t yêu thích Cố Tứ lang, lại nhìn nữ nhi và ngoại tôn của mình đang ngồi chỗ đó thì trong mắt ông đọng lại một làn hơi sương. Không biết là do cười hay do khóc mà có.

Tống Sơ Chiêu cũng vui mừng.

Cố Phong Giản quay đầu đi, thấp giọng hỏi: "Vui vẻ không?"

Tống Sơ Chiêu gật đầu thật mạnh: "Vui vẻ!"

Ban đầu nàng đã nghĩ năm nay sẽ là năm tồi tệ nhất mà nàng từng có, khôn g ngờ lại trở thành năm nàng vui vẻ nhất.

Cố Phong Giản: “Nàng vui vẻ thì tốt.”

“Ta vui vẻ!” Tống Sơ Chiêu quơ chân múa tay nói, “Khi chàng xốc cái bàn kia một chút, xốc đến mức ta quá vui vẻ!”

Nàng nói xong mới phát hiện trên bàn yên tĩnh lại, mọi người đều nhìn nàn g.

Tống Sơ Chiêu không khỏi xấu hổ, nàng cảm thấy chính mình xúi Cố Ngũ l ang phạm sai lầm, dường như không có chừng mực rồi.

Hạ lão tướng quân uống hơi say, chỉ nghe có phân nửa nhưng ông lại cười t ủm tỉm: “Chiêu Chiêu thích xốc bàn hả? Thích xốc dạng gì? Để ta làm cho con một ít.”

Tống Sơ Chiêu: “……” Ngoại tổ phụ, người thật sự say rồi.

Bữa ăn này khiến khách mời và chủ nhà đều hài lòng. Mãi cho đến khi ngoà i đường vang lên tiếng ồn ào náo nhiệt và màn đêm tối dần, người Cố gia m ang theo hơi say trong người đứng dậy cáo từ.

Bọn họ tới cũng không ít. Khi tới thì thanh thế hiển hách, đi khi cũng mênh mông cuồn cuộn.

Hạ Uyển nắm tay Tống Sơ Chiêu đi phía sau bọn họ một đoạn đường, đoạn, đi bộ chầm chậm trở lại dọc theo con phố dài.

Cuối năm qua đi, Tống Sơ Chiêu cũng bắt đầu vội lên. Nào là chọn quần áo

, chọn trang sức rồi học lễ nghi.

Đường Tri Nhu tới xem nàng một lần, nàng ấy tỏ ra tò mò về lý do tại sao n àng lại chuyển về Hạ phủ trước khi thành thân nhưng cũng không hỏi nhiều. Thấy nàng bị Hạ Uyển sai khiến, bận rộn đến độ xoay mòng mòng thì xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ, nàng ấy đã chơi cùng nàng trong chốc lát.

Vài ngày sau, vào một buổi sáng trời trong nắng ấm, đột nhiên Hoàng hậu tr uyền ý chỉ, nói phải gặp mặt Tống Sơ Chiêu.

Lúc này mà muốn gặp nàng, vậy thì hơn phân nửa là…có thưởng đấy!

Tống Sơ Chiêu nói đùa với Hạ Uyển rằng của hồi môn có thể bớt đi một ch út, Đế Hậu có tiền như thế thì sẽ ra tay rất hào phóng.

Hạ Uyển cười mắng nàng một tiếng, kêu nàng chú ý, đừng xung đột với qu ý nhân ở trong cung. Không biết Hoàng hậu có tính tình ra sao, đừng nên ph ản ứng quá lớn, chớ nên tự tìm phiền toái cho mình.

Tống Sơ Chiêu biết rõ mấy chuyện đó.

Nàng trở về thay đồ cho chỉnh tề, ngồi kiệu nhỏ trong cung đưa tới rồi đi th eo cung nhân.

Một đường đều suôn sẻ. Tuy nhiên, những người trong cung chỉ dẫn nàng đ ến bên ngoài một cửa điện rồi dừng ở ngoài, ra hiệu cho Tống Sơ Chiêu tự mình bước vào.

Ngoài cửa còn có vài người cung nhân đang đứng cúi đầu cũng như thị vệ đ ang đứng trông coi với bội đao bên người. Nhìn nhân số thì trong điện hẳn c ũng không có ai khác.

Nhưng nơi này cũng không phải là chỗ hậu cung mà là thiên điện nơi Hoàn g đế làm việc. Dựa vào bộ dáng chờ lệnh của thị vệ thì cũng có thể biết ngư ời bên trong nhiên không phải là Hoàng hậu.

Tống Sơ Chiêu đi qua cửa, đúng là chỉ thấy Đường Chương Liêm đang chố ng cằm chờ ở sau bàn.

Tống Sơ Chiêu đoan trang thi lễ: “Bệ hạ.”

Đường Chương Liêm lên tinh thần, hắn ngồi thẳng lên: “Đúng vậy, là ta kh ông phải Hoàng hậu. Dọa ngươi rồi chăng?”

Khóe môi Tống Sơ Chiêu run rẩy, thật đúng là hù chết mình.

“Không biết bệ hạ triệu thần đến đây là có chuyện gì?”

Đường Chương Liêm đứng lên, hắn vẫy tay: “Ngươi lại đây.”

Tống Sơ Chiêu ngẩng đầu nhìn hắn vì không rõ nguyên do, rồi nàng ngập n gừng đi về phía hắn.

“Chậc.” Đường Chương Liêm không hài lòng, “Ngươi run tay run chân cái gì? Lại đây đi! Trong điện này cũng không có người khác.”

Tống Sơ Chiêu dứt khoát bước đến bên cạnh hắn, người đó chỉ vào chiếc gh ế lớn đã được đặt từ lâu và ra hiệu cho nàng ngồi.

Vì thế hai người mặt đối mặt, chỉ cách nhau nửa thước.

Đường Chương Liêm còn ngại không đủ, hắn dùng chân móc chiếc ghế của nàng và kéo về phía trước, chuyển vị trí của nàng sang một khoảng cách gầ n để có thể thì thầm.

……Nhưng mà trong điện hoàn toàn không có người khác mà.

Đường Chương Liêm cong lưng, đè nặng giọng, hắn nói thật thần bí: “Nghe nói ngươi phải thành thân, trẫm, tặng ngươi một phần đại lễ.”

Tống Sơ Chiêu thấy nội dung cuối cùng cũng vào đúng chủ đề nên nhướng mày vui mừng nhưng lại tỏ vẻ dối trá từ chối: “Bệ hạ thật là khách khí.”

“Không khách khí không khách khí.” Đường Chương Liêm nói, “Vàng bạc cũng là vật tầm thường, có lẽ sẽ làm ngươi chướng mắt.”

Vẻ mặt Tống Sơ Chiêu cứng đờ.

Cuộc sống vui vẻ trên đời thật ngắn ngủi.

Đường Chương Liêm lại nói tiếp: “Trẫm quyết định đưa cho ngươi một đồ vật có ý nghĩa.”

Đừng là cáo mệnh* gì gì đi. Nếu như thế thì Tống Sơ Chiêu cũng không có hứng thú gì.

**Cáo mệnh: là một tước hiệu cho phụ nữ.*

Đường Chương Liêm nói: “Ngũ lang sẽ nhậm chức vào năm sau. Ngự sử công rất coi trọng hắn. Ta đã nói chuyện với hắn và thấy hắn có vẻ thích thú. Tuy nhiên chức quan trong Ngự Sử Đài này tương đối đặc biệt, thường yêu cầu sứ thần đi ra ngoài tuần sát các quận nên hiển nhiên vất vả một chút, nhưng sau này thăng chức cũng mau.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Đường Chương Liêm: “Vừa lúc ta muốn tìm người có thể tin tưởng tiến đến hỗ trợ tiếp quản mấy quận huyện phía nam. Nơi đó có dày đặc thương nhân , còn có rất nhiều công việc phức tạp, đối với Cố Ngũ lang mà nói thì đó là cơ hội rèn luyện khó có được.”

Hắn nói xong lại nhìn Tống Sơ Chiêu với ánh mắt sáng quắc.

Tống Sơ Chiêu khó hiểu nói: “Đúng…… Sau đó đâu?”

“Hai người các ngươi vừa kết hôn vui vẻ, làm sao ta có thể bằng lòng yêu c ầu các ngươi chia lìa?” Đường Chương Liêm nói, “Hơn nữa nơi đó cũng là chỗ không tồi đối với ngươi. Tuy rằng cách xa kinh thành nhưng là một nơi thanh tịnh, quy củ không khắt khe như kinh thành mà người dân cũng tương đối cởi mở. Ta sẽ cho ngươi đến đó thật long trọng, chỉ cần ngươi không là m xằng làm bậy thì không ai dám động vào lông mày của ngươi. Còn tốt hơ n nhiều so với nhốt trong kinh thành bị hạn chế khắp nơi như nhốt trong nh à giam đúng không?”

Tống Sơ Chiêu: “Cho nên thần cũng đi?”

Đường Chương Liêm lại than: “Nếu như ngươi đi thì mẫu thân ngươi tất nh iên sẽ cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.”

Tống Sơ Chiêu: “…… Cho nên mẫu thân thần cũng đi?”

Đường Chương Liêm nâng cao giọng, lời nói tràn đầy đoan chính: “Hạ Côn g cũng chỉ có một nữ nhi! Thời trẻ hắn có ân với ta nên hiển nhiên ta sẽ bảo vệ an nguy cho gia tộc của hắn. Cao thủ bên người ta nhiều như mây, ta kh ông thiếu vài người tài giỏi. Ngươi cứ tùy tiện chỉ ai đó thì ta sẽ cho ngươi mượn!”

Tống Sơ Chiêu chần chờ hỏi: “…… Phó thúc?”

Đường Chương Liêm lập tức nói: “Đây chính là tự ngươi nói, không phải ta ép ngươi!”

Tống Sơ Chiêu: “……” Lại có thể giả bộ đến mức thản nhiên như vậy.

“Cố Ngũ lang đã đồng ý, hắn nói xem ý tứ ngươi thế
nào. Nếu như ngươi gật đầu thì việc này sẽ quyết định như vậy. Như thế nào ?” Đường Chương Liêm nói, “Đi một năm rưỡi trải nghiệm một chút. Đến l úc đó dù cho ngươi có muốn ở lại hay trở về thì đều có thể lựa chọn.”

Tống Sơ Chiêu trầm ngâm suy tư: “Ừm……”

Đường Chương Liêm học bộ dáng nàng, lại học đến mức khoa trương. Hắn chu môi lên, nói hàm hồ: “Ừm……”

Tống Sơ Chiêu: “…… Người đừng học thần!”

Đường Chương Liêm bóp giọng nói kêu lên: “Người đừng học thần!”

Tống Sơ Chiêu thở hổn hển vì kinh ngạc.

Ơ, sao người này lại thế này?!

Đường Chương Liêm: “Chiêu Chiêu muội muội, ngươi nghĩ kỹ chưa?”

Tống Sơ Chiêu tức giận: “Ai là Chiêu Chiêu của người…… Chiêu Chiêu m uội muội?”

Đường Chương Liêm cười to: “Ngươi muốn phản bác ta thì tốt xấu gì cũng phải nói lưu loát đã.”

Tống Sơ Chiêu bị hắn làm cho nghẹn một trận, thật là không muốn nói chuy ện với hắn.

Đường Chương Liêm lại nói: “Nếu ngươi đồng ý thì ta sẽ kêu cữu cữu cho ngươi thêm trang sức hôm xuất giá.”

Tống Sơ Chiêu lại nói: “Không cần!”

Đường Chương Liêm: “Vì sao không cần? Ngươi không cần cảm thấy đau l òng thay cho hắn, hắn có muốn thì
cũng không có cơ hội để đưa đâu, ai kêu dưới gối hắn không có con? Tốt xấ u gì ngươi cũng cho hắn một cơ hội để vung tiền. Ngươi có muốn ta cũng c ho ngươi một ít không?”

Tống Sơ Chiêu tức giận đến mức chống nạnh: “Không cần!”

Đường Chương Liêm cũng học nàng chống nạnh, bắt đầu ầm ĩ với nàng: “V ì sao vì sao? Này, ngươi muốn cãi nhau với ta đúng không?”

Tống Sơ Chiêu: “Là người đùa giỡn thần trước!”

Đường Chương Liêm: “Nhưng ngươi là người tức giận trước!”

Tống Sơ Chiêu kéo xuống bàn tay chướng mắt của hắn, nàng nói: “Người đ ừng có học thần!”

Đường Chương Liêm mặc kệ: “Ta cứ làm! Ngươi nhìn xem bộ dáng chống nạnh của mình giống cái gì.”

Tống Sơ Chiêu hít thở không thông, nàng gân cổ lên hô: “Phó thúc!”

“Nhìn đi!” Đường Chương Liêm nói, “Làm sao ầm ĩ với ta còn kêu thêm ng

ười nữa? Có phải ngươi cho rằng ở chỗ này của ta không có ai phải không? Ta còn có thể kêu Hoàng hậu của ta đấy.”

Tống Sơ Chiêu tiếp tục rống: “Phó thúc!”

“Hôm nay hắn không ở đây nha.” Đường Chương Liêm cười nói, “Ngươi k hông có cách nào khác rồi?”

Tống Sơ Chiêu sửa miệng hô: “Hoàng hậu!”

Đường Chương Liêm: “Ngươi kêu người của ta làm cái gì? Ngươi kêu nàng thì nàng cũng không trả lời ngươi.”

Hắn vừa dứt lời, ngoài cửa đã có thị vệ bẩm báo: “Bệ hạ, Phó tướng quân đ ã đến, đang chờ ở Ngự Hoa Viên.”

Tống Sơ Chiêu quay đầu xem hắn. Đường Chương Liêm dở khóc dở cười n ói: “Quên đi. Trẫm không so đo với các ngươi. Ngươi về trước đi, nghĩ kỹ r ồi lại đến nói cho trẫm. Sớm có lễ, vạn lần chớ bỏ qua.”

Đối mặt với hồ nước yên tĩnh, Phó Trường Quân nghe thấy tiếng bước chân cố ý nhẹ nhàng phía sau. Vốn ông có ý định không thèm để ý, cảm thấy đối phương quá mức ấu trĩ, đột nhiên sau lưng nặng xuống, một mảnh vải màu vàng tươi bay xuống từ người bên cạnh. Dường như người nọ đã có tự kiến trước nên siết chặt ông bằng cánh tay của mình để phòng ngừa việc sẽ bị né m xuống.

Phó Trường Quân quát lên một tiếng cảnh cáo: “Đường Chương Liêm!”

“Ngươi cõng ta thì có làm sao? Hay trước kia ngươi không cõng ta như vậy ?” Đường Chương Liêm cười hắc hắc, “Ta hiểu được tất nhiên là ngươi rất muốn cõng Chiêu Chiêu muội muội, đáng tiếc Chiêu Chiêu muội muội lại k

hông muốn. Cũng chỉ có thể để ta cố làm tạm chấp nhận một chút, để cho n gươi trải nghiệm phụ tử tình thâm là cái gì.”

Phó Trường Quân bị việc làm vô sỉ của hắn chọc cười, ông gật đầu nói: “Đư ợc được, có bản lĩnh thì ngươi cứ ăn vạ, ta kêu Hoàng hậu nhìn xem ngươi bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi xấu ở nơi này.”

Đường Chương Liêm: “Ngươi đi đi! Ta sợ ngươi hay sao?”

Phó Trường Quân cõng hắn ra khỏi hoa viên.

Hôm nay Đường Chương Liêm đã sớm có chuẩn bị nên đã đuổi mọi người ở phụ cận đi hết. Phó Trường Quân đi một đoạn đến lúc sắp ra khỏi hoa viê n thì mới nghe được tiếng có người ở gần đó.

Động tác của Đường Chương Liêm còn nhanh hơn cả ông, hắn đã nhảy xuố ng từ trên lưng ông, sửa sang lại quần áo cho tốt rồi hừ lạnh một tiếng đi lên trước.

“Cữu cữu đi quá nhanh, ta không có đi cùng hắn!” Đường Chương Liêm nó i, “Thần tử gì mà như thế? Thật là.”

Hoàng hậu bật cười nói: “Bệ hạ.”

Phó Trường Quân ôm hai tay trước ngực, cười như không cười mà nhìn hắn . Đường Chương Liêm hỏi: “Làm sao vậy? Ai cho ngươi nhìn trẫm như vậy ?”

“Ta đã nghe Cố Ngũ lang nói. Hai ngày trước ngươi cố ý triệu hắn tiến cung để bàn việc này.” Phó Trường Quân ngừng lại rồi hỏi, “Vì sao như thế?”

“Vì sao? Cữu cữu, ta từng hứa với ngươi rằng sẽ đưa nàng ấy về. Hiện giờ x

em ra làm hoàng đế cũng không thể muốn làm gì thì làm nên ta cũng chỉ có thể phái người qua đó.” Đường Chương Liêm khoanh tay, học bộ dáng của Phó Trường Quân rồi bắt đầu dạy bảo ông: “Sau này không có trẫm quan tâm ngươi thì ngươi cần phải tự giải quyết cho tốt đấy, đừng có nói toạc ra tùy hứng như vậy. Bằng không lại xảy ra chuyện, chờ tin tức được đưa chậm rì rì về kinh thành thì ta cũng không biết làm sao để báo thù cho ngươi.”

Phó Trường Quân cười.

Đường Chương Liêm mím môi dưới, thấp giọng nói: “Còn có, cũng đừng quên trong nhà ngươi còn người, nhớ trở về sớm.”

Phó Trường Quân tiến lên, chụp lấy bờ vai của hắn, ông nói trong sự vui mừng: “Ngươi thật sự đã trưởng thành.”

“Chỉ có ngươi sẽ cho rằng ta còn chưa lớn lên.” Đường Chương Liêm ngẩng đầu, “Đó chỉ là ta pha trò cho ngươi thôi.”

Phó Trường Quân duỗi tay như muốn ôm hắn một chút.

Đường Chương Liêm làm như chịu không nổi ông, hắn hất tay ông ra: “Hôm nay ngươi tới sớm nên ta cho ngươi một cơ hội, để Hoàng hậu giúp ngươi chọn đồ vật. Để tránh ngươi quá mức khó coi, lại không có lễ vật trong tay để đưa ra.”

Hoàng hậu ở một bên cười nói: “Mời Phó tướng quân đi theo ta.”

Cả ba người cùng nhau đi trên con đường chính rộng lớn, có cung nhân đang đợi bên ngoài rồi theo sát bước chân của họ.

Tuyết hai bên chưa tan, một mảng trắng thuần khiết bao phủ khắp xung quanh. Cành lá run rẩy theo gió lại lộ ra chút sắc xanh.

------oOo------

Chương 66: Thành thân (Hoàn chính văn)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày trước khi thành thân, Hạ Uyển vẫn chuyển về Tống phủ theo ý mu ốn của Tống Tướng quân, cũng chỉ huy những người hầu trong nhà bắt đầu giăng đèn kết hoa trang trí cho Tống phủ.

Tuy rằng mọi người thậm chí là bá tánh
ở kinh thành đã phát giác có không đúng, nhưng bọn họ vẫn nỗ lực duy trì s ự cân bằng của việc “trong lòng hiểu rõ mà không nói ra”.

Lúc này Tống lão phu nhân rốt cuộc cũng không dám lại đi tìm Hạ Uyển gâ y phiền toái. Bà ta cũng không nhúng tay vào tất cả mọi chuyện liên quan đ ến việc thành thân ở Tống phủ. Hiển nhiên cũng vì không có sức lực, sau lầ n tức giận với Tống Quảng Uyên thì hồi lâu bà ta cũng chưa phục hồi tinh t hần lại.

Hạ Uyển mượn Đường Tri Nhu mấy ma ma khỏe mạnh, những người này đ ều có thể giúp bà xử lý mọi thứ rất gọn gàng. Bởi thế nên Đường Tri Nhu c ũng rất quen thuộc với tiến triển hôn sự của hai nhà Cố và Tống.

Còn có một người khác mừng rỡ vây quanh, chính là Xuân Đông.

Mỗi ngày Xuân Đông đều đi lại mấy lần giữa hai bên Cố phủ và Tống phủ, trong chốc lát thì đưa đồ vật tới cho Cố Phong Giản, chốc lát lại đưa lễ vật đ ược tặng cho Tống Sơ Chiêu. Mỗi lần nàng ấy xuất hiện ở trước mặt Tống Sơ Chiêu thì cười một cách kỳ quái, làm cho trong lòng Tống Sơ Chiêu thật sợ hãi.

Đám người Hạ Uyển, Xuân Đông và Đường Tri Nhu đều có yêu cầu thẩm mỹ rất cao nên việc trang trí ở Tống phủ cho đêm tân hôn đã trở nên vô cùn g khoa trương.

Vốn dĩ có rất ít loài hoa diễm lệ nở vào mùa đông mà Hạ Uyển cũng không có chuẩn bị, nên tạm thời không thể mua được nhiều lắm. Thế nhưng không biết Đường Tri Nhu đã mua ở đâu đến mấy xe hoa, rồi gửi hết toàn bộ đến Tống phủ làm hạ lễ. Hạ Uyển vui vẻ nhận lấy đồng thời trắng trợn khoe hết cả ra. Đến nỗi dù Tống Sơ Chiêu đi đến chỗ nào thì cũng có thể thấy dây đỏ , gói đỏ chứa đầy những đóa hoa đang nở rộ.

Hiển nhiên hoa thì đẹp nhưng vấn đề nằm ở chỗ khắp nơi đều đủ màu sắc.

Mặt khác, trên giấy trang
trí có nét bút phóng khoáng, dứt khoát lại xinh đẹp, vô cùng hút ánh nhìn. N ếu lại gần để ý kỹ hơn thì có thể phát hiện mấy bài thơ trên đó đều là những bài thơ tình từ xưa đến nay, thậm chí còn có mấy bài thơ do chính tác giả vi ết.

Đường Tri Nhu nói rằng đó là mấy bài thơ nàng nhờ Cố Ngũ lang viết.

Tống Sơ Chiêu bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc với Cố Ngũ lang. Không biết hắ n phải viết bao nhiêu chữ trong những ngày này, ngay cả thiệp mời cũng do hắn viết, phỏng chừng đã bị mắc kẹt ở thư phòng không có sức thoát ra.

Mà chính nàng cũng vô cùng xấu hổ, cảm thấy nụ cười của mỗi người lộ ra sau khi xem qua bài thơ đều có thâm ý khác, khiến nàng thật ngượng ngùng .

Xuân Đông nói cho nàng rằng Cố phủ còn được trang hoàng lộng lẫy hoa tr ương hơn, tất cả người hầu đều được thay quần áo mới màu đỏ. Còn lễ vật

mà Đường Chương Liêm và Phó Trường Quân đưa tới đã đủ để lấp đầy một cái sân.

Tống Sơ Chiêu cảm thấy hai mắt của mình sắp bị ánh sáng vàng bạc châm c hích đến đau đớn.

Bận rộn như thế mãi cho đến ngày cưới.

Đêm qua Tống Sơ Chiêu bị Hạ Uyển lôi kéo đi thử quần áo và trang điểm, mãi cho đến tận khuya mới rửa mặt được để đi vào giấc ngủ. Mới vừa ngủ h ơn một canh giờ lại bị Hạ Uyển vỗ dậy nói sẽ bắt đầu trang điểm.

Bởi vì sắc trời còn tối nên Tống Sơ Chiêu thật sự rất buồn ngủ, khi nàng ng ồi xuống ghế vẫn chưa tỉnh.

Sắc trời lờ mờ sáng thì Đường Tri Nhu cũng chạy vào đây. Cả nàng ấy và H ạ Uyển đều vô cùng hưng phấn, cũng không buồn ngủ, nói chuyện rất hứng khởi về bàn đồ trang sức, sau đó lại hoa tay múa chân trên đầu Tống Sơ Chi êu.

Tống Sơ Chiêu nghe không vào các nàng nói cái gì, nàng chống cằm thiếu c hút nữa đã ngủ gật lại bị Hạ Uyển cười mắng hai câu.

Theo sau, Xuân Đông bưng chén cháo tiến vào, nàng ấy kêu Tống Sơ Chiêu nhanh chóng ăn hai ba miếng, nếu như chờ lên kiệu rồi thì sợ rằng sau đó c ũng không có gì cơ hội tốt để có thể ăn cơm.

Cháo được rắc thêm mấy lát thịt và rau xanh, mùi thơm tươi mát, Tống Sơ Chiêu ăn tới hai chén rồi ăn thêm hai cái bánh nữa mới cảm thấy có tinh thầ n.

Đường Tri Nhu lại nhìn đến mức trừng mắt cứng họng, không hiểu sao nàn

g ấy còn có thể ăn trong tình hình thế này.

“Nếu ta thành thân thì ta sẽ không dám ăn nhiều đồ như vậy.” Đường Tri N hu nói, “Thế thì sẽ không nhét vừa áo cưới.”

Hạ Uyển cười nói: “Nhà ta không câu nệ lễ nghi đó. Từ nhỏ đứa nhỏ này đã ăn nhiều, không chịu được đói.”

Xuân Đông cũng cười: “Eo của cô nương chúng ta rất thon, dù ăn nhiều cũn g không hiện béo.”

Hạ Uyển: “Mau, thay quần áo. Để ta nhìn xem có cần sửa lại hay không.”

Tống Sơ Chiêu đứng lên, thuần thục khoác lên mình bộ đồ cưới màu đỏ thẫ m phức tạp và tinh xảo.

Cứ cách một lúc, tôi tớ lại hớn ha hớn hở chạy đến thông báo thời gian như một lời nhắc nhở, Hạ Uyển gật đầu đáp lại và tiếp tục làm việc miệt mài.

Mãi cho đến khi rốt cuộc Tống Sơ Chiêu đã sửa sang lại thỏa đáng, lúc nàn g đang chuẩn bị mở miệng tức giận thì Tống Quảng Uyên đã đi vào viện củ a nàng, ông ở bên ngoài la lớn: “Đội ngũ đón dâu tới! Chiêu Chiêu, con ma u ra đây!”

Hạ Uyển vội vàng dùng khăn
phủ lên đầu nàng, lại xác nhận trước sau trang phục của nữ nhi đã hoàn hảo, không có thiếu sót gì, mới nắm tay giúp nàng đứng dậy nói: “Đi, cùng đi v ới nương nào.”

Khăn voan đỏ trùm đầu
không dày nên có thể nhìn thấy bóng dáng mọi người mờ ảo.

Tống Sơ Chiêu hạ tầm mắt, nàng cố gắng xác định đường đi trong tầm nhìn hẹp, nhưng tầm nhìn vẫn bị chặn khiến nàng cảm thấy bất an. Hơn nữa tiếng nói trong viện quá lộn xộn, nàng không thể biết mọi người đang nói ồn ào cái gì, càng không thể nghe thấy bất cứ điều gì hữu ích.

Cuối cùng, khi Hạ Uyển ra hiệu cho nàng dừng lại thì Tống Sơ Chiêu thấy hai đôi giày dừng lại trước mặt mình.

Tống Quảng Uyên đưa Tống Đại lang đến đây, Tống lão phu nhân và những người trưởng bối khác đã đợi sẵn ở sảnh trước. Có Tống Quảng Uyên đích thân áp trận nên biểu hiện của người Tống gia có thể nói là hiền lành lại thân thiết.

Tống Quảng Uyên nói: “Người đã ở đợi ở đại sảnh rồi. Thằng bé đến sớm thật, hôm nay trời vừa rạng sáng đã thấy rồi.”

Hạ Uyển cười: “Những người trẻ tuổi này đều là người có tính nôn nóng. Ta chỉ mới trang điểm cho Chiêu Chiêu thôi mà con bé đã không chịu nổi.”

Tống Sơ Chiêu bị bọn họ đưa tới đại sảnh, cùng Cố Phong Giản kính trà tạm biệt phụ mẫu. Sau một hồi nghi thức phức tạp khác, đã đến lúc phải ra cửa.

Hạ Uyển nhét vào tay nàng một chiếc quạt, Tống Quảng Uyên ra hiệu cho đại nhi tử cõng Tống Sơ Chiêu đi ra ngoài.

Tống Sơ Chiêu cũng không quen vị đại ca này, chỉ cảm thấy hình thể đại ca không giống như người biết võ.

Những món trang sức nàng đeo đều là những vật nặng bằng vàng và bạc, tóc của nàng lại đau âm ỉ khi chịu sự chèn ép, thậm chí nàng còn cảm thấy bộ dáng đội khăn trùm đầu của mình giống như một con công đang xòe đuôi. T

hêm nữa cơ thể của nàng rất săn chắc, nhìn thì thấy nhẹ nhưng thật ra lại nặ ng, thế nên nàng lo lắng người đại ca này không thể cõng được.

Ban đầu Tống Đại lang còn lơ đễnh nhưng khi Tống Sơ Chiêu ở trên lưng mình thì cả người hắn lắc lư, hắn hít một hơi thật sâu.

Tống Sơ Chiêu ghé vào lỗ tai hắn nói với giọng khẩn trương: “Ngươi đừng quăng ngã ta.”

Tống Đại lang cắn chặt răng, nói: “Nói đùa cái gì vậy?”

Tống Quảng Uyên ở phía sau thấy hai chân Tống Đại lang run rẩy, ông miễ n cưỡng nhắm mắt lại, sẵn sàng giúp đỡ khi cần.

Cũng may Tống Đại lang còn đáng tin cậy, hắn ngoan cường cõng người đế n trong kiệu. Khi hết nhiệm vụ, hắn lùi vào trong đám người, chống tay ra s au xoa thắt lưng rồi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cố Phong Giản cưỡi ngựa xung quanh kiệu của nàng ba lần, đoạn, dẫn đầu đội ngũ ở phía trước. Xuân Đông theo sau Tống Sơ Chiêu ở đội ngũ cuối cù ng.

Vừa đi trên đường, Tống Sơ Chiêu đã nghe thấy càng có nhiều tiếng ồn ào hơn trong phủ. Dựa vào thế trận kia thì tính toán một chút sợ là có hơn trăm người vây xem ở cửa Tống gia.

Khi nàng ra tới thì tiếng vỗ tay hoan hô càng vang lên không dứt, dồn dập n hư sóng biển vỗ từng đợt.

Làm sao lại nhiều người như vậy? Tống Sơ Chiêu ngạc nhiên, cùng lắm chỉ là một bữa thành thân mà thôi, người kinh thành thích xem náo nhiệt như th ế sao?

Nàng không kìm nén được sự tò mò nên hé ra một khe hở trên cửa sổ để nhìn ra ngoài.

Nàng chỉ vô tình liếc nhìn mà đã thấy đám người Phạm Sùng Thanh kéo theo huynh đệ đứng ở ven đường, bọn họ kích động khua chiêng gõ trống trầm trồ khen ngợi.

“Thật tốt!”

“Tài tử giai nhân, trăm năm hạnh phúc!”

“Tân hôn tốt đẹp, bạch đầu giai lão!”

Bá tánh ở xung quanh cũng vô cùng phối hợp, cứ gọi loạn “A a” ở một bên làm âm thanh nền cho nhóm người kia.

Tống Sơ Chiêu sợ tới mức run lập cập, nàng buông bức màn xuống rồi vuốt vuốt cánh tay mình.

Cỗ kiệu bắt đầu đi rồi nhưng tiếng chiêng trống không đi xa mà càng gần hơn. Tống Sơ Chiêu thấy không bình thường nên lại nhìn thoáng ra ngoài đầy hoài nghi, đám người Phạm Sùng Thanh vậy mà đi theo phía sau đội ngũ, cố gắng tạo náo nhiệt.

Chuyện này cũng chưa kết thúc, theo sát đó nàng lại nghe được tiếng của Quý Vũ Đường.

Hiển nhiên Quý Vũ Đường sẽ không giống Phạm Sùng Thanh khi chỉ kêu hai tiếng đơn giản “Tốt lắm” mà hắn lại làm thơ. Hắn đảm nhiệm viết thơ về Cố Phong Giản bằng chữ giản thể trên mấy dải lụa màu. Tống Sơ Chiêu còn phải nghiêm túc nghe xong một hồi lâu mới nghe ra ẩn ý trong đó, sắc mặt

nàng vẫn không ngừng đỏ lên.

Bá tánh nghe có người ngâm thơ thì càng thêm kích động, nên càng la ó ồn ào ở một bên, làm cho lỗ tai Tống Sơ Chiêu nghe đến mức đau nhức.

Nàng phiền não nhưng Xuân Đông không hiểu. Xuân Đông thậm chí còn cư ời vui vẻ, đi qua cửa sổ nàng và nói với Tống Sơ Chiêu rằng mấy huynh đệ đang giúp Ngũ công tử cũng thật thú vị.

Cũng may đoạn đường này cũng không xa. Lúc Tống Sơ Chiêu còn lặng lẽ ăn vặt một mâm trái cây ở trong xe thì cỗ kiệu ngừng lại, hắn là đã đến trước cửa Cố phủ.

Tấm rèm phía trước kiệu được vén lên, ánh sáng xuyên vào trong.

Tống Sơ Chiêu lom
khom đứng dậy, nàng đi từng bước ra ngoài vì đang nghĩ cách nên đi ra thế nào.

Một đôi bàn tay khéo léo đã đưa đến trước mặt nàng đúng lúc. Tống Sơ Chi êu trở nên khẩn trương một cách khó hiểu, nàng vươn tay nắm lấy.

Đôi tay kia có chỗ lạnh lẽo, ước chừng là cưỡi ngựa lúc vào đông đã bị gió t hổi tới. Hắn cẩn thận nắm lấy Tống Sơ Chiêu, dùng ngón tay cái xoa nhẹ m u bàn tay nàng để trấn an rồi dẫn nàng xuống kiệu, đi về phía cổng lớn.

Niềm vui của mọi người dường như đã lên đến cao trào, họ la hét ầm ĩ khiế n thậm chí còn không nghe thấy tiếng la của người chủ trì buổi lễ.

Cố Phong Giản đã chỉ nàng cẩn thận, nói cho nàng biết nên để chân ở chỗ n ào, chú ý nới nào có bậc thang.

Hắn phải dựa vào thật sự gần mới có thể làm cho Tống Sơ Chiêu nghe rõ. Mà lúc dán lại đây thì mọi người xung quanh càng trở nên phấn khích.

Tống Sơ Chiêu nghe thấy tiếng cười của Cố Phong Giản, còn cảm thấy độn g tác hỗ trợ của người bên cạnh trở nên nặng nề hơn thì nàng tức khắc cảm t hấy mình cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Cho đến khi bước vào đại sảnh để bái thiên bái địa, đầu óc của Tống Sơ Chi êu vẫn còn choáng váng. Nàng mơ mơ màng màng nghe theo chỉ dẫn của n gười bên cạnh, sau đó lại mê mang đi theo người ta tới hậu viện.

Mãi cho đến khi được đưa vào trong phòng, xung quanh cũng yên tĩnh lại th ì nàng mới có thể chậm rãi bình tĩnh lại từ sự hoảng hốt.

Tống Sơ Chiêu đưa tay sờ soạng mặt, nàng cảm thấy mình mặc quá nhiều q uần áo làm cho mặt nàng nóng cả lên.

Xuân Đông ngồi trên ghế bên cạnh trò chuyện với nàng rất hào hứng. Nàng ấy nói xem hôm nay có bao nhiêu khách, mặc quần áo gì,
nào là khi nàng đang bái đường thì một nhóm thanh niên đã giành giật lao t ới, suýt chút nữa đã bị ngã khiến cho mình bị chê cười.

Còn nói khi Tống Đại lang cõng nàng ra ngoài thì hai cái đùi đều run lên.

Tống Sơ Chiêu nghe thế thì cười không ngừng với nàng ấy.

Trong khi đó ở bữa tiệc trong thính đường.

Cố Tứ lang và Phạm Sùng Thanh dẫn đầu đám huynh đệ của mình kính rượ u mọi người ở trước mấy bàn để chắn rượu cho Cố Phong Giản.

Bọn họ vốn chính người hào sảng, uống một chút rượu này cũng không thà

nh vấn đề gì. Hơn nữa Cố phu nhân biết Cố Phong Giản có tửu lượng kém, lần này còn cố ý chuẩn bị rượu đã được pha chế đặc biệt, có vị nhạt hơn và có mùi thơm mát. Thế nên bọn họ đã uống hai hiệp rồi nhưng vẫn còn đầy ti nh thần như lúc ban đầu.

Phần lớn khách khứa đều là quan viên trong triều nên bọn họ cũng rất kiềm chế khi dự yến tiệc này, còn lo lắng mình sẽ uống quá nhiều, gây ra trò khôi hài trong bữa tiệc, thậm chí còn gây ra chuyện không vui. Sau khi uống hết một lượt với đám người Phạm Sùng Thanh thì cũng không làm Cố Phong Giản khó xử, chỉ kêu hắn nhấp một ngụm rồi thả cho hắn đi.

Cố phủ đã chuẩn bị bữa tiệc thành hôn này rất cẩn thận, chi tiết gì cũng tinh xảo. Trùng hợp là hôm nay cũng là Tết Nguyên Tiêu nên trong phủ treo kh ông ít đèn lồng xinh đẹp. Cho dù có đi đến đâu thì cũng là cảnh đẹp khắp n ơi.

Đám người Phạm Sùng Thanh đi dạo một vòng, đang khen bố trí ở nơi này cùng huynh đệ thì đột nhiên phát hiện bọn người Quý Vũ Đường dám mượ n cơ hội này để lặng lẽ trốn đi nói chuyện phiếm với các cô nương. Bọn họ đau lòng rất nhiều nhưng đã mau chóng tỉnh ngộ, bắt đầu theo sát cách vô sỉ này, tản ra khắp nơi đi tìm nữ tử trẻ tuổi để bắt đầu một hồi phong hoa tuyế t nguyệt*.

**Phong hoa tuyết nguyệt: Tình yêu nam nữ.*

Hôm nay có không ít cô nương trẻ tuổi tới đây đều vì hướng về thanh danh của Tống Sơ Chiêu. Ước chừng mấy vị tương đối nổi danh ở trong kinh thà nh đều có mặt hết ở đây.

Ngoài ra không khí hôm nay rất đúng lúc, mọi người đang ăn mừng, thật sự là một cơ hội tốt để nói chuyện yêu đương. Không chừng có cô nương nào đó bị cảnh này ảnh hưởng, biết đâu lại để mắt tới bọn họ thì sao?

Phạm Sùng Thanh tìm một vòng, cuối cùng nhìn thấy một bóng người mản h mai dưới tán cây. Cô nương đó có mái tóc đen dài buông thõng ngang lưn g, đang cẩn thận sửa sang lại chiếc đèn lồng đủ màu sắc bị gió làm xao độn g. Động tác thật tỉ mỉ và kiên nhẫn làm cho thoạt nhìn cả người nàng ấy tràn đầy hơi thở dịu dàng.

Phạm Sùng Thanh rất kích động, trong nháy mắt hắn cảm nhận được tim mì nh như bị ai đánh trúng, chấn động thật sâu. Hắn thầm nghĩ sau này Ngũ lan g chính là bà mối của hắn. Thật là tuyệt vời.

Hắn sửa sang lại vạt áo cho tốt, sải bước đi về phía trước, hắng giọng cho th anh cổ rồi hỏi: “Tại sao cô nương lại ở đây một mình? Có cần tại hạ hỗ trợ gì không?”

Cả người cô nương đó cứng đờ.

Phạm Sùng Thanh thấy thế thì vội nói: “Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ là Phạm gia nhị công tử, ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây lại gặp cô nương có một mình tại đây…”

Hắn nói xong thì mới ngẫm lại thấy không đúng lắm, cảm thấy mình giống như lời nói của mấy tên háo sắc khi ức hiếp người ta, vừa đáng khinh lại kh ông chịu nổi.

Giai nhân trước mặt xoay người lại, lộ ra một gương mặt khiến hắn càng th êm chấn động.

“Phạm Sùng Thanh!” Đường Tri Nhu trưng ra khuôn mặt của mình, “Đầu ó c ngươi có vấn đề sao?”

Phạm Sùng Thanh đột nhiên run một cái, mùi rượu đã bay đâu hết, hắn xoa

y người muốn chạy trốn.

“Đừng đi!” Đường Tri Nhu nhanh chóng giữ chặt hắn, nàng cười hì hì, “Tới cũng tới rồi, ngươi chạy làm cái gì chứ?”

Phạm Sùng Thanh nói: “Nhận sai người.”

Đường Tri Nhu sao có thể thả hắn đi, nàng nhanh chóng đuổi theo: “Đừng đ i nha, vừa lúc tâm sự ~”

Tống Sơ Chiêu và Xuân Đông đang bóc đậu phộng trong phòng. Khi hai ng ười ăn được lửng dạ thì Tống Sơ Chiêu cảm thấy khát. Nàng vừa gọi Xuân Đông rót cho mình một cốc nước thì ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Xuân Đông cũng nghe thấy nên nàng ấy cất cái đĩa vỏ đậu phộng đi. Không quá lâu sau thì Cố Phong Giản đẩy cửa đi vào.

Tống Sơ Chiêu lo lắng theo. Nàng phủi phủi tay rồi rụt tay lại, giả vờ như k hông có chuyện gì xảy ra.

Tiếng cười nhẹ của Cố Phong Giản vang lên cách đó không xa. Căn phòng yên tĩnh khiến tất cả cảm xúc trở nên nồng nàn hơn, Tống Sơ Chiêu cảm thấ y cả không khí cũng trở nên sền sệt.

Xuân Đông cười nói: “Tối nay công tử không có say sao?”

Cố Phong Giản chỉ “Ừm” một câu trầm lắng.

Xuân Đông giật mình nói: “Nếu công tử không cần Xuân Đông hầu hạ vậy t a sẽ đi xuống.”

Cố Phong Giản nói: “Ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

Xuân Đông ôm đồ chạy lịch bịch ra ngoài.

Tiếng bước chân của Cố Phong Giản rất rõ ràng. Hắn bước đến bàn bên cạn h lấy một cốc nước, sau đó bước đến chỗ Tống Sơ Chiêu và đưa cốc nước c ho nàng

Tống Sơ Chiêu tưởng rượu nên cầm lấy trong tay nhưng cũng không làm độ ng tác gì nữa.

Cố Phong Giản cũng lặng lẽ nhìn nàng.

Một lát sau, Cố Phong Giản nhắc nhở: “Thật là, không phải mới vừa rồi nàn g nói khát hay sao?”

Tống Sơ Chiêu nhìn xuyên qua rồi nâng cốc uống một hơi hết sạch. Trang s ức trên đầu nàng tạo ra tiếng dễ nghe khi chúng va chạm vào nhau.

Thật ra nàng có thể tin rằng thật sự Cố Phong Giản không say.

Thấy nàng uống xong, Cố Phong Giản hỏi: “Còn muốn thêm không?”

Tống Sơ Chiêu đưa cái ly qua.

Cố Phong Giản lại rót cho nàng một ly.

Tống Sơ Chiêu uống xong nhưng vẫn ra hiệu không đủ.

“Nàng khát vậy khát?” Cố Phong Giản lại lần nữa cười, hắn chọc nàng, “Là nàng cảm thấy khát hay là ngượng ngùng đây.”

Tống Sơ Chiêu lớn tiếng: “Ta thật sự khát!”

Cố Phong Giản: “Được thôi.”

Uống liên tiếp ba cốc nước, cuối cùng Tống Sơ Chiêu cũng cảm thấy tốt hơ n một chút. Cố Phong Giản ngồi xuống bên cạnh nàng. Bởi vì động tác này của hắn nên Tống Sơ Chiêu Tống Sơ Chiêu cảm giác nệm giường bị lún xu ống một chút.

Mùi rượu nhàn nhạt trên người hắn phả vào mũi Tống Sơ Chiêu. Rõ ràng tử u lượng của nàng tất tốt nhưng lại cảm thấy có chút say lòng người.

Cố Phong Giản nói dịu dàng: “Ta giở khăn đây.”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Cố Phong Giản đợi một lát rồi vươn tay giở khăn trùm màu đỏ lên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tống Sơ Chiêu nhận ra Cố Phong Giản vẫn có hơi say, trong mắt hắn có mộ t tầng sương mù khiến bóng dáng trong con ngươi của hắn mơ hồ lại mỹ lệ. Khi cười lên thì ánh mắt hắn cũng trở nên đặc biệt dịu dàng.

Cả hai tiến lại gần hơn, và họ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Cố Phong Giản nhìn chằm chằm mặt Tống Sơ Chiêu trong chốc lát, lại nhìn chằm chằm vào đầu tóc Tống Sơ Chiêu chốc lát. Hắn giơ tay sờ soạng một chút, cảm thấy có chút đau đầu.

Cuối cùng hai người đành soi gương và cẩn thận tháo mấy món trang sức ra .

Bởi vì Tống Sơ Chiêu và Cố Phong Giản đều không quen lắm với mấy cái c ài và cây trâm cài tóc, mà giữa đường Tống Sơ Chiêu lại kéo tới kéo lui vì k hông thoải mái cho nên lúc tháo ra thật khó khăn, vài lọn tóc cứ dính hết và o nhau.

Cố Phong Giản không dám dùng sức, chỉ có thể chậm rãi sờ soạng, khi thấy Tống Sơ Chiêu muốn lộn xộn còn vỗ lên tay nàng để ngăn nàng lại. Chờ đế n lúc gỡ tóc xong thì cả hai người đều toát mồ hôi.

Cố Phong Giản cầm cây lược gỗ cẩn thận chải lại tóc của nàng.

Một bức tranh tĩnh lặng được phản chiếu trong gương.

Cố Phong Giản nhìn thấy trên đầu ngón tay mình có một đoạn tóc bị đứt thì hắn đau lòng hỏi: “Có đau không?”

Tống Sơ Chiêu hào phóng nói: “Không có. Rớt một ít tóc như vầy cũng bìn h thường mà thôi.”

Cố Phong Giản buông lược hắn ghé vào tai nàng nói: “Ta muốn ôm nàng.”

Tống Sơ Chiêu đứng lên vươn tay muốn cho hắn một cái ôm, nào ngờ Cố P hong Giản trực tiếp cong lưng, ôm cả người nàng lên.

Tống Sơ Chiêu kinh hãi, nàng kêu lên một tiếng.

Cố Phong Giản ôm nàng đến trên giường rồi tựa vào nàng, đặt xuống một n ụ hôn…

------oOo------

Chương 67: Phiên ngoại 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một nữ tử ăn mặc tả tơi đứng trước cổng.

Nàng cúi đầu nhìn xuống bộ quần áo cáu bẩn không thể nhìn ra màu ban đầ u, quẫn bách cong ngón chân, lùi lại với một đôi giày đã mòn tới mức cũ ná t. Nàng nâng gánh nặng trên vai, trải qua vài lần đứng lên lại ngồi xổm xuố ng, cuối cùng nàng vẫn hạ quyết tâm, lại một lần nữa ngây ngốc đứng sau b ức tượng đá ngoài cửa, quan sát những người đi đường qua lại.

Khuôn mặt đầy tang thương, trong ánh mắt lộ ra nỗi u buồn và mê mang. R õ ràng tuổi còn trẻ nhưng đôi bàn tay đã bị che kín bởi những vết sẹo và vết chai do công việc, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy được sự nghèo kh ó trong cuộc sống của nàng.

Đôi mắt của nữ tử này trôi đi, trôi theo dòng người qua lại.

Nàng phát hiện những nữ tử bước vào cánh cửa này đều ăn mặc đẹp đẽ, cho dù không mặc loại vải đắt tiền thì ít nhất cũng có thể giữ quần áo gọn gàng, ngăn nắp.

Ở trong thôn nàng, phụ nữ không có một khắc để ngừng nghỉ. Họ phải phụ giúp việc nhà, làm đồng áng, chăm sóc đệ, muội và con cái. Nào có thể giốn g với các nàng ấy – những người vốn dĩ không phải là người thường – duy trì trạng thái sạch sẽ như vậy mọi lúc mọi nơi. Huống chi bọn họ còn c ó đầy đủ quần áo, không giống như nàng, mặc bộ quần áo mà huynh trưởng không muốn nữa bởi vì nó quá cũ nát, còn phải sửa chữa lại bằng cách vá l ại bằng những mảnh vải vụn đủ màu, làm cho một bộ trang phục chẳng giố ng cái gì.

Nữ tử này tỏ ra nghi ngờ và không dám đi tiếp nữa. Mấy năm trước, trong t hành đột nhiên xuất hiện một khu nhà “Cứu tế viện” đặc biệt. Khác với cứu tế viện chỉ nhận lão ấu tàn tật do triều đình quản lý thì cứu tế viện này lại ch ỉ nhận phụ nữ, mà đặc biệt là nữ tử trẻ tuổi, nếu như là bé gái thì cũng được nhận.

Điều này thật kỳ lạ.

Bởi vì nó quá nổi tiếng, chậm rãi truyền vào thôn nên nàng mới có thể biết đến. Nhưng những chuyện liên quan đều không rõ ràng lắm, người trong th ôn chỉ coi như là trò đùa mà không bao giờ tin tưởng.

Nghe người trong thôn nói nếu một nơi chỉ tuyển nữ giới thì e rằng có âm m ưu gây rối gì đó; nếu không chỉ tuyển một đám phụ nữ, còn cung cấp đồ ăn ngon lại nuôi dưỡng các nàng thì làm sao nuôi nổi?

Nếu không phải không chịu đựng được nữa thì nàng cũng sẽ không liều lĩnh chạy ra ngoài như vậy.

Nữ tử nhớ tới mấy cô nương trong thôn bị mẹ mìn bắt cóc bán đi mà không khỏi sợ hãi, sợ nơi này cũng chỉ là nơi cấu kết bẩn thỉu giữa thương nhân và quan lại mà thôi.

Nghĩ đến đây, dũng khí của nàng bị cái mình không biết đánh bại, nàng nhị n không được muốn chạy, thử đi tìm người hỏi thăm.

Nhưng……

Nàng nghe tiếng kêu đói lục bục cồn cào trong bụng nên đưa tay lên ấn bụn g, một nỗi buồn dâng lên trong lòng nàng.

Chỉ vì sự bốc đồng mà nàng mới trốn ra đây, số lương khô mang theo trên n gười để lên đường cũng đã ăn hết rồi, nửa chặng đường sau gần như nàng c hỉ uống nước mới chống đỡ để tới đây. Nàng không dám bắt chuyện với nh ững người nam tử khác. Nhờ gặp một số ít người hảo tâm trên đường, thấy nàng thật sự đáng thương nên không đợi nàng mở miệng đã cho nàng ăn mộ t ít mới làm cho nàng không đến mức bị đói chết.

Có ai ngờ rằng nàng vượt qua chặng đường gian nan nhất, trăm cay nghìn đ ắng mới tới trước cửa nhà này lại bắt đầu chần chừ.

—— ta thật đúng là vô dụng!

Nữ tử đột nhiên tức giận trong lòng, không thể giải thích được tự phỉ nhổ ch ính mình. Nàng dùng tay đập vào đầu gối mình rồi lại rồi vò đầu bứt tóc.

“Cô nương.”

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng kêu khẽ. Nữ tử sửng sốt, nàng ngẩng đ ầu thì thấy một nữ tử như thần tiên.

Nàng hốc mồm, nhất thời không hồi phục, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào n gười trước mặt.

Cô nương này không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà khi cười còn có vẻ rất dị u dàng, khóe mắt cong cong, làn da trắng ngần, trên người còn thoang thoản g hương thơm.

Tống Sơ Chiêu thấy nữ tử đó ngây người thì nàng lại gọi một tiếng và hỏi: “ Cô nương, ngươi làm gì ở đây?”

Nữ tử lập tức đứng lên, ấp a ấp úng: “Ta…… Ta lập tức đi ngay!”

“Đừng đi!” Tống Sơ Chiêu bắt lấy nàng nói, “Ngươi tới nơi này tìm người giúp đỡ đúng không? Vì sao không đi vào? Ngươi không đi nhầm đâu, nơi này chính là cứu tế viện.”

Nữ tử quay đầu lại, nhìn chằm chằm năm ngón tay đối phương đang chộp lấ y cánh tay mình, sắc mặt đỏ bừng.

Nàng đã không tắm trong mấy tháng. Trước khi đến đây thì nàng chỉ tìm m ột con sông gần đó để giặt sơ qua áo ngoài một lần rồi sau đó lại mặc cái áo ướt như vậy vào. Mặc dù quần áo bây giờ đã khô nhưng chúng vẫn còn có mùi, nàng cảm thấy như mình đã làm dơ tay đối phương.

Tống Sơ Chiêu đến gần một bước, trấn an hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Nữ tử nhỏ giọng ngập ngừng: “Mẫu thân, kêu ta, Nhị nương. Thôn trưởng đ ặt tên cho ta là A Vân.”

“Vân cô nương có phải hay không?” Tống Sơ Chiêu cười nói, “Vì sao tới n ơi này lại không đi vào? Ta thấy ngươi bôn ba mệt mỏi, muốn vào ăn chút g ì hay không?”

Nữ tử muốn từ chối, nhưng lại bị nụ cười tươi sáng của Tống Sơ Chiêu làm cho trong lòng đột nhiên không còn đề phòng, nàng ấy thấp thỏm: “Chỉ… chỉ ăn chút gì thôi sao?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Đúng vậy. Chuyện khác nói sau. Không phải sợ.”

A Vân quan sát vài lần thấy Tống Sơ Chiêu không có chút nào bộ dáng coi t hường mình thì nàng cố lấy dũng khí hỏi: “Trong viện này không có nam tử chứ?”

“Có chứ. Dù sao có chút việc nặng cũng phải do nam tử tới làm đúng không

?” Tống Sơ Chiêu nói, “Thế nhưng cũng không cần quá sợ hãi nam tử, ở ch ỗ này bọn họ không dám làm cái gì đâu. Huống chi những người giúp đỡ ở đây đều là người tốt, ngươi không cần sợ.”

Tống Sơ Chiêu dẫn nàng ấy vào. Vừa vào cửa thì bên trong càng sôi nổi, tiế ng nói cười truyền ra.

Có một nhóm đứa trẻ hoạt bát dễ thương đang cầm trên tay một băng ghế d ài, bọn chúng xếp thành một hàng đi ra từ hậu viện.

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Ngươi nhìn, còn không phải không có mấy nam h ài nữa hay sao?”

A Vân gật đầu.

Mọi người thấy Tống Sơ Chiêu thì đều tiếp đón rất nhiệt tình, cũng như chà o hỏi A Vân với cụ cười trên mặt. Những nụ cười thân thiện thế này làm ch o A Vân được yêu thích mà kinh ngạc, trái tim nàng cũng đập mãnh liệt liên hồi.

Từ khi rời thôn để vào thành, nàng đã quen với việc mọi người xem thường và kỳ thị, lại không nghĩ có nơi nào có thể tốt đẹp như vậy, đối xử với nàng thân thiết như thế. Thấy những người nữ tử này trong lòng không có khúc mắt mà thái độ lại điềm tĩnh, có lẽ là sống cũng không tồi, không phải bị ng ười bắt buộc hay lừa bịp.

A Vân kính nể hỏi: “Cô nương, ngươi…… ngươi có danh vọng thật cao. N gươi là ai ở đây?”

Tống Sơ Chiêu giơ tay giơ tay hướng lên trên cười: “Nơi này là do ta làm. Hôm nay ta tới đây nhìn thử xem lại tình cờ gặp được ngươi. Ngươi đừng s ợ, ban đầu nhiều người cũng giống như ngươi, nhưng dần dần sẽ tốt lên.”

A Vân nói: “Nơi này được làm để làm gì?”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Ngươi nghe nói thế nào?”

“Nghe nói chính là để giúp đỡ nữ nhân.” A Vân một mặt nói, một mặt liếc n hìn sắc mặt của Tống Sơ Chiêu, “Ai không có cơm ăn, sống không nổi, bị n gười nhà đánh chịu không nổi thì có thể đến đây tìm người giúp đỡ. Nói các ngươi sẽ nuôi dưỡng các nàng ấy.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Là đúng những cũng không đúng.”

A Vân khẩn trương lên: “Không đúng chỗ nào?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Không phải ta nuôi các nàng ấy mà chính là các nàng t ự nuôi lấy bản thân mình. Trên đời này không có ai có thể vĩnh viễn giúp đỡ ngươi, cầu người không bằng cầu mình.”

A Vân dừng bước, nàng sợ hãi mà nắm chặt cổ áo mình.

Tống Sơ Chiêu thấy thế bật cười, cũng ngừng lại nói với nàng ấy: “Ngươi h iểu lầm rồi, thật ra nơi này càng giống với một cái học đường mà thôi. Sau khi học xong rồi xuất sư, hầu hết mọi người đều có thể tự kiếm tiền. Nếu nh ư chỉ muốn tới để được ăn được uống thôi thì chúng ta cũng không nhận.”

“Học đường?” A Vân kinh ngạc nói, “Ta, ta tuổi này, ta còn học đọc sách để làm gì? Huống chi ta cũng không học nổi sách vở đâu.”

Tống Sơ Chiêu cho biết: “Ở đây dạy mọi thứ, hiển nhiên bao gồm cả việc đ ọc sách. Mấy đứa nhỏ có thể đến đây học mà không cần tiền. Về phần sách vở thì do chính các cô nương ở đây chép tay lại. Còn tiên sinh thì cũng do mấy cô nương biết chữ đảm nhiệm. Cơm canh mỗi ngày của mọi người là d

o đồ ăn dư được dân chúng xung quanh tặng, cũng có mấy tiên sinh ở gần c hỗ này tới đây hỗ trợ khi bọn họ rảnh rỗi. À đúng rồi, Trạng nguyên năm trư ớc cũng ở trong đây mở một khóa miễn phí trong một tháng. Ngay cả các q uan viên trong triều cũng ngẫu nhiên ghé lại đây xem, cũng tặng cho vài thứ .”

A Vân nghe được ngây người, nàng ấy luôn mãi chứng thực: “Đọc sách ở n ơi này không cần tiền sao?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà bởi vì mọi người đều không biết nhiều, cho nên ta chỉ có thể dạy bài vỡ lòng thôi. Ít nhất cũng phải dạy bọn họ học những ký tự cơ bản nhất. Sau khi học nhận biết mặt chữ thì đi đ âu cũng thuận tiện, ngươi nói có đúng không?”

“Đúng vậy.” nước mắt A Vân thiếu chút nữa đã chảy ra, “Ta đi một đường này cũng bởi vì không biết chữ nên ta thậm chí còn không rõ ràng lắm nhữn g cửa hàng có bán gì, cũng không dám tới gần nói chuyện với mọi người. N ếu ta có thể biết chữ vậy thì tốt quá.”

“Nếu như ngươi muốn thì cũng có thể học. Tỷ muội nơi này sẽ dạy cho ngư ơi.” Tống Sơ Chiêu nói, “Sau khi học viết thì ngươi có thể tự kiếm tiền. Ché p sách có thể bán lấy tiền, viết thư cho những người không biết chữ cũng có tiền. Tuy kiếm không nhiều lắm nhưng vẫn là cách có tiền, hơn nữa cũng k hông quá mức mệt nhọc. Rất nhiều phụ nữ đã sinh con có thể làm những vi ệc vặt này để kiếm tiền lúc rảnh rỗi.”

A Vân nghe được thì trong lòng rất mong mỏi nhưng đáy lòng nàng lại tự ti, lại cảm thấy mình làm không được.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Vì sao ngươi tới đây? Trong nhà có chuyện gì sao?”

A Vân cuối cùng phục hồi tinh thần lại, nàng nói: “Nhà ta không còn cơm.

Trong thôn có hạn hán, trong nhà còn có đệ, muội và lão nhân, hơn mười mi ệng người đang chờ ăn. Nương ta tính bán ta đi, ta nghe nói nơi này có thể k iếm tiền nên liều tới đây thử xem."

Tống Sơ Chiêu: "Chờ ngươi an cư rồi thì có thể đón muội muội ngươi tới đ ây, đệ đệ của ngươi thì không tiện lắm, dù sao phần lớn người ở đây là nữ h ài tử. Nhưng nếu như hắn chỉ tới đây ban ngày để học thì cũng không có vấ n đề gì."

"Nhưng ta không thể học chữ trong một thời gian ngắn." A Vân lo lắng, "H ơn nữa ta lại có đôi tay vụng về! Ta đã làm công việc đồng áng từ khi còn n hỏ, ta khẳng định mình không thể làm những việc tinh tế như vậy."

Tống Sơ Chiêu vỗ vai nàng ấy, nàng trấn an: "Không cần lo lắng, nơi này n goại trừ học đọc sách thì còn có cái khác. Có mấy tú nương lợi hại nhất tron g thành chỉ ngươi cách thêu thùa. Nếu như tay nghề tốt thì khi ngươi thêu gì đó sẽ có người trong phường trực tiếp tới mua. Còn có làm ô, làm nghề mộ c, làm điêu khắc, làm đồ chơi bằng đường [1]. Nếu như ngươi không thể nữ a thì chỉ cần ngươi trồng rau, giúp người trong cứu tế viện trồng trọt rau củ t hì cũng là chuyện có thể, hằng năm cứ dựa vào thu hoạch giao cho địa chủ xem như hoàn thành. Đất trồng nơi này đã được sự cho phép của quan phủ, tuy rằng không quá phì nhiêu, nhưng trồng những loại cây như cây mía, cây tre thì mỗi năm đều có lợi nhuận."

A Vân lập tức nói: "Ta trồng rau rất giỏi! Những thứ ta trồng đều tươi ngon mọng nước hơn so với người khác!"

Tống Sơ Chiêu cười nói: "Ngươi cũng đừng quyết định trong sự nóng vội, t rước tiên cứ xem đã rồi lại nói. Những cô nương mới tới có thể ăn ở miễn p hí ở đây một tháng, nhân tiện học thêm kỹ năng. Một tháng sau nếu như ng ươi còn muốn ở đây thì phải tự giao bạc, nhưng mà lâu nhất cũng không đư ợc quá ba tháng vì phòng ở đây thật sự không đủ chỗ."

A Vân gật đầu lia lịa.

Tống Sơ Chiêu nói: “Ngươi xem nơi này có thật nhiều người, nhưng sau kh i rời khỏi đây thì bọn họ đã có thể tự lực cánh sinh và quay lại giúp đỡ. Chỉ cần ngươi chăm chỉ, tất nhiên không thể kém hơn so với các nàng ấy. Thật r a ban đầu các ngươi cũng không kém nhưng chỉ là không tự tin. Đừng bao g iờ đánh giá thấp bản thân mình.”

Hai mắt A Vân đẫm lệ mông lung, nàng ấy đưa tay lên lau mắt. Tống Sơ Ch iêu nhanh chóng nắm lấy tay nàng ấy, đưa một cái khăn sạch sẽ cho nàng.

A Vân nói nghẹn ngào: “Cô nương, ngươi thật là một người tốt!”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Nếu tương lai ngươi có dư sức lực thì cũng có thể đi trợ giúp người khác. Với ta mà nói, thật ra chỉ là chuyện nhỏ không tốn s ức gì mà thôi.”

A Vân lau nước mắt và mỉm cười với Tống Sơ Chiêu. Tống Sơ Chiêu trong mắt nàng tuy trẻ đẹp nhưng nàng ấy có sự cứng cỏi và mạnh mẽ mà người k hác không có.

Nội tâm nàng có một luồng khí nóng bắt đầu khởi động, dường như muốn n ói cho nàng biết rằng nàng cũng muốn trở thành một người như vậy.

Ban đêm, A Vân nằm trên giường mơ về khung cảnh tương lai, tâm tình của nàng thật lâu không thể bình phục. Một cuộc sống mới đang mở ra cho nàn g…

…….

Chú thích

[1] Làm đồ chơi bằng đường: Từ xa xưa, thành phố Thiên Môn thuộc tỉnh Hồ Bắc đã nổi tiếng khắp Trung Quốc với nghề làm các món đồ bằng đường. Kỹ thuật tạo hình bằng đường của các nghệ nhân ở Thiên Môn có sự kết hợp giữa việc thổi và nặn, nhờ đó họ thể hiện rất sống động từng chi tiết. Hầu hết các món có hình trái cây hoặc muôn thú đều được nghệ nhân tạo nên bằng cách thổi, riêng hình ảnh con người phải nặn bằng tay.

Xem thêm ở đây

------oOo------

Chương 68: Phiên ngoại 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor + Beta: Basic Needs

Lại là một mùa Trung Thu, Tống Sơ Chiêu đến thành ở quận này đã được m ột tháng.

Đèn đêm đã được treo lên cao, đám đông náo nhiệt, trẻ con nắm tay nhau rư ợt đuổi chạy khắp phố, âm thanh chào mời đầy nhịp điệu ở các gánh hàng r ong hai bên đường hòa vào không khí vui mừng của ngày hội.

Tống Sơ Chiêu đứng yên lặng ở một góc, ánh mắt không ngừng đảo qua mọ i người.

Phó Trường Quân vòng lại đây, đặt hai tay trên vai Tống Sơ Chiêu, ông chỉ một phương hướng hỏi: “Thấy chưa?”

Tống Sơ Chiêu híp mắt cẩn thận nhìn trong chốc lát rồi chần chờ nói: “Khô ng có mà.”

Phó Trường Quân: “Người nọ mặc quần áo màu xám. Hắn ta vẫn luôn lấm l a lấm lét đi loạn khắp nơi, mới vừa rồi còn trộm túi tiền của một người.”

Tống Sơ Chiêu nhìn theo, nàng chỉ cảm thấy kẻ mặc áo xám có hành vi lén lút, ánh mắt né tránh.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Sau đó thì sao? Làm sao bây giờ?”

Phó Trường Quân: “Đuổi theo.”

“A?” Tống Sơ Chiêu nói, “Làm sao đuổi theo được đây?”

Phó Trường Quân đưa tay tạo thành một chưởng để đẩy phía sau nàng một phen: “Cứ đuổi theo như vậy!”

Bước chân của Tống Sơ Chiêu loạng choạng rồi nàng nhanh chóng điều chỉ nh tốc độ để đuổi thẳng về phía người kia. Người mặc áo xám dường như c ảm nhận được điều gì, vẻ mặt bỗng nhiên hốt hoảng, hắn xoay người bỏ chạ y.

Đừng nhìn thân hình gầy yếu của nam tử giống như bộ dạng yếu ớt không t hể nhấc tay lên nổi mà lầm. Hắn ta chui vào trong đám người mà chạy với t ốc độ cực kỳ linh hoạt. Hắn khom lưng, nương theo sự che khuất của đám n gười, sau một lúc lâu đã không có tung tích.

Tống Sơ Chiêu đi một vòng, phát hiện người đó đã mất hút một lần nữa.

Tống Sơ Chiêu than nhẹ một tiếng, Phó Trường Quân đi theo sau và hướng dẫn nàng: “Ở bên kia.”

Tống Sơ Chiêu chạy nhanh tới. Quan sai ở nha môn chậm hơn một bước, đ uổi theo phía sau Tống Sơ Chiêu, chuẩn bị thu hoạch thành quả.

……

Chờ hai người đi ra khỏi chợ đêm thì đã gần tới giờ Hợi. Hai người đi dọc t heo đường phố để đi về phương hướng nhà mình.

Cùng lắm chỉ có cách hai con phố mà bên kia là cảnh dòng người vô tận nối liền không dứt, còn bên này lại vắng tanh. Tống Sơ Chiêu xoay đầu nhìn th oáng qua chỉ thấy bóng đêm đã nhấn chìm mọi thứ trong tăm tối.

Dần dần, một mùi thơm của mỡ heo bay lượn lờ trong không khí. Tống Sơ Chiêu đi theo, nàng thấy một cái quán nhỏ vẫn đang mở cửa.

Một cái đèn lồng tối tăm treo ở bên cạnh xe đẩy, màu sương trắng chậm rãi quanh quẩn ở giữa không trung.

Tống Sơ Chiêu đã đi theo Phó Trường Quân chơi một buổi tối, lúc này nàng rất đói bụng. Nàng lập tức nói: “Con muốn ăn hoành thánh.”

Phó Trường Quân gật đầu ra hiệu cho nàng đi.

Tống Sơ Chiêu liền hô lên với chủ quán: “Hai chén hoành thánh, một chén không lấy hành!”

“Tới ngay!”

Hai người trực tiếp ngồi xuống chiếc bàn gỗ đơn sơ bên đường.

Phó Trường Quân lấy một cái khăn tay từ tay áo ra, ông lau vết dầu mỡ trên bàn một cách cẩn thận và có lực.

Tống Sơ Chiêu nghe thấy tiếng hoành thánh được múc từ trong nồi ra, lại n hìn Phó Trường Quân lấy một cái khăn tay khác ra bắt đầu lau đũa thì khôn g khỏi mỉm cười: “Phó thúc, khi một mình đi công vụ thì thúc thường ăn gì ?”

Phó Trường Quân nói: “Mì.”

Tống Sơ Chiêu: “Mì gì?”

“Mì Thanh Thủy, mì Dương Xuân*.” Phó Trường Quân nói, “Nếu không n ữa thì ăn bánh mè.”

*Mì Thanh Thủy (清水面)

Mì Dương Xuân (阳春面)

Bánh mè (胡饼)

Tống Sơ Chiêu:
“Vậy chẳng phải là quá nhạt nhẽo?” Phó Trường Quân nói: “Thuận tiện.”

Phó Trường Quân đưa đôi đũa đã lau vào tay nàng, Tống Sơ Chiêu nhận lấy , nàng bắt chéo chúng trong tay và gõ gõ, sau đó lại nói: “Nương con thích nấu mì.”

Phó Trường Quân ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái: “Phải không?”

“Đúng vậy.” Tống Sơ Chiêu nói, “Mì được người nhào nặn rất dai, Ngũ lan g cũng nói ăn rất ngon. Nhưng mà bà ấy không hay làm vì cảm thấy mệt.”

“Nàng thích ăn thịt, không thích ăn mì.” Phó Trường Quân nói, “Trước nay nàng ấy chỉ ăn hai miếng mì thôi vì càng thích nước canh hơn.”

Tống Sơ Chiêu: “Con cũng thích ăn thịt ăn canh! Vì nương mà con phải gắp mì cho Ngũ lang ăn. Nương hầm canh gà uống ngon lắm.”

Phó Trường Quân nghe vậy thì cười một chút.

“Hoành thánh tới rồi!”

Có lẽ chủ quán vội bưng lên nên đã quên lời dặn của Tống Sơ Chiêu. Lúc ông bưng hoành thánh đến thì trên hai tô đều có hành lá xanh mượt nổi lên.

Tống Sơ Chiêu ngẩng đầu liếc nhìn lão hán kia một cái, ông lão vỗ đầu, nói bằng giọng ảo não: “Ây da, ta quên mất là ngươi không cần hành.”

Phó Trường Quân thấy thế: “Con múc cho ta đi.”

Tống Sơ Chiêu lập tức vui vẻ: “Được nha!”

Ông ta xin lỗi: “Thật xin lỗi khách quan. Mời hai vị dùng.”

Tống Sơ Chiêu dùng thìa múc từ từ phần hành lá băm nổi lên trên vào bát Phó Trường Quân, hoành thánh màu trắng bị lật lại trông khá hấp dẫn.

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Có phải nương con cũng không thích hành như vậy không?”

Phó Trường Quân: “Nương con sống cùng với con nhiều năm như vậy mà con không biết?”

“Khi nương con nấu ăn cũng không có bỏ hành đâu.” Tống Sơ Chiêu nói, “Nương nói mình không kén ăn nên cũng không cho con kén ăn. Bà ấy không cho phép con chừa đồ ăn lại trong chén.”

Phó Trường Quân lại bật cười một lần nữa.

Tống Sơ Chiêu vừa thấy thì đã hiểu rõ, nàng kêu lên: “Bà ấy gạt con! Vì sa o bà ấy có thể như vậy?!”

Phó Trường Quân nói: “Sau này con có đứa bé thì cũng sẽ lừa nó như vậy.”

“Không đời nào!” Tống Sơ Chiêu cười hì hì, “Những món con thích ăn đều là đồ ăn ngon.”

Bát hoành thánh này rất nhỏ, nhưng bởi vì đã là ban đêm nên Tống Sơ Chiê u cũng không muốn ăn quá nhiều. Nàng đặt bát đĩa xuống, lại cùng Phó Trư ờng Quân đứng lên.

“Ăn uống no đủ.” Tống Sơ Chiêu dụi mắt: “Hiện tại con lại hơi mệt mỏi.”

Phó Trường Quân chỉ vào phía trước ra hiệu cho nàng đi nhanh một chút. T ống Sơ Chiêu lại cười nói: “Không thì Phó thúc, người cõng con trở về đi?”

Phó Trường Quân bất lực nhìn nàng một cái nhưng vẫn cúi người xuống trư ớc mặt nàng: “Đi lên đây.”

Tống Sơ Chiêu nhảy một cái đã trèo lên lưng ông, nàng câu lấy cổ ông rồi h ưng phấn chỉ về phía trước: “Đi!”

Phó Trường Quân dở khóc dở cười.

Trên đời này ngoại trừ Đường Chương Liêm, chỉ sợ cũng có mỗi Tống Sơ Chiêu dám biến ông thành ngựa. Hai người này đúng là người đứng đầu tro ng đám người coi trời bằng vung.

Phó Trường Quân hơi cúi người xuống vì muốn cho Tống Sơ Chiêu nằm sấ

p thoải mái hơn, sau đó ông giẫm khinh công, đi những bước thật nhanh.

Đoạn đường này ông đi vừa nhanh vừa ổn định nên người nọ dựa trên vai ông đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Người vẫn luôn náo nhiệt bỗng nhiên không còn tiếng động làm cho Phó Trường Quân còn cảm thấy quá mức yên tĩnh. Mà cổng lớn của Cố phủ cũng đã xuất hiện trước mặt ông.

Phó Trường Quân chần chừ một lát, vốn định gõ cửa đi vào nhưng lại sợ đánh thức Tống Sơ Chiêu nên ông cũng không kêu người mà đi vòng một phương hướng khác rồi trực tiếp giẫm lên thành tường, từ đầu tường phóng vào .

Ông đi vào Cố phủ, đi dọc theo đường chính rồi đến phía hậu viện một cách quen thuộc.

Hạ Uyển nghe thấy một chút động tĩnh thì đã quen với việc Tống Sơ Chiêu không một tiếng động về nhà, nên bà cầm đèn đi ra hỏi: “Là Chiêu Chiêu đã trở lại sao?”

Bóng dáng của Phó Trường Quân dưới ánh đèn đã làm cho Hạ Uyển thấy rõ diện mạo của ông. Thấy ông, Hạ Uyển ngây người rồi gật đầu.

“Ở sân bên trong.” Hạ Uyển nói, “Ngũ lang đang ở cái phòng có đèn sáng.”

Phó Trường Quân cõng người đi qua. Cố Phong Giản đang ở trong phòng đọc sách, thấy Tống Sơ Chiêu ngủ đến hôn mê thì lại đây bế nàng về giường.

Cố Phong Giản thu xếp cho Tống Sơ Chiêu thật tốt, hắn còn định kêu Phó Trường Quân tối nay ngủ lại một đêm nhưng vừa mới quay đầu lại đã không thấy ông đâu.

Phó Trường Quân vừa đi, Tống Sơ Chiêu lập tức nhảy ra khỏi giường, ngay cả Cố Phong Giản cũng không ngăn nàng được. Hắn kêu lên: “Nàng muốn đi đâu?”

Tống Sơ Chiêu làm dấu im lặng: “Ta đi tiểu tiện một chút!”

Nàng chạy ra không bao lâu lại ũ rũ chạy trở về. Cố Phong Giản còn chưa có ngồi xuống thì lại thấy nàng lén lút đóng lại cửa phòng, vẻ mặt cố chịu đựng.

Cố Phong Giản hỏi: “Vì sao nàng lại trở về?”

“Không phải vì Phó thúc còn chưa đi sao?” Tống Sơ Chiêu nói, “Ông ấy đang ở ngoài nói chuyện với nương ta, nếu như lúc này ta ra ngoài thì hiển nhiên sẽ bị ông ấy phát hiện, đến lúc đó lại phá hư chuyện tốt của hai người bọn họ.”

Cố Phong Giản bật cười: “Vậy nàng cứ chịu đựng như vậy?”

Tống Sơ Chiêu ngồi xuống với dáng ngồi oai vệ ở mép giường, nàng nói thật khí phách: “Ta chờ!”

Cố Phong Giản cười nhạo: “Người khác nhiều lắm thì rầu thúi ruột, còn nàng kêu là gì? Nhịn nát thận?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Chỉ sợ là tâm cũng
nát mà thận cũng nát, nếu hai người lại giả vờ như chưa có gì xảy ra thì uổng phí một phen khổ tâm của ta mà.”

Cố Phong Giản vẫn quan tâm đến thận của nàng nên hắn xoay người đi ra ngoài, một lát sau lại trở về nói: “Đi thôi. Hai người bọn họ đã đi chỗ khác rồ

i.”

Tống Sơ Chiêu cười ôm lấy hắn: “Ngũ Lang Ngũ Lang, chàng quá tốt rồi.”

Sau khi Tống Sơ Chiêu đi ra ngoài nhà xí, nàng lại lấy một ít nước để rửa mặt và thay quần áo. Mặc đồ ngủ xong, nàng ngồi xếp bằng trên giường chờ Cố Phong Giản lại đây.

Hôm nay còn sớm, ban đầu Cố Phong Giản ngồi sau bàn đọc sách lại thấy nàng cứ mãi nhìn mình nên hắn chuyển đến giường, ngồi đối diện với nàng.

Cố Phong Giản kéo chăn bảo nàng đắp lại. Lại sờ tay chân thì thấy hơi lạnh. Có lẽ sau khi tắm xong, nàng không mang vớ mà còn đi một vòng ở bên ngoài cho nên lại bị đông lạnh nữa rồi.

Cố Phong Giản đặt chân nàng lên đùi hắn, dùng một tay che lại, lại không nhịn được nói: “Gần đây thời tiết thay đổi bất thường, ta thấy gió trong thành đã trở nên mạnh hơn. Đừng chỉ vì hai ba ngày qua trời nắng ấm mà buông lỏng cảnh giác. Lúc ra cửa nàng vẫn phải mặc quần áo mà ta đã kêu nàng mặc thêm.”

Tống Sơ Chiêu nói: “Ta biết mà.”

Cố Phong Giản: “Nàng biết mà khi trở về lại đầy mồ hôi. Cũng không mặc thêm áo.”

Tống Sơ Chiêu bò qua, nhào vào trong lồng ngực hắn, nàng ngẩng đầu cười vô tội với hắn.

Cố Phong Giản hoàn toàn không còn cách nào khác, hắn dùng ngón tay sửa sang lại mái tóc rối bù của nàng rồi cúi đầu khẽ hôn lên mặt nàng. Cố Phong Giản hỏi: “Nàng buồn ngủ chưa?”

Tống Sơ Chiêu gật đầu.

Cố Phong Giản nói: “Ta đi tắt đèn.”

Kết quả khi ngủ đến nửa đêm thì bụng của Tống Sơ Chiêu bắt đầu đau.

Nàng cẩn thận đứng dậy đi vào nhà xí lần nữa, phát hiện đúng là tới nguyệt sự. Sau khi trở về thì nàng không ngủ yên được, nằm ở mép giường thở dốc khó chịu.

Cố Phong Giản tựa hồ tỉnh dậy, hắn ôm lấy nàng từ phía sau, đưa tay xoa bụ ng nàng.

Tống Sơ Chiêu quay người lại liền nghe thấy Cố Phong Giản nói bằng giọn g mũi nghèn nghẹn: “Đừng nhúc nhích.”

Giọng điệu trầm thấp, lời nói không rõ ràng, giống như hắn còn chưa tỉnh tá o.

Tống Sơ Chiêu nằm thì thấy có hơi nóng truyền từ lòng bàn tay hắn, quả nh iên dễ chịu hơn nhiều.

Lại qua một lát, Cố Phong Giản lại tiến tới gần hơn, từ giọng nói có thể ngh e ra được hắn đã hoàn toàn tỉnh lại.

Hắn hỏi: “Còn khó chịu không?”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu: “Khá hơn nhiều. Nhưng mà ta lại hơi đói.”

Cố Phong Giản hỏi: “Buổi tối nàng ăn cái gì?”

Tống Sơ Chiêu uyển chuyển nói: “Một chút hoành thánh.”

Lời nói tiếp của Cố Phong Giản rất hợp với ý nàng: “Như vậy thì làm sao n o được?”

Tống Sơ Chiêu nói: “Đúng vậy.”

Cố Phong Giản không nhịn được cười, hắn quấn chăn bông khắp người nàn g rồi lôi kéo nàng đứng dậy: “Đi sau bếp nhìn thử xem còn có cái gì ăn đượ c không.”

Hai người mặc áo ngoài vào, đi ra cửa thật nhẹ nhàng. Cố Phong Giản nắm tay nàng giúp nàng bước cẩn thận. Còn chưa tới sau bếp, hai người đã ngửi được một mùi thơm lừng.

Tống Sơ Chiêu vui vẻ tức thì, nàng nhấc chân chạy vào. Lúc thắp đèn trong phòng bếp thì nàng lại phát hiện Hạ Uyển đang nấu nước dùng trong khi Ph ó Trường Quân lại sắn tay áo, nhào mì ở một bên.

Hạ Uyển vừa nhìn thấy nàng thì cười: “Làm sao mà cũng câu được con mèo tham lam này? Cái mũi này cũng quá thính rồi!”

Tống Sơ Chiêu kêu lên: “Con cũng muốn con cũng muốn! Phó thúc, người l àm mì như vậy không đủ!”

Phó Trường Quân tự giác cầm túi vải đựng đầy bột mì lên và rải thêm một n ắm.

Cố Phong Giản từ phía sau đi theo, cười nói: “Nàng ấy nói là tối chỉ ăn một bát hoành thánh nhỏ nên đói quá phải đến đây kiếm gì ăn.”

Hạ Uyển giả vờ giận dữ, bà lại đổ thêm một ít nước vào nồi: “Đáng đời con

không chịu ăn cơm tối.”

Sau nửa canh giờ, bốn người họ quây quần bên bàn và ăn bữa tối muộn dưới ánh nến.

Hơi nóng bốc lên lượn lờ giữa mọi người.

Cố Phong Giản gắp cho Tống Sơ Chiêu miếng thịt trong chén mình. Tống Sơ Chiêu lại lặng lẽ liếc nhìn hai người gần đó, rồi đưa miếng thịt cho Phó Trường Quân.

Phó Trường Quân và Hạ Uyển đồng thời ngẩng đầu.

Hạ Uyển nói: “Ăn đồ ăn của con đi, cần gì làm nhiều chuyện như vậy.”

Tống Sơ Chiêu chớp chớp mắt với Phó Trường Quân: “Đúng vậy, cũng không biết giống ai đâu.”

Phó Trường Quân khẽ cười, múc miếng thịt đã được cắt lát và nước dùng trong tô mì vào bát của Hạ Uyển.

Hạ Uyển cúi đầu, bà không phát ra tiếng động, chỉ cầm lấy cái muỗng tiếp tục ăn mì.

Trăng tròn treo trên trời cao, ánh trăng sáng rọi bàng bạc, dường như còn có tiếng sanh [1] thổi đâu đây. Trải qua nhiều năm như vậy, cuối cùng Phó Trường Quân cũng nhớ thì ra hôm nay là Trung Thu.

…….

Chú thích

[1] Cái sanh (笙)

------oOo------

Chương 69: Phiên ngoại 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor + Beta: Basic Needs

Lại thêm một mùa xuân, Cố Phong Giản phải về kinh để báo cáo công tác.

Hạ Uyển sắp xếp quần áo và đồ ăn cho mọi người thật tốt, rồi chọn một ngà y không nóng không lạnh để xuất phát.

Hạ Uyển vẫn rất thích nơi này. Ở đây không ai quen biết bà, cũng không biế t quá khứ của bà, chỉ biết rằng bà và Phó Trường Quân xứng đôi vừa lứa, bâ y giờ bọn họ cứ như vậy mà ở bên nhau nên đều gửi lời chúc phúc đến bà.

Mà bọn họ rất có danh vọng ở đây, mỗi ngày đều sống trong sự thanh tịnh v à thanh thản.

Hạ Công nghe nói thì cũng gởi thư nói muốn lại đây nhìn xem. Tất nhiên H ạ Uyển rất hoan nghênh.

Gần đây Tống Sơ Chiêu vẫn không có sức sống, mọi người đều tưởng bởi v ì đổi mùa. Mùa xuân ở phương nam vốn dĩ đã vô cùng ẩm ướt, làm cho ngư ời ta buồn phiền, mà Tống Sơ Chiêu lại chưa từng trải qua việc này nên khô ng quen với khí hậu thì cũng là chuyện thường.

Huống chi hiện tại nàng phải rời xa phụ mẫu mình một thời gian, trong lòng không nỡ nên mới hậm hực, điều này có thể giải thích được. Ngay cả bản t hân Tống Sơ Chiêu còn nghĩ như vậy.

Sự khó chịu này không biến mất mãi cho đến khi xe ngựa khởi hành.

Lúc đầu Tống Sơ Chiêu cảm thấy ngồi trong xe ngựa không thoải mái, cỗ x e kín gió khiến nàng cảm thấy khó thở, cổ như bị vật gì đó bóp lấy thế nên n àng đi ra ngoài cưỡi ngựa.

Thế mà không khí bên ngoài không thông thoáng hơn, nàng ngồi trên ngựa hồi lâu thì cảm giác này không những giảm bớt mà còn khó chịu hơn, lưng đau nhức, cả người mềm nhũn.

Hiển nhiên Tống Sơ Chiêu sợ nên nàng không dám làm bậy, chỉ có thể nhan h chóng trở lại.

Trở lại thùng xe, Cố Phong Giản thấy nàng không thoải mái thì muốn ôm n àng nhưng lại bị Tống Sơ Chiêu đẩy ra liên tiếp bởi vì nàng than nóng. Sau đó lại không còn sức lực gì rúc mình trong góc, dựa đầu vào chiếc đệm khô ng bằng phẳng. Khi tỉnh dậy thì vẻ mặt càng ảm đạm hơn.

Tống Sơ Chiêu chưa bao giờ là một người khó tính như vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy chán cưỡi ngựa. Cố Phong Giản thấy nàng khác thường thì cả m thấy có gì không đúng lắm. Sau khi xe ngựa vào thành, hắn đã ôn tồn thu yết phục nàng đi gặp đại phu.

Vị đại phu đó nghiêm túc bắt mạch rồi lại cười mỉm nói lời chúc mừng với hai người, nói vị phu nhân này đã mang thai.

Cứ nhẹ nhàng như thế lại biết một tin tức không ngờ làm cho hai người kin h ngạc, sự kinh ngạc này qua đi lại biến thành vui mừng khôn xiếc, bên cạn h đó là một chút bối rối do không chuẩn bị trước.

Thời gian cũng không khéo, Cố Phong Giản thấy Tống Sơ Chiêu hiện giờ p hản ứng như vậy, không biết ngày sau sẽ vất vả bao nhiêu. Hắn nghĩ mới đi ra không xa, không bằng quay trở về rồi lại tính. Thế nhưng không hiểu sao

Tống Sơ Chiêu lại nổi nóng với hắn, một hai nói không thể không tiếp tục k hởi hành. Bằng không thì chờ đến lúc sinh đứa nhỏ, lại chờ nó lớn lên một c hút thì không biết mấy năm nữa mới quay về kinh.

Tuy nói cũng có lý, nhưng rõ ràng nàng đang bực bội với hắn làm cho Cố P hong Giản không biết có nên đồng ý hay không.

Ban đêm, cả hai nghỉ ngơi tại trạm dịch.

Ván giường ở trạm dịch vừa lạnh và cứng, chăn bông cũng lộ ra mùi ẩm mố c. Bởi vì thời tiết bắt đầu ấm lên khi khởi hành, mà hai người cũng không p hải là người khó tính nên cũng không mang theo chăn quá dày.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, Cố Phong Giản sợ nàng ngủ không ngon nên hắn chuyển hết chăn ga gối đệm từ trong xe ra làm đệm cho nàng, đồng thời lại mua thêm hai cái mền mỏng để đắp lên người Tống Sơ Chiêu.

Cố Phong Giản dành thời gian tìm đại phu trong thành để hỏi về những điều cần chú ý khi chăm sóc phụ nữ mang thai, nhân tiện hắn cũng viết thư báo cho Hạ Uyển để bà có sự chuẩn bị. Tống Sơ Chiêu cảm thấy hơi mệt nên tr ở về phòng ngủ trước.

Không biết đã qua bao lâu, trời bên ngoài đang tối dần.

Tống Sơ Chiêu nhíu mày, cả người nàng như bị bóng đè nên không mở đượ c mắt. Nàng có thể nghe thấy tiếng động xung quanh, cũng biết cả Cố Phon g Giản đang nằm bên cạnh mình, nàng cảm thấy có một nguồn nhiệt nóng đ ang tiến đến gần mình, rồi tay nàng bị đối phương cầm lấy.

Tống Sơ Chiêu đang muốn tránh thoát thì một cơn gió mát lạnh thổi từ trên cao xuống. Cơn gió ôn hòa dần dần cuốn đi cơn cáu kỉnh của nàng, đồng th ời cũng cuốn đi nỗi hoảng sợ vì không thể cử động được.

Tống Sơ Chiêu dần dần bình tĩnh lại, hô hấp cũng trở nên ổn định, cuối cùn g nàng cũng chìm vào giấc ngủ.

Tống Sơ Chiêu ngủ được tới nửa đêm rồi tỉnh dậy thì mọi thứ vẫn bình thườ ng, không những không thấy nóng mà còn cảm thấy sảng khoái hơn rất nhiề u. Sự chênh lệch này khiến nàng băn khoăn không biết đó sự thật hay chỉ là cảnh trong mơ của mình.

Tống Sơ Chiêu mở mắt ra, nàng xoay người lại thì thấy Cố Phong Giản bên cạnh cũng mở mắt theo. Cây quạt trên tay hắn vẫn đang phe phẩy về phía n àng, chẳng trách nàng có thể ngủ yên giấc, không biết đối phương có phải l uôn thức để chăm sóc mình hay không.

Thấy trong mắt nàng không còn buồn ngủ, Cố Phong Giản tiến lại gần rồi ấ n sờ lên trán nàng, hắn thấp giọng hỏi: “Có khó chịu không?”

Tống Sơ Chiêu lắc đầu.

Cố Phong Giản: “Vậy nàng có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Tống Sơ Chiêu hỏi: “Hiện tại đã là giờ nào?”

“Đã tối muộn.” Cố Phong Giản nói, “Nếu như nàng không ngủ được thì để t a đi ra ngoài dạo cùng với nàng. Gió đêm lúc này vẫn còn thoải mái.”

Hôm nay Tống Sơ Chiêu đã ngủ mấy lần trong ngày, Cố Phong Giản đoán c hắc giờ này nàng đã tỉnh táo nên đưa tay đỡ nàng dậy.

“Chàng không cảm thấy ta vừa mới tức giận lung tung sao?” Tống Sơ Chiê u nói, “Ta cảm thấy tức giận với mọi thứ.”

Cố Phong Giản cười nói: “Nếu như nàng thấy chỗ nào không vui thì cứ nói với ta. Đừng sợ hãi.”

Tống Sơ Chiêu im lặng một lát rồi nói nhỏ: “Ta cũng không biết có đứa nhỏ là như thế nào.”

“Ta cũng không biết, ta sẽ đi tìm người học.” Cố Phong Giản nói, “Trước gi ờ ta học này nọ cũng rất nhanh, sau này sẽ hiểu thôi.”

Tống Sơ Chiêu: “Ta đây cũng học rất nhanh đấy.”

Cố Phong Giản cười nói: “Tất nhiên, nàng thông minh như thế mà.”

Tống Sơ Chiêu trò chuyện với Cố Phong Giản, bất giác nàng đã yên tâm lại.

Ngày hôm sau nàng uống thuốc dưỡng thai do đại phu kê, lại có Cố Phong Giản chăm sóc rất chu đáo, Tống Sơ Chiêu cảm thấy sức khỏe của mình đã tốt hơn rất nhiều. Nàng cố gắng tranh thủ lúc cơ thể mình còn tiện thì chạy nhanh về kinh. Cố Phong Giản không lay chuyển được nàng lại thấy nàng k hông có gì bất thường thì đành đồng ý.

Một đường đều rất thuận lợi. Chỉ là lúc tới gần kinh thành, có lẽ bởi vì đi xe mệt nhọc nên Tống Sơ Chiêu lại bắt đầu nôn mửa.

Cũng may cổng nhà đã gần trước mắt.

Xe ngựa ngừng trước cửa Cố phủ, Cố phu nhân đi ra đón người. Cố Phong Giản xuống xe ngựa, đang định quay lại dẫn Tống Sơ Chiêu xuống nhưng T ống Sơ Chiêu lại trực tiếp lao tới từ bên cạnh, nàng không thể nhịn được nữ a, ghé vào một chỗ ở cửa rồi ói mửa một trận choáng váng.

Cố phu nhân hoảng sợ, bà vội đi qua giúp Tống Sơ Chiêu, bà hỏi với sự qua

n tâm: “Vì sao lại như vậy? Cơ thể có chỗ nào không thoải mái? Mau đi gọi đại phu xem thử xem, nhìn nghiêm trọng như vậy không được bỏ qua đâu.”

Cố Phong Giản ôm Tống Sơ Chiêu, trong giọng nói có sự lo lắng: “Đúng là muốn nói với người, Chiêu Chiêu mang thai. Lúc trước còn tốt, hai ngày na y thì thấy không thoải mái, nàng ấy đã ói mấy lần rồi.”

“Con nhìn xem đã mang thai rồi, làm sao còn là…” Giọng nói của Cố phu n hân nghẹn lại, sau đó bà lại hét chói tai, giơ tay cố gắng đấm Cố Phong Giả n một chút. Bà mắng: “Làm sao con có thể để con bé đi theo mình một đườ ng chứ? Cố Ngũ Lang, con làm không đúng rồi! Mất hết nề nếp của Cố gia t a!”

Cố Phong Giản nói: “Lúc khởi hành mới phát hiện.”

“Ta còn nói vì sao các con đi chậm như thế.” Cố phu nhân nhắc mãi, “Cố N gũ lang, ta thật sự muốn mắng con một trận.”

Tống Sơ Chiêu ngẩng đầu nói: “Là do con muốn tới. Nếu như lại trì hoãn th ì không biết còn phải chờ thêm bao lâu nữa. Con sợ là hai năm nữa cũng kh ông về kinh thành.”

Cố phu nhân ôm nàng đau lòng: “Nếu như con không tiện tới thì nương có t hể đi tới thăm con mà. Con nhìn mình đi, đã gầy như vậy rồi. Nếu Hạ Uyển muội muội nhìn thấy thì lại oán trách ta.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Làm sao như thế được?”

Cố phu nhân dẫn nàng bước vào nhà một cách cẩn thận: “Con đừng lo lắng về những điều khó chịu đó. Bây giờ đã về nhà rồi, mọi thứ đều ổn.”

Tống Sơ Chiêu thầm nghĩ vốn dĩ cũng đâu có chuyện gì đâu. Nàng quay đầ

u lại nhìn vào Cố Phong Giản, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tới Cố phủ, Tống Sơ Chiêu thật sự không cần phải lo lắng về chuyện gì. Cố phu nhân có kinh nghiệm của bản thân mà bên người bà cũng có rất nhiều y giả đáng tin cậy.

Đồ vật đứa bé nên dùng, đồ dùng cho sản phụ, mặc kệ có hữu dụng hay khô ng thì đều đưa sang cho nàng, còn chuẩn bị thêm mấy phòng ở.

Không bao lâu sau thì Hạ Công cũng biết việc này, ông trực tiếp đánh xe, tặ ng một đống đồ ăn các loại tới đây. Cố Tứ lang thì còn khoa trương hơn, ch ất nhi hay là chất nữ còn chưa sinh ra mà hắn đã mua đồ chơi từ nhỏ tới lớn cho đối phương để lấy lòng.

Trước kia Tống Sơ Chiêu rất hay ăn nhưng kể từ lúc có thai thì nàng lại kén ăn. Ăn hai miếng thì nàng sẽ không còn mấy hứng thú, nên thường chỉ nếm một miếng rồi đưa phần còn lại cho Cố Phong Giản.

Cố Phong Giản bị mọi người kêu gọi học hỏi đủ thứ kiến thức lộn xộn từ ng ười khác. Còn đối với Tống Sơ Chiêu lại là chỉ cần nàng có thể vui vẻ là đư ợc, nếu có gì khó hiểu thì lúc đó sẽ nhờ Cố Phong Giản nhắc nhở nàng.

Mấy ngày này quả thật thoải mái.

Sau khi Đường Chương Liêm biết được việc này, hắn chủ động đưa trang vi ên tránh nóng của mình cho Chiêu Chiêu muội muội, là một nơi ở trên núi n goài thành. Thậm chí còn cho nàng mượn vài ngự y, rồi để cho họ ở ngoài b iệt viện nhằm chăm sóc cuộc sống hằng ngày của nàng.

Đường Tri Nhu tới Cố phủ tìm người lại không thấy ai nên nàng đi tới sơn t rang tránh nóng tìm Tống Sơ Chiêu.

“Tống Tam nương!”

Đường Tri Nhu thấy người thì hét lên từ xa và lao về phía nàng. Đến khi đến gần, nàng ấy nhanh chóng dừng lại, cuối cùng ôm nhẹ nàng một chút.

“Ngươi đã về rồi, ta rất nhớ ngươi đấy!” Đường Tri Nhu vui mừng đến mức nói rối rắm, lặp đi lặp lại một lần, sau đó lại ôm lấy nàng, “Chúc mừng ngươi sắp làm mẫu thân rồi.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Ta cũng rất nhớ ngươi. Lần sau ngươi đến phương nam chơi, ta sẽ mang ngươi đi đây đó.”

“Có lẽ gần nhất cũng chưa có cơ hội để đi.” Đường Tri Nhu lẩm bẩm, lại hỏi: “Ta có thể làm can nương* của đứa nhỏ ngươi không?”

**Can nương: mẹ nuôi.*

Tống Sơ Chiêu: “Ta thì đồng ý rồi. Ngươi lại đi hỏi Ngũ lang một chút, nếu Ngũ lang cũng đồng ý vậy thì tất nhiên là có thể đó.”

Đường Tri Nhu nắm lấy mái tóc rối tung che trước mặt, có chút thẹn thùng nói: “Ngươi trở về thật đúng lúc, ta sắp thành thân. Đến lúc đó ngươi nhất định phải tới đấy, ta sẽ thu xếp một vị chí thanh tịnh cho ngươi, không cho bọn họ quấy rầy ngươi.”

Không ngờ còn có thể nghe tin tức tốt như vậy. Tống Sơ Chiêu hứng thú nên nắm lấy nàng ấy hỏi: “Khi nào? Cùng ai chứ?”

“Cùng cái tên ngốc tử Phạm Sùng Thanh ấy.” Đường Tri Nhu nói, “Đáng tiếc rằng hai ngày nay hắn không ở kinh thành, nếu biết Ngũ lang đã trở lại, không biết hắn sẽ vui như thế nào đâu. Ngày thường hắn cứ thích lẩm bẩm về Cố Ngũ lang, nói Ngũ lang không ở đây làm hắn cảm thấy thiếu bạn đồng

hành.”

Tống Sơ Chiêu cười nói: “Lúc này Ngũ lang cũng muốn ở kinh thành một k hoảng thời gian, hai người bọn họ có thể cùng nhau đi ra ngoài chơi đùa.”

Đường Tri Nhu: “Ta thấy hắn rất mong chờ đấy!”

Hai người nói chuyện hồi lâu, đủ thứ trời nam đất bắc, cảm giác quen thuộc như vậy làm cho Tống Sơ Chiêu cũng thả lỏng theo.

Đường Tri Nhu cẩn thận hỏi: “Ta có thể sờ bụng ngươi không?”

“Cũng chưa có cái gì đâu.” Tống Sơ Chiêu nói, “Ngươi chỉ có thể sờ một b ụng mỡ thôi, ngươi sờ đi.”

Tất nhiên Tống Sơ Chiêu không có mỡ. Đường Tri Nhu chỉ sờ thấy một khố i cơ săn chắc, nàng cũng không dám mạnh tay, sau đó ngẩng đầu phá lên cư ời cùng tỷ muội mình.

Đường Tri Nhu: “Nương ta nói mang thai thật vất vả, nhưng mà nam giới c ũng không coi trọng chuyện này. Nếu có gì khổ gì thì đừng bao giờ nghĩ đế n việc tự mình chịu đựng, nên nói cho trượng phu của mình biết, hắn biết m ới tốt.”

Tống Sơ Chiêu suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ hắn biết đấy.” Biết đến mức còn nhi ều hơn Tống Sơ Chiêu.

Hai ngày nay, ban đêm Cố Phong Giản trằn trọc, nửa đêm thường thức dậy để kiểm tra tình huống của nàng, ngay cả nàng ăn cái gì thì hắn cũng nhớ rõ .”

“Nếu như hắn không tốt với ngươi mà hiện giờ ngươi cũng không tiện thì ta

lại có thể.” Đường Tri Nhu khoe cơ bắp mỏng manh trên cánh tay và nói, “ Ngươi không biết đâu, ta đã học được hai chiêu thức của Phạm Sùng Thanh ! Còn rất lợi hại đấy!”

Tống Sơ Chiêu tiếc nuối, nàng nhắc nhở nàng ấy: “Ngũ Lang đi theo phụ th ân…… Chính là Phó tướng quân, học võ công cũng được một năm rồi. Hiệ n tại ngươi chỉ…”

Đường Tri Nhu tức khắc uể oải, không còn phấn chấn.

Đúng lúc này, Cố Phong Giản bước vào với một bát thuốc mới sắc trên tay. Hắn gật đầu với Đường Tri Nhu xem như chào hỏi qua rồi sau đó hắn đi thẳ ng đến bên người Tống Sơ Chiêu

Tống Sơ Chiêu nhíu mày, nàng không thích mùi thuốc nồng nặc này.

Cố Phong Giản trấn an: “Uống xong chén thuốc này thì không cần uống nữ a đâu.”

Hắn cầm lấy cái muỗng đưa đến bên miệng Tống Sơ Chiêu.

Tống Sơ Chiêu thấy còn có người ở đây nên nàng ngượng ngùng muốn duỗi tay cầm lấy cái chén. Thế mà Cố Phong Giản cẩn thận tránh đi: “Chén nón g, nàng không cần cầm.”

Đường Tri Nhu: “……”

Chọc nàng chỉ có một mình thôi sao!

Đường Tri Nhu khụ một tiếng, Cố Phong Giản quay đầu lại nhìn thoáng qua , vẻ mặt hắn thản nhiên rồi đơn giản nói: “Không tiễn.”

Đường Tri Nhu: “……”

Thì đi. Là nàng xứng đáng.

Mệnh không thể thoát được miếng thức ăn cho chó* này.

**Cẩu lương/ thức ăn cho chó: một từ lóng của người Trung Quốc dùng để t rêu đùa, chỉ các hành động thân mật, tình cảm ngọt ngào mà các cặp đôi yê u nhau thể hiện trước mặt những người độc thân.*

……

Không bao lâu sau, Hạ Uyển và Phó Trường Quân cũng chạy về kinh thành. Vì bọn họ còn phải để bàn giao công vụ nên cũng tốn một thời gian, khi tới nơi thì bụng Tống Sơ Chiêu đã lớn.

Đến khi nàng sinh vừa lúc cuối thu, trời xanh, gió mát, mây trong – đúng là làm cho người ta thư thái.

Tống Sơ Chiêu dọn về Cố phủ, trong ngoài đều có người chăm sóc đúng là không có gì phải lo âu, ngược lại còn làm cho nàng cảm thấy người bên mìn h quá mức cẩn thận. Đến khi sinh xong thì cơ thể nàng cũng rất tốt, không c hịu đau đớn gì quá nhiều.

Cố Phong Giản bế đứa bé cẩn thận. Hắn ngồi trước mặt Tống Sơ Chiêu và h ạ chiếc tã lót trong lòng mình cho nàng xem.

Hắn nhướng mày, vẻ mặt mềm mại, trong mắt loé ra ánh nước. Hắn nói với Tống Sơ Chiêu: “Là bé trai. Nàng xem, giống với nàng hồi nhỏ vậy, đều đá ng yêu thế này.”

Tống Sơ Chiêu liếc mắt một cái.

“Cũng cũng không cần……” Tống Sơ Chiêu yếu ớt nói, “Ta không có xấu như vậy.”

Cố Phong Giản: “……”

Bị chặt đứt câu nói tiếp theo một cách mạnh mẽ như vậy, Cố Phong Giản kh ông biết phải nói gì về chuyện này.

……

Sau khi đứa trẻ được sinh ra, không biết có được xem như một đứa ngoan h ay không mà lúc đi theo bên người Tống Sơ Chiêu cũng không khóc không quấy, rất ngoan ngoãn nghe lời, ban đêm cũng không làm ầm ĩ. Nhưng khi ở trong tay người khác thì trông có vẻ sợ người lạ, mặt xụ xuống như muốn k hóc lại không thể khóc. Ngoài ra còn thích mùi trên người nàng, lúc đến bên người nàng liền đưa mũi ngửi, trông thật thông minh.

Qua một tháng, đứa nhỏ này thật sự dễ thương. Làn da trắng trẻo mềm mại, khuôn mặt tròn trịa, cặp mắt sáng ngời đen lay láy, lông mi rậm lại dài. Ngũ quan tinh xảo, nếu như chỉ liếc mắt một cái thật đúng là không dễ nhận biết là bé nam hay bé nữ. Nếu như có ai ôm nó ra khỏi nhà thì lúc về đều có thể lễ vật trên tay, thật sự làm cho người người yêu thích.

Thế nhưng bé lại thích phun nước miếng phì phì.

Tống Sơ Chiêu vừa thấy thằng bé chảy nước miếng thì lại nhớ tới lời Cố Tứ Lang từng nói qua là hình ảnh Ngũ lang đuổi theo hắn và nhổ nước miếng. Nhìn nhi tử, nàng lại thấy như đang xem Cố Phong Giản trước đây thì càng cảm thấy rất thú vị. Biết được suy nghĩ này của nàng, ánh mắt của Cố Phong Giản dần dần trở nên bất thường.

Cố Phong Giản đặt tên cho bé là Cố Húc.

Cũng may qua một tuổi, sau khi Cố Húc bắt đầu học nói chuyện thì chậm rã i sửa lại tật xấu nhổ nước miếng, cũng trở nên càng thêm ngoan ngoãn.

Ngày thường tiểu bằng hữu Cố Húc không khóc cũng không kén ăn, lúc Tố ng Sơ Chiêu nói sẽ nghiêm túc nghe. Tuy rằng không thể tự do biểu đạt mo ng muốn nhưng bé sẽ dùng một đôi mắt long lanh nhìn ngươi, tất cả những l ời buộc tội và mong muốn đều được viết rõ ràng bên trong đó, làm cho ngư ơi không thể giả vờ như không biết gì.

Cố phu nhân nói đứa nhỏ này quả thực giống như đúc Cố Phong Giản khi c òn nhỏ, nghe lời hiểu chuyện, điềm đạm và biết kiềm chế, rất thích dính ng ười nhà. Đặc biệt là Cố Húc không thích người xa lạ đụng vào mình, không cho hôn không cho ôm, bộ dáng từ chối lạnh lùng kiêu ngạo. Ngoại trừ ngư ời xa lạ, Cố Húc còn không thích Cố Quốc công và Hạ Công.

Thật ra thằng bé không thích bộ râu dài của Cố Quốc công và Hạ Công. Mỗ i lần bọn họ đến gần, Cố Húc đều không kìm được nước mắt khiến cho nhị l ão rất đau buồn. Về sau lại thấy Cố Húc kéo râu của hai người mỗi khi thấy họ, khuyên như thế nào cũng không chịu thả tay, thì rốt cuộc hai người mới nhận ra.

Ban đầu Cố Quốc công còn cho rằng bởi vì mình có bộ dáng hung bạo. Hạ Công cũng tưởng vì mình già rồi, nếp nhăn trên mặt nhiều trông thật xấu m ới làm cho đứa nhỏ này chán ghét. Hai người thảo luận vài lần, đẫm nước m ắt suy nghĩ. Thậm chí còn quay về phía đồng liêu để học tập chương trình d ạy học “làm sao để mặt mũi mình trở nên hiền lành.” …
Thì ra chỉ cần cạo râu là có thể được giải quyết tất cả.

Lúc Cố Húc cũng có thể bôi nước miếng lên mặt bọn họ, nhị lão gần như đã khóc lên vì sung sướng. Sau này cả hai người cũng không nuôi râu nữa.

Cố phu nhân và Hạ Uyển mỗi lần nhắc tới việc này đều cười đến mức ngã tr ước ngã sau, không thể kìm lại được.

Sau khi Cố Húc tập đi, cuối cùng tên nhóc này cũng có thể tự mình làm việc được, mỗi ngày đều đi sát theo sau lưng Tống Sơ Chiêu đi dạo xung quanh không biết mệt.

Tống Sơ Chiêu đứng thì thằng bé sẽ ôm cẳng chân của mẫu thân, dựa trọng lượng của cả cơ thể vào rồi dán thật chặt.

Tống Sơ Chiêu ngồi thì thằng bé sẽ đặt cằm của mình trên đùi của mẫu thân , sau đó ngẩng đầu lên cười ngốc nghếch với Tống Sơ Chiêu, dùng tay ôm c hặt nàng, ánh mắt ngóng trông và thân thiết.

Cũng vì Tống Sơ Chiêu sợ mình không chú ý lại đá nhi tử bị thương nên đổ i tật xấu khua chân múa tay rung đùi. Nàng cũng thích đứa nhỏ này nhỏ dín h lấy mình, vừa nhìn đã thấy cảnh xuân tươi đẹp, trăm hoa đua nở.

Đáng tiếc rằng người ôm Cố Húc nhiều nhất vẫn là Cố Phong Giản. Bởi vì nhi tử càng ngày càng nặng làm cho Ngũ lang cảm thấy tên béo này sắp đè nát eo thon của phu nhân mình.

Khi Cố Húc hai tuổi thì Hạ Uyển mang thai. Tống Sơ Chiêu nói cho bé rằng sắp có một tiểu bằng hữu được sinh ra, muốn bé hỗ trợ giúp đỡ.

Trong kinh thành có rất nhiều tiểu bằng hữu cùng tuổi đều có đệ đệ muội m uội, nên khi Cố Húc biết được mình cũng có thì không khỏi vui vẻ hẳn lên. Bé rất chờ mong, nhưng đến khi bé biết được Hạ Uyển chỉ có thể sinh cho mình một tiểu cữu cữu hoặc tiểu di, lại biết bối phận quan hệ sau này thì tựa như thế giới sụp đổ, bé gào khóc, nước mắt chảy dài.

Nói thật, từ khi sinh thằng bé ra tới giờ, Tống Sơ Chiêu chưa từng thấy nhi t ử mình khóc thảm thiết đến mức như vậy. Giống như muốn trút hết nước m ắt tích tụ trong nhiều năm.

“Vì sao người nhỏ hơn con lại lớn hơn con!” Cố Húc ôm chân Tống Sơ Chi êu chân không chịu, bắt đầu nói tung tung cả lên, “Vì sao con là nhỏ nhất?”

Bé con không thể chấp nhận việc người khác vừa sinh ra đã có thể làm trưở ng bối, mà bé chỉ có thể làm một đệ đệ.

Tống Sơ Chiêu dở khóc dở cười cũng không thể trả lời vấn đề này, chỉ có th ể ôm nhi tử an ủi thật tốt.

Cố Phong Giản cũng bị bé gào đến mức cảm thấy đau đầu.

Cố Húc khóc hức hức đến đáng thương: “Con muốn người nhỏ hơn. Con ph ải làm ca ca.”

Lúc Cố Húc ba tuổi, rốt cuộc bé cũng được như ước nguyện, Tống Sơ Chiê u lại mang thai lần thứ hai. Lại qua một năm thì sinh một muội muội.

Tay trái nắm tiểu cữu cữu, tay phải nắm tiểu muội muội, tiểu bằng hữu Cố Húc sống những ngày thật hạnh phúc.

[Toàn văn hoàn]

------oOo------